POLIROM

Anne
FORTIER

Julieta

CHIC

ANNE FORTIER
JULIETA

Traducere din limba engleză
şi note de Mihaela Negrilă
— Iaşi: Polirom, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FORTIER, ANNE
ISBN 978 – 973 – 46 – 1766 – 1

Anne Fortier s-a născut şi a copilărit în Danemarca, pe ţărmul Mării Nordului. A studiat Istoria ideilor la Universitatea Aarhus, iar numeroasele ei călătorii de studii au purtat-o în Norvegia, Statele Unite, la Paris şi la Oxford. După ce şi-a obţinut doctoratul, s-a stabilit în SUA, unde a fost coproducătoare a documentarului *Fire and Ice*: *The Winter War of Finland and Russia*, distins cu un premiu Emmy în 2007, an în care Anne Fortier îşi începe colaborarea cu Institutul de Studii Umaniste din Washington D.C. A debutat ca scriitoare în 2005, cu o fantezie gotică intitulată *Shepherds on the Mountain*, publicată în Danemarca. În 2008, romanul *Julieta* a fost achiziţionat de Random House, iar între timp drepturile asupra traducerii au fost vândute în treizeci de ţări.

Plin de mister, pasiune şi suspans, romanul *Julieta* este o abordare inedită şi îndrăzneaţă a poveştii de dragoste care a stat la baza celebrei piese shakespeariene *Romeo şi Julieta*. Cartea, a cărei acţiune se petrece, în cea mai mare parte, în decorul romantic al oraşului Siena, descrie aventurile incredibile ale tinerei Julie Jacobs. Primind drept moştenire cheia unui seif misterios, aceasta descoperă că este urmaşa frumoasei Giulietta, a cărei iubire tragică pentru Romeo a zguduit nu doar Italia medievală, ci lumea întreagă. Căutând să dezlege misterul unei fabuloase comori de familie, Julie află în curând că cele peste şase secole care o despart de evenimentele din 1340 n-au stins nici duşmănia ancestrală dintre cele mai puternice clanuri ale Sienei, nici blestemul ce pare să apese în continuare asupra lor şi căruia este pe cale să-i cadă ea însăşi victimă. Singurul lucru capabil să împiedice acest deznodământ este apariţia providenţială a lui Romeo – asta dacă Julieta reuşeşte să-l recunoască sub actuala lui înfăţişare.

De judecată n-o să scape nimeni.
Vor fi iertaţi, sau pedepsiţi cu-asprime,
Toţi veronezii, după vina lor;
În tot acest sfârşit îngrozitor.
Şi strănepoţii noştri vor povesti cu jale
Povestea lui Romeo şi-a Julietei sale.

W. Shakespeare, *Romeo şi Julieta,*
actul V, scena a III-a

Prolog

Spuneau că am murit.

Nu mai aveam puls, nu mai respiram – pentru cei din jur, eram moartă de-a binelea. Unii spun că am fost moartă preţ de trei minute, alţii zic că patru; eu, una, încep să cred că a fi mort este, în mare măsură, o chestiune de opinie.

Fiind Julieta, presupun că ar fi trebuit să prevăd asta. Dar voiam atât de mult să cred că, de această dată, nu se va repeta aceeaşi veche tragedie lamentabilă. Că, de data asta, eu şi Romeo vom rămâne împreună pentru totdeauna, iar iubirea noastră nu va fi din nou întreruptă de secole întunecate de exil şi moarte.

Însă pe Bard nu-l poţi păcăli. Astfel că am murit, aşa cum trebuia, atunci când versurile s-au terminat, şi am căzut înapoi în puţul creaţiei.

O, condei fericit! Iată hârtia.

Iată cerneala, acum să încep.

I.I

Nu, ceasurile nu-s înaintate.
Sosit-am prea devreme.
Am în minte că *pregătit-au cerurile sfinte*
O jalnică restrişte…[1]

Trei zile i-a luat lui Umberto să mă găsească. Având în vedere măiestria mea în arta dispariţiei, mă şi mir că m-a găsit. Însă Umberto e singurul om din lume care întotdeauna a fost în stare să-mi dea de urmă şi, atunci când a fost nevoie, să mă scoată pe cauţiune. „Aici e toată şmecheria”, obişnuia el să spună, lovindu-şi uşurel nasul – nasul lui fin, sensibil, ale cărui virtuţi nu le poţi exprima prea bine în limba engleză, de vreme ce anatomia italiană se zbârleşte la limitările impuse de gramatica anglo-saxonă.

Cât o fi stat acolo, privindu-mă din fundul sălii, nu ştiu. Eram absorbită de copiii de pe scenă, mult prea preocupată de replicile lor şi de recuzită ca să mai observ şi altceva în jurul meu înainte de căderea cortinei. După repetiţia cu costume din după-amiaza aceea, cineva rătăcise fiola cu otravă şi, în lipsă de altceva mai bun, Romeo trebuia să se sinucidă cu Tic-Tac.

— Da astea îmi provoacă arsuri la stomac, s-a plâns băiatul, cu mâinile subţiri ca nişte spaghete puse în şold.

— Perfect, i-am replicat, aranjându-i pălăria de catifea pe căpşorul sfidător. Asta o să te ajute să intri în pielea personajului.

De-abia când m-au tras pe scenă, după aceea, ca să-mi mulţumească pentru vara de Shakespeare, am băgat de seamă silueta familiară care se profila lângă ieşire şi care mă contempla în mijlocul aplauzelor. Rigid şi statuar în costumu-i închis la culoare, cu cravată, Umberto ieşea în evidenţă precum o trestie singuratică a civilizaţiei într-o

---

1 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a IV-a. Pentru traducerea versurilor din piesa *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare, v. *Romeo şi Julieta*, Ed. Pandora-M, 2009, trad, de Şt. O. Iosif.

mlaştină primordială. Întotdeauna era aşa. De când puteam eu să-mi aduc aminte, nu purtase niciodată vreo haină care să poată fi considerată ţinută casual. Pentru Umberto, şorturile kaki şi tricourile polo erau hainele bărbaţilor lipsiţi de orice virtute, chiar şi de ruşine.

Pe când îmi croiam drum spre el, strângând mâini recunoscătoare pe măsură ce înaintam, directorul activităţii estivale m-a oprit un pic, m-a luat de umeri şi m-a scuturat din toată inima – mă cunoştea prea bine ca să rişte o îmbrăţişare.

— Bună treabă ai făcut cu copiii, Julie! a exclamat el. Pot să contez pe tine şi la anul, nu-i aşa?

— Bineînţeles, am minţit eu, mergând mai departe. O să fiu pe-aici.

Apropiindu-mă de Umberto, am căutat în zadar mica scânteie de fericire aflată de obicei în colţul ochilor săi atunci când mă revedea după multă vreme şi totul era bine pe lume. Însă nu exista nici urmă de zâmbet, nici cea mai mică, şi atunci am înţeles de ce venise. Păşind în tăcere în îmbrăţişarea sa, mi-am dorit – aşa cum mai făcusem de multe ori înainte – să am puterea de a întoarce realitatea cu susul în jos, ca pe o clepsidră, şi ca viaţa să nu fie o aventură finită, ci mai degrabă o trecere etern recurentă printr-o mică gaură din spaţiu.

— Nu plânge, *Principessa*, mi-a zis cu buzele lipite de părul meu, ei nu i-ar fi plăcut asta. Nu putem trăi veşnic cu toţii. Avea nouăzeci şi doi de ani.

— Ştiu. Dar…

Am făcut un pas înapoi şi mi-am şters ochii.

— Janice era acolo?

— Tu ce crezi?

Umberto privi peste mulţimea de părinţi şi copii, mijindu-şi ochii pentru a-şi ascunde emoţia. Abia acum, de aproape, am văzut că arăta buhăit şi amărât, ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimele câteva nopţi bând până-l lua somnul. Dar poate că ăsta era şi cel mai natural lucru pe care putea să-l facă. Fără mătuşa Rose, ce avea să se aleagă de Umberto? De când ţineam minte, ei doi fuseseră uniţi într-

un parteneriat necesar de bani şi muşchi – ea făcuse pe bătrâna excentrică, el pe majordomul exotic – şi, în ciuda neobositului dat de ochi peste cap, care constituise sportul preferat în casa copilăriei mele, în mod clar niciunul dintre ei nu ar fi fost dispus vreodată să încerce să-şi ducă viaţa fără celălalt.

Lincolnul era parcat discret după colţ şi nimeni nu-l văzu pe Umberto punând rucsacul meu vechi în portbagaj, înainte de a-mi deschide portiera din spate cu un gest ceremonios deliberat.

— Vreau să stau în faţă. Te rog.

El clătină din cap, cu zadarnică dezaprobare, şi deschise portiera din faţă, spunând:

— Ştiam eu că totul o să se ducă de râpă.

Însă nu mătuşa Rose fusese aceea care insistase asupra formalismului. Da, Umberto era angajatul ei, dar întotdeauna îl tratase ca pe un membru al familiei. Gestului ei, însă, nu i se răspunsese niciodată la fel. Ori de câte ori mătuşa Rose propunea ca Umberto să se aşeze la masă cu noi, ca să luăm cina împreună, doar se uita la ea cu îngăduinţă uimită, ca şi cum pentru el era o nedumerire neîncetată de ce îl tot invita şi chiar nu pricepea asta. Mânca tot timpul în bucătărie, aşa făcuse întotdeauna, aşa avea să facă mereu, şi nici măcar numele lui Iisus – rostit cu exasperare acuzatoare – nu-l putea convinge să vină şi să mănânce cu noi la cină.

Mătuşa Rose obişnuia să catalogheze ciudăţenia lui Umberto drept o chestie europeană şi continua mieros cu o prelegere despre tiranie, libertate şi independenţă, care culmina inevitabil cu îndreptarea furculiţei către noi şi rostirea sforăitoare a replicii: „şi de-asta *nu* vom merge în Europa în vacanţă. Mai ales în Italia. Şi am încheiat discuţia”. Eu, una, eram aproape sigură că Umberto prefera să mănânce singur doar pentru că, pur şi simplu, considera propria-i companie cu mult superioară celei pe care i-o puteam oferi noi. Stătea acolo, în bucătărie, cu opera şi vinul lui şi cu bucata de parmezan perfect făcută, în timp ce noi – eu, mătuşa Rose şi sora mea Janice – ne

ciorovăiam, cu fundul îngheţat de frig, în sufrageria protocolară. Dacă aş fi avut de ales, şi eu mi-aş fi trăit în bucătărie fiecare minuţel din zi.

Înaintând prin Shenandoah Valley, luminată de lună în acea noapte, Umberto îmi povesti despre ultimele ore ale mătuşii Rose. Murise în linişte, în somn, după o seară în care ascultase toată muzica ei preferată, disc după disc. După ce s-a stins şi ultima notă din ultima piesă, s-a ridicat şi a deschis glasvandul dinspre grădină, dorind, poate, să mai inspire o dată mirosul de iasomie. Pe când stătea acolo, cu ochii închişi, îmi zise el, perdelele lungi din dantelă fluturaseră în jurul trupului ei fusiform fără niciun zgomot, de parcă ea ar fi fost deja o fantomă.

— Am făcut ceea ce trebuia? îl întrebase ea pe Umberto, voind ca el să înţeleagă.

— Bineînţeles că da, fusese răspunsul lui diplomatic.

Era miezul nopţii când am ajuns pe aleea care ducea la casa mătuşii Rose. Umberto mă prevenise deja că sora mea geamănă, Janice, sosise din Florida în după-amiaza aceea, cu un calculator şi o sticlă de şampanie. Asta nu explica, însă, cel de-al doilea automobil parcat chiar în faţa intrării.

— Măi, măi, am spus, luându-mi rucsacul din portbagaj înainte ca Umberto să poată face asta, Jan lucrează peste program în seara asta.

— Da, a fost foarte ocupată, zise Umberto, aranjându-şi haina aşa cum ar face cineva cu vesta antiglonţ înainte de luptă.

În clipa în care am intrat pe uşa casei mătuşii Rose, am înţeles ce voia să spună. Toate portretele mari din hol fuseseră date jos şi stăteau acum rezemate de perete, ca nişte infractori în faţa plutonului de execuţie. Iar imensa vază veneţiană care stătuse întotdeauna pe măsuţa rotundă de sub candelabru nu mai era acolo.

— Hei! am strigat eu, simţind un val de mânie pe care nu-l mai simţisem de la ultima mea vizită. Mai trăieşte cineva pe-aici?

Vocea îmi răsună prin casa tăcută, dar, de îndată ce sunetul ei se stinse, am auzit pe coridorul de sus zgomotul făcut de cineva care alerga. Totuşi, în ciuda grabei ei vinovate, sora mea – că doar era Janice, la urma urmei – trebui să-şi facă obişnuita apariţie cu încetinitorul pe scările late, cu rochia ei ca un tub evidenţiindu-i curburile somptuoase mult mai bine decât dacă nu ar fi avut nimic pe ea. Făcând o pauză pentru presa internaţională, îşi aruncă pe spate părul lung, cu un aer apatic de mulţumire de sine, şi de-abia acum am băgat de seamă aroma masculină a săptămânii, ţinându-se chiar în spatele ei, pe vârfuri, ca să-i aranjeze şalul pe umeri, în interesul unei decenţe neobişnuite.

— Priviţi şi vă minunaţi, virgina vegetariană încă mai trăieşte, zise ea, cu glasul deopotrivă dulce şi îngheţat, precum desertul cunoscut sub numele de *sugar-on-snow*[2].

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, i-am zis, aruncându-mi rucsacul pe jos fără nicio ceremonie. Pot să te ajut să goleşti casa de lucrurile valoroase sau preferi s-o faci singură?

Râsul lui Janice a sunat precum clinchetul clopoţeilor de vânt de pe veranda vecinului, puşi acolo special ca să te enerveze.

— El e Archie, mă informă ea, în maniera ei business-casual. O să ne dea douăzeci de mii pentru toate troanţele astea.

— Câtă mărinimie din partea lui. Are, în mod evident, o pasiune pentru gunoaie.

Janice mă săgetă cu o privire îngheţată, dar se controlă repede. Ştia foarte bine că puţin îmi păsa ce crede şi că furia ei nu făcea decât să mă amuze.

M-am născut cu patru minute înaintea ei. Orice ar fi făcut sau zis, aveam să fiu întotdeauna cu patru minute mai mare decât ea. Dacă i s-ar fi spus că asta înseamnă că, în cele din urmă, voi muri cu exact patru minute înaintea

---

2 Literal, „zahăr pe zăpadă". Desert preparat prin caramelizarea siropului de arţar într-un bol cu zăpadă sau gheaţă pisată. Este foarte popular mai ales în Vermont, S.U.A.

ei, sunt convinsă că ar fi aşteptat aceste patru minute cu entuziasmul unui copil care-l aşteaptă pe Moş Crăciun. În mintea lui Janice, ea era iepurele supersonic, pe când eu eram ţestoasa cu mers greoi, şi o frustra neîncetat că oricât s-ar fi învârtit ea ţanţoş în jurul meu, tot nu ar fi putut să recupereze acea mică diferenţă de vârstă dintre noi.

— Păi, eu o să plec, zise Archie, cu ochii la uşa deschisă. Soţia mea e de gardă în seara asta. Mă bucur că te-am cunoscut, Jules. Ţine-o tot aşa. Fă pace şi nu război şi aşa mai departe.

Nu am dat mâna cu el.

— Pari un tip foarte ocupat.

Janice îi făcu lui Archie cu mâna, cu drăgălăşenie, când acesta ieşi. Însă de îndată ce el trânti portiera de la maşină, chipul ei angelic se transformă într-unul demonic, ca o hologramă de Halloween.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi aşa la mine! mârâi ea. O să fac rost de nişte bani pentru noi. Nu e ca şi cum tu ai câştiga ceva, nu-i aşa?

— Mă descurc foarte bine, am minţit eu. Eu nu am genul tău de… cheltuieli.

Am dat din cap spre ultimele ei upgradări, cât se poate de vizibile sub rochia mulată.

— Ia spune-mi, Janice, cum bagă toată chestia aia acolo? Prin buric?

— Ia spune-mi, Julie, mă imită ea, cum e să nu ai nimic băgat acolo? Niciodată!

— Scuzaţi-mă, doamnelor, zise Umberto, păşind politicos între noi, aşa cum o făcuse de multe, foarte multe ori înainte. Îmi permiteţi să propun să mutăm în bibliotecă acest schimb captivant de cuvinte?

Când am ajuns-o noi din urmă pe Janice, ea se aşezase deja în fotoliul preferat al mătuşii Rose, cu un gin tonic cuibărit pe perniţa cu motive de vânătoare de vulpi pe care o cususem eu în ultimul an de liceu, pe când sora mea colinda prin oraş după pradă.

— Ce? se uită ea la noi cu o ură prost mascată. Crezi

că n-a lăsat juma din băutură pentru mine?

Era cât se poate de à la Janice să caute ceartă când era un mort în casă, aşa că i-am întors spatele şi am ieşit afară pe uşile de sticlă. Pe terasă, îndrăgitele ghivece de teracotă ale mătuşii Rose erau aliniate ca un şir de bocitoare, cu corolele florilor lăsate în jos şi tulpinile ofilite dincolo de orice consolare. Era o privelişte neobişnuită. Umberto avea întotdeauna grădina sub un control perfect, dar poate că acum, că angajatoarea şi deopotrivă publicul lui recunoscător nu mai erau, nu mai găsea nicio plăcere în munca sa.

— Mă mir că mai eşti pe aici, Birdie, zise Janice, învârtindu-şi paharul cu băutură. Dacă aş fi fost în locul tău, acum eram în Vegas. Cu argintărie cu tot.

Umberto nu-i răspunse. Nu i se mai adresa direct lui Janice de mulţi ani. În schimb, se uită la mine:

— Înmormântarea e mâine.

— Nu pot să cred, spuse Janice legănându-şi un picior pe braţul fotoliului, că ai organizat totul fără să ne întrebi pe noi.

— Aşa a vrut ea.

— Mai e şi altceva ce-ar trebui să ştim?

Janice se eliberă din îmbrăţişarea fotoliului şi îşi aranjă rochia.

— Presupun că ne luăm cu toţii partea, nu? Nu s-a îndrăgostit de vreo fundaţie ciudată de protecţia animalelor sau ceva de genul acesta, sper?

— Încetezi? i-am spus răspicat şi, preţ de o secundă sau două, Janice păru cu adevărat potolită.

Apoi ridică din umeri, aşa cum făcea mereu, şi se întinse după sticla de gin.

Nici măcar nu m-am obosit să mă uit la ea; se prefăcea a fi neîndemânatică, ridicându-şi a mirare sprâncenele perfect pensate, pentru a ne anunţa astfel că nu intenţionase, desigur, să-şi toarne atât de mult de băut, atât de repede. Cum soarele se topea încet la orizont, în curând Janice avea să se topească şi ea în şezlong, lăsându-i pe alţii să răspundă la marile întrebări ale vieţii.

Aşa era de când o ştiam: nesătulă. Când eram copii, mătuşa Rose obişnuia să râdă încântată şi exclamă: „Fata asta ar fi în stare să scape dintr-o închisoare făcută din turtă dulce doar ronţăind gratiile”, de parcă lăcomia lui Janice era un motiv de mândrie. Însă pe atunci mătuşa Rose se afla în vârful lanţului trofic şi, spre deosebire de mine, nu avea deloc de ce să se teamă. De când puteam eu să-mi aduc aminte, Janice fusese capabilă să adulmece bomboanele mele indiferent unde le-aş fi ascuns, iar în familia noastră dimineţile de Paşti erau nasoale, brutale şi scurte. Ajungeau în mod inevitabil la apogeu cu Umberto pedepsind-o pe Janice pentru că îmi furase porţia de ouă de Paşti, şi cu ea, murdară pe dinţi de ciocolată, rostind printre dinţi, de sub pat, că nu e tatăl ei şi, deci, nu poate să-i spună el ce să facă.

Mai târziu, când pofta de dulciuri din copilărie s-a confruntat cu o lume a sofisticării, Janice a descoperit un adversar mai demn de înfruntat. Alcoolul.

Neţinând seama nici de clopoţelul înţelepciunii, nici de buna-cuviinţă, se juca absolut cu toate sticlele de băutură, până când se îmbăta.

Chestia frustrantă era că nimic din înfăţişarea ei nu o trăda. Pielea ei refuza cu încăpăţânare să-şi dea de gol secretele; era la fel de catifelată ca glazura satinată de pe un tort de nuntă, cu trăsături la fel de meşteşugit conturate precum micile fructe şi flori din marţipan ieşite din mâinile unui maestru cofetar. Nici ginul, nici cafeaua, nici ruşinea şi nici remuşcările nu fuseseră în stare să producă fisuri în acea faţadă lustruită. Era ca şi cum Janice avea înăuntrul ei o primăvară perenă a vieţii, ca şi cum s-ar fi trezit în fiecare dimineaţă întinerită din fântâna eternităţii, cu nicio zi mai bătrână, cu niciun gram mai grasă, şi cu aceeaşi lăcomie de a se înfrupta din lume.

Din păcate, nu eram gemene identice. Janice era pe atât de brunetă şi de voluptuoasă pe cât eram eu de palidă şi de rezervată. Sigur, fuseserăm create pe aceeaşi linie de asamblare, în mare cam cu aceleaşi proporţii şi acelaşi rezultat, dar, în vreme Janice fusese testată şi aprobată de

mai mulţi tehnicieni competenţi, de nivel mediu, cu locurile din spate spaţioase şi zâmbete şterse, eu alunecasem printre crăpături fără să mi se dea nicio atenţie. Era ca şi cum cineva uitase să apese un buton pe parcurs. Obişnuiam să mă întreb ce buton o fi fost, mai exact, şi dacă puteam cumva să-l localizez şi să-l apăs eu însămi, după care cu siguranţă mi-aş fi dezvăluit toată frumuseţea latentă. Acum, la douăzeci şi cinci de ani, nu mai eram sigură că în mine era pusă la păstrare, pe undeva, cine ştie câtă frumuseţe; de fapt, începeam să mă îndoiesc chiar şi de faptul că exista un buton pe care să apăs.

Am îngropat-o pe mătuşa Rose pe o ploaie torenţială şi nici nu aş fi vrut să fie altfel. O dată în viaţă, mediul înconjurător era sensibil la starea mea de spirit – cimitirul arăta exact la fel de posomorât şi de cenuşiu cum mă simţeam eu pe dinăuntru. Singura care nu arăta la final precum un şoarece înecat era Janice, care purta cizme din vinilin cu tocuri de doisprezece centimetri şi o pălărie neagră, mare cât un satelit de la NASA. În contrast, eu eram îmbrăcată cu ceea ce ea etichetase cândva ca fiind o modă demnă de Attila-Călugăriţa. Dacă cizmele şi decolteul lui Janice spuneau „vino-ncoace”, încălţările mele butucănoase şi rochia încheiată până la bărbie spuneau, cu siguranţă, „şterge-o de-aici”.

Doar o mână de oameni au venit la mormânt – pare-se că aşa dorise ea –, dar numai domnul Trebbiani, avocatul familiei, a rămas să ne vorbească. Nici eu, nici Janice nu-l mai întâlniserăm până atunci, dar mătuşa Rose vorbise adesea despre el cu atâta căldură, că omul în sine nu a putut fi decât o dezamăgire.

— Înţeleg că eşti pacifistă? m-a întrebat când ieşeam împreună din cimitir.

— Lui Jules îi place la nebunie să se bată şi aruncă în oameni cu tot felul de lucruri, zise Janice, păşind fericită la mijloc, fără să-şi dea seama că borul pălăriei ei turna apă, ca dintr-o pâlnie, şi pe mine, şi pe avocat. Aţi auzit ce i-a

făcut Micii Sirene…?

— Ajunge, i-am spus, încercând să mai găsesc un loc uscat în batistă, ca să-mi suflu nasul pentru ultima dată.

— O, nu fi aşa de modestă! Ai fost pe prima pagină!

— Şi am auzit că afacerea ta merge foarte bine? s-a uitat domnul Trebbiani la Janice, schiţând un zâmbet. Trebuie să fie o provocare să faci pe toată lumea fericită, nu?

— Fericită? în!

Janice evită în ultima clipă să calce într-o băltoacă.

— Fericirea este cea mai mare ameninţare la adresa afacerii mele. Visuri, despre asta e vorba. Frustrări. Fantezii care nu devin niciodată realitate.

Bărbaţi care nu există. Femei pe care nu le poţi avea. Aici sunt banii, întâlnire după întâlnire. Nu-ţi face griji, există un prinţ frumos pentru fiecare, da, da, chiar şi pentru tine, faţă de viţel, doar ai răbdare şi grijă să vină banii ăia în continuare.

Janice continuă să vorbească, dar eu nu o mai ascultam. Era una dintre cele mai mari ironii din lume faptul că sora mea avea drept profesie peţitul, deoarece era, probabil, cea mai puţin romantică persoană pe care o cunoşteam. Cu toată nevoia ei imperioasă de a flirta cu toţi, îi considera pe bărbaţi doar cu niţel mai mult decât nişte unelte electrice zgomotoase, pe care le băgai în priză când aveai nevoie de ele şi le scoteai de îndată ce treaba era gata.

Când eram copii, Janice avea o obsesie ciudată cu aranjarea în perechi a tuturor lucrurilor: doi ursuleţi, două pernuţe, două perii de păr… chiar şi în zilele când ne certam, punea păpuşile noastre una lângă alta pe raft peste noapte, uneori chiar cu braţele una în jurul celeilalte. În această privinţă, poate că nu era straniu că-şi alesese drept carieră domeniul matrimonialelor, dar era întotdeauna bizar să o ascult cum vorbeşte despre munca ei. Ce era al ei era al ei, era un adevărat Noe în materie de cuplat oameni, dar, spre deosebire de acel bătrân, ea uitase de multă vreme de ce făcea asta.

Era greu de spus când se schimbaseră lucrurile. La un moment dat, în liceu, îşi asumase ca misiune să sfărâme orice vis pe care l-aş fi putut avea în legătură cu iubirea. Alergând din iubit în iubit, lui Janice îi făcea o plăcere ciudată să mă îngreţoşeze descriind totul şi pe toată lumea într-un limbaj argotic dispreţuitor, care mă făcea să mă întreb de ce femeile se mai întovărăşeau cu bărbaţii.

„Aşadar", îmi zisese ea în seara dinaintea balului de absolvire a liceului, punându-mi în păr bigudiuri roz, „asta e ultima ta şansă". Mă uitasem la ea în oglindă, nedumerită de ultimatumul ei, dar împiedicată de la a-i răspunde cumva din cauza măştii cu argilă verde ca menta pe care mi-o pusese pe faţă şi care mi se uscase, devenind o crustă. „Ştii tuw, spusese ea, strâmbându-se cu nerăbdare, „ultima ta şansă de a-ţi pierde virginitatea. De-asta e balul. De ce crezi tu că se gătesc tipii? Pentru că le place să danseze? Aiurea!". Mi-a aruncat o privire în oglindă, ca să vadă cât mai avea. „Dacă n-o faci la bal, ştii ce se spune. Că eşti o mironosiţă. Nimănui nu-i plac mironosiţele".

A doua zi dimineaţă, m-am plâns de o durere de stomac şi, pe măsură ce se apropia ora balului, durerile mele se înteţeau. Până la urmă, mătuşa Rose a trebuit să sune la vecini şi să le spună că era mai bine ca fiul lor să-şi găsească pe altcineva cu care să meargă în seara aia; între timp, Janice fusese luată de acasă de un sportiv pe nume Troy şi dispăruse în fumul roţilor care scârţâiau.

După ce-mi ascultase gemetele toată după-amiaza, mătuşa Rose începuse să insiste să mergem la urgenţă, în caz că era vorba de apendicită, dar Umberto o liniştise şi îi zisese că nu aveam febră şi că în mod sigur nu era ceva grav. În timp ce stătea lângă patul meu, seara târziu, privindu-mă cum trăgeam cu ochiul de sub pătură, mi-am dat seama că ştia exact ce se petrecea şi că, în mod ciudat, era încântat de trucul meu. Ştiam amândoi că nu era nimic în neregulă cu băiatul din vecini, doar că nu se potrivea cu descrierea bărbatului pe care mi-l închipuisem ca fiind iubitul meu. Şi dacă nu puteam avea ce-mi doream, mai

bine ratam balul.

— Dick, zise acum Janice, mângâindu-l pe domnul Trebbiani cu un zâmbet de satin, de ce s-o mai lungim? Cât?

Nici măcar nu am încercat să intervin. La urma urmei, de îndată ce Janice va pune mâna pe bani, o va şterge spre terenurile de vânătoare veşnică ale celor care încearcă să-i imite pe oamenii celebri şi nu o să mai dau niciodată ochii cu ea.

— Păi, făcu domnul Trebbiani oprindu-se stânjenit în parcare, chiar lângă Umberto şi Lincolnul nostru, din păcate averea este compusă aproape în întregime din casă.

— Uite ce e, spuse Janice, ştim cu toţii că e jumi-juma până la ultimul bănuţ, OK, aşa că să lăsăm vorbăria. Vrea să tragem o linie albă prin mijlocul casei? Foarte bine, putem face asta. Sau… înălţă ea din umeri ca şi cum i-ar fi fost totuna, putem să vindem coşmelia şi să facem mălaiul pe din două. Cât?

— Realitatea e că, la sfârşit…

Domnul Trebbiani mă privi cu oarecare părere de rău, adăugând:

— Doamna Jacobs s-a răzgândit şi a hotărât să-i lase totul domnişoarei Janice.

— *Poftim*? m-am uitat eu de la Janice la domnul Trebbiani şi apoi la Umberto, dar nu am găsit niciun fel de sprijin.

— Dumnezeule! izbucni Janice, afişând un zâmbet larg. Până la urmă, baba a avut simţul umorului!

— Desigur, continuă domnul Trebbiani cu sprâncenele ridicate, există o sumă pusă deoparte pentru domnul – pentru Umberto, şi există o menţiune cu privire la anumite cărţi şi la câteva tablouri pe care stră-mătuşa voastră a vrut să le aibă domnişoara Julie.

— Hei, mă simt generoasă, făcu Janice.

— Doar o clipă… m-am dat un pas înapoi, chinuindu-mă să procesez vestea. Asta nu are nicio logică.

Dintotdeauna, mătuşa Rose făcuse pe dracu-n patru să ne trateze în mod egal. Pentru Dumnezeu, o

surprinsesem numărând până şi bucăţelele de nucă pecan din miisli-ul pe care ni-l dădea dimineaţa, ca să fie sigură că una nu avea mai multe decât cealaltă. Iar când am mai crescut, vorbea întotdeauna de casă ca despre ceva ce noi, la un moment dat în viitor, vom stăpâni amândouă. „Voi, fetelor”, obişnuia ea să spună, „zău că trebuie să învăţaţi să vă înţelegeţi una cu alta. N-o să trăiesc veşnic, să ştiţi. Şi, când n-oi mai fi eu, voi o să stăpâniţi împreună casa asta, şi la fel şi grădina”.

— Îţi înţeleg dezamăgirea… zise domnul Trebbiani.

— Dezamăgire?

Îmi venea să-l apuc de guler, dar în loc de asta, mi-am înfipt mâinile în buzunare cât de adânc am putut.

— Doar nu vă gândiţi c-o să cred aşa ceva. Vreau să văd testamentul.

Uitându-mă ţintă în ochii lui, l-am văzut cum se agită, încurcat, sub privirea mea.

— Se întâmplă ceva aici, pe la spatele meu…

— Niciodată n-ai ştiut să pierzi, asta se întâmplă, remarcă Janice, cu un zâmbet de pisică, savurând furia mea.

— Poftim…

Cu mâinile tremurânde, domnul Trebbiani îşi deschise servieta şi îmi înmână un document.

— Iată copia ta după testament. Mă tem că nu lasă prea mult loc pentru dispută.

Umberto mă găsi în grădină, ghemuită în peştera pe care el ne-o construise cândva, când mătuşa Rose era la pat, bolnavă de pneumonie. Aşezându-se lângă mine pe pământul afânat, nu comentă nimic despre dispariţia mea copilărească, ci doar îmi dădu o batistă imaculată, perfect călcată, şi se uită la mine cum îmi suflu nasul.

— Nu e vorba de bani, i-am zis eu pe un ton defensiv. Ai văzut-o cum rânjea cu superioritate? Ai auzit-o ce-a spus? Ei nu-i pasă de mătuşa Rose. Niciodată nu i-a păsat. Nu e corect!

— Cine ţi-a spus că viaţa e corectă? se uită Umberto

la mine cu sprâncenele ridicate. Eu sigur nu.

— Ştiu! Doar că nu pricep… Da e vina mea. Întotdeauna am crezut că e serioasă când era vorba să ne trateze în mod egal. Am împrumutat bani…

Mi-am apucat strâns capul, ca să-i evit privirea.

— Da, da, ştiu că n-ar fi trebuit.

— Eşti terminată?

Aşa cum stătea acolo lângă mine, prea mare pentru peştera aia, Umberto semăna cu un uriaş captiv, fără voia lui, într-o existenţă umană.

Am gemut:

— Nici n-ai idee cât de terminată.

— Bine.

Îmi dădu un plic din manila:

— Pentru că a vrut să-ţi dau ăsta. E un mare secret. Trebbiani nu ştie. Janice nu ştie. E doar pentru tine.

Am luat plicul cu suspiciune. Era ceva care nu-i stătea deloc în fire mătuşii Rose – să-mi dea ceva fără ştiinţa lui Janice – dar, până la urmă, era la fel de nefiresc pentru ea şi să mă scoată din testament, în mod clar, nu-mi cunoscusem mătuşa aşa de bine cum credeam şi nu mă cunoscusem nici pe mine însămi pe deplin până acum. Să mă gândesc că aş putea să stau acolo – chiar în acea zi – şi să plâng din cauza banilor. Deşi avea aproape şaptezeci de ani când ne adoptase, mătuşa Rose ne fusese ca o mamă, şi ar fi trebuit să-mi fie ruşine de mine că mai voiam şi altceva de la ea.

Când am deschis, în sfârşit, plicul, în el am găsit trei lucruri: o scrisoare, un paşaport şi o cheie.

— Ăsta e paşaportul meu! am exclamat eu. Cum de a…?

M-am mai uitat o dată la pagina cu poza. Era fotografia mea şi data mea de naştere, dar nu era numele meu. Şi nici semnătura mea.

— Giulietta? Giulietta Tolomei?

— Ăsta e numele tău adevărat. Mătuşa ta l-a schimbat când te-a adus aici din Italia. A schimbat şi numele lui Janice.

— Dar de ce? m-am uitat la el nevenindu-mi a crede. De când ştii asta?

Umberto ridică din umeri:

— De câteva luni. De ce nu citeşti scrisoarea? Am desfăcut cele două coli de hârtie.

— Tu ai scris asta?

— Ea mi-a dictat. În ultimul an, nu mai putea să scrie.

Scrisoarea spunea următoarele:

Draga mea Julie.

Ştiu că încă eşti supărată că nu te-am dus niciodată în Italia, dar era spre binele tău. Cum m-aş fi putut ierta dacă ţi se întâmpla ceva? Dar acum ai crescut. Şi există acolo, la Siena, ceva ce mama voastră a lăsat pentru tine. Doar pentru tine. Nu ştiu de ce, dar aşa era Diane, binecuvântat să-i fie sufletul. A descoperit ceva şi presupun că încă mai este acolo. După câte se pare, era mult mai valoros decât orice posesiune a mea. De-asta am hotărât să fac aşa şi să-i dau casa lui Janice. Speram că vom putea evita toate astea şi să uităm cu totul de Italia, dar acum încep să cred că nu ar fi corect din parte-mi să nu-ţi spun niciodată.

Trebuie să iei această cheie şi să mergi la banca din Palazzo Tolomei. La Siena. Cred că e cheia de la o cutie de valori. Mama ta o avea în poşetă atunci când a murit. Avea acolo un consilier financiar, un bărbat pe nume Francesco Maconi. Găseşte-l şi spune-i că eşti fiica lui Diane Tolomei. A, şi mai e ceva. V-am schimbat numele. Adevăratul tău nume este Giulietta Tolomei. Dar aici suntem în America. M-am gândit că Julie Jacobs e un nume mai logic, dar nici pe ăsta nu-l poate spune nimeni corect pe litere. Ce-o să se aleagă de lumea asta? Nu, eu am avut o viaţă bună. Datorită vouă. A, şi încă un lucru: Umberto îţi va face rost de un paşaport cu numele tău real. Habar n-am cum se face aşa ceva, şi nici nu vreau să ştiu, dar nu contează, o să lăsăm asta în grija lui.

Nu vreau ca această scrisoare să însemne „adio”. Ne vom revedea. Dar am vrut să mă asigur că vei lua ceea ce

ţi se cuvine de drept. Doar să ai grijă acolo, că uite ce-a păţit biata ta mamă. Italia poate fi un loc foarte straniu. Nu spune nimănui ce ţi-am povestit. Şi încearcă să zâmbeşti mai des. Ai un zâmbet aşa frumos când îl foloseşti. Sunt atâtea lucruri pe lume pentru care să zâmbeşti.

Cu multă dragoste şi fii binecuvântată,
Mătuşa

Mi-a luat ceva timp să-mi revin după scrisoare. Citind-o, mai că o auzeam pe mătuşa Rose dictând-o, la fel de minunat de împrăştiată la minte şi după moarte cum fusese şi pe vremea când încă trăia. Când am terminat cu batista lui Umberto, el nu a mai vrut-o înapoi. În schimb, mi-a spus s-o iau cu mine în Italia, ca să-mi aduc aminte de el când îmi voi găsi marea comoară.

— Haida de! mi-am suflat eu nasul pentru ultima dată, doar ştim amândoi că nu există nicio comoară!

El luă cheia.

— Nu eşti curioasă? Mătuşa Rose era convinsă că mama ta descoperise ceva de o valoare imensă.

— Şi atunci de ce nu mi-a spus mai devreme? De ce să aştepte până când... mi-am aruncat eu braţele în sus. Nu are sens.

Umberto mă privi chiorâş:

— A vrut să facă asta, dar tu nu erai niciodată prin preajmă.

M-am uitat în altă parte, evitându-i privirea:

— Chiar dac-ar fi adevărat, ştii bine că nu mă pot duce în Italia. M-ar închide numaidecât. Ştii că mi-au spus...

De fapt, ei – Poliţia italiană – îmi spuseseră mult mai mult decât îi povestisem eu apoi lui Umberto. Ştia, însă, esenţa. Ştia că fusesem cândva arestată la Roma, în timpul unei demonstraţii pacifiste, şi că petrecusem o noapte cât se poate de nerecomandabilă într-o închisoare, înainte de a fi azvârlită afară din ţară la ivirea zorilor, precum

conţinutul unei oale de noapte, şi că mi se spusese să nu mai calc vreodată prin Italia. Ştia, de asemenea, că nu fusese vina mea. Aveam optsprezece ani şi nu voiam decât să merg în Italia – la urma urmei, acolo ne-am născut eu şi Janice –, dar mătuşa Rose nici nu a vrut să audă de asta. Aşa că, răsfoind prin bileţelele de la avizierul de la facultate, mă alăturasem primei cauze care promitea să mă ducă acolo şi plecasem la Roma cu o gaşcă de martiri din clasa de mijloc, încălţaţi în bocanci paramilitari, care voiau să impună pacea prin metode dure şi care urau restul omenirii pentru că nu făcea la fel. Când au început să zboare primele pietre, nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să fâu înapoi în camera mea de la cămin, cu perna pe cap, dar odată ce Poliţia din Roma a început să se pună în mişcare, am devenit şi eu o martiră, înghiţită de mulţimea intrată în panică şi botezată cu lacrimile provocate de gazele lacrimogene.

— Aşa e.

Umberto deschise paşaportul şi examină fotografia.

— I-au spus lui Julie Jacobs că nu mai poate merge în Italia. Dar Giulietta Tolomei?

Am fost surprinsă. Iată-l pe Umberto al meu, care încă mă mustra dacă şifonam şervetele de masă la cină şi nu mă pieptănam de două ori pe zi, îndemnându-mă acum să încalc legea.

— Sugerezi să…?

— De ce crezi că am făcut rost de ăsta? Nu-mi frânge inima, *Principessa*.

Văzându-i sinceritatea din ochi, m-am luptat încă odată cu lacrimile.

— Şi tu? i-am zis ţâfnoasă. De ce nu vii cu mine? Am putea găsi comoara împreună. Şi dacă n-o vom găsi, dă-o dracu'! Ne vom face piraţi. Vom colinda mările…

Umberto se întinse şi-mi atinse obrazul cu multă tandreţe, ca şi cum ar fi ştiut că, odată plecată, nu mă voi mai întoarce niciodată. Şi că de-ar fi să ne reîntâlnim cândva, nu va fi aşa, stând împreună pe jos, în peştera pe care a construit-o pentru mine, cu spinările întoarse spre

lumea de afară.

— Sunt anumite lucruri, îmi spuse el încet, pe care o prinţesă trebuie să le facă singură. Mai ţii minte ce ţi-am spus… că într-o zi îţi vei găsi regatul?

— Aia era doar o poveste. Viaţa nu e aşa.

— Tot ce spunem e o poveste. Dar nimic din ce spunem nu e *doar* o poveste.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui, încă nepregătită să mă despart.

— Şi tu? Nu rămâi aici, nu-i aşa?

— A sosit timpul ca bătrânul Birdie să iasă la pensie. Cred că Janice are dreptate. Ar trebui să fur argintăria şi să plec la Vegas. Mi-ar ajunge vreo săptămână, cred, la ce noroc am eu. Aşa că nu uita să mă suni când îţi vei găsi comoara.

M-am sprijinit de umărul lui:

— Vei fi primul care va afla.

I.II

Ia trage-ţi sabia.

Uite că vin doi din casa Montecchio![3]

Dintotdeauna, mătuşa Rose făcuse tot ce putuse ca să ne împiedice pe mine şi pe Janice să mergem în Italia. „Italia nu e un loc pentru fetele drăguţe!”, obişnuia ea să pufnească. Mai târziu, dându-şi seama că trebuia să-şi schimbe strategia, scutura din cap ori de câte ori aducea cineva vorba de acest subiect, şi îşi ducea mâinile la inimă ca şi cum simplul gând la Italia îi provoca anghină pectorală. „Credeţi-mă”, zicea ea cu voce ascuţită, „Italia nu e decât o mare dezamăgire!”. Iar dacă noi tot mai insistam asupra subiectului, izbucnea cu afirmaţii neiertătoare, precum „Bărbaţii italieni sunt porci!”

Întotdeauna detestasem prejudecata ei inexplicabilă îndreptată împotriva ţării în care m-am născut, dar după peripeţia mea pacifistă de la Roma am ajuns să fiu de acord cu ea, mai mult sau mai puţin. Italia era o dezamăgire, iar italienii – mai exact specia cu uniformă – erau porci.

În mod similar, ori de câte ori o întrebam despre părinţii noştri, mătuşa Rose ne-o reteza recitându-ne aceeaşi veche poveste: „De câte ori trebuie să vă spun”, ofta ea zgomotos, supărată c-o întrerupeam taman când îşi aranja nimicurile pe etajera şemineului sau când citea ziarul, cu mâinile vârâte în mănuşile ei mici din bumbac alb, ca să nu se murdărească de cerneală tipografică, „faptul că părinţii voştri – fie-le inimile binecuvântate – au murit într-un accident în Toscana, când voi aveaţi trei ani, şi că tot ceea ce posedau s-a pierdut”. Din fericire pentru mine şi Janice, sau cel puţin aşa continua povestea, mătuşa Rose şi unchiul Jim – fie-i sufletul binecuvântat – au putut să ne adopte imediat după tragedie, şi a fost norocul nostru că nu putuseră să facă niciodată copii. Eram datoare să fim recunoscătoare că nu am ajuns într-un orfelinat italian plin de purici, unde să mâncăm spaghete

---

3 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena I.

toată ziulica, în fiecare zi. Uită-te la noi! Iată-ne aici, trăind pe o proprietate din Virginia, răsfăţate nevoie mare. Măcar atâta puteam şi noi să facem în schimb, să nu o mai torturăm pe mătuşa Rose cu întrebări la care nu ştia cum să răspundă. Şi putea cineva, rogu-vă, să-i prepare şi ei încă un Cosmopolitan, că tot era groaznic ziarul din ziua aia?

În avionul spre Europa, cu privirile aţintite în noaptea atlantică, am încercat să identific senzaţia care mi se strecura pe şira spinării. Era o prevestire? Nu neapărat. Semăna mai mult a deshidratare. Prevestirea implică faptul că se va întâmpla ceva rău. Problema mea era că nu ştiam dacă se va întâmpla ceva, orice. Era cât se poate de posibil ca, respectând predicţiile mătuşii Rose, excursia să se încheie cu o dezamăgire. Ştiam, însă, de asemenea, că exista o singură persoană pe care o puteam învinovăţi, pe bună dreptate, pentru asta, iar această persoană eram eu.

Crescusem crezând că voi moşteni jumătate din averea mătuşii Rose şi, prin urmare, nici măcar nu încercasem să fac singură avere. Pe când alte fete de vârsta mea se căţărau pe stâlpul alunecos al carierei, cu manichiura lor perfectă, eu îmi cheltuisem fiecare bănuţ pe care-l câştigam intrând şi ieşind din tot felul de necazuri. La facultate, îmi dădusem toată alocaţia pe bannere şi spray-uri pentru demonstraţiile pacifiste; mai târziu, avusesem doar slujbe care îmi plăceau, cum ar fi cursurile despre Shakespeare din cadrul taberei de vară, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, moştenirea primită de la mătuşa Rose va avea grijă de datoria crescândă de pe cardul meu de credit. Drept rezultat, nu prea aveam pe ce să mă sprijin acum, decât pe o moştenire incertă lăsată în urmă într-un oraş de basm de o mamă pe care abia dacă mi-o mai aminteam.

De când terminasem facultatea, nu trăisem nicăieri anume, ci mă lăsasem în voia valului cu prietenii din mişcarea pacifistă, mutându-mă de la ei de pe canapea ori de câte ori obţineam undeva un post de profesoară la cursul despre Shakespeare. Dintr-un motiv sau altul,

piesele Bardului erau singurul lucru care mi se fixase în minte, dar faptul că stăpâneam versurile cu măiestrie nu avea nimic de-a face cu admiraţia sau iubirea faţă de literatură. Era doar o obsesie ale cărei origini erau îngropate într-un trecut pe care nu mi-l aminteam. Pentru mine, a coordona punerea în scenă de către nişte copii a unei piese de Shakespeare într-o tabără de vară era asemănător cu a fi un artist de circ care jonglează cu fierăstraie cu lanţ. Este lucrul la care te pricepi, iar oamenii vor să vadă asta, dar ştii al naibii de bine că, într-o bună zi, o să rămâi fără un braţ. Acestea fiind spuse, îmi plăcea să lucrez cu copiii şi eram destul de sigură că şi lor le plăcea de mine – primul indiciu era că se refereau întotdeauna la „adulţi” ca şi cum eu nu făceam parte dintre ei. Mă făcea fericită faptul că mă acceptau ca pe una de-a lor, deşi ştiam că ăsta nu era, de fapt, un compliment. Însemna doar că puştii bănuiau că nici eu nu crescusem şi că, la douăzeci şi cinci de ani, încă mai lăsam impresia că eram o adolescentă stângace, care se chinuia să articuleze – sau, mai adesea, să ascundă – poezia care îi vuia în suflet.

Drumul carierei mele nu a fost ajutat defel de faptul că nu-mi puteam imagina deloc viitorul. Când lumea mă întreba ce mi-ar plăcea să fac cu viaţa mea, habar nu aveam să răspund, iar când încercam să mă văd peste cinci ani, tot ce zăream era întunericul. În clipele de tristeţe, interpretam acest întuneric ameninţător drept un semn că voi muri tânără, şi că motivul pentru care nu-mi puteam imagina un viitor era acela că nu aveam unul. Mama murise tânără, şi la fel şi bunica mea – sora mai mică a mătuşii Rose. Din cine ştie ce motiv, soarta ne urmărea şi, ori de câte ori mă trezeam gândindu-mă serios la o implicare pe termen lung, fie că era vorba de un loc de muncă sau de o locuinţă, dădeam înapoi în ultimul moment, sâcâită de ideea că nu voi mai fi în viaţă ca să-mi văd proiectul dus la îndeplinire.

De fiecare dată când mergeam acasă de Crăciun sau în vacanţa de vară, mătuşa Rose mă implora discret să

rămân la ea, în loc să-mi continui existenţa fără scop. „Ştii, Julie”, îmi zicea ea, prefăcându-se ocupată cu îngrijirea unei plante sau cu împodobirea bradului de Crăciun cu un îngeraş, „ai putea să vii oricând înapoi aici pentru o vreme, să te gândeşti ce ţi-ar plăcea să faci din tine însăţi”.

Însă chiar dacă eram tentată, ştiam că nu puteam face asta. Janice era plecată, era pe picioarele ei, făcând bani din peţit şi având închiriat un apartament drăguţ, cu vedere spre un lac artificial. Să mă mut înapoi acasă ar fi însemnat să recunosc că ea câştigase, fără ca măcar să încerc să fac ceva.

Acum, desigur, totul se schimbase. Să mă mut înapoi la mătuşa Rose nu mai era o opţiune. Lumea aşa cum o ştiam eu îi aparţinea lui Janice, iar eu eram lăsată pe dinafară, fără nimic altceva decât conţinutul plicului de manila. Stând acolo în avion şi recitind scrisoarea de la mătuşa Rose, dorindu-mi să-i pot răspunde, mi-am dat brusc seama cât de singură eram, acum că ea murise, doar cu Umberto rămas pe lume ca să mă încurajeze.

Chiar dacă viaţa cu mătuşa Rose îşi avusese necazurile ei, o iubisem mult – încă o mai iubeam – şi îmi făcuse bine să ştiu că era întotdeauna acolo când aveam nevoie de ea. Împăturind scrisoarea la loc, mi-am şters supărată o lacrimă de pe obraz şi mi-am zis că regretele sunt o pierdere de timp. Da, ar fi trebuit să-i scriu mai multe scrisori, şi da, ar fi trebuit să o sun mai des şi să-i spun c-o iubesc, dar era prea târziu acum pentru toate astea, nu mai puteam şterge păcatele din trecut.

Uitându-mă lung în întunericul de afară, m-am pomenit întrebându-mă dacă nu cumva toată excursia asta nu era destinată a fi un soi de pedeapsă pentru cum mă purtasem faţă de mătuşa Rose. Poate că Dumnezeu avea de gând să facă avionul să se prăbuşească, doar ca să mă înveţe minte. Sau poate că El îmi va da voie să ajung la Siena şi *apoi* mă va lăsa să descopăr că altcineva a pus deja mâna pe premiu.

De fapt, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult începeam să bănuiesc că motivul real pentru care

mătuşa Rose nu adusese niciodată chestiunea în discuţie în timpul vieţii era că totul nu era decât o farsă. Poate că, mă gândeam eu, pur şi simplu o luase razna la sfârşit, în care caz presupusa comoară s-ar fi putut dovedi a nu fi altceva decât o închipuire senilă. Şi chiar dacă, în ciuda tuturor probabilităţilor, chiar exista ceva de valoare în Siena, acum douăzeci şi ceva de ani, când plecaserăm noi, ce şanse erau să mai fie încă acolo? Având în vedere densitatea populaţiei în Europa, precum şi lăcomia şi spiritul inventiv al omenirii în general, aş fi fost foarte surprinsă dacă ar mai fi rămas ceva caşcaval în centrul labirintului, atunci când – şi dacă – voi ajunge acolo.

Singurul gând care m-a înveselit pe parcursul lungului zbor, în care nu am dormit deloc, a fost că fiecare sticluţă de băutură pe care mi-o dădeau zâmbitoarele însoţitoare de zbor mă ducea mai departe la Janice. Uită-te la ea, dansând într-o casă care era numai a ei, râzând de nenorocirea mea. Habar nu avea că mergeam în Italia, nu avea nici cea mai vagă idee că mătuşa Rose mă trimisese după cai verzi pe pereţi, la vânătoare de comori, şi eram bucuroasă că nu ştia. Căci dacă excursia mea nu avea ca rezultat recuperarea unor valori de familie care să te dea pe spate, preferam ca Janice să nu fie prin preajmă să croncăne.

Am aterizat la Frankfurt pe o vreme care aducea a soare şi am coborât din avion târşâindu-mi alene şlapii, având mai puţin de o noapte de sănătate mintală şi o bucată de ştrudel cu mere încă rămasă în gât. Zborul de legătură spre Florenţa era peste trei ore şi, de cum am ajuns la poartă, m-am întins pe trei scaune şi am închis ochii, cu capul pe poşetă, prea obosită ca să-mi mai pese dacă fugea cineva cu restul bagajelor mele.

Aţipind, m-am cufundat imediat într-un vis recurent pe care nu-l mai avusesem de mai multe luni, dar care făcea parte din viaţa mea de când eram copil. Visul mă purta printr-un castel magnific, cu pardoseală din mozaic şi tavane înalte, ca de catedrală, susţinute de coloane

masive din marmură, în care împingeam o uşă aurită după alta, întrebându-mă unde era toată lumea. Singura lumină venea prin nişte ferestre înguste cu vitralii, aflate foarte sus, iar razele colorate de-abia luminau colţurile întunecate din jurul meu. Mergeam prin sălile vaste şi mă simţeam ca un copil care s-a rătăcit în pădure, supărată că puteam doar să simt prezenţa altora, fără ca ei să mi se arate deloc. Când stăteam nemişcată, îi auzeam şuşotind şi plutind pe acolo ca nişte fantome, dar dacă erau cu adevărat fiinţe eterice, erau şi ele prizoniere ca şi mine, căutând o ieşire.

Abia atunci când am citit piesa la liceu am descoperit că şoaptele acestor demoni invizibili erau fragmente din *Romeo şi Julieta* de Shakespeare – dar nu aşa cum ar recita actorii versurile pe scenă, ci bălmăjite cu o intensitate tăcută, ca o vrajă. Sau ca un blestem.

Undeva între somn şi trezie, am simţit o mână mângâindu-mă pe braţ.

— *Ani, ani, mi scusi*! a rostit o voce, un amestec de cafea şi tutun.

Am deschis ochii şi am zărit o femeie care stătea lângă mine, scuturând cu frenezie firimituri de croasant de pe mâneca mea. Cât dormisem eu, locul se umpluse de lume, iar oamenii se uitau la mine ţintă, aşa cum te-ai uita la un animal rar la Grădina Zoologică.

— Nu-ţi face probleme, oricum sunt într-o stare jalnică, i-am spus, ridicându-mă în capul oaselor.

— Poftim! Sigur ţi-e foame, mi-a oferit ea jumătate de croasant, drept compensaţie.

Am privit-o mirată:

— Mersi.

Să spui despre ea că era o femeie atrăgătoare ar fi fost o afirmaţie mai mult decât modestă. Era atât de aproape de perfecţiune pe cât poate spera o fiinţă umană să fie, şi probabil că ştia acest lucru. Cu certitudine nu mai era tânără, departe de asta, dar totul la ea era tineresc, iar în ochi avea o expresie de tachinare şi provocare, care-mi spunea că, oricât aş fi încercat, nu-i voi putea ghici vârsta.

— Mergi la Florenţa? m-a întrebat, zâmbind în continuare.

Avea un accent puternic, dar, bineînţeles, nespus de fermecător.

— Ca să vezi toate aşa-zisele opere de artă?

— La Siena, de fapt, i-am răspuns cu gura plină. Acolo m-am născut, dar nu am mai revenit niciodată de atunci.

— Ce frumos! exclamă ea. Dar ce ciudat! De ce n-ai mai fost?

— E o poveste lungă.

— Povesteşte-mi tot.

Când mă văzu ezitând, îmi întinse mâna şi se prezentă:

— Scuză-mă. Sunt foarte băgăcioasă. Sunt Eva Maria Salimbeni.

— Julie. Giulietta Tolomei.

Era să cadă de pe scaun:

— Tolomei? Te cheamă *Tolomei*? Nu, nu cred! E imposibil! Stai puţin… ce loc ai? Da, în avion. Dă-mi să văd…

Aruncă un ochi la biletul meu, apoi mi-l luă din mână:

— O clipă! Stai aici!

Am urmărit-o cum se îndrepta spre ghişeu, întrebându-mă dacă asta era o zi obişnuită din viaţa Evei Maria Salimbeni. Mi-am dat seama că încerca să schimbe locul, ca să stăm împreună pe timpul zborului, şi judecând după zâmbetul cu care se întorcea, reuşise.

— Aşa! Poftim!

Îmi dădu noul tichet de loc şi, de îndată ce m-am uitat la el, a trebuit să-mi reţin un chicotit de încântare.

Bineînţeles, ca să ne putem continua conversaţia, trebuise să fiu mutată la clasa întâi.

Odată aflate în aer, Evei Maria nu-i luă mult să mă facă să-mi spun povestea. Singurele elemente pe care le-am omis au fost identitatea mea dublă şi posibila comoară a mamei; tot restul, m-am gândit eu, era un joc cinstit.

— Aşadar, te duci la Siena ca să vezi… Palio*-ul?* zise

ea în cele din urmă, cu capul într-o parte.

— Să văd ce?

Întrebarea mea a făcut-o să rămână cu gura căscată.

— *Palio*! Cursa hipică. Siena e celebră pentru *Palio*. Majordomul mătuşii tale, Alberto ăla, nu ţi-a spus niciodată despre asta?

— Umberto, am corectat-o eu. Ba da, cred că da. Dar nu mi-am dat seama că încă mai are loc. De câte ori povestea despre asta, părea o chestie medievală, cu cavaleri în armuri strălucitoare şi toate alea.

— Istoria PaZio-ului, aprobă din cap Eva Maria, se întinde până în negurile Evului Mediu. Astăzi, cursa are loc în Piazza del Campo, din faţa Primăriei, iar călăreţii sunt jochei profesionişti. Însă în vremurile de început, călăreţii erau nobili călare pe caii lor de luptă. Şi se întreceau pe distanţa dintre Fontebecci, un sat din apropiere, până în oraş, ca să ajungă în *piazza* din faţa Catedralei din Siena.

— Sună dramatic, am zis eu, mai mult ca să fiu politicoasă.

— O! îşi dădu Eva Maria ochii peste cap. E cea mai mare dramă din viaţa noastră. Luni în şir, oamenii din Siena nu pot să vorbească despre nimic altceva decât despre cai şi rivali şi înţelegeri cu un jocheu sau altul.

Clătină din cap, cu căldură:

— Este ceea ce noi numim *dolce pazzia*… o dulce nebunie. Odată ce-ai simţit-o, nu vei mai dori niciodată să pleci.

— Umberto zice mereu că nu poţi să explici Siena, am spus, dorindu-mi brusc să fi fost şi el acolo, s-o asculte pe femeia asta fascinantă. Că trebuie să fii acolo şi să auzi tobele ca să înţelegi.

Eva Maria zâmbi cu graţie, precum o regină care primeşte un compliment:

— Are dreptate. Trebuie să simţi asta… îşi întinse ea mâna şi-mi atinse pieptul, aici.

Din partea oricui altcuiva, acest gest ar fi părut nemaipomenit de nepotrivit, însă, dintr-un motiv sau altul, venind din partea Evei Maria, nu părea aşa.

În timp ce însoţitoarea de zbor ne turna încă un pahar de şampanie, noua mea prietenă îmi povesti mai multe despre Siena, spunându-mi în timp ce-mi făcea cu ochiul:

— Ca să nu dai de bucluc. Turiştii întotdeauna se vâră în câte un bucluc. Nu-şi dau seama că Siena nu e doar Siena, ci şaptesprezece cartiere diferite – sau *contracte* – care-şi are fiecare teritoriul său, propriii judecători şi propriul blazon. Familia ta, Tolomei, ţine de *Contrada Bufniţei*, iar aliaţii voştri sunt Vulturul şi Mistreţul şi… nu mai ţin minte cine. Pentru oamenii din Siena, aceste *contracte,* aceste cartiere, reprezintă viaţa lor; ele sunt prietenii lor, comunitatea lor, aliaţii lor şi, de asemenea, rivalii lor. În fiecare zi a anului.

— Aşadar, *contrada* mea este Bufniţa, am spus eu, amuzată, deoarece uneori Umberto mă făcea bufniţă încruntată, atunci când aveam toane. Care e *contrada* ta?

Pentru prima oară de când ne începuserăm lunga discuţie, Eva Maria se uită în altă parte, întristată de întrebarea mea:

— Eu nu am o *contrada*, zise ea, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. Familia mea a fost alungată din Siena acum multă vreme.

Cu mult înainte de a ateriza la Florenţa, Eva Maria începu să stăruiască să mă ducă cu maşina la Siena. Pe mine nu mă deranja să iau autobuzul, i-am spus, dar era limpede că ea era o persoană care nu credea în transportul public.

— *Dio santo*! exclamă ea, când văzu că îi tot resping amabila ofertă, de ce vrei să aştepţi un autobuz scârbos, care nu apare niciodată, când poţi veni cu mine, cât se poate de comod, cu maşina finului meu?

Văzând că aproape m-a convins, îmi zâmbi fermecător şi se avântă să apuce prada:

— Giulietta, voi fi foarte dezamăgită dacă nu vom putea să ne continuăm minunata conversaţie încă un pic.

Aşa că am ieşit braţ la braţ de la controlul vizelor;

funcţionarul de-abia aruncase un ochi la paşaportul meu, însă la decolteul Evei Maria se uitase de două ori. Mai târziu, când completam un teanc de formulare roz bombon pentru a raporta pierderea bagajelor, Eva Maria a stat lângă mine, bătând din piciorul încălţat cu balerini Gucci până când funcţionarul de la bagaje s-a jurat că va recupera personal cele două valize ale mele, de oriunde s-ar fi rătăcit prin lume, şi le va aduce el însuşi cu maşina, indiferent de oră, la Siena, la Hotel Chiusarelli, a cărui adresă Eva Maria mai că nu o scrise cu rujul, ca să i-o ştampileze pe frunte.

— Vezi tu, Giulietta, îmi explică ea în timp ce ieşeam din aeroport, cărând doar micuţa ei valijoară pe roţi, contează cincizeci la sută ceea ce le faci, şi cincizeci la sută ceea ce *cred* ei c-o să le faci. A! Uite-l! făcu ea cu mâna, entuziasmată, spre o berlină neagră care lenevea pe banda de urgenţă. Îmi doresc atât de mult să conduc maşina asta, dar el nu vrea să mă lase!

— De ce? am întrebat uitându-mă la maşină.

Janice ar fi putut să-mi spună cu precizie marca şi modelul maşinii, şi că avea pe listă să facă dragoste cu proprietarul uneia, în timp ce staţiona într-un loc ce oferea o privelişte pitorească de pe Coasta Amalfi. Nici nu mai trebuie să spun, cred, că lista ei cu lucruri pe care trebuia musai să le facă era radical diferită de lista mea.

Eva Maria mă trase mai aproape ca să-mi şoptească tare la ureche:

— Pentru că sunt neatentă! Ah, uite… nu că e chipeş? Aş vrea să fi fost cu zece ani mai tânără.

Mă conduse spre bărbatul care cobora din maşină.

— *Ciao*, Sandro!

Bărbatul ocoli maşina ca să ne salute:

— *Ciao*, *madrina* /

O sărută pe naşa lui pe amândoi obrajii şi nu păru să fie deranjat de felul în care ea şi-a trecut, admirativ, ghearele prin părul lui.

— *Bentornato*.

Eva Maria avea dreptate. Finul ei preferat nu numai

că era păcătos de plăcut ochiului, dar mai era şi îmbrăcat la patru ace, să mori, nu alta, iar acest lucru făcea din el, potrivit inflexibilului cod etic al lui Umberto, unul dintre cei mai virtuoşi bărbaţi pe care-i văzusem vreodată.

— Alessandro, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Evei Maria îi era greu să-şi ţină în frâu entuziasmul:

— Aceasta este noua mea prietenă. Ne-am cunoscut în avion. O cheamă Giulietta *Tolomei*. Îţi vine să crezi?

Alessandro se întoarse spre mine şi mă privi cu ochii de culoarea rozmarinului uscat, ochi care ar fi făcut-o pe Janice să danseze rumba prin casă, doar în chiloţi, folosind pe post de microfon peria de păr şi cântând cu trăire. Nu era bătrân, chiar deloc, dar, în mod clar, era un tip care văzuse o mulţime de rahaturi, aşa încât se ferea întotdeauna de moloz, cum era şi normal.

— Nu, a fost răspunsul său.

— Bună, am ridicat eu mâna, politicos. Mai e loc pentru o persoană?

El se uită la codiţele mele, la pantalonii scurţi şi lălâi şi la şlapii mei, înainte ca, în sfârşit, să-mi strângă mâna.

— N-ai bagaje?

— Ba am, tone, dar se pare că au ajuns toate la Verona.

Câteva clipe mai târziu, stăteam lângă Eva Maria pe bancheta din spate a maşinii lui Alessandro, care se deplasa cu viteză printre splendorile Florenţei, în spatele meu, Janice, mătuşa Rose şi avocatul familiei nu mai erau decât nişte jucării uitate într-o ladă cu nisip: eu eram aici, înapoi în ţara care mă scuipase de două ori, şi mă infiltram cu succes în clasa superioară. De-abia aşteptam să-l sun pe Umberto şi să-i povestesc totul.

— Deci, Giulietta, zise Eva Maria, rezemându-se în sfârşit confortabil pe spătarul banchetei, în locul tău, aş fi atentă să nu spun… la prea multă lume cine sunt.

— Eu? Aproape că m-a apucat râsul. Dar sunt un nimeni!

— Nimeni? Eşti o Tolomei!

— Taman ce mi-ai povestit că familia Tolomei a trăit

cu mult timp în urmă.

Eva Maria îmi atinse nasul cu arătătorul:

— Nu subestima puterea evenimentelor care s-au petrecut cu mult timp în urmă. Acesta este defectul tragic al omului modern. Te sfătuiesc, ca pe cineva care vine din Lumea Nouă: ascultă mai mult şi vorbeşte mai puţin. Aici s-a născut sufletul tău. Crede-mă, Giulietta, aici există oameni pentru care tu reprezinţi ceva.

Am aruncat o ocheadă în oglinda retrovizoare şi l-am descoperit pe Alessandro uitându-se la mine cu ochii mijiţi. Era clar că nu împărtăşea atracţia naşei lui faţă de mine, dar era mult prea disciplinat ca să dea glas propriilor sale gânduri, aşa că tolera prezenţa mea în maşina lui, atâta vreme cât nu ieşeam din limitele cuvenite ale umilinţei şi recunoştinţei.

— Tolomei, familia ta, a fost una dintre cele mai bogate şi puternice familii din întreaga istorie a Sienei, continuă Eva Maria, nebăgând de seamă vibraţiile negative. Erau bancheri privaţi, vezi tu, şi se aflau întotdeauna în război cu familia mea, Salimbeni, ca să demonstreze cine avea mai mare influenţă în Siena. Disputa lor era atât de aprigă, încât îşi dădeau unii altora foc la case şi îşi omorau unii altora copiii în leagăn – asta în Evul Mediu.

— Erau duşmani? am întrebat prosteşte.

— O, da! De cel mai rău soi! Crezi în destin? îşi puse Eva Maria o mână peste a mea, strângându-mi-o uşor. Eu cred. Casele noastre, Tolomei şi Salimbeni, au avut o ură străveche, sângeroasă… Dacă eram acum în Evul Mediu, noi două am fi sărit una la gâtul celeilalte. Precum familiile Capoletto şi Montecchio din Romeo *şi* Julieta*.*

Se aplecă spre mine, cu un aer conspirativ:

— Aicea, în Siena-ncântătoare, / A doua neamuri veche mândră ură/ S-a îndârjit din nou… – e[4]unoşti povestea?

Când mă văzu că doar aprob dând din cap, prea

4 Parafrazarea primelor versuri din prologul piesei Romeo şi Julieta. în piesă este vorba, de fapt, de oraşul Verona.

copleşită să pot vorbi, ea mă bătu uşurel pe mână, liniştitor:

— Nu-ţi fie teamă, sunt sigură că tu şi cu mine, cu noua noastră prietenie, le vom îngropa, în sfârşit, vrajba. Şi din această cauză…

Se răsuci brusc de la locul ei:

— Sandro! Contez pe tine să te asiguri că Giulietta e în siguranţă în Siena. M-ai auzit?

— Domnişoara Tolomei, replică Alessandro, privind înainte pe şosea, nu se va afla niciodată, nicăieri, în siguranţă. Faţă de nimeni.

— Ce vorbe-s astea? îl certă Eva Maria. Este o Tolomei; e de datoria noastră să o protejăm.

Alessandro mă privi în oglindă, dar am avut impresia că putea să vadă mult mai mult din mine decât puteam eu să văd din el.

— Poate că nu doreşte protecţia noastră.

Din felul în care o spusese, mi-am dat seama că era o provocare.

— Vă sunt foarte recunoscătoare că m-aţi luat cu maşina, am zis, luându-mi o poză nevinovată. E o maşină foarte frumoasă.

El luă act de complimentul meu cu o scurtă înclinare din cap. Părea a fi preambulul unui armistiţiu.

— Ce te aduce la Siena? Afaceri sau plăcere?

— Păi… plăcere.

Nu puteam fi sigură, dar mi s-a părut că mi-a făcut cu ochiul:

— Atunci va trebui să ne asigurăm că nu vei fi dezamăgită.

Am deschis gura, dar habar nu am avut ce să-i răspund, aşa că am închis-o la loc. Janice ar fi ştiut exact ce să spună şi, de asemenea, cum să spună.

— O, da! s-a băgat Eva Maria. Alessandro ştie toate secretele Sienei. Nu-i aşa, *care*? O să-ţi arate locurile, locuri minunate pe care tu nu le-ai descoperi niciodată de una singură.

— Mulţumesc, am parat eu uşor, dar sunt cât se

poate de obişnuită să… mă ocup singură de distracţiile mele.

Alessandro râse de-a binelea, iar Eva Maria i se alătură, deşi eram foarte sigură că râdeau din motive cu totul diferite.

— Vezi? m-a ciupit Eva Maria de obraz. Ce ştia Shakespeare? Acum suntem prietene.

Afară, lumea era o podgorie, iar cerul era suspendat deasupra peisajului, precum o pelerină albastră protectoare. Aici mă născusem, şi totuşi m-am simţit ca o străină, o intrusă care se strecurase pe uşa din dos ca să descopere şi să revendice ceva ce nu-i aparţinuse niciodată.

A fost o mare uşurare când am ajuns, în sfârşit, în faţă la Hotel Chiusarelli. Eva Maria fusese mai mult decât amabilă în cursul călătoriei, şi până şi Alessandro se mai înmuiase după o vreme, dar câtă conversaţie politicoasă poţi să faci după ce, dintr-o singură lovitură, ai pierdut o noapte de somn şi toate bagajele? Tot ce aveam se afla în cele două valize. Împachetasem tot ce-mi aparţinea în noaptea de după înmormântarea mătuşii Rose şi plecasem de acasă cu un taxi pe la miezul nopţii, cu râsul triumfător al lui Janice răsunându-mi încă în urechi. Erau tot felul de haine, cărţi şi fleacuri, dar acum erau toate la Verona, iar eu eram aici, la Siena, cu nimic altceva la mine decât o periuţă de dinţi, jumătate de baton de cereale şi o pereche de căşti.

După ce trase lângă bordură în faţa hotelului şi îmi deschise îndatoritor portiera, Alessandro mă însoţi spre holul de la intrare. Era limpede că nu voia să facă asta şi evident că nu-i eram recunoscătoare pentru gest, dar Eva Maria ne privea de pe bancheta din spate şi ştiam de-acum că era o femeie obişnuită să i se facă pe plac.

— Te rog, zise Alessandro, deschizându-mi uşa, după tine.

N-aveam ce altceva să fac decât să intru, aşa că am intrat în hotelul Chiusarelli, urmată îndeaproape de cavalerul meu nedorit. Clădirea mă întâmpină cu o linişte

rece, cu tavanu-i susţinut de coloane înalte de marmură, şi nu am putut să disting decât foarte slab, de undeva de sub noi, glasul unui bărbat care cânta.

— *Benvenuto*, *signorina*, zise un bărbat impunător, îmbrăcat la costum, ridicându-se din spatele biroului de la recepţie.

Un ecuson strălucitor mă informă că îl chema *direttore* Rossini.

— *Buon giorno*, *căpitano*.

Mi-am aşezat palmele pe marmura verde, afişând ceea ce speram a fi un zâmbet împăciuitor.

— Bună. Sunt Giulietta Tolomei. Am o rezervare. Scuzaţi-mă o clipă…

M-am întors spre Alessandro:

— Aşadar, am ajuns. Aici sunt în siguranţă.

— Îmi pare rău, domnişoară Tolomei, zise *direttore* Rossini, dar nu am nicio rezervare pe numele dumneavoastră.

— O! Eram sigură… E vreo problemă?

— Este *Palio*! dădu el din braţe, exasperat. Hotelul e plin! însă…

Lovi uşurel monitorul, adăugând:

— Am aici numărul cărţii de credit aparţinând unei Julie Jacobs. Rezervare pentru o persoană, pentru o săptămână. Trebuie să ajungă azi din America. Dumneavoastră să fiţi oare?

Am aruncat o privire spre Alessandro. El mi-a întors-o cu o indiferenţă perfectă.

— Da, eu sunt.

Direttore Rossini păru uimit:

— Dumneavoastră sunteţi Julie Jacobs? *Şi* Giulietta Tolomei?

— Da.

I-am văzut pe cei doi bărbaţi făcând un schimb de priviri. Sprâncenele lui *direttore* Rossini schiţau un politicos semn de întrebare, în vreme ce Alessandro se uita la noi amândoi cu ceea ce nu putea fi numit decât o vie lipsă de expresie.

— *Căpitano*? zise *direttore* Rossini, ignorându-mă pentru o clipă.*c' è un problema*?

— *Non è niente*, răspunse Alessandro. Domnişoară Jacobs, şedere plăcută la Siena.

Cât ai clipi din ochi, finul Evei Maria dispăru ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo, iar eu am rămas cu *direttore* Rossini şi cu o tăcere stânjenitoare. Numai după ce am completat toate formularele pe care mi le-a pus în faţă, directorul hotelului îşi permise, în cele din urmă, să zâmbească:

— Aşadar, sunteţi o prietenă a căpitanului Santini?

Am privit în spatele meu:

— Vă referiţi la bărbatul care tocmai a fost aici? Nu, nu suntem prieteni. Aşa îl cheamă? Santini?

Direttore Rossini mă credea, în mod limpede, grea de cap:

— Numele lui e *căpitanul* Santini. Este – cum se spune la dumneavoastră – şeful serviciului de pază de la Monte Paschi. La Palazzo Salimbeni.

Trebuie să-i fi părut uluită, căci *direttore* Rossini se grăbi să mă liniştească:

— Nu vă faceţi griji, nu avem infractori în Siena. E un oraş foarte liniştit. A fost cândva un criminal aici… chicoti el, dar am avut noi grijă de el! Haideţi, o să vă conduc în camera dumneavoastră.

De multe ore aşteptam cu nerăbdare să mă prăbuşesc într-un pat. Însă acum, când, în sfârşit, puteam să fac asta, în loc să mă întind m-am pomenit măsurând încolo şi-ncoace camera mea de hotel, rumegând posibilitatea ca Alessandro Santini să facă o verificare a numelui meu şi să-mi descopere trecutul de pacifistă care dădea cu pietre. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era ca o persoană din Siena să dea de vechiul dosar al lui Julie Jacobs, să descopere dezastrul meu din Roma şi să pună în cele din urmă capăt vânătorii mele de comori.

Un pic mai târziu, când l-am sunat pe Umberto să-i spun că ajunsesem cu bine, trebuie că el a simţit ceva în vocea mea, căci şi-a dat seama imediat că se întâmplase

ceva.

— A, nu, nimic, i-am spus. Doar un ore în Armani, care a descoperit că am două nume.

— Dar e italian, a fost replica raţională a lui Umberto. Lui nu-i pasă dacă încâlci niţeluş legea, atâta timp cât porţi pantofi frumoşi. Porţi pantofi frumoşi? Porţi pantofii pe care ţi-am zis să-i porţi*?... Jrincipessa*?

M-am uitat în jos la şlapii mei:

— Bănuiesc c-am încurcat-o rău de tot.

I.III

Trei ceasuri doar; copila se deşteaptă.[5]

A fost nevoie de dangătul clopotelor din Basilica di San Domenico pentru a mă trezi din somn, într-un târziu. După două minute, *direttore* Rossini ciocăni la uşă, de parcă ar fi ştiut că nu aveam cum să nu mă trezesc în urma unui asemenea vacarm.

— Scuzaţi-mă!

Fără să aştepte o invitaţie specială, el aduse în cameră o valiză mare şi o puse pe raftul gol destinat bagajelor.

— Asta a venit aseară pentru dumneavoastră.

— Aşteaptă!

Am dat drumul uşii şi mi-am strâns halatul de baie de la hotel cât de bine am putut.

— Asta nu e valiza mea.

— Nu…

Scoase din buzunarul de la piept o batistă şi îşi şterse de pe frunte o picătură de transpiraţie.

— Aceasta a venit de la *contessa* Salimbeni. Poftiţi, v-a lăsat un mesaj.

Am luat bileţelul.

— Ce e o *contessa*, mai exact?

— În mod normal, zise *direttore* Rossini cu oarecare demnitate, eu nu car bagaje. Dar cum era vorba de *contessa* Salimbeni…

— Îmi împrumută haine de la ea? m-am holbat eu la conţinutul succint al bileţelului scris de mâna Evei Maria. Şi pantofi?

— Până când sosesc bagajele dumneavoastră. Acum sunt la Mantua.

Cu scrisul ei elegant, Eva Maria anticipa că era posibil ca hainele ei să nu-mi vină neapărat perfect, dar, conchidea ea, era mai bine decât să mă fâţâi dezbrăcată pe acolo. Eram înclinată să fiu de acord, dar asta nu însemna

---

5 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena a II-a.

că voi fi fericită să mă joc de-a dichisitul în hainele luxoase, făcute la croitor, ale unei străine.

Pe când cercetam articolele din valiză unul câte unul, am fost fericită că Janice nu putea să mă vadă. Căminul copilăriei noastre nu fusese îndeajuns de mare pentru două obsedate de modă, aşa că eu, spre supărarea lui Umberto, îmi asumasem misiunea de a fi orice altceva, numai asta nu. La şcoală, Janice se alegea cu complimente din partea prietenelor ale căror vieţi erau reprezentate de nume de designer!

— Crăciunul era Donna Karan, excursiile pe plajă erau Dolce & Gabbana, iar zilele ploioase erau Burberry –, în vreme ce eu îmi atrăgeam admiraţia fetelor care dăduseră iama la magazinul cu haine pentru săraci, dar nu avuseseră inspiraţia să-şi cumpere ce-mi cumpărasem eu, şi nici curajul de a combina diverse piese. Nu că nu mi-ar fi plăcut hainele frumoase, doar că nu voiam să-i dau lui Janice satisfacţia de a părea că-mi pasă de înfăţişarea mea. Căci, indiferent ce aş fi făcut la capitolul ăsta, ea putea întotdeauna să mă întreacă.

Spre sfârşitul facultăţii, eu devenisem propria mea imagine: o păpădie în stratul cu flori al societăţii. Drăguţă, în felul ei, dar tot o buruiană. Când mătuşa Rose pusese fotografiile noastre de la absolvire una lângă alta pe pian – nu că vreuna dintre noi ar fi ştiut să cânte la el, dar Janice o făcea oricum –, zâmbise cu tristeţe şi remarcase că, dintre toate cursurile alea multe pe care le făcusem, eu păream să fi trecut cu brio la cel de perfecta anti-Janice.

Hainele Evei Maria erau, cu alte cuvinte, departe de a fi stilul meu. Dar ce opţiuni aveam? Ca urmare a conversaţiei mele telefonice cu Umberto din seara trecută, hotărâsem să-mi scot deocamdată la pensie şlapii şi să acord un pic mai multă atenţie pentru *bella figura* mea. La urma urmei, ultimul lucru de care aveam acum nevoie era ca Francesco Maconi, consilierul financiar al mamei, să creadă că nu eram o persoană demnă de încredere.

Astfel că am probat una câte una hainele Evei Maria, răsucindu-mă când într-o parte, când într-alta în faţa

oglinzii de la şifonier, până când am găsit combinaţia cea bună – o fustă strâmtă cu jachetă, de un roşu aprins cu garnituri negre, care mă făcea să arăt de parcă tocmai coborâsem dintr-un Jaguar, cu patru valize perfect asortate şi un căţeluş pe nume Bijou. Dar, cel mai important, mă făcea să arăt ca şi cum aş fi mâncat moşteniri ascunse – şi consilieri financiari – la micul dejun.

Şi, apropo, ţinuta asta avea şi pantofi asortaţi.

Ca să ajung la Palazzo Tolomei, îmi explicase *direttore* Rossini, trebuia să aleg fie să merg în sus pe Via del Paradiso, fie să o iau în jos pe Via della Sapienza. Ambele erau străzi pavate cu pietriş şi ambele erau, practic, închise traficului, dar Sapienza putea fi un pic mai dificilă şi, una peste alta, Paradiso era, probabil, ruta cea mai sigură.

În timp ce mergeam în jos pe Via della Sapienza, ignorându-i făţiş sfatul, faţadele caselor vechi mă înconjurau din toate părţile şi curând am devenit prizonieră în labirintul veacurilor trecute, urmând logica unui mod de viaţă mai timpuriu. Deasupra mea, o panglică de cer albastru era intersectată în zigzag, din loc în loc, de bannere şi sârme cu rufe întinse la uscat, în culorile lor îndrăzneţe însufleţite într-un mod straniu şi având ca fundal ziduri medievale din cărămidă, dar, în afară de ele – şi de perechea stingheră de blugi agăţată pe creasta unui acoperiş – aproape nimic nu arăta că acest loc avea ceva în comun cu lumea modernă.

Lumea se dezvoltase în jurul ei, dar Sienei nu-i păsa. *Direttore* Rossini îmi spusese că epoca de aur a oraşului fusese la sfârşitul Evului Mediu, iar acum puteam să văd că locul se agăţa de sinele său medieval cu o încăpăţânată desconsiderare a atracţiilor progresului. Ici şi colo erau semne ale Renaşterii, dar, în ansamblu, Siena fusese prea înţeleaptă ca să se lase sedusă de farmecele playboylor istoriei, ale acelor aşa-zişi stăpâni care – peste tot în altă parte – îi zăpăciseră cu succes pe urmaşii Imperiului Roman cu tavane minunat de obraznice, pe când un clan

de tirani în formare luau cuvântul la tribună, târându-se pe furiş în jurul acestor nobile glezne şi încătuşându-le pentru secole de corupţie absolută.

Siena îşi oprise ceasul, cu înţelepciune, cât încă mai era liberă. Drept rezultat, nu avea altă grandoare pe care să şi-o etaleze, în afară de integritatea sa. Nu luase nimic şi nu cedase nimic şi chiar şi acum, într-o lume căreia încetase să-i mai pese, ea era încă *Siena Vêtus Civitas Vergine*, sau, pe limba mea, cu siguranţă cea mai ridicolă limbă din lume, Vechea Siena, Oraşul Fecioarei. Şi, fie şi numai pentru acest motiv, concluzionase *direttore* Rossini, cu toate degetele răsfirate pe blatul din marmură verde, Siena era singurul loc de pe planetă în care merita să locuieşti.

— Dar unde aţi mai locuit? îl întrebasem eu, cu inocenţă.

— Am stat odată două zile la Roma, îmi răspunsese el cu o atitudine demnă. Cine are nevoie să vadă mai mult? Odată ce ai luat o gură dintr-o prăjitură mucegăită, mănânci din ea mai departe?

După scufundarea în aleile tăcute, am ieşit la suprafaţă, în cele din urmă, ajungând pe o arteră pietonală gălăgioasă. Potrivit îndrumărilor primite, strada asta se numea *Banchi di Sopra* sau „băncile de sus”, în opoziţie, fireşte, cu băncile situate mai jos, *Banchi di Sotto*. De ce atâtea bănci într-un oraş atât de mic? Ei bine, răspunsul era: din cauza pelerinilor. În timp ce pentru ochiul neştiutor s-ar fi putut ca Siena să pară aşezată în mijlocul unui pustiu – piei, gândule! – oraşul se dezvoltase, de fapt, în jurul străvechiului drum al pelerinilor, Via Francigena, iar neguţătorii săi făcuseră avere furnizându-le drumeţilor cele necesare. De-a lungul secolelor, milioane de oameni călătoriseră prin Siena şi multe averi şi monede străine îşi schimbaseră stăpânul. Valul constant de turişti din prezent nu era, cu alte cuvinte, decât o continuare a unei tradiţii vechi şi profitabile.

Aşa se îmbogăţise familia mea, Tolomei, îmi explicase *direttore* Rossini, iar rivalii ei, familia Salimbeni, se

îmbogăţiseră şi mai mult. Fuseseră neguţători şi bancheri, iar ale lor *palazzo*-uri private flancaseră chiar acest drum, *Banchi di Sopra*, cu turnuri neobişnuit de înalte, care se înălţaseră tot mai mult, până când, în cele din urmă, se prăbuşiseră amândouă la pământ.

Când treceam pe lângă Palazzo Salimbeni, m-am uitat în zadar după rămăşiţele vechiului turn. Era încă o clădire impresionantă, cu o uşă principală cât se poate de à la contele Dracula, dar nu mai era forţă reaţa de pe vremuri. Undeva în acea clădire îşi avea biroul Alessandro, finul Evei Maria, m-am gândit eu în timp ce, cu gulerul ridicat, mergeam cu paşi grăbiţi prin dreptul ei. Speram că nu răsfoia, chiar în clipa aia, prin vreun registru cu caziere judiciare, ca să descopere taina întunecată din spatele lui Julie Jacobs.

Un pic mai încolo pe stradă, dar nu cu mult, se înălţa Palazzo Tolomei, străvechea locuinţă a măreţilor şi preaputernicilor mei strămoşi. Stând în faţa clădirii şi uitându-mă în sus, la faţada medievală splendidă, m-am simţit brusc mândră că eram înrudită cu oamenii care trăiseră odinioară în această construcţie remarcabilă. Din câte puteam să-mi dau seama, nu se schimbaseră prea multe din secolul al paisprezecelea. Singurul lucru care sugera că familia Tolomei se mutase de acolo şi că locul ei fusese luat de o bancă modernă erau afişele publicitare atârnate la ferestrele adânci, cu promisiunile lor colorate tăiate pe verticală de barele din fier.

Aşadar, aici lucra consilierul financiar al mamei – sau aici lucrase. Odată intrată în clădire, micul meu vis cu ochii deschişi va lua sfârşit. Fie voi ieşi din bancă triumfătoare, având asupră-mi o comoară, fie, mult mai probabil, Fortuna îmi va da o lecţie şi mă voi întoarce în lume cu mâna goală, întrebându-mă ce nebunie temporară mă împinsese să zbor peste jumătate de glob fără ca mai întâi să mă deranjez să dau câteva telefoane.

În loc să intru imediat în Palazzo Tolomei, am decis să mă mai complac niţel în visul meu cu ochii deschişi şi am intrat în câteva librării, în căutarea unei hărţi a

oraşului şi a unui dicţionar. După aceea, mi-am luat prânzul la o pizzerie numită Cavallino Bianco şi, pe când stăteam acolo, prefăcându-mă că dicţionarul meu era un roman, am început să-mi dau seama că, atunci când eşti la Roma – sau la Siena – e nevoie de mai mult decât de un costum de împrumut ca să devii egalul localnicilor. Uitându-mă pe furiş la zâmbetele şi gesturile exuberante ale femeilor din jurul meu, bănuiam că posedau ceva ce eu nu avusesem niciodată, o anume abilitate pe care nu o puteam încă identifica, dar care presupuneam că era elementul esenţial pentru acea stare evazivă de fericire perfectă.

După prânz, am mers mai departe pe artera principală care, la un anumit punct, devenea Via di Città. Stând în picioare, am băut un espresso într-o cafenea din Piazza Postierla şi am întrebat-o pe barmaniţă dacă-mi putea recomanda un coafor în apropiere. Putea. Verişorul ei, Luigi, era cel mai bun din Siena – poate din întreaga lume? – şi ea n-a avut niciun fel de problemă să-şi dea jos şorţul şi să mă conducă până la salonul lui de coafură, cu toate că la cafenea era oră de vârf şi clienţii au strigat după ea în timp ce ieşeam. Ea doar a ridicat din umeri şi a zâmbit, ştiind prea bine că ei tot o vor venera când se va întoarce, şi încă poate chiar un pic mai mult decât înainte, acum că vedeau ce însemna viaţa fără ea.

Luigi mătura părul de pe jos când am intrat noi.

— *Ciao*, *care*, zise barmaniţa şi-l sărută, în trecere, pe obraji. Ea e Giulietta. Vrea o… Cum îi zice? Schimbare radicală. Scuze, nu pot să stau! A presto*,* care*!*

Luigi era un tânăr la vreo douăzeci şi ceva de ani, dar avea privirea unui Michelangelo.

— Majoritatea femeilor, îmi spuse el, încă măturând, vin aici pentru că vor să arate ca tine. Le spun că sunt proaste. Nu poţi să transformi o cioară într-o porumbiţă, oricât ai încerca. Însă… puse el mătura deoparte şi roti scaunul de frizer, ca să mă pot aşeza, e foarte uşor să transformi o porumbiţă într-o cioară, dacă nu eşti atent. Hai, ia loc. Ai venit unde trebuie.

Când am păşit din nou pe Via di Città după două ore, mă înglodasem şi mai mult în datorii, dar merita fiecare bănuţ inexistent. Costumul roşu cu negru al Evei Maria zăcea frumos împăturit pe fundul pungii mele de cumpărături, având deasupra pantofii asortaţi, iar eu eram îmbrăcată cu una dintre cele cinci ţinute care fuseseră aprobate de Luigi şi unchiul său, Paolo, care, întâmplător, deţinea un magazin de îmbrăcăminte chiar după colţ.

— OK, OK, zisese unchiul Paolo când îmi observase ezitarea, o să-ţi fac treizeci la sută reducere la tot, inclusiv la pantofi, dacă-mi promiţi un singur lucru: să nu mai porţi niciodată costumul de buburuză. Ne-am înţeles?

În timp ce mergeam, mă priveam fugar în toate vitrinele pe lângă care treceam. De ce nu mai făcusem niciodată aşa ceva înainte? încă de când eram la liceu, îmi tundeam singură părul – doar la vârfuri – cu o foarfecă de bucătărie, cam o dată la doi ani. Îmi lua cinci minute şi, sincer, mă gândeam eu, cine-şi putea da seama de diferenţă? Ei bine, acum în mod sigur îmi puteam da seama de diferenţă.

Când am mai crescut, mătuşa Rose ne ducea la frizerul din sat ori de câte ori îi trecea prin cap, asta însemnând la Paşte şi la Crăciun. Fusese, însă, îndeajuns de înţeleaptă cât să nu ne ducă pe amândouă în acelaşi timp. O singură dată am ajuns împreună cu Janice pe scaune învecinate la frizer şi, pe când stăteam acolo, trebuie să fi arătat ca un exemplu dintr-un manual despre gemeni. Una era extrovertită şi avea totul, cealaltă era introvertită şi de-abia se putea uita în oglindă. Cu toate acestea, frizerul îi dădu înainte şi observă că era un mister cum de nişte gemene puteau fi atât de diferite.

— Ia uite, exclamase el, ridicând codiţele noastre ca să-şi argumenteze spusele, asta are păr de urs, iar astălaltă are păr de prinţesă.

Mătuşa Rose nu i-a răspuns. Doar a stat acolo, în tăcere, şi a aşteptat ca el să termine. După aceea i-a plătit şi i-a mulţumit cu vocea ei seacă. Apoi ne-a mânat spre uşă

de parcă noi, şi nu frizerul, eram cele care ne purtaserăm urât. Din ziua aia, Janice nu a ratat nicio ocazie de a aduce complimente minunatului meu păr de urs.

Amintirea dulce-amară aproape că mă făcu să plâng. Iată-mă aici, cât se poate de aranjată, căutând să dau de bucluc, în vreme ce mătuşa Rose se afla într-un loc din care nu mai putea aprecia faptul că hotărâsem, în sfârşit, să fac ceva cu părul meu. Ar fi fost nespus de fericită să mă vadă aşa măcar o singură dată, dar eu fusesem mult prea ocupată să mă asigur că Janice *nu* mă vedea aşa.

Când m-am întors, în sfârşit, la Palazzo Tolomei, m-am îndreptat glonţ spre uşă, cu punga de cumpărături în mână. Înainte ca măcar să ating uşa, un agent de pază mi-a deschis-o, pe cât de galant îi putea permite puşca semiautomată din mână. Deşi nu mi-a zâmbit, am luat gestul lui drept o indicaţie a faptului că transformarea mea radicală nu trecea neobservată.

Interiorul palatului meu strămoşesc nu era mai puţin sobru decât exteriorul. Dacă n-aş fi ştiut că e o bancă, aş fi crezut că e o biserică. Şase coloane gigantice din cărămidă roşie susţineau tavanul înalt, aflat undeva sus, deasupra omenirii, şi deşi existau ghişee şi scaune şi oameni care mergeau pe pardoseala vastă de piatră, toate acestea ocupau atât de puţin din încăpere, încât capetele leilor albi care ieşeau în relief din zidurile străvechi păreau să ignore cu totul prezenţa lor.

— *Şi*?

Casiera mă privi peste ochelarii în ton cu moda, cu rame atât de subţiri că nu se putea să fi transmis din realitate mai mult decât o felie subţire cât o vafa

M-am aplecat un pic în faţă, în interesul confidenţialităţii:

— Aş putea să vorbesc cu *signor* Francesco Maconi?

Casiera reuşi să se uite cu atenţie la mine prin ochelari, dar nu părea convinsă de ceea ce vedea.

— Nu există niciun *signor* Francesco aici.

— Niciun Francesco Maconi?

În acest moment, casiera găsi necesar să-şi dea jos

ochelarii, să-i aranjeze cu grijă pe blat şi să se uite la mine cu genul ăla de surâs nespus de amabil cu care te fixează oamenii înainte de a-ţi înfige o seringă în gât.

— Nu.

— Dar ştiu că a lucrat aici…

Nu am continuat, căci tipa care era casieră la ghişeul de alături se aplecă pentru a interveni în discuţie.

— Vă referiţi la *présidente* Maconi? şopti ea, neliniştită că ar putea fi auzită de cineva pronunţând acest nume într-un context atât de frivol.

— Era aici acum douăzeci de ani?

Femeia păru oripilată:

— *Présidente* Maconi a fost dintotdeauna aici!

— Şi aş putea să vorbesc cu el? Este un vechi prieten al părinţilor mei, Diane şi profesorul Tolomei. Sunt Giulietta Tolomei.

Amândouă femeile se holbară la mine de parcă aş fi fost o fantomă apărută în faţa ochilor lor. Fără să mai spună un cuvânt, casiera care iniţial mă concediase îşi puse cu stângăcie ochelarii înapoi pe nas, dădu un telefon, puse cu respect receptorul jos şi se întoarse spre mine cu ceva ce aducea a zâmbet.

— O să vă primească imediat.

Présidente Maconi era un bărbat curtenitor la vreo şaizeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-o culoare neutră, la costum şi cravată, care reuşea, în mod surprinzător, să-şi pieptene părul lung dintr-o parte a capului în cealaltă, peste creştet. Drept rezultat, păşea cu o demnitate rigidă, dar în ochii săi exista o căldură sinceră, care anula pe dată ridicolul.

— Domnişoara Tolomei? Ce plăcere neaşteptată.

Îmi strânse mâna din tot sufletul şi-mi făcu semn să-l urmez în sus pe scări.

Nu mai fusesem invitată niciodată până atunci la etajele superioare ale unei bănci, însă am bănuit, cumva, că tot ce vedeam în ziua aceea în Palazzo Tolomei nu era reprezentativ pentru bănci în general. Aici, chiar şi

designul interior cel mai avangardist ar fi fost neajutorat în faţa unei clădiri cu o vechime de opt sute de ani. Zidurile inegale şi pardoselile deformate constituiau pentru actualii ocupanţi un permanent memento al faptului că clădirile au tendinţa de a trăi mai mult decât afacerile şi că o oarecare doză de modestie nu strică.

Biroul lui *présidente* Maconi se afla la ultimul etaj, de unde, prin ferestrele cu şipci verticale, avea o vedere perfectă spre biserica San Cristoforo şi alte câteva clădiri spectaculoase din apropiere. Păşind în faţă, însă, mai că nu am căzut, împiedicându-mă de o găleată din plastic aşezată în mijlocul unui imens covor persan. După ce se asigură că integritatea mea nu suferise, *présidente* Maconi puse cu grijă găleata exact în locul în care fusese înainte să dau cu piciorul în ea.

— E o gaură în acoperiş, îmi explică el, privind în sus la tencuiala crăpată a tavanului, dar nu o putem găsi. E foarte ciudat – chiar şi când nu plouă, tot picură apa.

Înălţă din umeri şi-mi făcu semn să iau loc într-unul dintre cele două fotolii din mahon, minunat sculptate, care se găseau în faţa biroului său.

— Fostul preşedinte al băncii spunea despre clădire că plânge. Apropo, îl cunoştea pe tatăl dumneavoastră.

Aşezându-se la birou, *présidente* Maconi se lăsă pe spate atât cât îi permitea scaunul din piele şi îşi uni vârfurile degetelor într-un gest care nu era nici promisiune, nici respingere.

— Aşadar, domnişoară Tolomei, cu ce te pot ajuta?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea m-a luat prin surprindere. Mă concentrasem atât de mult asupra ajungerii în acest loc, încât nu mă gândisem cine ştie cât la următorul pas. Presupuneam că Francesco Maconi care trăise până acum cât se poate de confortabil în imaginaţia mea ştia prea bine că venisem după comoara mamei şi aşteptase cu nerăbdare, toţi aceşti ani, să o dea, în sfârşit, moştenitoarei de drept.

Adevăratul Francesco Maconi, însă, nu era atât de îndatoritor. M-am apucat să-i explic de ce venisem, iar el

m-a ascultat în tăcere, dând din cap când şi când. Când, într-un târziu, m-am oprit din vorbit, el m-a privit gânditor, fără ca pe faţa lui să se poată citi că trăsese vreo concluzie, indiferent care anume.

— Aşa că mă întrebam, am continuat eu, dându-mi seama că uitasem partea cea mai importantă, dacă m-aţi putea conduce la cutia ei de valori.

Am scos din buzunar cheia şi am pus-o pe birou, dar *présidente* Maconi de-abia i-a aruncat o privire. După un răstimp de tăcere stânjenitoare, se ridică şi se duse la o fereastră, cu mâinile împreunate la spate, şi privi, încruntat, acoperişurile din Siena.

— Mama dumitale a fost o femeie înţeleaptă, a zis el, în sfârşit. Şi atunci când Dumnezeu îi ia în Ceruri pe cei înţelepţi, El lasă înţelepciunea lor în urmă, pe pământ, pentru noi. Spiritele lor continuă să trăiască, plutind în tăcere în jurul nostru, precum bufniţele, cu ochi care văd tot în întunericul nopţii, în timp ce eu şi dumneata nu vedem decât întunericul.

Făcu o pauză ca să verifice un ochi de geam plumbuit care se mişca.

— În unele privinţe, bufniţa ar fi un simbol potrivit pentru întreaga Sienă, nu doar pentru *contrada* noastră.

— Pentru că… toţi oamenii din Siena sunt înţelepţi? am sugerat eu, nu pe deplin sigură unde bătea.

— Pentru că bufniţa are un strămoş antic. Pentru greci, era zeiţa Atena. Romanii o numeau Minerva. Pe vremea romanilor, exista aici, în Siena, un templu consacrat ei. Vechea Siena, Oraşul Fecioarei. Înţelegi? Din cauza asta noi am avut întotdeauna în sânge iubirea faţă de Fecioara Maria, chiar şi în vremurile străvechi, dinaintea naşterii lui Hristos. Pentru noi, ea a fost mereu aici.

— *Présidente* Maconi…

— Domnişoară Tolomei, se întoarse el în cele din urmă cu faţa la mine, încerc să-mi dau seama ce ar vrea mama dumitale să fac. Îmi ceri să-ţi dau ceva ce i-a provocat multă suferinţă. Vrea într-adevăr să ţi-l dau?

Schiţă un zâmbet:

— Însă asta nu e decizia mea, nu-i aşa? L-a lăsat aici – nu l-a distrus – aşa că trebuie să fi vrut să ţi-l dau dumitale sau cuiva. Întrebarea e: eşti absolut sigură că-l vrei?

În tăcerea care urmă vorbelor sale, îl auzirăm limpede amândoi: sunetul produs de căderea unei picături de apă în găleata de plastic, într-o zi cât se poate de însorită.

După ce-l chemă pe deţinătorul celei de-a doua chei, sumbrul *signor* Virgilio, *présidente* Maconi mă duse jos pe o altă scară – o spirală din piatră foarte veche, care trebuie să se fi aflat acolo dinainte de construirea clădirii – în cele mai adânci caverne ale băncii. Am devenit conştientă acum, pentru prima oară, că dedesubtul Sienei exista o întreagă lume. O lume a peşterilor şi umbrelor, care contrasta puternic cu lumea de lumină de deasupra.

— Bine ai venit în *Bottini*, zise *présidente* Maconi, în timp ce înaintam printr-un pasaj ca o grotă. Acesta este vechiul apeduct subteran care a fost construit acum o mie de ani pentru a aduce apă în oraşul Siena. Totul e numai piatră de calcar, şi chiar şi cu uneltele primitive de pe vremea aceea, inginerii sienezi au reuşit să sape un labirint de tunele care să transporte apă proaspătă la fântânile publice şi chiar în pivniţele unor case particulare.

— Există vreo hartă a întregului sistem? l-am întrebat, atingând cu mâna zidul aspru din tuf calcaros.

— A, nu! se amuză *présidente* Maconi de naivitatea mea. Nimeni nu cunoaşte întregul *Bottini*. Circulă multe, multe poveşti despre tunele secrete care merg dintr-un loc într-altul, dar nu vrem ca oamenii să se perinde pe-aici ca să le exploreze Calcarul e poros, înţelegi. Se sfărâmă. Şi toată Siena stă deasupra.

Mi-am retras mâna.

— Dar zidul ăsta e… consolidat?

Présidente Maconi păru un pic ruşinat:

— Nu.

— Dar asta e o bancă. Pare… periculos.

— Odată, replică el, cu sprâncenele ridicate a defensivă, cineva a încercat să dea o spargere. O singură dată. Au săpat un tunel. Le-a luat luni de zile.

— Şi ce-au păţit?

Présidente Maconi arătă spre camera de supraveghere instalată sus, într-un ungher întunecat.

— Supraveghere foarte sofisticată. Când s-a declanşat alarma, au scăpat prin tunel, dar măcar nu au furat nimic.

— Cine erau? am întrebat. Aţi aflat vreodată?

— Unii din Napoli, înălţă el din umeri. Nu s-au mai întors.

Când am ajuns, în sfârşit, la seif, *présidente* Maconi şi *signor* Virgilio au trebuit să-şi folosească amândoi cheile ca să deschidă uşa masivă.

— Vezi? *Présidente* Maconi era mândru de această schemă. Nici măcar preşedintele băncii nu poate deschide acest seif de unul singur. Cum se zice, puterea absolută corupe.

În interiorul seifului, cutiile de valori acopereau toţi pereţii de sus până jos. Majoritatea erau mici, dar unele erau suficient de mari pentru a servi drept dulăpior pentru bagaje într-un aeroport. Cutia mamei se dovedi a fi ceva de o mărime intermediară şi, de îndată ce *présidente* Maconi mi-o arătă şi mă ajută să bag cheia în încuietoare, el şi *signor* Virgilio părăsiră, politicos, încăperea. Când, după câteva clipe, i-am auzit aprinzând chibrituri, am ştiut că profitau de această ocazie excelentă ca să-şi ia o pauză de fumat pe coridor, chiar sub camerele de supraveghere.

De când citisem prima oară scrisoarea mătuşii Rose, nutrisem diverse idei cu privire la ce ar fi putut constitui comoara mamei şi făcusem tot ce putusem ca să-mi temperez aşteptările, pentru a evita dezamăgirea. Însă în închipuirile mele cele mai nebuneşti, găseam o cutie magnifică din aur, încuiată şi plină de promisiuni, nu foarte diferită de cuferele pline de comori pe care piraţii le îngrop au pe insule pustii.

Mama nu-mi lăsase deloc aşa ceva. Era o cutie din lemn cu ornamente din aur şi, deşi nu era, de fapt, încuiată, închizătoarea era blocată din cauza ruginii, împiedicându-mă să fac mai mult decât să scutur uşurel cutia, pentru a încerca să-i determin conţinutul. Era cam de mărimea unui mic prăjitor de pâine, dar surprinzător de uşoară pentru dimensiunea ei, ceea ce scoase imediat din discuţie posibilitatea ca ea să fi adăpostit lingouri de aur şi bijuterii. Dar, la urma urmei, averile puteau lua multe forme şi, cu siguranţă, nu eram eu aia care să dispreţuiască perspectiva unor bancnote cu trei cifre.

În timp ce ne luam la revedere, *présidente* Maconi stărui să-mi cheme un taxi, dar i-am zis că nu am nevoie. Cutia aurie încăpea foarte bine pe fundul pungii de cumpărături, iar Hotel Chiusarelli era, în fond, aproape.

— Eu aş fi atent pe unde umblu cu aia, zise el Mama dumitale avea întotdeauna grijă.

— Dar cine ştie că mă aflu aici? Şi că am asta?

El ridică din umeri:

— Familia Salimbeni…

Am râs:

— Nu-mi spuneţi că vechea vrajbă dintre familii încă există!

Présidente Maconi privi într-o parte, deloc în largul său cu privire la ceea ce ştia că trebuie să spună:

— Un Salimbeni va fi întotdeauna un Salimbeni.

Îndepărtându-mă de Palazzo Tolomei, am repetat în sinea mea această propoziţie de mai multe ori întrebându-mă ce anume însemna, mai exact. În cele din urmă, am decis că nu era nimic mai mult decât ceea ce ar fi trebuit să mă aştept să găsesc în acest loc; judecând după ceea ce-mi spusese Eva Maria despre rivalităţile aprige dintre *contracte* şi despre loviturile pe la spate care aveau loc în *Palio*-ul modern, vechile vrajbe dintre familii, de pe vremea Evului Mediu, erau încă puternice, chiar dacă armele se schimbaseră.

Conştientă de propria mea apartenenţă la familia Tolomei, mi-am pus un pic de fală în umblet în timp ce

treceam pentru a doua oară în aceeaşi zi pe lângă Palazzo Salimbeni, doar ca să-i dau de ştire lui Alessandro – dacă s-ar fi întâmplat să se uite pe geam chiar în clipa aia – că în oraş era un şerif nou.

Exact atunci, în timp ce aruncam o privire fugară peste umăr, ca să văd dacă mă făcusem bine înţeleasă, am observat un bărbat care mergea în spatele meu. Cumva, nu se potrivea în peisaj; *Banchi di Sopra* era plină de turişti veseli, mame cu cărucioare şi oameni în costume business, care vorbeau tare la telefoanele mobile cu un interlocutor invizibil, dar cu toate astea gesticulau ca şi cum l-ar fi avut în faţă. Omul ăsta, însă, purta un trening uzat şi nişte ochelari de soare care nu făceau nimic pentru a ascunde faptul că se uita ţintă la punga mea de cumpărături.

Sau aveam vedenii? Oare cuvintele de despărţire ale lui *présidente* Maconi îmi tulburaseră nervii? M-am oprit în faţa unei vitrine, sperând ca bărbatul să treacă pe lângă mine şi să-şi continue drumul. Dar nu o făcu. Cum m-am oprit eu, s-a oprit şi el, prefăcându-se că se uită la un afiş de pe zid.

Acum, pentru prima oară, am simţit micile muşcături de purice ale fricii, cum le numea Janice, şi mi-am trecut în revistă opţiunile, respirând adânc de câteva ori. Însă nu prea aveam decât un singur lucru de făcut. Dacă mergeam mai departe, erau şanse ca el să vină în dreptul meu şi să-mi smulgă punga din mână sau, şi mai rău, să mă urmărească, pentru a vedea unde stau şi a-mi face o vizită mai târziu.

Şovăind în sinea mea, am intrat în magazin şi, de cum m-am aflat înăuntru, am dat fuga la vânzător şi l-am întrebat dacă puteam să ies pe uşa din spate.

El nu-mi puse nicio întrebare, abia dacă ridică privirea din revista sa cu motociclete; pur şi simplu îmi arătă cu degetul spre uşa din fundul încăperii.

Zece secunde mai târziu, am ieşit glonţ într-o alee lăturalnică, mai să răstorn un şir de motociclete Vespa parcate una lângă alta. Habar n-aveam unde mă aflam şi nici nu aveam idee cum să ajung înapoi la hotel de acolo.

Însă lucrul cel mai important era că încă mai aveam punga în mână.

Când taxiul mă lăsă la Hotel Chiusarelli, aş fi plătit bucuroasă oricât pentru drum. Însă când i-am oferit şoferului un bacşiş mult prea mare, el a scuturat din cap, protestând, şi mi-a returnat cea mai mare parte din bani.

— Domnişoară Tolomei! veni *direttore* Rossini spre mine, un pic alarmat, de cum am intrat în hotel. Pe unde ai umblat? Căpitanul Santini tocmai a fost aici. În uniformă! Ce se petrece?

— O! am încercat eu să râd de faptul că Alessandro nu avea creier de pasăre. A venit să mă invite la o cafea?

Direttore Rossini se uită urât la mine, cu sprâncenele arcuite în semn de dezaprobare:

— Nu cred că a fost aici din motive carnale, domnişoară Tolomei. Îţi sugerez să-l suni dumneata. Poftim…

Îmi înmână o carte de vizită, de parcă ar fi fost o ostie.

— Acesta e numărul său de mobil, acolo, scris pe spate, vezi? îţi sugerez… îşi ridică *direttore* Rossini glasul, în timp ce eu mergeam mai departe pe hol, să-l suni chiar acum!

În următoarea oră şi ceva, am încercat cam totul – pensetă, unghieră, apă cu săpun, chiar şi vorbe dulci –, dar nimic n-a vrut să deschidă cutia cu comori. Închizătoarea era ruginită şi se blocase, ceea ce a fost primul indiciu că ornamentele aurii nu erau făcute, de fapt, din aur. În cele din urmă, am recurs la forţa brută şi am început să dau în ea, cu scuze şoptite faţă de Umberto, folosind tocul cui de la pantofii mei noi. Am dat chiar şi cu ea de pământ, cu închizătoarea în jos, cât de tare am putut. De-abia atunci, când în sfârşit s-a deschis un pic, mi-a trecut prin cap că mă lăsasem purtată de lăcomie şi că orice lucru fragil care-ar fi fost adăpostit în cutie era de-acum, cu siguranţă, spart.

Numai că în cutie nu era un obiect fragil; de fapt, nici

nu erau obiecte. Era plin cu hârtii. Cu hârtii plictisitoare. Nu bancnote, acţiuni, documente sau altfel de titluri de valoare, ci scrisori în plicuri şi diverse texte bătute la maşină pe coli A4, care erau fie capsate împreună, fie făcute sul şi prinse cu bandă elastică. Singurele alte obiecte din cutie erau un carneţel cu mâzgălituri făcute în grabă, o ediţie ieftină din *Romeo şi Julieta* şi un crucifix vechi, pe un lănţişor de argint.

Am examinat o vreme crucifixul, întrebându-mă dacă era, poate, extrem de vechi şi valoros în vreun fel. Însă mă îndoiam de asta. Chiar dacă era ridicol de vechi, era totuşi din argint şi, după câte puteam să-mi dau eu seama, nu avea nimic special.

La fel şi volumul cu *Romeo şi Julieta*. L-am răsfoit de câteva ori, hotărâtă să-i aflu valoarea, dar nimic la cartea aia nu mă izbea ca fiind cel puţin promiţător, nici măcar vreo notiţă făcută pe margine cu creionul.

Carneţelul, pe de altă parte, conţinea nişte desene interesante, care puteau, cu un pic de bunăvoinţă, să fie interpretate ca având legătură cu vânătoarea de comori. Ori poate că erau doar nişte schiţe făcute în vizitele la muzee şi prin grădini cu sculpturi. O anumită sculptură atrăsese atenţia mamei – dacă erau într-adevăr carneţelul ei şi desenele ei – şi îmi dădeam seama de ce. Reprezenta un bărbat şi o femeie; bărbatul era în genunchi şi o ţinea pe femeie în braţe, iar dacă ochii ei nu ar fi fost deschişi, aş fi bănuit că era moartă sau adormită. Erau cel puţin douăzeci de schiţe diferite ale acestei sculpturi, însă majoritatea se concentrau asupra detaliilor, cum ar fi trăsăturile feţei, şi, cu toată sinceritatea, niciuna dintre ele nu mă lumină cu privire la motivul pentru care mama fusese atât de obsedată de această sculptură.

Aşezate pe fundul cutiei erau şaisprezece scrisori personale. Cinci erau de la mătuşa Rose, în care o implora să renunţe la „ideile ei prosteşti” şi să se întoarcă acasă; patru erau tot de la mătuşa Rose, dar erau trimise mai târziu şi mama nu le deschisese niciodată. Restul erau în italiană, trimise mamei de către oameni pe care nu-i

cunoşteam.

În acest moment, în cutie nu mai rămăseseră decât numeroasele texte dactilografiate. Unele erau şterse şi fragile, altele erau mai recente şi în stare mai bună. Majoritatea erau în engleză, dar unul era în italiană. Până şi cel în italiană, însă, avea un titlu englezesc. Niciunul dintre ele nu reprezenta în mod clar un text original, erau toate – cu excepţia celui în italiană – traduceri scrise cândva după inventarea maşinii de scris.

Pe când mă uitam prin teanc, îmi deveni treptat limpede că, de fapt, în aparenta nebunie existau o rimă şi un sens şi, de îndată ce mi-am dat seama de acest lucru, nu mi-a luat mult să întind textele pe pat într-un soi de ordine cronologică:

JURNALUL MAESTRULUI AMBROGIO (1340)

SCRISORILE GIULIETTEI CĂTRE GIANNOZZA (1340)

CONFESIUNILE FRATELUI LORENZO (1340)

BLESTEMUL MONNEI MINA (1366) (în italiană)

CEA DE-A TREIZECI ŞI TREIA POVESTE DE MASUCCIO SALERNITANO (1476)

ROMEO ŞI JULIETA DE LUI GI DA PORTO (1530)

ROMEO ŞI JULIETA DE MATTEO BANDELLO (1554)

ROMEUS ŞI JULIETA DE ARTHUR BROOKE (1562)

ROMEO ŞI JULIETA DE WILLIAM SHAKESPEARE (1599)

ARBORELE GENEALOGIC AL GIULIETTEI ŞI GIANNOZZEI

Însă, după ce le-am aşternut în faţa mea, mi-a luat ceva mai mult să deslușesc un înţeles în această colecţie. Primele patru texte – toate din secolul al paisprezecelea – erau misterioase şi adesea fragmentate, pe când textele de mai târziu erau mai clare. Dar, cel mai important, ultimele texte aveau ceva în comun: erau, toate, versiuni ale poveştii lui Romeo şi Julietei, culminând cu cea pe care o cunoştea majoritatea oamenilor: *Sublima şi cumplita tragedie a lui Romeo şi a Julietei*, de Shakespeare.

Pentru mine a fost o surpriză totală să descopăr că, de fapt, nu Bardul fusese cel care inventase povestea, ci doar o preluase de la scriitori anteriori lui. Nimic de zis, ce-i al lui e-al lui, Shakespeare a fost un geniu al artei cuvântului şi, de nu ar fi trecut toată tărăşenia prin maşinăria lui de pentametri, e îndoielnic că povestea ar fi ajuns să fie atât de cunoscută. Dar, chiar şi aşa, aceasta era deja, din câte îmi puteam da seama, o poveste al naibii de bună atunci când aterizase pe masa lui de scris. Şi, în mod destul de interesant, cea mai timpurie versiune a poveştii – cea scrisă de Masuccio Salernitano în 1476 – nu era plasată la Verona, nu, nu, ci chiar aici, la Siena.

Această descoperire literară aproape că mi-a distras atenţia de la faptul că simţeam, sincer vorbind, o dezamăgire personală foarte puternică. În cutia mamei nu se afla nimic care să aibă vreo valoare bănească şi nu exista, printre toate hârtiile prin care mă uitasem până în acel moment, nici cea mai mică aluzie cu privire la bunuri de valoare ale familiei ascunse în altă parte.

Poate că ar fi trebuit să-mi fie ruşine că gândeam aşa; poate că ar fi trebuit să arăt mai multă recunoştinţă pentru faptul că ţineam, în sfârşit, în mâinile mele ceva care-i aparţinuse mamei.

Însă eram prea confuză ca să fiu raţională. Ce naiba o făcuse pe mătuşa Rose să creadă că miza era ceva de o valoare nemaipomenită? Ceva care merita o deplasare în acel loc considerat cel mai periculos dintre toate, Italia? Şi de ce păstrase mama această cutie cu hârtii în pântecele unei bănci?

Mă simţeam fraieră acum, mai ales când mă gândeam la tipul în trening. Bineînţeles că nu mă urmărise pe mine. Şi asta trebuie să fi fost rodul imaginaţiei mele prea bogate.

M-am apucat să răsfoiesc fără elan textele mai vechi. Două dintre ele, *Confesiunile fratelui Lorenzo* şi *Scrisorile Giuliettei către Giannozza*, nu erau nimic mai mult decât colecţii de fragmente obscure, cum ar fi „… mă jur pe Fecioară că ce am săvârşit a fost…” şi „… tot drumul până

la Siena într-un sicriu, de teama tâlharilor la drumul mare”.

Jurnalul Maestrului Ambrogio era mai uşor de citit, dar când am început să-l răsfoiesc, mai că mi-am dorit să nu fi fost aşa. Oricine o fi fost acest Maestru, era un caz grav de diaree verbală şi ţinuse un jurnal cu toate nimicurile care i se întâmplaseră lui şi, după cum se părea, prietenilor săi, în anul 1340. Din câte puteam să-mi dau seama, nu avea niciun fel de legătură cu mine, şi nici cu orice altceva din cutia mamei.

Şi atunci ochii îmi căzură, brusc, pe numele din mijlocul textului Maestrului.

Giulietta Tolomei.

Am examinat cu înfrigurare pagina, la lumina veiozei de pe noptieră. Dar nu, nu mă înşelasem; după câteva cugetări iniţiale cu privire la greutăţile întâmpinate în pictarea trandafirului perfect, Maestrul Ambrogio cel vorbăreţ scrisese pagini întregi despre o tânără care se întâmpla să aibă un nume identic cu al meu. Coincidenţă?

Rezemată cu spatele de perne, am început să citesc de la început jurnalul Maestrului, verificând din când în când scrisorile fragmentare ale Giuliettei şi ceea ce mai rămăsese din confesiunile fratelui Lorenzo, ca să le pot confrunta. Şi astfel începu călătoria mea înapoi în timp, în Siena anului 1340, şi înrudirea mea cu femeia care purtase acelaşi nume ca şi mine.

II.I

Te vei trezi, ca după-un somn uşor.
Cum face acest suc adormitor;
Doar peste două zile.[6]

Siena, 1340 d.Hr.

Vai, că păcăliţi de soartă au fost!

Erau pe drum de trei zile, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu dezastrul şi trăind doar cu pâine tare ca piatra. Acum, în sfârşit, în cea mai caniculară şi mizerabilă zi de vară, se aflau atât de aproape de capătul călătoriei lor, încât fratele Lorenzo putea zări turnurile din Siena răsărind ca un miraj pe linia orizontului strălucitor din faţa lor. Şi tocmai aici, din păcate, rozariul său îşi pierdu puterea protectoare.

Stând în căruţa trasă de cai, care se legăna obositor în spatele celor şase tovarăşi de călătorie aflaţi călare, tânărul călugăr tocmai începuse să-şi închipuie friptura de vită sfârâind şi vinul care-i aşteptau la destinaţie, când o bandă de călăreţi cu înfăţişare stranie – cel puţin zece, doisprezece la număr – ieşi în galop dintr-o vie, într-un nor de praf, şi încercui micul grup de călători, blocând drumul din toate părţile, cu săbiile scoase.

— Salutare, străinilor! le ură zbierând căpetenia, un bărbat fără dinţi şi nespălat, dar îmbrăcat luxos.

fără îndoială în hainele victimelor precedente. Cine încalcă teritoriul Salimbeni?

Fratele Lorenzo trase de frâie pentru a opri caii, în vreme ce însoţitorii săi se duseră călare în faţă, ca să se pună între căruţă şi bandiţi.

— După cum vezi, îi răspunse unul dintre ei, ţinându-şi la vedere sutana cu glugă, de proastă calitate, nu suntem decât nişte călugări din Florenţa, nobile prieten.

— Aha.

Şeful tâlharilor se uită cu ochii mijiţi în jur, la

---

6 *Romeo şi Julieta*, actul al IV-lea, scena I.

pretinşii călugări. În cele din urmă, privirea lui se fixă asupra chipului înspăimântat al fratelui Lorenzo.

— Ce comoară-i în căruţa de colo?

— Nimic care să fie de preţ pentru tine, răspunse celălalt, trăgându-şi niţel calul îndărăt, pentru a bloca accesul tâlharului spre căruţă. Rogu-te, dă-ne voie să trecem. Suntem oameni ai Domnului şi nu te primejduim cu nimic pe tine sau nobilele tale rude.

— Ăsta e-un drum al familiei Salimbeni, sublinie brigandul, întărindu-şi vorbele cu spada, un semnal pentru tovarăşii săi ca să vină mai aproape. Dacă doriţi să-l folosiţi, trebuie să plătiţi o taxă. Pentru siguranţa voastră.

— Am plătit deja cinci taxe Salimbeni.

— Protecţia e scumpă, ridică din umeri tâlharul.

— Dar cine ar ataca un grup de oameni ai lui Dumnezeu, care trebuie să ajungă la Roma? îl contrazise celălalt, cu un calm încăpăţânat.

— Cine? Câinii nevrednici de Tolomei!

Tâlharul scuipă de două ori în ţărână, iar oamenii lui se grăbiră să facă la fel.

— Ticăloşii ăia care fură, siluiesc şi omoară!

— Acesta este motivul pentru care am dori să ajungem în oraşul Siena înainte de lăsarea întunericului, spuse celălalt.

— Nu e departe, dădu tâlharul din cap, dar porţile lui se închid devreme acum, din cauza zurbalelor stârnite de câinii turbaţi de Tolomei, spre tulburarea oamenilor cumsecade şi harnici din Siena şi, chiar mai mult de atât, aş putea spune, mai ales spre tulburarea binevoitoarei case a Salimbenilor, în care locuieşte nobilul meu stăpân.

Discursul lui a fost primit cu mormăieli de aprobare din partea bandei.

— Aşadar, continuă tâlharul, după cum, desigur, puteţi vedea şi singuri, noi stăpânim, cu toată umilinţa, fireşte, acest drum şi toate drumurile din vecinătatea acestei republici mândre a Sienei, aşa că sfatul meu înţelept pentru voi, ca de la prieten la prieten, e să vă grăbiţi mai bine să plătiţi taxa aia acum, ca să vă puteţi

urma calea şi să vă strecuraţi în oraş înainte ca acesta să-şi închidă porţile, căci altfel se prea poate ca drumeţii inocenţi ca voi să cadă pradă bandelor neruşinate ale familiei Tolomei, care ies după căderea nopţii să jefuiască şi câte altele, pe care nu le-aş numi în faţa unor oameni ai Domnului.

După ce vorbi tâlharul, se lăsă o tăcere adâncă. Ghemuit în căruţă în spatele tovarăşilor săi, fratele Lorenzo îşi simţea inima sărindu-i în piept, de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă, şi pentru o clipă crezu că o să leşine. Fusese o zi dintr-aceea cu soare pârjolitor şi fără nicio adiere de vânt, care amintea de grozăviile Iadului. Şi nu ajutase nici faptul că rămăseseră fără apă cu multe ore în urmă. De-ar fi fost fratele Lorenzo cel responsabil de punga cu bani, el le-ar fi plătit cu dragă inimă tâlharilor oricât, numai să plece mai departe.

— Prea bine, atunci, zise conducătorul grupului de drumeţi, de parcă ar fi simţit rugămintea mută a fratelui Lorenzo. Cât face protecţia voastră, aşadar?

— Depinde, rânji tâlharul. Ce aveţi în căruţă şi ce preţ are pentru voi?

— Un sicriu, nobile prieten, începu celălalt, şi cel dintr-însul a fost răpus de-o molimă cumplită.

Majoritatea tâlharilor se traseră înapoi la auzul acestei veşti, însă căpetenia lor nu era atât de uşor de alungat.

— Păi, să vedem şi noi atuncea, bine? zise el, cu rânjetul lăţindu-i-se pe chip.

— Nu vă sfătuiesc! spuse celălalt. Sicriul trebuie să rămână închis, astea sunt ordinele noastre.

— Ordine? exclamă căpetenia. De când primesc *ordine* nişte umili călugări? Şi… făcu el o pauză, pentru efect, slobozind un zâmbet atotcunoscător, de când au început ei să călărească pe cai crescuţi în Lipsea?

În tăcerea care urmă cuvintelor lui, fratele Lorenzo simţi cum i se scurge tot curajul în fundul sufletului, precum o greutate de plumb, ameninţând să iasă pe partea cealaltă.

— Şi ia te uită! continuă tâlharul, mai mult pentru a-şi amuza camarazii. Aţi mai văzut vreodată călugări umili care să poarte încălţări atât de grozave? Ei… uite… arătă el cu sabia spre sandalele căscate ale fratelui Lorenzo, asta e ceea ce ar fi trebuit să purtaţi, prieteni neprevăzători, dacă aveaţi de gând să scăpaţi de taxă. Din câte-mi dau eu seama, trebuie să fiţi în slujba vreunui stăpân darnic, altul decât Dumnezeu, şi sunt convins că preţul acestui sicriu întrece cu mult – pentru el – cei zece florini amărâţi pe care am de gând să-i cer de la voi ca să vă las să treceţi.

— Te înşeli dacă ne crezi în stare de asemenea cheltuieli, răspunse adversarul său. Doi florini sunt tot ceea ce putem să-ţi dăm. Nu se cuvine ca stăpânul tău să bună beţe în roate Bisericii printr-o lăcomie atât de nelalocul ei.

Tâlharul savură insulta:

— Lăcomie, zici? Nu, defectul meu e curiozitatea. Plăteşte cei zece florini sau o să ştiu ce am de făcut. Căruţa şi sicriul rămân aici, în paza mea, până când stăpânul tău le va cere el însuşi. Căci tare mi-ar mai plăcea să-l văd pe nemernicul bogat care v-a trimis.

— În curând, n-o să mai păzeşti decât duhoarea morţii.

Căpetenia râse dispreţuitor:

— Mirosul aurului, amice, le întrece pe toate celelalte.

— Niciun munte de aur nu ar putea acoperi cum trebuie mirosul tău, răspunse adversarul său, lăsând în sfârşit la o parte umilinţa.

Auzind insulta, fratele Lorenzo îşi muşcă buza şi începu să caute o scăpare. Îi cunoştea suficient de bine pe însoţitorii săi ca să prevadă rezultatul ciorovăielii şi nu voia deloc să ia parte la aşa ceva.

Căpetenia tâlharilor nu rămase neimpresionată de îndrăzneala victimei sale.

— Eşti hotărât, aşadar, să mori de sabia mea? zise el, cu capul într-o parte.

— Sunt hotărât să-mi îndeplinesc misiunea. Şi sabia ta ruginită n-o să mă despartă pe mine de ţelul meu.

— Misiunea?

Tâlharul jubila.

— I-auziţi, vericilor, un călugăr care crede că Dumnezeu l-a făcut cavaler!

Toţi tâlharii râseră, mai mult sau mai puţin conştienţi de motiv, iar căpetenia lor dădu din cap spre căruţă:

— Scăpaţi de prostănacii ăştia şi duceţi căruţa şi caii la Salimbeni…

— Am o idee mai bună, mârâi celălalt, sfâşiindu-şi sutana şi dând la iveală uniforma de sub ea. De ce nu mergem, în schimb, să-l vedem pe stăpânul meu, Tolomei, cu capetele voastre înfipte în ţeapă?

Fratele Lorenzo oftă fără să vrea când temerile sale ajunseră să se îndeplinească. Fără să mai încerce să se ascundă, tovarăşii săi de drum – toţi cavaleri Tolomei – îşi scoaseră săbiile şi pumnalele de sub pelerine şi din desagile atârnate de şeile cailor şi simplul zgomot al fierului îi făcu pe tâlhari să se retragă uluiţi, chiar dacă imediat după aceea se năpustiră din nou înainte, într-un atac zgomotos şi năvalnic.

Din cauza agitaţiei bruşte, caii de la căruţă începură să izbească din copite şi se lansară într-un galop nebunesc, iar fratele Lorenzo nu putu să facă nimic altceva decât să tragă zadarnic de frâiele nefolositoare şi să implore două animale care nu studiaseră niciodată filosofia să dea dovadă de raţiune şi moderaţie. După trei zile de drum, acestea încă arătau un neostoit avânt în timp ce trăgeau căruţa şi pe călugăr departe de tumult, prin hârtoapele drumului spre Siena, cu roţile scrâşnind şi cu sicriul sărind dintr-o parte într-alta, gata să cadă şi să se facă fărâme.

Cum dialogul său cu caii dădu greş, fratele Lorenzo se întoarse spre sicriu, un adversar mai uşor de înfruntat. Ajutându-se de ambele mâini şi de picioare, el încercă să-l ţină pe loc, dar, în timp ce se căznea să-l apuce bine, aşa greu de manevrat cum era, o mişcare de pe drum, în spatele lui, îl făcu să privească în sus şi să-şi dea seama că

sicriul şi confortul acestuia ar fi trebuit să fie cea mai mică dintre grijile sale.

Căci era urmărit de doi dintre tâlhari, care galopau iute ca să-şi revendice comoara. Căutând ceva care să-i slujească drept mijloc de apărare, fratele Lorenzo nu găsi decât un bici şi rozariul şi privi cu îngrijorare cum unul dintre tâlhari ajunse căruţa din urmă şi, cu un cuţit vârât între gingiile ştirbe, se întinse să apuce marginea din lemn. Găsind în fiinţa-i blândă violenţa necesară, fratele Lorenzo lovi cu biciul în nemernicul care sărise asupra lui şi-l auzi cum urlă de durere atunci când vâna de bou făcu sângele să ţâşnească. O singură rană a fost însă de ajuns pentru răufăcător, iar când fratele Lorenzo lovi a doua oară, celălalt apucă biciul şi i-l smulse din mână. Nemaiavând nimic altceva ca să se apere decât rozariul şi crucifixul care i se legăna la gât, fratele Lorenzo se apucă să arunce în tâlhar cu resturile rămase de la prânz. Însă pâinea, oricât de tare, nu l-a putut împiedica pe tâlhar să se aburce până la urmă în căruţă.

Văzând că adversarul său rămăsese fără muniţie, tâlharul se ridică în picioare triumfător, lua cuţitul din gură şi arătă demonstrativ lungimea tăişului spre ţinta sa care tremura.

— Opreşte-te, pentru numele lui Hristos! exclamă fratele Lorenzo, ridicând rozariul în sus. Am prieteni în Rai care te vor omorî pe loc!

— Zău? Nu-i văd nicăieri!

Chiar atunci capacul sicriului se deschise, iar ocupantul acestuia – o tânără ai cărei ochi scăpărători şi păr vâlvoi o făceau să arate ca un înger al răzbunării – se ridică în capul oaselor, dând toate semnele de uluire. Simpla ei vedere a fost de ajuns pentru a-l face pe tâlhar să scape cuţitul din mână, îngrozit, şi să albească pe loc. Fără nicio ezitare, îngerul se aplecă afară din sicriu, luă cuţitul şi-l vârî numaidecât în carnea posesorului său, cât de sus pe coapsa acestuia putu să ajungă mâna ei.

Ţipând din pricina durerii nespuse, rănitul îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli spre capătul căruţei, provocându-

şi răni încă şi mai mari. Cu obrajii strălucind de încântare, fata se întoarse cu un zâmbet larg spre fratele Lorenzo şi s-ar fi căţărat afară din sicriu de n-ar fi împiedicat-o.

— Nu, Giulietta! stărui el, împingând-o înapoi jos, pentru numele lui Iisus, stai acolo şi nu scoate un sunet!

Trântind capacul deasupra chipului ei indignat, fratele Lorenzo privi în jur să vadă ce se alesese de celălalt călăreţ. Vai, acesta era mai puţin zănatec decât amicul lui şi nu avea deloc intenţia de a sări în căruţa scăpată de sub control, la viteza cu care se deplasa acum. În schimb, galopa înaintea ei, ca să prindă frâiele şi să încetinească goana cailor şi, spre îngrijorarea fratelui Lorenzo, această măsură începu curând să dea roade. Nu după mult, caii au fost siliţi treptat să meargă în galop mic, apoi la trap şi, în cele din urmă, să se oprească.

De-abia acum se apropie tâlharul de căruţă şi, pe când călărea spre ea, fratele Lorenzo văzu că nu era nimeni altcineva decât căpetenia răufăcătorilor, aparent neatins de vărsarea de sânge. Soarele care apunea îi crea un halou de bronz absolut nemeritat, iar fratele Lorenzo rămase uluit de contrastul dintre frumuseţea luminoasă a peisajului campestru şi extrema răutate a locuitorilor săi.

— Ce zici, sfinţia ta, începu tâlharul cu o gentileţe nefirească, ce-ar fi să te las în viaţă, de fapt, poţi să iei chiar şi căruţa asta frumoasă şi caii ăştia de soi, fără să plăteşti nicio taxă, în schimbul fetei ălei a?

— Îţi mulţumesc pentru oferta generoasă, răspunse călugărul, mijindu-şi ochii în lumina apusului de soare, dar sunt păzitorul juruit al acestei nobile domniţe şi nu pot să ţi-o las. Dacă aş face asta, am ajunge amândoi în Iad.

— Pfui!

Tâlharul mai auzise aşa ceva şi altă dată.

— Fata asta nu e o domniţă, cum nici noi doi nu suntem. De fapt, bănuiesc că e o târfă Tolomei!

Din sicriu se auzi un ţipăt indignat, iar fratele Lorenzo puse repede piciorul pe capac, ca să-l ţină închis.

— Acest înger e de mare însemnătate pentru Messer Tolomei, e adevărat, şi orice bărbat care se atinge de ea va

aduce războiul asupra lui şi alor săi. Cu siguranţă că stăpânul tău, Salimbeni, nu doreşte o astfel de vrajbă.

— Of, voi, călugării, şi predicile voastre!

Tâlharul călări drept spre căruţă şi abia acum haloul lui păli.

— Să nu mă ameninţi cu războiul, micuţule predicator. La asta mă pricep cel mai bine.

— Te implor să ne laşi să plecăm! ceru insistent fratele Lorenzo, ridicând în sus rozariul care îi tremura în mână şi sperând că acesta va prinde ultimele raze de soare. Sau jur pe aceste sfinte mătănii şi pe rănile lui Iisus că Dumnezeu va pune un blestem asupra ta şi heruvimii se vor pogorî din Ceruri şi îi vor lovi de moarte pe pruncii tăi în somn!

— Vor fi bine-veniţi! spuse tâlharul scoţând din nou sabia. Şi aşa am prea mulţi de hrănit!

Îşi trecu piciorul peste capul calului şi sări în căruţă cu uşurinţa unui dansator, recăpătându-şi îndată echilibrul. Văzând că, înspăimântat, celălalt dădea înapoi, el râse:

— De ce eşti aşa de mirat? Chiar credeai c-o să te las în viaţă?

Tâlharul ridică sabia pentru a lovi şi fratele Lorenzo se lăsă în genunchi, supus, strângând rozariul şi aşteptând lovitura care avea să pună capăt rugăciunii sale. Să moară la nouăsprezece ani era o cruzime, mai ales când nu se afla nimeni în preajmă ca să fie martor la martiriul său, cu excepţia Tatălui său divin din Ceruri, care nu prea era cunoscut pentru graba de a da fuga să-i salveze pe fiii săi aflaţi în pragul morţii.

II.II

Te rog să stai, hai, vere Capoletto.
S-au dus acele vremuri fericite.[7]

Nu mai ţin minte cât de mult am parcurs din poveste în noaptea aia, dar păsărelele începuseră să ciripească pe-afară atunci când, până la urmă, am adormit, cuibărită într-o mare de hârtii. Înţelegeam acum legătura dintre multele texte diferite aflate în cutia mamei. Toate erau, într-un fel sau altul, versiuni preshakespeariene ale piesei Romeo *şi Julieta*. Chiar mai bine de-atât, textele din 1340 nu erau pură ficţiune, ci relatări ale martorilor oculari cu privire la evenimentele care conduseseră la crearea celebrei poveşti.

Deşi încă nu-şi făcuse apariţia în propriu-i jurnal, se părea că misteriosul Maestru Ambrogio îi cunoscuse personal pe oamenii reali din spatele unora dintre cele mai lovite de soartă personaje din literatură, iar jurnalul său confirma că, într-adevăr, acestea nu trăiseră în Verona, ci în Siena, în anul 1340. Ce-i drept, până acum niciuna dintre întâmplările descrise de Maestrul Ambrogio nu permitea comparaţii clare cu tragedia lui Shakespeare, dar se scurseseră, totuşi, două secole şi jumătate între evenimentele reale şi piesa Bardului, iar povestea trecuse prin multe mâini în tot acest răstimp.

Dând pe dinafară de nerăbdare să împărtăşesc noile mele cunoştinţe cu cineva care să le aprecieze – nu oricui i s-ar fi părut amuzant că, de-a lungul epocilor, milioane de turişti se înghesuiseră să meargă în oraşul greşit ca să vadă balconul Julietei şi mormântul ei – l-am sunat pe Umberto pe mobil, imediat după ce mi-am făcut duşul de dimineaţă.

— *Principessa*! exclamă el după ce i-am povestit că-l fermecasem cu succes pe *présidente* Maconi, făcându-l să-mi dea cutia mamei. Felicitări! Aşadar, acum suntem bogaţi?

---

7 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a V-a.

— Ăăă… am făcut eu, aruncând o privire fugară spre dezordinea din pat. Nu cred că faimoasa comoară e în cutie. Dacă într-adevăr există *o* comoară.

— Normal că există o comoară, m-a contrazis Umberto, altfel de ce ar fi pus-o mama ta într-o cutie de valori la bancă? Uită-te cu mai multă atenţie.

În lipsa altor idei mai bune, m-am apucat să răsfoiesc scrisorile în italiană care-i fuseseră trimise mamei cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Trebuia să mai fie în Siena cineva în viaţă care să-i fi cunoscut pe părinţii mei şi care putea să-mi răspundă la toate întrebările pe care mătuşa Rose le ocolise cu atâta consecvenţă. Însă, cum nu ştiam pic de italiană, mi-era greu să-mi dau seama care dintre scrisori erau de la prieteni sau familie; singurul meu indiciu era că una dintre ele începea cu cuvintele *„Carissima Dianau* şi că numele expeditorului era Pia Maria Tolomei.

Desfăcând harta oraşului pe deasupra tuturor celorlalte hârtii, mi-am petrecut ceva vreme căutând adresa expeditorului şi, în cele din urmă, am reuşit să o localizez într-o *piazza* minusculă, numită Piazzetta del Castellare, din centrul Sienei. Era situată în inima *contradei* Bufniţei, fieful meu natal, nu departe de Palazzo Tolomei, unde cu o zi înainte mă întâlnisem cu *présidente* Maconi.

Dacă aveam noroc, Pia Maria Tolomei – oricine ar fi fost – încă mai locuia acolo, dornică să stea de vorbă cu fiica Dianei Tolomei şi suficient de lucidă încât să-şi amintească de ce.

Piazzetta del Castellare semăna cu o mică fortăreaţă în interiorul oraşului şi nu era atât de uşor de găsit. După ce am trecut chiar pe lângă ea de câteva ori, am descoperit, în cele din urmă, că trebuia să intru printr-un gang din Via Cecco Angiolieri, pe care iniţial îl crezusem a fi intrarea într-o curte privată. Odată ajunsă în *piazzetta*, m-am pomenit prinsă ca-ntr-o cursă între clădirile înalte şi tăcute şi, când m-am uitat în sus la toate obloanele închise

de pe zidurile din jurul meu, mi s-a părut aproape credibil ca ele să fi fost închise cândva în Evul Mediu şi să nu mai fi fost deschise de atunci. Stând acolo, m-am simţit brusc prost că purtam una dintre rochiile mele noi – în acest decor ar fi fost mai potrivită o sutană cu gluga trasă peste cap. De fapt, de n-ar fi fost cele câteva Vespa parcate într-un colţ, o pisică cu un guler de blană neagră şi lucioasă pozând pe un prag şi muzica ce se auzea dinspre singurul geam deschis, aş fi bănuit că aceste clădiri fuseseră părăsite de mult timp şi lăsate şobolanilor şi fantomelor.

Am scos plicul din cutia mamei şi m-am uitat încă o dată la adresă. Potrivit hărţii mele, eram exact unde trebuia, dar, când am făcut un tur al uşilor, nu am putut descoperi numele „Tolomei” pe nicio sonerie, şi nici nu am găsit un număr care să corespundă numărului casei de pe plic. Să te faci poştaş într-un loc ca ăsta, mi-am zis, necesita în mod limpede abilităţi de clarvăzător.

Neştiind ce altceva să fac, am început să sun pe rând la sonerii. Chiar când mă pregăteam să apăs pe cea de-a patra, o femeie deschise obloanele deasupra mea şi îmi strigă ceva în italiană.

Drept răspuns, am fluturat scrisoarea:

— Pia Maria Tolomei?

— Tolomei?

— Da! Ştiţi unde stă? Mai locuieşte aici?

Femeia îmi arătă cu degetul spre o uşă din cealaltă parte a *piazzettei* şi zise ceva ce nu putea să însemne decât „încearcă acolo”.

De-abia acum am observat, pe zidul îndepărtat, o uşă mai contemporană; avea un mâner meşteşugit, în alb şi negru, şi când l-am încercat, s-a deschis. M-am oprit puţin, nesigură în privinţa etichetei corespunzătoare când era vorba să intri într-o locuinţă particulară din Siena. Între timp, femeia de la fereastra din spatele meu mă tot îndemna să intru – îi păream, în mod clar, neobişnuit de toantă –, aşa că am intrat.

— Hei!

Am făcut un pas timid peste prag şi m-am holbat în

întunericul răcoros. După ce mi s-au obişnuit ochii, am văzut că mă aflam într-un antreu cu tavanul foarte înalt, înconjurat de tapiserii, picturi şi obiecte vechi, expuse în dulăpioare din sticlă. Am dat drumul la uşă şi am strigat:

— E cineva acasă? Doamnă Tolomei!

Însă nu am auzit decât uşa care se închidea în spatele meu, cu un oftat.

Nefiind prea sigură cum să procedez, am pornit-o pe hol, uitându-mă în treacăt la obiectele vechi. Printre ele se găsea o colecţie de flamuri lungi, verticale, cu imagini cu cai şi diverse ipostaze ale Fecioarei Maria. Câteva păreau foarte vechi şi ponosite, altele erau moderne şi foarte ţipătoare. Numai când am ajuns la capătul şirului mi-am dat seama că asta nu era o casă particulară, ci un fel de muzeu ori clădire publică.

Acum, în sfârşit, am auzit pe cineva apropiindu-se şi vocea unui bărbat care striga cu nerăbdare:

— Salvatore?

M-am răsucit cu faţa spre gazda mea neştiutoare, în timp ce intra din camera alăturată, sprijinindu-se într-o cârjă. Era un bărbat mai în vârstă, cu siguranţă trecut de şaptezeci de ani, iar chipul încruntat îl făcea să pară şi mai bătrân.

— Salva…? dar rămase pe loc când mă zări şi zise altceva, ce nu-mi sună prea primitor.

— Salut! i-am zis într-o manieră oarecum abruptă şi am ridicat scrisoarea în sus, cum ar face cineva cu un crucifix în faţa unui nobil transilvănean, aşa, pentru orice eventualitate. O caut pe Pia Maria Tolomei. I-a cunoscut pe părinţii mei.

Am arătat înspre mine:

— *Eu sunt*… Io sono Giulietta Tolomei. *To*-lomei.

Bărbatul veni spre mine, rezemându-se cu toată puterea în cârjă, şi-mi luă scrisoarea din mână.

— Nu sunt surd.

Se uită bănuitor la plic şi-l răsuci de pe o parte pe alta de mai multe ori, ca să citească şi să recitească atât adresa destinatarului, cât şi adresa expeditorului.

— Soţia mea a trimis această scrisoare, zise el, în cele din urmă. Acum mulţi ani. Dianei Tolomei. Era… cum se zice… mătuşa mea. Unde ai găsit-o?

— Diane a fost mama mea, am spus, cu glasul sunându-mi ciudat de sfios în încăperea mare. Eu sunt Giulietta, cea mai mare dintre gemenele ei. Am vrut să vin să văd Siena… să văd unde au trăit părinţii mei. Dumneata… îţi aduci aminte de mine?

Bătrânul nu vorbi imediat. Se uită la chipul meu cu ochii plini de uimire şi mă atinse cu mâna pe obraz, ca să fie sigur că sunt reală.

— Micuţa Giulietta? zise el într-un târziu. Vino-ncoace!

Mă îmbrăţişă puternic.

— Eu sunt Peppo Tolomei, naşul tău.

Nu prea ştiam cum să răspund la brusca sa familiaritate. În mod normal, nu eram o persoană care dădea fuga să se îmbrăţişeze tot timpul cu oamenii – îi lăsam asta lui Janice, care intenţionat se pupa cu toată lumea şi cu câinii lor, fix pe bot, când ştia că mă uitam la ea –, dar bătrânelul ăsta avea ceva inofensiv şi drăgălaş în bucuria lui sinceră de a mă vedea.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa… i-am zis, dregându-mi vocea.

— Nu, nu, nu, nu! a negat cu vehementă Peppo. Sunt foarte bucuros că eşti aici! Vino, dă-mi voie să-ţi arăt muzeul! Acesta este muzeul pentru *contrada* Bufniţei…

Nu ştia de unde să înceapă şi ţopăia cu cârja, căutând ceva impresionant ca să-mi arate. Însă când îmi văzu expresia, se opri:

— Nu! Tu nu vrei să vezi muzeul! Tu vrei să stai de vorbă! Da, trebuie să vorbim!

Îşi aruncă braţele în sus şi mai că nu dărâmă cu cârja o sculptură.

— Trebuie să aud totul. Soţia mea… Trebuie să mergem s-o vedem pe soţia mea. Va fi foarte fericită. E acasă… Salvatore*!*

După zece minute, ieşeam în viteză din Piazzetta del

Castellare călare pe locul din spate al unui super-scuter roşu cu negru. Peppo Tolomei mă ajutase să urc în şa, cu gesturile teatrale ale unui magician care-şi ajută frumoasa şi tânăra asistentă să intre într-o cutie pe care el intenţionează să o taie pe din două cu fierăstrăul. De cum l-am apucat zdravăn de bretele, am zburat în jos pe Via Cecco Angiolieri şi ne-am îndepărtat în viteză de *piazzetta*, de parcă aceasta ar fi urmat să sară în aer.

Peppo stăruise să închidă muzeul imediat şi să mă ducă acasă la el, să o pot cunoaşte pe soţia lui, Pia Maria, şi pe oricine altcineva se mai nimerea pe acolo. Acceptasem bucuroasă invitaţia, presupunând că acel „acasă” la care se referea se găsea imediat după colţ. De-abia acum, când ne îndreptam spre strada de lângă Palazzo Tolomei, mi-am dat seama de greşeala mea.

— E departe? am strigat eu, ţinându-mă cât de bine puteam.

— Nu, nu! răspunse Peppo, mai să dea peste o mamă cu căruciorul. Nu-ţi face griji, o să sunăm pe toată lumea şi o să facem o mare reuniune de familie!

Emoţionat de această perspectivă, începu să mi-i descrie pe toţi membrii familiei pe care urma să-i cunosc în curând, deşi eu de-abia auzeam ce spunea, din cauza vântului. El era mult prea distrat ca să bage de seamă că, în dreptul lui Palazzo Salimbeni, am trecut chiar printre nişte poliţişti care stăteau acolo, cu vestele antiglonţ pe ei, şi i-am silit să sară într-o parte.

— O! am gemut, întrebându-mă dacă Peppo era conştient că am fi putut face marea reuniune de familie în arest.

Însă poliţiştii nu schiţară nicio mişcare pentru a ne opri, ci doar ne priviră cum trecem, aşa cum ar privi câinii ţinuţi strâns în lesă la un iepure pufos care merge ţanţoş de cealaltă parte a drumului. Din nefericire, unul dintre ei era finul Evei Maria, Alessandro, şi am fost aproape sigură că m-a recunoscut, chiar şi fără şlapi.

— Peppo! am urlat eu, trăgându-l pe vărul meu de bretele. Chiar nu vreau să fiu arestată, OK?

— Nu-ţi face griji!

Peppo luă un viraj şi acceleră în timp ce vorbea:

— Merg prea repede pentru Poliţie!

După câteva clipe, am trecut în goană pe o poartă veche a oraşului, ca un pudel printr-un cerc, şi am zburat drept în opera de artă a verii toscane, aflate în toi.

În timp ce stăteam acolo, privind peisajul peste umărul lui Peppo Tolomei, mi-am dorit nespus să mă simt cuprinsă de un sentiment de familiaritate, de acea reîntoarcere, în sfârşit, acasă. Însă totul în jurul meu era nou. Mişcarea caldă, unduitoare, a buruienilor şi plantelor aromatice, dealurile molcome, chiar şi apa de colonie a lui Peppo, toate aveau o componentă străină care era ridicol de atrăgătoare, având în vedere împrejurările.

Însă cât de mult ne amintim cu adevărat din primii trei ani de viaţă? Uneori, puteam să invoc amintirea despre cum îmbrăţişam nişte picioare dezgolite, care în mod clar nu erau ale mătuşii Rose, iar eu şi Janice eram sigure că ţineam minte un vas mare din sticlă, plin cu dopuri de plută de la sticlele de vin şi flori uscate, dar, în afară de asta, era greu de spus de unde provenea fiecare fragment. Atunci când, ocazional, reuşeam să descoperim amintiri despre noi însene de pe vremea când eram foarte mici, sfârşeam întotdeauna în confuzie. „Sunt sigură că măsuţa de şah şchioapă era în Toscana”, stăruia mereu Janice. „Unde altundeva să fi fost? Mătuşa Rose n-a avut niciodată aşa ceva”. Inevitabil, eu o contraziceam: „Atunci cum îţi explici că Umberto este cel care te-a plesnit atunci când ai dat-o jos?”. Însă Janice nu putea să explice asta. În cele din urmă, bombănea doar „păi, poate că a fost altcineva. Când ai doi ani, toţi bărbaţii arată la fel”. Şi apoi izbucnea: „La dracu’, încă mai arată la fel”.

Când am crescut, fantazam să mă întorc la Siena şi să-mi amintesc subit totul despre copilăria mea. Acum, că eram în sfârşit aici, mergând iute ca fulgerul pe aceste drumuri înguste fără să recunosc nimic, am început să mă întreb dacă faptul că trăisem departe de locul ăsta în cea mai mare parte a vieţii mele nu cumva distrusese, în vreun

fel, o parte esenţială din sufletul meu.

Pia Maria şi Peppo Tolomei locuiau la o fermă aşezată într-o mică vale, înconjurată de podgorii şi crânguri de măslini. În jurul proprietăţii se înălţau în toate părţile dealuri domoale, iar confortul izolării liniştite compensa pe deplin lipsa de privelişti largi. Nu era deloc un conac; în crăpăturile zidurilor galbene creşteau buruieni, obloanele verzi aveau nevoie de mult mai mult decât o simplă mână de vopsea, iar acoperişul arăta de parcă prima furtună – sau poate primul strănut al cuiva din interior – o să-i dea jos, cu zgomot, toate ţiglele. Cu toate astea, însă, numeroasele viţe căţărătoare şi ghivecele cu flori strategic plasate erau în stare să mascheze ruina şi să facă locul absolut irezistibil.

După ce parcă scuterul şi luă o cârjă sprijinită de zid, Peppo mă duse direct în grădină. Acolo, în spate, în umbra casei, soţia sa, Pia Maria, şedea pe un scăunel în mijlocul nepoţilor şi al strănepoţilor, ca o zeiţă fără vârstă a recoltei înconjurată de satiri şi nimfe, şi îi învăţa să facă funii împletite din usturoi. A fost nevoie de câteva încercări din partea lui Peppo până să o facă să înţeleagă cine eram şi de ce mă adusese acolo, dar când Pia Maria îndrăzni, în cele din urmă, să-şi creadă urechilor, ea îşi înfipse picioarele în papuci, se ridică ajutată de anturaj şi mă cuprinse într-o îmbrăţişare plină de lacrimi.

— Giulietta! exclamă ea, mângâindu-mi părul cu veneraţie. Exact ca mama ta!

Într-o oră, casa şi grădina se umplură de lume şi de mâncare. Era ca şi cum cu toţii aşteptaseră chiar după colţ – cu trufandale locale în mâini –, nerăbdători să aibă un pretext pentru a sărbători. Unii erau rude, alţii prieteni şi vecini, şi cu toţii au afirmat că îi cunoscuseră pe părinţii mei în urmă cu mai bine de douăzeci de ani şi că se întrebaseră ce se întâmplase cu fiicele lor gemene. Nimeni nu a spus ceva explicit, dar am avut senzaţia că atunci, demult, mătuşa Rose apăruse din senin şi ne revendicase pe mine şi pe Janice împotriva dorinţei familiei Tolomei –

graţie unchiului Jim, mai avea relaţii la Ministerul de Externe – şi că dispăruserăm fără urmă, spre marea supărare a Piei Maria şi a lui Peppo, care erau, în definitiv, naşii noştri.

— Dar toate astea ţin de domeniul trecutului! zicea întruna Peppo, bătându-mă pe spate, căci acum eşti aici şi putem, în sfârşit, să stăm de vorbă.

Însă era greu de ştiut cu ce să încep. Erau atât de multe întrebări care aveau nevoie de un răspuns şi trebuiau recuperaţi atâţia ani, plus că trebuia să justific misterioasa absenţă a surorii mele.

— Era prea ocupată ca să vină şi ea, am minţit eu, privind într-o parte. Dar a zis că o să vină să vă viziteze în curând.

Nu era de ajutor nici faptul că doar o mână de oaspeţi vorbeau engleza şi că fiecare răspuns la fiecare întrebare trebuia mai întâi să fie înţeles şi tradus de către altcineva. Totuşi, erau cu toţii foarte prietenoşi şi calzi şi până şi eu, după o vreme, am început să mă relaxez şi să mă simt bine. Nu conta prea mult că nu ne puteam înţelege unii cu alţii, ceea ce conta erau acele mici zâmbete şi înclinările din cap care spuneau mult mai mult decât cuvintele.

La un moment dat, Pia Maria ieşi pe terasă cu un album foto şi se aşeză ca să-mi arate poze de la nunta părinţilor mei. De cum a deschis albumul, celelalte femei s-au strâns grămadă în jurul nostru, nerăbdătoare să se uite şi ele şi să o ajute să dea paginile.

— Uite! îmi arătă Pia Maria o poză mare de nuntă, mama ta poartă rochia pe care am purtat-o eu la nuntă. O, nu-i aşa că sunt un cuplu frumos?… Iar aici, ăsta e vărul tău Francesco…

— Stai!

Am încercat să o împiedic să dea pagina, dar în zadar. Ele nu-şi dădeau seama că nu mai văzusem niciodată o poză cu tatăl meu şi că singura fotografie cu mama pe care o văzusem vreodată era portretul ei oarecum fals de la absolvirea liceului, de pe pianul mătuşii

Rose.

Fotografiile Piei Maria mă şocară. Nu atât din cauză că mama era vizibil însărcinată în rochia de mireasă, ci pentru că tata părea să aibă o sută de ani. Evident că nu avea, dar, în comparaţie cu mama – o absolventă de facultate, o vulpiţă frumoasă de pica şi care când zâmbea făcea gropiţe în obraji –, el arăta precum bătrânul Avraam din *Biblia* mea pentru copii, cu ilustraţii. Mi-l închipuisem întotdeauna pe tata ca fiind un bărbat nemaipomenit de chipeş – poate că un pic mai în vârstă, dar în limite rezonabile – care o făcuse pe mama să se îndrăgostească nebuneşte şi o luase cu el în castelu-i fermecat. Adevărul care mă privea acum în faţă era că semănau cu un caz clasic de căsătorie aranjată şi că, oricât de mult aş fi încercat să desluşesc scânteia dintre ei, trebuia să trag concluzia, cu părere de rău, că mama cu siguranţă se măritase cu profesorul Tolomei din alt motiv decât sex-appealul lui.

În mod straniu, nici uneia dintre celelalte femei această uniune nu i s-a părut neobişnuită. Din câte puteam să-mi dau seama, comentariul lor vesel – pe de-a-ntregul în italiană – era în primul rând despre rochia mamei, voal şi defectele fizice ale fiecărui invitat în parte. Pia Maria traducea când şi când câte o frântură, atunci când o considera importantă pentru a-mi înţelege familia. „Cancer la plămâni”, zicea ea, arătându-mi o persoană pe care nu o cunoşteam, sau „infarct”. Despre mama, ca persoană, se spuse foarte puţin şi nu exista nicio poză în care ea să privească direct spre aparat.

După fotografiile de nuntă urmau câteva pagini dedicate botezului nostru, dar părinţii mei aproape că nu apăreau în ele. Pozele o arătau pe Pia Maria ţinând în braţe un bebeluş care ar fi putut să fie oricare dintre noi două – era imposibil să-ţi dai seama care, iar Pia Maria nu mai ţinea minte – şi pe Peppo ţinând cu mândrie celălalt bebeluş. Se părea că fuseseră două ceremonii: una într-o biserică şi una afară, la soare, lângă cristelniţa de la *contrada* Bufniţei.

— Aia a fost o zi bună, zise Pia Maria zâmbind cu tristeţe. Tu şi sora ta aţi devenit micuţe *civettini*, micuţe bufniţe. Mare păcat că…

Nu-şi termină fraza, ci închise albumul, cu duioşie.

— A trecut atât de multă vreme. Uneori mă întreb dacă timpul chiar vindecă…

A fost întreruptă de o agitaţie bruscă din interiorul casei şi de o voce care o striga cu nerăbdare pe nume. Pia Maria se ridică, neliniştită dintr-odată, şi spuse:

— Vino! Asta trebuie să fie Nonna noastră!

Nonna Tolomei locuia cu una dintre nepoatele ei în centrul Sienei, dar fusese chemată la fermă în această după-amiază ca să mă cunoască pe mine. Stătea în hol, aranjându-şi nervoasă, cu o mână, dantela neagră, în timp ce cu mâna cealaltă se sprijinea de nepoata ei. Dacă aş fi fost la fel de lipsită de milă precum Janice, aş fi proclamat-o pe loc imaginea perfectă a vrăjitoarei din poveste.

Pia Maria se zori să o salute pe bătrână, care-i dădu voie, bombănind, să o sărute pe ambii obraji şi să o însoţească la scaunul preferat din sufragerie Câteva minute bune, toată lumea s-a străduit s-o facă pe Nonna să se simtă confortabil: s-au adus perne, care au fost aşezate şi apoi mutate, şi din bucătărie a apărut o limonadă specială, care a fost apoi trimisă imediat înapoi şi adusă din nou, de data asta cu o felie de lămâie cocoţată pe marginea paharului.

— Nonna e mătuşa noastră, îmi şopti Peppo la ureche, sora cea mai mică a tatălui tău. L-a cunoscut foarte bine. Haide, o să te prezint.

Trase de mine să mă ridic în poziţie de drepţi în faţa bătrânei şi îi explică situaţia cu înflăcărare, în italiană, aşteptându-se, în mod clar, să zărească pe chipul ei un semn de bucurie.

Însă Nonna refuză să zâmbească. Oricât de mult o îndemnă Peppo – ba chiar a implorat-o – să se bucure cu restul lumii, ea nu putu fi convinsă ca prezenţa mea să-i facă cea mai mică plăcere. Peppo mă sili chiar să fac un pas înainte, pentru ca ea să-mi poată vedea mai bine faţa,

dar ceea ce văzu nu făcu decât să-i ofere un motiv în plus să mă dispreţuiască şi, înainte ca Peppo să reuşească să mă tragă la o parte din imediata ei apropiere, Nonna se aplecă şi-mi mârâi nemulţumită, drept în faţă, ceva ce nu am înţeles.

Pia Maria şi Peppo pur şi simplu m-au evacuat din sufragerie, cerându-şi întruna scuze.

— Îmi pare foarte rău! repeta mereu Peppo, mult prea jenat să mă privească în ochi. Nu pricep ce-a apucat-o! Cred că o ia razna!

— Nu-ţi face griji, i-am spus, prea uluită să simt ceva. N-o condamn că nu crede. Totul e foarte nou, chiar şi pentru mine.

— Cred c-a sosit timpul să te duc la mormântul lor, zise Peppo.

Cimitirul satului era o chestie somnolentă, foarte diferită de orice alt cimitir pe care-l văzusem până atunci. Întregul loc era un labirint de ziduri de sine stătătoare, fără acoperiş, iar zidurile propriu-zise erau un mozaic de morminte, de sus până jos. Nume, date şi fotografii îi identificau pe cei ce sălăşluiau în spatele uşilor din marmură albă, iar mici urne din aramă ţineau, în numele gazdelor temporar incapacitate, florile aduse de vizitatori.

— Iată…

Peppo se ţinea de umărul meu cu o mână, dar asta nu-l împiedică să-mi deschidă, galant, o poartă scârţâitoare de fier, ca să ne apropiem de un mic altar aflat mai la o parte.

— Acesta este vechiul cavou Tolomei, datează de mai multe sute de ani. Când s-a construit cimitirul ăsta nou, au avut grijă să-l… cum se zice… să-l încorporeze.

— E… frumos.

Am păşit cu respect în micuţa încăpere, privind în jur la multele plăci din marmură şi la buchetul de flori proaspete care stătea pe altar. O lumânare mică ardea potolit într-un vas din sticlă roşie, care-mi păru vag cunoscut, indicând grija pe care o purtau cavoului membrii

familiei Tolomei. Am simţit subit o împunsătură de vinovăţie că mă aflam acolo singură, fără Janice, dar am alungat-o repede. Dacă ar fi fost şi ea acolo, mai mult ca sigur că ar fi stricat momentul cu vreo remarcă enervantă despre vasul banal din sticlă sau despre numele foarte vechi de pe pereţi.

— Aici e tatăl tău, îmi arătă Peppo, iar mama ta este chiar lângă el.

Făcu o pauză, ca să mediteze la o amintire îndepărtată.

— Era foarte tânără. Credeam că va trăi mult după ce eu voi fi murit.

M-am uitat la cele două plăci de marmură, care reprezentau tot ce mai rămăsese din părinţii mei. profesorul Patrizio Scipione Tolomei şi Diane Lloyd Tolomei. Datele confirmau că, într-adevăr, tata avea optzeci şi trei de ani atunci când ne născuserăm eu şi Janice, pe când mama nu avea mai mult de douăzeci şi doi. Ştiam însă că nu trebuia să-mi manifest nedumerirea cu privire la această chestiune, nu încă. Dacă nu mă înşelam, Peppo însuşi cocheta de ceva vreme cu vârsta de optzeci de ani şi probabil că nu i-ar fi plăcut să-i aducă cineva aminte că, în general, bărbaţii de seama lui erau consideraţi – cel puţin de către fătucile ca mine – ca fiind cu mult trecuţi de vârsta la care să practice ca sport căsătoria cu femei mult mai tinere decât ei.

— Felul în care au murit a fost o mare tragedie, continuă Peppo, din fericire neştiind ce gândeam eu. Ca şi faptul că toată munca lui Patrizio s-a pierdut în incendiu. Avea o fermă minunată în Malemarenda – a dispărut în întregime. După înmormântare, mama ta a cumpărat o căsuţă în Buonconvento şi a trăit acolo singură cu gemenele – cu tine şi cu sora ta –, dar nu a mai fost niciodată aceeaşi. Venea să pună flori pe mormântul lui în fiecare duminică, dar…

Făcu o pauză ca să-şi scoată batista din buzunar.

— …dar nu a mai fost niciodată fericită.

— Stai puţin… m-am holbat eu încă o dată la datele

de pe mormintele părinţilor mei, tata a murit înaintea mamei? întotdeauna am crezut că au murit împreună, într-un accident de maşină.

Însă, chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că datele confirmau noul adevăr: tata murise cu doi ani înaintea mamei.

— Ce incendiu? am întrebat.

— Cineva… Nu, n-ar trebui să spun asta… se încruntă Peppo, nemulţumit de el însuşi. A fost un incendiu, un incendiu groaznic. Ferma tatălui tău s-a făcut scrum. Mama ta a avut noroc, era la Siena, la cumpărături, cu voi, fetele. A fost o mare, mare tragedie. Aş fi zis că Dumnezeu şi-a ţinut mâna deasupra capului ei, dar apoi, doi ani mai târziu…

— Accidentul de maşină, am murmurat eu.

— Păi… scurmă Peppo în pământ cu vârful pantofului, nu ştiu adevărul. Nimeni nu ştie adevărul. Dar să-ţi spun ceva… mă privi el, în sfârşit, în ochi, întotdeauna am bănuit că familia Salimbeni a avut de-a face cu asta.

N-am ştiut ce să răspund la asta. Mi-am închipuit-o pe Eva Maria şi valiza cu rochiile ei, care se afla în camera mea de hotel. Fusese atât de dornică să ne împrietenim…

— Era un tânăr, Luciano Salimbeni, continuă Peppo. Făcea numai necazuri. Au existat nişte zvonuri. Nu vreau să…

Peppo se uită la mine cu îngrijorare.

— Incendiul, incendiul care l-a ucis pe tatăl tău, se zice că nu a fost un accident. Se zice că cineva a vrut să-l omoare şi să distrugă munca lui de cercetare. A fost groaznic. O casă atât de frumoasă… Dar ştii, eu cred că mama ta a salvat ceva din casă. Ceva important. Documente. Îi era frică să discute despre asta, dar după incendiu a început să pună întrebări ciudate despre… anumite lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Tot felul de lucruri. Nu ştiam răspunsurile. Mă întreba de familia Salimbeni. Despre tunelele secrete. Voia să găsească un mormânt. Era ceva legat de Molimă.

— De… ciuma bubonică?

— Da, de cea mare, din 1348.

Peppo îşi drese glasul, deloc în largul său cu privire la acest subiect.

— Vezi tu, mama ta credea că există un vechi blestem care bântuie încă familiile Tolomei şi Salimbeni. Şi încerca să descopere cum să-i pună capăt. Era obsedată de ideea asta. Voiam s-o cred, dar…

Se trase de gulerul scurt, de parcă i-ar fi fost dintr-odată cald.

— Era foarte hotărâtă. Era convinsă că suntem blestemaţi cu toţii. Moarte. Distrugere. Accidente. Un blestem asupra ambelor familii.

Suspină adânc, retrăind durerea din trecut.

— Îl cita mereu pe Shakespeare. Lua asta foarte în serios… Romeo *şi* Julieta. Credea că se întâmplase chiar aici, la Siena. Avea o teorie… scutură Peppo din cap, în semn că nu era de luat în considerare. Era obsedată de ea. Nu ştiu. Eu nu sunt profesor. Tot ce ştiu e că a existat un bărbat, Luciano Salimbeni, care voia să descopere o comoară…

Nu m-am putut abţine, a trebuit să întreb:

— Ce fel de comoară?

— Cine ştie? ridică Peppo braţele în sus. Tatăl tău îşi petrecea tot timpul cercetând vechi legende. Vorbea mereu de comori pierdute. Însă mama ta mi-a povestit odată despre ceva – o, cum i-a zis ea? – cred că a numit-o „Ochii Julietei”. Nu ştiu la ce se referea, dar cred că era ceva foarte valoros şi cred că după asta umbla Luciano Salimbeni.

Mueream de nerăbdare să ştiu mai multe, dar de-acum Peppo părea foarte abătut, aproape bolnav, se clătină şi mă apucă de braţ, ca să-şi ţină echilibrul.

— Dacă aş fi în locul tău, continuă el, aş fi foarte, foarte atent. Şi n-aş avea încredere în nimeni care poartă numele de Salimbeni.

Văzându-mi expresia, se încruntă.

— Crezi că exagerez? Iată-ne aici, lângă mormântul

unei tinere femei care a murit înainte de vreme. E mama ta. Cine sunt eu să-ţi spun cine i-a făcut asta şi de ce?

Strânsoarea lui deveni mai puternică.

— Tatăl tău e mort. Cu toţii sunt morţi. Asta e tot ce ştiu. Însă bătrâna mea inimă Tolomei îmi spune că trebuie să ai grijă.

La liceu, eu şi Janice ne oferiserăm să jucăm în piesa anuală, care s-a întâmplat să fie *Romeo şi Julieta*. După selecţie, Janice a fost distribuită în rolul Julietei, pe când rolul meu era să fiu copacul din livada familiei Capulet. Desigur, ea îşi petrecea mai mult timp făcându-şi unghiile decât memorându-şi replicile şi la repetiţii, ori de câte ori jucam scena balconului, eu eram aceea care-i sufla primul cuvânt din replici, căci la urma urmei eram poziţionată foarte convenabil pe scenă, cu braţele pe post de crengi.

În seara premierei, însă, ea a fost foarte nesuferită cu mine – când eram la machiaj, a râs întruna de faţa mea maro şi trăgea de frunzele din părul meu, în timp ce pe ea o dichiseau cu cosiţe blonde şi obraji trandafirii – şi atunci când se ajunse la scena balconului nu aveam deloc chef s-o acopăr. De fapt, am făcut exact pe dos. Când Romeo a zis „Pe ce să jur?”, eu am suflat „Zi doar două vorbe!”. Şi Janice a spus imediat „Două vorbe, iubite Romeo, şi-acum noapte bună!”, ceea ce îl încurcă foarte tare pe Romeo şi scena se sfârşi astfel în confuzie.

Mai târziu, pe când stăteam nemişcată, pe post de candelabru, în odaia Julietei, am făcut-o pe Janice să se trezească lângă Romeo şi să spună pe nerăsuflate „grăbeşte-te, aşadar, pleacă de-aici, dispari!”, ceea ce nu a contribuit la crearea unei stări potrivite pentru restul scenei lor de tandreţe. Nici nu mai e nevoie s-o spun, Janice a fost atât de furioasă, că m-a alergat pe urmă prin toată şcoala, jurând că o să-mi radă sprâncenele. La început a fost amuzant, dar când, în cele din urmă, s-a încuiat în baia de la şcoală şi a plâns o oră, până şi mie mi-a pierit cheful de râs.

Târziu după miezul nopţii, pe când stăteam cu

mătuşa Rose în camera de zi, temându-mă să merg la culcare şi să mă las în voia somnului şi a lamei lui Janice, Umberto a venit cu câte un pahar de *vin santo*[8] pentru fiecare. N-a spus nimic, doar ne-a întins paharele, şi nici mătuşa Rose n-a pomenit că aveam doar şaptesprezece ani.

— Îţi place piesa aia? a zis ea în schimb, referindu-se la *Romeo şi Julieta*. O ştii pe dinafară.

— De fapt, nu-mi place foarte mult, am mărturisit eu, ridicând din umeri şi sorbind din băutură. Doar că e… acolo, închisă în mintea mea.

Mătuşa Rose a dat din cap, savurând paharul cu *vinsanto*.

— Şi mama ta era la fel. O ştia pe dinafară. Era o… obsesie. Un blestem.

Mi-am ţinut răsuflarea, nedorind să pătrund atunci în amintirile ei. Am aşteptat încă un crâmpei despre mama, dar el nu s-a mai ivit. Mătuşa Rose doar a ridicat privirea, încruntându-se, pentru a-şi drege vocea şi a mai lua o gură de *vinsanto*. Şi asta a fost tot. Acela a fost unul dintre puţinele lucruri pe care mi le-a povestit vreodată despre mama fără a fi împinsă de la spate, iar eu nu i l-am spus niciodată lui Janice. Obsesia noastră comună pentru piesa lui Shakespeare era micul meu secret împărtăşit cu mama şi cu nimeni altcineva, la fel cum nu am spus niciodată cuiva despre temerea mea crescândă că, deoarece mama murise la douăzeci şi cinci de ani, şi eu aveam să mor la fel.

Imediat ce Peppo m-a lăsat în faţa hotelului Chiusarelli, m-am dus glonţ la cel mai apropiat internet café şi am căutat pe Google „Luciano Salimbeni”. Însă a fost nevoie de mai multe acrobaţii verbale ca să dau de o combinaţie care nu mi-a oferit nimic folositor. De-abia după cel puţin jumătate de oră şi multe, foarte multe frustrări cauzate de limba italiană, am fost aproape sigură de următoarele concluzii:

8 Vin specific regiunii Toscana.

Unu: Luciano Salimbeni era mort.

Doi: Luciano Salimbeni fusese un tip rău, poate chiar un criminal în masă.

Trei: Luciano şi Eva Maria Salimbeni erau oarecum înrudiţi.

Patru: Existase ceva necurat în legătură cu accidentul de maşină în urma căruia murise mama, iar Luciano Salimbeni fusese căutat pentru anchetă.

Am printat toate paginile, ca să le pot reciti mai târziu, în compania dicţionarului. Această căutare avusese ca rezultat doar cu puţin mai mult decât îmi spusese deja Peppo Tolomei în acea după-amiază, dar măcar acum ştiam că mai vârstnicul meu văr nu inventase nimic. Chiar existase un Luciano Salimbeni periculos, cutreierând în voie prin Siena, în urmă cu douăzeci şi ceva de ani.

Însă vestea bună era că murise. Cu alte cuvinte, în mod sigur nu putea să fie el frumuşelul în trening care – poate că da, poate că nu – se ţinuse după mine în ziua precedentă, după ce plecasem de la banca din Palazzo Thlomei având la mine cutia mamei.

Îmi veni în minte să dau o căutare şi pentru „Ochii Julietei”. Deloc surprinzător, niciunul dintre rezultatele căutării nu avea de-a face cu comori legendare. Aproape toate erau discuţii semisavante despre semnificaţia *ochilor* în piesa *Romeo şi Julieta* de Shakespeare şi am citit silitoare câteva pasaje din piesă, încercând să identific vreun mesaj secret. Unul dintre ele zicea:

Sfioasa mea iubire,
Primejdia e-n ochii tăi frumoşi,
Sunt pentru mine mai primejdioşi
Ca douăzeci din săbiile lor. (II.II *71-72*)[9]

Ei bine, mi-am spus, dacă acest diavol de Luciano Salimbeni chiar mi-a ucis mama din pricina unei comori numite „Ochii Julietei”, atunci afirmaţia lui Romeo era adevărată; indiferent de natura acelor *ochi* misterioşi, ei

9 *Romeo şi Julieta,* actul al II-lea, scena a II-a.

erau virtualmente mai periculoşi decât armele, cât se poate de simplu. În schimb, al doilea pasaj era niţel mai complex decât replicile pe care le-ai alege în mod obişnuit:

Pe sfânta boltă-acum au strălucit
Doi aştri care i-au cerşit privirea
Şi-i urmăresc, sub boltă, strălucirea.
Ce-ar fi de-ar fi în ceruri ochii ei.
Iar aştrii, cu cereştile scântei,
În mintea ei culcuşul şi l-ar face? (*II.II 15-18*)[10]

Am cugetat la versuri tot drumul, pe când mergeam pe Via del Paradiso. În mod evident, Romeo încerca să-i facă un compliment Julietei, spunându-i că ochii ei erau ca nişte stele strălucitoare, dar cu siguranţă avea o manieră ciudată de a reda asta în cuvinte. După părerea mea, nu era prea rafinat să curtezi o fată imaginându-ţi cum ar arăta dacă ar avea ochii scoşi.

Dar hei, poezia era o bine-venită distragere a atenţiei de la celelalte fapte groaznice pe care tocmai le aflasem. Părinţii mei muriseră într-un mod teribil, separat, poate chiar de mâna unui criminal. De la acele evenimente, însă, trecuseră două decenii. Întrebarea cea mai presantă era: avusese dreptate Peppo Tolomei să mă prevină? Eram şi eu în pericol? Bănuiam că aş fi putut să evit pericolul dacă mergeam înapoi acasă, în Virginia. Dar dacă exista într-adevăr o comoară? Dacă undeva în cutia mamei exista un indiciu pentru găsirea „Ochilor Julietei”? Indiferent ce or fi fost aceştia.

Pierdută în presupuneri, am ajuns plimbându-mă agale într-o grădină izolată cu arcade dincolo de Piazza San Domenico. Era de-acum pe înserat şi am rămas preţ de o clipă sub porticul unei logii, în bătaia ultimelor raze de soare, în timp ce umbrele serii mi se târau încet pe picioare în sus. Deocamdată nu-mi venea să mă întorc la hotel, acolo unde mă aştepta jurnalul Maestrului Ambrogio, ca să mă poarte iar, de-a lungul unei nopţi de

10 *Romeo şi Julieta,* actul al II-lea, scena a II-a.

nesomn, în anul 1340.

Pe când stăteam acolo, sfidând amurgul, cu gândurile dând târcoale părinţilor mei, l-am zărit pentru prima oară...

Maestrul.

Păşea printre umbrele de vizavi de logie, cărând un şevalet şi alte câteva obiecte care-i tot alunecau din mână, silindu-l să se oprească şi să redistribuie greutatea. La început, doar m-am holbat la el. Era imposibil să nu faci asta. Nu semăna cu niciun alt italian pe care-l cunoscusem. Aşa cum era îmbrăcat, într-un cardigan lălâu, cu sandale neîncheiate şi cu părul lung, cărunt, semăna cu un călător în timp, venit de pe vremea Woodstockului să se preumble şovăielnic într-o lume cucerită de top-modele.

Nu mă văzu de prima dată şi, atunci când l-am ajuns din urmă şi i-am dat o pensulă care-i scăpase pe jos, a tresărit speriat, aşa cum faci atunci când te plimbi printr-o casă bântuită.

— Scuzaţi-mă, i-am zis, v-a căzut asta.

Se uită la pensulă ca şi cum nu ar fi recunoscut-o, iar atunci când în cele din urmă o luă, o ţinu cu stinghereală, de parcă n-ar fi ştiut deloc la ce folosea obiectul acela. Apoi mă privi, la fel de perplex, şi îmi spuse:

— Te cunosc?

Înainte să-i pot răspunde, pe chip îi apăru un surâs şi exclamă:

— Sigur că da! Mi-aduc aminte de tine. Eşti... O! Reaminteşte-mi... cine eşti?

— Giulietta. Tolomei. Dar nu cred că...

— Şi-şi-*şi*\ Sigur că da! Pe unde-ai fost?

— Tocmai am sosit...

El se încruntă la propria-i prostie.

— Bineînţeles că abia ai sosit! Nu mă lua în seamă. Abia ai sosit. Şi iată-te. Giulietta Tolomei. Mai frumoasă ca niciodată.

Zâmbi şi scutură din cap:

— Niciodată nu am priceput chestia asta – timpul.

— Păi... sunteţi bine? am făcut eu, oarecum

tulburată.

— Eu? O, da, mulţumesc! Dar… trebuie să vii să mă vezi. Vreau să-ţi arăt ceva. Ştii unde e atelierul meu? Pe Via di Santa Caterina. La uşa albastra. Nu trebuie să ciocăneşti, intră direct.

De-abia atunci mi-a trecut prin cap că mă luase drept o turistă şi voia să-mi vândă nişte suvenire. *Da, cum să nu, o să intru direct*, mi-am zis în gând.

Când, mai târziu în acea seară, l-am sunat pe Umberto, s-a arătat foarte tulburat de noile mele descoperiri cu privire la moartea părinţilor mei.

— Dar eşti sigură? Eşti sigură că e adevărat? mă tot întreba el.

I-am spus că da. Nu numai că toate indicau faptul că în urmă cu douăzeci de ani se puseseră în mişcare nişte forţe întunecate, dar, din câte puteam să-mi dau seama, s-ar fi putut ca acele forţe să persiste încă. De ce altceva m-ar fi urmărit cineva în ziua precedentă?

— Eşti sigură că te urmărea? a obiectat Umberto. Poate că…

— Umberto, l-am întrerupt eu, tipul purta un trening.

Amândoi ştiam că, în universul lui Umberto, doar un răufăcător negru la inimă ar fi mers îmbrăcat sport pe o stradă la modă.

— Păi, poate că voia doar să te jefuiască. Te-a văzut ieşind de la bancă şi şi-a închipuit că ai scos bani…

— Mda, poate. Chiar nu văd de ce ar fura cineva cutia asta. Nu reuşesc să găsesc în ea nimic care să aibă legătură cu „Ochii Julietei”.

— „Ochii Julietei”?

— Da, aşa a zis Peppo, am oftat eu, aruncându-mă în vârful patului. Se pare că asta e comoara. Dar dacă vrei părerea mea, eu cred că nu-i decât o mare păcăleală. Cred că mama şi mătuşa Rose stau acolo sus în Rai şi trag acum o porţie bună de râs. Ei, şi tu ce mai faci?

Am mai vorbit vreo cinci minute şi de-abia atunci am descoperit că Umberto nu mai era acasă la mătuşa Rose, ci

la un hotel din New York, în căutarea unei slujbe, indiferent ce o fi însemnat asta. Mi-era greu să mi-l imaginez servind la mese în Manhattan, răzuind parmezan peste pastele altora. Probabil că-mi împărtăşea sentimentele, căci glasul lui părea obosit şi demoralizat şi tare aş mai fi vrut să-i pot spune că mă aflu pe urmele unei averi însemnate. Însă amândoi ştiam că, în ciuda redobândirii cutiei mamei, nu-mi dădeam seama de unde să încep.

II.III

Cum ţi-a supt moartea mierea răsuflării!
Dar ţi-a rămas, în ciuda îngropării,
Divina frumuseţe-ntipărită
Pe chipul tău.[11]

Siena, 1340 d.Hr.

Lovitura mortală nu mai veni.

În schimb, fratele Lorenzo – încă în genunchi, rugându-se înaintea tâlharului – auzi un geamăt cumplit, urmat de o zguduitură care clătină toată căruţa, şi zgomotul unui corp care căzu la pământ. Iar apoi… linişte. O privire scurtă îi confirmă că, într-adevăr, cel care intenţiona să-l ucidă nu mai stătea aplecat ameninţător asupră-i, cu sabia scoasă, şi fratele Lorenzo se întinse neliniştit, ca să vadă unde dispăruse atât de brusc tâlharul.

Iată-l pe omul cel rău zăcând lat, zdrobit şi însângerat pe malul şanţului. Acum, în lumina apusului, umbra lui era singurul lucru formidabil la el; de fapt, fratele Lorenzo de-abia putu să-l recunoască pe cel care, cu foarte puţin înainte, fusese fudula căpetenie a bandei de tâlhari la drumul mare. Cât de fragil şi uman părea, aşa cum zăcea acolo, cu vârful unui pumnal ieşindu-i din inimă şi cu sângele picurându-i din gura demonică, scurgându-i-se în urechea care auzise multe rugăminţi spuse printre suspine, dar care nu se lăsase înduplecată nici măcar de una singură.

— Maică Precistă! îşi ridică fratele Lorenzo spre cer mâinile împreunate. Mulţumescu-ţi Ţie, Sfântă Fecioară, că l-ai salvat pe umilul tău rob!

— Cu plăcere, sfinţia ta, dar nu sunt fecioară.

Auzind vocea fantomatică şi dându-şi seama că posesorul ei era foarte aproape şi că arăta cumplit la înfăţişare, cu coiful său cu pene, platoşă şi lance în mână, fratele Lorenzo sări ca ars în picioare, cu o vigoare

11 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena a III-a.

temătoare.

— Nobile Arhanghel Mihail! ţipă el, deopotrivă exaltat şi îngrozit, mi-ai salvat viaţa! Omul ăla de colo, ticălosul ăla netrebnic, era pe cale să mă omoare!

Arhanghelul Mihail îşi ridică viziera de la coif, dezvăluind un chip tânăr.

— Da, zise el, acum cu glas omenesc, mi-am dat şi eu seama de atâta lucru. Însă trebuie să adaug că, spre dezamăgirea ta, nici sfânt nu sunt.

— Indiferent ce-oi fi, nobile cavaler, exclamă fratele Lorenzo, apariţia ta este cu adevărat un miracol şi sunt sigur că Sfânta Fecioară va răsplăti în ceruri lovitura ta bine ţintită!

— Îţi mulţumesc, sfinţia ta, răspunse cavalerul, cu ochii plini de voioşie, dar când o să vorbeşti cu ea data viitoare, poate-i spui că m-aş mulţumi, cu dragă inimă, cu o răsplată aici, pe pământ. Poate un alt cal? Căci cu ăsta o să ies sigur ultimul la *Palio*, de-o să mă aleg cu porcul ca premiu.

Fratele Lorenzo clipi o dată, poate de două ori, când începu să-şi dea seama că salvatorul său grăise adevărul. Chiar nu era un sfânt. Şi, judecând după felul în care vorbise tânărul despre Fecioara Maria – cu o familiaritate impertinentă –, cu siguranţă nu era niciun om pios.

Nu încăpea nicio îndoială cu privire la scârţâitul înăbuşit al capacului de la sicriu, vădind că ocupanta sa încearcă să arunce pe furiş o privire la frivolul ei salvator, şi fratele Lorenzo se aşeză repejor pe el ca să-l ţină închis, căci instinctul îi spunea că avea în faţă doi tineri care nu trebuiau să se cunoască niciodată.

— Hm, făcu el, hotărât să fie politicos, pe unde are loc bătălia ta, nobile cavaler? Sau ai plecat să aperi Pământul Sfânt?

Celuilalt păru că nu-i venea a crede:

— De unde eşti, călugăr caraghios? De bună seamă un om care e în relaţii atât de bune cu Dumnezeu ştie că vremea cruciadelor a trecut.

Îşi ridică braţul în sus, în direcţia Sienei.

— Dealurile alea, turnurile alea… acesta mi-e Pământul Sfânt.

— Atunci sunt foarte bucuros că n-am venit aici cu intenţii rele! zise fratele Lorenzo în grabă.

Cavalerul nu era convins. Mijindu-şi ochii, întrebă:

— Pot să întreb ce treburi ai la Siena, sfinţia ta? Şi ce duci în sicriul ăla?

— Nimic!

— Nimic?

Celălalt aruncă o privire la leşul de pe jos.

— Nu prea le stă în fire Salimbenilor să-şi verse sângele pentru nimic. De bună seamă ai la tine ceva de preţ?

— Ba deloc! stărui fratele Lorenzo, încă prea zguduit ca să se încreadă în alt străin cu meşteşug în arta de-a ucide. În acest sicriu odihneşte unul dintre sărmanii mei fraţi, desfigurat grotesc acum trei zile în urma căzăturii din clopotniţa noastră unde şuieră vântul. Trebuie să-l duc lui Messer… hmm… ăăă… familiei lui din Siena, chiar în astă-seară.

Spre marea uşurare a fratelui Lorenzo, expresia de pe chipul celuilalt se schimbă acum de la ostilitate crescândă la silă scârbită şi nu mai întrebă nimic legat de sicriu. În schimb, îşi întoarse capul şi privi cu nerăbdare pe drum. Urmărindu-i privirea, fratele Lorenzo nu zări decât soarele care apunea – o minge imensă de foc, înecându-se într-o mare de sânge, gândi el – şi îşi reaminti că graţie acestui tânăr, păgân sau nu, era în stare să se bucure de această privelişte şi, cu voia Domnului, de multe altele asemenea.

— Verişorilor! zbieră salvatorul lui, întrecerea noastră a fost întârziată de acest călugăr ghinionist!

De-abia acum îi văzu fratele Lorenzo pe cei cinci călăreţi care veneau drept dinspre soare şi, pe măsură ce se apropiau, începu să-şi dea seama că avea de-a face cu o mână de tineri de viţă nobilă care erau ocupaţi cu un soi de sport. Niciunul nu purta armură, dar cel mai tânăr dintre ei ţinea o clepsidră mare. Când băiatul dădu cu

ochii de leşul din şanţ, instrumentul îi alunecă printre degete şi căzu la pământ, spărgându-se în două.

— Iată un semn rău pentru întrecerea noastră, Mercurio, îi spuse cavalerul băiatului, însă poate că preacuviosul nostru prieten îl poate înlătura cu o rugăciune, două. Ce zici, sfinţia ta, ai o binecuvântare pentru calul meu?

Fratele Lorenzo se uită mânios la salvatorul său, crezându-se luat peste picior, dar celălalt părea cât se poate de sincer, stând proţăpit în faţa lui, călare, la fel de confortabil pe cal cum ar sta cineva în jilţul de acasă. Văzând sprâncenele încruntate ale călugărului, însă, tânărul zâmbi şi zise:

— O, lasă. Oricum nicio binecuvântare nu i-ar fi de folos mârţoagei ăsteia. Dar ia spune-mi, înainte de a ne despărţi, dacă am salvat un prieten sau un duşman.

— Nobile domn!

Uimit că, pentru o clipă, fusese ispitit să gândească rău despre omul pe care Dumnezeu îl trimisese spre a-i salva viaţa, fratele Lorenzo sări în picioare şi îşi duse mâinile încleştate la inimă.

— Îţi datorez viaţa! Cum aş putea fi altceva decât supusul tău credincios pentru totdeauna?

— Frumoase vorbe! însă încotro se îndreaptă loialitatea ta?

— Loialitatea mea?

Fratele Lorenzo se uită de la unul la altul, cerşind un indiciu.

— Da, îl îmboldi băiatul care scăpase clepsidra pe jos, cine este eroul tău la *Palio*?

Şase perechi de ochi se uitau mijiţi la fratele Lorenzo pe când acesta se chinuia să dea un răspuns, cu privirea trecând în grabă de la ciocul aurit de pe coiful cu panaş al cavalerului la aripile negre de pe flamura legată de lancea sa şi apoi la vulturul uriaş de pe platoşă.

— Păi bineînţeles că eroul meu este… vulturul? zise repede fratele Lorenzo. Da! Măreţul vultur… regele cerului!

Spre uşurarea sa, răspunsul i-a fost întâmpinat cu urale.

— Atunci eşti cu adevărat un prieten! conchise cavalerul, şi sunt bucuros că l-am omorât pe el şi nu pe tine. Vino, te vom duce în oraş. Pe Poarta Camolli a nu au voie să intre căruţe după apusul soarelui, aşa că trebuie să ne grăbim.

— Bunătatea ta mă copleşeşte, zise fratele Lorenzo. Te implor să-mi spui numele tău, ca să te pot pomeni mereu în toate rugăciunile mele, de-acum încolo.

Capul cu coif se lăsă scurt în jos, cordial:

— Eu sunt Vulturul. Oamenii îmi zic Romeo Marescotti.

— Marescotti este nobilul tău nume?

— Numele trăieşte şi moare, Vulturul trăieşte veşnic.

— Numai Cerul poate acorda viaţă veşnică, zise fratele Lorenzo, a cărui recunoştinţă se văzu eclipsată pentru o clipă de limba-i prea ascuţită.

Cavalerul zâmbi radios:

— Atunci, cu siguranţă, Vulturul este pasărea preferată a Fecioarei! răspunse el, mai mult pentru amuzamentul tovarăşilor săi.

Până când Romeo şi verii lui îl duseră în sfârşit pe călugăr şi căruţa sa la destinaţia spusă de acesta din Siena, amurgul se transformase în întuneric şi asupra lumii pogorâse o linişte precaută. Uşile şi obloanele erau de-acum închise, zăvorâte în faţa demonilor care ies noaptea şi, de n-ar fi fost luna şi torţa câte unui trecător ocazional, fratele Lorenzo şi-ar fi pierdut de mult simţul orientării prin labirintul de străzi în pantă.

Când Romeo îl întrebase la cine a venit în vizită, călugărul minţise. Nu-i era străină vrajba sângeroasă dintre familiile Tolomei şi Salimbeni şi ştia că s-ar fi putut ca, într-o tovărăşie nepotrivită, să-i fie fatală recunoaşterea faptului că venise la Siena să-l vadă pe marele Messer Tolomei. Cu toată dorinţa lor de a-i veni în ajutor, nu putea şti cum ar fi reacţionat Romeo şi verii săi, şi nici ce poveşti obscene le-ar fi înşirat ei prietenilor şi familiei dacă ar fi

aflat adevărul. Aşa că, în loc de adevăr, călugărul le spusese că destinaţia sa era atelierul maestrului Ambrogio Lorenzetti, deoarece acesta era singurul nume care-i venise în minte în legătură cu Siena.

Ambrogio Lorenzetti era pictor, un adevărat *maestro*, cunoscut pretutindeni pentru frescele şi portretele sale. Fratele Lorenzo nu-l cunoscuse personal, dar îşi amintea că-i spusese cineva că acest om faimos trăia la Siena. Prima dată când îi pomeni numele în faţa lui Romeo, avu mari emoţii, însă când tânărul nu-l contrazise, îndrăzni să presupună că, menţionându-l pe artist, făcuse o alegere înţeleaptă.

— Ei bine, zise Romeo, oprind calul în mijlocul străzii înguste, am ajuns. E la uşa albastră.

Fratele Lorenzo privi în jur, uimit că renumitul pictor nu locuia într-un cartier mai acătării. Strada era plină de gunoaie şi mizerii, iar din pragul uşilor şi din colţurile întunecate se uitau la ei pisici costelive.

— Vă mulţumesc pentru marele vostru ajutor, nobili cavaleri, zise el, coborând din căruţă. Cerul vă va răsplăti pe toţi aşa cum se cuvine.

— Dă-te la o parte, sfinţia ta, spuse Romeo descălecând, şi lasă-ne să-ţi cărăm înăuntru sicriul ăla.

— Nu! Nu vă atingeţi de el!

Fratele Lorenzo încercă să se aşeze între Romeo şi sicriu.

— Te implor! M-aţi ajutat deja îndeajuns!

— Prostii! făcu Romeo şi mai că-l împinse la o parte pe călugăr. Cum ai de gând să intri în casă fără ajutorul nostru?

— Nu şt… Dumnezeu îmi va arăta o cale! Maestrul o să mă ajute…

— Pictorii au minte, nu muşchi. Uite…

De data asta, Romeo chiar îl dădu la o parte pe celălalt, dar o făcu blând, conştient că avea de-a face cu un adversar mai slab.

Singurul care nu era conştient de slăbiciunea sa era fratele Lorenzo.

— NU! exclamă el, căznindu-se să se impună ca singur proteguitor al sicriului. Te implor… îţi poruncesc…!

— Tu îmi porunceşti mie?

Romeo părea amuzat.

— Astfel de vorbe nu fac decât să-mi stârnească şi mai mult curiozitatea. Tocmai ţi-am salvat viaţa, sfinţia ta. De ce nu-mi poţi înghiţi amabilitatea acum?

De partea cealaltă a uşii, în atelierul Maestrului Ambrogio, pictorul era ocupat cu ceea ce făcea întotdeauna la ceasul acesta din zi: să amestece şi să încerce culori. Noaptea aparţinea curajosului, nebunului şi artistului, adesea unul şi acelaşi, şi era o vreme binecuvântată pentru a lucra, căci toţi clienţii săi erau acum acasă, mâncând şi dormind, aşa cum fac muritorii, şi nu aveau să vină să-i bată în uşă până la răsăritul soarelui.

Adâncit cu bucurie în munca sa, Maestrul Ambrogio nu auzi zarva din stradă până când Dante nu începu să mârâie. Fără a pune jos mojarul, pictorul se apropie de uşă şi încercă să-şi dea seama de gravitatea certei care – după cum se părea – avea loc chiar la el în prag. Îi aducea în minte măreaţa moarte a lui Iulius Cezar, înjunghiat de un grup de senatori romani, şi care a murit foarte artistic, stacojiu pe marmură, armonios încadrat de coloane. De şi-ar fi găsit sfârşitul aşa vreun sienez de seamă, permiţându-i Maestrului să se delecteze cu scena înfăţişând-o într-o frescă pe un zid din oraş…

Chiar atunci, cineva bătu puternic în uşă şi Dante începu să latre.

— Sssttt! făcu Ambrogio către câine. Te sfătuiesc să te ascunzi, în caz că e încornoratul care încearcă să intre. Eu îl cunosc mult mai bine decât tine.

De îndată ce deschise uşa, un vârtej de glasuri agitate năvăli înăuntru, potopindu-l pe Maestru cu harţa lor năprasnică – ceva în legătură cu un anume sicriu care trebuia cărat înăuntru.

— Spune-le, bunul meu frate întru Hristos! îl îndemnă un călugăr cu răsuflarea tăiată, spune-le că vom face asta singuri!

— Ce anume? vru să ştie Maestrul Ambrogio.

— Sicriul! răspunse altcineva. Cu clopotarul mort! Uite!

— Cred că aţi greşit casă, zise Maestrul Ambrogio, eu nu am comandat aşa ceva.

— Te implor să ne laşi înăuntru, se rugă călugărul. O să-ţi explic totul.

Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se dea la o parte, aşa că Maestrul Ambrogio deschise larg uşa, ca să-i lase pe tineri să aducă sicriul înăuntru şi să-l pună în mijlocul camerei. N-a fost deloc surprins să vadă că tânărul Romeo Marescotti şi verii lui puneau la cale – din nou – ceva, poate chiar o crimă; ceea ce-l nedumerea pe Maestru era prezenţa călugărului care-şi frângea mâinile.

— Ăsta-i cel mai uşor sicriu pe care l-am cărat vreodată, zise unul dintre tovarăşii lui Romeo. Clopotarul tău trebuie să fi fost un om foarte firav, frate Lorenzo. Asigură-te că data viitoare alegeţi unul gras, ca să se ţină mai bine pe picioare în turla aia a voastră bătută de vânturi.

— Aşa vom face! exclamă fratele Lorenzo cu o nerăbdare deloc politicoasă. Şi acum vă mulţumesc, domnilor, pentru toate serviciile făcute. Îţi mulţumesc, Messer Romeo, pentru că ne-ai salvat viaţa – pentru că mi-ai salvat viaţa! Uite… scoase el o monedă îndoită de undeva de sub sutană, un centesimo pentru osteneală!

Moneda stătu ridicată în aer un răstimp, fără a fi luată. În cele din urmă, fratele Lorenzo o îndesă la loc sub sutană, cu urechile roşii precum tăciunii în urma unei pale neaşteptate de aer.

— Tot ce-ţi cer, zise Romeo, mai mult ca să-l tachineze, este să ne arăţi ce-i în sicriul ăla. Căci nu e un călugăr, slab ori gras, de asta sunt încredinţat.

— Nu!

Neliniştea fratelui Lorenzo se transformă în panică.

— Nu pot îngădui asta! Martoră mi-e Fecioara Maria, sicriul trebuie să rămână închis sau asupra noastră se va abate o mare nenorocire!

Maestrului Ambrogio îi trecu deodată prin minte că nu se mai aplecase niciodată înainte asupra trăsăturilor unei păsări. O vrăbiuţă care a căzut din cuib, cu penele ciufulite şi cu ochişorii ca nişte mărgele, înspăimântaţi… exact aşa arăta acest călugăr care stătea acolo, încolţit de cei mai cunoscuţi cotoi din Siena.

— Haide, sfinţia ta, a spus Romeo, doar ţi-am salvat viaţa în seara asta. Nu ţi-am câştigat încrederea până acum?

— Mă tem, îi spuse călugărului Maestrul Ambrogio, că va trebui să-ţi duci la îndeplinire ameninţarea şi să laşi să se pogoare nenorocirea asupra noastră, a tuturor. Onoarea o cere.

Fratele Lorenzo oftă cu zgomot.

— Prea bine, atunci! O să deschid sicriul. Însă daţi-mi voie ca mai întâi să vă explic…

Pentru o clipă, ochii săi se plimbară cu repeziciune de colo până colo, în căutare de inspiraţie, apoi dădu din cap şi continuă:

— Aveţi dreptate, nu e niciun călugăr în sicriu. Însă e cineva la fel de sfânt. E singura fiică a generosului meu stăpân şi a murit, în chip tragic, acum două zile. El m-a trimis aici cu trupul neînsufleţit să te implor, Maestre, să-i prinzi trăsăturile într-un tablou înainte de a se pierde pentru totdeauna.

— Acum două zile? se îngrozi Maestrul Ambrogio, acum cu gândul la afaceri, a răposat de două zile? Dragul meu prieten…

Fără a mai aştepta încuviinţarea călugărului, el deschise capacul sicriului ca să evalueze stricăciunile. Din fericire, însă, fata dinăuntru nu fusese desfigurată de moarte.

— Se pare că încă mai avem timp, zise el plăcut surprins. Chiar şi aşa, trebuie să încep numaidecât. Stăpânul tău a specificat vreo temă? De obicei, fac o Fecioară Maria standard, de la brâu în sus, iar în acest caz o să-l pun şi pe Pruncul Iisus, gratis, pentru că ai bătut atâta drum.

— Păi, cred… că vreau o Fecioară Maria standard, atunci, şi pe Mântuitorul nostru ceresc, de vreme ce e gratis, zise fratele Lorenzo, uitându-se neliniştit la Romeo, care îngenunchease lângă sicriu ca să admire fata moartă.

— *Ahimè*! exclamă Romeo, ignorând poziţia de avertisment a călugărului. Cum poate fi Dumnezeu atât de nemilos?

— Opreşte-te! ţipă fratele Lorenzo, dar era prea târziu; tânărul deja atinsese cu mâna obrazul fetei.

— O asemenea frumuseţe ar trebui să nu moară niciodată, zise el, cu glas duios. Chiar şi Moartea îşi urăşte cumplitul meşteşug în noaptea asta. Priviţi, încă nu i-a zugrăvit buzele în culoarea-i vineţie.

— Ai grijă! îl preveni fratele Lorenzo, încercând să închidă capacul, nu ştii ce infecţie poartă aceste buze!

— De-ar fi fost a mea, continuă Romeo, zădărnicind toate eforturile călugărului şi fără să ţină seama de propria-i siguranţă, aş fi urmat-o în Paradis şi aş fi adus-o înapoi. Sau aş fi rămas cu ea acolo pentru totdeauna.

— Da, da, da, spuse fratele Lorenzo, apăsând capacul şi aproape trântindu-l peste încheietura celuilalt. Moartea îi transformă pe toţi bărbaţii în mari îndrăgostiţi. De-ar fi ei la fel de înflăcăraţi atunci când doamna e încă în viaţă!

— Foarte adevărat, sfinţia ta, încuviinţă din cap Romeo, ridicându-se într-un sfârşit. Păi, am văzut şi am auzit destulă nenorocire pentru o singură noapte. Ne cheamă cârciuma. Vă voi lăsa cu îndeletnicirea voastră tristă şi voi merge să beau un pahar întru odihna sufletului acestei sărmane fete. De fapt, voi bea mai multe şi poate, printr-un noroc nebănuit, vinul mă va trimite direct în Paradis, ca s-o pot întâlni în persoană şi să-i…

Fratele Lorenzo sări ca ars în picioare şi şuieră, fără niciun motiv:

— Înainte să te ia gura pe dinainte, pune-ţi frâu limbii, Messer Romeo!

Tânărul rânji şi continuă:

— …să-i prezint omagiile mele.

Abia după ce Romeo şi verii lui ieşiră din atelier şi

zgomotul făcut de potcoavele cailor se îndepărtă, călugărul deschise iar capacul sicriului.

— Acum eşti în siguranţă, poţi să ieşi, zise el.

În sfârşit, fata deschise ochii şi se ridică în capul oaselor, cu obrajii purtând paloarea oboselii.

— Dumnezeule atotputernic! icni Maestrul Ambrogio, făcându-şi cruce cu mojarul. Ce soi de vrăjitorie mai e şi asta?

— Te implor, Maestre, să ne însoţeşti până la Palazzo Tolomei, zise fratele Lorenzo, ajutând-o cu blândeţe pe fată să se ridice în picioare. Această tânără domniţă este nepoata lui Messer Tolomei, Giulietta. A suferit un mare rău şi trebuie să o duc cât mai repede posibil la loc sigur. Ne poţi ajuta?

Maestrul Ambrogio se uită la călugăr şi la fată, căznindu-se încă să ţină pasul cu realitatea. În ciuda nenorocirii ei, fata stătea dreaptă, cu părul răvăşit prinzând viaţă în lumina lumânărilor, iar ochii îi erau la fel de albaştri precum cerul într-o zi senină. Era, fără îndoială, creaţia cea mai desăvârşită pe care o văzuse vreodată.

— Pot să te întreb, se adresă el călugărului, ce te-a împins să ai încredere în mine?

Fratele Lorenzo făcu un gest larg spre picturile care-i înconjurau:

— Un om care poate să vadă divinul în lucrurile pământeşti este, desigur, un frate întru Hristos.

Maestrul se uită şi el în jur, dar nu zări decât sticle de vin goale, lucrări pe jumătate terminate şi portrete ale unor oameni care se răzgândiseră atunci când văzuseră nota de plată.

— Eşti prea generos, spuse el, scuturând din cap, dar n-o să te ţin de rău pentru asta. N-ai nicio teamă, o să vă duc la Palazzo Tolomei, dar mai întâi potoleşte-mi curiozitatea bădărană şi povesteşte-mi ce a păţit această domniţă şi de ce a făcut pe moarta în sicriul ăla.

Acum, pentru prima oară, vorbi Giulietta. Vocea îi era pe atât de suavă şi de calmă, pe cât îi era chipul de încordat de durere.

— În urmă cu trei zile, nemernicii Salimbeni au dat năvală în casa mea. I-au omorât pe toţi cei care purtau numele Tolomei – tata, mama, fraţii mei – şi pe toţi cei care le-au stat în cale, cu excepţia acestui om, duhovnicul meu drag, fratele Lorenzo. Eu mă spovedeam în capelă când a avut loc iureşul, căci altfel aş fi fost şi eu…

Ea privi în altă parte, luptându-se cu copleşitoarea-i deznădejde.

— Am venit aici pentru protecţie şi ca să-i spunem lui Messer Tolomei ce s-a întâmplat, interveni fratele Lorenzo.

— Am venit aici pentru răzbunare, îl corectă Giulietta, cu ochii măriţi de ură şi cu pumnii apăsaţi pe piept, ca pentru a se înfrâna de la un act de violenţă. Şi ca să-i scoatem maţele monstrului ăluia de Salimbeni şi să-l spânzurăm cu ele.

— Vai, zise fratele Lorenzo, ne vom folosi, desigur, de iertarea creştinească…

Giulietta dădu din cap cu nerăbdare, neauzind nimic:

— …în timp ce-l vom da de mâncare câinilor, bucată cu bucată!

— Te compătimesc, spuse Maestrul Ambrogio, dorindu-şi să o poată lua în braţe pe tânăra femeie şi s-o aline. Ai îndurat prea multe…

— N-am îndurat nimic!

Ochii ei străpunseră inima pictorului şi lăsară în urmă o gaură mare, albastră.

— Nu mă plânge pe mine, fii doar bun şi du-mă la casa unchiului meu fără a mai pune alte întrebări.

Îşi luă seama şi adăugă încetişor:

— …te rog.

După ce-i duse pe călugăr şi pe fată, în siguranţă, la Palazzo Tolomei, Maestrul Ambrogio se întoarse la atelier într-un ritm care aducea a galop. Nu se mai simţise nicicând astfel. Era îndrăgostit, era în iad… de fapt, îi era de toate în acelaşi timp, pe când Inspiraţia bătea din aripile-i colosale înăuntrul craniului său şi i se agăţa cu ghearele, dureros, de coaste, căutând o ieşire din temniţa

reprezentată de trupul muritor al unui om cu har.

Întins pe podea, veşnic nedumerit de omenire, Dante îl privea cu jumătate de ochi sângeriu pe Maestrul Ambrogio cum îşi amestecă culorile şi se apucă să zugrăvească trăsăturile Giuliettei pe o pictură a Fecioarei Maria care, până în acel moment, fusese lipsită de cap. Nu se putu abţine să nu înceapă cu ochii. Nicăieri în atelierul său nu mai putea fi zărită o culoare atât de uimitoare; într-adevăr, în tot oraşul nu putea fi găsită respectiva nuanţă, căci el o inventă chiar în acea noapte, cu o frenezie aproape febrilă, cât timp imaginea fetei era încă proaspătă pe zidul ochiului său interior.

Încurajat de rezultatul imediat, nu ezită să traseze conturul acelui chip remarcabil, înconjurat de pârâiaşe incendiare de păr. Mişcările îi erau însă, în mod miraculos, rapide şi sigure. Nici dacă tânăra femeie ar fi fost în clipa aceea aşezată dinainte-i, pozând pentru eternitate, pictorul tot nu ar fi putut să lucreze cu mai multă siguranţă ameţitoare decât o făcea în clipa aceea.

— Da! a fost singurul cuvânt care i-a scăpat în vreme ce aducea la viaţă, cu nerăbdare, aproape cu lăcomie, acele trăsături care tăiau respiraţia.

Odată treaba terminată şi pictura gata, făcu un pas înapoi, apoi încă unul şi se aşeză copleşit pe scaunul de lângă Dante, întinzându-se după sticla de vin din care-şi turnase într-o viaţă anterioară, cu şapte ceasuri mai înainte.

Chiar atunci se auzi un alt ciocănit în uşă.

— Sssttt! potoli Maestrul Ambrogio câinele care lătra, arătându-i un deget ameninţător, tu întotdeauna bănuieşti ce e mai rău. Poate că e un alt înger.

Însă de cum deschise uşa ca să vadă ce demon îi trimisese soarta la acea oră scandaloasă, înţelese că Dante avusese mai mare dreptate decât el.

Afară, în lumina pâlpâitoare a unei torţe de perete, stătea Romeo Marescotti, cu un rânjet de om beat despărţindu-i în două chipul de un farmec înşelător. În afară de întâlnirea lor de mai devreme cu doar câteva

ceasuri, Maestrul Ambrogio îl ştia pe tânăr foarte bine din luna anterioară, când bărbaţii din familia Marescotti stătuseră în faţa lui, pe rând, ca să le includă chipurile într-o nouă şi formidabilă pictură murală în Palazzo Marescotti. Capul familiei, *comandante* Marescotti, ceruse să se facă o reprezentare a întregului său clan, din negura timpului până în prezent, cu toţi strămoşii credibili, plus câţiva incredibili, în centru, luând parte, laolaltă, la celebra bătălie de la Montaperti, în vreme ce cei vii pluteau pe cerul de deasupra, în chip de cele şapte virtuţi. Spre amuzamentul tuturor, Romeo se alesese în urma tragerii la sorţi cu virtutea cea mai puţin potrivită caracterului său şi, prin urmare, Maestrul Ambrogio se văzuse nevoit să falsifice prezentul, ca şi trecutul, în timp ce aplica în mod expert trăsăturile celui mai notoriu fustangiu din Siena formei princiare cocoţate pe tronul Castităţii.

Acum, castitatea reînviată îşi împinse creatorul la o parte şi intră în atelier, unde găsi sicriul stând încă închis în mijlocul încăperii.

— Ai terminat deja tabloul? întrebă el cu glas poruncitor, privind în jur. Vreau să-l văd.

Maestrul Ambrogio închise încet uşa în urma lor, cât se poate de conştient că tânărul băuse prea mult ca să se mai ţină bine pe picioare.

— De ce ai vrea să vezi imaginea unei fete moarte? Există o mulţime de fete vii, sunt sigur.

— Adevărat, consimţi Romeo, uitându-se prin cameră şi ochind în cele din urmă ultimul tablou din colecţie, însă asta ar fi mult prea uşor, nu?

Se duse glonţ la portret şi îl privi cu ochi de expert – expert nu în artă, ci la femei. După un răstimp, dădu din cap, spunând:

— Nu-i rău, zugravule.

— Îţi mulţumesc, dar adevărata măiestrie e a lui Dumnezeu. Mai vrei vin?

— Sigur.

Tânărul luă pocalul şi se aşeză pe sicriu.

— Ce zici să închinăm pentru prietenul tău, Dumnezeu, şi toate festele pe care ni le joacă?

— E foarte târziu, zise Maestrul Ambrogio, aşezându-se lângă Romeo, pe sicriu. Trebuie să fii obosit, prietene.

De parcă ar fi fost ţintuit locului de portretul din faţa lui, Romeo nu-şi putea desprinde privirea de la el, nu îndeajuns ca să se uite la pictor. Iar când în sfârşit vorbi, în glasul său era o sinceritate care trebuie să fi fost nouă chiar şi pentru el însuşi.

— Nu sunt atât de obosit, pe cât sunt de treaz, spuse el. Mă întreb dacă am mai fost vreodată atât de treaz.

— Se întâmplă adesea asta când eşti pe jumătate adormit. Doar atunci se deschide cu adevărat ochiul interior.

— Dar nu sunt adormit, şi nici nu doresc să fiu. N-o să mai dorm niciodată. Cred că o să vin şi o să stau aici în fiecare noapte, în loc să dorm.

Zâmbind la această declaraţie înflăcărată, un privilegiu foarte de invidiat al tinereţii, Maestrul Ambrogio privi în sus la capodopera sa.

— Îţi place, deci?

— Dacă-mi place?

Romeo mai că se înecă în cuvinte.

— O ador!

— Ai putea să te rogi cu veneraţie la un asemenea altar?

— Nu sunt bărbat? Şi totuşi, ca bărbat, trebuie să simt, de asemenea, mare părere de rău la vederea unei asemenea frumuseţi irosite. De-ar putea fi convinsă moartea să o dea înapoi…

— Şi atunci ce? reuşi maestrul să se încrunte oportun. Ce-ai face dacă acest înger ar fi o femeie vie, ce respiră?

Romeo trase aer în piept, dar cuvintele îl părăsiră:

— Aş… nu ştiu. Aş iubi-o, desigur. Ştiu cum să iubesc o femeie. Am iubit multe.

— Atunci, poate că e mai bine că nu-i adevărată. Căci eu cred că asta ar cere un pic de efort suplimentar. De

fapt, îmi închipui că, pentru a curta o domniţă ca ea, ar trebui să intri pe uşa din faţă, nu să te târăşti de-a buşelea pe ziduri noaptea, ca un hoţ.

Văzând că tânărul căzuse într-o tăcere ciudată, cu chipul nobil brăzdat de o nuanţă pământie, Maestrul continuă cu mai multă încredere în sine:

— Ştii, există dorinţă trupească şi există iubire. Sunt două lucruri foarte diferite. Să te complaci în prima nu necesită decât vorbe dulci şi un schimb de haine, dar ca să o câştige pe cealaltă, un bărbat trebuie să renunţe la o coastă. În schimb, femeia lui va dezlega păcatul Evei şi-l va duce înapoi în Paradis.

— Dar cum ştie un bărbat când să-şi dea coasta? Am mulţi prieteni cărora nu le-a mai rămas nici măcar una şi, pe cuvânt, nu au fost nicicând în Paradis.

Preocuparea sinceră de pe chipul tânărului îl făcu pe Maestrul Ambrogio să dea din cap, aprobator:

— Chiar tu ai spus-o. Un bărbat ştie. Un băiat, nu.

Romeo râse cu poftă:

— Te admir!

Îşi puse o mână pe braţul Maestrului:

— Ai curaj!

— Ce-i aşa nemaipomenit curajul ăsta? replică Maestrul, mai îndrăzneţ acum, că rolul său de sfătuitor fusese acceptat. Bănuiesc că această singură virtute a omorât mai mulţi oameni de treabă decât toate viciile puse laolaltă.

Romeo râse zgomotos din nou, ca şi cum nu ar fi avut adesea parte de plăcerea unei astfel de opoziţii impertinente, iar Maestrul se pomeni pe neaşteptate că-i place de tânăr.

— Îi aud adesea pe bărbaţi spunând că ar face orice pentru o femeie, continuă Romeo, nedorind să abandoneze subiectul. Însă pe urmă, chiar la prima ei rugăminte, se codesc, se văicăresc şi se depărtează furiş, precum câinii.

— Dar tu? Şi tu pleci furiş?

Romeo dădu la iveală un şir complet de dinţi sănătoşi, ceva surprinzător pentru un om despre care se

zvonea că se bate cu pumnii goi pe unde se duce.

— Nu, răspunse el, încă zâmbind. Am nasul fin la femei care nu cer nimic mai mult decât vreau eu să le ofer. Dar dacă o asemenea femeie ar exista... dădu el din cap spre tablou, bucuros mi-aş frânge toate coastele ca s-o câştig. Mai mult, aş intra pe uşa din faţă, cum spui tu, şi i-aş cere mâna, înainte chiar de a i-o fi atins. Şi nu doar atât, dar aş face din ea nevasta mea, singura, şi nu m-aş mai uita niciodată la vreo altă femeie. Jur! Sunt sigur că ea ar merita asta.

Mulţumit de ce auzea şi vrând foarte mult să creadă că arta sa avusese un asemenea efect profund, încât să îndrepte firea destrăbălată a tânărului, Maestrul dădu din cap, în întregime satisfăcut de munca din acea noapte:

— Chiar merită.

Romeo întoarse capul, mijindu-şi ochii:

— Vorbeşti de parcă ar fi vie.

Maestrul Ambrogio rămase tăcut o clipă, cercetând chipul tânărului şi încercând profunzimea sincerităţii sale.

— Giulietta o cheamă, zise el, în cele din urmă. Cred că tu, prietene, cu atingerea ta, ai trezit-o din morţi în noaptea asta. După ce ai plecat la cârciumă, am văzut trupul ei minunat ridicându-se singur din sicriul ăsta...

Romeo ţâşni în picioare de la locul lui, ca şi cum de sub el izbucniseră flăcări.

— Acestea-s vorbe cumplite! Nu ştiu dacă fiorul pe care-l simt în braţ e de groază sau de încântare!

— Ţi-e groază de meşterelile oamenilor?

— De ale oamenilor, nu. De-ale lui Dumnezeu, din cale-afară.

— Atunci linişteşte-te cu ce-o să-ţi povestesc. Nu Dumnezeu a fost cel care a aşezat-o, drept moartă, în sicriu, ci fratele Lorenzo, de teamă pentru siguranţa ei.

Romeo rămase cu gura căscată:

— Adică, vrei să spui că n-a fost moartă deloc?

Maestrul Ambrogio zâmbi când văzu expresia tânărului:

— A fost mereu la fel de vie ca şi tine.

Romeo îşi strânse capul între mâini:

— Tu-ţi baţi joc de mine! Nu te pot crede!

— Crezi ce vrei, zise Maestrul ridicându-se, sau deschide sicriul.

După un moment de mare nelinişte, în care se plimbă încoace şi încolo, Romeo îşi făcu curaj şi deschise brusc sicriul. Era, într-adevăr, gol.

Totuşi, în loc să se bucure, tânărul se uită mânios la Maestru, cu o bănuială renăscută:

— Unde e?

— Asta nu pot să-ţi spun. Ar însemna să trădez încrederea cuiva.

— Dar trăieşte?

Maestrul ridică din umeri:

— Trăia când am văzut-o ultima dată, în pragul casei unchiului ei, pe când îmi făcea cu mâna de rămas-bun.

— Şi cine e unchiul ei?

— Cum ţi-am zis, nu pot să-ţi spun.

Romeo făcu un pas spre Maestru, cu degetele încleştându-se spasmodic:

— Vrei să zici că o să trebuiască să cânt serenade sub toate balcoanele din Siena, până când va ieşi afară femeia care trebuie?

Dante sărise în picioare de cum i se păruse că tânărul îi ameninţa stăpânul, dar, în loc să mârâie drept avertisment, câinele doar îşi plecă din nou capul şi scoase un urlet lung, expresiv.

— Nu o să iasă afară deocamdată, replică Maestrul Ambrogio, aplecându-se să mângâie câinele. N-are ea chef acum de serenade. Poate că nu va avea nicicând.

— Atunci de ce-mi spui toate astea? exclamă Romeo, punându-şi mâinile în cap.

— Pentru că, zise Maestrul Ambrogio, amuzat de exasperarea tânărului, e dureros pentru ochii unui pictor să vadă un porumbel alb ca neaua pierzându-şi vremea cu ciorile.

III.I

Un nume doar! Un trandafir; oricum
I-ai spune dă acelaşi scump parfum.[12]

Priveliştea care se deschidea de pe Fortezza, fortăreaţa Medici, era spectaculoasă. Nu numai că vedeam acoperişurile de teracotă din Siena arzând în soarele după-amiezii, dar cel puţin optzeci de kilometri de dealuri domoale se înălţau în jurul meu ca un ocean cu tente de verde şi de albastru vag. Ridicam iar şi iar privirea din ceea ce citeam, îmbătându-mă cu peisajul ameţitor, în speranţa că va sili tot aerul stătut din plămânii mei să iasă afară şi îmi va umple sufletul cu vară. Şi totuşi de fiecare dată coboram privirea şi reluam lectura jurnalului Maestrului Ambrogio, plonjând înapoi în miezul evenimentelor întunecate din 1340.

Îmi petrecusem dimineaţa la o cafenea, răsfoind versiunile oficiale din *Romeo şi Julieta* scrise de Masuccio Salernitano şi Luigi da Porto în 1476. respectiv 1530. A fost interesant să văd cum s-a dezvoltat intriga şi cum da Porto a dat un fir literar unei poveşti care – după afirmaţia lui Salernitano – se baza pe fapte reale.

În versiunea lui Salernitano, Romeo şi Julieta – sau, mai degrabă, Mariotto şi Giannozza – trăiau la Siena, dar părinţii lor nu se aflau în război. S-au căsătorit, e drept, în taină, după ce au mituit un preot călugăr, dar drama a început cu adevărat abia când Mariotto a ucis un cetăţean de vază şi a trebuit să plece în exil. Între timp, părinţii Giannozzei, neştiind că fiica lor era deja căsătorită cu un bărbat condamnat, i-au cerut să se mărite cu altcineva. De disperare, Giannozza l-a pus pe călugăr să-i prepare o poţiune care să o adoarmă, foarte puternică, al cărei efect a fost atât de convingător că tâmpiţii ei de părinţi au crezut-o moartă şi au înmormântat-o imediat. Din fericire, bătrânul călugăr cel cumsecade reuşi să o elibereze din cavou, după care Giannozza călători, în taină, cu vaporul la

12 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea, scena a II-a.

Alexandria, unde Mariotto trăia în huzur. Însă mesagerul care trebuia să-l anunţe pe Mariotto de trucul cu licoarea fusese capturat de piraţi, iar când, în cele din urmă, el primi vestea morţii Giannozzei, se întoarse de urgenţă la Siena, ca să moară alături de ea. Aici a fost prins de soldaţi şi decapitat. Poc. Şi Giannozza şi-a petrecut restul vieţii scoţând şerveţele Kleenex din cutie, într-o mănăstire.

Din câte-mi puteam da seama, elementele-cheie în această versiune iniţială erau: căsătoria secretă, surghiunirea lui Romeo, găselniţa cu licoarea, mesagerul rătăcit şi misiunea sinucigaşă deliberată a lui Romeo, bazată pe convingerea lui eronată cu privire la moartea Julietei. Surpriza cea mare, desigur, era că toată povestea se petrecuse, aparent, la Siena.

Fapt destul de interesant, atunci când da Porto a preluat povestea, după o jumătate de secol, şi el s-a străduit din răsputeri s-o ancoreze în realitate, de pildă prin folosirea numelor reale, Romeo şi Giulietta. Dar chiar şi aşa, el a dat înapoi când a fost vorba de plasarea acţiunii şi a mutat toată povestea la Verona, schimbând şi numele de familie, foarte probabil pentru a evita persecuţii din partea clanurilor influente implicate în scandal. Amănuntele exilului lui Romeo erau şi ele schimbate. În versiunea lui Salernitano, tânărul îndrăgostit s-a dus la Alexandria, în Egipt, pe când în versiunea lui da Porto el a plecat la Mantua, la mai puţin de cincizeci de kilometri depărtare.

N-are a face, însă, logistica. După părerea mea, ajutată de mai multe ceşti de cappuccino, da Porto a scris o poveste cu mult mai antrenantă. El a fost cel care a introdus balul mascat şi scena balconului şi geniul lui a fost cel care a născocit prima oară dublul suicid. Singurul lucru care nu mă încânta prea tare era că a făcut-o pe Julieta să moară ţinându-şi respiraţia. Însă poate că da Porto avea impresia că publicului nu-i va plăcea o scenă sângeroasă… scrupule pe care, din fericire, Shakespeare nu le-a avut.

După da Porto, cineva pe nume Bandello sosim ţi se

obligat să scrie o a treia versiune şi să adauge o sumedenie de dialog melodramatic fără ca, din câte-mi puteam da seama, să altereze elementele esenţiale ale intrigii. Însă, după aceea, italienii au terminat cu povestea şi ea a ajuns mai întâi în Franţa, apoi în Anglia, unde, în cele din urmă, a aterizat pe masa de scris a lui Shakespeare, gata să fie imortalizată.

Întorcându-mă pe jos de la Fortezza, cu jurnalul Maestrului Ambrogio strâns la piept, m-am uitat la oamenii din jurul meu şi am băgat de seamă că exista un zid invizibil între mine şi ei. Iată-i acolo, plimbându-se, făcând jogging, mâncând îngheţată, fără să se gândească să-şi pună întrebări despre trecut, şi nici împovăraţi, ca mine, de sentimentul că nu aparţin pe deplin acestei lumi.

În aceeaşi dimineaţă, stătusem în faţa oglinzii, probând lănţişorul cu crucifix de argint care se aflase în cutia mamei şi hotărând că voi începe să-l port. Fie că avea sau nu valoare pecuniară, era ceva ce-i aparţinuse mamei şi mi se părea, nu ştiu cum, potrivit să-l port. Pe când stăteam acolo, uitându-mă la crucifixul lipit de pielea mea, mi-am amintit trei versuri pe care le recitasem de multe ori; acum, mai mult ca oricând, după ce, în sfârşit, văzusem mormântul mamei şi data exactă a morţii ei, am simţit cum gravitatea lor îmi îngreunează sufletul:

O, Doamne! *Am urâte presimţiri*!
Îmi pari, precum te văd acolo, jos.
C-ai fi cumplitei morţi adus prinos.[13]

Eram nebună? Poate. Însă existau multe feluri diferite de nebunie. Mătuşa Rose considerase întotdeauna de la sine înţeles că lumea întreagă era într-o stare de nebunie care fluctua permanent şi că o nevroză nu era o boală, ci un fapt de viaţă, precum coşurile de pe faţă. Unii au mai multe, alţii au mai puţine, însă numai oamenii cu adevărat anormali nu au deloc. Această filosofie de bun-simţ mă consolase de multe ori înainte şi m-a consolat şi

13 *Romeo şi Julieta,* actul al III-lea, scena a V-a.

acum.

Când m-am întors la hotel, *direttore* Rossini veni spre mine precum mesagerul de la Marathon, murind de nerăbdare să-mi spună vestea.

— Domnişoară Tolomei! Pe unde-ai fost? Trebuie să pleci! Imediat! *Contessa* Salimbeni te aşteaptă la Palazzo Pubblico! Du-te, du-te! mă uşui el, aşa cum ţi-ai goni câinele atunci când îţi dă târcoale, doar – doar o primi ceva resturi. Nu trebuie să o faci să te aştepte!

— O clipă! am arătat eu înspre două obiecte care stăteau la vedere în mijlocul încăperii. Alea sunt valizele mele!

— Da, da, adineaori au fost aduse.

— Păi, aş vrea să merg în cameră şi să…

— Nu! *Direttore* Rossini îmi deschise uşa zorit şi-mi făcu semn să ies repede. Trebuie să pleci imediat.

— Nici măcar nu ştiu unde să merg!

— Santa Caterina! făcu el.

Deşi ştiam că era, în taină, încântat de noul prilej de a-mi face educaţie cu privire la Siena, *direttore* Rossini îşi dădu ochii peste cap şi lăsă uşa să se închidă, spunându-mi:

— Vino încoace, o să-ţi desenez o hartă!

Când am intrat în Piazza del Campo, a fost de parcă aş fi păşit într-o cochilie uriaşă. Am rămas nemişcată pentru o clipă, absorbind ambianţa – murmurul multitudinii de voci de sub domul albastru al cerului, porumbeii care băteau din aripi împrejur, zidul vechi al oraşului şi cafenelele animate, toate îmbrăţişate de faţadele medievale coapte de soare, până când un alt val de turişti veni din spatele meu şi mă luă cu el, zorind înainte într-o perpetuă uimire emoţionată în faţa magnificei pieţe gigantice.

Când îmi desenase traseul până acolo, *direttore* Rossini mă asigurase că Piazza del Campo era considerată cea mai frumoasă *piazza* din toată Italia, şi nu doar de către sienezi. De fapt, cu greu putea să enumere ocaziile în

care oaspeţi ai hotelului din toate colţurile lumii – chiar şi de la Florenţa – veniseră la el şi îi ridicaseră în slăvi atracţiile din Campo. El, desigur, protestase şi le atrăsese atenţia asupra multor altor splendori din alte locuri – cu siguranţă, existau şi acestea pe undeva – însă oamenii nu voiseră să asculte. Susţinuseră cu încăpăţânare că Siena e cel mai minunat, cel mai nealterat oraş din lume, şi, în faţa unei asemenea convingeri, ce să fi făcut *direttore* Rossini decât să consimtă că, într-adevăr, s-ar putea să fie aşa?

Mi-am îndesat instrucţiunile în poşetă şi am început să merg spre primărie, Palazzo Pubblico. Era greu să nu vezi clădirea cu turnul ei cu clopot, Torre del Mangia, o construcţie pe care *direttore* Rossini mi-o descrisese cu asemenea detalii, că-mi trebuiră câteva secunde ca să-mi dau seama că de fapt nu fusese clădită chiar sub ochii săi, ci cândva la sfârşitul Evului Mediu. Un crin, aşa-i zisese el, un mândru monument dedicat purităţii feminine, cu floarea albă din piatră susţinută de un lujer înalt, roşu. Şi, în mod curios, fusese zidit fără niciun fel de fundaţie. Tumul Mangia, afirma el, stătea în picioare de peste şase secole, susţinut doar de graţia divină şi de credinţă.

M-am apărat de soare cu mâna pavăză la ochi şi m-am uitat la turn, cum se înălţa spre albastrul infinit. Nicăieri în altă parte nu mai văzusem puritatea feminină celebrată printr-un obiect falie de optzeci de metri. Dar poate că asta era doar opinia mea.

Întreaga clădire avea o greutate literală, de parcă însuşi Campo se lăsa, încovoiat, sub povara ei. *Direttore* Rossini îmi spusese că, dacă aveam vreun dubiu, trebuia să-mi imaginez că am o bilă de sticlă şi o pun pe pământ. Oriunde aş fi stat în Campo, bila s-ar fi rostogolit drept spre Palazzo Pubblico. Exista ceva în această imagine care mi-a plăcut. Poate că era gândul la o bilă de sticlă care sare pe caldarâmul vechi de piatră. Sau poate că era pur şi simplu felul în care a rostit el cuvintele, cu un dramatism şoptit, ca un magician care vorbeşte cu nişte copii de patru ani.

Palazzo Pubblico, sediul oficial al primăriei din Siena

încă din secolul al XIII-lea, se extinsese, ca şi întreaga administraţie, odată cu vremea. Dacă la origini fusese doar o mică sală de şedinţe cu nouă administratori, acum era o structură formidabilă, şi am intrat în curtea interioară cu senzaţia că sunt privită. Nu atât de către oameni, presupun, cât de simpla idee a generaţiilor trecute, generaţii devotate vieţii acestui oraş, acestui mic petic de pământ, acestui univers în sine.

Eva Maria Salimbeni mă aştepta în Sala Păcii. Şedea pe o bancă în mijlocul încăperii, uitându-se în sus la frescele mari care acopereau pereţii. De cum am păşit pe uşă, expresia ei s-a schimbat de la una foarte preocupată la una de nespusă încântare.

— Aşadar, până la urmă ai venit! exclamă ea, ridicându-se de pe bancă să mă sărute pe amândoi obrajii. Începusem să-mi fac griji.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi Nici măcar nu mi-am dat seama…

Zâmbetul ei alungă, de parcă n-ar fi fost necesară, orice scuză aş fi putut invoca.

— Văd că ţi-ai recuperat hainele. Foarte drăguţ. Uite… arătă ea spre picturile care acopereau pereţii sălii, ai mai văzut ceva atât de magnific? Marele nostru maestro*,* Ambrogio Lorenzetti, a realizat aceste fresce la sfârşitul anilor 1330. Probabil că pe asta dinspre uşi a terminat-o în 1340.

M-am întors să privesc fresca mare. Jumătatea din stânga ilustra o scenă orăşenească liniştită, cu cetăţeni obişnuiţi care-şi vedeau de treburile lor. Jumătatea din dreapta era o privelişte fascinantă cu peisajul rural de dincolo de zidurile oraşului. Atunci mi-am dat seama de ceva şi am spus, nedumerită:

— Vrei să zici… Maestrul Ambrogio?

— O, da, aprobă din cap Eva Maria, câtuşi de puţin surprinsă că numele mi-era cunoscut. Unul dintre cei mai mari maeştri. A pictat aceste scene pentru a celebra sfârşitul unei îndelungate vrajbe dintre cele două familii ale noastre, Tolomei şi Salimbeni. În cele din urmă, în

1339, s-a făcut pace

M-am strâmbat:

— Ştiu şi eu… am impresia că în 1340 strămoşii noştri erau încă în război. În mod sigur în afara oraşului, la ţară.

Eva Maria zâmbi enigmatic; fie era încântată că mă deranjasem să citesc despre tradiţia familiei, fie era enervată că îndrăzneam să o contrazic. Oricare ar fi fost adevărul, ea a fost îndeajuns de amabilă să ia act de părerea mea şi a zis:

— Ai dreptate. Pacea a avut consecinţe nedorite. Se întâmplă ori de câte ori încearcă birocraţii să ne ajute.

Îşi ridică braţele în sus.

— Dacă oamenii vor să se lupte, nu-i poţi opri. Dacă-i împiedici să o facă în oraş, se vor bate la ţară, şi acolo vor scăpa nepedepsiţi. Cel puţin în interiorul Sienei revoltele au fost întotdeauna oprite înainte de a scăpa complet de sub control. De ce?

Mă privi ca şi când ar fi vrut să vadă dacă ghicesc, ceea ce, bineînţeles, nu puteam.

— Pentru că, zise ea mai departe, plimbându-şi degetul, profesoral, prin faţa nasului meu, în Siena am avut dintotdeauna o miliţie. Şi pentru a-i ţine pe Salimbeni şi Tolomei la locul lor, cetăţenii Sienei trebuiau să poată să-şi mobilizeze toate efectivele şi, în câteva minute, să le scoată în oraş.

Dădu din cap cu hotărâre, aprobându-se singură:

— Cred că din această cauză tradiţia contractelor e atât de puternică şi astăzi; devotamentul vechii miliţii de cartier a constituit, în mod esenţial, elementul care a făcut posibilă republica sieneză. Dacă vrei să ţii sub control băieţii răi, asigură-te că băieţii buni sunt înarmaţi.

Am zâmbit la concluzia ei, făcând tot posibilul să arăt ca şi cum n-aş avea un cal în cursă. Nu era momentul să-i spun Evei Maria că-mi petrecusem majoritatea sfârşiturilor de săptămână din facultate învârtindu-mă într-un mail ca să vând insigne cu „Stop armelor” şi să împart pamflete pacifiste.

— Drăguţ, nu-i aşa? continuă Eva Maria, dând din cap spre frescă. Un oraş împăcat cu sine însuşi.

— Presupun că da, deşi trebuie să spun că oamenii nu par deosebit de fericiţi. Uite… i-am arătat o femeie tânără care părea prinsă într-un grup de fete care dansau, asta de aici pare… nu ştiu… pierdută în gânduri.

— Poate c-a văzut alaiul de nuntă care trece? sugeră Eva Maria, dând din cap spre un şir de oameni care se ţineau după o femeie călare pe un măgar. Şi poate că asta a făcut-o să se gândească la o iubire pierdută?

— Se uită la tobă, am spus eu, arătând din nou cu degetul, sau la tamburină. Iar celelalte dansatoare par… malefice. Uită-te cum o ţin captivă în mijlocul dansului. Şi una dintre ele se uită tristă la burta ei.

Am aruncat o ocheadă spre Eva Maria, dar expresia ei era greu de descifrat.

— Sau poate că doar îmi imaginez, am completat eu.

— Nu, zise ea încet. E limpede că Maestrul Ambrogio vrea s-o observăm. A făcut acest grup de dansatoare mai mare decât pe oricine altcineva din toată fresca. Şi, dacă te uiţi mai bine, ea este singura care are o diademă pe cap.

Mi-am mijit ochii. Avea dreptate.

— Cine a fost ea? Se ştie?

Eva Maria înălţă din umeri:

— Oficial, nu ştim, însă între noi fie vorba…

Se aplecă spre mine şi coborî glasul:

— …cred că e strămoaşa ta. Numele ei era Giulietta Tolomei.

Am făcut ochii mari şi am spus cu neîncredere:

— De unde ştii?

Eva Maria aproape că râse:

— Nu este evident? Din ce altă cauză te-ar fi botezat mama ta după ea? De fapt, chiar ea mi-a spus: spiţa ei se trage direct din Giulietta şi Giannozza Tolomei.

Deşi emoţionată de această veste, spusă cu o asemenea certitudine, mai că era prea multă informaţie pentru mine ca s-o pot digera deodată.

— Nu mi-am dat seama că ai cunoscut-o pe mama, i-

am spus, întrebându-mă de ce nu-mi zisese asta înainte.

Eva Maria nici nu clipi.

— A venit odată în vizită. Cu tatăl tău. S-a întâmplat înainte de a se căsători ei. Era foarte tânără. Mai tânără decât tine. Ne-am petrecut toată după-amiaza vorbind despre Maestrul Ambrogio. Ei mi-au spus tot ce ţi-am zis eu acum. Ştiau foarte multe, erau foarte interesaţi de familiile noastre. E trist cum s-au petrecut lucrurile”.

Am rămas tăcute un moment. Eva Maria mă privea cu un surâs ambiguu, ca şi cum ar fi ştiut că o întrebare îmi stătea nerăbdătoare pe vârful limbii, dar că nu-mi venea să i-o pun, şi anume: ce relaţie avea ea – dacă avea vreuna – cu maleficul Luciano Salimbeni şi cât ştia despre moartea părinţilor mei? Ea continuă, nedându-mi posibilitatea să întreb:

— Tatăl tău avea convingerea că Maestrul Ambrogio a ascuns o poveste în tablou. O tragedie care s-a petrecut în vremea lui şi care nu putea fi discutată în mod deschis. Uite… arătă ea spre frescă, vezi în fereastra aia de sus o pasăre în colivie? Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că acea clădire e Palazzo Salimbeni şi că bărbatul pe care-l vezi înăuntru este Salimbeni însuşi, tronând ca un rege, în timp ce oamenii se ploconesc la picioarele lui, ca să împrumute bani?

Simţind că, într-un fel, povestea îi provoacă suferinţă, i-am zâmbit, hotărâtă să nu las trecutul să intervină între noi:

— Nu pari prea mândră de el.

Ea se strâmbă:

— O, a fost un bărbat deosebit. Dar Maestrului Ambrogio nu-i plăcea de el. Nu pricepi? Uite… a fost o nuntă… o fată care dansează… iar acum, o pasăre în colivie. Ce înţelegi din asta?

Cum nu i-am răspuns imediat, Eva Maria privi afară pe fereastră.

— Ştii, aveam douăzeci şi doi de ani. Când m-am măritat cu el. Cu Salimbeni. El avea şaizeci şi patru. Crezi că asta înseamnă bătrân?

Se uită ţintă la mine, încercând să-mi citească gândurile.

— Nu neapărat. După cum ştii, mama…

— Ei bine, eu aşa credeam, mă întrerupse Eva Maria, credeam că era foarte bătrân şi că o să moară curând. Era foarte bogat. Am o casă minunată. Trebuie să vii să mă vizitezi. Curând.

Eram atât de nedumerită de mărturisirea ei fără ocolişuri şi de invitaţia care-i urmase, că am zis doar atât:

— Sigur, mi-ar face mare plăcere.

— Bine! puse ea o mână posesivă pe umărul meu. Şi acum trebuie să-l descoperi pe eroul din frescă!

Aproape că am râs. Eva Maria Salimbeni era o adevărată maestră în arta de a schimba subiectul.

— Haide, zise ea, cum spune o profesoara unei clase pline de copii leneşi, unde este eroul? întotdeauna există un erou. Uită-te la frescă.

M-am uitat, dându-mi toată silinţa.

— Ar putea fi oricine.

— Eroina este în interiorul oraşului, zise ea, arătând-o, şi pare foarte tristă. Aşadar, eroul trebuie să fie…? Priveşte! în stânga ai viaţa dintre zidurile oraşului. Apoi ai Porta Romană, poarta dinspre sud, care taie fresca în două. Şi în partea dreaptă…

— OK, acum îl văd, i-am spus, cuminte. E tipul călare, care părăseşte oraşul.

Eva Maria zâmbi, dar nu la mine, ci la frescă.

— E frumos, nu-i aşa?

— Frumos de pică. Ce-i cu pălăria aia de elf?

— E vânător. Priveşte-l. A vânat o pasăre şi e pe cale să-i dea drumul, dar ceva îl reţine. Celălalt bărbat, bărbatul mai brunet care merge pe jos, cărând cutia cu ustensile de pictor, încearcă să-i spună ceva, iar eroul nostru se apleacă din şa ca să audă.

— Poate că bărbatul pedestru vrea ca eroul să rămână în oraş? am sugerat eu.

— Poate. Însă ce i s-ar putea întâmpla dacă ar rămâne? Uită-te la ce a pus Maestrul Ambrogio deasupra

capului său. Spânzurătoarea. Nu e o alternativă prea plăcută, nu-i aşa? zâmbi Eva Maria. Cine crezi că e?

Nu am răspuns imediat. Dacă Maestrul Ambrogio care pictase fresca era, de fapt, acelaşi Maestru Ambrogio care scrisese jurnalul pe care-l citeam şi dacă dansatoarea nefericită cu diademă pe cap era într-adevăr strămoaşa mea, Giulietta Tolomei, atunci bărbatul călare nu putea fi decât Romeo Marescotti

Însă nu mă simţeam în largul meu ca Eva Maria să ştie cât de departe mergeau recentele mele descoperiri, nici sursa ştiinţei mele. Era, la urma urmei, o Salimbeni. Aşa că doar am ridicat din umeri şi am spus:

— Habar n-am.

— Şi dacă ţi-aş spune că este Romeo din Romeo şi Julieta?… Şi că strămoaşa ta, Giulietta, este Julieta lui Shakespeare?

Am reuşit să râd:

— Aia nu s-a întâmplat la Verona? Şi nu Shakespeare i-a plăsmuit? în *Shakespeare îndrăgostit*[14]…

— *Shakespeare îndrăgostit*!

Eva Maria se uită la mine de parcă rar îi fusese dat să audă ceva atât de revoltător.

— Giulietta, îşi puse ea o mână pe obrazul meu, crede-mă când îţi spun că s-a întâmplat chiar aici, la Siena. Cu mult, mult timp înainte de Shakespeare. Şi iată-i acolo sus, pe acest perete. Romeo pleacă în exil şi Julieta se pregăteşte pentru căsătoria cu un bărbat pe care nu-l poate iubi.

Zâmbi când îmi văzu expresia şi îmi dădu drumul, în sfârşit.

— Nu-ţi face griji. Când o să mă vizitezi, o să mai stăm de vorbă despre aceste triste lucruri. Ce faci diseară?

M-am dat un pas înapoi, sperând să-mi ascund uimirea provocată de faptul că Eva Maria cunoştea atât de intim istoria familiei mele.

---

14 Titlul unui film (Shakespeare in Love), o producţie americană din anul 1998 în regia lui John Madden, cu Joseph Fiennes şi Gwyneth Paltrow în rolurile principale.

— Îmi fac curat în balcon.

Eva Maria se prinse în glumă:

— După ce termini cu asta, vreau să vii cu mine la un concert foarte frumos. Uite… îşi băgă ea mâna în geantă şi scoase un bilet de intrare. E un program minunat. Chiar eu l-am ales. O să-ţi placă. La ora şapte. După aia, mergem să luăm cina şi o să-ţi povestesc mai multe despre strămoşii noştri.

Mai târziu, pe când mergeam spre sala de concert, simţeam cum ceva nu-mi dădea pace. Era o seară minunată, iar străzile zumzăiau de oameni fericiţi, dar eu nu eram în stare să le împărtăşesc bucuria. Plimbându-mă alene pe străzi fără să am ochi pentru nimeni, mi-am venit treptat în fire şi am fost capabilă să identific cauza proastei mele dispoziţii.

Eram manipulată.

Încă de la sosirea mea în Siena, oamenii se înghesuiau să-mi spună ce să fac şi ce să cred. Cel mai mult dintre toţi, Eva Maria. Părea să considere cât se poate de natural ca dorinţele şi planurile ei bizare să-mi dicteze mişcările, inclusiv codul vestimentar, iar acum încerca să-mi impună şi linia de gândire. Şi dacă nu voiam să discut cu ea despre evenimentele din 1340? Ei, foarte rău, n-aveam de ales. Şi totuşi, într-un fel straniu, tot îmi plăcea de ea. De ce oare? Să fi fost din cauză că era antiteza mătuşii Rose, căreia întotdeauna îi fusese atât de teamă să nu facă ceva nepotrivit, încât nu făcea niciodată nimic bine? Sau îmi plăcea de Eva Maria pentru că nu ar fi trebuit să-mi placă? Aşa ar fi văzut lucrurile Umberto; vrei ca Julie Jacobs să meargă la Copenhaga şi să decapiteze Mica Sirenă? Simplu. Trebuie doar să-i spui că micile sirene sunt sacre. În mod similar, cel mai sigur mod de a mă face să-mi petrec timpul cu familia Salimbeni era să-mi spui să mă ţin naibii departe de ei. Cred că era ceva specific pentru Julieta.

Ei bine, poate că venise timpul ca Julieta să-şi pună pălăria raţiunii. Potrivit lui *présidente* Maconi, un Salimbeni va fi întotdeauna un Salimbeni, iar după vărul

meu Peppo, asta însemna vai şi amar pentru orice Tolomei care îi stătea în cale. Asta fusese adevărat nu doar în vremea furtunosului Ev Mediu; chiar şi acum, în Siena zilelor noastre, fantoma posibilului ucigaş Luciano Salimbeni nu părăsise încă scena.

Pe de altă parte, poate că tocmai acest gen de prejudecăţi menţinuse vie vechea vrajbă dintre familii timp de generaţii? Poate că evazivul Luciano Salimbeni nu se atinsese niciodată de părinţii mei, dar fusese suspectat doar din cauza numelui său? Nu era de mirare că se făcuse nevăzut. Într-un loc în care eşti considerat vinovat prin asociere, nu e foarte probabil ca pe timpul procesului călăul tău să stea răbdător până când acesta se termină.

De fapt, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât se înclina mai tare balanţa în favoarea Evei Maria; la urma urmei, ea era cea care părea cea mai hotărâtă să demonstreze că, în ciuda rivalităţii noastre ancestrale, tot puteam să fim prietene. Şi dacă asta chiar era aşa, nu voiam să fiu eu cea care strică petrecerea.

Concertul din seara aceea era găzduit de Academia de Muzică Chigiana în Palazzo Chigi-Saracini, chiar peste drum de salonul de coafură al amicului meu Luigi. Am intrat în clădire pe o poartă acoperită, trezindu-mă într-o curte închisă, cu o logie şi o fântână veche în mijloc. Cavalerii medievali, mi-am spus, or fi scos apă din fântâna aia ca să-şi adape caii de bătălie, iar sub sandalele mele cu tocuri înalte dalele de piatră erau tocite de secolele în care pe ele trecuseră potcoave de cai şi roţi de căruţă. Locul nu era nici prea mare, nici prea impunător, şi avea o demnitate a lui, liniştită, care mă făcu să mă întreb dacă lucrurile care se petreceau în afara zidurilor acestui dreptunghi veşnic erau, cu adevărat, chiar aşa de importante.

Pe când stăteam acolo, uitându-mă ca proasta la tavanul din mozaic al logiei, un plasator îmi dădu o broşură şi îmi indică scările care duceau spre sala de concert. Am aruncat o privire prin broşură în timp ce urcam scările,

aşteptându-mă să conţină programul muzical. În loc de asta, era un scurt istoric al clădirii, primele propoziţii fiind:

Palazzo Chigi-Saracini, unul dintre cele mai frumoase palazzo-uri din Siena, a aparţinut iniţial familiei Marescotti. Nucleul clădirii este foarte vechi, însă în timpul Evului Mediu familia Marescotti a început să încorporeze construcţiile învecinate şi, la fel ca multe alte familii puternice din Siena, ei au început ridicarea unui turn măreţ. Acesta a fost turnul din care s-a anunţat victoria de la Montaperti, în anul 1260, prin bătăile unei tobe sau ale unei tamburine.

M-am oprit în mijlocul scărilor ca să mai citesc o dată fragmentul. Dacă era adevărat şi dacă nu mă încurcasem de tot în numele din jurnalul Maestrului Ambrogio, atunci clădirea în care mă aflam acum fusese, iniţial, Palazzo Marescotti, adică locuinţa lui Romeo în 1340.

Abia când lumea începu să se strecoare, iritată, pe lângă mine, m-am trezit din meditaţie şi am mers mai departe. Şi ce dacă fusese casa lui Romeo? El şi cu mine eram despărţiţi de aproape şase secole şi, în afară de asta, pe atunci el o avusese pe Julieta lui. În ciuda noii coafuri şi a hainelor noi, tot nu eram decât un palid vlăstar al fiinţei perfecte care existase cândva.

Janice ar fi râs de mine dacă mi-ar fi ştiut gândurile pline de romantism. Ar fi mormăit: „Iată, o luăm de la capăt, Jules visează la un bărbat pe care nu-l poate avea”. Şi chiar aşa era, dar, uneori, ăştia sunt cei mai buni bărbaţi.

Strania mea obsesie faţă de personajele istorice începuse fulgerător la vârsta de nouă ani, cu preşedintele Jefferson. Pe când toţi ceilalţi, inclusiv Janice, aveau lipite pe pereţi afişe cu staruri pop, cu abdomenele la vedere, camera mea era un altar închinat

Părintelui Fondator preferat. Mă chinuisem să învăţ cum să caligrafiez *Thomas* şi chiar brodasem un „T” uriaş pe o pernuţă pe care o luam în braţe în fiecare noapte,

înainte să adorm. Din nefericire, Janice îmi descoperise carneţelul secret şi îl arătase la toată clasa, făcându-i pe toţi să râdă în hohote de desenele mele fanteziste, în care mă imaginam stând în faţă la Monticello, cu voal şi rochie de mireasă, de mână cu un preşedinte Jefferson foarte musculos.

După asta, toată lumea mă strigase „Jeff\ chiar şi profesorii, care habar n-aveau de ce o făceau şi care – uimitor – nu m-au zărit niciodată tresărind când îmi spuneau aşa în clasă. În cele din urmă, am încetat să mai ridic mâna şi doar stăteam acolo, în ultimul rând, ascunzându-mă după perdeaua părului şi sperând că nu o să mă observe nimeni.

La unsprezece ani, graţie lui Umberto, am început să privesc spre lumea din afară şi m-am îndrăgostit de magnificul Congrade de Verona, iar fascinaţia mea a durat până când Janice a descoperit că acesta avea cu puţin peste un metru cincizeci înălţime, cu tot cu coif. Bănuiesc că a fost una dintre cele mai grozave zile din viaţa ei.

La liceu, fanteziile mele s-au strecurat hăt departe întrecut, până la spartanul Leonidas, romanul Scipio şi chiar împăratul Augustus, pentru o vreme, până când i-am descoperit latura întunecată, iar la facultate am colindat atât de mult înapoi în timp, încât eroul meu era un om al peşterilor, fără nume, care trăise în stepele ruseşti, omorând mamuţi lânoşi şi cântând la fluieru-i de os cântece de vânătoare, sub luna plină, singur-singurel.

Singura care a scos în evidenţă faptul că toţi iubiţii mei aveau un lucru în comun a fost, bineînţeles, Janice. „Mare păcat că toţi sunt mai morţi decât cuiele de la uşă”, mi-a zis ea într-o noapte, pe când încercam să adormim într-un cort din grădină şi după ce reuşise să-mi smulgă toate secretele unul câte unul, în schimbul caramelelor care iniţial fuseseră ale mele. „Ba nu sunt”, protestasem eu, regretând deja că-i spusesem toate tainele mele, „oamenii celebri trăiesc veşnic!”. La care Janice pufnise şi spusese doar atât: „Poate, dar cine vrea să sărute o mumie?”

În ciuda tuturor eforturilor surorii mele, pentru mine nu era un zbor al fanteziei, ci un simplu obicei să simt acum un mic frison la descoperirea faptului că urmăream fantoma lui Romeo în propria-i casă; singura cerinţă pentru a ne continua această minunată relaţie era ca el să rămână exact aşa cum se afla: mort.

Eva Maria era înconjurată de un alai de bărbaţi în costume negre şi femei în rochii strălucitoare, ca o regină cu suita ei. Era o sală înaltă, decorată în culori de lapte şi miere, finisată cu tente de aur. Pentru public erau aranjate vreo două sute de scaune şi, judecând după numărul oamenilor adunaţi în sală, ocuparea lor nu avea să constituie o problemă. În capătul mai îndepărtat al încăperii, membrii unei orchestre de cameră se instalau şi îşi acordau instrumentele, iar o femeie trupeşă, îmbrăcată într-o rochie roşie, părea că ameninţă să cânte. Ca în majoritatea spaţiilor din Siena, nu exista aici nimic modern care să deranjeze ochiul, cu excepţia unui ciudat adolescent rebel, care purta tenişi pe sub pantalonii încreţiţi.

De cum mă zări intrând, Eva Maria mă chemă alături de anturajul ei, cu o fluturare regală din mână. Când mă apropiam de grup, am auzit-o prezentându-mă cu superlative pe care nu le meritam şi, în câteva minute, eram prietenă la cataramă cu experţi în cultură ai Sienei, dintre care unul era preşedinta Băncii Monte Paschi din Palazzo Salimbeni.

— Monte Paschi, explică Eva Maria, e cel mai de seamă patron al artelor din Siena. Nimic din ceea ce vezi în jurul tău nu ar fi fost posibil fără sprijinul material al băncii Monte Paschi.

Preşedinta mă privi cu un zâmbet abia schiţat. Ca şi Eva Maria, era elegantă până-n vârful unghiilor şi, deşi mă îmbrăcasem corespunzător pentru acea ocazie, ochii ei îmi spuneau că încă mai aveam multe de învăţat.

— Aşadar, zise ea, cu ton de tachinare, tu crezi că banii sunt ceva malefic?

Întrebarea ei mă luă complet prin surprindere şi ei îi plăcu nespus de mult asta.

— Nu neapărat, i-am răspuns, cu obrajii aprinşi sub permanenta ei privire scrutătoare, doar că mi se pare… un paradox că, pentru a supravieţui, casa familiei Marescotti depinde de bunăvoinţa familiei Salimbeni, atâta tot.

Preşedinta aprobă logica mea cu o uşoară înclinare din cap, ca pentru a confirma că superlativele Evei Maria fuseseră îndreptăţite:

— Un paradox, într-adevăr.

— Însă lumea e plină de paradoxuri! zise o voce din spatele meu.

— Alessandro! exclamă preşedinta, cu o expresie de adoraţie orgolioasă. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Tolomei. E foarte aspră cu noi toţi. Mai ales cu tine.

— Normal că e.

Alessandro îmi luă mâna şi mi-o sărută cu cavalerism glumeţ.

— De n-ar fi aşa, n-am crede că este o Tolomei.

Mă privi drept în ochi, înainte de a-mi da drumul la mână.

— Nu-i aşa?

Urmă un moment de stânjeneală. Era clar că nu se aşteptase să mă întâlnească la concert, iar reacţia lui nu ne flata pe niciunul dintre noi. Însă nu-l prea puteam învinui că mă punea la zid. La urma urmei, nu-l sunasem după ce trecuse pe la mine pe la hotel, cu trei zile înainte. În tot acest timp, cartea lui de vizită stătuse pe biroul meu ca un semn rău dintr-o prăjitură cu răvaş. Chiar în dimineaţa aia o rupsesem, în sfârşit, şi o aruncasem la gunoi, gândindu-mă că, dacă ar fi vrut cu adevărat să mă aresteze, ar fi făcut-o deja.

— Nu crezi că Giulietta arată minunat în seara asta, Sandro? zise Eva Maria, interpretând greşit intensitatea dintre noi.

Alessandro reuşi să zâmbească:

— Shakespearian.

— Da, da, interveni preşedinta, simulând gelozia. Dar nouă cine ne păzeşte banii, cât eşti tu aici?

— Fantomele Salimbenilor, replică Alessandro, încă uitându-se ţintă la mine. O putere formidabilă.

— *Basta*!

Mulţumită în secret de vorbele lui, Eva Maria se prefăcu că se încruntă şi-l bătu pe umăr cu un program făcut sul.

— Cu toţii vom fi fantome destul de curând. În seara asta sărbătorim viaţa.

După concert, Eva Maria stărui să ieşim în oraş la cină, doar noi trei. Când am început să protestez, ea aruncă în joc cartea zilei ei de naştere şi spuse că tocmai în acea seară, „când întorc o pagină în cea mai nemaipomenită şi lamentabilă comedie a vieţii”, singura ei dorinţă era să meargă la restaurantul ei preferat cu doi dintre oamenii ei preferaţi. În mod ciudat, Alessandro nu obiectă deloc. Era limpede că la Siena nu-ţi contraziceai naşa de ziua ei.

Restaurantul preferat al Evei Maria era pe Via delle Campane, chiar după colţ de Campo şi chiar la graniţa dintre două *contracte*, *Aquila* şi *Selva*, sau Vulturul şi Pădurea. Masa ei preferată era, din câte se părea, pe estrada ridicată afară, cu faţa spre florăria care-şi închidea obloanele pentru noapte.

— Aşadar, nu-ţi place opera! îmi zise ea, după ce comandă o sticlă de Prosecco şi o farfurie de *antipasti*[15].

— Ba îmi place! am protestat, stând stingheră, picior peste picior, abia având loc sub masă. Iubesc opera. Ajutorul în casă al mătuşii mele cânta operă tot timpul. Mai ales *Aida*. Doar că… Aida ar trebui să fie o prinţesă etiopiană, nu o minunăţie de femeie triplă în lăţime, care e trecută bine de cincizeci de ani. Îmi pare rău.

Eva Maria râse, încântată:

— Fă şi tu ce face Sandro. Închide ochii.

---

15 Antreuri diverse, care constituie felul întâi într-o masă italiană tradiţională.

I-am aruncat lui Alessandro o privire fugară. La concert stătuse în spatele meu şi îi simţisem tot timpul ochii în ceafa mea.

— De ce? Tot aceeaşi femeie cântă.

— Dar vocea vine din suflet! argumentă Eva Maria în favoarea lui, aplecându-se spre mine. Nu trebuie decât să asculţi şi o s-o vezi pe Aida aşa cum este ea cu adevărat.

— Asta e foarte generos, am spus, uitându-mă la Alessandro. Întotdeauna eşti aşa de generos?

El nu răspunse. Nu era nevoit.

— Mărinimia, zise Eva Maria, gustând din Prosecco şi considerându-l demn de a fi consumat, este cea mai mare dintre toate virtuţile. Fereşte-te de oamenii zgârciţi. Ei sunt captivi în sufletul lor mic.

— După părerea ajutorului în casă al mătuşii mele, frumuseţea este cea mai mare virtute. Însă el ar zice că generozitatea este un fel de frumuseţe.

— Adevărul este frumuseţe, iar frumuseţea adevăr, zise Alessandro, vorbind în sfârşit. Asta după Keats. Viaţa e foarte uşoară dacă trăieşti aşa.

— Tu nu trăieşti aşa?

— Eu nu sunt o urnă funerară.

Am început să râd, dar el nici măcar nu zâmbi.

Deşi era limpede că Eva Maria dorea ca noi doi să ne împrietenim, era incapabilă să ne lase să continuăm singuri:

— Povesteşte-ne mai multe despre mătuşa ta! mă îndemnă ea. De ce crezi că nu ţi-a spus niciodată cine eşti?

M-am uitat de la unul la altul, simţind că discutaseră despre situaţia mea şi că nu căzuseră de acord.

— Habar n-am. Cred că i-a fost teamă că… Sau poate ea…

Am lăsat privirea în jos şi am spus:

— Nu ştiu.

— La Siena, zise Alessandro făcându-şi de lucru cu o felie de pâine, numele este tot ceea ce contează.

— Nume, nume, nume! oftă Eva Maria. Ce nu pricep eu e de ce mătuşa asta a ta nu te-a adus niciodată la Siena.

— Poate că i-a fost frică, am spus, mai înţepat de data asta, că persoana care mi-a ucis părinţii mă va omorî şi pe mine.

Eva Maria îşi făcu cruce şi păru îngrozită:

— Ce cumplit să spui aşa ceva!

— Ei, la mulţi ani! am luat o gură de Prosecco. Şi îţi mulţumesc pentru tot.

M-am uitat urât la Alessandro, silindu-l să-mi înfrunte privirea:

— Nu-ţi face griji, n-o să stau mult.

— Mda, zise el cu răceală, îmi închipui că e prea multă linişte şi pace aici pentru gustul tău.

— Îmi place pacea.

Din verdele de conifere al ochilor lui am primit acum un crâmpei de avertisment cu privire la sufletul lui. Era o privelişte tulburătoare.

— Evident., în loc să răspund, mi-am încleştat dinţii şi mi-am îndreptat atenţia spre *antipasti*. Din nefericire, Eva Maria nu se prinse de nuanţele mai subtile ale emoţiilor mele; ea nu zări decât chipul meu îmbujorat.

— Sandro, zise ea, mergând pe firul a ceea ce ea credea că e un flirt, de ce n-ai duce-o pe Giulietta prin oraş, să-i arăţi centrele de interes? I-ar plăcea să meargă.

— Sunt convins că i-ar plăcea.

Alessandro înţepă o măslină cu furculiţa.

— Din păcate, noi nu avem statui cu micuţe sirene.

Atunci a fost momentul în care am fost sigură că-mi verificase dosarul şi că trebuie să fi aflat tot ce era de ştiut despre Julie Jacobs. Gustând din ameţitorul cocteil de furie şi teamă din gâtul meu, m-am întins orbeşte spre coşul cu pâine, sperând nespus de mult să nu mi se vadă panica.

— Aşa e, dar avem alte statui frumoase! se uită Eva Maria la mine, apoi la el, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Şi fântâni. Trebuie s-o duci la Fontebranda…

— Poate c-ai vrea să vezi Via de Malcontenti, sugeră Alessandro, uitându-se la mine oricum, numai cu tandreţe nu. Acolo se duceau criminalii, astfel încât victimele lor să poată arunca în ei cu tot felul de lucruri, în drum spre

spânzurătoare.

I-am întors privirea rece, nemaisimţind nicio nevoie să mă prefac:

— A fost iertat vreodată cineva?

— Da. Se numea exil. Li se spunea să părăsească Siena şi să nu se mai întoarcă niciodată. În schimb, le era cruţată viaţa.

— Şi dacă totuşi se întorceau?

— Atunci… făcu el o pauză pentru efect, şi mi-am dat seama că verdele din ochii lui nu era deloc precum un frunziş organic, ci rece şi cristalizat, ca bucata de malahit pe care o prezentasem în clasa a patra ca pe o comoară nepreţuită, înainte ca profesoara să ne fi explicat că era un mineral exploatat pentru extragerea cuprului, cu evidente daune asupra mediului… trebuie să fi avut un motiv foarte bun.

— Gata! zise Eva Maria, ridicând paharul. Gata cu exilul. Gata cu lupta. Acum suntem cu toţii prieteni.

Preţ de vreo zece minute, am reuşit să purtăm o conversaţie politicoasă. După aceea, Eva Maria se scuză şi se duse la toaletă, iar eu şi Alessandro am fost lăsaţi singuri. Aruncându-i o privire, l-am surprins uitându-se la gâtul meu precum un vampir aflat într-un program de recuperare alcătuit din doisprezece paşi şi, pentru o clipă, am reuşit să mă conving că totul nu era decât un joc de-a şoarecele şi pisica, să vadă dacă eram îndeajuns de spirituală şi om de viaţă încât să devin *playmate*-ul lui din luna aceea. Ei bine, mi-am spus, aranjându-mi decolteul, indiferent ce-ar fi pus la cale pisica, urma să se aleagă cu o surpriză nasoală.

M-am întins după o felie de cârnăcior.

— Crezi în mântuire?

— Nu-mi pasă ce-ai făcut la Roma, zise Alessandro, împingând platoul spre mine. Sau oriunde în altă parte. Dar îmi pasă de Siena. Aşa că, ia spune-mi, de ce eşti aici?

— Asta e o anchetă? am vorbit cu gura plină. Să-mi chem avocatul?

Se aplecă spre mine, spunând cu glas scăzut:

— Aş fi putut să te bag la închisoare uite-aşa… pocni el din degete, fix sub nasul meu. Asta este ceea ce vrei cu adevărat?

— Ştii, i-am zis, punându-mi măsline pe farfurie şi sperând foarte mult că el nu băga de seamă tre’ murul mâinilor mele, jocurile de intimidare nu au avut niciodată efect asupra mea. S-ar putea să fi produs efecte miraculoase pentru strămoşii tăi, dar, dacă-ţi aminteşti, strămoşii *mei* nu au fost niciodată chiar aşa de impresionaţi.

— OK… se rezemă el de scaun, schimbând tactica. Ce zici de asta: o să te las în pace cu o singură condiţie. Să stai departe de Eva Maria.

— De ce nu-i spui ei asta?

— E o femeie foarte specială şi nu vreau să sufere.

Mi-am lăsat furculiţa jos:

— Drept cine mă iei, mai precis?

Alessandro ezită:

— Cred că eşti o femeie frumoasă, inteligentă, o mare actriţă… şi, dincolo de toate astea, ştii exact cum să răneşti oamenii şi cum să scapi nepedepsită. Cred că cineva te-a plătit cu mulţi bani ca să vii aici şi să te dai drept Giulietta Tolomei…

— *Poftim*?

— …şi mai cred că face parte din misiunea ta să te apropii de Eva Maria. Însă… ca să vezi, zâmbi el, asta n-o să se întâmple.

Nici nu ştiam de unde să încep. Din fericire, acuzaţiile sale erau atât de fantastice, că eram prea nedumerită ca să mă simt jignită.

— De ce nu crezi că sunt Giulietta Tolomei? am zis eu într-un târziu. Din cauză că nu am ochi albaştri ca de prunc?

— Vrei să ştii de ce? îţi spun eu de ce. Giulietta Tolomei a murit.

— Cum poţi fi aşa de sigur? în mod evident, nu poţi, pentru că stau chiar în faţa ta.

Se uită la mine îndelung, ochii lui căutând pe chipul

meu ceva care, cumva, nu se afla acolo. În cele din urmă se uită în altă parte, cu maxilarul încordat, şi am ştiut că, dintr-un motiv sau altul, pe care n-avea chef să-l împărtăşească, nu l-am convins şi probabil nu aveam să-l conving niciodată.

— Ştii ce… mi-am împins scaunul în spate şi m-am ridicat. O să-ţi urmez sfatul şi o să mă smulg din compania Evei Maria. Spune-i că-i mulţumesc pentru concert şi pentru masă şi mai spune-i că poate să-şi ia hainele înapoi oricând doreşte. Nu mai am nevoie de ele.

Nu am aşteptat răspunsul lui, ci am păşit ţanţoşă pe estradă, îndepărtându-mă de restaurant fără să privesc înapoi. De cum am dat primul colţ şi am ieşit din raza privirii lui, am simţit cum îmi dădeau lacrimile de mânie şi, în ciuda pantofilor, am început să alerg. Ultimul lucru pe care-l voiam era ca Alessandro să mă ajungă din urmă şi să-şi ceară scuze pentru bădărănie, dacă ar fi fost atât de uman încât să încerce asta.

În timp ce mergeam spre casă în noaptea aceea, am rămas în umbra străzilor mai puţin circulate. Nu aveam niciun chef să interacţionez cu alţi oameni, iar aici intra şi căscatul ochilor la mine. Pe când mergeam prin întuneric, mai degrabă sperând decât ştiind că merg în direcţia cea bună, eram aşa de preocupată de discuţia mea cu Alessandro – şi, mai ales, de toate lucrurile inteligente pe care aş fi putut să i le spun, dar nu i le spusesem – că-mi luă ceva vreme să-mi dau seama că eram urmărită.

La început, n-a fost decât un pic mai mult decât certitudinea înfiorătoare că eram privită. Curând, însă, am băgat de seamă zgomotul uşor făcut de cineva care se furişa în spatele meu. De câte ori măream viteza, puteam să disting un fâsâit de haine şi de tălpi moi, dar de câte ori încetineam, fâsâitul dispărea şi n-auzeam nimic altceva decât tăcerea ameninţătoare, care aproape că era mai rea.

Cotind brusc pe o stradă la întâmplare, am reuşit să desluşesc cu coada ochiului mişcarea şi silueta unui bărbat. Dacă nu mă înşelam foarte tare, era acelaşi malac

care mă urmărise cu câteva zile înainte, după ce ieşisem de la banca din Palazzo Tolomei, având la mine cutia mamei. Creierul meu înregistrase, de bună seamă, întâlnirea noastră precedentă la capitolul „pericol”, iar acum, recunoscându-i silueta şi mersul, declanşase o alarmă asurzitoare de evacuare, care-mi alungă din cap toate gândurile raţionale şi mă făcu să-mi scot pantofii şi, pentru a doua oară în seara aceea, să încep să alerg.

III.II

O, inimă! Aflat-ai tu vreodată
Ce este-o frumuseţe-adevărată?
Nici n-a văzut sărmana mea privire
Un chip atât de vrednic de iubire.[16]

Siena, 1340 d.Hr.

În noapte dospea răul.

De îndată ce Romeo şi verii săi pieriră din raza vizuală a turnului Marescotti, se năpustiră după un colţ de stradă, gâfâind de râs. Le fusese foarte uşor să fugă de acasă în seara aceea, căci Palazzo Marescotti era plin ochi cu rubedenii venite în vizită de la Bologna, iar tatăl lui Romeo, *comandante* Marescotti, mai de voie, mai de nevoie, dăduse în cinstea lor un banchet cu muzicanţi, ca să-i distreze. La urma urmei, ce avea de oferit Bologna, care să nu poată fi oferit înzecit de Siena?

Ştiind prea bine că încălcau, din nou, interdicţia de a ieşi din casă impusă de *comandante*, Romeo şi verii săi se opriră ca să-şi lege măştile de carnaval pe care le purtau întotdeauna în escapadele lor nocturne. Cum stăteau aşa acolo, chinuindu-se cu noduri şi funde, măcelarul familiei trecu pe lângă ei cu un rastel cu şuncă pentru petrecere şi cu un ucenic care ducea o torţă, dar luă înţeleaptă decizie de-a se preface că nu-i recunoaşte pe tineri. Într-o bună zi, Romeo avea să fie stăpânul în Palazzo Marescotti şi cel care avea să plătească pentru livrările lui.

Când măştile au fost, în sfârşit, la locul lor, tinerii îşi puseră pălăriile de catifea înapoi pe cap, aranjând ambele piese astfel încât să obţină o cât mai bună deghizare. Rânjind la vederea prietenilor săi, unul dintre ei luă mandolina pe care o purta cu sine şi ciupi câteva corzi vesele.

— *Giu-hu-hu-lietta*! *cântă el într-un falset tachinator*. *Aş vrea să fiu paa-sărea aceea, paa-sărea aceea mică şi*

16 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a V-a.

jucăuşă…

Ţopăi de câteva ori ca o pasăre, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs, mai puţin pe Romeo.

— Foarte amuzant! îl certă Romeo. Face glume pe seama unor cicatrice care n-au simţit nicicând o rană!

— Haideţi, zise altul, îndemnându-i, dacă nu ne grăbim, o să fie în pat, iar serenada voastră nu va mai fi nimic altceva decât un cântec de leagăn.

Măsurată doar în paşi, călătoria lor din acea seară nu era lungă, abia dacă erau vreo cinci sute. Însă în orice alţi termeni, era o odisee. În ciuda orei târzii, străzile gemeau de lume – localnici care se amestecau cu străini, cumpărători şi vânzători, pelerini şi hoţi – şi la fiecare colţ stătea un profet renăscut cu o lumânare de ceară, condamnând lascivitatea păgână pe când se uita la un grup de fete care dansau, cu acelaşi aer de interdicţie rigidă cu care se uită un câine la mişcările unui şir lung de cârnaţi.

Croindu-şi drum cu coatele, sărind ici peste un şanţ, colo peste un cerşetor şi lăsându-se în jos ca să se ferească de lecticile care transportau marfă sau oameni, tinerii se treziră într-un târziu blocaţi la intrarea în Piazza Tolomei. Întinzându-se să vadă de ce nu se mişca mulţimea, Romeo prinse cu privirea o siluetă plină de culoare care se plimba încolo şi încoace prin aerul rece al nopţii pe treptele din faţă ale bisericii San Cristoforo.

— Priviţi! zise unul dintre veri. Tolomei l-a invitat pe San Cristoforo la cină, dar el nu s-a îmbrăcat. Ruşine să-i fie!

Se uitară cu toţii, uimiţi, pe când procesiunea luminată de torţe se deplasa de la biserică, prin *piazza*, spre Palazzo Tolomei de vizavi, iar Romeo ştiu, brusc, că asta era şansa lui de a intra în casa interzisă pe uşa din faţă, în loc să stea prosteşte sub presupusa fereastră a Giuliettei. Un şir lung de oameni care-şi dădeau importanţă se ţinea în spatele preoţilor care-l purtau pe sfânt, şi toţi aveau măşti de carnaval. Era ceva îndeobşte cunoscut că Messer Tolomei dădea baluri mascate o dată la câteva luni, pentru ca membrii familiei care se aflau în

exil să se poată furişa în casa lui. De n-ar fi făcut aşa, cu greu ar fi putut să umple ringul de dans.

— Suntem, e limpede, suspendaţi de ghearele Fortunei, zise Romeo, revenind la verii săi. Ori asta, ori ea ne ajută doar ca să ne zdrobească din plin într-o clipită şi să-şi râdă bine de noi. Haideţi!

— Staţi! spuse unul dintre veri. Mi-e teamă…

— Ţi-e teamă prea devreme! i-o reteză Romeo. Porniţi, vânjoşi domni!

Îmbulzeala de pe treptele bisericii San Cristoforo era exact ceea ce-i trebuia lui Romeo ca să şterpelească o torţă de pe un suport din zid şi să se arunce asupra victimei sale neştiutoare: o văduvă mai în vârstă, neînsoţită.

— Te rog, zise el, oferindu-i braţul. Messer Tolomei ne-a cerut să ne îngrijim de tine.

Femeia nu păru deloc nemulţumită de muşchii promiţători ai braţului său şi de zâmbetele îndrăzneţe ale tovarăşilor lui.

— Ar fi pentru prima oară, spuse ea, cu oarece demnitate. Dar aş putea spune că, în mod sigur, se revanşează acum.

Celor care nu văzuseră asta cu ochii lor le-ar fi fost imposibil să creadă, dar, după ce intrară în *palazzo*, Romeo trebui să ajungă la concluzia că familia Tolomei chiar reuşise să depăşească, în materie de fresce, familia Marescotti. Nu numai că toţi pereţii spuneau o altă poveste despre triumfurile din trecut ale Tolomeilor şi despre pioşenia lor prezentă, dar până şi tavanele erau mijloace de a se promova, cu frică de Dumnezeu. Dacă Romeo ar fi fost singur, şi-ar fi lăsat capul pe spate şi s-ar fi uitat ca prostul la miriadele de creaturi exotice care străbăteau acest paradis privat. Însă nu era singur. Paznici în livrele, înarmaţi până-n dinţi, stăteau în poziţie de drepţi pe lângă fiecare zid, iar teama de-a nu fi descoperiţi a fost suficientă ca să-şi stăpânească îndrăzneala şi să se asigure că-i făcea văduvei complimentele necesare, pe când se aliniau pentru dansul de deschidere a balului.

Dacă îşi pusese întrebări, mai devreme, asupra stării sociale exacte a lui Romeo – calitatea liniştitoare a veşmintelor lui fusese oarecum compromisă de maniera clandestină în care obţinuse compania ei –, măcar acum, în poziţie de dans, ţinuta lui o asigura de originea lui nobilă.

— Ce noroc pe mine în seara asta, murmură ea, atentă ca nimeni în afară de el să nu o audă. Dar ia spune-mi, ai venit având în minte o aventură anume sau eşti aici doar ca să… dansezi?

— Mărturisesc, zise Romeo mieros, promiţând nici prea mult, nici prea puţin, că mă dau în vânt după dans. Jur c-aş putea să dansez fără odihnă ore în şir.

Femeia râse cu discreţie, deocamdată satisfăcută. Pe măsură ce dansul continua, ea îşi luă tot mai multe libertăţi faţă de el, mai multe decât i-ar fi fost lui pe plac, trecându-şi când şi când mâna peste tunica lui de catifea, în căutarea a ceva mai solid pe dedesubt, însă Romeo era prea distrat ca s-o respingă.

În seara aceea, singurul său interes era s-o găsească pe fata căreia îi salvase viaţa şi ale cărei minunate trăsături le surprinsese Maestrul Ambrogio într-un portret uluitor. Maestrul refuzase să-i spună numele ei, dar lui Romeo nu-i trebuise mult ca să-l descopere singur. Nu trecuse nicio săptămână de la sosirea fetei, că în tot oraşul se răspândise zvonul că Messer Tolomei adusese la slujba de duminică dimineaţă o frumuseţe necunoscută, cu ochi albaştri ca marea, al cărei nume era Giulietta.

Privind încă o dată prin sală – un corn al abundenţei de femei frumoase, care se roteau ca un vârtej, îmbrăcate în rochii ţipătoare, şi de bărbaţi care stăteau să le prindă – Romeo nu putea să priceapă de ce fata nu era de văzut pe nicăieri. De bună seamă, o frumuseţe ca ea ar fi trebuit să treacă de la braţul unui dansator la al altuia, niciodată liberă să se aşeze. Singura dificultate ar fi fost s-o elibereze de toţi ceilalţi tineri care jinduiau după atenţia ei. Era o provocare pe care Romeo o înfruntase de multe ori înainte şi un joc care-i plăcea grozav.

Răbdarea era întotdeauna mutarea lui iniţială, ca un

rege grec înaintea zidurilor Troiei, răbdare şi perseverenţă, în vreme ce toţi ceilalţi pretendenţi se făceau de râs. Apoi urma primul contact, o tachinare la umbra unui surâs cunoscător, care conspira cu ea împotriva celorlalţi. Mai târziu, o ocheadă stăruitoare din cealaltă parte a sălii, o privire fixă, întunecată, lipsită de zâmbet şi, pe Dumnezeu, cu următoarea ocazie când mâinile li se atingeau în timpul dansului, inima ei bătea cu atâta putere în piept, că el ar fi putut să-i urmărească zborul până în gâtul ei dezgolit. Şi acolo, tocmai acolo, îşi va pune primul sărut…

Însă până şi răbdarea homerică a lui Romeo s-a transformat în uitare, pe când un dans urmă altuia, rotind pe toată lumea precum corpurile cereşti şi creând toate constelaţiile posibile printre dansatori, mai puţin pe aceea la care spera el. Cum toţi erau mascaţi, nu putea fi sigur pe de-a-ntregul, însă din ceea ce se vedea din părul şi zâmbetele lor, fata pe care venise să o curteze nu se afla acolo. Să rateze întâlnirea cu ea în seara aceasta ar fi fost un dezastru, căci nimic altceva decât un bal mascat nu i-ar fi oferit această intrare clandestină în Palazzo Tolomei, şi nu i-ar mai fi rămas decât să recurgă la cântatul de serenade sub balconul ei, oricare ar fi fost acesta, cu o voce pe care Creatorul nu o destinase în niciun caz cântului.

Exista, desigur, pericolul ca zvonul să-l fi indus în eroare şi ca fata de la slujbă să fi fost cu totul altcineva. Dacă era aşa, dansul lui de cocoş ţanţoş prin sala de bal a lui Messer Tolomei nu era decât o pierdere de vreme; fata pe care venise s-o întâlnească era, foarte probabil, cufundată într-un somn dulce în vreo altă casă din oraş. Romeo aproape că începuse să se teamă de acest lucru, când, deodată, în toiul unei galante reverenţe în *dueña*, se simţi copleşit de puternica senzaţie că era privit.

Introducând o răsucire acolo unde nu era necesară, Romeo mătură cu privirea întreaga încăpere. Şi, în sfârşit, îl zări: un chip pe jumătate acoperit de păr, ca de un văl, se uita ţintă la el din umbra logiei de la etaj. Dar nici nu

apucă bine să recunoască forma aceea ovală ca fiind o faţă, că aceasta se retrase în umbră, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie descoperită.

Se răsuci din nou spre partenera sa, îmbujorat de emoţie. Cu toate că şansa îi acordase doar o privire fugară spre doamna de la etaj, nu avea nicio îndoială că figura pe care o zărise era a domniţei lui, frumoasa Giulietta. Şi ea îl căutase pe el, ca şi cum ar fi ştiut, cumva, cine e şi de ce a venit.

O altă *dueña* îl purtă prin sală cu o maiestuozitate cosmică, iar după asta urmă *estampie*, înainte ca Romeo să-şi localizeze, în sfârşit, un verişor prin mulţime şi să reuşească să-l cheme la el cu o privire pătrunzătoare şi mânioasă:

— Pe unde umbli? îi şuieră el. Nu vezi că mor aici?

— Îmi datorezi mulţumiri, nu înjurături! şopti celălalt, preluând el dansul. Căci asta e o petrecere care nu face doi bani, cu vin de doi bani şi femei de doi bani şi… Stai! însă Romeo plecase deja, surd la vorbele descurajante şi orb la privirea plină de reproş pe care i-o aruncă văduva atunci când el îşi luă zborul. Într-o noapte ca asta, ştia bine, nicio uşă nu era zăvorâtă pentru un bărbat curajos. Cu toţi servitorii şi paznicii ocupaţi la parter, tot ce se afla mai sus de acesta era pentru îndrăgostitul nostru ceea ce e pădurea pentru vânător: o promisiune dulce pentru cel răbdător.

Aici sus, la etajul întâi, fumul ameţitor de la petrecerea de jos îl transforma pe bătrân în tânăr, pe înţelept în prostănac şi pe avar în om generos şi, pe când păşea prin galeria de la etaj, Romeo trecu pe lângă multe nişe întunecate, pline de mătase care foşnea şi de chicoteli înăbuşite. Ici şi colo, câte o izbucnire de alb trăda îndepărtarea strategică a veşmintelor şi, trecând pe lângă un ungher care se vădea nespus de destrăbălat, aproape că se opri să caşte gura, uimit de infinita flexibilitate a corpului omenesc.

Însă cu cât se îndepărta mai mult de scări, cu atât deveneau mai tăcute ungherele, iar când intră, în sfârşit,

în logia care dădea spre sala de bal, nu se mai zărea nimeni. Acolo unde stătuse Giulietta, pe jumătate ascunsă de coloana de marmură, nu mai era decât un gol, iar la capătul logiei era o uşă închisă, pe care nici măcar el nu îndrăznea s-o deschidă.

Mare i-a fost dezamăgirea. De ce nu se smulsese el mai devreme din dans, ca o stea căzătoare care scapă plictiselii veşnice a firmamentului? De ce fusese atât de sigur că ea va mai fi încă acolo, aşteptându-l? îşi spusese singur o poveste, iar acum venise timpul pentru finalul tragic.

Chiar atunci când se întorcea să plece, uşa de la capătul logiei se deschise şi prin ea se strecură o siluetă zveltă, cu părul scânteind – ca o driadă antică printr-o fisură în timp – după care o închise la loc cu un zgomot înfundat. Pentru o clipă, nu se simţi nicio mişcare şi niciun sunet, cu excepţia muzicii de la parter, şi cu toate acestea Romeo crezu că aude răsuflarea cuiva, cineva care se speriase la vederea lui acolo, profilat în umbră, şi care acum se chinuia să-şi recapete suflul.

Poate că ar fi trebuit să rostească un cuvânt care s-o liniştească, însă emoţia lui era prea mare ca să fie strunită de bunele maniere. În loc să-i ofere scuzele sale pentru deranj sau, şi mai bine, chiar numele intrusului, el doar îşi smulse masca de carnaval de pe faţă şi făcu un pas înainte, nerăbdător, ca s-o scoată din umbră şi să-i vadă dezvăluit, în sfârşit, chipul viu.

Ea nici nu-l reţinu, nici nu-l împinse la o parte; în schimb, se duse până la marginea balconului şi privi în jos la dansatori. Încurajat, Romeo o urmă, iar când ea se aplecă peste balustradă, el avu satisfacţia de a-i vedea profilul strălucind în lumina care venea de jos. Chiar dacă Maestrul Ambrogio exagerase, poate, liniile mândre ale frumuseţii ei, nu egalase luminozitatea ochilor ei, şi nici misterul zâmbetului. Cât despre moliciunea coaptă a buzelor ei ce răsuflau uşor, pe asta i-o lăsase, cu siguranţă, lui Romeo, s-o descopere singur.

— De bună seamă asta trebuie să fie faimoasa curte a

regelui laşilor, începu fata.

Uimit de amărăciunea din glasul ei, Romeo nu ştiu ce să răspundă.

— Cine altul, continuă ea, tot fără să se întoarcă, şi-ar petrece noaptea hrănind cu struguri o efigie, în timp ce ucigaşii umblă prin oraş ca la paradă, lăudându-se cu isprăvile lor? Şi ce om cumsecade ar putea să se gândească la o astfel de petrecere, când propriu-i frate a fost…

Fata nu mai putu să continue.

— Majoritatea oamenilor îl numesc pe Messer Tolomei un bărbat curajos, zise Romeo, cu o voce care i se părea şi lui străină.

— Atunci, majoritatea oamenilor greşesc, replică ea. Iar tu, *signore*, îţi iroseşti timpul. Nu voi dansa în noaptea asta, mi-e inima prea grea. Aşa că du-te înapoi la mătuşa mea şi ospătează-te cu mângâierile ei; nu vei primi niciuna de la mine.

— Nu sunt aici ca dansator, zise Romeo, apropiindu-se de ea cu îndrăzneală. Sunt aici pentru că nu mă pot ţine deoparte. Nu vrei să mă priveşti?

Ea şovăi, silindu-se să nu se mişte.

— De ce m-aş uita la tine? Ţi-e sufletul mai prejos decât trupul?

— Nu mi-am cunoscut sufletul până când nu l-am văzut oglindit în ochii tăi, spuse Romeo, coborându-şi vocea până la inima ei.

Ea nu răspunse pe dată, dar atunci când o făcu, glasul ei a fost îndeajuns de înţepat ca să-i înmoaie curajul:

— Şi când mi-ai pângărit ochii cu propria-ţi imagine? Pentru mine eşti doar silueta îndepărtată a unui dansator iscusit. Ce demon mi-a furat ochii şi ţi i-a dat ţie?

— Somnul a fost vinovatul, zise Romeo, uitându-se lung la profilul ei şi sperând ca ea să-i întoarcă zâmbetul. El i-a luat de pe perna din patul tău şi mi i-a adus mie. O, chinul dulce al acelui vis!

— Somnul este tatăl minciunilor, ripostă ea, cu capul încă întors cu încăpăţânare.

— Însă e mama speranţei.

— Poate. Dar întâiul născut al speranţei e tragedia.

— Vorbeşti cu o dragoste atât de familiară, cum numai despre rude se vorbeşte.

— O, nu! exclamă ea, cu vocea ascuţită de amărăciune. Nu îndrăznesc să mă laud cu rubedenii atât de sus-puse. Când voi muri, de-ar fi să am o moarte măreaţă şi pioasă, las să se certe savanţii cu privire la neamul din care mă trag.

— Nici nu mă sinchisesc de neamul tău, zise Romeo, atingându-i temerar gâtul cu degetul, decât pentru a-i desluşi scrierea tainică de pe pielea ta.

Pentru o clipă, atingerea lui o reduse la tăcere. Iar când vorbi din nou, cuvintele rostite dintr-o răsuflare nu purtau dispreţul pe care voiau să-l arate:

— Atunci mă tem că vei fi dezamăgit, zise ea, peste umăr. Căci pielea mea nu spune o poveste frumoasă, ci una despre omoruri şi răzbunare.

Mai curajos acum, că ea îi permisese primul emisar, Romeo îşi făcu palmele căuş peste umerii ei şi se aplecă să-i vorbească prin ecranul de mătase al părului:

— Am auzit de pierderea ce-ai suferit-o. Nu e inimă în Siena care să nu se frângă de durere.

— Ba da, există una! Locuieşte în Palazzo Salimbeni şi nu e-n stare de simţăminte omeneşti!

Ea se scutură pentru a-i îndepărta mâinile.

— Cât de adesea mi-am dorit să mă fi născut bărbat!

— A te naşte bărbat nu reprezintă o chezăşie împotriva suferinţei.

— Zău? se întoarse ea, în sfârşit, cu faţa spre el, luându-i în derâdere gravitatea. Şi care-ar fi, mă rog, suferinţele tale, *signore*?

Ochii ei, vibranţi chiar şi pe întuneric, îl priviră de sus până jos cu amuzament, apoi se fixară pe chipul lui.

— Nţţ, aşa cum bănuiam, eşti prea chipeş ca să suferi. Mai degrabă, ai glasul şi chipul unui hoţ.

Văzându-i indignarea, ea râse cu răceală şi continuă:

— Da, da, un hoţ. Dar un hoţ căruia i se oferă mai

mult decât ia, şi care, prin urmare, se consideră pe sine mai degrabă generos, nu lacom, şi răsfăţat, nu vicios. Contrazi-mă, dacă poţi. Eşti un bărbat căruia nu i s-a refuzat niciodată un dar. Cum ar putea un astfel de bărbat să sufere?

Romeo îi înfruntă privirea tachinatoare cu încredere în sine:

— Nu e bărbat care să nu fi pornit într-un periplu fără a dori să ajungă pân’ la capăt. Şi totuşi, pe drum, ce pelerin refuză cu dispreţ o masă şi-un culcuş? Nu mă ţine de rău pentru lungimea călătoriei mele. De n-aş fi fost un călător, n-aş fi poposit niciodată la ţărmul tău.

— Ce băştinaş exotic poate ţine la ţărm un călător pentru totdeauna? Ce pelerin nu lâncezeşte, cu timpul, în jilţu-i comod de-acasă şi nu o porneşte din nou spre altare şi mai îndepărtate, nedescoperite încă?

— Vorbele tale nu ne fac dreptate nici unuia dintre noi. Rogu-te, nu mă face nestatornic înainte ca măcar să-mi ştii numele.

— Aşa-mi stă în firea sălbatică.

— Eu văd doar frumuseţe, nimic rău.

— Înseamnă că nu mă vezi deloc.

Romeo o luă de mână şi o sili să-şi deschidă palma pe obrazul lui:

— Te-am văzut, scumpă sălbatică, înainte să mă vezi tu. Şi, cu toate astea, tu m-ai auzit înainte să te aud eu. Şi s-ar fi putut să trăim aşa, iubirea noastră despărţită de simţurile noastre, de n-ar fi fost ca Fortuna, în noaptea asta, să-ţi dăruiască ţie ochi, iar mie urechi.

Fata se încruntă:

— Poezia ta este misterioasă. Vrei să te înţeleg sau speri că voi lua prostia mea drept propria-ţi înţelepciune?

— Pe Dumnezeu! exclamă Romeo. Fortunei îi place să necăjească! Ţi-a dăruit ochi, dar ţi-a luat urechile, în schimb. Giulietta, nu recunoşti vocea cavalerului tău?

Se întinse să o atingă pe obraz, aşa cum făcuse atunci când era întinsă în sicriu, ca moartă.

— Nu-i recunoşti atingerea? adăugă el, cu vocea doar

cu puţin mai mult decât o şoaptă.

Preţ de o străfulgerare a unei clipe, Giulietta se înmuie şi se sprijini de mâna lui, căutând alinare în această apropiere. Însă chiar când Romeo credea că ea i se predă, văzu surprins cum ochii ei se îngustau de mânie. În loc să-i deschidă poarta spre inima ei, până atunci doar întredeschisă cu suspiciune, ea se dădu deodată un pas înapoi, departe de mâna lui.

— Mincinosule! Cine te-a trimis să te joci cu mine?

El rămase mut de uimire:

— Scumpă Giulietta…

Dar ea nu vru s-audă şi pur şi simplu îl îndemnă să plece, s-o lase:

— Te du! Pleacă şi râzi de mine cu toţi prietenii tăi!

— Îţi jur! răspunse Romeo neclintit şi se întinse după mâinile ei, dar ea nu i le încredinţă.

În lipsă de ceva mai bun, el o luă de umeri şi o ţinu nemişcată, disperat ca ea să audă ce avea de spus.

— Eu sunt bărbatul care te-a salvat pe tine şi pe fratele Lorenzo, pe drum, stărui el, şi ai intrat în oraşul ăsta sub protecţia mea. Te-am văzut în atelierul Maestrului, întinsă în sicriu…

În timp ce vorbea, văzu că ochii ei se măresc când îşi dădu seama că el spune adevărul, dar, în loc de recunoştinţă, faţa ei se umplu de nelinişte.

— Înţeleg, zise ea cu voce nesigură. Iar acum presupun că ai venit să-ţi recuperezi datoria.

Abia acum, văzându-i spaima, Romeo îşi dădu seama că-şi luase o mare libertate apucând-o astfel de umeri şi că strângerea lui trebuie s-o fi făcut să se întrebe care-i erau intenţiile. Blestemându-se pentru impulsivitate, îi dădu drumul binişor şi făcu un pas îndărăt, sperând din toată inima că ea nu o va rupe la fugă. Întâlnirea asta nu se desfăşură deloc aşa cum plănuise el, chiar deloc. Visa de multe nopţi la momentul în care Giulietta va ieşi pe balcon, chemată de serenada lui, şi-şi va duce mâna la piept, cu admiraţie pentru persoana lui, dacă nu pentru cântec.

— Am venit să-ţi aud vocea blândă spunându-mi pe

nume, zise el, cu ochii implorând iertare. Asta-i tot.

Văzându-i sinceritatea, ea îndrăzni să surâdă:

— Romeo. Romeo Marescotti, binecuvântat de Ceruri, şopti ea. Poftim. Ce altceva îţi mai datorez?

El aproape că păşi din nou înainte, dar reuşi să se disciplineze şi să păstreze distanţa.

— Nu-mi datorezi nimic, dar vreau totul. Te caut de când am aflat că eşti vie. Am ştiut că trebuie să te văd şi să… vorbesc cu tine. Chiar m-am rugat la Dumnezeu să… se opri cu sfială.

Giulietta îl privi îndelung, cu ochii albaştri plini de mirare.

— Şi Domnul ce ţi-a zis?

Romeo nu se mai putu stăpâni, ci îi apucă mâna şi şi-o duse la buze:

— Mi-a spus că eşti aici în noaptea asta, în aşteptarea mea.

— Înseamnă că tu trebuie să fii răspunsul la rugăciunile mele, zise ea, privindu-l cu uimire, pe când el îi săruta mâinile iar şi iar. Chiar azi-dimineaţă, la biserică, m-am rugat pentru un bărbat – un erou – care să poată răzbuna moartea îngrozitoare a familiei mele. Acum înţeleg că am greşit cerând pe altcineva. Căci tu ai fost cel care l-a omorât pe tâlhar în drum şi care m-a protejat din prima clipă când am sosit. Da… îl atinse ea pe faţă cu cealaltă mână, cred că tu eşti eroul meu.

— Mă onorezi, zise Romeo, îndreptându-se. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu cavalerul tău.

— Bine, zise Giulietta, atunci fă-mi un mic favor. Caută-l pe nenorocitul de Salimbeni şi fă-l să sufere aşa cum el a făcut să sufere familia mea. Şi când vei termina, adu-mi capul lui într-o cutie, ca să colinde descăpăţânat pe coridoarele Purgatoriului.

Romeo înghiţi cu greu, dar reuşi să dea din cap:

— Dorinţa ta mi-e lege, înger scump. Îmi vei acorda câteva zile pentru această sarcină sau trebuie să sufere în noaptea asta?

— Las asta în seama ta, zise Giulietta cu modestie

generoasă, tu eşti maestrul în omorârea Salimbenilor.

— Şi după ce termin, zise Romeo, ţinând-o de mâini, îmi vei acorda un sărut pentru osteneală?

— După ce termini, o să-ţi acord tot ce vrei tu, replică Giulietta, privindu-l cum îşi lipeşte buzele de încheieturile ei, rând pe rând.

III.III

E chipul ei atât de fermecat
Ca un inel preţios de patrician,
La o ureche de etiopian.[17]

Oraşul Siena era cufundat în somn, indiferent şi mut. Aleile pe care alergam în noaptea aceea nu erau decât nişte torente întunecate de linişte şi fiecare obiect pe lângă care treceam – scutere, pubele, maşini – era învăluit în lumina ceţoasă a lunii, ca încremenite de o vrajă, în exact aceeaşi poziţie, de o sută de ani. Faţadele caselor din jurul meu erau la fel de nemiloase. Uşile păreau să nu aibă clanţe pe dinafară şi toate ferestrele erau complet închise şi acoperite de obloane. Indiferent ce se întâmpla în timpul nopţii pe străzile acestui oraş străvechi, locuitorii lui nu voiau să ştie.

Făcând o scurtă pauză, am auzit cum, undeva în întunericul din spatele meu, bărbatul începuse şi el să fugă. Nu făcea nimic să ascundă faptul că mă urmărea; paşii îi erau grei şi neregulaţi, tălpile pantofilor zgâriau pietrele din caldarâm şi, chiar şi atunci când se opri pentru a-mi prinde parfumul, gâfâia din greu, ca o persoană care nu e obişnuită cu exerciţiul fizic. Chiar şi aşa, nu am putut să scap de el, căci indiferent cât de silenţios sau de rapid mă mişcam, el reuşea să păstreze ritmul şi să se ţină după mine la fiecare colţ, aproape ca şi cum ar fi fost capabil să-mi citească gândurile.

Cu picioarele goale pulsându-mi de durere de la atâta mers apăsat pe caldarâm, m-am avântat împleticindu-mă printr-un gang îngust din capătul unei alei, sperând din toată inima că reprezenta o ieşire, preferabil spre mai multe direcţii. Însă nu era. Se termina într-o fundătură, închisă din toate părţile de case înalte. De fapt, nu exista nici măcar un gard sau un zid pe care să mă caţăr, nici măcar o pubelă după care să mă ascund, şi singurele mele mijloace de apărare erau tocurile ascuţite ale pantofilor.

17 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea, scena a V-a.

Cu alte cuvinte, eram la mare ananghie.

Întorcându-mă spre soarta mea, mi-am făcut curaj pentru întâlnire. Ce-ar fi putut să vrea bărbatul ăla? Poşeta? Crucifixul de la gât? Informaţii? Pe mine? După toate probabilităţile, voia să ştie unde se găsea comoara familiei, dar hei, şi eu voiam asta, şi în acest moment nu exista nimic ce-aş fi putut să-i spun astfel încât să fie mulţumit. Din nefericire, se părea că majoritatea tâlharilor nu se împăcau prea bine cu dezamăgirea şi din această cauză Umberto o sfătuise pe mătuşa Rose să lase întotdeauna un teanc de bani la vedere, pe măsuţa ei de scris, înainte să plece de acasă. Era mai bine decât să se trezească apoi cu toată casa răvăşită.

Urmând aceeaşi logică, am vârât repede mâna în poşetă şi mi-am scos portofelul, nădăjduind că-l voi atrage cu strălucirea cârdurilor mele de credit – căci nimeni în afară de mine nu ştia că ele însemnau aproximativ douăzeci de mii de dolari datorie.

Cum stăteam aşa acolo, aşteptând inevitabilul, zgomotul bătăilor puternice ale inimii mele s-a estompat, acoperit de duduitul unei motociclete care se apropia. Şi, în loc să-l văd pe malac apărând, triumfător, la intrarea în fundătură, am zărit sclipirea metalului negru când motocicleta trecu în mare viteză pe lângă mine, mergând mai departe în cealaltă direcţie. Însă în loc să dispară, se opri brusc, cu scrâşnet de roţi, şi se întoarse, trecând de câteva ori prin dreptul meu, dar fără să se oprească aproape de mine. Abia acum am auzit zgomotul făcut de cineva în tenişi, care se retrăgea în goană în josul străzii, gâfâind panicat, pentru a dispărea după un colţ îndepărtat, cu motocicleta în urma sa, ca o pradă alergând din faţa unui prădător care mârâie ameninţător prin junglă.

Apoi, deodată, se făcu linişte.

Trecură câteva secunde, poate jumătate de minut, dar nici bărbatul, nici motocicleta nu se întoarseră. Când, în cele din urmă, am îndrăznit să ies de pe alee, nu puteam să văd nici până la următorul colţ de stradă, în nicio direcţie. Cu toate astea, să mă fi rătăcit în întuneric era, în

mod clar, cel mai mic dintre relele care se abătuseră asupra mea în noaptea aceea şi, de cum găseam un telefon public, puteam să-l sun pe *direttore* Rossini la hotel, să-i cer să mă îndrume. În ciuda faptului că mă rătăcisem şi că eram nefericită, cererea mea avea să-l încânte, fără nicio îndoială.

Pornind-o pe stradă, am mers câţiva paşi, când deodată ceva mi-a atras privirea în întunericul din faţa mea. Mi-am mijit ochii.

Era un motociclist, stând complet nemişcat în mijlocul străzii şi uitându-se ţintă la mine. Lumina lunii bătea în cască şi în metalul negru al motocicletei, proiectând imaginea unui bărbat în costum de piele, care stătea acolo, foarte răbdător, aşteptându-mă să apar.

Teama ar fi fost o reacţie naturală, însă, în mod ciudat, încremenită în faţa lui, cu pantofii în mâini, nu am simţit decât nedumerire. Cine era tipul ăsta? Şi de ce stătea aşa acolo, holbându-se la mine? Chiar mă salvase de malac? Dacă era aşa, se aştepta să merg să-i mulţumesc?

Însă recunoştinţa care înmugurea în mintea mea dispăru pe loc, alungată atunci când el aprinse brusc farurile, orbindu-mă cu lumina lor. Şi, pe când îmi ridicam mâinile ca să-mi feresc ochii, el porni motocicleta şi tură motorul de câteva ori, ca să mă lămurească.

Rotindu-mă pe călcâie, am luat-o pe stradă în cealaltă direcţie, încă parţial orbită şi blestemându-mi prostia. Indiferent cine era tipul ăsta, evident că nu era un prieten. După toate probabilităţile, era vreun localnic rebel, care-şi conducea motocicleta prin oraş, terorizând oameni paşnici. Se întâmplase, pur şi simplu, ca ultima lui victimă să fie urmăritorul meu, dar asta nu ne făcea prieteni, chiar deloc.

Mă lăsă să alerg niţel şi chiar aşteptă până am dat primul colţ, înainte de a veni după mine. Nu cu viteză mare, ca şi cum ar fi vrut să mă răstoarne, ci doar îndeajuns de repede ca să-mi dea de ştire că nu o să-i scap.

Şi atunci am zărit uşa albastră.

Tocmai dădusem încă un colţ şi ştiam că am doar un

răstimp scurt înainte ca farurile să mă găsească din nou, când iat-o acolo, chiar în faţa mea, uşa albastră a atelierului pictorului, în mod magic întredeschisă. Nici măcar nu am stat să mă gândesc că ar fi putut să existe mai mult de o singură uşă albastră în Siena sau că poate nu era o idee chiar atât de bună să dau buzna în casele oamenilor în toiul nopţii. Pur şi simplu am făcut-o. Şi, de cum am intrat, am închis uşa şi m-am rezemat de ea, ascultând neliniştită zgomotele făcute de motocicletă, care trecu prin faţă şi, până la urmă, dispăru.

Ce e drept, când îl întâlnisem cu o zi înainte în grădina cu arcade, pictorul cel pletos mi se păruse un pic cam prea ciudat pentru gustul meu, dar când eşti vânată pe alei medievale de personaje infame, nu poţi să fii prea pretenţioasă.

Atelierul Maestrului Lippi era o provocare a gustului. Arăta de parcă detonase în el o bombă cu inspiraţie divină, şi nu o singură dată, ci cu regularitate, împrăştiind peste tot tablouri, sculpturi şi instalaţii bizare. Era limpede că Maestrul nu era o persoană ale cărei talente să poată fi transmise printr-un singur mijloc de exprimare. Precum un geniu lingvistic, el vorbea în limba care se potrivea dispoziţiei sale, alegându-şi instrumentele şi materialele cu dăruirea unui virtuoz.

— A! făcu el ieşind din spatele unui şevalet de îndată ce auzi uşa închizându-se. Iată-te. Mă întrebam când o să apari.

Când se întoarse din bucătărie cu o sticlă de vin, două pahare şi o franzelă, zise:

— Trebuie să-l scuzi pe Dante, e întotdeauna suspicios cu femeile.

— Îl cheamă *Dante*? m-am uitat în jos, la câinele care lătra. Ce ciudat… Acesta era numele câinelui lui Ambrogio Lorenzetti!

— Păi, ăsta e atelierul lui.

Maestrul Lippi îmi turnă un pahar cu vin roşu.

— Îl cunoşti?

— Vrei să spui pe *Ambrogio Lorenzetti*? Cel din 1340?

— Desigur! zâmbi Maestrul Lippi şi ridică paharul, într-un toast. Bine ai venit înapoi. Să bem pentru multe reveniri fericite. Să bem pentru Diana!

Aproape că m-am înecat cu vinul. O cunoştea pe mama?

Înainte să pot scoate o vorbă, Maestrul se aplecă spre mine, cu un aer conspirativ:

— Există o legendă despre un râu, Diana, care curge adânc sub pământ. Nu l-am găsit niciodată, dar oamenii spun că uneori, noaptea târziu, se trezesc din vise şi îl pot simţi. Şi ştii, în vremurile străvechi, exista un templu al Dianei în Campo. Romanii îşi organizau jocurile acolo, vânătoarea de tauri şi duelurile. Acum, avem un *Palio* în onoarea Fecioarei Maria. Ea este acum mama care ne oferă apa, sfânta apă, pentru ca să putem ieşi din nou din întuneric şi să creştem.

Preţ de o clipă, am stat pur şi simplu acolo, uitându-ne unul la altul, şi am avut senzaţia stranie că, de-ar fi vrut, Maestrul Lippi ar fi putut să-mi spună multe secrete despre mine însămi, despre destinul meu şi despre viitorul tuturor lucrurilor; taine pe care mie mi-ar fi trebuit multe vieţi ca să le descopăr singură. Dar nici nu se născu bine acest gând, că el zbură, alungat de zâmbetul aiurit al Maestrului, pe când îmi luă deodată paharul cu vin din mână şi-l puse pe masă.

— Vino! Am ceva ce vreau să-ţi arăt. Mai ţii minte? Ţi-am spus…

O luă înainte, conducându-mă într-o altă încăpere care, dacă asta era cu putinţă, părea şi mai ticsită cu opere de artă decât atelierul. Era o cameră centrală, fără ferestre, şi semăna ca două picături de apă cu un spaţiu de depozitare.

— O clipă…

Maestrul Lippi o luă de-a dreptul prin dezordinea aia şi se duse să dea la o parte, cu grijă, o ţesătură care acoperea un tablouaş atârnat pe peretele cel mai

îndepărtat.

— Priveşte!

M-am apropiat ca să văd mai bine, dar când am ajuns prea aproape, Maestrul mă opri:

— Atenţie. E foarte vechi. Nu respira spre el.

Era portretul unei fete, o fată frumoasă, cu ochi albaştri care priveau visător la ceva din spatele meu. Părea tristă, dar, în acelaşi timp, plină de speranţă, şi ţinea în mână un trandafir cu cinci petale. Pielea îi era uimitor de albă pentru o italiancă, dar poate că nici nu era italiancă.

— Cred că seamănă cu tine, zise Maestrul Lippi, uitându-se când la ea, când la mine. Sau poate că tu semeni cu ea. Ce crezi?

— Cred că e un compliment pe care nu-l merit. Cine l-a pictat?

— Aha! se aplecă Maestrul spre mine cu un surâs tainic. L-am găsit când am preluat atelierul. Era ascuns în perete, într-o cutie metalică. Era acolo şi o carte. Un jurnal. Cred…

Încă înainte ca Maestrul să termine, mi se ridică tot părul de pe braţe şi am ştiut exact ce urma să-mi spună.

— Nu, de fapt sunt sigur că Ambrogio Lorenzetti a fost cel care a ascuns cutia. Era jurnalul lui. Şi cred că tot el a pictat tabloul ăsta. O chema la fel ca pe tine, *Giulietta Tolomei*. I-a scris el numele pe spatele tabloului.

M-am holbat la tablou, abia venindu-mi să cred că era într-adevăr *acel* tablou, că acesta era portretul despre care citisem. Acum, privindu-l pentru a doua oară, mi se părea la fel de fascinant cum mi-l imaginasem.

— Mai ai jurnalul?

— Nu, l-am vândut. I-am vorbit despre el unui prieten, care a vorbit cu un prieten şi, brusc, a apărut un bărbat care a vrut să-l cumpere. Îl chema Profesorul. Profesorul Tolomei.

Maestrul Lippi se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Şi tuleşti o Tolomei. Îl cunoşti? E foarte în vârstă.

M-am aşezat pe cel mai apropiat scaun. Nu avea

şezut, dar nu-mi păsa.

— Era tatăl meu. A tradus jurnalul ăla în engleză, îl citesc chiar acum. E numai despre ea… am arătat cu capul înspre tablou, despre Giulietta Tolomei. Pare-se că este strămoaşa mea. El îi descrie ochii în jurnal… şi iată-i aici.

— Ştiam eu! se întoarse Maestrul Lippi spre tablou cu un entuziasm copilăros. E strămoaşa ta!

Râse şi se întoarse iar, apucându-mă de umeri.

— Mă bucur foarte mult că ai venit să mă vezi.

— Doar că nu pricep de ce Maestrul Ambrogio a simţit că trebuie să ascundă în perete lucrurile astea, i-am spus. Sau poate că nu el a făcut-o, ci altcineva…

— Nu te mai gândi atâta! mă avertiză Maestrul Lippi. Faci riduri.

Se opri o clipă, atins de o neaşteptată inspiraţie.

— Data viitoare când vii, o să te pictez. Când mai vii? Mâine?

— Maestre… am zis eu, încercând să mă agăţ de starea lui de conştienţă, cât timp orbita sa atingea încă realitatea. Mă întrebam dacă aş mai putea rămâne aici un pic. În noaptea asta.

Mă privi plin de curiozitate, de parcă eu, şi nu el, eram aceea care dădea semne de nebunie. M-am simţit obligată să-i explic:

— E cineva afară… Nu ştiu ce se petrece. E un tip…

Am scuturat din cap, adăugând:

— Ştiu că pare o nebunie, dar sunt urmărită şi nu ştiu de ce.

— Ah, făcu Maestrul Lippi.

Cu mare grijă, drapă materialul peste portretul Giuliettei Tolomei şi mă însoţi înapoi în atelier. Aici îmi oferi un scaun şi-mi puse paharul cu vin înapoi în mână, după care se aşeză şi el, cu faţa la mine, ca un copil care aşteaptă o poveste de noapte bună.

— Ba cred că ştii. Spune-mi de ce te urmăreşte.

În următoarea jumătate de oră, i-am povestit tot.

La început n-am vrut s-o fac, dar, odată pornită, nu m-am mai putut opri. Maestrul avea ceva în felul în care

mă privea când vorbeam – cu ochii strălucind de emoţie, dând din cap când şi când – care mă făcea să simt că era posibil ca el să mă poată ajuta să găsesc adevărul ascuns în spatele tuturor acelor lucruri. Dacă chiar exista un adevăr.

Astfel că i-am povestit de mama, de profesorul Tolomei şi de accidentele care le curmaseră viaţa şi i-am dat de înţeles că s-ar fi putut ca un tip pe nume Luciano Salimbeni să aibă de-a face cu ambele. După aceea, am continuat cu descrierea cutiei mamei, care conţinea diverse hârtii şi jurnalul Maestrului Ambrogio, ca şi cu aluzia vărului Peppo la o comoară necunoscută, numită „Ochii Julietei”.

— Dumneata ai auzit vreodată de aşa ceva? l-am întrebat pe Maestrul Lippi, când l-am văzut încruntându-se.

În loc să-mi răspundă, el îşi ridică pentru o clipă capul, ca şi cum ar fi ascultat o chemare îndepărtată. Când începu să meargă, am ştiut că trebuia să-l urmez, aşa că m-am ţinut după el până în altă cameră, apoi în sus pe scări, într-o bibliotecă lungă şi îngustă, cu rafturi deformate, care acopereau pereţii de sus până jos. Odată ajunşi acolo, tot ce am putut să fac a fost să mă uit la Maestru, pe când se plimba încoace şi încolo de multe, multe ori, încercând să localizeze, bănuiam eu, o anume carte, care nu se lăsa găsită. Când, în cele din urmă, a reuşit, o smulse de pe raft şi o ridică triumfător:

— Ştiam eu c-am văzut-o pe undeva!

Cartea se dovedi a fi o veche enciclopedie despre monştri şi comori legendare – căci se părea că aceste două lucruri mergeau mână în mână şi nu puteau fi separate – şi când Maestrul începu s-o răsfoiască, am apucat să văd câteva ilustraţii care aveau de-a face mai mult cu basmele decât cu viaţa mea de până acum.

— Iată! exclamă el, arătându-mi nerăbdător un articol. Ce zici de asta?

Nefiind în stare să aştepte până ajungeam din nou jos, el aprinse o lampă instabilă de pe podea şi citi textul

cu voce tare, într-un amestec animat de italiană şi engleză.

Esenţa poveştii era că „Ochii Julietei” erau o pereche de safire neobişnuit de mari din Etiopia, numite iniţial „Gemenele etiopiene”, care fuseseră cumpărate, după cum se spunea, de Messer Salimbeni la Siena în 1340, ca dar de logodnă pentru viitoarea sa mireasă, Giulietta Tolomei. Mai târziu, după moartea tragică a Giuliettei, safirele au fost montate într-o statuie de aur din mormântul ei.

— Ia ascultă aici! zise Maestrul Lippi cu înflăcărare, ducându-şi degetul în josul paginii. Şi Shakespeare ştia de statuie!

Şi se puse să traducă următoarele versuri, chiar de la finalul piesei *Romeo şi Julieta*, citate în enciclopedie în italiană:

Statuia Julietei, făurită
Din aur, cu-ntreaga-agonisită
Ce mi-a rămas, se va-nălţa spre cer.
Aci-n Verona, mândru giuvaier.
Să le-amintească veşnic, tuturor.
De-un suflet credincios şi iubitor.[18]

Când se opri, în sfârşit, din citit, Maestrul Lippi îmi arătă ilustraţia de pe pagină şi am recunoscut-o numaidecât. Era o statuie reprezentând un bărbat şi o femeie; bărbatul era în genunchi şi ţinea femeia în braţe. Cu excepţia câtorva detalii, era exact aceeaşi statuie pe care încercase mama să o deseneze de cel puţin douăzeci de ori în carneţelul pe care-l găsisem în cutia ei.

— Doamne Dumnezeule! m-am aplecat mai aproape de ilustraţie. Se spune ceva despre locul unde se află mormântul ei?

— Al cui mormânt?

— Al Julietei. Sau ar trebui să spun mai degrabă al Giuliettei.

Am arătat spre textul pe care tocmai mi-l citise.

— Enciclopedia zice că o statuie a fost pusă în

18 *Romeo şi Julieta,* actul al V-lea, scena a III-a.

mormântul ei. „Dar nu zice unde este mormântul.

Maestrul Lippi închise cartea şi o băgă la loc în bibliotecă, pe un raft la întâmplare.

— De ce vrei să-i găseşti mormântul? întrebă el, pe un ton devenit brusc războinic. Ca să-i poţi lua ochii? Dacă nu va avea ochi, cum va mai putea să-l vadă pe Romeo al ei, atunci când va veni s-o trezească?

— Nu i-aş lua ochii! am protestat eu. Vreau doar… să-i văd.

— Păi, zise Maestrul stingând veioza, atunci cred că trebuie să stai de vorbă cu Romeo. Nu ştiu cine altcineva ar fi în stare să găsească mormântul. Dar să ai grijă. Sunt multe fantome aici, şi nu toate sunt prietenoase, ca mine.

Se apleacă mai aproape de mine în întuneric, găsind oarecare plăcere în a mă speria, şi spuse şuierând:

— Un blestem! Un blestem aruncat asupra caselor voastre, ale amândurora!

— Grozav, ce să spun. Mersi.

El râse din toată inima şi îşi pocni genunchii cu palmele.

— Haide! Nu mai fi aşa un *polio* mic! Doar te necăjeam!

Din nou la parter, după mai multe pahare de vin, m-am întors la ceva care tot nu-mi dădea pace de la descoperirea noastră de la etaj.

— Ce anume ai vrut să spui, mai exact, când ai zis că *Romeo* ştie unde e mormântul?

— Ştie?

Maestrul Lippi părea acum perplex.

— Nu sunt sigur. Dar cred c-ar trebui să-l întrebi. Ştie mai multe despre toate astea decât mine. E tânăr. Eu am început să mai uit diverse lucruri.

Am încercat să zâmbesc.

— Dumneata vorbeşti de parcă ar fi încă în viaţă.

Maestrul înălţă din umeri:

— Vine şi pleacă. Întotdeauna noaptea târziu… vine aici şi se aşază să se uite la ea, arătă el cu capul în direcţia cămăruţei unde era tabloul cu Giulietta. Cred că încă mai e

îndrăgostit de ea. De asta las uşa deschisă.

— Serios acum, i-am zis, luându-l de mână, Romeo nu există. Nu mai există. Corect?

Maestrul mă privi mânios, aproape jignit:

— *Tu* exişti! *El* de ce n-ar exista?

Se încruntă:

— Ce? Crezi că e o fantomă? Hmm. Desigur, nu se ştie niciodată, dar nu cred. Eu cred că e real.

Făcu o scurtă pauză, pentru a cântări argumentele pro şi contra, apoi spuse hotărât:

— Bea vin. Fantomele nu beau vin. Pentru asta e nevoie de exerciţiu, şi lor nu le place să exerseze. Ele sunt o companie foarte plictisitoare. Prefer oameni ca tine. Tu eşti nostimă. Poftim… îmi umplu el iarăşi paharul, mai bea niţel.

— Aşadar, am spus eu, luând ascultătoare o înghiţitură mare, dac-ar fi să-l întreb pe acest Romeo câte ceva… cum aş face asta? Unde-l pot găsi?

— Păi, zise Maestrul, cugetând la întrebare, mă tem că va trebui să aştepţi până te va găsi el pe tine.

Văzându-mi dezamăgirea, se aplecă peste masă să-mi cerceteze ochii cu mare atenţie.

— Însă, adăugă el, cred că poate te-a găsit deja. Da. Cred că te-a găsit. Pot să văd asta în ochii tăi.

III.IV

Pe aripa uşoară a iubirii
M-am înălţat spre locul mântuirii.
Nu-i zid să poată stânjeni iubirea.[19]

Siena, 1340 d.Hr.

Romeo plimba lama sabiei peste piatra de ascuţit cu mişcări ample, atente. Trecuse ceva vreme de când avusese ocazia să-şi folosească sabia şi pe lama ei erau puncte de rugină care trebuiau îndepărtate şi date cu ulei. În mod normal, prefera să-şi folosească pumnalul pentru acest gen de treburi, dar pumnalul rămăsese înfipt în spinarea unui tâlhar la drumul mare şi, într-un moment de neatenţie, deloc caracteristică lui, uitase să-l recupereze după folosire. Pe lângă asta, Salimbeni nu prea era un om pe care să-l înjunghii pe la spate, ca pe un criminal de rând. Nu, va trebui să existe un duel.

Pentru Romeo era ceva nou să-şi pună întrebări privind relaţia sa cu o femeie. Însă nicio femeie nu-i mai ceruse până acum să comită o crimă. Îşi reaminti discuţia cu Maestrul Ambrogio din acea noapte fatidică, din urmă cu o săptămână şi ceva, când îi spusese pictorului că avea un nas fin când era vorba de femei care nu cereau mai mult decât era el pregătit să le ofere şi că, spre deosebire de amicii săi, nu era bărbatul care să se văicărească şi s-o şteargă tiptil, ca un câine, la prima rugăminte a unei femei. Mai era asta adevărat? Chiar era pregătit să se apropie de Salimbeni cu sabia în mână şi, foarte posibil, să-şi găsească moartea înainte să-şi capete răsplata sau, măcar, doar să privească în ochii divini ai Giuliettei încă o dată?

Oftând adânc, răsuci sabia şi îşi începu munca la cealaltă parte a tăişului. Verii lui se întrebau, fără îndoială, pe unde e şi de ce nu ieşea în oraş să se distreze, iar tatăl său, *comandante* Marescotti, intrase de mai multe ori să

---

19 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea scena a II-a.

vadă ce face, dar nu cu întrebări, ci cu invitaţii la exerciţii de tragere la ţintă cu arcul. De-acum, încă o noapte de nesomn venise şi trecuse, iar luna cea miloasă îl alungase încă o dată pe crudul soare. Iar Romeo, stând nemişcat la masă, se întrebă, din nou, dacă asta trebuia să fie ziua sorocită.

Chiar atunci auzi un zgomot pe scara din faţa camerei sale, urmat de un ciocănit nerăbdător în uşă.

— Nu, mulţumesc! mormăi el, aşa cum făcuse deja de multe ori. Nu mi-e foame!

— Messer Romeo? Ai oaspeţi!

Abia acum, în sfârşit, Romeo se ridică în picioare, cu toţi muşchii durându-l după atâtea ore de nemişcare şi nesomn.

De cealaltă parte a uşii se auzi un bălmăjit scurt:

— Fratele Lorenzo şi fratele Bernardo. Zic că au veşti importante şi cer o audienţă privată.

Menţionarea fratelui Lorenzo, care, dacă nu se înşela, era tovarăşul de călătorie al Giuliettei, îl făcu pe Romeo să descuie uşa. Afară, în galerie, era un servitor însoţit de doi călugări cu sutane cu glugă şi, în spatele lor, în curtea de dedesubt, mai mulţi servitori îşi întindeau gâtul să vadă ce anume putuse să-l convingă pe Romeo să deschidă uşa.

— Intraţi! îi pofti el pe cei doi călugări înăuntru. Şi, Stefano… îşi fixă el servitorul cu o privire neiertătoare, nu-i spune tatii despre asta.

Cei doi călugări intrară în cameră cu oarecare reţinere. Razele soarelui matinal pătrundeau prin uşa deschisă a balconului şi cădeau pe patul neatins al lui Romeo, iar o farfurie cu peşte prăjit stătea neîncepută pe masă, lângă sabie.

— Scuză-ne că te deranjăm la ora asta, zise fratele Lorenzo, privind spre uşă ca să se asigure că era închisă. Dar nu mai puteam aştepta…

Călugărul nu mai apucă să continue, căci tovarăşul său făcu un pas înainte, trăgându-şi de pe cap gluga sutanei şi dezvăluind o coafură foarte elaborată. Nu era un

călugăr cel care-l însoţise pe fratele Lorenzo la Palazzo Marescotti în acea dimineaţă, ci Giulietta însăşi, care, în ciuda deghizării, era mai frumoasă ca niciodată, cu obrajii strălucind de sinceritate.

— Spune-mi, te rog, că n-ai săvârşit încă… fapta, zise ea.

Deşi emoţionat şi uluit s-o vadă, Romeo privi acum în altă parte, ruşinat:

— N-am săvârşit-o.

— O, Cerul fie lăudat! îşi împreună ea mâinile, uşurată. Căci am venit să-mi cer iertare şi să te implor să uiţi că ţi-am cerut să faci un lucru atât de îngrozitor.

Simţind un fior de speranţă, Romeo începu:

— Nu-l mai vrei mort?

Giulietta se încruntă:

— Ba-l vreau mort din toată inima. Însă nu sacrificându-te pe tine. Am făcut foarte rău şi am fost foarte egoistă când te-am luat ostatic în durerea mea. Mă poţi ierta?

Îl privi adânc în ochi şi, când el nu-i răspunse imediat, buzele îi tremurară uşor.

— Iartă-mă. Te rog!

Acum, pentru prima oară după multe zile, Romeo zâmbi:

— Nu.

— Nu?

Ochii ei albaştri se întunecară, ameninţând cu furtuna, şi ea se dădu un pas înapoi.

— Asta nu e deloc curtenitor din parte-ţi!

— Nu, continuă Romeo, pe un ton de tachinare, n-o să te iert, căci mi-ai promis o mare răsplată, iar acum îţi încâlci cuvântul.

Giuliettei i se tăie răsuflarea:

— Ba nu! îţi salvez viaţa!

— O! Şi mă şi insulţi! exclamă Romeo, apăsându-şi inima cu pumnul. Să sugerezi că n-aş supravieţui acestui duel… Femeie! Te joci cu onoarea mea precum cu şoarecele, o pisică! mai muşcă o dată şi se uită cum el

aleargă şchiopătând să-şi afle scăparea!

— O, tu!

Ochii Giuliettei se îngustară de suspiciune.

— Tu eşti cel care se joacă cu *mine*! N-am spus că vei muri de mâna lui Salimbeni, cum bine ştii, dar chiar cred că nu te-ar lăsa ei să scapi nepedepsit pentru crimă. Iar asta… îşi feri ea privirea, încă supărată pe el, asta ar fi mare păcat, cred.

Romeo îi privi profilul cu mare interes. Când văzu că e hotărâtă să fie încăpăţânată, el se întoarse spre fratele Lorenzo:

— Pot să te rog să ne laşi singuri pentru o clipă?

Era limpede că fratele Lorenzo nu era de acord cu rugămintea, dar cum Giulietta nu protestă, nu prea putea să refuze. Aşa că înclină din cap şi se retrase pe balcon, cu spatele întors, îndatoritor.

Ea respiră adânc, dar mânioasă.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Şi tot ce ţi-am cerut în schimb a fost să fiu cavalerul tău.

— La ce bun un cavaler fără cap?

Romeo zâmbi şi se apropie de ea.

— Te asigur că, atâta vreme cât te vei afla aproape de mine, nu există temei pentru astfel de temeri.

— Am cuvântul tău? îl privi Giulietta drept în ochi. Promiţi că nu vei încerca să intri în luptă cu Salimbeni?

— Se pare, observă Romeo, bucurându-se foarte mult de acest schimb de replici, că-mi ceri un al doilea favor… iar acesta e mult mai greu de acordat decât primul. Însă voi fi generos şi îţi voi spune că preţul meu e acelaşi.

Ea rămase cu gura căscată:

— Preţul tău?

— Sau răsplata mea, ori cum vrei s-o numeşti. Nu s-a schimbat.

— Ticălosule! îi spuse Giulietta printre dinţi, chinuindu-se să-şi reţină un zâmbet. Vin aici să te eliberez de un jurământ mortal şi totuşi tu eşti hotărât să-mi furi virtutea?

Romeo rânji:

— În mod sigur, un sărut nu ţi-ar pune-o prea mult la încercare.

Ea îşi îndreptă umerii, parcă apărându-se de farmecul lui:

— Depinde cine mă sărută. Tare mi-e că un sărut din partea ta ar anula pe loc şaisprezece ani de păstrare grijulie.

— La ce bun să păstrezi economii, dacă nu le cheltuieşti niciodată?

Chiar când Romeo era sigur că o prinsese în mreje, o tuse puternică venită de pe balcon o făcu pe Giulietta să tresară.

— Ai răbdare, Lorenzo! zise ea, cu asprime. O să ne vedem de drum curând.

— Mătuşa ta se va-ntreba, cu siguranţă, ce fel de spovedanie durează aşa mult, constată călugărul.

— Doar o clipă!

Giulietta se întoarse iar spre Romeo, cu ochii plini de dezamăgire:

— Trebuie să plec.

— Spovedeşte-mi-te mie… şopti Romeo, apucând-o de mâini, şi îţi voi da o binecuvântare care va ţine pentru totdeauna.

— Marginea pocalului tău e unsă cu miere, răspunse Giulietta, lăsându-l să o tragă înapoi în încăpere. Mă întreb oare ce otravă cumplită conţine?

— Dacă-i otravă, ne va omorî pe amândoi.

— Vai de mine… cu adevărat trebuie că mă iubeşti, dacă preferi ca mai degrabă să fii mort cu mine, decât în viaţă cu orice altă femeie.

— Cred că da.

O cuprinse în braţe.

— Sărută-mă, sau sigur o să mor.

— Să mai mori o dată? Pentru un om de două ori sortit pieirii, eşti foarte viu!

Din balcon se auzi iarăşi un zgomot, dar de data asta Giulietta rămase pe loc.

— Răbdare, Lorenzo! Te implor!

— Poate că otrava mea şi-a pierdut puterea, zise Romeo, întorcându-i capul spre el, fără să-i dea drumul.

— Chiar trebuie să…

Aşa cum o pasăre se avântă asupra prăzii şi o ridică la ceruri pe sărmana fiinţă legată de pământ, aşa şi Romeo îi fură un sărut de pe buze, înainte ca ele să fugă de el. Suspendată undeva între heruvimi şi diavoli, creatura hăituită de el încetă să se împotrivească, iar el îşi întinse aripile larg şi lăsă ca vântul care se înteţea să-i poarte departe pe cer, până când şi prădătorul însuşi pierdu orice speranţă de întoarcere acasă.

În timpul acelei singure îmbrăţişări, Romeo deveni conştient de un sentiment de certitudine pe care nu-l crezuse posibil la nimeni, nici măcar la cei virtuoşi. Indiferent care fuseseră odinioară intenţiile sale după ce aflase că fata din sicriu era vie, intenţii obscure chiar şi pentru el, ştia acum că vorbele pe care i le spusese Maestrului Ambrogio fuseseră profetice. Cu Giulietta în braţe, toate celelalte femei – trecute, prezente şi viitoare – încetau pur şi simplu să existe.

În dimineaţa aceea, mai târziu, când Giulietta s-a întors la Palazzo Tolomei, a fost primită cu un neplăcut tir de întrebări şi acuzaţii, condimentate cu comentarii la adresa manierelor ei de la ţară.

— Poate că printre ţărănci e ceva obişnuit, a mârâit mătuşa ei, trăgând-o după ea de braţ pe nepoată, dar aici, la oraş, femeile nemăritate de familie bună nu o şterg la spovedanie şi se întorc după multe ore, cu ochii strălucind şi…

Monna Antonia se uitase mânioasă la Giulietta, ca să descopere şi alte semne de neobrăzare:

— …şi cu părul în dezordine! De acum înainte, gata cu asemenea plecări, iar dacă trebuie musai să stai de vorbă cu scumpul tău călugăr Lorenzo, o vei face, rogu-te, sub acest acoperiş. Să hoinăreşti pe-afară, la mila tuturor bârfelor şi siluitorilor din oraş, nu se mai poate! a

concluzionat ea, trăgându-şi nepoata în sus pe scări şi făcându-i vânt înapoi în iatacul ei.

— Vai, Lorenzo! strigă Giulietta când călugărul veni, în sfârşit, să-i facă o vizită în închisoarea ei aurită. Nu am voie să mă duc pe-afară! Cred că o să-mi ies din minţi!

Se plimbă prin cameră încoace şi încolo, trăgându-se de păr:

— O! Ce-o crede despre mine? I-am spus că ne vom întâlni… Am promis!

— Linişteşte-te, draga mea, zise fratele Lorenzo, încercând s-o facă să stea jos, pe un scaun. Domnul de care vorbeşti ştie de supărarea ta şi, mai mult, asta nu a făcut decât să-i adâncească dragostea. M-a rugat stăruitor să-ţi spun…

— Ai vorbit cu el? îl apucă Giulietta de umeri pe călugăr. O, binecuvântat Lorenzo! Ce-a zis? Spune-mi repede!

— A zis… băgă călugărul mâna sub sutană, de unde scoase un sul de pergament sigilat cu ceară albastră, a zis să-ţi dau scrisoarea asta. Poftim, ia-o. E pentru tine.

Giulietta luă scrisoarea cu evlavie şi o ţinu o clipă înainte de a rupe sigiliul. Cu ochii măriţi, desfăcu pergamentul şi privi scrisul des, cu cerneală cafenie.

— Ce frumos e! N-am mai văzut în viaţa mea ceva aşa de elegant!

Întorcându-i spatele fratelui Lorenzo, rămase aşa un moment, absorbită de comoara ei.

— E un poet! Cât de minunat scrie! Aşa o artă, asemenea… perfecţiune. Trebuie să fi muncit din greu toată noaptea.

— Cred că a muncit mai multe nopţi, zise fratele Lorenzo, cu un strop de maliţiozitate în glas. Scrisoarea asta, te asigur, e rezultatul a multe foi de pergament şi pene de scris.

— Dar partea asta n-o pricep… se răsuci Giulietta ca să-i arate un fragment din scrisoare. De ce să spună că ochii mei nu-şi au locul în capul meu, ci pe cerul nopţii? Presupun că ar putea fi luat drept un compliment, dar de

bună seamă ar fi suficient să spună că ochii mei au o nuanţă celestă. Nu pot să înţeleg acest argument.

— Nu e un argument, îi atrase atenţia fratele Lorenzo, luând scrisoarea. E poezie şi, prin urmare, iraţională. Scopul ei nu e să convingă, ci să placă. Bănuiesc că-ţi place?

— Bineînţeles că da! zise ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Atunci, scrisoarea şi-a atins scopul, zise călugărul, strâmbând din nas. Şi acum, propun să uităm de ea.

— Stai! îi smulse Giulietta scrisoarea din mâini înainte ca el să apuce s-o facă bucăţele. Trebuie să scriu un răspuns.

— Asta e complicat, căci nu ai nici pană, nici cerneală, nici pergament, nu-i aşa? îi atrase atenţia călugărul.

— Da, zise Giulietta, câtuşi de puţin descurajată. Dar o să-mi faci tu rost de toate. În taină. Oricum voiam să te rog, ca să-i pot scrie, în sfârşit, sărmanei mele surori…

Se uită nerăbdătoare la fratele Lorenzo, aşteptând ca el să ia poziţie de drepţi, dornic să-i îndeplinească ordinul. Când, în loc de asta, îi zări încruntarea dezaprobatoare, ea îşi ridică mâinile în sus:

— Acum ce mai e?

— Nu sunt de acord cu această treabă, mormăi el, clătinând din cap. O doamnă necăsătorită nu trebuie să răspundă unei scrisori clandestine. Mai ales…

— Dar una măritată?

— …mai ales având în vedere expeditorul. Ca vechi şi de încredere prieten, trebuie să te previn cu privire la de-alde ăştia ca Romeo Marescotti şi… stai!

Fratele Lorenzo îşi ridică mâna, ca s-o împiedice pe Giulietta să-l întrerupă.

— Da, sunt de acord. Are un oarecare farmec, dar, în ochii lui Dumnezeu, sunt sigur că-i hidos.

Giulietta îşi dădu ochii peste cap:

— Ba nu-i hidos. Eşti tu invidios, atâta tot.

— Invidios? pufni călugărul. Mie nu-mi pasă deloc de

înfăţişare, căci ea nu e decât carne şi trăieşte doar între pântece şi mormânt. Voiam să spun că *sufletul* i-e hâd.

— Cum poţi vorbi aşa despre omul care ne-a salvat viaţa! ripostă Giulietta. Un om pe care nu-l mai întâlniseşi niciodată până în momentul ăla! Un bărbat despre care nu ştii nimic!

Fratele Lorenzo ridică mâinile în sus:

— Ştiu îndeajuns ca să-i profeţesc soarta. Pe lumea asta sunt nişte plante şi fiinţe care nu servesc decât la a abate durere şi nefericire asupra tuturor lucrurilor pe care le ating. Uită-te la tine! Deja suferi din cauza acestei legături!

— De bună seamă că… Giulietta făcu o pauză, să-şi domolească vocea… că faptele lui bune faţă de noi au şters orice vicii ar fi avut înainte?

Văzând că Lorenzo e încă ostil, adăugă, cu foarte mult calm:

— În mod sigur Cerul nu l-ar fi ales pe Romeo ca instrument al izbăvirii noastre, dacă Dumnezeu însuşi nu i-ar fi dorit mântuirea.

Fratele Lorenzo ridică la ea un deget, ca avertisment:

— Dumnezeu e o fiinţă divină şi, ca atare, nu are dorinţe.

— Nu, dar am eu. Doresc să fiu fericită.

Giulietta îşi apăsă inima cu scrisoarea.

— Ştiu ce gândeşti. Vrei să mă protejezi, ca un prieten vechi şi loial ce-mi eşti. Şi crezi că Romeo îmi va provoca durere. Marile iubiri, crezi tu, poartă în ele seminţele unei mari nefericiri. Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că înţelept ar fi refuzul, ca să fii în siguranţă, dar mai degrabă aş alege să-mi ardă ochii în orbite, decât să mă fi născut fără ei.

Trecură multe săptămâni şi schimbară multe scrisori până când se întâlniră din nou. Între timp, tonul corespondenţei lor intră într-un crescendo înflăcărat, culminând, în ciuda tuturor eforturilor fratelui Lorenzo de a le pune frâu sentimentelor, cu o declaraţie reciprocă de

dragoste.

Singura altă persoană care cunoştea simţămintele Giuliettei era sora ei geamănă, Giannozza, unicul membru al familiei pe care-l mai avea pe lume Giulietta. Cele două fete fuseseră dintotdeauna apropiate şi chiar şi după căsătoria Giannozzei, cu un an înainte, ele păstraseră o puternică legătură prin scrisori. Scrisul şi cititul erau deprinderi neobişnuite pentru tinerele din vremea aceea, dar tatăl lor fusese un om neobişnuit, care ura să-şi ţină registrele şi care a fost fericit să lase asemenea sarcini de interior soţiei şi fiicelor, văzând că nu prea aveau ce altceva să facă.

Oricât de regulat îşi scriau una alteia, scrisorile Giannozzei le primea, în cel mai bun caz, rar, iar Giulietta bănuia că şi scrisorile ei către aceasta ajungeau tot cu întârziere, asta dacă ajungeau vreodată. De fapt, după sosirea ei la Siena, nu mai primise nici măcar o singură misivă de la Giannozza, chiar dacă ea, una, îi trimisese mai multe relatări despre îngrozitorul raid care avusese loc în casa lor şi despre propriu-i refugiu nefericit – devenit, de curând, o închisoare – în casa unchiului lor, la Palazzo Tolomei.

Deşi avea încredere în fratele Lorenzo să-i scoată scrisorile din casă în taină şi în siguranţă, Giulietta ştia că acesta nu deţinea controlul asupra sorţii lor, odată ajunse în mâinile unor străini. Ea nu avea bani să plătească un curier, ci depindea de amabilitatea şi grija călătorilor care mergeau spre locul unde trăia sora ei. Iar acum, că se afla în arest la domiciliu, exista tot timpul pericolul ca un membru al familiei să-l oprească pe fratele Lorenzo din drum, la intrare sau la ieşire, şi să-l pună să-şi golească buzunarele.

Conştientă de pericol, ea începu să ascundă scrisorile către Giannozza sub o scândură din pardoseală, în loc să le trimită imediat. Era destul că-l ruga pe fratele Lorenzo să-i ducă lui Romeo scrisorile ei de dragoste. Ar fi fost o cruzime faţă de el să ducă şi mai multe relatări ale activităţilor ei neruşinate. Astfel că toate poveştile

fanteziste despre întâlnirile ei amoroase cu Romeo ajunseră sub podea, în aşteptarea zilei când va putea să plătească un mesager ca să i le ducă pe toate odată. Sau până în ziua când le va arunca în foc.

Cât despre scrisorile către Romeo, primea răspunsuri incendiare la fiecare dintre ele. Când ea vorbea în sute, el răspundea în mii, iar când ea spunea că-i place, el zicea că adoră. Era îndrăzneaţă şi îl numea fulger, însă el era şi mai îndrăzneţ şi o numea soare; ea se încumeta să se gândească la ei împreună pe ringul de dans, dar el nu se putea gândi la nimic altceva decât să fie singur cu ea…

Odată declarată, această iubire arzătoare nu cunoştea decât două direcţii: una ducea spre împlinire, cealaltă spre dezamăgire. Staza era imposibilă. Astfel că, într-o dimineaţă de duminică, atunci când Giulietta şi verişoarele ei avură voie să meargă la spovedanie după slujba de la San Cristoforo, ea intră în confesional doar ca să descopere că de partea cealaltă a grilajului nu era niciun preot.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, începu ea, silitoare, aşteptând ca preotul să o încurajeze să continue cu detalii.

În loc de asta, o voce ciudată şopti:

— Cum poate fi iubirea un păcat? Dacă Dumnezeu n-ar fi voit să iubim, atunci de ce să fi creat o frumuseţe ca a ta?

De uimire şi teamă, Giuliettei i se tăie respiraţia.

— Romeo?

Se lăsă în genunchi, în încercarea de a-şi confirma bănuiala prin filigranul de metal şi, într-adevăr, de cealaltă parte zări conturul unui zâmbet care numai preoţesc nu era.

— Cum îndrăzneşti să vii aici? Mătuşa mea e doar la trei metri de mine!

— Şi ce creatură periculoasă e! Dar nici măcar ea nu mă poate opri. Trebuia să te văd.

Zâmbind cu gura până la urechi, Romeo îşi apăsă mâna de grilaj, vrând nespus ca Giulietta să facă la fel. Ea

aşa făcu şi, deşi mâinile nu li se atingeau, ea îi putea simţi în palmă fierbinţeala.

— Cât îmi doresc să fi fost nişte ţărani de rând, liberi să ne întâlnim cu cine vrem, şopti ea.

— Şi ce-am face noi, ţăranii de rând, când ne-am întâlni? ripostă Romeo.

Giulietta era recunoscătoare că el nu putea s-o vadă cum roşeşte.

— N-ar exista un grilaj între noi.

— Asta ar fi, presupun, o mică îmbunătăţire, zise Romeo.

Strecurându-şi un deget prin filigran, Giulietta continuă:

— Fără-ndoială, ai vorbi în versuri, aşa cum fac bărbaţii când seduc fecioare care se împotrivesc. Cu cât se împotriveşte mai mult fecioara, cu atât e mai frumoasă poezia.

Romeo îşi stăpâni râsul cât de bine putu:

— Întâi de toate, n-am auzit niciodată ca un ţăran de rând să rostească versuri. În al doilea rând, mă întreb cât de frumoasă ar trebui să fie poezia mea, la drept vorbind. Nu cine ştie ce, aş zice, de ţinem seama de fecioară.

Ea rămase cu gura căscată de uimire:

— Ticălosule! Va trebui să-ţi dovedesc că te înşeli făcând pe pudica şi refuzându-ţi sărutările.

— Uşor de zis, cu un perete între noi, zise el, cu un zâmbet superior.

Rămaseră tăcuţi o clipă, încercând să se simtă unul pe altul prin scânduri.

— O, Romeo, oftă Giulietta, devenită tristă dintr-odată, aşa trebuie să fie mereu iubirea noastră? O taină într-o odaie întunecată, pe când afară lumea întreagă se agită mai departe?

— Nu pentru multă vreme, dacă va fi după mine. Romeo închise ochii, închipuindu-şi că peretele era fruntea Giuliettei, lipită de a lui. Am vrut să te văd azi ca să-ţi spun că am de gând să-l rog pe tata să-şi dea consimţământul pentru căsătoria noastră şi să vină la unchiul tău cu o

cerere în căsătorie, cât mai curând posibil.

— Vrei să... te însori cu mine?

Nu era sigură că a înţeles bine. Nu o formulase ca o întrebare, ci ca pe un fapt. Dar poate că aşa se făcea la Siena.

— Altfel nu se poate, oftă el. Trebuie să fii pe de-a-ntregul a mea, la masa mea şi în patul meu, că altfel mă prăpădesc ca un prizonier lăsat să moară de foame. Poftim, ţi-am zis-o pe şleau, iartă lipsa de poezie.

Când, pentru o clipă, n-a mai fost decât tăcere de cealaltă parte a paravanului, Romeo începu să se teamă că o jignise. Îşi blestema deja francheţea când Giulietta vorbi din nou, alungându-i micile temeri, agitate de mirosul unui monstru mai mare.

— Dac-o nevastă cauţi, pe Tolomei trebuie să-l curtezi.

— Oricât de mult l-aş respecta pe unchiul tău, remarcă Romeo, speram pe tine să te duc în iatacul meu, şi nu pe el.

Acum, în sfârşit, ea chicoti, dar încântarea n-a durat decât câteva clipe.

— E un om cu foarte mari ambiţii. Asigură-te că tatăl tău aduce un arbore genealogic cât mai stufos atunci când vine.

Lui Romeo i se tăie respiraţia din cauza insultei închipuite:

— Familia mea purta coifuri cu pene şi îi servea pe cezari pe vremea când unchiul tău Tolomei purta piei de urs şi le servea terci de orz porcilor săi!

Dându-şi seama că era copilăros, Romeo continuă cu mai mult calm:

— Tolomei n-o să-l refuze pe tata. Între casele noastre a fost întotdeauna pace.

— De-ar fi fost un şuvoi neîncetat de sânge! suspină Giulietta. Nu pricepi? Dacă deja e pace între casele noastre, atunci ce-ar fi de câştigat printr-o căsătorie?

El refuză s-o înţeleagă:

— Toţi taţii doresc binele copiilor lor.

— Astfel că ne hrănesc cu leacuri amare şi ne fac să plângem.

— Am optsprezece ani. Tata mă tratează ca pe un egal.

— Atunci, eşti bătrân. Cum de nu eşti însurat? Sau ţi-ai îngropat deja mireasa din copilărie?

— Tata nu crede în mame neînţărcate.

După atâta chin, zâmbetul ei timid, abia zărit prin filigran, a fost o răsplată.

— Dar în fete bătrâne crede?

— Doar n-oi avea şaisprezece ani.

— Ba chiar atât. Dar cine numără petalele unui trandafir care se ofileşte?

— Când vom fi căsătoriţi, îi şopti Romeo, sărutându-i vârfurile degetelor, pe cât putea, o să te ud şi o să te întind în patul meu şi o să ţi le număr pe toate.

Ea încercă să se încrunte:

— Şi ce-o să faci cu spinii? Poate c-o să te înţep şi-o să-ţi stric fericirea.

— Plăcerea va depăşi cu mult durerea, crede-mă.

Şi continuară aşa, făcându-şi griji şi tachinându-se, până când cineva ciocăni cu nerăbdare în peretele confesionalului:

— Giulietta! şuieră mătuşa ei, făcând-o să tresară de spaimă. Nu se poate să mai ai multe de mărturisit. Grăbeşte-te, plecăm!

Pe când îşi luau la revedere în fugă, dar poetic, Romeo repetă planul său de a se căsători cu ea, dar Giulietta nu cuteză să-l creadă. După ce o văzuse pe sora ei, Giannozza, măritată cu un bărbat care mai degrabă ar fi trebuit să-şi ia coşciug decât nevastă, Giulietta ştia prea bine că mariajul nu era ceva ce tinerii îndrăgostiţi puneau la cale singuri, ci era, întâi de toate, o chestiune de politică şi moştenire, neavând nimic de-a face cu dorinţele mirelui şi miresei, ci cu ambiţiile părinţilor lor. Potrivit Giannozzei, ale cărei prime câteva scrisori de femeie măritată o făcuseră pe Giulietta să plângă, dragostea venea întotdeauna mai târziu, cu altcineva.

Rar era mulţumit *comandante* Marescotti de primul său născut. De cele mai multe ori, trebuia să-şi spună singur că, aşa cum era cazul cu febra, pentru tinereţe nu exista alt leac decât timpul. Fie subiectul acesteia murea, fie boala se stingea în cele din urmă, nelăsându-i înţeleptului altă virtute de care să se agaţe, în afară de răbdare. Vai, *comandante* Marescotti nu poseda din belşug această monedă anume, iar inima lui de tată se transformase, prin urmare, într-o fiară cu multe capete, care păzea o peşteră cu furii şi temeri, întotdeauna vigilentă, dar, de cele mai multe ori, fără succes. Nici acum nu făcea excepţie.

— Romeo! zise el, lăsându-şi arbaleta în jos, după cea mai atroce tragere la ţintă din dimineaţa aceea. N-o să mai ascult nimic. Sunt un Marescotti. Mulţi ani, Siena a fost condusă chiar din această casă. Chiar în această curte s-au pus la cale războaie. Victoria de la Montaperti s-a anunţat din acest turn! Aceste ziduri vorbesc singure!

Comandante Marescotti, care stătea la fel de ţanţoş în curtea sa cum ar fi stat în faţa armatei proprii, se uită mânios la noua frescă şi la creatorul ei, Maestrul Ambrogio, care fredona ocupat, dar incapabil, totuşi, să le aprecieze geniul. Scena de luptă plină de culoare adăuga, cu siguranţă, un pic de căldură holului monastic, iar familia Marescotti era frumos reprezentată şi convingător de virtuoasă. Dar de ce naiba trebuia să dureze atâta ca să fie gata?

— Dar… tată!

— De-ajuns! De data asta, *comandante* Marescotti ridică glasul: Nu vreau să am de-a face cu acest soi de oameni! Nu poţi să preţuieşti că noi am trăit în pace de mulţi ani, pe când toţi veneticii ăştia lacomi, de-alde Tolomei, Salimbeni şi Malavoltis, se omoară unii pe alţii pe străzi? Vrei ca sângele lor blestemat să se răspândească în casa noastră? Vrei ca fraţii şi verii tăi să fie omorâţi în leagăn?

Din cealaltă parte a curţii, Maestrul Ambrogio nu se

putu abţine să nu se uite la *comandante*, care îşi exprima atât de rar vreo emoţie. Încă şi mai înalt decât fiul său, dar asta mai mult datorită poziţiei corpului, tatăl lui Romeo era unul dintre cei mai admirabili bărbaţi cărora Maestrul le făcuse vreodată portretul. Iată un bărbat care mânca doar atât cât avea nevoie trupul pentru a fi sănătos şi care dormea doar atât cât avea nevoie să se odihnească. Din contră, Romeo mânca şi bea ce avea chef şi transforma bucuros noaptea în zi cu escapadele sale, şi ziua în noapte, cu un somn care nu era la timpul potrivit.

Chiar şi aşa, semănau foarte mult la înfăţişare – puternici şi încăpăţânaţi – şi, în ciuda obiceiului lui Romeo de a încălca regulile casei, constituia o privelişte rară să-i vezi pe amândoi prinşi într-un asemenea duel verbal, străduindu-se din răsputeri să-şi susţină părerile.

— Dar, tată! zise Romeo din nou, şi din nou fără să fie luat în seamă.

— Şi pentru ce? Pentru o femeie!

Comandante Marescotti şi-ar fi dat ochii peste cap, dar avea nevoie de ei ca să ţintească. De data asta, săgeata nimeri drept în inima manechinului din paie.

— O femeie, o femeie aleasă la întâmplare, când există un oraş întreg plin de femei! De parcă n-ai şti!

— Nu e deloc o femeie aleasă la întâmplare, e a mea, spuse Romeo, contrazicându-şi calm părintele.

Urmă o clipă de tăcere, în care alte două săgeţi loviră ţinta într-o succesiune rapidă, făcând manechinul de paie să danseze vesel, legat de funia sa, ca un om în spânzurătoare. În cele din urmă, *comandante* Marescotti respiră adânc şi vorbi iar, cu vocea mai potolită acum, mesageră statornică a raţiunii.

— Poate, dar domniţa ta e nepoata unui prost

— Un prost puternic.

— Când oamenii nu se nasc proşti, atunci cu siguranţă puterea şi linguşelile îi ajută, pe parcurs, să ajungă aşa.

— Am auzit că e foarte generos cu familia.

— A mai rămas ceva din familia lui?

Romeo râse, foarte conştient că tatăl său nu încerca deloc să-l amuze:

— Unii, de bună seamă, acum că pacea se menţine de doi ani.

— Asta numeşti tu pace?

Comandante Marescotti mai văzuse toate astea şi înainte, iar promisiunile deşarte îl oboseau chiar mai mult decât minciunile sfruntate.

— Atunci când neamul lui Salimbeni se apucă din nou să dea năvală prin castelele Tolomeilor şi să jefuiască preoţimea la drumul mare, chiar şi această pace se apropie de sfârşit, ia aminte la vorbele mele.

— Şi-atunci de ce să nu asigurăm acum o alianţă cu cea mai puternică familie din oraş? stărui Romeo.

— Te-ai însura cu o Salimbeni?

— Ce sunt Salimbenii pe lângă Tolomei?

Comandante Marescotti îşi privi fiul cu ochii mijiţi:

— De-ai fi adunat atâtea informaţii din oraş, cât vin şi boacăne ai tot acumulat, atunci ai fi ştiut, fiule, că Salimbeni se mobilizează. Ţelul său nu e doar să calce pe gâtul lui Tolomei şi să-i elimine din oraş toată afacerea cu banca, ci, din fortăreţele sale de la ţară, să asedieze chiar oraşul şi, dacă nu mă înşel, să pună stăpânire pe conducerea republicii noastre.

Comandante se încruntă şi începu să se plimbe încoace şi încolo.

— Îl cunosc pe omul ăsta, Romeo, m-am uitat în ochii lui şi am ales să-mi zăvorăsc urechile şi uşa în faţa ambiţiilor sale. Nici nu ştiu de cine e mai rău, de prietenii ori de duşmanii lui, aşa că Marescotti a jurat să nu-i fie niciuna, nici cealaltă. Într-o zi, poate în curând, Salimbeni va face o sforţare nebunească pentru a răsturna legea, iar prin şanţurile noastre va curge sânge. Vor fi aduşi soldaţi străini, iar bărbaţii vor sta în turnurile lor, aşteptând acea bătaie în uşă şi regretând alianţele pe care le-au făcut. Eu nu voi fi unul dintre ei.

— Cine zice că toată această nenorocire nu poate fi împiedicată? insistă Romeo. De-ar fi să ne unim forţele cu

Tolomei, şi alte familii nobile ar urma flamura vulturului, iar Salimbeni ar pierde curând teren. Am vâna împreună briganzii şi am face ca drumurile să fie din nou sigure, iar cu banii lui şi onoarea ta s-ar putea face lucruri măreţe. Noul turn din Campo ar putea fi gata în câteva luni. Catedrala cea nouă s-ar putea construi în câţiva ani. Iar înţelepciunea lui Marescotti ar fi pomenită în rugăciunile tuturor.

— Un bărbat ar trebui să se ţină departe de rugăciuni, zise *comandante* Marescotti şi se opri ca să încordeze arbaleta, până la moartea sa.

Săgeata trecu prin capul marionetei şi ateriză într-un ghiveci cu rozmarin.

— Apoi, poate să facă orice doreşte. Cei vii, fiule, ar trebui să se asigure că urmăresc gloria adevărată, nu linguşelile. Adevărata glorie, între tine şi Dumnezeu. Linguşelile sunt hrana celor care nu au suflet. În sinea ta, te poţi bucura de faptul c-ai salvat viaţa fetei, dar nu căuta recunoştinţă sau răsplată din partea altora. Gloria deşartă nu stă bine unui nobil.

— Nu vreau răsplată, zise Romeo, cu chipul de bărbat trădându-i încăpăţânarea băieţească. O vreau numai pe *ea*. Puţin îmi pasă ce crede sau ce zice lumea. Dacă nu vei binecuvânta dorinţa mea de a mă însura cu ea…

Comandante Marescotti ridică în sus mâna înmănuşată, pentru a-l împiedica pe fiul său să rostească vorbe care, odată spuse, nu mai puteau fi luate înapoi.

— Nu mă ameninţa cu măsuri care te-ar răni mai mult pe tine decât pe mine. Şi să nu te văd aşa, acţionând nepotrivit cu vârsta ta, sau îmi voi retrage permisiunea pe care ţi-am acordat-o de a participa la *Palio*. Chiar şi jocurile bărbaţilor – ba nu, mai ales jocurile – necesită, din partea lor, o etichetă. La fel ca şi căsătoria. Nu te-am logodit cu nimeni…

— Fie şi numai pentru asta îmi iubesc tatăl!

— …pentru că mi-am dat seama de foarte timpuriu cum ţi-este firea. De-aş fi fost un om rău, cu vreun duşman care trebuia pedepsit poate că m-aş fi gândit să-i fur

singura fiică şi să te las să-i zdrobeşti inima. Dar nu sunt aşa. Am aşteptat cu multă răbdare să-ţi lepezi nestatornicia şi să te mulţumeşti cu o singură aventură o dată.

Romeo păru descurajat. Însă poţiunea iubirii îl mai gâdila încă, dulce, pe limbă, iar zâmbetul nu-i putea fi multă vreme ţinut în frâu. Bucuria sa izbucni precum un mânz din mâna dresorilor şi galopă pe chipul lui cu picioare stângace încă.

— Dar, tată, aşa e! a fost replica lui poznaşă. Statornicia este adevărata mea fire! N-o să mă mai uit la altă femeie câte zile oi avea sau, mai bine zis, o să mă uit, dar toate îmi vor părea precum scaunele ori mesele. Nu că aş avea de gând să mă aşez, desigur, sau să mănânc pe ele, ci vor fi precum mobilierul. Sau poate c-ar trebui să spun că ele sunt, faţă de ea, precum luna faţă de soare…

— N-o compara cu soarele, îl atenţionă *comandante* Marescotti şi se duse la manechinul de paie ca să-şi recupereze săgeţile. Întotdeauna ai preferat compania lunii.

— Pentru că trăiam într-o noapte veşnică! De bună seamă, luna trebuie să fie suverana unui nenorocit care nu a văzut lumina niciodată. Dar a venit dimineaţa, împodobită cu auriul şi roşul nunţii, iar acum sunt zorii sufletului meu!

— Dar soarele se retrage în fiecare seară, argumentă *comandante* Marescotti.

— Şi aşa mă voi retrage şi eu! îşi duse Romeo la piept mâna în care ţinea, încleştat, un pumn de săgeţi. Şi voi lăsa întunericul bufniţelor şi privighetorilor. Voi primi orele luminoase cu hărnicie şi nu voi mai vâna din somnul priincios.

— Nu face promisiuni cu privire la orele de întuneric, zise *comandante* Marescotti, punându-şi, în sfârşit, o mână pe umărul fiului său. Dacă soţia ta va fi doar pe jumătate făptura pe care ai descris-o, va fi multă vânătoare şi puţin somn.

IV.I

De-i întâlnim se va isca o sfadă.
Când e zăduf, aşa e precum spun:
Se înfierbântă sângele nebun.[20]

Eram din nou în castelul meu cu fantome care şopteau. Ca întotdeauna, visul mă purta dintr-o cameră în alta, iar eu căutam peste tot oameni despre care ştiam că se află acolo, prinşi în capcană, la fel ca şi mine. Noutatea a fost că, de data asta, uşile aurite se deschideau în faţa mea chiar înainte să le fi atins. Ca şi cum aeriâl era plin de mâini invizibile care-mi arătau drumul şi mă trăgeau mai departe. Astfel c-am mers şi am tot mers, prin galerii vaste şi săli de bal goale, înaintând în părţi ale castelului până atunci nedescoperite, până când, în cele din urmă, am ajuns la o uşă mare, întărită.

Din câte-mi aduceam aminte, niciodată nu reuşisem să găsesc o cale de ieşire din castel. Ar fi putut să fie asta? M-am uitat la fierul masiv de pe uşă şi am dat să încerc zăvorul. Însă înainte de a-l atinge, uşa s-a deschis singură, dezvăluind un vid imens, negru.

Oprindu-mă în prag, am mijit ochii şi m-am uitat prin beznă, încercând să zăresc ceva, orice, care să-mi indice dacă ajunsesem, de fapt, în lumea exterioară sau doar într-o altă încăpere.

Pe când stăteam acolo, oarbă şi clipind din ochi, din întunericul din faţă veni spre mine un vânt îngheţat, care şerpuia în jurul meu şi mă trăgea zdravăn de mâini şi de picioare, dezechilibrându-mă. Când m-am apucat de cadrul uşii ca să mă sprijin, vântul s-a înteţit şi a început să-mi smulgă părul şi hainele, şuierând cu furie şi încercând să mă dea jos de pe prag. Puterea sa era atât de mare, că tâmplăria începu să se dezmembreze şi podeaua să se fărâme sub mine. Luptându-mă să mă pun la adăpost, am dat drumul tocului uşii şi am încercat să fug înapoi de unde venisem, înapoi în interiorul castelului, dar un şir

20 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena I.

nesfârşit de demoni invizibili – care şuierau şi mârâiau citatele din Shakespeare pe care le ştiam atât de bine – se îngrămădeau în jurul meu din toate părţile, nerăbdătoare să scape în sfârşit din castel şi trăgându-mă în urma lor.

Astfel că m-am prăbuşit la pământ şi am început să alunec spre marginea care se fărâmiţa, zgâriind cu disperare după ceva solid de care să mă ţin. Chiar când eram pe cale să mă prăbuşesc în gol, cineva îmbrăcat în costum negru de motociclist a venit ca fulgerul spre mine să mă apuce de braţe şi să mă tragă în sus. „Romeo!”, am strigat eu, întinzându-mă spre el, dar când am ridicat privirea, am văzut că faţa lui era cea a lui Alessandro. Şi în loc să mă tragă îndărăt, la loc sigur, el s-a întins spre ochii mei.

După asta, m-am prăbuşit, jos, tot mai jos… până am plonjat în apă. Şi mă aflam din nou în portul din Alexandria, statul Virginia, când aveam zece ani, înecându-mă într-o supă de alge şi gunoaie, pe când Janice şi prietenele ei stăteau pe debarcader, râzând zgomotos.

Exact când mă ridicam după aer, încercând cu furie să ajung la o parâmă de ancorare, m-am trezit, cu respiraţia întretăiată, şi am văzut că eram întinsă pe canapeaua Maestrului Lippi, cu o pătură care înţepa înfăşurată într-un nod în jurul picioarelor şi Dante lingându-mi mâna.

— Bună dimineaţa, zise Maestrul, punându-mi în faţă o cană cu espresso. Lui Dante nu-i place Shakespeare. E un câine foarte deştept.

Când m-am întors la hotel în dimineaţa aia, pe jos, cu un soare strălucitor care îmi conducea paşii, evenimentele din seara precedentă îmi părură ciudat de ireale, ca şi cum totul fusese o reprezentaţie gigantică de teatru, pusă în scenă pentru plăcerea altcuiva. Cina mea cu familia Salimbeni, fuga pe străzile întunecate şi bizara mea refugiere în atelierul Maestrului Lippi… toate erau genul de lucruri din care sunt făcute visele şi singura dovadă că se întâmplaseră cu adevărat părea să fie ţărâna care mi se

lipise de tălpi.

Dar se întâmplaseră, şi cu cât încetam mai repede să mă legăn într-un fals sentiment de siguranţă, cu atât era mai bine. Era a doua oară când fusesem urmărită şi de data asta nu doar de către un bandit oarecare în trening, ci şi de către un bărbat pe motocicletă, oricare i-o fi fost motivul. Pe deasupra, mai era şi problema cu Alessandro, care ştia, în mod clar, de cazierul meu şi nu avea să ezite să-l folosească împotriva mea dacă mă mai apropiam de scumpa lui naşă.

Acestea erau nişte motive excelente pentru a pleca naibii de-acolo, dar Julie Jacobs nu era aia care să se dea bătută, şi nici Giulietta Tolomei nu era aşa, puteam să simt asta. La urma urmei, exista o comoară a familiei la mijloc, asta dacă eram în stare să localizez mormântul Julietei şi să găsesc legendara statuie cu ochi de safir.

Sau poate că statuia nu era nimic altceva decât o scorneală. Poate că descoperirea că nişte nebuni mă credeau înrudită cu o eroină shakespeariană trebuia să fie marele premiu care mă aştepta la capătul tuturor acestor încercări. Chiar părea genul mătuşii Rose să viseze o şmecherie ca asta. Întotdeauna se plânsese că, deşi pot memora o piesă de la cap la coadă, nu îmi pasă *cu adevărat* de literatură sau de dragoste şi susţinuse mereu că, într-o bună zi, voi vedea marea lumină a reflectorului adevărului strălucind deasupra erorilor de pe căile pe care apucasem.

Una dintre primele mele amintiri despre mătuşa Rose era cu ea aşezată la biroul mare din mahon, noaptea târziu, cu o singură veioză arzând, studiind cu lupa o coală imensă de hârtie. Încă îmi amintesc cum ţineam încleştată în mână lăbuţa ursuleţului de pluş şi teama ca nu cumva să fiu trimisă înapoi la culcare. Nu m-a văzut la început, dar când m-a zărit, a tresărit, de parcă aş fi fost o mică fantomă venită s-o bântuie. Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că mă aflam în poala ei, privind la marea de hârtie.

— Ia uită-te aici, zisese ea, ţinându-mi lupa, ăsta e

arborele genealogic al familiei noastre şi aici e ma mi-a ta.

Îmi amintesc fiorul de emoţie urmat de o amarnică dezamăgire. Nu era deloc o poză cu mama, ci un şir de litere pe care încă nu învăţasem să le citesc.

— Ce scrie? trebuie să fi întrebat, căci ţin minte foarte bine răspunsul mătuşii Rose.

— Scrie aşa, zisese ea cu un dramatism neobişnuit, dragă mătuşă Rose, te rog să ai grijă de fetiţa mea. E foarte specială. Mi-e foarte dor de ea.

Atunci a fost momentul în care, spre groaza mea, mi-am dat seama că plângea. Era prima oară când vedeam un adult plângând. Până atunci, nu-mi trecuse prin minte că şi ei ar putea să plângă.

De îndată ce s-a oprit din plâns şi m-a sărutat pe păr, am zbughit-o înapoi în pat, încă nesigură ce anume o supărase, dar sperând foarte mult că nu o va mai mâhni niciodată.

Când eu şi Janice am mai crescut, mătuşa Rose ne-a spus câte un pic despre mama, dar niciodată întreaga poveste. Odată, după ce am început facultatea şi am căpătat îndrăzneală, o scoseserăm din casă într-o zi deosebit de frumoasă şi o puseserăm să ia loc pe un scaun în grădină, cu cafea şi brioşe la îndemână, înainte să o rugăm, intenţionat, să ne spună întreaga poveste. Acela a fost un moment rar de sinergie între mine şi sora mea. Împreună, am tăbărât asupra ei cu întrebări. În afară de faptul că muriseră într-un accident de maşină, cum fuseseră părinţii noştri? Şi cum de nu ţineam legătura cu lume din Italia, când pe paşapoartele noastre scria că ne-am născut acolo?

Mătuşa Rose stătuse foarte tăcută, ascultând vorbele noastre pline de patos fără ca măcar să se atingă de brioşe şi, când am terminat, a dat din cap:

— Aveţi dreptul să puneţi aceste întrebări şi, într-o bună zi, veţi primi şi răspunsurile. Dar, deocamdată, trebuie să aveţi răbdare. E spre binele vostru că v-am spus foarte puţine despre familia voastră.

Nu am înţeles niciodată de ce ar putea fi rău să ştii

totul despre propria familie. Sau ceva acolo, măcar. Dar respectasem faptul că mătuşii Rose îi displăcea acest subiect şi amânasem inevitabilul conflict pentru mai târziu. Într-o zi, aveam să stau de vorbă cu ea şi să-i cer o explicaţie. Într-o zi, avea să-mi povestească totul. Chiar şi când a împlinit nouăzeci de ani, am continuat să cred că va exista „într-o zi" când va răspunde la toate întrebările noastre. Numai că acum, evident, nu mai putea să facă asta.

Când am intrat în hotel, *direttore* Rossini vorbea la telefon, în camera din spate. L-am văzut că-mi face cu mâna – fără îndoială, nerăbdător să-mi ţină o prelegere despre pericolele care te pândesc când stai în oraş toată noaptea –, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă. Cafeaua espresso a Maestrului Lippi făcea experimente chimice în stomacul meu şi tare-aş mai fi fost recunoscătoare pentru un duş înainte de următoarea mea lecţie de istorie a Sienei.

Însă, de cum am deschis uşa camerei mele, igiena personală a devenit cea mai mică dintre grijile mele, căci încăperea fusese întoarsă cu susul în jos şi, probabil, şi pe dos.

Cineva, dacă nu chiar un grup întreg de invadatori hotărâţi, scosese pur şi simplu din balamale uşile de la şifonier şi umplutura de la perne ca să găsească lucrul pe care-l căuta, indiferent ce-o fi fost, şi peste tot erau împrăştiate haine, tot felul de fleacuri şi obiecte de toaletă. Nişte lenjerie murdară de-a mea atârna, mototolită, de un tablou de pe perete.

Nu văzusem niciodată o valiză care să explodeze, dar cu siguranţă aşa trebuia să arate locul după aceea.

— Domnişoară Tolomei!

Gâfâind din greu, *direttore* Rossini mă ajunse în sfârşit din urmă.

— Trebuie să-ţi spun… Santa Maria!

De cum zări dezastrul din camera mea, el uită tot ce intenţionase să-mi zică şi, o clipă, am rămas amândoi

acolo, holbându-ne la cameră cu o groază mută.

— Ei bine, am spus eu, conştientă că aveam un public, măcar acum nu mai trebuie să despachetez valizele.

— E groaznic! a ţipat *direttore* Rossini, mai puţin pregătit să vadă lucrurile din alt unghi. Ia uită-te şi dumneata la asta! Acum lumea o să spună că hotelul ăsta nu e sigur! O, ai grijă să nu calci pe cioburi.

Podeaua era acoperită cu cioburi de la geamul spart al uşii de la balcon. Intrusul venise, în mod clar, după cutia mamei, care dispăruse, bineînţeles, dar întrebarea era de ce mai făcuse dezastrul ăla în cameră. Mai căuta şi altceva în afară de cutie?

— *Cavolo*! gemu *direttore* Rossini. Acum va trebui să chem poliţia, şi ei or să vină să facă poze, şi ziarele or să scrie că Hotel Chiusarelli nu e un loc sigur!

— Stai! Nu chema poliţia. Nu-i nevoie. Ştim după ce au venit.

M-am îndreptat spre birou, unde se aflase cutia.

— Nu se vor mai întoarce. Ticăloşii.

— A! *Direttore* Rossini se lumină brusc la faţă. Am uitat să-ţi spun! Ieri am adus personal valizele dumitale sus…

— Da, văd asta.

— …şi am observat că aveai pe masă un obiect vechi foarte preţios. Aşa că mi-am luat libertatea de a-l scoate din camera dumitale ca să-l pun în seiful hotelului. Sper că nu te superi. În mod normal, nu intervin în solicitările făcute de oaspeţii noştri, dar…

Am fost atât de uşurată, că nici măcar nu m-am gândit să mă minunez de prevederea sa ori să mă supăr pentru această intervenţie. În schimb, l-am apucat de umeri:

— Cutia e încă aici?

Ei bine, da, cutia mamei stătea în siguranţă în seiful hotelului, printre registre de contabilitate şi sfeşnice de argint.

— Domnul să te binecuvânteze! i-am spus din toată

inima. Cutia asta e foarte specială.

— Ştiu. Bunica mea avea una identică. Nu se mai fac. E o veche tradiţie sieneză. Noi îi zicem „cutia secretelor”, deoarece are compartimente ascunse. Poţi să ascunzi acolo diverse chestii, să nu le găsească părinţii. Sau copiii. Sau oricine altcineva.

— Vrei să spui că… are un compartiment secret?

— Da! *Direttore* Rossini luă cutia şi începu s-o examineze. O să-ţi arăt. Trebuie să fii sienez ca să ştii cum să le găseşti; sunt foarte bine ascunse. Nu se găsesc niciodată în acelaşi loc. A bunicii era pe laterală, chiar aici… dar asta e altfel. Asta e complicată. Stai să văd… nu aici… nici aici…

El cercetă cutia din toate unghiurile, bucurându-se de provocarea pe care o reprezenta.

— Ţinea în ea o şuviţă de păr, nimic altceva. Am găsit-o într-o zi, când ea dormea. Nu am întrebat niciodată… aha!

Direttore Rossini reuşise, cumva, să găsească şi să declanşeze mecanismul de deschidere a compartimentului secret. Zâmbi triumfător când un sfert din fundul cutiei căzu pe masă, urmat de o bucată mică, dreptunghiulară, de carton. Întorcând cutia, am analizat amândoi compartimentul secret, dar nu mai conţinea nimic altceva în afară de cartonaş.

— Dumneata pricepi ceva din asta? i-am arătat lui *direttore* Rossini literele şi numerele dactilografiate pe cartonaş cu o maşină de scris demodată. Seamănă cu un fel de cod.

— Asta, zise el luându-mi-o din mână, este o veche fişă de cartotecă. Le foloseam pentru înregistrare înainte să avem computere. Înainte să te naşti dumneata. O, ce s-a mai schimbat lumea! îmi aduc aminte când…

— Ai idee de unde e?

— Asta? Poate de la o bibliotecă? Nu ştiu. Nu sunt un expert. Dar…

Îmi aruncă o privire, ca să cântărească dacă eram sau nu demnă de acest nivel de acces la informaţie şi

adăugă:

— Ştiu pe cineva care este.

Îmi luă ceva timp să găsesc micuţul anticariat pe care mi-l descrisese *direttore* Rossini şi, când l-am găsit, era închis pentru prânz, bineînţeles. Am încercat să mă uit pe geam, să văd dacă e cineva înăuntru, dar n-am văzut decât cărţi, foarte multe cărţi.

Am făcut o plimbare până după colţ, în Piazza del Duomo, şi m-am aşezat pe treptele din faţa Catedralei din Siena, să aştept să treacă timpul. În ciuda turiştilor care se învârteau pe acolo, intrând şi ieşind pe uşile bisericii, locul avea ceva liniştit, ceva foarte solid şi etern, care mă făcea să simt că, de n-aş fi fost într-o misiune, aş fi putut să stau acolo veşnic, ca şi clădirea însăşi, şi să privesc cu un amestec de nostalgie şi compasiune renaşterea permanentă a umanităţii.

Cea mai neobişnuită caracteristică a catedralei era turnul clopotniţei. Nu era la fel de înalt ca Turnul Mangia, crinul viril din Campo al lui *direttore* Rossini, dar ceea ce-l făcea să fie cel mai deosebit dintre cele două turnuri era faptul că era dungat ca o zebră. Straturi subţiri, alternante, de piatră albă şi neagră se înşiruiau până în vârf, ca o scară din biscuiţi către Rai, şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce simbolism avea modelul. Poate că nu exista niciunul. Poate că scopul fusese pur şi simplu de a-l face să fie uimitor. Sau poate că era o reflectare a blazonului Sienei, *Balzana*, cu o parte albă şi o parte neagră, ca secţiunea transversală a unui pahar cu vin pe jumătate gol, care mi se părea la fel de izbitoare.

Direttore Rossini îmi spusese o poveste despre gemenii romani care scăpaseră de unchiul lor cel rău fugind cu un cal alb-negru, dar nu eram convinsă că asta era istoria de la baza culorilor de pe *Balzana*. Trebuia să fie ceva legat de contraste. Ceva despre arta periculoasă de a uni extremele şi a forţa compromisuri sau, poate, despre recunoaşterea faptului că viaţa este un echilibru delicat de imense forţe şi că binele şi-ar pierde puterea

dacă pe lume n-ar mai rămâne niciun rău împotriva căruia să lupte.

Însă eu nu eram filosof, iar soarele începea să mă anunţe că era ora la care numai câinii şi englezii nebuni se expuneau razelor sale. Întorcându-mă după colţ, am văzut că anticariatul era încă închis şi am oftat şi m-am uitat la ceasul de la mână, întrebându-mă unde să-mi caut refugiu până când prietena din copilărie a mamei lui *direttore* Rossini va binevoi să se întoarcă de la masa de prânz.

Atmosfera din catedrală era plină de aur şi umbre, în jurul nostru, din toate părţile, stâlpii masivi în alb şi negru susţineau un paradis vast, presărat cu steluţe, iar pardoseala din mozaic era un puzzle gigantic de simboluri şi legende pe care, cumva, le ştiam, aşa cum ştie cineva sunetele unei limbi străine, pe care nu o înţelege. Locul era pe atât de diferit de bisericile moderne din copilăria mea, pe cât de diferită e o religie faţă de alta şi, cu toate astea, mi-am simţit inima răspunzând acestui loc cu o recunoaştere misterioasă, de parcă aş mai fi fost acolo, căutându-l pe acelaşi Dumnezeu, cu mult, mult timp în urmă.

Pe când stăteam acolo, căscând gura la domul presărat cu stele în această pădure tăcută de coloane argintii ca mestecenii, mi-am adus aminte, brusc, cum m-a dus Umberto odată la catedrala din Washington – doar noi doi, trăgând chiulul după programarea la dentist, şi cum m-a întrebat:

— Auzi?

— Ce să aud? îl întrebasem eu, ţinând strâns în mână punguţa de plastic în care era o periuţă de dinţi nouă.

El îşi înălţase ţanţoş capul şi spusese glumeţ:

— Îngerii. Dacă eşti foarte liniştită, poţi să-i auzi cum chicotesc.

— De ce râd? am vrut eu să ştiu. De noi?

— Aici îşi iau lecţiile de zbor. Nu e vânt deloc, doar răsuflarea lui Dumnezeu.

— Asta-i face să zboare? Răsuflarea lui Dumnezeu?

— E o şmecherie şi cu zburatul ăsta. Mi-au spus mie îngerii.

Zâmbise când îmi văzuse ochii măriţi de uimire şi se lăsase jos, în genunchi, lângă mine.

— Trebuie să uiţi tot ce ştii ca fiinţă umană. Când eşti om, descoperi că există o putere imensă în a urî pământul. Şi ea aproape că te poate face să zbori. Numai că nu te face.

Mă încruntasem, neînţelegându-l prea bine:

— Şi atunci, care-i şmecheria?

— Să iubeşti cerul.

Amintirea aproape că mă făcu să plâng şi am plecat din Catedrala din Siena hotărâtă să găsesc un mod de a-l ajuta financiar pe Umberto, cu sau fără comoară. El fusese, jos pălăria, partea cea mai bună din copilăria mea şi nu puteam să cred că-i acordasem atât de puţină atenţie în ultimii câţiva ani.

Plină de remuşcări, m-am plimbat agale pe Via del Căpitano, ca să stau o clipă în umbra unei case din Piazza di Postierla. Chiar în mijlocul *piazzei*, pe un piedestal, era statuia unei lupoaice cu doi bebeluşi sugând, iar cu spatele la un zid însorit se înălţa o mică fântână, deasupra căreia plana o pasăre din metal, cu înfăţişare fioroasă. Doi copii, o fată şi un băiat, se stropeau unul pe altul cu apă şi alergau de colo până colo, râzând ascuţit, iar un şir de bătrâni stătea la umbră, nu prea departe, cu pălăriile pe cap şi sacourile date jos, privind cu ochi blânzi la propria lor nemurire.

În colţ, pe Via di Città, era cafeneaua unde comandasem un espresso în prima mea dimineaţă la Siena şi unde o cunoscusem pe barmaniţa al cărei văr era Luigi, stilistul. Făcându-mi-se deodată poftă de-o cafea şi de o companie umană sinceră şi directă, am intrat şi am comandat un cappuccino.

— Bună din nou! zise barmaniţa când mă zări. Luigi a făcut treabă bună, nu-i aşa?

— E un geniu. N-o să plec din Siena cât timp e el aici.

Ea râse tare, un râs cald, răguşit, care mă făcu să mă

întreb din nou care era ingredientul secret din viaţa acestor femei. Indiferent ce era, era limpede că mie îmi lipsea. Era mult mai mult decât încredere în sine; părea să fie abilitatea de a se venera pe ele însele ca pe nişte zeiţe, cu entuziasm şi fără precupeţire, fapt urmat, în mod natural, de prezumţia că şi ceilalţi mor de nerăbdare să facă la fel.

— Poftim…

Îmi puse în faţă un cappuccino şi adăugă *biscotti*, făcându-mi cu ochiul.

— Mănâncă mai mult. Îţi conferă… ştii tu, caracter.

— Înfricoşătoare creatură, am spus, referindu-mă la fântâna de afară. Ce fel de pasăre e?

— Este vulturul nostru. Fântâna e cristelniţa noastră. Aici îi aducem pe copii ca să devină *aquilini*.

— Aşadar, asta e *contrada* Vulturului? am zis, aruncând o privire în jur, la ceilalţi clienţi. E adevărat că simbolul vulturului vine de la familia Marescotti?

— Da, aprobă din cap barmaniţa, dar nu ei l-au inventat, desigur. Vulturul a venit iniţial de la romani şi apoi l-a preluat Carol cel Mare şi, cum cei din familia Marescotti au fost în armata lui Carol cel Mare, au avut dreptul să folosească acest simbol imperial. Dar nimeni nu mai ştie asta.

Faţa unui chelner care zâmbea cu gura până la urechi se interpuse între noi:

— Numai oamenii care sunt îndeajuns de norocoşi ca să lucreze pentru Carina. Noi ştim totul despre păsăroiul ei.

— Nu-l lua în seamă, zise barmaniţa, prefăcându-se că-l loveşte cu o tavă în cap. El e din *Contrada della* Torre… ei provoacă întotdeauna necazuri.

Chiar atunci, în mijlocul amuzamentului general, ceva de afară îmi atrase privirea. Era o motocicletă neagră cu un motociclist cu vizorul tras, care se oprise pentru puţin timp ca să se uite pe geam înainte de a accelera cu zgomot şi a dispărea.

— Ducati Monster S4, recită chelnerul, o adevărată

luptătoare de stradă. Sistem de răcire a motorului cu lichid. Îi face pe bărbaţi să viseze la sânge şi se trezesc transpiraţi şi încearcă s-o prindă. Dar nu ai de ce s-o apuci… Aşa că…

Îşi lovi uşurel burta, sugestiv:

— …să nu inviţi o fată la bord, dacă nu ai un sistem de frânare cu ABS, cu muşchii abdominali lucraţi.

— *Basta, basta, Dario*! *îl mustră barmaniţa*. *Tu parii de-l nulla*!

— Îl cunoşti pe tipul ăla? am întrebat.

— Tipul ăla?

Barmaniţa îşi dădu ochii peste cap, deloc impresionată.

— Ştii ce se spune… ăia care fac mult zgomot au ceva lipsă aici jos.

— Eu nu fac mult zgomot! protestă Dario.

— Nu vorbeam despre tine, *stupido*! Vorbeam despre *moscerino* ăla de pe motocicletă.

— Ştii cine e?

Ea ridică din umeri:

— Mie îmi plac bărbaţii cu maşină. Bărbaţii pe motocicletă… sunt playboy. Poţi să urci o iubită pe motocicletă, dar ce te faci cu copiii, domnişoarele de onoare şi soacra?

— Exact despre asta e vorba, zise Dario, mişcând din sprâncene. Eu strâng bani pentru una.

Când am ieşit din cafenea, m-am tot uitat în jur după motocicletă, dar nu se mai zărea. Evident, nu puteam să fiu sigură, dar intuiţia îmi spunea că era acelaşi tip care mă intimidase cu o noapte înainte şi, sincer, dacă era într-adevăr un playboy căutând pe cineva care să-i îmbrăţişeze muşchii abdominali, mă puteam gândi la metode mai bune de a începe această conversaţie.

Când patroana anticariatului se întoarse, în sfârşit, de la masa de prânz, eu eram aşezată pe treptele din faţa magazinului ei, rezemată de uşă, cât pe ce să renunţ la toată afacerea. Însă răbdarea mea a fost răsplătită, căci

femeia – prietena din copilărie a mamei lui *direttore* Rossini – doar ce aruncă o privire la cartonaş, că dădu imediat din cap:

— A, da, zise ea, câtuşi de puţin surprinsă. Fişa asta e de la arhiva universităţii. Colecţia de istorie. Cred că ei folosesc tot vechiul catalog. Ia să văd… da, vezi dumneata, asta înseamnă „Evul Mediu târziu”. Iar asta înseamnă „local. Şi uite… îmi arătă ea codurile de pe fişă, asta e litera de la raft, K, iar ăsta e numărul sertarului, 3 – 17 b.

După ce rezolvă misterul atât de repede, ridică privirea spre mine, sperând la încă unul.

— Cum ai ajuns în posesia fişei?

— Mama – sau, mai degrabă, tata – cred că era profesor la universitate. Profesorul Tolomei?

Bătrâna se lumină ca un pom de Crăciun:

— Îl ţin minte! I-am fost studentă! Ştii, el a fost cel care a organizat întreaga colecţie. Era o dezordine… Mi-am petrecut două veri lipind numere pe sertare. Dar… mă întreb de ce a scos fişa asta. Se supăra întotdeauna foarte mult atunci când lumea lăsa fişele la întâmplare.

Universitatea din Siena se afla la doi paşi, din Via Pier Andrea Mattioli spre poarta oraşului numită Porta Tufi. În ciuda numelui şi a reputaţiei, universitatea în sine nu era mai mult decât un şir de clădiri lipsite de strălucire, aliniate la stradă, şi singurul lucru care o trăda ca loc destinat educaţiei era amestecătura de afişe marxiste lipite pe gard.

Sperând foarte mult să mă pierd printre studenţi, am intrat în clădirea descrisă de patroana anticariatului şi m-am îndreptat direct spre subsol. Poate pentru că era ora siestei sau poate pentru că nu era nimeni pe acolo pe timpul verii, am reuşit să intru în arhiva universităţii fără să întâlnesc pe cineva. Locul era plăcut, răcoros şi liniştit. Aproape că a fost prea uşor şi, de-aş fi fost o persoană superstiţioasă, aş fi avut sentimentul sâcâitor că intram într-o capcană.

Fără nimic altceva care să mă ghideze, în afară de

fişa de cartotecă, am făcut turul arhivei de mai multe ori, încercând în zadar să găsesc rafturile corespunzătoare. Era o colecţie separată, îmi explicase patroana anticariatului, şi chiar şi atunci, pe vremuri, era rareori folosită. Trebuia să găsesc partea cea mai izolată a arhivei, dar această instrucţiune era complicată de faptul că toate părţile arhivei mi se păreau izolate şi că nimeni nu se deranjase să pună indicatoare într-o limbă pe care s-o înţeleg. Mai mult, rafturile la care mă uitam nu aveau sertare; erau rafturi obişnuite cu cărţi, nu cu vestigii. Şi nu exista nicio carte etichetată cu K 3 – 17 b.

După ce m-am învârtit pe acolo cel puţin douăzeci de minute, mi-a venit în cele din urmă ideea să încerc o uşă din capătul îndepărtat al încăperii. Era o uşă metalică sigilată, aproape ca o uşă de la tezaurul unei bănci, dar s-a deschis fără probleme, dezvăluind încă o cameră, mai mică, în care atmosfera era controlată de un aparat, ceea ce făcea ca aerul să miroasă foarte diferit, ca nişte granule de naftalină cu aromă de fulgi de ciocolată.

Acum, în sfârşit, fişa mea de cartotecă căpătă sens. Aceste rafturi erau, într-adevăr, pline de sertare, exact aşa cum îmi descrisese bătrâna de la anticariat. Iar colecţia era ordonată cronologic, începând cu epoca etruscilor şi sfârşind, bănuiam eu, cu anul în care murise tata. Era cât se poate de evident că nu o folosea nimeni niciodată, căci peste tot era un strat gros de praf, iar când am încercat să mut scara pe roţi, nu am reuşit din prima, deoarece rotiţele de metal ruginiseră, înţepenindu-se pe pardoseală. Când, în cele din urmă, s-a mişcat, scara lăsă în urmă o mică dâră cafenie pe linoleumul gri.

Am pus scara în dreptul raftului K şi m-am urcat să mă uit mai bine la rândul 3, care era alcătuit din câteva duzini de sertare de mărime medie, toate cumplit de greu de atins şi nebăgate în seamă, mai puţin dacă aveai o scară şi ştiai precis ce cauţi. La început, mi se păru că sertarul 17 b e încuiat şi abia după ce am lovit în el de mai multe ori cu pumnul – aşa cum faci cu aparatele de taxat pentru parcare care nu vor să-ţi primească ultima monedă pe care

o ai – se desţepeni şi am putut să-l deschid. După toate probabilităţile, nu mai deschisese nimeni sertarul numărul 17 b de când îl închisese tata, cu decenii în urmă.

Sertarul se deschise în mare silă, pentru a da la iveală un fel de ţesătură spongioasă, cam ca o pungă de burete dintr-un magazin textil. Nedumerită, am luat pachetul din sertar, am coborât scara şi m-am aşezat pe ultima treaptă ca să-mi examinez descoperirea.

În loc să-l rup cu totul ca să-l desfac, mi-am băgat un deget prin plastic şi am făcut o gaură mică. De îndată ce sigiliul de aer se rupse, punga păru să respire adânc şi din ea se iţi un colţişor de ţesătură de un albastru şters. Mărind gaura, am pipăit materialul cu degetele. Nu eram expertă, dar am ştiut imediat că era mătase şi că, în ciuda stării ei excelente, era foarte, foarte veche.

Ştiind prea bine că expuneam ceva foarte delicat la aer şi lumină în acelaşi timp, am scos ţesătura din plastic şi am început să o despăturesc în poală. Când am terminat, pe linoleum căzu un obiect, scoţând un zgomot metalic.

Era un cuţit mare într-o teacă de aur, care fusese ascuns în faldurile mătăsii. L-am ridicat. Pe mâner avea gravat un vultur.

Stând acolo şi cântărind în mână această comoară neaşteptată, am auzit deodată un zgomot venind din cealaltă parte a arhivei. Cât se poate de conştientă că încălcăm proprietatea într-o instituţie care, fără îndoială, adăpostea comori de neînlocuit, m-am ridicat cu răsuflarea tăiată de vinovăţie şi mi-am legat prada într-o bocceluţă, cât de bine am putut.

Ultimul lucru pe care-l voiam era să fiu descoperită, cu mâţa-n sac, în tezaurul păstrat în condiţii atmosferice controlate.

M-am strecurat repede înapoi în biblioteca principală, trăgând uşa de metal după mine până când aproape se închise. Ghemuindu-mă în spatele ultimului şir de rafturi, am ascultat cu atenţie. Dar nu am auzit decât propriu-mi puls, bătând cu putere în gât. Tot ce trebuia să fac era să merg până la scări şi să părăsesc clădirea la fel

de nepăsătoare cum intrasem.

M-am înşelat, însă. Nici nu luasem bine hotărârea de a mă mişca din loc, când am auzit zgomot de paşi. Nu paşii unui bibliotecar care se întorcea după siestă sau cei ai unui student aflat în căutarea unei cărţi, ci paşii prevestitori de rău ai cuiva care nu voia să-l aud că vine, cineva a cărui treabă în arhivă era chiar mai dubioasă decât a mea. Trăgând cu ochiul printre rafturi, l-am zărit venind în direcţia mea – şi da, era acelaşi nemernic care mă urmărise cu o noapte înainte – strecurându-se de la un raft la altul, cu ochii fixaţi pe uşa metalică a tezaurului. Numai că, de data asta, avea la el un pistol.

Era doar o chestiune de timp până când urma să ajungă în locul unde mă ascundeam. Blestemându-mă că eram atât de nepotrivit îmbrăcată, m-am târât ca un vierme de-a lungul raftului până când am ajuns în capătul lui. Aici, un culoar îngust, pe lângă perete, ducea până la biroul bibliotecarului şi am mers pe vârful picioarelor cât de departe am avut curaj înainte să-mi trag burta şi să mă lipesc de capătul lateral al unui raft, sperând ca banditul să nu mă vadă atunci când va trece pe lângă mine, prin celălalt capăt.

Cum stăteam aşa acolo, prea înfricoşată să mai respir, a trebuit să lupt cu impulsul de a o lua la fugă de mama focului. Silindu-mă să rămân absolut nemişcată, am aşteptat încă vreo câteva secunde înainte ca, în sfârşit, să îndrăznesc să mă întind şi să mă uit şi l-am zărit furişându-se în linişte în tezaur.

— Dându-mi din nou pantofii jos, am luat-o tiptil pe culoar, am cotit pe lângă biroul bibliotecarului şi am mers mai departe, urcând pe scări câte trei trepte deodată, fără ca măcar să mă opresc să privesc în urma mea.

Abia când am fost departe de perimetrul universităţii, în siguranţă, pe o străduţă obscură, am îndrăznit să încetinesc şi să mă simt un pic mai uşurată, însă n-a fost un sentiment de durată. După toate probabilităţile, acesta era tipul care-mi devastase camera de hotel şi singura parte bună era că nu dormeam în patul meu atunci când

venise.

Vărul Peppo era aproape la fel de surprins ca şi mine că mă găseam din nou, atât de curând, la Muzeul Bufniţei.

— Giulietta! exclamă el, lăsând jos un trofeu şi un steag zdrenţuit. Ce s-a întâmplat? Şi ce e aia?

Ne-am uitat amândoi la bocceluţa dezordonată din mâna mea.

— Habar n-am, i-am mărturisit. Dar cred că i-a aparţinut tatălui meu.

— Uite, aici... zise el, făcându-mi loc pe masă, şi am pus jos, cu grijă, mătasea albastră, dezvăluind astfel cuţitul care se cuibărea în ea.

— Ai idee de unde provine ăsta? l-am întrebat, ridicând cuţitul.

Însă Peppo nu se uita la cuţit. În loc de asta, începu să despăturească mătasea, cu mâini respectuoase. Odată întinsă în întregime, el făcu un pas îndărăt, copleşit, şi se închină:

— Unde Dumnezeu ai găsit asta? zise el, cu voce şoptită.

— Ăăă... era în colecţia de la universitate a tatii, în ea era înfăşurat cuţitul. Nu mi-am dat seama că e ceva deosebit.

Peppo se uită mirat la mine:

— Nu ştii ce e asta?

Am privit mătasea albastră cu mai multă atenţie. Era mai mult lungă decât lată, aproape cam ca o flamură, şi pe ea era pictat un chip de femeie, cu părul înconjurat de un halou şi cu mâinile ridicate a binecuvântare. Timpul îi ofilise culorile, dar magia era încă acolo. Până şi o filistină ca mine îşi putea da seama că era o imagine a Fecioarei Maria.

— E un steag religios?

— Ăsta, spuse Peppo, îndreptându-şi trupul cu respect, este un *cencio*, marele premiu de la *Palio*.

Dar este foarte vechi. Vezi cifrele romane din colţul de jos? ăla e anul.

Se aplecă încă o dată, ca să verifice numărul.

— Da! Santa Maria! Nu m-am gândit niciodată că voi vedea asta cu ochii mei!

Se întoarse spre mine, cu ochii strălucind:

— Nu numai că acesta e un *cencio* foarte vechi, dar este cel mai legendar *cencio* care a existat vreodată! Toată lumea credea că s-a pierdut pentru totdeauna. Dar iată-l! Este acel *cencio* de la *Palio*-ul din 1340. O comoară nepreţuită! Era căptuşit cu codiţe de... vaio*. Nu* ştiu cuvântul din engleză. Priveşte...

Îmi arătă marginile zdrenţuite ale materialului.

— Aici şi aici... Nu veveriţe. Nişte veveriţe speciale. Care acum nu mai există.

Entuziasmul vărului Peppo era într-un contrast puternic cu dispoziţia mea. Se părea că în dimineaţa aceea îmi riscasem viaţa pentru un cuţit vechi şi ruginit şi un steag decolorat. Da, era un *cencio*, şi ca atare era nepreţuit, un obiect aproape magic pentru sienezi, dar era, din păcate, o zdreanţă total lipsită de valoare dacă o duceam vreodată dincolo de zidurile Sienei.

— Aşadar, cam cât ar valora ceva de genul ăsta? în bani? l-am întrebat.

— Bani?

Noţiunea îi era străină lui Peppo. Se uită la mine de parcă îl întrebasem ce tarif percepe Iisus pe oră.

— Dar ăsta e premiul! E ceva foarte special... o mare onoare! încă din Evul Mediu, câştigătorul de la Palio primea o flamură minunată din mătase, căptuşită cu blană scumpă. Romanii îi spuneau pallium *şi* din această cauză întrecerea noastră se cheamă Palio. Vino...

Îmi arătă unele dintre flamurile atârnate pe pereţii din jurul nostru.

— De fiecare dată când *contrada* noastră câştigă la *Palio*, primim un *cencio* care se adaugă la colecţia noastră. Cele mai vechi pe care le avem au două sute de ani.

— Deci nu aveţi niciun alt *cencio* din secolul al XIV-lea?

— A, nu! scutură Peppo cu putere din cap. Acesta

este foarte, foarte special. Vezi tu, în vechime, bărbatul care câştiga la *Palio* lua cencio-ul pe care-l câştiga şi-şi făcea din el haine, pe care le purta în semn de triumf. De-asta nu mai există.

M-am uitat la nişte *cencio*-uri mai ţipătoare, mai moderne, din colecţie. Un pic cam exagerat pentru o cămaşă. Deşi… poate în Malibu.

— Acum, desigur, le considerăm opere de artă şi avem mare grijă de ele, spuse Peppo, ignorându-mi comentariile.

— Şi ce zici de cuţit? L-ai mai văzut vreodată?

Peçpo se întoarse la masă şi luă cuţitul.

— Asta e un pumnal, zise el, trăgând lama ruginită din teacă şi examinând-o sub candelabru. O armă foarte folositoare.

Cercetă cu foarte mare atenţie ce era gravat pe el, dând din cap ca pentru sine, în timp ce, aparent, toată povestea începea să capete sens pentru el:

— Un vultur. Bineînţeles. Şi a fost ascuns împreună cu *cencio*-ul din 1340. Când te gândeşti c-am ajuns să trăiesc să văd asta. De ce nu mi l-o fi arătat niciodată? Bănuiesc că ştia ce aş zice. Aceste comori aparţin întregii Siene, nu doar familiei Tolomei.

— Peppo, habar n-am despre ce vorbeşti. Ce-ar trebui să fac cu toate astea?

Se uită la mine, cu ochii ciudat de distanţi, ca şi cum ar fi fost parţial prezent şi parţial în 1340.

— Ţii minte că ţi-am povestit că părinţii tăi credeau că Romeo şi Julieta au trăit aici, la Siena? Ei bine, în 1340 a avut loc un *Palio* foarte controversat. Se zice că cencto-ul ar fi dispărut – acest *cencio*, pe care-l avem acum aici – şi că un om a murit în timpul cursei. Se mai spune că Romeo a concurat la acel *Palio*, iar eu cred că ăsta e pumnalul lui.

— Cine a câştigat?

— Nu sunt sigur. Unii zic că Romeo, alţii spun că el a fost descalificat. Dar ia aminte la vorbele mele…

Mă privi cu ochi îngustaţi:

— …familia Marescotti ar face orice să pună mâna pe

ăsta.

— Te referi la cei din familia Marescotti care trăiesc acum la Siena?

Peppo ridică din umeri:

— Indiferent ce crezi despre *cencio*, pumnalul îi aparţine lui Romeo. Vezi vulturul gravat chiar aici, pe mâner? îţi închipui ce comoară ar reprezenta ăsta pentru ei?

— Presupun c-aş putea să-l restitui…

— Nu!

Sclipirea jucăuşă din privirea vărului meu făcu loc altor emoţii, mult mai puţin fermecătoare.

— Trebuie să-l laşi aici! Asta e o comoară care aparţine întregii Siene, nu doar aquilinilor sau familiei Marescotti. Bine ai făcut că l-ai adus aici. Trebuie să discutăm cu magistraţii tuturor contractelor. Ei ştiu cel mai bine. Iar între timp, o să-l pun în seiful nostru, departe de lumină şi aer.

Începu să împăturească sârguincios *cencio*-ul.

— Îţi promit că voi avea mare grijă de el. Seiful nostru e foarte sigur.

— Da' mama mi l-a lăsat mie… am îndrăznit eu să obiectez.

— Da, da, da, însă nu e ceva ce ar trebui să aparţină unei persoane. Nu-ţi face griji, magistraţii vor şti ce e de făcut.

— Ce-ar fi să…

Peppo se uită aspru la mine:

— Sunt naşul tău. Nu ai încredere în mine?

IV.II

Ce zici?
Pe-acest signor îl poţi iubi?
Diseară-l vei cunoaşte la serbare.[21]

Siena, 1340 d.Hr.

Pentru Maestrul Ambrogio, noaptea de dinainte de Madonna Assunta era la fel de sacră precum Crăciunul. În timpul veghii de seară, Catedrala din Siena, altminteri întunecată, era plină cu mii de lumânări şi candele, în timp ce o lungă procesiune de reprezentanţi din fiecare *contrada* îşi croia drum prin naos spre altarul de aur, ca să aducă un omagiu protectoarei Sienei, Fecioara Maria, şi să celebreze ridicarea ei la ceruri.

A doua zi, chiar de Madonna Assunta, maiestuoasa catedrală va fi luminată de o pădure de flăcări pâlpâitoare, atunci când vasali din oraşele şi satele din preajmă vor sosi să-şi aducă omagiul. În fiecare an, la această dată, pe 15 august, li se cerea prin lege să doneze reginei divine a Sienei o cantitate de ceară calculată cu mare grijă, iar funcţionari publici severi se postau în catedrală ca să se asigure că fiecare oraş şi sat aflat în stăpânirea Sienei îşi plăteşte cota. Faptul că biserica era deja iluminată de mii de candele sfinte confirma ceea ce străinii ştiau deja: că Siena era un loc glorios, binecuvântat de o divinitate atotputernică, şi că a-i aparţine îşi merita preţul cu vârf şi îndesat.

Maestrul Ambrogio prefera priveghiul nocturn procesiunii din timpul zilei. Se întâmpla ceva magic cu oamenii atunci când purtau lumina prin întuneric; focul li se împrăştia în suflet şi, dacă te uitai cu atenţie, în ochii lor se putea observa uimirea.

Însă în noaptea asta nu putea să participe la minune, aşa cum făcea de obicei. De când începuse marile fresce din Palazzo Pubblico, magistraţii Sienei îl tratau ca pe unul

21 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a III-a.

de-al lor – fără îndoială, din cauză că voiau să fie siguri că-i picta într-o lumină favorabilă – astfel că iată-l acolo, cocoţat pe podium alături de Cei Nouă, magistraţii Biccherna, de Căpitanul Războiului şi de Căpitanul Poporului. Singura parte bună era că acest privilegiu îi oferea o privelişte de ansamblu asupra spectacolului nocturn. Muzicanţii în uniforme purpurii, toboşarii şi aruncătorii de steaguri, cu insignele lor, preoţii cu sutane în falduri până la pământ şi procesiunea luminată de lumânări, care dura până când fiecare *contrada* îşi aducea omagiile stăpânei divine care-şi ţinea mantia protectoare deasupra tuturor.

Nu se putea să nu recunoşti familia Tolomei în fruntea procesiunii din *contrada* San Cristoforo. Îmbrăcaţi în roşul şi auriul de pe blazonul lor, Messer Tolomei şi soţia sa aveau purtarea unor capete încoronate care se apropie de tronurile lor, în timp ce mergeau prin naos către altarul principal. Imediat în spatele lor venea un grup de membri ai familiei Tolomei, şi Maestrului Ambrogio nu-i luă mult s-o descopere pe Giulietta printre ei. Cu toate că avea părul acoperit cu mătase albastră – albastru, pentru inocenţa şi măreţia Fecioarei Maria – şi chiar dacă avea chipul luminat doar de lumânarea de ceară pe care o ţinea cu pioşenie în mâinile împreunate, frumuseţea ei eclipsa cu uşurinţă totul în juru-i, chiar şi frumoasele daruri ale verişoarelor ei.

Însă Giulietta nu băgă de seamă privirile admirative care o urmăriră până la altar. Gândurile ei erau, în mod limpede, numai la Fecioara Maria şi, pe când toată lumea în jurul ei înaintă spre altarul înalt cu mulţumirea celui care dăruieşte, fata îşi ţinu ochii fixaţi în pământ până când putu să îngenuncheze cu verişoarele ei şi să le dea preoţilor lumânarea.

Ridicându-se, făcu două reverenţe şi se întoarse cu faţa spre lume. Abia acum păru ea să observe grandoarea care o înconjura şi se clătină o clipă sub imensitatea domului, uitându-se la tot ce era omenesc cu o curiozitate neliniştită. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Maestrului Ambrogio decât să se repeadă lângă ea şi să-i ofere umilul

său sprijin, dar buna-cuviinţă îi cerea să rămână pe loc şi doar să-i preţuiască frumuseţea de la distanţă.

N-a fost el singurul care s-o remarce. Magistraţii, care erau foarte ocupaţi să încheie afaceri şi să strângă mâini, amuţiră când zăriră chipul radios al Giuliettei. Iar jos, lângă podium, stând suficient de aproape ca să pară că acolo îi era locul, până şi marele Messer Salimbeni se întoarse, până la urmă, ca să vadă ce anume îi redusese pe toţi la tăcere. Când o zări pe tânăra femeie, o expresie de plăcută surpriză i se aşternu pe faţă şi în acea clipă el îi aduse aminte Maestrului de o frescă asupra căreia îi căzuseră ochii odată, pe vremea când era tânăr şi prostuţ, într-o casă de proastă reputaţie. Scena îl înfăţişa pe zeul antic Bacchus – sau Dionysos, pentru grecii antici – coborând pe insula Naxos ca s-o găsească acolo pe prinţesa Ariadna, abandonată de perfidul ei iubit, Tezeu. Mitul era vag cu privire la rezultatul întâlnirii dintre femeie şi zeu; unora le plăcea să creadă că fugiseră amândoi, în armonie iubitoare, pe când alţii ştiau că întâlnirile dintre oameni şi zei nu pot avea niciodată un final fericit.

A-l compara pe Salimbeni cu o divinitate ar fi putut să pară mult prea amabil, având în vedere reputaţia sa. Însă zeii aceia păgâni fuseseră orice, numai buni şi rezervaţi nu. Chiar dacă Bacchus fusese zeul vinului şi al distracţiei, era cât se poate de dornic să se transforme în zeul nebuniei furioase, o cumplită forţă a naturii care putea seduce femeile, făcându-le să alerge de nebune prin pădure şi să sfâşie animale cu mâinile goale.

Acum, aşa cum stătea acolo uitându-se la Giulietta, Salimbeni îi părea ochiului neantrenat ca fiind plin de bunăvoinţă şi generozitate, dar Maestrul Ambrogio putea să vadă, pe sub brocartul fin cu care era înveşmântat, că transformarea avea deja loc.

— Măi să fie, murmură unul dintre Cei Nouă, îndeajuns de tare ca Maestrul Ambrogio să audă, Tolomei e plin de surprize. Pe *ea* unde a ţinut-o încuiată în tot acest timp?

— Nu glumi, răspunse Niccolino Patrizi, cel mai în vârstă dintre magistraţi. Am auzit că o bandă de-a Salimbenilor a lăsat-o orfană. Au dat buzna în casa lor, pe când ea era la spovedanie. Mi-aduc bine aminte de tatăl ei. Era un bărbat cum rar se întâlneşte. Niciodată n-am reuşit să-i zdruncin integritatea.

Celălalt pufni:

— Eşti sigur că ea era acolo? Nu-i stă în fire lui Salimbeni să lase o asemenea perlă să-i scape printre degete.

— A salvat-o un preot, cred. Tolomei i-a luat pe amândoi sub protecţia sa.

Niccolino Patrizi oftă şi bău o gură de vin din pocalul de argint.

— Sper doar ca asta să nu facă să izbucnească din nou vrajba, acum că, în sfârşit, am stăvilit-o.

Lui Messer Tolomei îi era groază de acest moment de săptămâni în şir. Ştiuse din capul locului că la priveghiul de Madonna Assunta se va afla faţă în faţă cu duşmanul său, Salimbeni, cel mai odios dintre oameni, şi că demnitatea îi cerea să răzbune moartea familiei Giuliettei. Astfel că, după ce se înclină în faţa altarului, îşi croi drum spre podium, căutându-l pe Salimbeni printre nobilii adunaţi jos, lângă estradă.

— Bună seara, prieten drag! îşi desfăcu Salimbeni braţele, într-un gest de afecţiune când îl zări apropiindu-se pe vechiul său duşman. Sper că familia ta e bine sănătoasă?

— Mai mult sau mai puţin, replică Tolomei, cu fălcile încleştate. Unii au pierit de curând, şi nu de moarte bună, după cum sunt sigur c-ai auzit.

— Am auzit un zvon, zise Salimbeni, gestul său de prietenie transformându-se într-o ridicare din umeri. Însă eu nu mă-ncred niciodată în zvonuri.

— Atunci, sunt mai norocos, răspunse Tolomei, înălţându-se deasupra celuilalt atât prin statură, cât şi prin purtare, dar cu toate astea incapabil să-l domine. Căci am martori care sunt gata să jure cu mâna pe *Biblie*.

— Adevărat? privi Salimbeni în altă parte, ca şi cum se plictisise deja de subiect. Ce instanţă ar fi îndeajuns de neînţeleaptă încât să-i audieze?

O tăcere grea urmă acestei întrebări. Tolomei şi toţi cei din jurul său ştiau că provoca o putere care l-ar fi putut zdrobi şi ar fi putut ruina tot ce avea – viaţă, libertate, avere – în doar câteva ore. Iar magistraţii nu ar fi făcut nimic să-l protejeze. Prea mult aur de-al lui Salimbeni se găsea în tezaurele lor personale şi încă şi mai mult urma să intre, ca vreunul dintre ei să dorească prăbuşirea tiranului.

— Drag prieten, continuă Salimbeni, revenindu-i rânjetul binevoitor, sper că nu laşi ca aceste evenimente îndepărtate să-ţi strice seara. Ar trebui, mai degrabă, să te feliciţi că zilele noastre de luptă s-au încheiat şi că putem să intrăm în viitor în pace şi înţelegere.

— Şi asta consideri tu că e pace şi înţelegere?

— Poate c-ar trebui să ne gândim să…

Salimbeni privi în cealaltă parte a încăperii şi toată lumea, în afară de Tolomei, putu să vadă la ce se uita.

— …să ne pecetluim pacea cu o căsătorie?

— Bineînţeles!

Tolomei propusese de mai multe ori aceeaşi măsură, dar fusese întotdeauna refuzat. Se gândea că, de-ar fi fost ca familia Salimbeni să se unească prin sânge cu Tolomei, cu siguranţă aceştia ar fi tentaţi să verse mai puţin din el.

Nerăbdător să bată fierul cât e cald, el îşi chemă degrabă nevasta, fiind nevoit să-i facă semn de mai multe ori cu mâna, până ce Monna Antonia să îndrăznească, în sfârşit, să creadă că bărbaţii îi solicitau prezenţa şi să li se alăture cu o umilinţă deloc caracteristică ei, mergând sfioasă spre Salimbeni ca o sclavă înaintea unui stăpân imprevizibil.

— Scumpul meu prieten, Messer Salimbeni, a propus o căsătorie între familiile noastre, îi explică Tolomei soţiei sale. Tu ce zici, draga mea? N-ar fi un lucru minunat?

Monna Antonia îşi frânse mâinile, emoţionată şi flatată.

— Într-adevăr. Ar fi un lucru minunat.

Mai că nu-i făcu o reverenţă lui Salimbeni, înainte de a i se adresa direct:

— De vreme ce sunteţi atât de amabil să propuneţi asta, Messere, am o fiică, abia a împlinit treisprezece ani, care nu ar fi deloc nepotrivită pentru chipeşul vostru fiu, Nino. E o copilă tăcută, dar sănătoasă. E acolo… arătă Monna Antonia în cealaltă parte a încăperii, lângă Tebaldo, primul meu născut, care va concura mâine la Palio, după cum poate ştiţi. Şi de n-o vreţi pe ea, mai e şi sora ei mai mică; ea are acum unsprezece ani.

— Vă mulţumesc pentru oferta generoasă, scumpă doamnă, zise Salimbeni, înclinându-se cu perfectă politeţe, dar nu la fiul meu mă gândeam. Mă gândeam la mine.

Tolomei şi Monna Antonia rămaseră amândoi cu gura căscată, muţi de uimire. Toţi cei din preajma lor avură o izbucnire spontană de neîncredere, care se transformă de-ndată într-un murmur nervos; chiar şi cei de pe podium urmăreau, cu toţii, desfăşurarea evenimentelor de jos cu o nelinişte intensă.

Salimbeni continuă, netulburat de agitaţia din jur:

— Cine este aceea? arătă el în direcţia Giuliettei. A mai fost măritată?

O parte din furia de mai înainte a lui Tolomei îi reveni în voce când zise:

— E nepoata mea. Doar ea a supravieţuit evenimentelor tragice pe care tocmai le-am amintit. Cred că trăieşte doar ca să caute răzbunare împotriva celor răspunzători de măcelărirea familiei ei.

— Înţeleg.

Salimbeni nu păru câtuşi de puţin descurajat. De fapt, păru să-i facă plăcere provocarea.

— Aprigă tare, nu-i aşa?

Monna Antonia nu mai putu să tacă şi făcu nerăbdătoare un pas înainte:

— Chiar prea mult, Messere. O fată pe de-a-ntregul neplăcută. Sunt sigură că v-ar fi mult mai bine dacă aţi lua una dintre fetele mele. Ele nu vor avea nimic împotrivă.

Salimbeni zâmbi, mai mult pentru sine:
— Doar că mie îmi place un pic de împotrivire.

Chiar şi de la distanţă, Giulietta putu simţi multele priviri îndreptate spre ea şi nu prea ştiu încotro s-o ia ca să evite cercetarea lor atentă. Unchiul şi mătuşa ei îşi abandonaseră neamurile ca să se amestece cu alţi nobili şi îi vedea stând de vorbă cu un bărbat care emana bunăstarea şi generozitatea unui împărat, dar care avea ochii unui animal slab şi înfometat. Lucru neliniştitor, ochii aceia erau fixaţi, cu foarte puţine întreruperi, asupra ei.

Căutându-şi refugiu în spatele unei coloane, Giulietta respiră adânc de câteva ori şi îşi spuse în sinea ei că totul va fi bine. În dimineaţa aceea, fratele Lorenzo îi adusese o scrisoare de la Romeo, în care zicea că tatăl lui, *comandante* Marescotti, îi va adresa unchiului ei Tolomei o cerere în căsătorie, cât mai curând posibil. De la primirea scrisorii, nu făcuse nimic altceva decât să se roage la Dumnezeu ca propunerea să fie acceptată şi ca nu peste mult timp dependenţa ei faţă de familia Tolomei să fie ceva de domeniul trecutului.

Trăgând cu ochiul de după coloană, reuşi să-l descopere în mulţimea de nobili pe frumosul ei Romeo – care, dacă nu se înşela, îşi tot întindea gâtul, căutând-o cu privirea pe *ea* şi era din ce în ce mai supărat că nu putea s-o zărească –, iar lângă el văzu un bărbat care nu putea fi decât tatăl lui. Simţi un val de bucurie când îi zări, ştiind că amândoi erau hotărâţi să facă din ea o membră a familiei lor şi, atunci când îi văzu că se îndreptau spre unchiul ei, nu se mai putu stăpâni. Se deplasă cu discreţie, de la o coloană la alta, încercând să se apropie suficient de mult de bărbaţi încât să-i audă fără a i se descoperi prezenţa. Din fericire pentru ea, erau cu toţii mult prea absorbiţi de discuţia lor aprinsă, ca să mai fie atenţi la orice altceva.

— *Comandante*! exclamă unchiul ei, când îi văzu pe cei doi Marescotti înaintând spre ei. Ia Spune, e duşmanul la porţile oraşului?

— Duşmanul e deja aici, răspunse *comandante* Marescotti, înclinând scurt din cap spre bărbatul cu ochi de animal care stătea lângă unchiul ei. Numele lui e corupţia şi nu se opreşte la poartă.

Făcu o mică pauză, ca să-i lase să râdă.

— Messer Tolomei, aş vrea să discut cu Domnia Ta o chestiune mai delicată. În particular. Când aş putea să-ţi fac o vizită?

Tolomei se uită la *comandante* Marescotti cu nedumerire făţişă. N-o fi avut familia Marescotti bogăţiile Tolomeilor, dar asupra numelui lor strălucea torţa istoriei şi arborele lor genealogic înmugurise, în mod sigur, pe câmpul de bătălie al lui Carol cel Mare, cu cinci veacuri în urmă, dacă nu chiar în Eden. Giulietta bănuia că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult unchiului ei decât să intre într-o afacere cu cineva purtând acest nume. Astfel că el îi întoarse spatele bărbatului cu ochi de animal şi îşi desfăcu braţele.

— Spune-mi la ce te gândeşti.

Comandante Marescotti şovăi, nemulţumit de cadrul public şi de urechile care-i înconjurau din toate părţile.

— Nu-mi închipui că lui Messer Salimbeni i s-ar părea foarte distractivă afacerea noastră, zise el, cu tact.

Auzind numele „Salimbeni”, Giulietta îşi simţi tot corpul înţepenind de teamă. Abia acum îşi dădu seama că bărbatul acela cu ochi de animal – cel care o făcuse pe Monna Antonia să se poarte cu umilinţă – era bărbatul răspunzător de uciderea familiei ei. Petrecuse multe ore imaginându-şi cum ar putea să arate în realitate acest monstru şi acum, că în sfârşit îl avea în faţa ei, era uimită să vadă că, în afară de ochi, nu semăna deloc cu unul.

Îşi închipuise pe cineva solid şi neiertător, al cărui trup era clădit pentru război şi molestare; în loc de asta, vedea un om care, cu siguranţă, nu mânuise vreodată o armă cu mâna lui şi care arăta ca şi cum talentele sale ar fi fost retorica şi manierele alese la masă. Nu ar fi putut exista un contrast mai mare între doi oameni, aşa cum exista între *comandante* Marescotti şi Salimbeni; unul era

expert în război, însă nu dorea decât pace, pe când celălalt era înfăşurat, ca de o robă, de politeţe, dar pe dedesubtul ţesăturilor sale fine era putred până în măduva oaselor.

— Te înşeli, *comandante*, zise Salimbeni, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra discuţiei. Mă intrigă întotdeauna orice afacere care nu suferă amânare până dimineaţă. Şi, după cum ştii, eu şi Messer Tolomei suntem cei mai buni prieteni; sigur n-ar dispreţui *umilul* meu sfat în privinţa chestiunilor sale de afaceri foarte *importante*.

Salimbeni era îndeajuns de onest încât să râdă pe înfundate de propriile-i cuvinte.

— Vă cer iertare, dar aveţi dreptate, spuse *comandante*, retrăgându-se cu înţelepciune. *Poate* să aştepte până dimineaţă.

— Ba nu!

Romeo nu era în stare să plece fără să fi spus ce treabă aveau şi făcu un pas înainte, înainte ca tatăl său să-l poată opri.

— Nu poate aştepta! Messer Tolomei, doresc să mă însor cu nepoata Domniei Voastre, Giulietta.

Tolomei a fost extrem de surprins de cererea directă, astfel că n-a reuşit să dea pe dată un răspuns. Şi n-a fost singurul redus la tăcere de intervenţia impulsivă a lui Romeo în discuţia bărbaţilor. Peste tot în jurul lor, lumea se întindea să vadă cine va fi următorul care va avea curajul de a vorbi. În spatele coloanei, Giulietta îşi duse mâna la gură. Era nespus de mişcată de nerăbdarea lui Romeo, dar îngrozită că el vorbise contrar dorinţei tatălui său.

— După cum ai putut auzi, îi spuse cu un calm remarcabil *comandante* Marescotti lui Tolomei, rămas cu gura căscată de mirare, aş vrea să propun o căsătorie între fiul meu cel mare, Romeo, şi nepoata Domniei Tale, Giulietta. Ştii, de bună seamă, că suntem o familie care are atât mijloace materiale, cât şi reputaţie şi, cu tot respectul cuvenit, cred că pot să-ţi promit că nepoata Domniei Tale nu va suferi, astfel, o scădere în bunăstare sau poziţie socială. După moartea mea, când Romeo îmi va urma în rolul de cap al familiei, ea va deveni stăpâna unui domeniu

întins, cuprinzând multe gospodării şi un mare teritoriu, despre care v-am dat detalii într-un document pe care mi-ar plăcea să vi-l înmânez într-un cadru privat. Când ar fi un moment convenabil pentru Domnia Voastră să vă vizitez?

Tolomei nu răspunse. Umbre ciudate îi traversară chipul, ca nişte rechini care-şi împresoară victimele sub luciul apei şi era limpede că se găsea într-o stare de nelinişte, căutând o cale de scăpare.

Nu foarte mulţumit de ezitarea celuilalt, *comandante* Marescotti continuă:

— De-ţi faci griji pentru fericirea ei, am norocul să te pot asigura că fiul meu nu are nicio obiecţie la căsătorie.

Când, în sfârşit, Tolomei vorbi, glasul lui nu lăsa loc speranţei:

— Foarte generos din partea Domniei Tale, *comandante,* zise el posomorât, îmi faci o mare onoare cu o asemenea propunere. Voi răsfoi documentul Domniei Tale şi mă voi gândi la această ofertă…

— Ba nu vei face aşa ceva! interveni Salimbeni între cei doi, furios că fusese ignorat. Consider această chestiune rezolvată.

Comandante Marescotti făcu un pas înapoi. Era el comandant de armată şi mereu pregătit pentru atacurile viclene ale duşmanului, dar Salimbeni era mai periculos decât orice inamic străin.

— Scuză-ne! zise el. Cred că eu şi Messer Tolomei stăteam de vorbă.

— Puteţi să staţi de vorbă cât vreţi, dar fata e a mea, ripostă Salimbeni. Este singura mea condiţie pentru a păstra această pace ridicolă.

Din cauza rumorii generale care urmă cererii scandaloase a lui Salimbeni, nimeni nu auzi ţipătul de groază al Giuliettei. Ghemuită în spatele coloanei, îşi puse amândouă mâinile, apăsat, la gură, şi înălţă rugăciunea arzătoare de a fi înţeles ea greşit discuţia bărbaţilor şi ca fata despre care era vorba să nu fie ea, ci alta.

Când îndrăzni, în cele din urmă, să se uite din nou, îl zări pe unchiul ei ocolindu-l pe Salimbeni ca să i se

adreseze, cu faţa cuprinsă de agonie, lui *comandante* Marescotti:

— Dragă *comandante*, zise el cu voce nesigură, după cum vezi, aceasta este o problemă delicată. Dar în mod sigur putem să ajungem la o înţelegere…

— Într-adevăr!

Soţia lui, Monna Antonia, avu în sfârşit curaj să vorbească iar, de astă dată pentru a se arunca, servilă, asupra încruntatului *comandante*.

— Am o fiică de treisprezece ani împliniţi, care ar fi o soţie excelentă pentru fiul Domniei Tale. Iat-o acolo… arătă cu degetul Monna Antonia, cu elan.

Comandante nici măcar nu întoarse capul să se uite.

— Messer Tolomei, spuse el, cu toată răbdarea de care putu da dovadă, cererea noastră în căsătorie se referă doar la nepoata Domniei Tale, Giulietta. Şi ai face bine să o consulţi în această chestiune. Nu mai sunt vremuri barbare, când femeile pot fi pur şi simplu neluate în seamă…

— Fata e a mea! izbucni Tolomei, supărat că soţia lui se băgase în vorbă şi deloc fericit să fie victima unei prelegeri. Pot să fac ce vreau cu ea. Îţi mulţumesc pentru interes, *comandante*, dar am alte planuri cu ea.

— Te sfătuiesc să te gândeşti cu mai multă grijă la asta, zise *comandante* Marescotti, făcând un pas ameninţător în faţă. Fata s-a ataşat de fiul meu, pe care-l consideră salvatorul ei, şi cu siguranţă o să-ţi dea bătăi de cap dacă îi vei cere să se mărite cu altcineva. Mai ales cu cineva…

Aruncă spre Salimbeni o privire scârbită şi continuă:

— …care nu pare să-şi dea seama pe deplin de tragedia care s-a abătut asupra familiei ei.

Pus în faţa unei logici atât de ferme, Tolomei nu mai ştiu ce să obiecteze. Giulietta simţi, chiar, o uşoară împunsătură de milă faţă de el; stând între cei doi bărbaţi, unchiul ei semăna mult cu un om care se îneca, agăţându-se de scândurile împrăştiate ale bărcii, iar rezultatul era cât se poate de dizgraţios.

— Trebuie să înţeleg că te opui afirmaţiei mele. *comandante*? întrebă Salimbeni, băgându-se din nou între cei doi. De bună seamă nu vrei să pui la îndoială drepturile lui Messer Tolomei în calitate de cap al propriei sale familii, nu? Şi desigur că familia Marescotti nu doreşte gâlceavă cu Tolomei *şi* Salimbeni?

Ameninţarea din ochii săi nu avea cum să fie înţeleasă greşit.

În spatele coloanei, Giulietta nu mai era în stare să-şi reţină lacrimile. Voia să alerge la bărbaţi şi să-i oprească, dar ştia că prezenţa ei nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Când Romeo îi pomenise prima oară de intenţia sa de a se însura cu ea – în ziua aceea, în confesional – el îi spusese că între familiile lor fusese dintotdeauna pace. Se părea că acum, din cauza ei, aceste cuvinte nu mai erau adevărate.

Niccolino Patrizi, unul dintre cei nouă administratori-şefi ai Sienei, se uitase la conflictul care escalada jos lângă podium cu o nelinişte crescândă. Nu era singurul.

— Când erau duşmani de moarte, tare m-am mai temut de ei, medită vecinul său, cu privirea aţintită asupra lui Tolomei şi Salimbeni. Acum, că sunt prieteni, mă tem şi mai mult.

— Trebuie să punem capăt acestui lucru! exclamă Niccolino Patrizi, ridicându-se din jilţ. Messer Tolomei! Messer Salimbeni! Ce e cu atmosfera asta tainică la priveghiul de Madonna Assunta? Sper că nu faceţi afaceri în casa Domnului?

La aceste vorbe, rostite de pe podium, peste nobila adunare se lăsă o tăcere grea, iar sub altar episcopul uită, pentru o clipă, să mai binecuvânteze.

— Prea cinstite Messer Patrizi! răspunse Salimbeni cu o politeţe sarcastică. Nu ne faci niciun compliment nici nouă, nici Domniei Tale, rostind asemenea cuvinte. Mai bine ai face să ne feliciţi, căci prea bunul meu prieten Messer Tolomei şi cu mine am luat hotărârea de a sărbători pacea noastră de durată printr-o căsătorie.

— Condoleanţe pentru moartea soţiei Domniei Tale! aruncă Niccolino Patrizi. Nu auzisem să fi răposat!

— Monna Pia nu mai apucă să trăiască până luna viitoare, zise Salimbeni, netulburat. Zace la pat în Rocca di Tentennano şi nu mănâncă deloc.

— E greu să mănânci, când nu ţi se dă mâncare! murmură unul dintre magistraţii Biccherna.

— Va trebui să ceri aprobarea Papei pentru o nuntă între foşti duşmani! stărui Niccolino Patrizi. Şi mă îndoiesc că ai s-o capeţi. Cărarea dintre casele voastre a fost măturată de aşa un torent de sânge, că niciun om cumsecade nu-şi poate trimite fiica dincolo. Există un spirit malefic…

— Doar căsătoria poate să alunge spiritele rele!

— Papa nu este de aceeaşi părere!

— Se poate, zise Salimbeni, schiţând un zâmbet necuviincios. Însă Papa mi-e dator cu bani.

Afirmaţia lui grotescă avu efectul scontat. Niccolino Patrizi se aşeză jos, furios, dar redus la tăcere. Salimbeni se uită cu îndrăzneală la restul conducerii, ca pentru a provoca pealtcineva să se pronunţe împotriva planului său. Însă podiumul rămase tăcut.

— Messer Salimbeni! se auzi o voce prin murmurul de indignare reţinută, şi toată lumea se întinse să-l vadă pe curajos.

— Cine vorbeşte?

Salimbeni era întotdeauna încântat să aibă prilejul să-i pună la locul lor pe cei mai prejos de el.

— Nu fi timid!

— Timiditatea e pentru mine cum e virtutea pentru Domnia Ta, Messer Salimbeni! replică Romeo, ieşind în faţă.

— Şi, mă rog, cam ce-ai putea avea să-mi spui? zise Salimbeni, ţinându-şi capul în sus, în încercarea de a se uita de sus la rival.

— Doar atât, că doamna pe care o râvneşti aparţine deja altui bărbat.

— Zău? îi aruncă Salimbeni o privire lui Tolomei.

Cum aşa?

Romeo îşi îndreptă corpul:

— Fecioara Maria mi-a pus-o în mâini, ca să o pot veghea veşnic. Şi ce-a unit Cerul, să nu despartă niciun om!

La început, Salimbeni păru că nu-i venea să creadă, apoi izbucni în râs:

— Bine spus, băiete, acum te recunosc. Pumnalul tău mi-a omorât un bun prieten de curând, dar voi fi generos şi n-o să-ţi port pică, văzând că ai avut aşa mare grijă de viitoarea mea mireasă.

Întorcându-se, Salimbeni arătă limpede că el considera discuţia încheiată. Toate privirile căzură acum asupra lui Romeo, al cărui chip era în flăcări din cauza repulsiei, şi nu un singur om simţi milă pentru tânărul care era, în mod atât de evident, victima micului arcaş răutăcios.

— Vino, fiule, zise *comandante* Marescotti, retrăgându-se. Să nu mai adăstăm acolo unde jocul e pierdut.

— Pierdut? strigă Romeo. Niciodată n-a fost un joc!

— Indiferent ce afaceri au ăştia doi, au bătut palma sub altarul Fecioarei. Ceartă-te cu ei şi te cerţi cu Dumnezeu.

— Aşa voi face! exclamă Romeo. Căci Cerul s-a întors chiar împotrivă-şi, permiţând să se întâmple aşa ceva!

Când tânărul păşi din nou înainte, n-a mai fost nevoie de niciun gest pentru a se face linişte. Ochii tuturor erau deja aţintiţi pe buzele lui, într-o aşteptare înfrigurată.

— Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu! urlă Romeo, surprinzând întreaga adunare prin adresarea făcută în sus, spre domul de deasupra, şi nu lui Salimbeni. Madonna Assunta! O crimă cumplită se comite chiar în acest lăcaş, chiar sub mantia ta, în această noapte! Mă rog să-i îndrepţi pe răufăcători pe calea cea bună şi să ni te arăţi nouă tuturor, pentru ca nimeni să nu se poată îndoi de dorinţa ta divină! Fie ca bărbatul care câştigă *Palio*-ul mâine să fie cel ales! Pune pe mine flamura ta sfântă, să-mi

împodobesc cu ea patul de nuntă şi să mă odihnesc pe ea cu mireasa mea legiuită! Astfel mulţumit, voi renunţa să mă fălesc cu victoria mea; în loc s-o port, transformată în haine, ca s-o vadă toată lumea, ţi-o voi înapoia ţie, milostivă Mamă, căci a fost câştigată potrivit voinţei tale şi dăruită mie de mâna ta, pentru a-ţi arăta bunăvoinţa în această privinţă!

Când, în cele din urmă, Romeo tăcu, nu era om pe lângă el care să vrea să-i întâlnească privirea. Unii împietriră la auzul blasfemiei, alţii se ruşinară să vadă un Marescotti făcând un târg atât de egoist şi neobişnuit cu Fecioara Maria, dar celor mai mulţi dintre ei le-a fost doar milă de tatăl lui, *comandante* Marescotti, care era un om pe care toţi îl admirau. Din punctul de vedere al majorităţii, tânărul Romeo nu avea să supravieţuiască întrecerii de la *Palio*, fie ca urmare a intervenţiei divine după o profanare atât de făţişă, fie că avea să se întâmple din simpla necesitate a politicii omeneşti.

IV.III

Da, fără de prihană,
O zgârietură: *moartea mă aşteaptă*.
Găseşte-mi un chirurg. Cumplită faptă![22]

Pe când mă îndepărtam de Muzeul Bufniţei, eram sfâşiată între două sentimente: pe de o parte, era o uşurare că pumnalul lui Romeo şi *cencio*-ul se aflau acum în seif la Peppo, iar, pe de altă parte, regretam că renunţasem la ele atât de repede. Dacă mama voia să le folosesc într-un anume scop? Dacă ele deţineau, cumva, un indiciu cu privire la locul unde era mormântul Julietei?

Pe tot drumul până la hotel, m-am opus impulsului de a mă întoarce la muzeu şi a-mi cere comorile înapoi. Am reuşit mai ales pentru că ştiam că satisfacţia de a le recupera va fi în curând umbrită de teama cu privire la ce li s-ar întâmpla după aceea. Cine putea să spună că erau mai în siguranţă în seiful lui *direttore* Rossini decât în cel al lui Peppo? La urma urmei, tipul fioros ştia unde stau – cum altfel ar fi putut să intre prin efracţie în camera mea? – şi, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi dea seama unde-mi ţin lucrurile.

Cred că m-am oprit în mijlocul străzii. Până în acel moment, nu-mi trecuse prin minte că a mă întoarce la hotel era cel mai puţin inteligent lucru pe care-l puteam face, chiar dacă nu mai aveam vestigiile. Fără îndoială, banditul aştepta să fac exact asta. Şi, după mica noastră partidă de-a v-aţi ascunselea din arhiva universităţii, probabil că nu era într-o dispoziţie deosebit de generoasă.

În mod limpede, trebuia să schimb hotelul, şi trebuia s-o fac de o asemenea manieră încât să mi se piardă urma. Ori poate că ăsta era, de fapt, semnalul final că trebuia să sar în primul avion care să mă ducă înapoi în Virginia?

Nu. Nu puteam să mă dau bătută. Nu acum, când ajungeam, în sfârşit, undeva. O să schimb hotelul, poate chiar în acea noapte, când se făcea întuneric. Voi deveni

22 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena I.

invizibilă, şireată, rea. De data asta, Julieta urca în ring.

Secţia de Poliţie era pe aceeaşi stradă cu Hotel Chiusarelli. Am zăbovit un pic pe afară, uitându-mă la poliţiştii care veneau şi plecau, întrebându-mă dacă asta ar fi o mutare isteaţă – să mă fac cunoscută celor care aplicau legea în plan local şi să risc să mi se afle dubla identitate. În cele din urmă, am hotărât că nu era înţelept. Stătusem în suficient de multe camere de anchetă ca să ştiu că poliţiştii sunt exact ca nişte ziarişti; sigur, îţi ascultă povestea, dar preferă să creeze ei una. Şi ce-ar fi putut ei să facă? Să facă un portret-robot fantomă al ticălosului, care să nu folosească la nimic, şi o fotografie a cadavrului meu?

Aşa că am mers înapoi în centru, întorcându-mă la fiecare zece paşi să văd dacă eram urmărită şi întrebându-mă care trebuia să fie strategia mea de aici înainte. Am intrat chiar şi la bancă în Palazzo Tolomei să văd dacă *présidente* Maconi avea timp de mine, să-mi dea un sfat; din păcate, nu avea, dar casiera – acum prietena mea cea mai bună – mă asigură că va fi mai mult decât bucuros să mă primească peste zece zile, atunci când va reveni din concediu, de la Lacul Como.

De când sosisem în Siena, trecusem de mai multe ori pe lângă uşa interzisă a Băncii Monte Paschi din Palazzo Salimbeni. Îmi grăbeam de fiecare dată paşii prin dreptul acestei fortăreţe Salimbeni, ca să nu fiu detectată, şi chiar îmi băgăm capul între umeri, întrebându-mă dacă biroul şefului pazei dădea spre Banchi di Sopra sau în altă parte.

Însă în ziua aceea era altfel. Era ziua în care luam taurul de coarne şi-l scuturam zdravăn. Aşa că am mers până la uşa care arăta ca desprinsă din castelul lui Dracula şi am intrat, asigurându-mă că noua mea atitudine era bine înregistrată de camerele de supraveghere.

Pentru o clădire care fusese arsă de familiile rivale – a mea fiind una dintre ele –, făcută bucăţi de populaţia furioasă, reconstruită de câteva ori de către proprietari, confiscată de guvern şi, în cele din urmă, renăscută ca banca privată cea mai veche din lume, Palazzo Salimbeni

era un loc remarcabil de paşnic. Designul interiorului amesteca medievalul cu modernul într-un mod care le justifica deopotrivă şi, pe când mă îndreptam spre zona de recepţie, breşa de timp dintre acum şi atunci se închise în juru-mi fără să pară că are vreo cusătură.

Recepţionera vorbea la telefon, dar puse o mână pe receptor ca să-mi zâmbească şi să mă întrebe pe cine venisem să văd. Când i-am spus că eram o prietenă de-a şefului pazei şi că aveam o treabă urgentă de discutat cu el, ea dădu din cap şi îmi şopti că-l puteam găsi la subsol.

Plăcut surprinsă că mă lăsa să intru aşa, pur şi simplu, neînsoţită şi neanunţată, am început să cobor scările cu nepăsare voită, în timp ce un şir de şoricei în cizme dansau de mama focului în cutia mea toracică. Fuseseră ciudat de tăcuţi atunci când alergasem ca să-mi salvez viaţa ceva mai devreme, dar acum erau plini de forţă, doar pentru că mergeam să mă întâlnesc cu Alessandro.

Când îl lăsasem la restaurant cu o seară înainte, nu nutrisem, ca să fiu foarte sinceră, nicio dorinţă să-l mai văd vreodată. Sunt sigură că sentimentul era reciproc. Cu toate astea, iată-mă acolo, îndreptându-mă direct spre bârlogul lui, fără niciun alt motiv în afară de instinct. Janice obişnuia să spună că instinctul e judecată pripită; eu nu eram aşa sigură de partea cu judecata. Judecata îmi spunea că era foarte probabil ca Alessandro şi familia Salimbeni să fie amestecaţi în toate chestiile nasoale care mi se întâmplau, însă instinctul îmi spunea că pot să am încredere în el, chiar şi numai pentru ca să-mi spună cât de mult mă detestă. Ce să mai înţelegi?

Când am coborât la subsol, aerul deveni mult mai răcoros şi am zărit urme ale structurii iniţiale a construcţiei, pe măsură ce zidurile deveneau mai tocite şi mai dure în jurul meu. În Evul Mediu, această fundaţie susţinuse un turn înalt, poate la fel de înalt ca Turnul Mangia din Campo. Întregul oraş fusese plin de aceste turnuri, care serveau ca fortificaţii în vremuri tulburi.

La capătul scărilor, un coridor îngust se întindea în

întuneric şi uşi căptuşite cu fier, aflate de o parte şi de alta, făceau ca locul să semene cu o închisoare subterană. Începeam să mă tem că undeva pe drum cotisem într-o direcţie greşită, când deodată se auziră voci, urmate de urale, venind din spatele unei uşi pe jumătate deschise.

M-am apropiat de uşă cu oarecare nelinişte. Indiferent dacă Alessandro era sau nu acolo, urma să am de dat o grămadă de explicaţii, iar retorica nu a fost niciodată punctul meu forte. Trăgând cu ochiul înăuntru, am zărit o masă plină cu bucăţi de metal şi sandvişuri mâncate pe jumătate, un perete cu puşti şi trei bărbaţi – unul dintre ei fiind Alessandro – stând în picioare în jurul unui mic ecran. La început, am crezut că se uitau la emisia vreuneia dintre camerele de supraveghere din clădire, dar, când începură brusc cu toţii să mormăie supăraţi şi să se ia de cap, mi-am dat seama că se uitau la un meci de fotbal.

Când niciunul nu reacţionă la bătaia mea în uşă, am făcut un pas înăuntru – unul mititel – şi mi-am dres vocea. Acum, în sfârşit, Alessandro îşi întoarse capul să vadă cine avusese curajul să întrerupă meciul şi, când mă zări stând acolo, încercând să zâmbesc, arătă de parcă tocmai l-ar fi lovit cineva în cap cu o tigaie.

— Scuze de deranj, am spus, sfioasă, aruncând la bătaie ceea ce Janice numea mişcarea mea de Bambi. Ai o clipă?

După câteva secunde, ceilalţi doi bărbaţi părăsiră camera, luându-şi armele şi vestele antiglonţ în timp ce ieşeau, cu sandvişurile în gură.

— Ei, satisfă-mi curiozitatea, zise Alessandro, închizând televizorul şi azvârlind de-o parte telecomanda.

Era limpede că nu credea că am nevoie de restul frazei. Felul în care mă privea sugera că – în ciuda faptului că eram o ticăloasă – în taină îi făcea plăcere să mă vadă.

M-am aşezat pe un scaun liber, privind în jur la aparatura de pe pereţi.

— Ăsta e biroul tău?

— Mhm.

Îşi trase sus pe umeri bretelele care-i spânzurau şi se aşeză la masă în faţa mea.

— Aici interogăm oamenii. Mai ales americani. Pe vremuri, asta era o cameră de tortură.

— Ţi se potriveşte.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Îşi puse un bocanc pe marginea mesei şi se lăsă pe spate, rezemându-se de perete.

— OK, te ascult. Trebuie să ai un motiv foarte bun ca să te afli aici.

— Nu l-aş numi chiar motiv, am privit eu în altă parte. Este evident că mă consideri o nenorocită de conspiratoare în ale răului…

— Am văzut eu şi mai rău de-atât.

— …şi nici eu nu m-am înscris în fan-clubul tău.

El zâmbi strâmb:

— Şi totuşi, iată-te aici.

Mi-am încrucişat braţele la piept:

— Ştiu că tu nu crezi că sunt Giulietta Tolomei, dar ştii ce? Nici nu-mi pasă. Însă, pe scurt, uite cum stă treaba: cineva încearcă să mă omoare.

— Vrei să spui, altcineva decât tu însăţi?

— Mă urmăreşte cineva. Genul periculos. În trening. Un adevărat ticălos. Mi-am închipuit că e un prieten al tău.

Alessandro nici nu clipi.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Nu ştiu… am ridicat eu din umeri. Să mă ajuţi?

El nu-şi putu reţinu un zâmbet:

— Şi, adu-mi aminte: de ce aş face aşa ceva?

— Hei! am exclamat eu. Sunt o domniţă aflată la ananghie!

— Şi cine sunt eu, Zorro?

M-am uitat la el cu ochi mijiţi:

— Credeam că italienii sunt sensibili la farmecele feminine.

El cugetă la idee:

— Suntem. Atunci când le întâlnim.

— OK, am spus, înghiţindu-mi furia. Foarte bine. Vrei

să mă duc dracului şi o să mă duc. O să mă întorc înapoi în State şi n-o să vă mai deranjez niciodată, nici pe tine, nici pe zâna ta de naşă. Dar mai întâi vreau să aflu cine este tipul ăsta şi să pun pe cineva să-i facă felul.

— Şi acel cineva sunt eu?

M-am uitat rapid la el, examinându-l:

— Pari competent. Dar poate mă înşel. M-am gândit că n-ai vrea ca un tip ca ăsta să umble de capul lui, liber, prin Siena ta dragă.

Acum, în sfârşit, Alessandro se aplecă înainte cu o sinceritate prefăcută şi îşi puse coatele pe masă.

— Prea bine, domnişoară Jacobs, spune-mi de ce crezi că încearcă cineva să te omoare.

— Păi…

Ochii mi-au fost atraşi de tatuajele de pe antebraţele lui şi refuzară să mă asculte.

— Ce zici de un tip cu un pistol care mă căuta într-un subsol? Sau…

Am încercat să vin cu ceva mai convingător, dar creierul meu era ocupat cu procesarea altor impulsuri. Nu acesta era Alessandro pe care mă aşteptasem să-l găsesc când am intrat în Palazzo Salimbeni. Alessandro pe care îl ştiam era pus la patru ace şi subtil şi nu purta tricouri intrate la apă. Astea fiind zise, nu că m-aş fi plâns.

Punând la bătaie multă răbdare, Alessandro zise:

— Asta nu înseamnă că intenţionează să te omoare. Cum vrei să te ajut dacă nu-mi spui adevărul?

— Ba ţi-l spun! Pe cuvânt!

Am încercat să par drăguţă şi neajutorată, dar el nu muşcă momeala şi regretam acum că nu-mi luasem notiţe mai temeinic atunci când o vedeam pe Janice intrând în graţiile bărbaţilor. Fără nicio excepţie, ei sfârşeau întotdeauna prin a-i oferi ceea ce-şi dorea, iar uneori chiar mai mult.

Dacă îmi putea citi gândurile, Alessandro nu o arătă, ci spuse:

— Nu tot adevărul. Sunt o mulţime de piese care lipsesc din puzzle.

— Ce te face să crezi că există o imagine de ansamblu?

— Ţi-am citit dosarul. Întotdeauna există o imagine de ansamblu. Nu e drăguţă, dar există. Aşa că spune-mi ce caută tipul.

Am respirat adânc, cât se poate de conştientă că eu însămi alesesem să mă pun în această situaţie şi că trebuia să dau o oarecare explicaţie.

— OK, am zis în cele din urmă, cred că umblă după ceva ce mi-a lăsat mama. O moştenire de familie pe care părinţii mei au găsit-o cu mulţi ani în urmă şi pe care mama a vrut s-o am eu. Aşa că a ascuns-o într-un loc unde numai eu o puteam găsi. De ce? Pentru că, indiferent dacă îţi place sau nu, eu sunt Giulietta Tolomei.

M-am uitat sfidător la el şi l-am descoperit cercetându-mi chipul cu ceva asemănător unui zâmbet.

— Şi ai găsit-o?

— Nu cred. Nu încă. Tot ce am găsit e o cutie ruginită plină cu hârtii, o zdreanţă veche şi un soi de pumnal, şi, foarte sincer, nu pricep…

— Ho! mă făcu Alessandro să vorbesc mai rar. Ce fel de hârtii, ce fel de zdreanţă?

— Povestiri, scrisori. Prostii. Nu mă face să încep. Şi se pare că zdreanţă e un *cencio* de la *Palio*, din 1340. Pur şi simplu l-am găsit înfăşurat în jurul unui pumnal, într-un sertar…

— Stai puţin! Ai zis că ai găsit *cencio*-ul din 1340?

Am fost surprinsă să-l văd reacţionând la această veste chiar mai puternic decât reacţionase Peppo.

— Da, cred că da. Se pare că e foarte special. Iar pumnalul…

— Unde este?

— La loc sigur. I l-am lăsat vărului meu la Muzeul Bufniţei.

Văzând că nu înţelegea, am adăugat:

— Vărul meu, Peppo Tolomei, e custode la muzeul *Contrada della Civetta*. Mi-a spus că o să-l pună în seif.

Alessandro scoase un mormăit şi-şi trecu ambele

mâini prin păr.

— Ce? am spus. N-a fost o idee bună?

— *Cazzo*!

Se ridică, scoase un pistol dintr-un sertar şi îl băgă în tocul de la curea.

— Vino, să mergem!

— Stai! Ce se întâmplă? m-am ridicat eu în silă. Doar nu sugerezi să mergem să-l vedem pe vărul meu cu… arma aia?

— Nu, nu e o sugestie. Haide!

În timp ce zoream de-a lungul coridorului, el aruncă o privire spre picioarele mele:

— Poţi să alergi în chestiile alea?

— Uite ce e, i-am spus, chinuindu-mă să ţin pasul, vreau să fie cât se poate de clar un singur lucru. Eu sunt o pacifistă. Nu cred în arme. OK?

El se opri pur şi simplu în mijlocul coridorului, scoase arma şi mi-o puse în mână înainte să-mi dau seama ce făcea.

— Simţi asta? E o armă. Există. Şi sunt o grămadă de oameni care nu vor pace, dar care cred în arme, cum e şi amorezul tău în trening. Aşa că scuză-mă că mă ocup de nenorociţii ăştia înainte să zburăm cu toţii în micuţa ta utopie în care copacii se îmbrăţişează.

Am alergat tot drumul pe Via Sallustrio B andini ca să intrăm în Piazzetta del Castellare din spate. Alessandro îşi scoase arma când ne apropiarăm de uşa muzeului, dar m-am prefăcut că nu observ.

— Stai în spatele meu, zise el, şi dacă lucrurile merg prost, culcă-te la podea şi acoperă-ţi capul.

Fără să aştepte un răspuns din partea mea, îşi duse un deget la buze şi deschise încet uşa. Ascultătoare, am intrat în muzeu cu câţiva paşi în urma lui. În mintea mea, nu exista nicio îndoială că reacţiona disproporţionat, dar aveam de gând să-l las să ajungă singur la această concluzie. Întreaga clădire era complet tăcută şi nu exista nicio dovadă de activitate infracţională. Am trecut prin câteva camere cu pistolul în faţă, dar, în cele din urmă, eu

m-am oprit.

— OK, ascultă…

Însă Alessandro îmi puse imediat o mână pe gură ca să mă facă să tac şi, cum stăteam aşa acolo, încordaţi amândoi, am auzit şi eu: zgomotul făcut de cineva care gemea.

Deplasându-ne mai repede prin camerele rămase, am ajuns curând la sursa zgomotului şi, după ce Alessandro se asigură că nu era o ambuscadă, ne-am năpustit înăuntru, unde l-am găsit pe Peppo zăcând pe jos, în propriu-i birou, plin de vânătăi, dar în viaţă.

— O, Peppo, am ţipat eu, încercând să-l ajut. Eşti bine?

— Nu! ripostă el, bineînţeles că nu sunt bine! Nu-mi pot folosi piciorul. Cu siguranţă am căzut. Cât e ora?

— Patru.

M-am uitat în jur să văd unde îşi pusese cârja şi privirea îmi căzu pe seiful din colţ, care era deschis şi gol.

— L-ai văzut pe bărbatul care a făcut asta? l-am întrebat.

— Ce bărbat? încercă Peppo să se ridice în capul oaselor, dar se strâmbă de durere. Vai, capul meu! îmi trebuie pastilele. *Salvatore*! A, nu, stai. E ziua liberă a lui Salvatore. Ce zi e azi?

— *Non ti muovere*! îngenunche Alessandro şi examină un moment picioarele lui Peppo. Cred că are tibia ruptă. O să chem o ambulanţă.

— Stai! Nu!

Peppo nu voia o ambulanţă.

— Tocmai voiam să închid seiful. Mă auziţi? Trebuie să închid seiful.

— Hai să ne facem griji pentru seif mai târziu, am spus eu.

— Pumnalul… este în sala de şedinţe. Îl căutam într-o carte. Şi el trebuie băgat în seif. E malefic!

Eu şi Alessandro am schimbat o privire. Nu era acum momentul să-i spunem lui Peppo că era mult prea târziu să mai închidă seiful. În mod clar, *cencio*-ul dispăruse odată

cu toate celelalte comori pe care vărul meu le ţinuse la păstrare în seif. Însă poate că hoţul nu observase pumnalul. Dacă era aşa, măcar exista o consolare cât de mică în mijlocul acestui necaz. Aşa că m-am ridicat şi am mers în sala de şedinţe, iar acolo pumnalul lui Romeo zăcea pe masă, lângă un ghid al colecţionarilor de arme medievale.

Cu pumnalul strâns în mână, m-am întors în biroul lui Peppo exact când Alessandro chema o ambulanţă.

— A, da, zise vărul meu, văzând pumnalul din mâna mea. Iată-l. Pune-l repede în seif. Aduce ghinion. Uite ce am păţit eu. În carte scrie că are în el spiritul diavolului.

Peppo suferise o contuzie minoră şi îşi fracturase un os, dar doctoriţa insistă să-l ţină la spital peste noapte, conectat la diverse aparate, pentru orice eventualitate. Din nefericire, ea insistă, de asemenea, să-i spună exact ce păţise.

— Doctoriţa zice că cineva l-a lovit în cap din spate şi a furat totul din seif, îmi şopti Alessandro, traducând conversaţia animată dintre doctoriţă şi pacientul ei irascibil, iar *el* zice că vrea să stea de vorbă cu un doctor adevărat şi că nimeni nu l-ar lovi în cap în propriul său muzeu.

— Giulietta! exclamă Peppo după ce reuşi, în sfârşit, să o scoată afară pe doctoriţă. Tu ce înţelegi din asta? Asistenta zice că cineva a dat spargere la muzeu!

— Mă tem că e adevărat, i-am spus, luându-l de mână. Îmi pare foarte rău. E numai vina mea. Dacă n-aş fi…

— Şi ăsta cine e? îl privi Peppo bănuitor pe Alessandro. E aici ca să scrie un raport? Spune-i că n-am văzut nimic.

— Acesta este căpitanul Santini, i-am explicat. El este cel care te-a salvat. Dacă n-ar fi fost el, ai fi încă… într-o mare suferinţă.

— Hmm.

Peppo nu era pregătit să renunţe deocamdată la

dispoziţia lui războinică.

— L-am mai văzut. E un Salimbeni. Nu ţi-am spus eu să te ţii departe de oamenii ăştia?

— Sssttt! Te rog!

Am încercat cât am putut să-l fac să tacă, dar ştiam că Alessandro auzise fiecare cuvânt.

— Trebuie să te odihneşti.

— Nu, nu trebuie! Trebuie să vorbesc cu Salvatore. Trebuie să descoperim cine a făcut asta. Erau multe comori în seiful ăla.

— Mă tem că hoţul voia *cencio*-ul şi pumnalul. Dacă nu ţi le-aş fi adus ţie, nimic dintre toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Peppo păru nedumerit:

— Dar cine ar… O!

Ochii lui deveniră ciudat de distanţi, pe când privea în gol într-un trecut nebulos.

— Bineînţeles! Cum de nu m-am gândit la asta? Dar chiar ar face el aşa ceva?

— Despre cine vorbeşti? i-am zis, îndemnându-l să rămână concentrat. Ştii cine ţi-a făcut asta?

Peppo mă apucă de braţ şi se uită la mine cu o intensitate febrilă:

— Întotdeauna zicea că el o să se întoarcă. Patrizio, tatăl tău. Mereu zicea că, într-o zi, Romeo se va întoarce să-şi ia totul înapoi… viaţa, viitorul… iubirea… tot ce i-am luat noi.

Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu voia să-mi dea drumul.

— Peppo, cred că ar trebui să încerci să dormi, i-am spus.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Alessandro cântărind în mână pumnalul lui Romeo, încruntându-se de parcă ar fi putut să simtă puterile sale ascunse.

Mai somnoros acum, că sedativul începea, în sfârşit, să-şi facă efectul, Peppo continuă:

— Romeo, Romeo. Romeo Marescotti. Ei bine, nu poţi fi o fantomă pentru totdeauna. Poate că asta este

răzbunarea lui. Pe noi toţi. Pentru cum i-am tratat mama. El era – cum spuneţi voi? – *un figlio illegittimo… căpitano?*

— Născut în afara căsătoriei, zise Alessandro, alăturându-se discuţiei noastre.

— Şi, *şi*! dădu din cap Peppo. Născut în afara căsătoriei! A fost un mare scandal. Ea era o fată atât de frumoasă… Aşa că el i-a alungat.

— Cine? l-am întrebat eu.

— Marescotti. Bunicul. Era un bărbat foarte demodat. Însă foarte chipeş. Încă îmi amintesc *compar să* din 65 – a fost prima victorie a lui Aceto, şi era acolo şi Pantera. Ah, Topolone, frumos cal. Nu mai sunt cai ca acesta. Pe atunci nu-şi suceau gleznele şi nu erau descalificaţi şi nu aveam nevoie de tot felul de veterinari şi de primari care să ne spună că nu putem alerga… of!

Îşi scutură capul, cu dezgust.

— Peppo? l-am bătut uşurel pe mână. Vorbeam despre familia Marescotti. Despre Romeo, mai ţii minte?

— A, da! Se zicea că băiatul avea mâini malefice. Tot ce atingea, se strica. Caii pierdeau la curse. Oamenii mureau. Era un blestem. Aşa se zicea. Pentru că era botezat după Romeo, înţelegi tu? Provenea din acea spiţă. Nefericirea… e în sânge… exact ca la tine. Însă el era doar un băiat ca alţi băieţi. Totul trebuia să fie rapid şi zgomotos – nu putea să stea locului. Întotdeauna scutere, întotdeauna motociclete, întotdeauna se dădea cu paraşuta sau strica asta ori aia.

— L-ai cunoscut?

— Nu, ştiu doar ce zicea lumea. Nu s-au mai întors niciodată. El şi mama lui. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Se zice că a crescut sălbatic, la Roma, şi că a ajuns infractor şi a omorât oameni. Se zice… se zice că a murit. În Nassiriyah. Cu[23] un alt nume. Dar este doar o legendă. Oamenilor le plac tragediile. Conspiraţiile. Iarna e prea multă linişte pe aici.

M-am uitat la Alessandro, iar el îmi întâlni privirea, ochii săi fiind neobişnuit de întunecaţi.

---

23 Localitate din sudul Irakului.

— Deci, tu nu crezi povestea asta? l-am întrebat.

Peppo oftă, cu pleoapele din ce în ce mai grele:

— Mai ştiu şi eu ce să cred? Of, de ce nu trimit un doctor?

Chiar atunci, uşa se deschise larg şi toată familia Tolomei se revărsă în cameră cu vaiete şi lamentări pentru a-şi înconjura eroul căzut. Era evident că doctoriţa le prezentase situaţia, căci soţia lui Peppo, Pia Maria, se uită urât la mine în timp ce mă împinse la o parte şi se aşeză în locul meu lângă soţul ei şi nimeni nu exprimă ceva care ar fi putut fi interpretat drept recunoştinţă. Spre completa mea umilire, bătrâna Nonna Tolomei intră târşâindu-şi picioarele chiar când mă uitam la calea mea de scăpare, şi în mintea ei nu exista nicio îndoială că vinovatul în toată povestea asta nu era hoţul, ci eu.

— *Tu*! mormăi ea, ţintind spre inima mea cu un deget noduros. *Bastardo*!

A mai spus multe lucruri, dar nu le-am înţeles, încremenită de furia ei ca o căprioară în faţa trenului care se apropie, am rămas pur şi simplu acolo, cu gura căscată, până când Alessandro, sătul de distracţia în familie, mă apucă de ceafă şi mă târî afară pe uşă, în siguranţă.

— Pfiu! am gâfâit eu, revenind la normalitate. Ce cucoană furioasă! îţi vine să crezi că e mătuşa mea? Ce zicea?

— Nu contează, zise Alessandro, mergând pe holul spitalului cu expresia cuiva care îşi doreşte să fi avut o grenadă în plus.

— Te-a numit un Salimbeni! i-am spus, mândră că măcar atâta lucru înţelesesem.

— Aşa e. Şi nu era un compliment.

— Şi cum m-a făcut pe mine? De asta nu m-am prins.

— Nu contează.

— Ba da, contează.

M-am oprit în mijlocul holului:

— Cum m-a făcut?

Alessandro mă privi cu ochi blânzi:

— A zis aşa: copil bastard. Nu eşti una dintre noi.

— O! am făcut eu o pauză ca să diger cuvintele. Bănuiesc că nimeni nu crede că sunt cu adevărat Giulietta Tolomei. Poate că merit asta. Poate că ăsta e vreun tip special de iad, rezervat oamenilor ca mine.

— Eu te cred.

M-am uitat la el, uimită.

— Zău? Asta e ceva nou. Când s-a întâmplat asta?

El ridică din umeri şi începu să meargă:

— Când te-am văzut stând acolo în uşa mea.

N-am ştiut cum să răspund acestei amabilităţi subite, aşa că am parcurs restul drumului în tăcere, coborând scările şi ieşind afară pe uşa spitalului în lumina aceea aurie, catifelată, care marchează sfârşitul zilei şi începutul celor mai sălbatice vise.

— Aşadar, domnişoară Tolomei, mai e şi altceva ce ar trebui să ştiu? zise Alessandro, întorcându-se spre mine cu mâinile la şolduri.

— Păi… am făcut eu, mijindu-mi ochii din cauza luminii. Mai e şi un tip pe motocicletă…

— Santa Maria!

— Dar el e altfel. El doar… se ţine după mine. Nu ştiu ce vrea…

Alessandro îşi dădu ochii peste cap:

— Nu ştii ce vrea! Vrei să-ţi spun eu ce vrea?

— Nu, e în regulă.

Mi-am aranjat rochia ca să-i evit privirea scrutătoare.

— Nu e cu adevărat o problemă. Dar tipul celălalt, tipul în trening… a intrat în camera mea de la hotel. Aşa că… cred că poate ar trebui să schimb hotelul.

— Aşa *crezi*?

Alessandro nu era impresionat.

— O să-ţi spun eu ce să faci. Primul lucru pe care o să-l facem e să mergem la Poliţie…

— Nu, nu la Poliţie!

— Ei sunt singurii care îţi pot spune cine i-a făcut asta lui Peppo. E nevoie de specialişti. Iar eu nu am acces la registrul centralizat pentru infracţiuni de la Monte Paschi. Nu-ţi face griji, o să vin cu tine. Îi cunosc pe tipii

ăştia.

— Da, cum să nu! m-am uitat eu la el cu ochii îngustaţi. Asta nu e decât o modalitate isteaţă de a mă face să ajung la închisoare.

El ridică mâinile în sus:

— Dacă aş fi vrut să fii la închisoare, n-ar fi trebuit să fiu cu adevărat prea isteţ, nu-i aşa?

M-am încruntat:

— Hei, ia ascultă! Tot nu-mi plac jocurile tale de intimidare.

— Atunci de ce continui să le joci? rânji el.

Secţia de Poliţie din Siena era un loc foarte liniştit. Cândva, în trecut, ceasul de pe perete rămăsese fără baterie la ora şapte fără zece. În timp ce stăteam acolo în seara aceea, uitându-mă silitoare la chipurile de infractori care se derulau, pagină după pagină, pe monitorul computerului, am început să mă simt eu însămi ca o răufăcătoare. Cu cât mă uitam mai mult la chipurile lor, cu atât îmi dădeam seama mai mult că, sinceră să fiu, habar n-aveam cum arăta de aproape urmăritorul meu. Prima oară când l-am văzut, purta ochelari de soare. A doua oară, fusese prea întuneric ca să văd ceva, iar a treia oară – chiar în după-amiaza aceea – mă concentrasem prea mult asupra armei din mâna lui ca să mă mai gândesc la detaliile de fineţe ale mutrei sale.

— Îmi pare rău… m-am întors eu să-l privesc pe Alessandro, care stătuse lângă mine foarte răbdător, cu coatele pe genunchi, aşteptând clipa în care voi striga „<evrika”. Nu recunosc pe nimeni.

Am zâmbit în chip de scuză la poliţista care se ocupa de computer, ştiind foarte bine că iroseam timpul tuturor.

— *Mi displace*.

— E în regulă, zise ea, zâmbindu-mi pentru că eram o Tolomei, n-o să mai dureze mult până vom analiza amprentele.

Primul lucru pe care l-a făcut Alessandro când am ajuns la Secţia de Poliţie a fost să raporteze spargerea de

la Muzeul Bufniţei. Două maşini de patrulă fuseseră trimise imediat, iar cei patru poliţişti fuseseră foarte entuziasmaţi că aveau de-a face cu un caz de infracţiune reală. Dacă individul fusese suficient de prost încât să lase vreo urmă la muzeu, în special amprente, nu era decât o chestiune de timp să aflăm cine e, cu condiţia, desigur, să mai fi fost arestat înainte.

— Cât aşteptăm, am spus eu, crezi că ar trebui să-l căutăm în baza de date pe Romeo Marescotti?

Alessandro se încruntă:

— Chiar crezi ce a zis Peppo?

— De ce nu? Poate că este el. Poate că a fost el tot timpul.

— În trening? Nu prea cred.

— De ce nu? îl cunoşti?

Alessandro inspiră profund:

— Da, şi nu este în computerul ăla. M-am uitat deja.

M-am holbat la el, prea uimită ca să vorbesc. Văzându-mi expresia, el zâmbi, dar nu era un zâmbet fericit.

— Fii bucuroasă că nu era el. De obicei, el obţine ceea ce vrea.

Înainte să-i mai pot pune alte întrebări, doi poliţişti intrară în cameră, unul dintre ei cărând un laptop pe care îl puse în faţa mea. Nu vorbeau engleză, aşa că Alessandro a trebuit să-mi traducă ce-mi ziceau.

— Au găsit o amprentă la muzeu, îmi explică el, şi vor să te uiţi la nişte fotografii ca să vezi dacă ţi se pare cunoscut cineva.

M-am întors să privesc ecranul. Pe el apărea un şir de cinci chipuri de bărbaţi, fiecare uitându-se la mine cu un amestec de apatie şi dezgust. După un moment, am spus:

— Nu pot fi sigură sută la sută, dar dacă vreţi să ştiţi care dintre ei seamănă cel mai mult cu tipul care m-a urmărit, ar trebui să spun că numărul patru.

După o scurtă conversaţie cu poliţiştii, Alessandro dădu din cap:

— Ăsta e bărbatul care a dat spargere la muzeu. Ei vor să ştie acum *de ce* a făcut-o şi de ce te urmărea.

— Ce-ar fi să-mi spună cine e?

Am privit în jurul meu la chipurile serioase.

— E vreun… criminal?

— Numele lui e Bruno Carrera. În trecut, a fost implicat în crima organizată şi a avut legături cu nişte oameni răi. N-a mai fost în vizor de o vreme, dar se pare că a revenit.

M-am uitat din nou la monitor. Bruno Carrera trecuse în mod cert de prima tinereţe. Era ciudat că se întorcea de la pensie ca să fure o zdreanţă veche care nu avea nicio valoare comercială.

— Aşa, de curiozitate… am zis eu fără să mă gândesc, a avut vreodată legătură cu un tip pe care îl cheamă Luciano Salimbeni?

Poliţiştii se uitară unul la altul.

— Foarte isteţ, şopti Alessandro, vrând să spună exact opusul. Credeam că nu vrei să răspunzi la nicio întrebare.

Am ridicat privirea şi i-am văzut pe poliţişti studiindu-mă cu un interes renăscut. Era limpede că se întrebau ce anume făceam la Siena şi cât de multe informaţii cruciale mai aveam încă de dezvăluit despre spargerea de la muzeu.

— *La signorina conosce Luciano Salimbeni*? îl întrebă pe Alessandro unul dintre ei.

— Spune-le că Peppo, vărul meu, mi-a povestit despre Luciano Salimbeni. Se pare că era pe urmele unor moşteniri din familia noastră acum douăzeci de ani. Chiar e adevărat.

Alessandro mi-a pledat cauza cât de bine putea, însă poliţiştii n-au fost satisfăcuţi, continuând să ceară mai multe detalii. Era un joc de putere ciudat, căci era evident că-l respectau foarte mult şi cu toate acestea exista ceva legat de mine şi de povestea mea care nu se potrivea.

La un moment dat, ieşiră amândoi din cameră şi m-am întors spre Alessandro nedumerită:

— Gata? Acum putem să plecăm?

— Tu chiar crezi că o să te lase să pleci înainte să le explici de ce familia ta are legătură cu unul dintre cei mai căutaţi criminali ai Italiei? zise el, obosit.

— *Legături*? Tot ce am zis a fost că Peppo avea o bănuială…

Alessandro se aplecă spre mine, nedorind să fim auziţi de cineva:

— Giulietta, de ce nu mi-ai zis de toate astea?

Înainte să pot răspunde, poliţiştii au revenit cu dosarul lui Bruno Carrera, rugându-l pe Alessandro să mă chestioneze în legătură cu un anumit fragment.

— Se pare că ai dreptate, zise el, citind în fugă textul. Bruno obişnuia să facă treburi dubioase pentru Luciano Salimbeni. A fost prins o dată şi a spus Poliţiei o poveste despre o statuie cu ochi de aur…

El se uită la mine, încercând să-şi dea seama de sinceritatea mea:

— Ştii ceva despre asta?

Un pic zguduită de faptul că Poliţia ştia despre statuia de aur, chiar dacă ceea ce ştiau nu era exact, am reuşit totuşi să scutur din cap cu putere:

— Habar n-am.

Preţ de câteva clipe, ochii noştri rămaseră prinşi într-o bătălie tăcută, dar nu m-am clintit. În cele din urmă, el se întoarse la dosar:

— Se pare că Luciano s-ar putea să fi fost amestecat şi în moartea părinţilor tăi, chiar înainte ca el să dispară.

— Să dispară? Credeam că a murit.

Alessandro nici măcar nu se uită la mine:

— Ai grijă. N-o să te întreb cine ţi-a spus asta. Am dreptate să presupun că nu ai de gând să le spui poliţiştilor mai mult decât le-ai spus deja?

Îmi aruncă o privire, ca să-i confirm, apoi continuă:

— În cazul ăsta, îţi sugerez să începi să pari traumatizată, ca să putem pleca dracului de aici. Deja mi-au cerut de două ori numărul tău de asigurări sociale.

— Să nu uităm că tu eşti ăla care m-a târât aici! i-am

zis printre dinţi.

— Şi acum te târăsc afară de aici.

Îşi puse un braţ în jurul meu şi îmi mângâie părul ca şi cum aş fi avut nevoie de alinare.

— Nu fi supărată pentru Peppo. O să se facă bine.

Intrând în joc, m-am sprijinit de umărul lui şi am suspinat adânc, înlăcrimată, aproape sincer. Văzând tulburarea emoţională, poliţiştii ne lăsară în sfârşit în pace, iar după cinci minute ieşeam împreună din Secţia de Poliţie.

— Frumos lucrat, zise Alessandro de îndată ce nu mai puteam fi auziţi.

— Asemenea. Deşi... tu eşti cel care a vrut să mergem acolo, aşa că nu te aştepta la ovaţii.

— Hei! se opri el şi se uită la mine. Acum ştii numele bărbatului care te-a urmărit. Nu asta voiai atunci când ai venit să mă vezi în după-amiaza asta?

Lumea devenise neagră cât timp stătuserăm noi în Secţia de Poliţie, dar aerul era cald încă, iar felinarele stradale aruncau peste tot o lumină blândă, galbenă, făcând Piazza San Domenico să semene cu un decor de operă. Iar aşa cum stăteam acolo, uitându-ne unul la altul, Alessandro semăna foarte mult cu un zeu antic al lumii subterane, care-şi făcuse o scurtă apariţie la suprafaţa pământului pentru a se plânge de zgomot.

— Ce înseamnă *novia*? l-am întrebat.

El începu să meargă:

— Mi-am închipuit că dacă le zic că eşti iubita mea, vor înceta să mai ceară numărul tău de asigurări sociale. *Şi* numărul tău de telefon, că veni vorba.

Am râs:

— Şi nu s-au minunat de ce naiba se întâlneşte Julieta cu un Salimbeni?

Alessandro zâmbi, dar mi-am putut da seama că întrebarea mea l-a deranjat:

— Mă tem că la Academia de Poliţie de aici nu se predă Shakespeare.

Am mers o vreme în tăcere, fără să ne îndreptăm

într-o anumită direcţie. Ar fi fost momentul potrivit să ne despărţim, dar parcă nu-mi venea s-o fac. Ce conta că s-ar fi putut foarte bine ca Bruno Carrera să mă aştepte când mă întorceam la hotel? Să stau aproape de Alessandro mi se părea cel mai natural lucru cu putinţă.

— Acum ar fi momentul potrivit să-ţi mulţumesc?

— Da, zise el, uitându-se la ceas.

— Ce zici de cină? Fac eu cinste.

Propunerea mea îl amuză:

— Sigur. Asta dacă nu cumva preferi să stai la tine în balcon, să-l aştepţi pe Romeo?

— Cineva a intrat prin efracţie în balconul meu, ţii minte?

— Înţeleg. Vrei ca eu să te apăr.

— N-aş avea nimic de obiectat dacă ai face-o.

— Aşadar, zise el încruntându-se uşor, vrei protecţia mea, dar nu vrei arma mea.

Am ridicat din umeri:

— M-aş putea obişnui cu ea.

— Ai grijă, spuse el, fără să zâmbească. Până apare Romeo, s-ar putea să fii deja cu pirostriile pe cap.

IV.IV

Eşti plin de fiere
Ca un îndrăgostit. Acum îi cere
O aripă lui Cupidon, şi-apoi
Vom dănţui-mpreună, amândoi.[24]

Siena, 1340 d.Hr.

Era ziua de *Palio* şi oamenii din Siena pluteau cu veselie pe o mare de cântec. Fiecare stradă devenise un râu, fiecare *piazza* un vârtej de extaz religios, iar cei luaţi de curent îşi tot scuturau steagurile şi flamurile, doar or ieşi din apele puţin adânci şi vor încăleca pe ridicăturile alunecoase ale norocului, să ajungă la Maica lor din Ceruri, să-i simtă atingerea blândă.

Valul de omenire evlavioasă se spărsese de multă vreme de zăgazurile constituite de porţile oraşului, ţâşnind spre zona rurală, până la Fontebecci, la vreo două mile spre nord de Porta Camollia. Aici, un ocean de capete, care se înălţau şi coborau ritmic, privea cu atenţie la cei cincisprezece călăreţi înscrişi la *Palio*, care ieşeau din corturile lor în ţinută completă de luptă, pregătiţi să onoreze nou-încoronata Fecioară cu un spectacol îndrăzneţ al bărbăţiei.

Maestrului Ambrogio îi luase cea mai bună parte a dimineţii să iasă din oraş, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime şi, de-ar fi fost în stare să simtă mai puţină vină în chestiune, ar fi renunţat şi s-ar fi întors din drum de o mie de ori înainte chiar de a ajunge la jumătatea drumului spre Fontebecci. Însă nu putea. Cât de nenorocit se simţea bătrânul artist în dimineaţa asta! Cât de groaznic de greşit îi îndrumase pe aceşti tineri în problemele lor, prin intervenţia sa. De nu s-ar fi grăbit atât de mult să unească frumuseţea cu frumuseţe de dragul frumuseţii, Romeo nu ar fi aflat niciodată că Giulietta e în viaţă, iar ea, la rândul ei, nu s-ar fi molipsit niciodată de pasiunea lui.

24 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a IV-a.

Cât de ciudată era ideea că iubirea de frumuseţe a unui artist îl putea transforma atât de uşor în criminal şi torţionar! Cât de crud era din partea Fortunei să-i dea o lecţie unui om bătrân cu preţul fericirii unui tânăr cuplu. Sau greşea el când încerca să-şi explice propria-i crimă prin idei măreţe? Oare, de fapt, omenia lui primară, şi nimic altceva, fusese cea care-i condamnase pe tinerii îndrăgostiţi la pieire, chiar de la început? Oare era posibil ca el să-şi fi transferat propria-i dorinţă infirmă către trupul admirabil al lui Romeo şi ca toate speranţele lui pentru unirea fericită a tinerilor să fi fost doar un mod de a obţine o intrare indirectă în iatacul nupţial al Giuliettei Tolomei?

Maestrul nu era omul care să se delecteze cu ghicitori religioase dacă acestea nu erau parte dintr-o frescă şi plata nu era pe aproape, dar îi trecu brusc prin cap că uşoara greaţă pe care o simţea la gândul că el însuşi era un păpuşar bătrân şi lasciv trebuie să fi fost oarecum asemănătoare cu ceea ce simţea Dumnezeu în fiecare minut al fiecărei zile. Dacă, într-adevăr, El simţea ceva. La urma urmei, El era o fiinţă divină şi se putea concepe că divinitatea nu e compatibilă cu emoţia. Dacă nu, atunci Maestrului îi era sincer milă de Dumnezeu, căci istoria omenirii nu era nimic mai mult decât o lungă poveste udată cu lacrimi.

Cu Fecioara Maria era altceva. Ea fusese o fiinţă umană şi cunoscuse suferinţa. Ea era cea care-ţi asculta întotdeauna necazurile şi care avea grijă ca Dumnezeu să-şi trimită trăsnetele în direcţia potrivită. Întocmai ca soţia minunată a unui bărbat puternic, ea era cea cu care să te împrieteneşti şi pe care s-o rogi, cea care ştia cum să ajungă la inima Lui divină. Ea era cea căreia Siena îi dăruise cheile sale, cea care avea o afecţiune specială pentru sienezi şi care îi apăra împotriva duşmanilor, aşa cum o mamă îşi apără micuţul fiu care îi caută îmbrăţişările pentru a se apăra de fraţii săi care îl necăjesc.

Aerul de apocalipsă iminentă de pe chipul Maestrului

nu era reflectat de feţele oamenilor pe care el îi împingea la o parte ca să-şi atingă ţinta, să ajungă la Fontebecci înainte de începerea cursei. Toată lumea sărbătorea şi nimeni nu se grăbea în mod deosebit să înainteze; atâta vreme cât îşi făceau rost de un loc de-a lungul drumului, nu trebuia neapărat să meargă tocmai până la Fontebecci. La zona de start, aveai, de bună seamă, ce să vezi: toate corturile, multele starturi greşite şi familiile nobile ai căror fii participau la întrecere, dar, la urma urmei, ce spectacol era mai demn de preţuire decât vuietul făcut de galopul celor cincisprezece cai de luptă, care se apropie purtându-şi cavalerii îmbrăcaţi în armuri strălucitoare?

Când, în cele din urmă, ajunse, Maestrul Ambrogio se îndreptă direct spre culorile vulturului Marescotti. Romeo ieşise deja din cortul galben, fiind înconjurat de bărbaţii din familie, iar în rândul lor era o remarcabilă lipsă de zâmbete. Până şi *comandante* Marescotti, care era cunoscut pentru faptul că întotdeauna avea un cuvânt de încurajare pentru fiecare, chiar şi în cele mai disperate situaţii, semăna cu un soldat care ştie că a nimerit într-o ambuscadă. El, personal, i-a ţinut liniştit calul până când Romeo s-a urcat în şa şi a fost singurul care i s-a adresat direct fiului său:

— N-ai teamă, stă ca un înger, dar va alerga precum diavolul, îl auzi Maestrul spunând, în timp ce aranja armura care acoperea capul animalului.

Romeo dădu din cap, prea emoţionat ca să vorbească, şi ridică lancea cu steagul vulturului care îi fusese înmânată. Trebuia să călărească tot drumul cu ea şi, dacă Fecioara Maria era bună, avea să fie chiar steagul care urma să fie schimbat pentru trofeul *Palio*-ului, la linia de sosire. Dacă, pe de altă parte, Fecioara se afla într-o dispoziţie proastă, el avea să fie ultimul călăreţ care îşi va pune steagul în faţa catedralei şi, în schimb, va trebui să ia un porc ca simbol al ruşinii sale.

Chiar când îi era adus afară coiful, Romeo îl zări pe Maestrul Ambrogio, iar uimirea i-a fost atât de mare, încât calul de sub el începu să freamăte nervos.

— Maestre! exclamă el, iar în vocea lui era o amărăciune uşor de înţeles. Ai venit să pictezi un tablou al pieirii mele? Va fi un spectacol plăcut ochiului unui artist, te asigur.

— Ai dreptate să mă chinui, răspunse Maestrul Ambrogio. Ţi-am dat o hartă care duce direct spre dezastru. Acum sunt dornic să îndrept răul.

— N-ai decât, zugravule! zise Romeo. Dar mai bine te-ai grăbi, căci văd că frânghia e gata.

— Aşa voi face, dacă îmi vei da voie să vorbesc fără ocoliş.

— Vorba fără ocol e singura pentru care avem timp, spuse *comandante* Marescotti. Aşa că s-auzim!

Maestrul Ambrogio îşi drese vocea. Discursul repetat cu atenţie la care muncise toată dimineaţa îi dispăru acum din minte şi nu mai ştia nici prima propoziţie. Însă nevoia depăşi curând elocvenţa şi el îşi vărsă informaţiile în ordinea în care îi trecură prin cap:

— Te afli în mare pericol! începu el. Iar dacă nu mă crezi…

— Te credem! se răţoi *comandante* Marescotti. Spune-ne amănuntele!

— Mehmet, unul dintre elevii mei, a auzit aseară o discuţie în Palazzo Salimbeni, continuă Maestrul. Lucra la un înger de pe tavan, un heruvim, cred…

— La naiba cu heruvimul! tună *comandante* Marescotti. Spune-ne ce plănuieşte Salimbeni să-i facă fiului meu!

Maestrul Ambrogio inspiră adânc:

— Cred că planul lor e după cum urmează: nu se va încerca nimic aici, la Fontebecci, căci se uită prea mulţi ochi. Însă la jumătatea drumului spre Porta Camollia, unde drumul se lărgeşte, fiul lui Tolomei şi încă cineva vor încerca să-ţi blocheze drumul sau să te împingă în şanţ. Dacă fiul lui Salimbeni se va afla mult în faţa ta, se vor mulţumi doar să te încetinească. Numai că ăsta e doar începutul. Odată intrat în oraş, să fii atent când treci prin *contrada* loială lui Salimbeni. Când vei trece pe lângă

casele din cartierele Magione şi Santo Stefano, în turnuri va fi lume şi oamenii vor arunca în tine cu lucruri, dacă te vei afla între primii trei călăreţi. După ce vei intra în San Donato şi Sant' Egidio, nu vor mai fi la fel de îndrăzneţi, însă dacă te vei afla în frunte şi va părea că vei fi câştigătorul vor risca.

Romeo se uită la tatăl său:

— Ce zici de asta?

— La fel ca tine, zise *comandante* Marescotti. Nu e nicio surpriză, mă aşteptam la asta. Însă mulţumită Maestrului, acum avem o certitudine. Romeo, trebuie să fii în fruntea plutonului încă de la start şi să rămâi în frunte. Nu cruţa calul, doar du-te. Când ajungi la Porta Camollia, trebuie să-i laşi să te depăşească, unul câte unul, până vei fi în poziţia a patra.

— Dar…

— Nu mă întrerupe! Vreau să rămâi în poziţia a patra până vei ieşi din Santo Stefano. După aceea poţi să urci până pe a treia sau a doua poziţie. Dar nu pe prima. Nu până când nu vei fi trecut de Palazzo Salimbeni, ai înţeles?

— E prea aproape de linia de sosire! Nu pot trece!

— Dar vei trece.

— E prea aproape! Nimeni n-a mai făcut asta vreodată!

— De când l-a oprit vreodată asta pe fiul meu? zise *comandante* Marescotti mai cu blândeţe.

Un semnal din corn de la linia de start a pus capăt discuţiei şi coiful cu vultur a fost potrivit pe capul lui Romeo, cu viziera lăsată în jos. Preotul familiei îl binecuvântă repede pe tânăr, foarte probabil pentru ultima oară, iar Maestrul se pomeni extinzând urările şi calului agitat; după asta, numai de Fecioară depindea să-şi protejeze cavalerul.

Pe când cei cincisprezece cai se aliniau în faţa frânghiilor, mulţimea începu să scandeze atât numele favoriţilor, cât şi ale adversarilor. Fiecare familie nobilă îşi avea suporterii şi duşmanii ei; niciuna nu era universal iubită sau dispreţuită. Până şi familia Salimbeni îşi avea

mulţimea ei de vasali devotaţi şi la ocazii de felul acesta bărbaţii ambiţioşi se aşteptau să-şi vadă generozitatea din timpul anului răsplătită de o demonstraţie neprecupeţită de sprijin public.

Între călăreţii care se aliniau la start, puţini se gândeau la altceva în afară de drumul dinaintea lor. Contactul vizual era căutat şi evitat, sfinţii protectori, mobilizaţi precum lăcustele asupra Egiptului, iar insultele de ultimă clipă, azvârlite precum proiectilele spre o poartă de oraş care se închide. Trecuse vremea rugăciunilor, sfaturile nu mai erau ascultate şi nicio înţelegere nu mai putea fi acum desfăcută. Indiferent ce demoni, buni sau răi, fuseseră invocaţi de sufletul colectiv al oamenilor din Siena, acum li se dăduse viaţă şi doar bătălia însăşi, cursa, putea să facă dreptate. Nu exista nicio lege, doar soarta, niciun drept, doar favorurile norocului; victoria era singurul adevăr demn de a fi ştiut.

„Aşadar, fie aceasta ziua când tu, divină Fecioară, îţi sărbătoreşti încoronarea în Ceruri prin bunăvoinţă faţă de noi, sărmani păcătoşi, şi tineri, şi bătrâni”, se gândi Maestrul Ambrogio. „Te implor să ai milă de Romeo Marescotti şi să-l aperi de forţele răului care sunt pe cale să înghită acest oraş chiar din măruntaiele sale. Şi-ţi promit că, de-l laşi în viaţă, îmi voi consacra restul vieţii frumuseţii tale. Însă de va muri azi, el moare de mâna mea şi, de durere şi ruşine, această mână nu va mai picta niciodată”.

În timp ce Romeo călărea spre zona de start, ducând flamura cu vultur, simţea pânza lipicioasă de păianjen a conspiraţiei strângându-se în jurul lui. Toată lumea auzise de provocarea nesăbuită pe care i-o aruncase lui Salimbeni şi ştia că trebuie să urmeze o bătălie între familii. Cunoscându-i pe concurenţi, întrebarea din mintea majorităţii oamenilor nu era atât cine va câştiga cursa, cât cine va fi în viaţă la sfârşitul ei.

Romeo se uită în jur la ceilalţi călăreţi, încercând să-şi ghicească şansele. Luna în creştere – Tebaldo, fiul lui

Tolomei – se afla, în mod limpede, în alianţă cu diamantul – Nino, fiul lui Salimbeni – şi chiar şi cocoşul şi taurul îl priveau cu ochi plini de trădare. Doar bufniţa dădu din cap spre el cu simpatia severă a unui prieten, însă bufniţa avea mulţi prieteni.

Când frânghia căzu, Romeo nici măcar nu era pe de-a-ntregul în interiorul zonei oficiale de start. Fusese prea ocupat să se uite la ceilalţi călăreţi şi să le cântărească intenţiile, ca să stea cu ochii şi pe magistratul care dădea startul. În afară de asta, *Palio*-ul începea întotdeauna cu multe starturi greşite, iar cel care dădea startul nu avea nicio remuşcare să îi întoarcă pe toţi înapoi şi să dea startul de peste zece ori; de fapt, asta face a parte din joc.

Dar nu şi în ziua aceea. Pentru prima oară în istoria *Palio*-ului, cornii nu sunară anularea după primul start; în ciuda confuziei şi a faptului că un cal rămăsese în spate, celorlalţi paisprezece călăreţi li se permise să continue şi cursa începu. Prea uimit ca să simtă mai mult decât o răbufnire de furie din cauza jocului incorect, Romeo aplecă lancea înainte până când o aşeză strâns sub braţ, îşi înfipse călcâiele în cal şi începu să gonească după ceilalţi.

Plutonul era atât de departe în faţă încât era imposibil de spus cine era în frunte; tot ce putea să vadă prin viziera coifului erau praful şi chipurile incredule care se întorceau spre el, feţele privitorilor care se aşteptaseră să-l vadă pe tânărul îndrăgostit deja cu mult în faţa rivalilor săi. Ignorându-le strigătele şi gesturile, unele încurajatoare, altele dimpotrivă, Romeo călări direct prin mijlocul mulţimii zgomotoase, dându-i calului deplină libertate şi rugându-se ca acesta să-i întoarcă gestul.

Comandante Marescotti îşi asumase un risc calculat dându-i fiului său un armăsar; cu o iapă sau cu un cal castrat, Romeo ar fi avut o şansă bună, dar o şansă bună nu este suficient atunci când în joc este viaţa ta. Măcar cu un armăsar era totul sau nimic. Da, era posibil ca Cesare să se bage într-o încăierare, să se ia după o iapă sau chiar să-şi azvârle călăreţul ca să-i demonstreze băiatului cine e şeful, dar, pe de altă parte, el avea surplusul de putere

necesar pentru a-l scoate dintr-o situaţie periculoasă şi, cel mai important, avea spirit de învingător.

Cesare avea, de asemenea, o altă calitate, ceva ce era, în împrejurări normale, cu totul irelevant pentru *Palio*, dar care acum, îşi dădu Romeo seama, constituia singurul mod posibil în care putea spera să ajungă din urmă plutonul: calul era un săritor neobişnuit de puternic.

Regulile *Palio*-ului nu interziceau abaterea din drum. Atâta timp cât călăreţul pleca de la Fontebecci şi ajungea în Piazza del Duomo era eligibil pentru câştigarea premiului. Nu fusese niciodată necesar să se stipuleze ruta exactă, pentru că nimeni nu fusese vreodată îndeajuns de nebun încât să nu urmeze drumul.

Câmpurile aflate de o parte şi de alta erau pline de hârtoape, de animale sau căpiţe de fân şi, cel mai important, erau împânzite de numeroase garduri şi porţi. Cu alte cuvinte, a încerca o scurtătură peste câmpuri însemna a înfrunta o armată de obstacole, obstacole care ar fi putut fi distractive pentru un călăreţ îmbrăcat în tunică, dar care erau moarte curată pentru un cal care ducea în spate un cavaler cu platoşă şi lance.

Romeo nu ezită multă vreme. Ceilalţi paisprezece călăreţi se îndreptau spre sud-vest, urmând curba lungă de trei kilometri a drumului, care avea să-i ducă în cele din urmă la Porta Camollia. Aceasta era şansa lui.

Zărind o deschidere prin mulţimea care ţipa, el îl mână pe Cesare de pe drum într-un lan de grâne cules de curând şi o luă în linie dreaptă spre poarta oraşului.

Calului îi plăcu nespus provocarea şi o rupse la goană pe câmp cu mai multă energie decât arătase pe drum, iar când Romeo zări în faţă primul gard de lemn îşi scoase coiful cu vultur şi îl azvârli într-o căpiţă pe lângă care trecea. Nu existau reguli care să specifice ţinuta vestimentară a călăreţului, în afară de lancea care ducea culorile familiei; călăreţii purtau ţinută de luptă şi coif exclusiv în interesul protecţiei personale. Aruncându-şi coiful, Romeo ştia că va fi vulnerabil la loviturile altor călăreţi, ca şi la obiectele aruncate intenţionat din

turnurile caselor din oraş, dar ştia şi că, dacă nu-şi scotea armura, calul, aşa puternic cum era, nu ar fi reuşit niciodată să ajungă în oraş.

Zburând peste primul gard, Cesare ateriză cu greutate de cealaltă parte, Romeo nu irosi deloc timpul şi-şi smulse platoşa de pe umeri, azvârlind-o în mijlocul cocinii de porci prin care trecea. Următoarele două garduri erau mai joase decât primul şi calul le sări cu uşurinţă, în timp ce Romeo ţinea lancea sus, deasupra capului, ca să evite să şi-o prindă în lemnărie. Dacă pierdea lancea care purta culorile familiei Marescotti, însemna să piardă cursa, chiar dacă ar fi ajuns primul.

Toată lumea care îl văzu în ziua aceea ar fi putut să jure că Romeo încerca imposibilul. Distanţa câştigată pe scurtătură era cu uşurinţă anulată de multele sărituri şi odată întors pe drum el ar fi fost, în cel mai bun caz, la fel de in spate faţă de ceilalţi călăreţi cum fusese şi înainte. Ca să nu mai vorbim de răul făcut calului din cauza galopului peste hârtoape şi gropi şi a săriturilor ca de câine turbat sub soarele de august.

Din fericire, Romeo nu-şi ştia pronosticurile. Nu a ştiut nici că a ieşit pe drum în faţa plutonului datorită unor împrejurări foarte neobişnuite. Undeva, de-a lungul drumului, un spectator anonim dăduse drumul unui cârd de gâşte exact în faţa călăreţilor de la *Palio* şi, în confuzia creată, se lansară cu precizie ouă stricate spre un anumit călăreţ, aparţinând unei anumite familii, ca răzbunare pentru un incident similar petrecut cu un an înainte. Asemenea şotii făceau parte din *Palio*, însă doar foarte rar aveau vreo urmare serioasă asupra cursei.

Au existat şi aceia care au văzut în toate astea mâna Fecioarei Maria: gâştele, întârzierea şi zborul magic al lui Romeo peste şapte garduri. Însă pentru cei paisprezece călăreţi care urmaseră silitori drumul, apariţia bruscă a lui Romeo în faţa lor nu putea fi altceva decât lucrătura Diavolului. Astfel că îl urmăriră cu o îndârjire plină de ură, singurul viciu care întrecea toate virtuţile atunci când era vorba de viteza pe teren; cum drumul se îngusta treptat, se

văzură cu toţii siliţi să treacă pe sub arcada Porţii Camollia ca printr-o pâlnie.

Doar băieţii care se căţăraseră pe zidăria porţii oraşului putură să vadă cu ochii lor ultima parte a goanei îndrăzneţe a lui Romeo şi, indiferent de preferinţele lor anterioare, indiferent de iubirea şi ura neamurilor lor care se îngrămădeau dedesubt, aceşti băieţi nu se putură abţine să nu-l aclame pe concurentul neînfricat în timp ce intra ca o săgeată pe poarta de sub ei, cât se poate de vulnerabil în lipsa armurii şi a coifului şi urmat imediat de o bandă de duşmani înflăcăraţi.

Multe întreceri la *Palio* fuseseră hotărâte la Porta Camollia; călăreţul care avea norocul să intre primul pe poarta oraşului avea mari şanse să-şi păstreze locul fruntaş pe străzile înguste şi să ajungă în poziţia de câştigător în Piazza del Duomo. Cea mai mare încercare de aici înainte erau turnurile înşirate de o parte şi de alta a drumului. În ciuda faptului că legea prevedea dărâmarea turnului dacă din acesta se aruncau intenţionat obiecte, ghivece de flori şi cărămizi cădeau întruna – miraculos sau diavoleşte, în funcţie de cine ţi-era favoritul – asupra concurenţilor rivali care treceau pe strada de dedesubt. În ciuda legii, astfel de fapte erau rareori pedepsite, deoarece obţinerea unei relatări obiective şi unanime a evenimentelor soldate cu accidente de-a lungul pistei de întrecere de la *Palio* era ceva ce foarte puţini funcţionari ai oraşului se deranjaseră vreodată să încerce.

În timp ce trecea pe sub poarta hotărâtoare şi intra în Siena în poziţie de lider, Romeo era cât se poate de conştient că nu-i dădea ascultare tatălui său. *Comandante* Marescotti îl instruise să evite să fie primul tocmai din cauza pericolului reprezentat de proiectilele aruncate din turnuri. Chiar şi cu coiful pe cap, un om ar fi putut cu uşurinţă să fie dat jos de pe cal de un ghiveci din teracotă bine ţintit; fără coif, putea fi sigur că o să fie mort chiar înainte de a apuca să cadă la pământ.

Însă Romeo nu-i putea lăsa pe ceilalţi să-l depăşească. Se chinuise foarte mult să prindă din urmă şi

să depăşească plutonul, astfel încât ideea de a rămâne în urmă până pe poziţia a patra – chiar şi în interes strategic şi de autoconservare – îi era la fel de respingătoare ca aceea de a ceda complet şi a-i lăsa pe ceilalţi să termine cursa fără el.

Astfel că lovi calul cu pintenii şi intră ca fulgerul în oraş, despărţind marea de oameni precum Moise apele, fără să se oprească să-şi verifice avansul, ci încrezându-se în Fecioară că-i va croi drum cu slujitorii ei cereşti şi-l va feri de orice rău care ar fi putut să cadă de sus.

El nu vedea nici chipuri, nici membre, nici trupuri; drumul lui Romeo era mărginit de ziduri presărate cu guri care ţipau şi ochi larg deschişi, guri care nu scoteau niciun sunet şi ochi care nu vedeau nimic, decât alb şi negru, rival şi aliat, şi care n-ar fi fost niciodată în stare să relateze întâmplările cursei, căci într-o mulţime înnebunită nu există aşa ceva. Totul este emoţie, totul este speranţă, iar dorinţele mulţimii vor înlătura întotdeauna adevărul faptelor.

Primul proiectil îl lovi exact când intra în cartierul Magione. N-a zărit ce era, doar a simţit o durere subită, arzătoare, în umăr atunci când obiectul îl lovi cu putere şi căzu la pământ undeva în urma sa.

Următorul îl lovi în coapsă cu o pocnitură care îl amorţi şi, pentru o clipă, crezu că era posibil ca impactul să-i fi zdrobit osul. Însă când îşi pipăi piciorul cu mâna, nu simţi nimic, nici măcar durere. Nu că ar fi contat dacă osul era rupt sau nu, atâta vreme cât el se afla încă în şa, iar piciorul îi era prins cu fermitate în scară.

Al treilea obiect care îl lovi a fost mai mic, spre norocul lui, căci îl izbi drept în frunte, mai să-l facă să-şi piardă cunoştinţa. Se văzu nevoit să respire adânc de câteva ori ca să nu mai vadă negru în faţa ochilor şi să recâştige controlul asupra calului, iar între timp, pretutindeni în jurul lui, zidul de guri care ţipau, râdeau de confuzia lui. De-abia acum înţelese pe deplin ceea ce tatăl său ştiuse de la început: dacă rămânea în frunte prin cartierele loiale familiei Salimbeni, nu avea să termine

niciodată cursa.

Odată hotărârea luată, nu i-a fost greu să piardă prima poziţie; încercarea cea mare era să evite să fie depăşit de mai mult de trei călăreţi. Toţi se uitară mânioşi la el în timp ce-l depăşeau – fiul lui Tolomei, fiul lui Salimbeni şi încă cineva care nu conta – iar Romeo le întoarse privirea mânioasă, urându-i pentru că îşi închipuiau că el se dă bătut şi urându-se pe el însuşi pentru că recurgea la trucuri.

Reluând goana, rămase cât de aproape putu de cei trei, ţinându-şi capul în jos şi încrezându-se în faptul că niciun suporter al lui Salimbeni nu va risca să-l rănească pe fiul stăpânului său aruncând cu ceva din turn. Calculele sale se dovediră corecte. Vederea flamurii Salimbeni, cu cele trei diamante, făcu pe toată lumea să ezite cu o secundă prea mult în aruncarea cărămizilor şi a ghivecelor şi, pe când cei patru călăreţi galopau prin cartierul San Donato, Romeo n-a fost lovit nici măcar de un singur obiect.

Călărind, în sfârşit, prin Piazza Salimbeni, el ştiu că sosise vremea să facă imposibilul: să-şi depăşească cei trei rivali, unul câte unul, înainte ca traseul să o cotească brusc pe Via del Căpitano şi să intre în Piazza del Duomo. Acesta era cu adevărat momentul în care trebuia să se arate intervenţia divină, căci de-ar fi reuşit să câştige cursa de pe actuala sa poziţie, asta n-ar fi putut să fie decât ca rezultat al proniei cereşti.

Dând calului pinteni, Romeo avansă cât să-i depăşească pe fiul lui Tolomei şi pe fiul lui Salimbeni – care călăreau unul lângă altul, de parcă ar fi fost dintotdeauna aliaţi – dar chiar când era pe cale să-i întreacă, Nino Salimbeni îşi întinse braţul înapoi, precum scorpionul coada, şi afundă un pumnal strălucitor în carnea lui Tebaldo Tolomei, chiar deasupra armurii de protecţie, acolo unde gâtul moale se vedea între platoşă şi coif.

Se întâmplă atât de repede, că nimeni n-ar fi putut să vadă exact cine pe cine a atacat şi cum. Doar o sclipire aurie, o luptă foarte scurtă.

Tebaldo Tolomei, care avea şaptesprezece ani, se rostogoli de pe cal, fără vlagă, în mijlocul Piezzei Tolomei, unde a fost tras la o parte de către vasalii tatălui său, care ţipau, în timp ce asasinul îşi continuă cursa cu viteză maximă, fără ca măcar să privească în urmă.

Singurul care reacţionă la această atrocitate a fost al treilea călăreţ, care – temându-se pentru propria-i viaţă, acum când era perceput ca fiind singurul concurent rămas – începu să-şi agite flamura spre ucigaş, încercând să-l dea jos din şa.

Lăsându-i lui Cesare libertate deplină, Romeo încercă să-i depăşească pe cei doi călăreţi care se luptau, dar se văzu aproape aruncat din şa atunci când Nino Salimbeni îl flancă în încercarea de a evita lancea celui de-al treilea călăreţ. Agăţat doar de scară, chinuindu-se să se ridice din nou în şa, Romeo trecu ca vântul pe lângă Palazzo Marescotti şi ştiu că în faţa lui se apropia cea mai periculoasă cotitură de la *Palio*. Dacă nu era înapoi în şa atunci când drumul cotea, *Palio*-ul – şi probabil viaţa lui – aveau să se sfârşească foarte dezonorant.

În Piazza del Duomo, fratele Lorenzo regreta, pentru a douăzecea oară în dimineaţa aceea, că nu rămăsese în chilia lui singuratică, având alături numai cartea de rugăciuni. În schimb, se lăsase scos afară şi purtat departe de nebunia *Palio*-ului. Iată-l aici, prins în mulţime, – fără să poată să vadă prea bine linia de sosire, darămite pânza aceea demonică fluturând pe un catarg înalt, acel laţ de mătase în jurul gâtului inocenţei, cunună de lauri pe capul mândriei: *cencio*-ul.

Lângă el se afla estrada pe care stăteau capetele familiilor nobile, care nu trebuia confundată cu estrada guvernanţilor, care avea mai puţine podoabe şi mai puţini strămoşi, dar – în ciuda retoricii alese despre bunurile comune – deţinea o cantitate egală de ambiţie. Atât Tolomei, cât şi Salimbeni se vedeau pe prima dintre ele, alegând să privească triumful fiilor lor din confortul scaunelor tapisate, decât să îndure praful din Fontebecci

doar ca să-şi arunce sfaturile paterne unor tinerei nerecunoscători, care oricum nu le-ar asculta.

În timp ce şedeau acolo, făcând cu mâna, cu condescendenţă măsurată, susţinătorilor care îi aclamau, nu rămaseră surzi la faptul că, în anul acesta, tonul maselor se schimbase. *Palio*-ul fusese întotdeauna o cacofonie de voci în care fiecare cânta cântecele propriei *contrada* şi ale propriilor eroi – inclusiv casele Tolomei şi Salimbeni, dacă aveau un călăreţ în cursă – însă anul acesta se părea că mult mai mulţi oameni se alăturau cântecelor despre *aquila* şi casa Marescotti.

Stând acolo şi ascultând totul, Tolomei părea îngrijorat. Fratele Lorenzo se aventură să presupună că abia acum se întreba influentul om dacă fusese o idee atât de bună să aducă împreună cu el adevăratul premiu al *Palio*-ului: pe Giulietta, nepoata lui.

Tânăra femeie era de nerecunoscut aşa cum stătea acolo între unchiul ei şi viitorul ei soţ; veşmintele ei regeşti nu reuşeau să facă faţă sarcinii de a-i înfrumuseţa obrajii palizi. Îşi întorsese capul o dată ca să se uite ţintă la fratele Lorenzo, de parcă ar fi ştiut de la început că el stătea acolo, observând-o. Expresia chipului ei îi trimise acestuia o împunsătură de milă în inimă, urmată imediat de o împunsătură de furie, pentru că nu era în stare să o salveze. Oare de asta o ferise Dumnezeu de măcelul care se abătuse asupra familiei ei? Doar ca să o arunce chiar în braţele ticălosului care le vărsase sângele? Era o soartă crudă, foarte crudă, iar fratele Lorenzo se trezi deodată dorindu-şi ca nici el, nici ea să nu fi supravieţuit atacului iniţial.

Dacă Giulietta ar fi cunoscut gândurile vechiului ei prieten în timp ce stătea acolo pe estradă, expusă milei tuturor, ar fi fost de acord că mariajul cu Salimbeni era o soartă mai rea decât moartea. Însă era prea devreme ca să cedeze disperării; *Palio*-ul nu se terminase încă, Romeo era, din câte ştia ea, încă în viaţă, iar Cerul s-ar fi putut să fie încă de partea lor.

Dacă Fecioara Maria ar fi fost cu adevărat ofensată de purtarea lui Romeo în catedrală, cu o seară înainte, cu siguranţă l-ar fi omorât pe loc; faptul că i se permisese să trăiască şi să se întoarcă acasă nevătămat însemna, de bună seamă, că sus, în Ceruri, se dorea ca el să participe la *Palio*. Numai că una era planul Cerului şi cu totul alta era voinţa bărbatului care şedea lângă ea, Salimbeni.

Un duduit îndepărtat de cai care se apropiau făcu mulţimea din jurul estradei să se încordeze în aşteptare şi să izbucnească în urale frenetice, strigând numele favoriţilor şi al rivalilor de parcă ţipetele ar fi putut cumva să influenţeze soarta. Pretutindeni în jurul ei, oamenii se întindeau să vadă care dintre cei cincisprezece călăreţi de la *Palio* va fi primul în *piazza*, dar Giulietta nu putu să privească. Închizându-şi ochii în faţa agitaţiei, ea îşi duse la buze mâinile împreunate şi îndrăzni să rostească singurul cuvânt care ar fi putut face ca totul să fie bine:

— *Aquila*!

O clipă mai târziu, cuvântul a fost repetat peste tot în jurul ei de mii de voci: „*Aquila*! *Aquila*! *Aquila*!”. Era strigat, era spus cu bucurie, era spus cu sarcasm… şi Giulietta îşi deschise ochii emoţionată şi îl zări pe Romeo intrând în *piazza ca* un vârtej, cu calul alunecând pe pista denivelată şi scoţând spume din cauza epuizării, îndreptându-se glonţ spre carul îngerului cu *cencio.* Chipul lui era sfâşiat de mânie şi ea rămase înspăimântată să-l vadă mânjit cu sânge, dar avea încă în mână flamura vulturului şi era primul. Primul.

Fără să se oprească pentru a se bucura, Romeo călări direct la car, îi împinse la o parte pe băieţii rotofei din cor, îmbrăcaţi cu aripi şi suspendaţi de frânghii, apucă ţăruşul cu *cencio* şi puse în loc flamura sa. Ţinându-şi premiul în sus, într-un triumf nereţinut, se întoarse cu faţa spre cel mai apropiat rival al său, Nino Salimbeni, ca să se delecteze cu mânia acestuia.

Nimănui nu-i păsă de călăreţii care sosiră pe locurile trei, patru şi cinci; aproape ca un singur om, capetele mulţimii se întoarseră să vadă ce avea de gând să facă

Salimbeni în privinţa lui Romeo şi a cursului neaşteptat pe care îl luaseră evenimentele. De-acum nu era bărbat sau femeie în Siena care să nu ştie de provocarea lansată de Romeo lui Salimbeni şi de jurământul său făcut Fecioarei Maria – că, dacă va câştiga la *Palio*, nu va transforma *cencio*-ul în haine, ci îşi va împodobi cu el patul de nuntă – şi puţine erau inimile care nu purtau o oarecare simpatie faţă de tinerii îndrăgostiţi.

Văzând că Romeo câştigase *cencio*-ul, Tolomei se ridică brusc, clătinându-se în vântul potrivnic al norocului. Peste tot în jurul lui, oamenii din Siena se jeluiau şi se rugau, implorându-l să-şi schimbe hotărârea. Cu toate acestea, lângă el şedea un bărbat pregătit să-i străpungă inima dacă se răzgândea.

— Messer Tolomei! tună Romeo, ţinând *cencio*-ul sus în timp ce calul se ridica în două picioare sub el. Cerul a vorbit în favoarea mea! îndrăzneşti să nu iei în seamă dorinţele Fecioarei Maria? Vei sacrifica acest oraş urgiei ei? Plăcerea bărbatului ăluia… arătă el curajos spre Salimbeni, înseamnă pentru tine mai mult decât siguranţa noastră, a tuturor?

La această idee, prin mulţime trecu un urlet de indignare şi gărzile care înconjurau estrada luară poziţie de apărare. Printre orăşeni existară unii care sfidară gărzile şi ajunseră cu îndrăzneală la Giulietta, îndemnând-o să sară de pe estradă şi să-i lase să o ducă la Romeo. Dar Salimbeni puse capăt încercărilor lor, ridicându-se şi aşezându-şi cu fermitate mâna pe umărul ei.

— Foarte bine, băiete! îi strigă el lui Romeo, bazându-se pe mulţii săi prieteni şi susţinători să-l aclame şi să schimbe situaţia. Ai câştigat cursa! Acum du-te acasă şi fă-ţi din *cencio*-ul ăla o rochie frumoasă şi poate că o să te las să fii domnişoara mea de onoare atunci când…

Însă mulţimea auzise destul şi nu vru să-l lase să termine.

— Ruşine Salimbenilor pentru încălcarea voinţei Cerului! strigă cineva, iar restul răspunseră imediat strigându-şi indignarea împotriva nobililor gentilomi şi

pregătindu-se să transforme mânia în răscoală.

Vechile rivalităţi de la *Palio* erau acum uitate şi puţinii imbecili care încă mai cântau au fost reduşi repede la tăcere de către semenii lor.

Oamenii din Siena ştiau că dacă erau toţi uniţi împotriva câtorva, ar fi putut să fie în stare să ia cu asalt estrada şi să o fure pe domniţa care, în mod atât de evident, aparţinea altuia. N-ar fi fost prima oară când se ridicau împotriva lui Salimbeni şi ştiau că de-ar fi insistat, ar fi reuşit în curând să-i facă pe puternicii bărbaţi să se ascundă în turnurile lor înalte, cu toate scările ridicate.

Pentru Giulietta, care stătea pe estradă ca un marinar neexperimentat pe o mare furtunoasă, era înspăimântător şi ameţitor să simtă puterea elementelor care se dezlănţuiau în jurul ei. Iată-i acolo, mii de străini, ale căror nume nu le cunoştea, dar care erau gata să înfrunte halebardele gărzilor pentru a-i face ei dreptate. Numai de-ar fi insistat să continue să înainteze, estrada ar fi fost în curând răsturnată, iar toţi nobilii ar fi fost ocupaţi să se salveze pe ei şi pe robele lor frumoase de furia gloatei.

Într-un iad ca acesta, îşi închipuia Giulietta, s-ar fi putut ca ea şi Romeo să reuşească să dispară, iar Fecioara Maria ar fi menţinut, cu siguranţă, revolta în desfăşurare suficient de mult timp încât ei să fugă împreună din oraş.

Dar nu a fost să fie. Înainte ca mulţimea să prindă avânt, un nou grup de oameni a dat năvală în *piazza*, strigându-i lui Messer Tolomei cumplita veste.

— Tebaldo! ţipară ei, smulgându-şi părul de disperare. Tebaldo! Vai, sărmanul băiat!

Şi atunci când, în cele din urmă, ajunseră la estradă şi îl găsiră pe Tolomei în genunchi implorându-i să-i povestească ce păţise fiul său, ei îi răspunseră printre lacrimi, fluturând în aer un pumnal însângerat:

— E mort! Ucis! înjunghiat de moarte în timpul *Palio*-ului!

De îndată ce pricepu mesajul, Tolomei se prăbuşi în convulsii şi întreaga estradă se înspăimântă. Şocată să-l

vadă astfel pe unchiul ei, arătând de parcă era posedat de un demon, mai întâi Giulietta se dădu înapoi, după care se sili să îngenuncheze şi să aibă grijă de el cât de bine putu, apărându-l de încâlceala de picioare până când Monna Antonia şi servitorii reuşiră să ajungă acolo.

— Unchiule Tolomei! Linişteşte-te! îl îndemnă ea, neştiind ce altceva să spună.

Singurul care stătea neclintit de toate astea era Salimbeni, care ceru să vadă arma crimei şi o ridică imediat în sus, să o vadă toată lumea:

— Priviţi! tună el. Iată-vă eroul! Acesta e pumnalul care l-a ucis pe Tebaldo Tolomei în timpul cursei noastre sfinte! Vedeţi? arătă el spre mâner. Are gravat vulturul Marescotti! Ce ziceţi de asta?

Giulietta ridică privirea, cu spaimă, şi văzu mulţimea holbându-se cu neîncredere la Salimbeni şi la pumnal. Acolo era omul pe care cu doar o clipă în urmă vruseseră să-l pedepsească, însă vestea şocantă a nelegiuitei fapte şi priveliştea oferită de trupul suferind al lui Messer Tolomei le distrăsese atenţia. Acum, ei nu mai ştiau ce să creadă şi doar stăteau acolo, cu gurile căscate, aşteptând un semn.

Văzând cum li se schimbă expresia feţei, Giulietta pricepu numaidecât că Salimbeni plănuise acest moment dinainte, ca să întoarcă gloata împotriva lui Romeo în cazul în care câştiga la *Palio*. Acum, ei uitară motivele pentru care atacaseră estrada la început, cu toate că emoţiile lor erau încă dezlănţuite cu sălbăticie, lacome după un alt obiect pe care să-l sfâşie.

Nu trebuiră să aştepte mult. Salimbeni avea destui vasali loiali în mulţime încât, de îndată ce flutură pumnalul în aer, cineva să strige:

— Romeo este ucigaşul!

Într-o clipă, oamenii din Siena rămaseră din nou uniţi, de data asta cuprinşi de ură şi dezgust împotriva tânărului pe care tocmai îl aclamaseră ca eroul lor.

Deasupra acestei agitaţii ca o mare înspumată, Salimbeni îndrăzni acum să poruncească arestarea imediată a lui Romeo şi să facă trădător pe oricine nu era

de acord. Însă, spre nespusa uşurare a Giuliettei, atunci când gărzile se întoarseră la estradă după un sfert de oră, aduseră doar un cal plin de spume, flamura cu vultur şi *cencio*-ul. Nici urmă de Romeo Marescotti. Oricât de mulţi oameni întrebaseră, gărzile primiseră acelaşi răspuns: nimeni nu-l văzuse pe Romeo părăsind *piazza*.

Abia seara târziu, când începură să întrebe din casă în casă, un om – ca să-şi salveze soţia şi fiicele de ticăloşii în uniformă – mărturisi că a auzit un zvon cum că Romeo Marescotti fugise prin apeductul *Bottini* însoţit de un tânăr călugăr franciscan.

Când Giulietta auzi în seara aceea zvonul, şoptit de servitori, ea înălţă Fecioarei Maria o rugăciune recunoscătoare. În mintea ei nu încăpea îndoială că acel călugăr franciscan fusese fratele Lorenzo şi îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că el va face tot ce-i stătea în putere pentru a-l salva pe bărbatul pe care ştia că ea îl iubeşte.

IV.V

...Şi-atunci *sunt de* părere
Să-l iei pe mândrul conte de bărbat.
E-un om de frunte, nobil şi bogat.
Romeo-i un nimic pe lângă el.[25]

După program, Banca Monte Paschi era liniştită şi răcoroasă, întâmpinându-ne pe amândoi cu serenitate, în timp ce urcam scara centrală. Alessandro mă întrebase dacă m-ar deranja să facem o scurtă oprire în drum spre restaurant şi bineînţeles că-i spusesem că nu. Acum, urmându-l până sus de tot, la capătul scărilor, am început să mă întreb unde mă ducea mai exact şi de ce.

— După tine... deschise el o uşă grea din mahon şi aşteptă să intru în ceea ce se dovedi a fi un birou spaţios situat pe colţ. Aşteaptă-mă un minut.

Aprinzând o veioză, dispăru într-o cameră alăturată, lăsând uşa întredeschisă.

— Să nu atingi nimic!

Am aruncat o privire în jur la canapelele de pluş, la biroul impunător şi la scaun. Încăperea purta puţine semne că s-ar fi lucrat acolo. Un dosar singuratic de pe birou arăta ca şi cum ar fi fost pus acolo doar ca să impresioneze. Singurele decoraţiuni de pe pereţi erau ferestrele care dădeau în Piazza Salimbeni. Nicăieri nu exista vreun obiect personal, diplome sau fotografii, nici altceva care să dezvăluie identitatea posesorului. Abia atinsesem cu un deget marginea biroului să văd dacă are praf, când Alessandro intră din nou, încheindu-şi o cămaşă albă.

— Ai grijă! zise el. Birouri ca ăla ucid mai mulţi oameni decât o fac armele.

— Asta e biroul tău? am întrebat eu prosteşte.

— Scuze, rânji el, luând o jachetă de pe un scaun. Ştiu că preferi subsolul. Pentru mine, asta este adevărata cameră de tortură, zise el, aruncând o privire lipsită de

25 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a V-a.

entuziasm la decorul opulent.

Când am ajuns înapoi afară, se opri în mijlocul Piezzei Salimbeni şi mă privi cu un zâmbet, tachinându-mă:

— Aşadar, unde vrei să mergi?

Am ridicat din umeri:

— Aş vrea să văd unde merg să ia cina faimoşii Salimbeni.

Zâmbetul îi dispăru:

— Nu prea cred. Asta doar dacă nu vrei să iei din nou cina cu Eva Maria.

Văzând că nu voiam asta, el continuă:

— De ce nu mergem în altă parte? Undeva în cartierul tău?

— Dar nu cunosc pe nimeni în *contrada* Bufniţei, cu excepţia vărului Peppo, am protestat eu. Şi habar n-aş avea unde să mâncăm.

— Foarte bine, atunci n-o să ne deranjeze nimeni, zise el, începând să meargă.

Până la urmă, ne-am dus la Taverna di Cecco de pe Via Cecco Angiolieri, chiar după colţ de Muzeul Bufniţei. Era un local mic, în afara rutelor bătute de turişti, şi era înţesat de localnici din *contrada*. Toate felurile de mâncare, unele servite în castroane de lut, semănau cu cea mai bună mâncare gătită în casă de mama. Privind în jur, n-am zărit niciun fel de experimente exagerate cu mirodenii presărate pe marginea farfuriilor pe jumătate goale. Aici, farfuriile erau pline şi mirodeniile se aflau acolo unde le era locul: în mâncare.

La majoritatea meselor şedeau cinci-şase oameni şi fiecare persoană la care m-am uitat fie râdea, fie vorbea animat, câtuşi de puţin îngrijorată că e prea zgomotoasă sau că pătează faţa de masă albă. Înţelegeam acum de ce Alessandro voise să mergem într-un loc în care nu-l cunoştea nimeni; judecând după felul în care oamenii de pe aici îşi petreceau timpul cu prietenii – invitând pe toată lumea, cu câine cu tot, să li se alăture şi făcând mare tam-

tam dacă erau refuzaţi – era greu să iei o cină liniştită în doi la Siena. În timp ce ne croiam drum pe lângă ei ca să ajungem într-un colţ mai retras, mi-am dat seama că Alessandro era vizibil uşurat că nu zărise pe nimeni cunoscut.

De îndată ce ne aşezarăm, el băgă mâna în jachetă, scoase pumnalul lui Romeo şi îl puse pe masă între noi.

— Se pare că-ţi datorez scuze, zise el, rostind cuvintele nefamiliare foarte rar, dacă nu chiar în silă.

— Ei, lasă, nu te omorî prea tare.

Mi-am vârât nasul în meniu ca să-mi ascund zâmbetul superior.

— Mi-ai citit dosarul. Sunt totuşi o ameninţare pentru societate.

Însă el nu era pregătit să râdă deocamdată şi, pentru o vreme, am stat într-o tăcere stânjenitoare, prefăcându-ne că studiem meniul şi examinând pe rând pumnalul.

Abia când am avut în faţă o sticlă de Prosecco şi o farfurie de antipasti, Alessandro zâmbi, deşi cu un aer de scuze, şi ridică paharul:

— Sper că de data asta o să-ţi placă mai mult. Acelaşi vin, altă sticlă.

— Să ajung la felul întâi ar fi un progres, cu siguranţă, i-am spus, ciocnind paharul cu el. Şi dacă după aceea reuşesc să evit să mai fiu vânată, desculţă, pe străzi, aş zice că seara începe bine.

El se strâmbă:

— De ce nu te-ai întors atunci înapoi la restaurant

— Îmi pare rău, am chicotit eu, însă Bruno, amicul meu ticălos, constituia o companie considerabil mai bună decât tine noaptea trecută. Măcar el a crezut din start că eu sunt Giulietta.

Alessandro privi într-o parte şi mi-a trecut prin minte că eram singura care recunoştea comedia situaţiei. Ştiam că are umor – şi, cu siguranţă, suficient sarcasm pe lângă asta –, dar în clipa aceea, era limpede că nu-l amuza să i se reamintească de purtarea sa nepotrivită pentru un domn.

În cele din urmă, cu o mică încruntare pe frunte,

zise:

— Când aveam unsprezece ani, am petrecut o vară cu bunicii aici, la Siena: Aveau o fermă frumoasă. Vie. Cai. Canalizare. Într-o zi, au avut un musafir. Era o americancă, Diane Tolomei, cu cele două fetiţe ale ei, Giulietta şi Giannozza…

— Stai puţin! l-am întrerupt eu. Vrei să spui *eu*?

Mă privi cu un zâmbet ciudat, strâmb:

— Da. Erai foarte mică şi… durdulie.

Neluându-mi în seamă protestele, spuse mai departe:

— Bunica mi-a zis să mă joc cu tine şi cu sora ta cât stau ele de vorbă, aşa că v-am scos afară şi v-am dus la grajd să vă arăt caii. Din nefericire, tu te-ai speriat şi ai căzut într-o furcă…

Îşi scutură capul, retrăind momentul:

— A fost groaznic. Ţipai şi era sânge peste tot. Te-am dus în braţe în bucătărie, dar tu dădeai din mâini şi din picioare şi ţipai, iar mama ta se uita la mine de parcă te chinuisem intenţionat. Din fericire, bunica a ştiut ce să facă; ţi-a dat o îngheţată mare şi ţi-a cusut tăietura aşa cum făcuse de multe ori cu copiii şi nepoţii ei.

Înainte de a continua, Alessandro luă o gură de Prosecco.

— După două săptămâni, bunicii mei au citit în ziar că Diane Tolomei a murit într-un accident de maşină, împreună cu fetiţele ei. Au fost distruşi.

El ridică privirea spre mine şi îmi întâlni, în sfârşit, ochii:

— De-asta n-am crezut că eşti Giulietta Tolomei.

Am rămas o clipă aşa, privindu-ne. Era o poveste tristă pentru amândoi, dar, în acelaşi timp, era ceva dulce-amar şi irezistibil în ideea că ne mai întâlniserăm cândva, pe vremea când eram copii.

— E adevărat că mama a murit într-un accident de maşină, am zis eu încet, dar nu ne avea cu ea în ziua aceea. Ziarul a relatat greşit. Acum, cât despre furcă, am continuat eu mai veselă, îţi sunt recunoscătoare că ştiu ce s-a întâmplat. Ai idee cât de neliniştitor este să ai o

cicatrice şi să nu ştii de unde provine?

Alessandro păru neîncrezător:

— Mai ai cicatricea?

— Sigur! mi-am tras eu fusta în sus şi l-am lăsat să vadă „V”-ul alb de pe coapsa mea. Destul de nasol, hm? Dar acum ştiu, în sfârşit, pe cine să dau vina.

Uitându-mă la el să văd dacă pare a avea remuşcări, l-am descoperit holbându-se la coapsa mea cu o expresie de uimire care i se potrivea atât de puţin, încât mă făcu să izbucnesc în râs.

— Scuză-mă! mi-am tras eu fusta înapoi în jos. M-am lăsat prinsă de povestea ta.

Adunându-se, Alessandro îşi drese vocea şi se întinse după sticla de Prosecco:

— Să mă anunţi când mai vrei una.

La jumătatea cinei, primi un telefon de la Secţia de Poliţie. Când s-a întors la masă, am putut să-mi dau seama că avea veşti bune.

— Ei bine, zise el aşezându-se, se pare că nu va trebui să-ţi schimbi hotelul în seara asta. L-au găsit pe Bruno acasă la soră-sa, cu portbagajul plin cu bunurile furate din muzeul vărului tău. Când sora lui a descoperit că se întorsese la vechea lui meserie, l-a bătut atât de rău, că el i-a implorat pe poliţişti să-l aresteze imediat.

Alessandro rânji şi clătină din cap, dar când observă sprâncenele mele ridicate se potoli repede şi adăugă:

— Din păcate, nu au găsit *cencio*-ul. Trebuie să fie ascuns în altă parte. Nu-ţi face griji, apare el. N-are cum să vândă undeva zdreanţă aia veche.

Văzându-mi uimirea provocată de felul în care îşi alegea cuvintele, el ridică din umeri:

— Am crescut în sud.

— Un colecţionar particular ar da o grămadă de bani pe zdreanţă aia veche, am zis eu tăios. Fleacurile astea au o mare valoare sentimentală pentru oamenii de aici, după cum sunt sigură că ştii foarte bine. Cine ştie, poate că familia lui Romeo, familia Marescotti, se află în spatele

întregii poveşti. Nu uita că vărul Peppo a spus că descendenţii lui Romeo consideră că pumnalul şi *cencio*-ul le aparţin.

Rezemându-se de scaun în timp ce chelnerul ne lua farfuriile, Alessandro spuse:

— Dacă e aşa, vom şti mâine, când băieţii vor avea o mică discuţie cu Bruno. El nu e genul care să tacă.

— Dar tu? Tu crezi asta? Că familia Marescotti l-a angajat să fure *cencio*-ul?

Alessandro nu era chiar în largul său cu acest subiect. În cele din urmă, zise:

— Dacă ei sunt cu adevărat în spatele poveştii, nu l-ar fi folosit pe Bruno. Îşi au oamenii lor. Şi ei nu ar fi lăsat pumnalul pe masa din sala de şedinţe.

— Pari să-i cunoşti.

El ridică din umeri:

— Siena e mică.

— Parcă ai zis că ai crescut în sud.

— Aşa e, mă privi el, în mod evident enervat de perseverenţa mea. Dar mi-am petrecut verile aici, la bunici. Eu şi verii mei ne jucam în podgoria Marescotti în fiecare zi. Ne era întotdeauna teamă să nu fim descoperiţi. Asta era parte din distracţie. Tuturor ne era frică de bătrânul Marescotti. Cu excepţia lui Romeo, desigur.

Aproape că mi-am răsturnat paharul cu vin:

— Te referi la *acel* Romeo? Cel despre care vorbea vărul Peppo, care s-ar putea să fi furat *cencio*-ul?

Văzând expresia întunecată a lui Alessandro, am continuat mai potolit:

— Înţeleg. Aşadar, aşa se leagă lucrurile. Aţi fost prieteni în copilărie.

El făcu o grimasă:

— Nu tocmai prieteni, mai degrabă… rivali.

Văzând că dădeam pe dinafară de câte întrebări voiam să-i pun, el îmi dădu meniul:

— Poftim. E vremea să ne gândim la lucruri dulci.

La desert, în timp ce înmuiam fursecuri cu migdale – *cantucci* – în *vin santo*, am încercat să ajung înapoi la

subiectul Romeo, dar Alessandro nu a vrut să se mai apropie de el. În schimb, m-a întrebat despre copilăria mea şi ce anume declanşase cariera mea de pacifist militant.

— Haide, zise el, făcând cu ochiul la supărarea mea, nu poate fi doar vina surorii tale.

— Nici n-am zis că ar fi. Doar că avem priorităţi… foarte diferite.

El râse:

— Şi deja le ştiu pe ale tale. Să faci graffiti pe lansatoarele de rachete… să te legi cu lanţuri de nave de război… lasă-mă să ghicesc, sora ta e în Armată?

Luând nişte *cantucci*, am răspuns:

— Soră-mea e în *pat* cu Armata. Şi cu toată lumea, de fapt. Ea crede că viaţa înseamnă numai… să te distrezi.

Alessandro clătină din cap:

— Ruşine să-i fie. Să se bucure aşa de viaţă…

M-am uitat la el cu ochii mijiţi de furie:

— Ştiam eu că n-o să înţelegi! Când noi…

— Ba înţeleg, zise el, întrerupându-mă. Ea se distrează, aşa că tu nu te poţi distra. Ea se bucură de viaţă, aşa că tu nu te poţi bucura de viaţă. Ce păcat că cineva a cioplit asta în piatră.

— Uite ce e… mi-am învârtit eu paharul gol, nevrând să-l înţeleg, cea mai importantă persoană din lume pentru Janice Jacobs este Janice Jacobs. Ar înjunghia pe oricine ca să marcheze un punct. E genul de persoană care…

M-am oprit, dându-mi seama că nici eu nu voiam să invoc trecutul urât în această seară perfectă.

— Şi Julie Jacobs?

Alessandro îmi umplu paharul până sus.

— Cine e cea mai importantă persoană pentru ea?

M-am uitat la zâmbetul lui, nesigură dacă făcea încă mişto de mine.

— Lasă-mă să ghicesc, se lăsă el pe spătarul scaunului. Julie Jacobs vrea să salveze lumea şi să-i facă pe toţi fericiţi…

— Numai că pe parcurs ea face pe toată lumea nefericită, inclusiv pe ea însăşi, am continuat eu, preluând

din zbor istorioara lui cu tâlc. Ştiu ce gândeşti. Te gândeşti că scopul nu justifică mijloacele şi că a tăia cu fierăstrăul capetele micilor sirene nu reprezintă o modalitate de a face să dispară războaiele.

Am oftat.

— Ştiu asta. Ştiu toate astea. Însă mi-a luat câţiva ani să-mi dau seama.

M-am uitat la el, deloc recunoscătoare că se amuza. Deşi nu zâmbea, în ochi avea o mică sclipire.

— Ce e aşa de amuzant? l-am întrebat.

— *Tu*, *răspunse Alessandro*. *Chiar eşti o Tolomei*. *Mai ţii minte*? *„*…am să mă port aidoma unui tiran*.* După *ce* mă voi *fi* luat *la* luptă *cu* bărbaţii *din* neamul duşman*, cu* fecioarele *din* acelaşi neam *mă* voi purta dulceag*. Le* voi sfărma capetele*”.*

Când văzu că am recunoscut citatul, zâmbetul lui se lăţi.

— *„Da*! *Capetele lor*, *sau fecioria lor*. *ia-o cum vrei*”**[26]**.

— Mă surprinzi, i-am zis, punându-mi picior peste picior. Nu mi-am dat seama că ştii *Romeo şi Julieta* pe dinafară.

El îmi făcu cu ochiul:

— Doar fragmentele de luptă.

— E ciudat, dar eu ştiu toată piesa. Întotdeauna am ştiut-o. Chiar dinainte să ştiu ce era. A fost ca o voce în capul meu…

Am început să râd:

— Nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea.

— Deoarece, zise Alessandro ca şi cum nu ar fi fost nimic ieşit din comun, de-abia ce-ai descoperit cine eşti. Şi, în sfârşit, totul începe să capete sens. Tot ce-ai făcut, tot ce-ai ales să nu faci… înţelegi acum. Asta este ceea ce oamenii numesc destin.

Mi-am sprijinit bărbia în mână:

— Cum de ştii toate astea?

El zâmbi, apreciindu-mi poza:

— Mi-am ştiut destinul de la bun început. Şi, dacă o

---

26 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena I.

să-l uit cumva, Eva Maria o să mi-l aducă repede aminte. Însă nu mi-a plăcut niciodată ideea că viitorul ţi-e deja făcut. Am încercat, toată viaţa mea, să fug de destinul meu.

— Şi ai reuşit?

El se gândi un pic:

— Pentru o vreme. Dar, ştii, te ajunge întotdeauna din urmă. Indiferent cât de departe pleci.

— Şi ai plecat departe?

Zâmbetul lui păli:

— Foarte departe. Până în iad.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e iadul, am zis glumeţ, sperând că îmi va zice mai multe.

Dar n-o făcu. Judecând după fruntea-i încruntată, nu era un subiect vesel. Murind de curiozitate să aflu mai multe despre trecutul lui, dar nedorind să stric seara, l-am întrebat doar atât:

— E mai cald decât aici?

El inspiră adânc:

— Îţi arde pielea de pe tălpi până când ţi-o cojeşte. E plin de diavoli. Iar limba oficială este engleza.

Am râs:

— Seamănă cu DC-ul[27]. Poate că ar trebui să rămân aici.

El dădu din cap, însă doar o singură dată:

— Poate că ar trebui.

După cină, Alessandro stărui să mă conducă pe jos înapoi la hotel. Văzând că deja câştigase bătălia cu privire la nota de plată de la restaurant, nici măcar nu m-am împotrivit.

În timp ce mergeam împreună prin întuneric, el zise:

— Ştii, am fost şi eu ca tine. Am fost şi eu exact ca tine. Credeam că trebuie să lupţi pentru pace şi că între tine şi o lume perfectă trebuie să existe întotdeauna sacrificii. Acum am înţeles mai bine.

---

27 Prescurtare de la titulatura completă a oraşului Washington DC (District of Columbia).

Îmi aruncă o privire:

— Lumea trebuie lăsată în pace.

— Să nu încerci s-o faci mai bună?

— Să nu-i forţezi pe oameni să fie perfecţi. Că o să mori încercând.

Am zâmbit când i-am văzut solemnitatea.

— Cu toate că vărul meu este la spital, muştruluit de doctoriţe, eu mă distrez de minune. Mare păcat că nu putem fi prieteni.

Asta era o veste nouă pentru Alessandro.

— Nu putem?

— În mod evident, nu. Ce-ar spune toţi prietenii noştri? Tu eşti un Salimbeni, eu sunt o Tolomei. Suntem sortiţi să fim duşmani.

Lui îi reveni zâmbetul:

— Sau iubiţi.

Am râs tare, mai mult de mirare:

— O, nu! Tu eşti un Salimbeni, iar Salimbeni era Paris din Shakespeare, tipul bogat care voia să se însoare cu Julieta *după* ce ea se căsătorise în secret cu Romeo!

Alessandro primi vestea cu uşurinţă:

— A, da, acum îmi aduc aminte: Paris cel bogat şi chipeş. Ăsta-s eu?

— Aşa se pare, i-am răspuns, scoţând un oftat teatral. Să nu uităm că strămoaşa mea, Giulietta Tolomei, era îndrăgostită de Romeo Marescotti, dar a fost silită să se logodească cu maleficul Salimbeni, strămoşul *tău*! A fost prinsă într-un triunghi amoros, exact ca Julieta lui Shakespeare.

— Şi eu sunt malefic?

Lui Alessandro îi plăcea povestea din ce în ce mai mult.

— Bogat, chipeş şi malefic. Începe să-mi placă rolul ăsta.

Se gândi la asta o clipă, apoi adăugă mai potolit:

— Ştii, între noi fie vorba, întotdeauna am crezut că Paris era mult mai bun decât Romeo. După părerea mea, Julieta a fost o proastă.

M-am oprit în mijlocul străzii:

— Poftim?

Se opri şi Alessandro:

— Ia gândeşte-te. Dacă Julieta l-ar fi cunoscut mai întâi pe Paris, de el s-ar fi îndrăgostit. Şi ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ea era pregătită să se îndrăgostească.

— Nu-i aşa! am protestat eu, cu braţele încrucişate. Romeo era drăguţ…

— Drăguţ? îşi dădu Alessandro ochii peste cap. Ce fel de bărbat e *drăguţ*?

— …şi-un dansator desăvârşit…

— Romeo avea picioare de plumb! Chiar el zicea asta!

— …dar, cel mai important, avea mâini frumoase!

Alessandro păru acum, în sfârşit, învins:

— Înţeleg. Avea mâini frumoase. Cu asta m-ai dat gata. Aşadar, ăsta e materialul din care sunt făcuţi marii amanţi?

— Potrivit lui Shakespeare, da.

Am aruncat o privire fugară spre mâinile lui, dar el îmi zădărnici efortul vârându-şi-le în buzunare.

— Şi tu chiar vrei să-ţi trăieşti viaţa după modelul din Shakespeare? mă întrebă el, reluându-şi mersul.

M-am uitat în jos, la pumnal. Era ciudat să merg cu el aşa, dar era prea mare ca să-mi încapă în poşetă şi nu voiam să-l rog pe Alessandro să-l care în locul meu.

— Nu neapărat.

Se uită şi el la pumnal şi am ştiut că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Dacă Shakespeare avea dreptate, aceasta era arma cu care Giulietta Tolomei îşi curmase viaţa.

— Atunci de ce nu o rescrii? propuse el.

M-am uitat urât la el:

— Te referi la *Romeo şi Julieta*?

El zâmbi obosit:

— Şi să-mi fii prietenă.

I-am studiat profilul în întuneric. Ne petrecuserăm

toată seara stând de vorbă, dar cu toate astea nu ştiam aproape nimic despre el.

— Cu o singură condiţie, i-am zis. Să-mi spui mai multe despre Romeo.

Însă mi-am regretat cuvintele de cum le-am rostit, când i-am văzut supărarea de pe chip.

— Romeo, Romeo, zise el repezit, tot timpul Romeo. De-asta ai venit la Siena? Ca să-l găseşti pe tipul drăguţ, care e bun dansator şi are mâini frumoase? Bărbatul pe care Julieta este sortită să-l iubească? Ei bine, mă tem că vei fi dezamăgită. Nu seamănă deloc cu Romeo pe care crezi că-l cunoşti. Nu face dragoste spunând cuplete rimate. Ascultă-mă pe mine: e un adevărat ticălos. Dacă aş fi în locul tău… zâmbi el în cele din urmă, de data asta mi-aş împărţi balconul cu Paris.

— N-am nici cea mai mică intenţie să împart balconul cu vreunul dintre voi, i-am spus înţepat. Tot ce vreau e să recuperez cencio-ul şi, din câte îmi dau eu seama, Romeo este singurul care avea motiv să-l ia. Dacă tu nu crezi că el a făcut-o, atunci spune aşa şi renunţ la subiect.

— OK, zise Alessandro. Nu cred că a făcut-o el. Cred că Bruno Carrera lucra pentru altcineva. Dar asta nu înseamnă că Romeo e curat. L-ai auzit pe vărul tău: Romeo are mâinile pătate cu sânge. Oamenii cred că e blestemat. Şi eu cred asta. Tuturor le-ar plăcea să creadă că e mort.

— Ce te face să fii atât de sigur că nu e?

El înălţă din umeri:

— Simt eu asta.

— Fler pentru detectarea ticăloşilor?

Alessandro aproape că zâmbi:

— Fler pentru detectarea rivalilor.

Direttore Rossini sărută picioarele unui crucifix imaginar atunci când mă văzu intrând pe uşa hotelului în acea seară.

— Domnişoară Tolomei! *Grazie a Dio*! Eşti teafără! Şi…

Îl observă abia acum pe Alessandro în spatele meu.

— *Buona sera, Capitano*! *c'è qualche problema*?

— *Non è niente*, răspunse Alessandro aşa cum făcuse şi înainte.

— Vărul dumitale a sunat de la spital de multe ori şi a zis că te afli într-o companie foarte proastă, continuă *direttore* Rossini, vizibil îngrijorat. Pe unde-ai fost?

M-am făcut mică:

— După cum poţi vedea şi dumneata, mă aflu pe cele mai bune mâini.

— Cele mai bune de pe locul doi, mă corectă Alessandro, căruia îi făcea o enormă plăcere această situaţie. Deocamdată.

Direttore Rossini continuă:

— De asemenea, mi-a spus *mie* să-ţi zic *dumitale* să pui pumnalul într-un loc sigur.

M-am uitat în jos la pumnalul pe care îl ţineam în mână.

— Dă-mi-l mie, zise Alessandro. O să am eu grijă de el.

— Da, a fost de acord *direttore* Rossini. Dă-i-l căpitanului Santini. Nu mai vreau alte spargeri aici.

Aşa că i-am dat lui Alessandro pumnalul lui Romeo şi l-am văzut dispărând încă o dată în buzunarul său interior.

— Mă întorc mâine, la nouă, zise el. Să nu deschizi uşa nimănui altcuiva.

— Nici măcar uşa de la balcon?

— *Mai ales* uşa de la balcon.

Strecurându-mă în pat în noaptea aceea, m-am ghemuit cu documentul intitulat *Arborele genealogic al Giuliettei şi Giannozzei*, din cutia mamei. Mă mai uitasem la el şi înainte, însă nu mă luminase prea tare. Acum, după ce Eva Maria îmi spusese că Giulietta Tolomei era strămoaşa mea, înţelegeam mai bine de ce mama ţinuse să urmărească spiţa noastră în trecut.

În camera mea era tot dezordine, dar deocamdată nu aveam chef să mă ocup de bagaje. Cel puţin, cât fusesem eu plecată, dispăruse sticla spartă şi fusese montat un

geam nou; dacă mai voia să intre şi altcineva în camera mea în noaptea aceea, trebuia ca mai întâi să mă trezească.

Desfăcând sulul lung în pat, am petrecut multă vreme încercând să mă orientez în pădurea de nume. Nu era un arbore genealogic obişnuit, deoarece urmărea rădăcinile noastre exclusiv pe linie maternă şi se ocupa doar cu trasarea legăturii directe dintre Giulietta Tolomei din 1340 şi mine. În cele din urmă, m-am descoperit pe mine şi pe Janice chiar în josul documentului, sub numele părinţilor noştri:

Maria Silvestri & Gregory Lloyd
I
Diane Lloyd & Patrizio Tolomei
I
Giulietta Tolomei & Giannozza Tolomei

După râsul meu în hohote la descoperirea că numele adevărat al lui Janice e *Giannozza* – întotdeauna detestase să fie Janice şi susţinuse, până pe punctul de a izbucni în lacrimi, că acesta nu e numele ei – am mers până în partea de sus a documentului ca să descopăr şi acolo exact aceleaşi nume:

Giulietta Tolomei – Giannozza Tolomei &
Mariotto de Gampocorta
I
Francesco Saracini & Bella de Gampocorta
I
Federico da Silva & Giulietta Saracini –
Giannozza Saracini
I

Şi aşa mai departe. Lista cuprinsă între ele era atât de lungă că aş fi putut să o folosesc drept scară de frânghie din balconul meu. Era impresionant că cineva, sau, mai degrabă, sute de oameni de-a lungul secolelor fuseseră atât de silitori în a ţine evidenţa neamului nostru,

începând din negura timpurilor, din anul 1340, cu Giulietta şi sora ei, Giannozza. Din când în când, aceste două nume – Giulietta şi Giannozza – apăreau unul lângă altul în arborele genealogic, însă întotdeauna cu un nume de familie diferit; nu le chema niciodată Tolomei. Ceea ce era deosebit de interesant era că, din câte îmi puteam da seama, Eva Maria nu avusese dreptate în a zice că Giulietta Tolomei era strămoaşa mea.

Potrivit acestui document, noi toate – mama, Janice şi cu mine – descindeam din sora Giuliettei, Giannozza, şi soţul ei, Mariotto de Gampocorta. Cât despre Giulietta, nu exista nicio însemnare că s-ar fi măritat cu cineva şi în niciun caz că ar fi avut copii.

Plină de presimţiri rele, am pus în cele din urmă documentul deoparte şi m-am adâncit înapoi în celelalte texte. Cunoscând că Giannozza Tolomei era, de fapt, adevărata mea strămoaşă, am început să preţuiesc mult mai mult scrisorile fragmentate ale Giuliettei către ea şi comentariile ocazionale privitoare la viaţa liniştită a Giannozzei la ţară, departe de Siena.

„Eşti norocoasă, draga mea”, scrisese ea la un moment dat, „că ţi-e atât de mare casa şi că soţul tău merge atât de greu…”, iar în altă parte cugetase „… să fiu în locul tău, să mă furişez afară şi să mă întind în lămâiţa sălbatică pentru o oră de pace furată…”

Până la urmă, m-a luat somnul şi am dormit adânc câteva ore, până când un zgomot puternic m-a trezit când afară era încă întuneric.

Oarecum confuză la sunetele lumii care se deştepta, îmi luă ceva timp să recunosc zgomotul scos de un motociclist care îşi tura motorul pe strada de sub balconul meu.

O vreme am rămas întinsă în pat, enervată de firea nepăsătoare a tinerilor din Siena în general şi îmi luă mai mult decât ar fi trebuit ca să-mi dau seama că nu era o adunare de motociclişti obişnuită, ci un singur motociclist, care încerca să atragă atenţia cuiva. Şi începeam să mă

tem că acel cineva eram eu.

Trăgând cu ochiul printre jaluzele, n-am văzut mare lucru în stradă, dar, pe când stăteam acolo, întinzându-mi gâtul când într-o parte, când în alta, am început să aud zgomot peste tot în jurul meu în clădire. Se părea că ceilalţi oaspeţi ai hotelului se dădeau şi ei jos din pat şi deschideau cu zgomot jaluzelele ca să vadă ce naiba se petrece. Încurajată de rumoarea colectivă, mi-am deschis glasvandul ca să privesc pe furiş afară şi, în sfârşit, l-am văzut; era, într-adevăr, urmăritorul meu de pe motocicletă, care făcea opturi ca la carte sub un felinar stradal. Nu aveam nicio îndoială că era acelaşi tip care mă urmărise de două ori înainte – o dată ca să mă salveze de Bruno Carrera şi o dată ca să se uite la mine prin vitrina cafenelei de lângă fântâna cu vultur –, căci era îmbrăcat tot în negru, cu vizorul tras şi nu mai văzusem o altă motocicletă la fel ca a lui.

La un moment dat îşi întoarse capul şi mă zări în uşa balconului. Zgomotul motorului scăzu brusc până la ralanti, aproape înăbuşit de ţipetele furioase de la celelalte ferestre şi balcoane din Hotel Chiusarelli, dar motociclistului puţin îi păsa; băgându-şi mâna în buzunar, scoase un obiect rotund, ridică braţul şi îl aruncă în balconul meu, ţintind perfect.

Îmi ateriză la picioare cu un sunet ciudat, înfundat, şi chiar sări un pic înainte ca, în cele din urmă, să se rostogolească până se opri. Fără nicio altă tentativă de comunicare, prietenul meu îmbrăcat în piele tură Ducati-ul accelerând frenetic, încât aproape că făcu motocicleta să se ridice şi să-l azvârle jos. După câteva secunde, dispăru după colţ şi, de n-ar fi fost ceilalţi oaspeţi ai hotelului – unii mormăind, alţii râzând – noaptea ar fi devenit din nou liniştită.

Am stat un moment, holbându-mă la proiectil, înainte ca, în cele din urmă, să îndrăznesc să-l deschid. Cu riscul de a-mi dezamăgi publicul, l-am luat în cameră şi am închis bine uşa de la balcon în urma mea. Aprinzând lumina, am descoperit că era o minge de tenis înfăşurată cu hârtie

bine legată şi asigurată cu elastice. Se dovedi că hârtia era acoperită cu un scris de mână; nu mâzgăleala obişnuitei liste pentru cumpărături, ci o mână puternică, sigură pe sine, care îmi vorbea cu cerneala de un roşu închis a bileţelelor de sinucidere şi a invitaţiilor de nuntă. Iată ce scria:

Giulietta

Iartă-mă că sunt precaut, dar am un motiv foarte bun. În curând vei înţelege. Trebuie să vorbesc cu tine şi să-ţi explic totul. Întâlneşte-te cu mine în vârful lui Torre del Mangia mâine dimineaţă la 9 şi nu spune nimănui despre asta.

— Romeo

V.I.

Eu mă cobor în patu-acesta-al morţii,
Să văd o dată, la lumina torţei,
Divinul chip al Julietei mele.
Dar şi să scot, din degetul ei mort,
Un scump inel, de care am nevoie.[28]

Siena, 1340 d.Hr.

În noaptea *Palio*-ului fatal, trupul tânărului Tebaldo Tolomei a fost depus în biserica San Cristoforo, situată în aceeaşi *piazza* cu Palazzo Tolomei, dar vizavi. Ca gest al înrudirii lor, Messer Salimbeni trecuse pe acolo ca să drapeze cencio-ul peste eroul mort şi să-i promită tatălui îndurerat că ucigaşul va fi găsit în curând. După aceea, se scuzase şi lăsase familia Tolomei cu durerea ei, oprindu-se doar pentru scurtă vreme în drum spre ieşire ca să se închine Domnului şi să aprecieze silueta zveltă a Giuliettei, care, îngenuncheată ispititor, se ruga în faţa catafalcului vărului ei.

Toate femeile din familia Tolomei erau strânse în biserica San Cristoforo în acea noapte, jelindu-se şi rugându-se cu mama lui Tebaldo, în timp ce bărbaţii alergau de colo până colo între biserică şi *palazzo*, cu răsuflarea mirosind a vin, aşteptând să-l pedepsească pe Romeo Marescotti. Ori de câte ori Giulietta auzea frânturi din conversaţiile lor şoptite, gâtul i se strângea de teamă şi ochii i se umpleau de lacrimi când şi-l închipuia pe bărbatul iubit prins de duşmani şi pedepsit pentru o crimă pe care ea era sigură că nu o comisese.

Faptul că era văzută suferind atât de adânc pentru un văr cu care nu schimbase niciodată un cuvânt vorbea în favoarea ei; lacrimile pe care Giulietta le vărsă în noaptea aceea se amestecau cu acelea ale verişoarelor şi mătuşilor ei ca nişte râuri care curgeau în unul şi acelaşi lac; erau atât de abundente, încât nimeni nu se obosi să cerceteze

28 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena a III-a.

adevăratul lor izvor.

— Bănuiesc că-ţi pare rău *cu adevărat*, îi zisese mătuşa ei, ridicând privirea fugar din propria-i durere ca s-o vadă pe Giulietta plângând în *cencio-ul* care-l acoperea pe Tebaldo. Aşa şi trebuie să-ţi fie! De n-ai fi fost tu, ticălosul ăla de Romeo n-ar fi îndrăznit niciodată…

Înainte să-şi poată termina fraza, Monna Antonia se prăbuşise din nou în lacrimi, iar Giulietta se retrăsese cu discreţie din centrul atenţiei ca să se aşeze într-o strană dintr-un colţ mai întunecat al bisericii.

Stând acolo, singură şi nefericită, o încercă amarnica ispitită de a-şi lua destinul în mâini şi de-a fugi din San Cristoforo pe jos. Nu avea niciun ban şi pe nimeni care să o protejeze, dar, cu voia Domnului, poate ar fi reuşit să-şi găsească drumul înapoi spre atelierul Maestrului Ambrogio. Însă străzile oraşului erau pline de soldaţi care îl căutau pe Romeo, iar la intrarea în biserică stăteau aliniate gărzile. Numai o fantomă – sau un înger – ar fi putut să intre sau să iasă neobservată.

Cândva după miezul nopţii îşi ridică privirea din mâinile împreunate şi îl văzu pe fratele Lorenzo trecând pe la cei îndoliaţi. Priveliştea o miră; îi auzise pe Tolomei şi pe oamenii săi vorbind despre un călugăr franciscan care, chipurile, îl ajutase pe Romeo să scape prin *Bottini* imediat după *Palio* şi ea presupusese, în mod firesc, că era fratele Lorenzo. Acum, văzându-l păşind prin biserică atât de calm, alinându-le pe femeile care jeleau, pieptul i se umplu de grea dezamăgire. Indiferent cine era cel care îl ajutase pe Romeo să fugă, nu era cineva pe care îl cunoştea sau pe care era probabil să-l cunoască vreodată.

Atunci când, în cele din urmă, o zări stând singură în colţ, el i se alătură numaidecât. Înghesuindu-se în strană, fratele Lorenzo îşi luă libertatea de a împărţi cu ea pernuţa pentru îngenunchere şi murmură:

— Iartă-mă că te tulbur în durerea ta.

Giulietta răspunse încet, asigurându-se că nimeni nu-i aude:

— Tu eşti cel mai vechi prieten al durerii mele.

— Te-ar consola să ştii că bărbatul pentru care plângi *cu adevărat* e în drum spre alte locuri, unde duşmanii lui nu-l vor găsi niciodată?

Giulietta îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi emoţia:

— De-i teafăr într-adevăr, atunci sunt cea mai fericită fiinţă de pe pământ. Dar sunt şi cea mai demnă de milă, tremură vocea ei. O, Lorenzo, cum putem trăi aşa… el acolo, eu aici? De-aş fi plecat cu el! De-aş fi un şoim pe braţul lui şi nu o pasăre fără rost în această colivie putredă!

Conştientă că vorbise prea tare şi mult prea sincer, Giulietta privi în jur neliniştită să vadă dacă o auzise cineva. Din fericire însă, Monna Antonia era prea absorbită de propria-i nefericire ca să observe ceva în jurul ei, iar celelalte mătuşi ale ei erau încă strânse grămadă în jurul catafalcului, ocupate să aranjeze florile.

Fratele Lorenzo o privi cu atenţie din spatele mâinilor pe care şi le ţinea împreunate:

— Dacă ai putea să-l urmezi, ai pleca?

— Bineînţeles! îşi îndreptă Giulietta trupul, în ciuda voinţei ei. L-aş urma prin toată lumea!

Dându-şi seama că se lăsase încă o dată dusă de val, se afundă mai adânc în pernuţă şi adăugă, într-o şoaptă solemnă:

— L-aş urma şi în Valea Morţii.

— Atunci vino-ţi în fire, şopti fratele Lorenzo, punând o mână pe braţul ei, din precauţie, căci el e aici şi… Linişteşte-te! N-ar pleca din Siena fără tine. E chiar în strana din spatele nostru.

Giulietta nu se putu abţine să nu se întoarcă să prindă o imagine fugară a călugărului acoperit cu glugă ghemuit pe pernuţa de îngenunchere din spatele ei, care stătea cu capul aplecat, perfect ascuns; dacă nu se înşela, era îmbrăcat cu aceeaşi sutană pe care fratele Lorenzo o silise pe ea să o poarte atunci când se duseseră împreună odată la Palazzo Marescotti.

Abia făcând faţă propriei tulburări, Giulietta se uită

la mătuşile şi verişoarele ei, chibzuind cu îngrijorare. Dacă descoperea cineva că Romeo se află acolo, chiar în biserica aceea, chiar în acea noapte, cu siguranţă nici el, nici ea, şi nici măcar fratele Lorenzo nu aveau să trăiască să vadă soarele răsărind. Era ceva prea îndrăzneţ, prea diavolesc, ca un presupus ucigaş să pângărească priveghiul sărmanului Tebaldo pentru a o curta pe verişoara eroului mort şi niciun Tolomei n-ar fi tolerat vreodată această insultă.

— Eşti nebun? şuieră ea, uitându-se supărată la silueta ghemuită din spatele ei. Dacă te descoperă, or să te-omoare!

— Ţi-e glasul mai ascuţit decât săbiile lor! se plânse Romeo. Fii blândă, rogu-te! Acestea ar putea fi ultimele cuvinte pe care mi le spui vreodată…

Giulietta mai mult simţi decât văzu sinceritatea din ochii lui, care străluceau spre ea din umbra glugii.

— Dacă adevăr grăit-ai când ai vorbit adineaori, ia ăsta… Romeo îşi scoase de pe deget un inel şi i-l întinse. Poftim, îţi dau acest inel…

Giulietta rămase cu gura căscată, dar cu toate acestea luă inelul. Era un inel de aur cu pecete, cu vulturul Marescotti, însă prin cuvintele lui Romeo „îţi dau acest inel” devenise legământul ei de nuntă.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze acum şi în vecii vecilor! şopti fratele Lorenzo, ştiind prea bine că s-ar fi putut ca această veşnicie să nu se întindă dincolo de noaptea aceea. Fie ca sfinţii să vă fie martori la fericita voastră unire! Acum ascultaţi cu atenţie. Mâine se va ţine înmormântarea la cavoul Tolomei, în afara zidurilor oraşului…

— Stai puţin! exclamă Giulietta. Vin cu tine acum, de bună seamă, nu-i aşa?

— Sssttt! E imposibil! îşi puse fratele Lorenzo mâna pe ea ca să o potolească. Gărzile de la uşă te-ar opri. Şi este prea periculos în noaptea asta în oraş…

Zgomotul făcut de cineva care le spunea să tacă din cealaltă parte a încăperii îi făcu pe amândoi să tresară de

teamă. Aruncând o privire neliniştită spre mătuşile ei, Giulietta le văzu încruntându-se la ea ca să tacă şi să nu o supere pe Monna Antonia mai mult decât era deja. Astfel că îşi lăsă capul în jos, ascultătoare, şi îşi ţinu gura până când ele nu se mai uitară la ea. Apoi, răsucindu-se încă o dată, îl privi rugător pe Romeo:

— Nu te însura cu mine ca apoi să mă părăseşti! imploră ea. Noaptea asta e noaptea nunţii noastre!

— Mâine vom privi în urmă la toate astea şi o să râdem, îi şopti el, aproape întinzându-se ca să-i atingă obrazul.

— S-ar putea ca mâine să nu vină niciodată! suspină Giulietta, în palmă.

— Indiferent ce se va întâmpla, vom fi împreună, o linişti Romeo. Ca soţ şi soţie. Ţi-o jur. Pe lumea asta… sau pe cealaltă.

Cavoul Tolomei făcea parte din vastul cimitir aflat dincolo de Porta Laterina. Încă din Antichitate, oamenii din Siena îşi îngropaseră morţii în afara zidurilor oraşului şi fiecare familie întreţinuse – sau uzurpase – o criptă veche care conţinea o cantitate corespunzătoare de strămoşi decedaţi. Sanctuarul Tolomei se ridica între toate precum un castel de marmură în acest oraş al morţii; cea mai mare parte a construcţiei era subterană, însă avea o intrare grandioasă deasupra pământului, foarte asemănătoare cu mormintele acelor auguşti oameni de stat romani cu care îi plăcea atât de mult lui Messer Tolomei să se compare.

Zeci de membri ai familiei şi prieteni apropiaţi veniseră la cimitir în această tristă zi pentru a le aduce alinare lui Tolomei şi soţiei sale, în timp ce primul lor născut era aşezat spre veşnică odihnă în sarcofagul de granit pe care Tolomei îl comandase iniţial pentru el însuşi. Mare păcat era să vezi un tânăr atât de sănătos predat lumii de dincolo; niciun cuvânt nu le putea consola pe mama care se jelea şi pe copila cu care fusese logodit Tebaldo încă din ziua naşterii ei, cu doisprezece ani în urmă. Unde avea să mai găsească ea acum un alt soţ

potrivit, când se afla atât de aproape de a deveni femeie şi se obişnuise atât de mult să se gândească la ea însăşi ca la stăpâna din Palazzo Tolomei?

Dar Giulietta era prea îngrijorată în legătură cu viitorul ei imediat ca să se adâncească în milă pentru familia ei îndurerată prea mult timp. De asemenea, era epuizată de lipsa de odihnă. Priveghiul ţinuse toată noaptea, iar acum, târziu în după-amiaza zilei următoare – când toate speranţele de reînviere se dovediseră în zadar – Monna Antonia arăta de parcă ar fi fost probabil ca ea însăşi să-l însoţească pe fiul ei în mormântul timpuriu. Palidă şi trasă, se sprijinea cu greutate de braţele fraţilor ei. O singură dată se întoarse spre Giulietta, cu faţa-i de hienă schimonosită de ură:

— Şi uită-te la ea, şarpe crescut la sânul meu! a mârâit ea, vrând să o audă toată lumea. De n-ar fi fost încurajările ei neruşinate, Romeo Marescotti n-ar fi îndrăznit niciodată să ridice mâna împotriva acestei familii! Uitaţi-vă la chipul ei prefăcut! Uitaţi-vă la ochii ăia nesinceri! Pun rămăşag că nu-l plânge pe Tebaldo al meu, ci pe Romeo, ucigaşul lui!

Ea scuipă de două ori pe pământ ca să scape de gustul acelui nume.

— A sosit timpul să treceţi la fapte, fraţii mei! Nu mai staţi ca nişte oi înspăimântate! O crimă groaznică s-a săvârşit împotriva casei Tolomei, iar ucigaşul se fuduleşte prin oraş, crezându-se mai presus de lege…

Scoase un stilet strălucitor din şal şi îl flutură prin aer:

— Dacă sunteţi bărbaţi, răscoliţi oraşul şi găsiţi-l, oriunde s-ar ascunde, şi lăsaţi o mamă îndurerată să afunde acest tăiş în inima lui neagră!

După această izbucnire de emoţie, Monna Antonia căzu înapoi în braţele fraţilor ei şi rămase atârnată acolo, fără vlagă şi nenorocită, în timp ce fiul ei era pus în sarcofag în cavoul de sub pământ şi se săvârşeau ultimele ritualuri.

Cât ţinu înmormântarea, Giulietta se uită în jur pe

furiş, la fiecare ungher şi crăpătură din cavoul străvechi, încercând să îşi aleagă o ascunzătoare potrivită. Căci planul fratelui Lorenzo prevedea ca ea să rămână în camera mortuară după ceremonie, neobservată de niciunul dintre toţi cei care plecau, şi să aştepte acolo în singurătate până la căderea nopţii, când nu era nicio primejdie pentru Romeo să vină să o ia. Călugărul explicase că era singurul loc în care gărzile Tolomei nu vor fi vigilente în păzirea membrilor familiei şi, deoarece cimitirul se afla în afara zidurilor oraşului, mişcările lui Romeo nu aveau să fie îngrădite de teama permanentă de a fi descoperit şi arestat.

Odată eliberată din cavou, Giulietta avea să-l însoţească pe Romeo în exil şi, de îndată ce se stabileau în siguranţă pe meleaguri străine, urmau să-i scrie fratelui Lorenzo o scrisoare secretă, în care să-i spună o lungă poveste de sănătate şi fericire şi să-l încurajeze să li se alăture cât de repede putea.

Acesta era planul asupra căruia, cu o noapte în urmă, conveniseră cu toţii în grabă, în San Cristoforo, şi Giuliettei nu-i trecuse prin minte să pună la îndoială amănuntele acestuia, decât atunci când veni momentul să trebuiască să treacă ea însăşi la fapte. Simţind greaţă în gât, ea se uită la sarcofagele sigilate, care o înconjurau din toate părţile – recipiente de boală şi moarte –, întrebându-se cum ar fi putut să se ascundă printre ele fără să fie văzută sau auzită de cineva.

Abia la sfârşitul ceremoniei, când preotul zise „să ne rugăm cu toţii” şi strânse pe toată lumea într-o rugăciune cu capetele plecate, Giulietta avu ocazia să se retragă în tăcere de lângă verişoarele ei neştiutoare şi să se ghemuiască în spatele celui mai apropiat sarcofag. Iar când preotul îi puse pe toţi să rostească un „amin” lung, melodios, pentru a pune capăt ceremoniei, ea nu şovăi, ci profită de prilej ca să se târască în patru labe mai adânc în umbră, cu braţele deja tremurând din cauza contactului cu pământul rece şi umed.

Pe când stătea acolo, rezemată de piatra aspră a unui

sarcofag şi încercând să nu respire, participanţii la înmormântare plecară unul câte unul din camera mortuară, punându-şi lumânările pe micul altar de sub picioarele lui Hristos Răstignit, şi se porniră pe lungul şi înlăcrimatul drum spre casă. Puţini dormiseră din ziua Palio-ului şi, aşa cum prevăzuse fratele Lorenzo, nimeni nu avu puterea să verifice dacă numărul de oameni care ieşeau din cavou era egal cu numărul celor care intraseră iniţial. La urma urmei, ce om viu ar fi ales să rămână în urmă, într-o criptă a spaimei şi a mirosurilor groaznice, închis în spatele unei uşi masive care nu putea fi deschisă decât din afară?

După ce plecară cu toţii, uşa cavoului se închise cu o bufnitură seacă. În ciuda micilor candele care pâlpâiau pe altarul de la intrare, întunericul care o înconjura acum pe Giulietta, în timp ce stătea gâfâind între mormintele strămoşilor ei, se preschimbă într-o beznă deplină.

Stând pe pardoseala din cavoul familiei Tolomei, în noaptea de după înmormântarea vărului ei, Giulietta începu să-şi dea seama că moartea e, mai mult decât orice, o chestiune de aşteptare. Iată-i pe toţi iluştrii ei înaintaşi zăcând acolo, aşteptând răbdători acea bătaie divină în capacul sicrielor lor, care îi va scula din morţi la o viaţă pe care nu şi-ar fi putut-o nicicând închipui atunci când încă trăiau.

Unii vor ieşi purtând armură de cruciat, poate cu un membru sau un ochi lipsă, iar alţii vor ieşi în cămaşă de noapte, bolnavi şi plini de buboaie; unii vor fi doar nişte prunci care scâncesc, iar alţii vor fi tinerele lor mame, pline de sânge şi cheaguri…

Deşi Giulietta nu se îndoia că, într-o zi, o astfel de bătaie în capacul sicriului va exista pentru toţi cei care meritau, priveliştea tuturor acelor sarcofage străvechi şi gândul la toate acele veacuri de adormire o umplură de groază. Ruşine să-i fie, se gândi ea, că-i era teamă şi că n-avea astâmpăr în timp ce-l aştepta pe Romeo printre sicriele neclintite din piatră; ce mai erau câteva ore de nelinişte în faţa unei asemenea veşnicii?

Atunci când, în sfârşit, uşa cavoului se deschise, majoritatea lumânărilor de pe altar arseseră, iar cele câteva care încă mai ardeau aruncau umbre înspăimântătoare, contorsionate, care erau aproape mai rele decât întunericul. Fără să stea pe gânduri să vadă dacă persoana care venise nu era cumva altcineva decât Romeo, Giulietta alergă nerăbdătoare spre salvatorul ei, dornică de atingerea lui vie şi însetată după o gură de aer proaspăt.

— Romeo! strigă ea, abia acum cedând slăbiciunii. Slavă Cerului…!

Însă cel care stătea în uşă cu o torţă în mână, privind-o cu un zâmbet compătimitor, nu era Romeo, ci Messer Salimbeni.

— S-ar părea, zise el, cu voce încordată, care contrazicea aerul lui vesel, că plângi nemăsurat moartea vărului tău, rămânând la mormântul lui în felul acesta. Numai că nu văd urme de lacrimi pe aceşti obraji trandafirii. S-ar putea… făcu el câţiva paşi în josul scărilor, dar oprindu-se scârbit din cauza mirosului de putreziciune, ca dulcea mea mireasă să fi fost cu capul în nori? Mă tem că aşa e. Mă tem că va trebui să te caut prin cimitire, draga mea, şi o să te găsesc jucându-te nebuneşte cu oase şi cranii goale.

Făcu o grimasă lascivă:

— Însă nici eu nu sunt străin de asemenea jocuri. Cred, cu adevărat, că o să ne potrivim de minune.

Îngheţând la vederea lui, Giulietta nu ştiu cum să răspundă; şi nici nu înţelesese ce voia el să zică. Singurul lucru din mintea ei era Romeo şi cum de nu era el, ci odiosul Salimbeni cel care venise să o scape din mormânt. Numai că asta era, desigur, o întrebare pe care nu putea îndrăzni să o pună.

— Vino încoace! îi făcu semn Salimbeni să iasă din cavou, iar Giulietta nu ştiu ce altceva să facă decât să se supună.

Aşa că ieşi din cavou cu el şi se trezi împresurată de un cerc de torţe ţinute de gărzile în uniformă ale lui

Salimbeni.

Privind în jur la chipurile bărbaţilor, Giulietta crezu că zăreşte milă şi indiferenţă în egală măsură, dar cea mai neliniştitoare era impresia că ei ştiau ceva ce ea nu ştia.

— Nu eşti curioasă să afli cum am putut să te salvez din îmbrăţişarea putredă a morţii? întrebă Salimbeni, delectându-se cu nedumerirea ei.

Giulietta nici nu avu puterea necesară pentru a da din cap, dar nici nu trebui cu adevărat să facă asta, deoarece Salimbeni era nespus de bucuros să-şi continue monologul şi fără aprobarea ei:

— Din fericire pentru tine, am avut o călăuză nemaipomenită. Oamenii mei l-au zărit hoinărind pe aici şi, în loc să-l treacă prin sabie imediat – aşa cum le-o cereau ordinele –, ei şi-au pus cu înţelepciune întrebarea ce fel de comoară îl putea ispiti pe un om surghiunit să se întoarcă în oraşul care îi este interzis, să rişte să fie descoperit şi să îndure o moarte violentă? Cărarea lui, aşa cum ai ghicit deja, ne-a condus direct la acest monument şi, cum e bine cunoscut că nu poţi omorî acelaşi om de două ori, am ghicit cu uşurinţă că motivul lui pentru a coborî în mormântul vărului tău trebuie să fie altceva decât setea de sânge.

Văzând că Giulietta pălise suficient în timpul discursului său, Salimbeni le făcu semn, în sfârşit, oamenilor săi să-l aducă pe omul în discuţie şi ei făcură asta azvârlind trupul în mijlocul cercului lor, aşa cum măcelarul azvârle un schelet la măcinătoare.

Giulietta ţipă când îl văzu zăcând acolo pe Romeo al ei, însângerat şi lovit, şi, de n-ar fi împiedicat-o Salimbeni, s-ar fi aruncat lângă iubitul ei să-i mângâie părul murdar şi să-i sărute sângele de pe buze cât încă mai era suflare în trupul său.

— Diavol ce eşti! urlă ea la Salimbeni, zbătându-se ca un animal să scape din strânsoarea lui. Dumnezeu te va pedepsi pentru asta! Lasă-mă lângă el, fiară, să pot muri cu soţul meu! Căci îi port pe deget inelul şi jur pe toţi îngerii din Rai că nu voi fi niciodată a ta!

Abia acum Salimbeni se încruntă. Apucând-o pe Giulietta de încheietura mâinii, aproape că-i rupse osul pentru a-i examina inelul de pe deget. După ce văzu de ajuns, îi făcu vânt în braţele unei gărzi şi făcu un pas înainte pentru a-l izbi cu piciorul pe Romeo în stomac.

— Tâlhar nenorocit! mârâi el, scuipând cu silă. N-ai putut să te abţii, nu-i aşa? Ei bine, află asta: îmbrăţişarea ta e cea care ţi-a omorât domniţa! Aveam de gând să te omor doar pe tine, dar acum văd că şi ea e la fel de mizerabilă ca şi tine!

— Cruţă-i viaţa, te implor! tuşi Romeo, chinuindu-se să-şi ridice capul de la pământ şi să o mai vadă pe Giulietta pentru ultima oară. N-a fost decât un legământ! Nu m-am culcat niciodată cu ea! Te rog! Ţi-o jur pe sufletul meu!

— Ce mişcător, remarcă Salimbeni, uitându-se de la unul la altul, fără a fi pe deplin convins. Tu ce zici, fato… o luă el pe Giulietta de bărbie uitându-se ţintă în ochii ei, spune adevărul?

— Să te ia naiba! zise ea, încercând să-i îndepărteze mâna. Suntem soţ şi soţie şi ai face mai bine să mă omori, căci tocmai ce am stat alături de el în patul nostru de nuntă, aşa că voi dormi alături de el în mormântul nostru!

Strânsoarea lui Salimbeni deveni mai puternică:

— Chiar aşa? Juri şi tu pe sufletul lui? Nu uita, dacă minţi, va merge direct în iad chiar în această noapte.

Giulietta privi în jos la Romeo, care era atât de înfrânt la pământ înaintea ei, şi disperarea îi opri cuvintele în gât, făcând-o incapabilă să mai vorbească şi să mintă.

— Aha! se aplecă Salimbeni deasupra lor triumfător. Aşadar, iată o floare pe care n-ai cules-o, câine…

Îl mai lovi o dată pe Romeo cu piciorul, delectându-se cu gemetele victimei sale şi cu hohotele de plâns ale femeii care îl implora să se oprească:

— …cea mai frumoasă floare de pe câmp. Să ne asigurăm că n-o să mai culegi niciodată, zise el, ducând mâna la teacă şi scoţând pumnalul lui Romeo.

Cu o singură mişcare înceată, blândă, Salimbeni afundă pumnalul cu vultur în abdomenul proprietarului său

şi îl trase înapoi afară, lăsându-l pe tânăr fără suflare, în agonie, cu întregul corp contorsionat în jurul cumplitei răni.

— Nu! ţipă Giulietta şi se repezi înainte, panica ei fiind atât de puternică încât bărbaţii nu mai putură să o ţină.

Aruncându-se jos lângă Romeo, ea îl cuprinse cu braţele, dorindu-şi cu disperare să meargă acolo unde mergea el, să nu fie lăsată în urmă.

Numai că Salimbeni se săturase de scenele ei şi o ridică în picioare, trăgând-o de păr.

— Taci! lătră el, plesnind-o peste faţă până când ea se supuse. Urlatul ăsta nu ajută pe nimeni. Vino-ţi în fire şi aminteşte-ţi că eşti o Tolomei.

Apoi, înainte ca ea să înţeleagă ce făcea Salimbeni, el îi trase inelul cu pecete de pe deget şi îl azvârli la pământ, unde zăcea Romeo.

— Legămintele voastre se duc odată cu el. Bucură-te că se desfac cu atâta uşurinţă.

Prin vălul de păr plin de sânge, Giulietta văzu cum gărzile ridică trupul lui Romeo şi îl aruncă în jos pe scări în cavoul Tolomei, de parcă ar fi fost doar un sac cu grâne aruncat în hambar. Dar nu mai apucă să-l vadă când trântiră uşa după el, nici când se asigurară că mânerul era bine închis. De spaima cumplită, uitase să respire, şi acum, în sfârşit, un înger milos îi închise ochii şi o coborî la pământ într-un linţoliu de uitare alinătoare.

V.II

Virtutea chiar se poate face viciu
Şi viciul se înalţă ades prin faptă.[29]

Văzută din vârful turnului Mangia, Piazza del Campo semăna cu o jumătate de felie de portocală cocoţată pe marginea unui pahar de cocteil. Ori poate că eram eu naivă. După toate câte mi se întâmplaseră de la sosirea în Siena, poate că ar fi mai corect să mă gândesc la *piazza* în formă de semilună ca la o mână de cărţi cu susul în jos sau, şi mai poetic, ca la un evantai din dantelă care ascunde chipul unei femei necunoscute.

Numai că în acea dimineaţă nu prea aveam chef de poezie, deoarece îmi petrecusem noaptea plângându-l pe Romeo. Nu Romeo, salvatorul meu de pe motocicletă, ci Romeo, iubitul strămoaşei mele, cel care fusese bătut de Salimbeni şi lăsat să sângereze de moarte într-un mormânt în august 1340. Sau poate că ar fi mai exact să spun că plânsesem pentru Giulietta, care nu putuse să-l ajute pe bărbatul iubit şi care ajunsese în ghearele unui duşman detestat. În jurnalul Maestrului Ambrogio nu exista nimic care să sugereze că acest Salimbeni medieval avea calităţi care să-l reabiliteze – cum ar fi generozitatea Evei Maria sau frumuseţea plină de farmec a lui Alessandro – şi, chiar de-ar fi avut, asta nu schimba faptul că îi omorâse cu brutalitate pe toţi cei pe care îi iubise Giulietta, cu excepţia fratelui Lorenzo şi a surorii ei, Giannozza.

Încă nu terminasem de citit jurnalul Maestrului Ambrogio, însă numărul de pagini care se micşora îmi spunea că se contura un sfârşit amar. Mă temeam că pentru Romeo şi Julieta nu avea să existe fericire până la adânci bătrâneţi; nu simple acrobaţii literare, ci fapte solide transformaseră povestea lor de dragoste într-o tragedie. Dacă nutrisem o cât de mică speranţă că vor sfârşi plecând împreună călare spre asfinţit – şi toată scena incredibilă a dublului suicid să se dovedească a fi

29 *Romeo şi Julieta,* actul al II-lea, scena a III-a.

nimic mai mult decât o camuflare fantezistă –, atunci această speranţă nu mai era acum decât un lucru pe lista curentă de dorinţe, înghesuit laolaltă cu pacea mondială, poneii albi şi ştergerea totală a datoriilor.

Ce nu avea sens era de ce nu mă aflam într-o dispoziţie mai veselă în timp ce stăteam acolo în turn, aşteptând să apară Romeo al meu de pe motocicletă. Dacă era cu adevărat descendentul medievalului Romeo, atunci eu, fiind Giulietta Tolomei, trebuia să dau pe dinafară de bucurie la perspectiva de a-l cunoaşte în sfârşit. Trecuseră mai mult de şase sute de ani de când strămoşii noştri fuseseră despărţiţi în împrejurări foarte violente şi, între atunci şi acum, povestea lor dezastruoasă devenise cea mai mare tragedie a iubirii pe care a cunoscut-o vreodată lumea.

Cum de puteam să nu fiu entuziasmată? Cum puteam să nu simt frisoane la ideea că unul dintre personajele mele istorice – fără îndoială cel mai important dintre toate, având în vedere genele mele – prinsese, în sfârşit, viaţă? încă de când Maestrul Lippi îmi spusese pentru prima oară că există un Romeo Marescotti contemporan, iubitor de artă şi băutor de vin, care colindă noaptea prin Siena, visasem în taină la o întâlnire.

Şi, cu toate acestea, acum, că îl aveam în sfârşit în faţa mea – sub formă de cerneală roşie şi semnat cu înflorituri –, îmi trecu prin cap că ceea ce simţeam cu adevărat era greaţă... genul de greaţă pe care îl simţi atunci când trădezi pe cineva a cărui părere bună nu-ţi permiţi să o pierzi.

Acel cineva era Alessandro, mi-am dat eu seama, stând pe zidul ce dădea spre un oraş care era, în acelaşi timp, dureros de frumos şi fermecător de arogant. Da, era un Salimbeni, şi nu, nu-i plăcea deloc de Romeo al meu, însă zâmbetul lui, atunci când îl lăsa ocazional să iasă la suprafaţă, era atât de sincer şi atât de molipsitor, încât devenisem deja un mare fan.

Numai că era ridicol. Ne cunoşteam de o săptămână, nu mai mult, şi în cea mai mare parte a timpului, ne

certaserăm la cuţite, îmboldiţi cu hărnicie de propria mea familie plină de prejudecăţi. Nici măcar Romeo şi Giulietta – cei adevăraţi – nu se puteau lăuda cu acest soi de duşmănie iniţială. Era ironic ca povestea strămoşilor noştri să-şi încheie cercul în felul acesta, făcându-ne să semănăm cu nişte imitatori shakespearieni, în vreme ce, în acelaşi timp, dădea serios peste cap micul nostru triunghi amoros. Însă nici n-am catadicsit bine să-mi recunosc pasiunea nebună pentru Alessandro, că a şi-nceput să îmi fie milă de Romeo pe care urma să-l cunosc. Potrivit spuselor vărului Peppo, el fugise pe meleaguri străine să scape de răutatea care îi izgonise din oraş pe el şi pe mama sa necăsătorită şi, indiferent de ţelul său final urmărit prin revenirea la Siena, el risca foarte probabil totul, propunându-mi să ne întâlnim în Turnul Mangia. Şi doar pentru asta, şi tot îi datoram mulţumiri.

Şi chiar dacă nu era egalul lui Alessandro – cum ar fi putut să existe doi astfel de bărbaţi în lumea întreagă, darămite în acelaşi orăşel? –, puteam măcar să-i ofer şansa de a mă impresiona, dacă asta era ceea ce intenţiona să facă, şi să nu-mi închid cu încăpăţânare inima în faţa lui, aşa cum şi-a închis-o Julieta în faţa lui Paris după ce l-a cunoscut pe Romeo. La urma urmei, având în vedere obsesia mea incurabilă pentru o moarte timpurie, poate că pentru mine era următorul pas logic să-mi dau întâlniri cu un motociclist cutezător. Sau poate că mă pripeam să trag concluzii. Poate că tot ce voia era să stea de vorbă cu mine. Dacă era aşa, asta ar fi fost, sincer, o uşurare.

Când, în cele din urmă, am auzit paşi pe scări, m-am ridicat de pe zidăria din piatră şi mi-am netezit rochia cu mâini ţepene, făcându-mi curaj pentru întâlnirea cvasilegendară pe cale să aibă loc. Dură ceva timp, însă, până ca eroul meu să ajungă sus, la capătul scării în spirală, şi, pe când stăteam acolo pregătită să-mi placă de el, nu m-am putut împiedica să nu observ că, judecând după răsuflarea greoaie şi felul în care îşi târşâia picioarele pe ultima porţiune, eu mă aflam, dintre noi doi, într-o formă mult mai bună.

Apoi, în sfârşit, urmăritorul meu apăru gâfâind, cu haina de piele pusă pe un braţ şi casca legănându-se pe celălalt şi, brusc, totul încetă să mai aibă sens.

Era Janice.

Ar fi greu de identificat momentul precis când lucrurile au început să meargă prost în relaţia mea cu Janice. Copilăria noastră fusese plină de conflicte, dar aşa e copilăria multor oameni şi majoritatea covârşitoare a omenirii pare a fi în stare să ajungă la maturitate fără a pierde complet iubirea fraţilor şi a surorilor.

Cu noi nu s-a întâmplat aşa. Acum, la douăzeci şi cinci de ani, nici nu mai ţineam minte când o îmbrăţişasem ultima oară pe sora mea sau când petrecuserăm împreună măcar o singură oră fără o ciorovăială juvenilă. De câte ori ne întâlneam, era de parcă aveam din nou opt ani, întorcându-ne la cele mai primitive forme de argumentare. „Pentru că aşa am spus eu!” şi „Eu l-am avut prima!” au tendinţa de a fi expresii pe care majoritatea oamenilor le lasă bucuroşi în urmă ca vestigii ale unei perioade barbare, aşa cum fac cu ursuleţii de pluş şi păturicile; pentru mine şi Janice, ele constituiau baza filosofică a întregii noastre relaţii.

Mătuşa Rose adoptase, în general, modul de abordare potrivit căruia totul avea să se îndrepte de la sine, la timpul potrivit, atâta vreme cât exista o repartizare egală de iubire şi bomboane. De câte ori apelam la arbitrajul ei, se sătura de caz dinainte ca măcar să-l audieze – la urma urmei, nu era decât unul dintre multele cazuri care se strângeau grămadă în jurul ei – şi ne dădea întotdeauna un răspuns standard legat de a împărţi totul între noi sau a fi drăguţe una cu alta. „Haideţi acum!” zicea ea, întinzându-se spre vasul de cristal în care erau covrigei cu ciocolată, pe care îl ţinea aşezat pe o măsuţă, astfel încât să poată ajunge uşor din fotoliul ei, „fiţi fete cuminţi! Julie, fii corectă cu Janice şi las-o să împrumute de la tine...” indiferent ce era... păpuşă, carte, curea, geantă, pălărie, cizme, „... ca să putem să avem şi noi un pic de linişte pe aici, pentru numele lui Dumnezeu!”

Astfel că, în mod inevitabil, plecam de lângă ea cu un nou izvor de ceartă, cu Janice chicotind pe seama pierderilor mele şi ale câştigurilor ei nemeritate. Motivul pentru care îmi voia lucrurile era că ale ei se stricau sau „oboseau” şi îi era mai uşor să le ia pe ale mele decât să facă rost de bani şi să meargă să-şi cumpere altele noi. Aşa că plecam de lângă fotoliu după o altă redistribuire a averii, prin care se lua ce era al meu, şi care mă lăsa fără nimic altceva decât un singur covrigel cu ciocolată din vas, în timp ce Janice avea gura şi mâinile pline. În ciuda litaniilor ei despre corectitudine, mătuşa Rose era o generatoare perpetuă de consecinţe neplăcute, neintenţionate; întregul drum infernal al copilăriei mele a fost pavat cu bunele ei intenţii.

Pe vremea când ajunsesem la liceu, nici măcar nu mă mai deranjam vreodată să merg la ea pentru ajutor, ci alergam direct în bucătărie să mă plâng lui Umberto, care era – în amintirile mele – tot timpul cu nişte cuţite în mână, pe care le ascuţea în timp ce zbiera muzică de operă. De câte ori recurgeam automat la vechiul „da” nu-i corect!”, el para cu „cine ţi-a spus că viaţa e corectă?” şi atunci când, în cele din urmă, mă potoleam, mă întreba „aşadar, ce vrei să fac eu în legătură cu asta?”

Când am crescut şi am devenit mai înţeleaptă, am aflat că răspunsul corect la întrebarea lui era „nimic. Eu trebuie să fac ceva”. Şi era adevărat. Nu alergam la el pentru că voiam cu adevărat să o ia pe Janice de bretelele de la sutien, să o arunce în toaletă şi să tragă apa după ea, deşi asta ar fi fost frumos, ci pentru că lui nu-i era frică să-mi spună, în felul său, că eu eram mai bună decât ea şi meritam mai mult de la viaţă. Numai că depindea de mine să obţin asta. Singura problemă era că nu-mi spunea niciodată cum.

Părea că toată viaţa mea alergasem cu coada între picioare, încercând să descopăr trufe de oportunităţi pe care Janice nu putea să mi le fure sau să facă pipi pe ele, dar, indiferent unde îmi îngropam comorile, ea era întotdeauna în stare să le adulmece, să le ia urma, să le

găsească şi să le ronţăie până nu mai puteau fi recunoscute.

Dacă îmi păstram pantofii noi de balet, din satin, pentru recitalul de la sfârşitul sezonului, când deschideam cutia descopeream că Janice îi încercase şi că miroseau a picioarele ei, iar atunci când am petrecut săptămâni în şir la ora de arte făcând un colaj cu medaliaţii cu aur la Jocurile Olimpice, ea a înserat o poză decupată cu Păsăroiul din serialul *Păpuşile Muppets* de cum l-am adus acasă.

Nu conta cât de departe fugeam sau cât de mult mă rostogoleam prin noroi ca să-mi camuflez mirosul, ea venea întotdeauna alergând, cu limba scoasă, ca să sară în jurul meu cu răutate jucăuşă şi să lase un aburit număr doi exact în mijlocul cărării mele.

Cum stăteam aşa în turn, m-au lovit toate deodată – toate motivele pentru care o uram pe Janice. A fost ca şi cum cineva întorsese în capul meu mecanismul unei agende rotative cu amintiri rele şi am simţit un val de furie cum nu mai simţisem niciodată în compania nimănui altcuiva.

— Surpriză! zise ea acum, aruncând haina de piele şi casca şi deschizându-şi braţele în aşteptarea aplauzelor.

— Ce naiba crezi că faci aici? am reuşit să articulez eu în cele din urmă, cu vocea tremurându-mi de mânie. Tu mă alergai cu motocicleta aia ridicolă? Şi scrisoarea... mi-am dat eu ochii peste cap, cât de proastă mă crezi?

Janice rânji, făcându-i plăcere să mă vadă cu obrajii în flăcări:

— Suficient de proastă încât să urci în afurisitul ăsta de turn! Vai! făcu ea o grimasă de falsă simpatie pe care a patentat-o de când avea vârsta de cinci ani. Asta era? Chial ai clezut că eu sunt Lomeo?

— OK, i-am retezat eu râsul, aşadar ţi-a ieşit poanta. Sper că a meritat călătoria cu avionul. Şi acum scuză-mă, mi-ar plăcea să mai stau, dar prefer să merg să-mi bag capul într-un bideu.

Am încercat să trec pe lângă ea ca să ajung la scări,

însă ea se dădu imediat înapoi, blocând uşa:

— O, ba nu! şuieră ea, expresia ei trecând de la calm la furtună. Nu înainte de a-mi da partea mea.

— Mă scuzi? am început eu.

— Nu, nu de data asta, zise ea cu ochi neobişnuit de luminoşi.

Dacă n-aş fi cunoscut-o mai bine, aş fi zis că încerca să joace rolul părţii vătămate, ca variaţie.

— Sunt lefteră şi nu-mi place asta!

— Atunci sună la linia verde a milionarilor! am contracarat eu. Credeam că ai moştenit de curând o avere de la cineva… cineva pe care amândouă o cunoaştem.

— O, hahaha! îşi smulse Janice un zâmbet. Da, asta a fost nemaipomenit. Mătuşica Rose cea bună şi milioanele ei.

— Habar n-am de ce te plângi, i-am zis, clătinând din cap. Ultima dată când te-am văzut, tocmai câştigaseşi la loterie. Dacă vrei şi mai mulţi bani, eu sunt ultima persoană cu care ar trebui să vorbeşti. Pe de altă parte, dacă vrei să te bucuri, momentul pe care ţi l-ai ales, locul şi atitudinea sunt perfecte.

— O, haide, Jules! se duse Janice să stea jos pe zidărie. Toată povestea a fost o invenţie! Şi să nu te prefaci că n-ai ştiut, la cum ai plecat pe furiş. Ia uite la tine!

Mă privi de sus până jos şi, dacă n-aş fi cunoscut-o mai bine, aş fi zis că văd invidie în ochii ei.

— Micuţa prinţesă fugară!

Era limpede că expresia de uluire de pe chipul meu trebuie s-o fi impresionat, deoarece oftă şi ea, o dată în viaţa ei, o lăsă mai încet cu scenele dramatice şi îmi oferi o explicaţie. Se părea că, de când plecasem eu, nu fusese o săptămână bună pentru geamăna mea cea rea. Întâi de toate, descoperise că avocatul familiei noastre, domnul Trebbiani, nu era de fapt domnul Trebbiani. Cum? Ei bine, îşi făcuse apariţia *adevăratul* domn Trebbiani. În al doilea rând, nici testamentul nu fusese testamentul adevărat. În realitate, mătuşa Rose nu avusese nimic de lăsat nimănui şi a fi moştenitorul ei ar fi însemnat a moşteni numai

datorii. În al treilea rând, a doua zi după ce am plecat eu, veniseră acasă doi poliţişti şi o făcuseră pe Janice cu ou şi cu oţet pentru că îndepărtase banda galbenă. Ce bandă galbenă? Ei bine, banda pe care o înfăşuraseră în jurul casei atunci când descoperiseră că aceasta era locul unei crime.

— Locul unei crime?

Cu toate că soarele era sus pe cer, am simţit un fior.

— Vrei să spui că mătuşa Rose a fost *ucisă*?

Janice înălţă din umeri:

— Dumnezeu ştie. Se pare că a suferit un şoc. Poate că asta a ucis-o. Nu erau siguri.

— Janice!

Nu prea ştiam ce să spun, în afară de a o mustra că era atât de frivolă. Această veste neaşteptată – faptul că mătuşa Rose nu murise în linişte, în somn, aşa cum îmi descrisese Umberto – strânse un laţ în jurul gâtului meu, mai să mă sufoce.

— La naiba, cum să-ţi poţi da seama când e vorba de bătrâni d-ăştia.

Janice îşi întoarse capul ca să privească pe deasupra acoperişurilor din Siena, nevrând ca eu să-i observ lacrimile.

M-am uitat la profilul ei, întrebându-mă când o văzusem ultima oară pe sora mea plângând. Cu rimelul întins şi părul în dezordine din cauza căştii de la motocicletă, părea cu adevărat umană, cât pe ce să-ţi placă de ea, poate din cauza căldurii, a scărilor şi a întregii dezamăgiri. Lasă că o pierduse pe mătuşa Rose. Presupun că, dacă nu te ucide pe loc, pierderea peste noapte a unei averi imense are efectul de a-i face pe oameni mai sensibili.

Realizând brusc că, de data asta, eu va trebui să fiu cea puternică, mi-am strâns capul în mâini, încercând să izgonesc din el toate gândurile despre sărmana mătuşă Rose.

— Nu pricep!

Am început să merg de colo până colo, adunându-mi

toate capacităţile mentale.

— Unde naiba era Umberto?

— Ha! de-abia aşteptă Janice să mă corecteze. Vrei să spui *Luciano*?

Mă privi încântată că putea să-mi dea încă o lovitură.

— Da, da, Bertie cel cumsecade era un fugar, un desperado, un gangster… cum vrei să-i zici. Toţi anii ăştia s-a ascuns în afurisita noastră de grădină cu trandafiri, în timp ce poliţaii şi Mafia îl căutau. Se pare că l-au găsit – vechii lui amici mafioţi – şi el pur şi simplu… pocni ea din degete în aer şi adăugă: Puf, disparisimo*!*

M-am rezemat de zid, închizând ochii ca să-mi liniştesc sufletul. Pentru prima oară în viaţa mea am avut senzaţia de vertij şi aproape că mi se păru că turnul acela fără fundaţie se legăna încoace şi încolo la fiecare răsuflare a mea.

— Nu se întâmplă ca numele lui să fie… Luciano Salimbeni, nu-i aşa?

— Te-am prins! Ăsta e: *Salmonbeni*! exclamă Janice, capabilă să simtă oarecare plăcere pentru faptul că avusese dreptate de la bun început. *Ştiam* eu că ai un amestec în rahatul ăsta!

Mătuşa Rose obişnuia să spună că îl angajase pe Umberto pentru plăcinta lui cu vişine şi, deşi era o afirmaţie întemeiată într-o oarecare măsură – el făcea întotdeauna cele mai grozave deserturi –, adevărul e că mătuşa era neajutorată fără el. Umberto avea grijă de toate: de bucătărie, de grădină, de întreţinerea generală de pe lângă casă, dar, lucru şi mai demn de admiraţie, reuşea să dea senzaţia că toată contribuţia lui era o nimica toată în comparaţie cu sarcinile titanice asumate de mătuşa Rose. Cum ar fi aranjarea florilor pentru cină. Sau căutarea unui cuvânt dificil în dicţionar.

Adevăratul geniu al lui Umberto era abilitatea de a ne face pe toate să credem că ne descurcăm singure. Era aproape ca şi cum el ar fi eşuat oarecum în sarcinile sale dacă noi eram în stare să-i identificăm atingerea în

binecuvântările care se revărsau asupra noastră. Era ca un Moş Crăciun permanent, care se bucura să ofere daruri numai celor care dormeau adânc.

La fel ca majoritatea lucrurilor din copilăria noastră, sosirea iniţială a lui Umberto în pragul vieţii noastre americane era învăluită în tăcere. Nici eu, nici Janice nu ne puteam aminti o vreme când el nu fusese acolo. Atunci când, ocazional, sub privirea atentă a lunii pline, ne întindeam în paturi şi ne luam la întrecere una cu alta în a ne aduce aminte pruncia exotică din Toscana, Umberto era oarecum întotdeauna în peisaj.

Într-un fel, îl iubeam mai mult decât o iubeam pe mătuşa Rose, deoarece îmi lua întotdeauna apărarea şi mă numea „micuţa lui prinţesă. Nu era niciodată explicit, dar sunt sigură că simţeam cu toţii dezaprobarea lui faţă de comportamentul urât al lui Janice şi sprijinul lui subtil faţă de mine, ori de câte ori alegeam să nu imit obrăznicia ei.

Atunci când Janice îl ruga să-i spună o poveste la culcare, primea o scurtă poveste cu tâlc, care se sfârşea cu tăierea capului cuiva; atunci când eu mă ghemuiam pe banca din bucătărie, el îmi aducea prăjiturele speciale în cutia albastră de tablă şi-mi depăna poveşti care ţineau la nesfârşit, poveşti despre cavaleri şi domniţe frumoase şi comori îngropate. Iar atunci când am crescut suficient de mare pentru a înţelege, el mă asigura că Janice îşi va găsi pedeapsa în curând. Oriunde s-ar fi îndreptat în viaţă, ducea cu ea o bucată de Iad de la care nu era scăpare, căci ea însăşi era Iadul şi, cu timpul, urma să-şi dea seama că ea îşi era propria pedeapsă, cea mai mare cu putinţă. Eu, pe de altă parte, eram o prinţesă şi, într-o bună zi – doar dacă mă asiguram că stau departe de influenţe corupătoare şi greşeli ireversibile –, aveam să întâlnesc un prinţ chipeş şi să-mi descopăr comoara fermecată.

Cum puteam să nu-l iubesc?

Trecuse mult de amiază când ne-am pus în sfârşit la curent una pe alta cu noutăţile. Janice îmi povesti tot ce spusese Poliţia despre Umberto – sau mai degrabă despre

Luciano Salimbeni –, ceea ce nu era mult, iar eu i-am povestit tot ce mi se întâmplase de când sosisem în Siena, ceea ce era mult.

Sfârşirăm prin a lua prânzul în Piazza del Mercato, care avea vedere spre Via dei Malcontenti şi spre o vale adâncă, verde. Chelnerul ne informă că dincolo de vale trecea o stradă sumbră cu sens unic, Via di Porta Giustizia, la capătul căreia, pe vremuri, erau executaţi în public criminalii.

— Minunat, zise Janice, în timp ce sorbea zgomotos supa *ribollita* cu coatele pe masă. Nu-i de mirare că Păsăroiul ăsta bătrân n-avea chef să se întoarcă aici.

— Eu tot nu cred, am spus, uitându-mă lung la mâncare.

Să o văd pe Janice cum mănâncă era de ajuns ca să-mi piară pofta, ca să nu mai zic de surprizele pe care le adusese cu ea.

— Dacă el i-ar fi omorât într-adevăr pe mama şi pe tata, de ce nu ne-a omorât şi pe noi?

— Ştii, zise Janice, uneori credeam că are de gând s-o facă. Pe bune. Avea în ochi privirea aia de criminal în serie.

— Poate că se simţea vinovat pentru ce făcuse… am sugerat eu.

— Sau poate că, mi-o reteză Janice, ştia că are nevoie de noi – sau cel puţin de amărâta de *tine* – ca să ia cutia mamei de la domnul Macaroni şi să găsească statuia cu ochi de safir din Bombay.

— Presupun că ar fi putut fi el cel care l-a angajat pe Bruno Carrera să mă urmărească, nu? am spus, încercând să aplic logica acolo unde logica nu era suficientă.

— Păi, evident! îşi dădu Janice ochii peste cap. Şi poţi să fii a naibii de sigură că tot el îl manevrează şi pe iubiţelul tău.

I-am aruncat o privire mânioasă care pe oricine altcineva l-ar fi făcut să caute adăpost:

— Sper că nu vorbeşti de Alessandro, nu?

— Mmm. Alessandro… rostogoli ea numele pe limbă. Trebuie să fiu de acord cu tine că a meritat aşteptarea.

Mare păcat că e deja în pat cu Păsăroiul.

— Eşti dezgustătoare şi te înşeli, i-am zis, nelăsând-o să mă supere.

— Zău?

Lui Janice nu-i plăcea să nu aibă dreptate.

— Atunci explică-mi şi mie: de ce a intrat prin efracţie în camera ta de hotel?

— *Poftim*?

— O, da…

Îi făcu plăcere să nu se grăbească, răstimp în care înmuie ultima felie de pâine în ulei de măsline.

— În noaptea aia când te-am salvat de Brunocu-pantofi-de-cauciuc şi tu ai sfârşit prin a desena dungi cu artistul, Alessandro se distra al naibii de bine în camera ta. Nu mă crezi?

Îşi duse mâna în buzunar, foarte fericită să-mi înlăture suspiciunea.

— Atunci uită-te aici.

Scoţându-şi telefonul mobil, îmi arătă o serie de poze neclare cu cineva care se căţăra la mine în balcon. Era greu de spus dacă era într-adevăr Alessandro, însă ultimele instantanee arătau o maşină parcată pe stradă sub camera mea, iar maşina aceea era cu siguranţă a lui.

— Îmi pare rău, zise ea, dar fără să vorbească serios. Ştiu că-ţi distruge mica fantezie, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că amorezul ăsta al tău nu e în povestea asta doar pentru miere.

I-am înapoiat telefonul cu o mişcare repezită, fără să ştiu ce să spun. Se întâmplaseră prea multe în ultimele câteva ore şi ajunsesem la punctul de saturaţie.

— Nu te uita aşa la mine, zise Janice părând rănită, trecând cu o uimitoare dexteritate pe o poziţie de înaltă ţinută morală. Îţi fac o favoare! Imaginează-ţi c-ai fi mers mai departe şi te-ai fi îndrăgostit de tipul ăsta, doar ca să descoperi că tot ce voia, de la bun început, erau bijuteriile de familie.

— De ce nu-mi mai faci încă un favor, i-am spus, rezemându-mă de spătarul scaunului ca să fiu cât mai

departe de ea posibil, şi explică-mi cum de m-ai găsit? Şi care-i treaba cu prostia asta să joci rolul lui Romeo?

— Nici măcar un cuvânt de mulţumire! Povestea vieţii mele! îşi băgă Janice din nou mâna în buzunar. Dacă n-aş fi fost eu, puteai să fii moartă până acum. Dar ţie nu-ţi pasă. Măi, măi, măi!

Azvârli o scrisoare pe masă, ratând la mustaţă castronul cu sos.

— Poftim! Uită-te singură! Asta e *adevărata* scrisoare de la *adevărata* mătuşă Rose, pe care mi-a dat-o *adevăratul* domn Trebbiani. Ai grijă să respiri adânc. E tot ce ne-a lăsat.

În timp ce-şi aprindea, cu mâini tremurânde, ţigara pe care o fuma o dată la o lună, am scuturat câteva firimituri de pe scrisoare şi am scos-o din plic. Cuprindea opt coli de hârtie, toate acoperite cu scrisul de mână al mătuşii Rose şi, dacă data era corectă, i-o lăsase domnului Trebbiani cu mai mulţi ani în urmă.

Iată ce scria în ea:

Dragele mele fete,

M-aţi întrebat adesea despre mama voastră şi nu v-am spus niciodată adevărul. A fost pentru binele vostru. M-am temut că dacă aţi şti cum era, aţi vrea să fiţi asemenea ei. Însă nu doresc să iau asta cu mine în mormânt, aşa că iată toate lucrurile pe care mi-a fost frică să vi le spun.

Ştiţi că Diane a venit să locuiască la mine când au murit părinţii şi frăţiorul ei, dar nu v-am spus niciodată cum au murit. A fost ceva foarte trist şi un şoc imens pentru ea şi cred că nu şi-a revenit niciodată. A fost un accident de maşină în timpul traficului cumplit dintr-o zi de sărbătoare, iar Diane mi-a povestit că ea a fost de vină, pentru că se certa cu fratele ei. Era în Ajunul Crăciunului. Cred că nu s-a iertat niciodată pe ea însăşi. Nu voia niciodată să-şi deschidă cadourile. Era o fată foarte religioasă, mult mai mult decât bătrâna ei mătuşă, şi asta mai ales de Crăciun. Mi-aş dori să o fi putut ajuta, însă, pe

vremea aceea, lumea nu dădea fuga la doctori tot timpul.

Marea ei pasiune era genealogia. Credea că familia noastră descindea, pe linie maternă, din nobilimea italiană şi mi-a spus că, înainte de a muri, mama mea i-a zis un mare secret. Am considerat că era foarte ciudat ca mama să-i spună ei, nepoatei, ceva ce nu ne spusese niciodată mie sau Mariei, fiicele ei, şi nu am crezut nicio boabă, însă Diane era foarte încăpăţânată şi spunea întruna că descindem din Julieta lui Shakespeare şi că exista un blestem asupra neamului nostru. Spunea, de asemenea, că de aceea eu şi sărmanul Jim nu am avut niciodată copii şi că din cauza asta muriseră părinţii şi fratele ei. Nu o încurajam niciodată când vorbea astfel, o lăsam pur şi simplu să vorbească. După ce a murit, m-am tot gândit că ar fi trebuit să fac ceva ca s-o ajut, numai că era prea târziu de-acum.

Eu şi bietul Jim am încercat să o convingem să-şi termine facultatea, dar Diane nu avea deloc stare. Înainte să ne dăm seama, s-a dus în Europa cu rucsacul în spinare şi, imediat după aceea, ne-a scris că se mărită cu un profesor italian. Nu m-am dus la nuntă. Jim, săracul, era foarte bolnav în perioada aceea, iar după ce a murit el, nu am avut chef de călătorii. Acum regret asta. Diane era singură-singurică, avea gemene şi, după asta, a avut loc un incendiu acasă la ei, în care i-a murit soţul, aşa că eu nici măcar nu l-am cunoscut, sărmanul.

I-am scris multe scrisori în care-i spuneam să vină acasă, dar Diane, căpoasă cum era, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu a vrut să audă. Îşi cumpărase o casă a ei şi zicea mereu că vrea să continue cercetările soţului ei. Mi-a spus la telefon că el îşi petrecuse toată viaţa căutând o comoară de familie care putea să pună capăt blestemului, dar eu nu am crezut niciun cuvinţel. I-am spus că era o prostie să se mărite cu cineva care era, oarecum, din propria familie, dar ea mi-a zis că trebuia să o facă, pentru că ea avea genele, iar el avea numele, şi astea două trebuiau să meargă împreună. Totul era foarte straniu, după părerea mea. Voi două aţi fost botezate la

Siena cu numele de Giulietta şi Giannozza Tolomei. Mama voastră zicea că numele astea erau o tradiţie de familie.

Am încercat din răsputeri să o conving să vină acasă, doar pentru o vizită, i-am zis eu, şi chiar cumpăraserăm biletele. Însă ea era foarte ocupată cu cercetările ei şi zicea întruna că se afla pe punctul de a descoperi comoara şi că trebuia să se vadă cu un tip în legătură cu un steag vechi şi un cuţit. Într-o dimineaţă, am primit un telefon de la un poliţist din Siena, care mi-a spus că mama voastră, săraca, a murit. Mi-a zis că voi două eraţi la naşii voştri, dar că era posibil să fiţi în pericol şi că trebuia să merg şi să vă iau urgent. Când am mers ca să vă iau, Poliţia m-a întrebat dacă Diane pomenise vreodată de un bărbat pe nume Luciano Salimbeni, iar asta m-a făcut să-mi fie foarte teamă. Voiau să stau pentru audieri la proces, dar ştiţi şi voi cum sunt italienii ăştia, şi mi-a fost atât de frică, încât v-am dus imediat la aeroport şi am zburat înapoi acasă, fără ca măcar să aştept să iasă actele de adopţie. V-am schimbat şi numele. Giuliettei i-am spus „Julie”, iar Giannozzei, „Janice”. Şi, în loc de „Tolomei”, v-am dat numele meu de familie, Jacobs. Nu voiam ca vreun italian ţăcănit să vină să vă caute sau să spună că vrea să vă adopte. L-am angajat chiar pe Umberto ca să vă apere şi să fie cu ochii în patru la acel Luciano Salimbeni. Din fericire, nu am mai auzit niciodată ceva despre el.

Nu ştiu prea multe despre ce a făcut Diane singură la Siena în toţi acei ani. Cred, însă, că a descoperit ceva extrem de valoros, ceva ce a lăsat în Siena, ca să-l găsiţi voi. Sper că, dacă-l veţi găsi vreodată, o să-l împărţiţi în mod egal. Avea, de asemenea, o casă proprietate personală şi cred că soţul ei era bogat. Dacă există ceva de valoare lăsat pentru voi la Siena, o să aveţi grijă şi de dragul de Umberto?

E foarte dureros pentru mine să spun asta, dar nu sunt atât de bogată precum credeţi. Trăiesc din pensia bietului Jim, dar, când voi muri eu, nu va mai rămâne nimic pentru voi două, în afară de datorii. Mai bine nu acceptaţi moştenirea. Poate că ar fi trebuit să vă spun, dar

mi-a fost teamă că nu o să vă mai văd niciodată.

Aş vrea să ştiu mai multe despre comoara lui Diane. Vorbea despre ea uneori, dar nu ascultam. Credeam că era doar una din poveştile ei aiurite, însă există un om la banca din Palazzo Tolomei care s-ar putea să fie în stare să vă ajute. Nu pot cu niciun chip să-mi aduc aminte numele lui. Era consilierul financiar al mamei voastre şi cred că era destul de tinerel, aşa că poate că încă mai trăieşte.

Dacă vă hotărâţi să mergeţi, nu uitaţi că sunt oameni în Siena care cred în aceleaşi poveşti în care credea şi mama voastră. Aş vrea să fi fost mai atentă atunci când îmi povestea despre toate astea. Nu spuneţi nimănui numele voastre reale, cu excepţia bărbatului de la bancă. El o să vă arate casa. Aş vrea să mergeţi împreună. Aşa ar fi vrut Diane. Ar fi trebuit să mergem acum mulţi ani, dar mi-a fost teamă că ar putea să se întâmple ceva.

Acum ştiţi că nu v-am lăsat nimic din care să trăiţi. Sper însă ca, prin această scrisoare, să vă fi lăsat suficient ca să vă descurcaţi. Am încercat să vă protejez de ideile periculoase pe care le avea mama voastră, dar acum cred că poate există o comoară în ideile acelea. M-am întâlnit cu domnul Trebbiani azi-dimineaţă. Zău că n-ar fi trebuit să trăiesc atâta, n-o să mai rămână nimic, nici măcar amintirile, pentru că nu am vrut niciodată să le cunoaşteţi. Mi-a fost mereu teamă că o să fugiţi, la fel ca Diane, şi o să daţi de necazuri. Acum ştiu că o să găsiţi necazurile oriunde aţi fi.

Ştiu ce înseamnă privirea din ochii voştri. Şi mama voastră o avea – dacă veţi găsi în voi puterea de a crede, veţi fi fericite. Mama voastră a fost fericită. A murit înainte de vreme, iar eu trăiesc mai mult decât trebuie. Însă ştiu că ea a fost mai fericită decât mine. Îmi doresc să fi fost şi eu în stare să trăiesc ca ea. Acum mă tem că v-am stricat viaţa. Însă voi sunteţi tinere încă. Mă rog în fiecare zi pentru voi, întotdeauna am făcut-o. Dumnezeu să binecuvânteze inimile voastre curate!

Cu multă dragoste, mătuşa Rose

V.III

Sus, printre nouri, nu-i puţină milă,
Să vadă deznădejdea mea umilă?[30]

Siena, 1340 d.Hr.

Închisă într-o cameră goală situată chiar în vârful Turnului Tolomei, Giulietta nu ştia nimic din ceea ce se petrecea în oraşul de dedesubt. Era în arest la domiciliu din ziua înmormântării lui Tebaldo şi nimeni nu avusese voie să o viziteze. I se dădea mâncare printr-o deschizătură din uşă, dar asta nu prea conta, de vreme ce, de mult timp, oricum nu mânca nimic.

În primele ore ale întemniţării ei, implorase pe oricine o putea auzi prin uşă să o lase să iasă de acolo. „Mătuşă scumpă!”, se rugase ea, cu obrajii înlăcrimaţi lipiţi de uşă, „te rog să te porţi astfel! Aminteşte-ţi a cui fiică sunt!… Dragi verişoare! Mă auziţi? a. Însă atunci când nimeni nu îndrăznise să-i răspundă, ea începuse să urle la paznici, blestemându-i că ascultă poruncile unui diavol deghizat în om.

Când nimeni nu-i răspunse nici măcar cu un singur cuvânt, ea îşi pierdu în cele din urmă curajul. Slăbită de durere, se întinse în pat cu un cearşaf peste cap, incapabilă să se gândească la altceva decât la trupul bătut al lui Romeo şi la incapacitatea ei de a împiedica moartea lui groaznică. Abia acum veniră la uşă servitorii temători, ca să-i dea de mâncare şi de băut, dar Giulietta refuză totul, chiar şi apa, sperând să-şi atragă propriul sfârşit şi să-l urmeze pe iubitul ei în Paradis, înainte ca el să ajungă prea departe.

Simţea că singura datorie care-i mai rămăsese în viaţă era să-i scrie surorii ei Giannozza o scrisoare tainică. Era menită a fi o misivă de rămas-bun, iar lacrimile îi curgeau întruna pe pergament, mânjind cerneala, iar, în cele din urmă, deveni doar o scrisoare printre multe altele,

30 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a V-a.

ascunsă alături de celelalte sub o scândură din pardoseală. Când se gândea – scrise ea – că fusese cândva atât de intrigată de această lume şi de tot ce exista în ea. Acum înţelegea că fratele Lorenzo avusese tot timpul dreptate. „Lumea muritoare e o lume de ţărână”, obişnuia el să spună. „Peste tot unde calci, se face fărâme sub picioarele tale, iar de nu păşeşti cu grijă, îţi pierzi echilibrul şi cazi peste margine, drept în pragul iadului”. Acesta trebuia să fie, de bună seamă, chiar locul în care se afla ea acum, se gândi Giulietta, – abisul din care nicio rugăciune nu putea fi auzită.

Ştia că Giannozza nu era străină de acest soi de nefericire. Cu toate ideile lui inedite ca fiicele sale să fie în stare să citească şi să scrie, tatăl lor fusese un om de modă veche când venise vorba despre căsătorie. Pentru el, fiicele erau emisari care puteau fi trimişi să clădească alianţe cu oameni însemnaţi de pe meleaguri străine, astfel că, atunci când un văr îndepărtat al soţiei sale – un nobil cu un domeniu vast situat la nord de Roma – îşi exprimase dorinţa unor legături mai strânse cu familia Tolomei, el o anunţase pe Giulietta că va trebui să meargă ea. La urma urmei, era cu patru minute mai mare decât sora ei Giannozza, iar datoria fiicei mai mari e să plece prima.

Auzind vestea, surorile petrecuseră multe zile în lacrimi la perspectiva de a fi despărţite, urmând să locuiască la o distanţă atât de mare una de cealaltă, însă tatăl lor a fost neînduplecat, iar mama lor chiar mai mult decât el – căci, până la urmă, mirele era vărul ei, nu vreun străin – iar în final fetele veniseră la părinţii lor cu o umilă propunere.

— Tată, zisese Giannozza, căci ea era singura îndeajuns de îndrăzneaţă ca să spună la ce se gândiseră ele, Giulietta e onorată că ai asemenea planuri pentru ea, dar te imploră să chibzuieşti dacă n-ar fi mai bine să mă trimiţi pe mine în locul ei. Ştii că inima ei a fost dintotdeauna înclinată spre mănăstire şi se teme că nu va fi o mireasă foarte fericită pentru altcineva în afară de Hristos. Eu, pe de altă parte, nu am nicio împotrivire la o

căsătorie pământească, de fapt, cred că aş prefera să conduc propria mea casă. Aşa că ne întrebam… se uită Giannozza acum, pentru prima oară, şi la mama lor, sperând la consimţământul ei, dacă n-aţi vrea să ne trimiteţi pe amândouă – pe mine ca mireasă, iar pe Giulietta ca novice într-o mănăstire apropiată. În felul acesta, ne putem vedea de câte ori dorim, iar voi nu va trebui să vă faceţi griji cu privire la binele nostru.

Văzând că Giulietta era atât de potrivnică ideii căsătoriei, tatăl lor fusese în cele din urmă de acord să o lase pe Giannozza să-i ia locul. Însă când veni vorba de a doua parte a planului, el rămase neclintit:

— Dacă Giulietta nu vrea să se mărite acum, spusese el, aşezat la biroul său imens, cu braţele încrucişate, în timp ce femeile stăteau în picioare în faţa lui, supuse, atunci o să se mărite mai târziu, după ce va creşte şi se va vindeca de această… prostie.

Mormăise şi îşi dăduse ochii peste cap, supărat de această intervenţie în planurile sale.

— Nu ar fi trebuit să vă învăţ să citiţi, fetelor! Bănuiesc că aţi citit *Biblia* pe ascuns – asta e suficient pentru a umple capul unei fete cu prostii!

— Dar, tată…

Abia acum mama lor făcu un pas înainte, cu ochii în flăcări:

— Să vă fie ruşine! şuierase ea la fiicele ei. Să-l puneţi pe tatăl vostru într-o astfel de situaţie! Nu suntem săraci, şi cu toate astea îi cereţi să se poarte ca şi cum am fi! Fiecare dintre voi are o zestre suficient de mare ca să ispitească un prinţ! însă noi am fost pretenţioşi. Mulţi au venit să te ceară, Giulietta, dar tatăl tău i-a refuzat, deoarece ştia că putem găsi pe alţii mai buni. Şi acum, tu vrei ca el să se bucure văzându-te *călugăriţă*? Ca şi cum n-am avea mijloacele şi relaţiile necesare să te căsătoreşti? Ruşine să-ţi fie că pui dorinţele tale egoiste înaintea demnităţii familiei!

Astfel că Giannozza se măritase cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată şi îşi petrecuse noaptea nunţii cu un

mire care avea de trei ori vârsta ei, care semăna la ochi cu mama ei, dar avea mâinile unui străin. Când, a doua zi dimineaţă, îşi luă rămas-bun de la familia ei – ca să-şi părăsească pentru totdeauna căminul şi să plece cu soţul ei – îşi ţinu buzele strâns lipite una de alta, ca să nu-şi blesteme părinţii.

Cuvintele veniră mai târziu, în nesfârşitele scrisori pe care i le trimitea Giuliettei din noul ei cămin, dar nu direct, ci prin intermediul prietenului lor, fratele Lorenzo, pentru ca el să i le dea în taină Giuliettei, atunci când se spovedea în capelă. Erau nişte scrisori care nu puteau fi uitate, care îl bântuiau veşnic pe cititor, iar Giulietta făcea adesea aluzie la ele în propriile-i scrisori, spre exemplu atunci când era de acord cu sora ei că „există, într-adevăr, pe lumea asta, precum spui, bărbaţi cărora le merge bine pe seama răului, care trăiesc doar ca să-i vadă pe alţii suferind”. Însă întotdeauna o încuraja pe Giannozza să vadă şi partea pozitivă a lucrurilor – soţul îi era bătrân şi bolnav şi avea să moară cu siguranţă cât timp ea era încă tânără şi, chiar dacă nu i se dădea voie să iasă din casă, cel puţin priveliştea din castelul ei era magnifică – şi mergea până într-acolo încât sublinia că „draga mea, contrar a ceea ce spui, există o *oarecare* plăcere care poate fi descoperită în compania bărbaţilor. Nu toţi sunt putrezi pe de-a-ntregul”.

Totuşi în scrisoarea ei de adio către Giannozza, compusă în temniţa ei a doua zi după înmormântarea lui Tebaldo, Giulietta nu mai putu vorbi cu atâta curaj în favoarea viitorului. Ea scrise doar atât: „Ai avut dreptate, iar eu m-am înşelat. Când viaţa doare mai tare decât moartea, nu merită a fi trăită”.

Aşa că se hotărî să moară, refuzând toată hrana până când corpul ei va ceda, eliberându-i sufletul pentru a se reuni cu Romeo. Însă în a treia zi de când făcea greva foamei – cu buzele pârjolite şi tâmplele pulsând –, începu să o bântuie un gând nou, şi anume unde anume exact în Paradis trebuia să meargă pentru a-l găsi. Era, în mod

evident, un loc vast, trebuia să fie, şi nu se ştia dacă amândoi aveau să fie trimişi în aceeaşi regiune. De fapt, se temea că era mai probabil să nu fie.

Cu toate că nu era, poate, complet fără pată în ochii lui Dumnezeu, era încă o fecioară neprihănită; pe de altă parte, Romeo lăsase, fără îndoială, în urma lui un lung şir de rele. Mai mult, lângă trupul lui neînsufleţit nu se rostise nicio rugăciune şi nu se făcuseră niciun fel de ritualuri de înmormântare, astfel că era îndoielnic însuşi faptul că va ajunge în Paradis, până la urmă. Poate că era condamnat să rătăcească în chip de fantomă, rănit şi însângerat, până când – dacă asta avea să se întâmple vreodată – unui bun samaritean i se făcea milă de el şi avea să-i aşeze, în sfârşit, trupul la odihnă veşnică.

Giulietta se ridică în capul oaselor în pat, respirând greu. Dacă murea acum, cine avea să aibă grijă ca Romeo să fie îngropat cum se cuvine? Dacă-i lăsa pe cei din familia Tolomei să descopere cadavrul data următoare când avea loc o înmormântare – cel mai probabil chiar a ei – aceştia cu siguranţă numai pace nu i-ar fi oferit. Nu, ieşi în sfârşit la suprafaţă gândul, în timp ce mâna îi tremura, trebuia să rămână în viaţă până când vorbea cu fratele Lorenzo şi îi explica situaţia.

Unde Dumnezeu era călugărul? în nefericirea ei, Giulietta nu voise să stea de vorbă cu nimeni, nici măcar cu vechiul ei prieten, şi fusese o uşurare că el nu venise niciodată s-o vadă. Însă acum, când mintea îi stătea la un plan pe care nu-l putea pune singură în aplicare, era furioasă pe el că nu-i stătea alături. Abia mai târziu, după ce înfulecă toate resturile de mâncare pe care le putu găsi în încăpere, îi trecu prin cap că era posibil ca unchiul ei Tolomei să-i fi interzis călugărului orice vizită la ea, în încercarea de a-l împiedica să răspândească amănunte cu privire la nenorocirea ei.

Umblând de colo până colo prin cameră, oprindu-se din când în când ca să tragă cu ochiul printr-una dintre crăpăturile din zid ca să ghicească ce oră din zi era, Giulietta ajunse în cele din urmă la concluzia că moartea

trebuia să mai aştepte. Nu pentru că avea vreo dorinţă să trăiască, ci pentru că mai existau două sarcini în viaţă pe care numai ea le putea îndeplini. Una dintre ele era să dea de fratele Lorenzo – sau de un alt om sfânt, mai înclinat să se supună legii lui Dumnezeu decât celei a unchiului ei – şi să-l convingă să aibă grijă ca Romeo să fie îngropat cum se cuvine; cealaltă era să-l facă pe Salimbeni să sufere într-un fel în care nu mai suferise nimeni niciodată până atunci.

Monna Pia muri de Ziua Tuturor Sfinţilor, după ce zăcuse la pat mai bine de o jumătate de an. Au fost unii care au şoptit că sărmana doamnă rămăsese în viaţă numai pentru a-i face în ciudă soţului ei, Messer Salimbeni, ale cărui haine noi de nuntă fuseseră pregătite încă din august, de la logodna lui cu Giulietta Tolomei.

Înmormântarea avu loc la Rocca di Tentennano, inexpugnabila fortăreaţă Salimbeni din Val d’Orcia.

Nici nu aruncase bine pământ peste sicriu, că văduvul o porni spre Siena, cu graba nerăbdătoare a unui Cupidon înaripat. Un singur copil îl însoţi la întoarcerea în oraş: Nino, fiul său în vârstă de nouăsprezece ani, deja un erou călit de *Palio*, a cărui mamă o precedase cu câţiva ani pe Monna Pia în cavoul Salimbeni, ca urmare a unei boli similare, cunoscută îndeobşte sub numele de „neglijare”.

Tradiţia impunea o perioadă de doliu după o astfel de pierdere, însă puţini au fost cei care s-au mirat să-l vadă pe influentul bărbat întors atât de repede în oraş şi ocupându-se de afaceri. Salimbeni era renumit pentru iuţeala minţii; în timp ce alţi bărbaţi jeleau mai multe zile moartea unei soţii sau a unui copil, el alunga în câteva ore durerea, fără să piardă vreodată o tranzacţie importantă.

În ciuda ocazionalelor sale târguri suspecte şi a rivalităţii neobosite cu familia Tolomei, Salimbeni era un bărbat pe care majoritatea oamenilor nu se puteau abţine să nu-l admire. Da, era ahtiat după putere politică şi da, îi mituia bucuros pe oficialii din oraş ca să facă lucrurile să meargă aşa cum voia el, dar, în acelaşi timp, poseda ceva cu care puţini alţi nobili se puteau lăuda: avea carismă.

Ori de câte ori era prezent la vreo adunare, era indiscutabil centrul atenţiei. Şi ori de câte ori încerca să amuze, toată lumea răspundea cu râsete, chiar dacă erau unii care abia auziseră ce spusese. Purtarea lui mărinimoasă îi făcea pe străini să-l îndrăgească numaidecât, iar clienţii săi ştiau că, odată ce îi câştigai încrederea, erai răsplătit generos. Înţelegând mai bine ca oricine dinamica oraşului, ştia când să dea de pomană săracilor şi când să rămână ferm în faţa conducerii. Nu era o coincidenţă că-i plăcea să se îmbrace ca un împărat roman, într-o togă frumoasă din lână tivită cu roşu aprins, căci conducea Siena ca şi cum ar fi fost micul său imperiu şi oricine se împotrivea autorităţii sale era tratat ca trădător faţă de întregul oraş.

În lumina priceperii sale în ale politicii şi finanţelor, locuitorii Sienei au fost uluiţi să fie martori la dragostea pasională, trainică, pe care Salimbeni o avea pentru melancolica nepoată a lui Messer Tolomei. Iată-l înclinându-se politicos spre chipul ei palid, la slujbă în biserică, în timp ce ea nici nu se putea uita la el. Nu numai că-l dispreţuia pentru ceea ce se întâmplase cu familia ei – tragedia ei era, de-acum, larg cunoscută –, dar el era, de asemenea, cel care-l alungase din oraş pe iubitul ei Romeo, după ce-l acuzase de suspecta moarte a lui Tebaldo Tolomei.

Lumea se întreba de ce un om cu poziţia lui Salimbeni îşi punea în joc demnitatea ca să se însoare cu o fată care nu avea să poată să-l îndrăgească niciodată, chiar de-ar fi trăit amândoi o mie de ani. Era frumoasă, desigur, şi majoritatea tinerilor erau în stare să-şi închipuie buzele perfecte ale Giuliettei şi ochii ei visători oricând simţeau nevoia. Dar era cu totul altceva ca un bărbat atât de aşezat ca Salimbeni să azvârle cât colo toată respectabilitatea şi să o revendice ca fiind a lui, atât de curând după dispariţia iubitului ei şi după moartea propriei sale soţii.

— E o chestiune de onoare! zise cineva, aprobând logodna. Romeo l-a provocat pe Salimbeni să se lupte pentru Giulietta, iar o astfel de luptă nu poate avea decât

un singur rezultat logic: câştigătorul trebuie să trăiască, învinsul să moară, iar domniţa să-i revină celui rămas în picioare, indiferent dacă el o vrea sau nu.

Alţii au fost mai candizi şi au mărturisit că au văzut în faptele lui Salimbeni mâna Diavolului. Noaptea târziu, ei îi şopteau Maestrului Ambrogio, la un pahar de vin prin taverne:

— Iată un bărbat a cărui putere nu a mai fost de mult controlată de nimeni. Acum, în sfârşit, această putere a devenit dăunătoare şi, astfel fiind, ne ameninţă nu doar pe noi, ci şi pe el. Ai spus-o chiar dumneata, Maestre: virtuţile lui Salimbeni s-au copt până la un punct în care se transformă în viciu şi acum, că s-a săturat de multă vreme, apetitul său imens pentru glorie şi influenţă trebuie să caute, în mod natural, noi surse de hrană.

A numi în ce consta o astfel de hrană nu era greu de ghicit: existau în oraş anumite femei care bucuroase ar fi depus mărturie pentru purtările din ce în ce mai rele ale lui Salimbeni.

Una dintre ele îi spuse Maestrului că, de unde fusese un bărbat care căuta să mulţumească şi să fie mulţumit, Salimbeni începuse să îi deteste pe aceia care se supuneau prea uşor dorinţelor lui. Începuse să îi caute pe cei nedoritori sau de-a dreptul ostili, pentru a avea motiv să-şi exercite pe deplin puterile de dominare şi nimic nu-l încânta mai mult decât întâlnirea cu cineva – cel mai adesea un străin sfidător, nou sosit în oraş – care încă nu ştia că el este un om căruia trebuia să i te supui.

Însă până şi străinii sfidători ascultau zvonurile; nu trecu mult şi Salimbeni se trezi din nou întâmpinat, spre violenta sa iritare, de zâmbete care-i făceau greaţă şi de şarade, ori de câte ori se aventura prin oraş. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult majorităţii negustorilor decât să-şi zăvorască uşile în faţa acestui client rapace, însă, în absenţa unor bărbaţi dornici să pună legea în aplicare împotriva tiranului, cum puteau să scape afacerile private de astfel de încălcări? Astfel că satirului i se permise în continuare joaca, permanenta sa căutare de provocări şi

mai demne de luat în seamă de potenţa sa, în timp ce corul de oameni lăsat în urma lui nu putea face nimic altceva decât să povestească miriadele de pericole ale orgoliului şi tragica orbire a raţiunii care rezultă în mod invariabil din asta.

— Vezi dumneata, Maestre, conchise doamna, întotdeauna bucuroasă să facă schimb de bârfe cu aceia dintre vecinii ei care nu scuipau pe stradă la vederea ei, obsesia bărbatului amintit pentru o anumită domniţă nu e niciun mister.

Se sprijini în mătură şi îi făcu semn să se apropie, îngrijorată ca nu cumva să-i audă cineva părerea:

— Iată o fată frumoasă, numai bună de măritat, care nu doar că e nepoata duşmanului său, dar care are ea însăşi toate motivele din lume să-l deteste. Nu există niciun risc ca rezistenţa ei aprigă să degenereze într-o supunere blândă… niciun risc ca ea să-l accepte, vreodată, de bunăvoie în iatacul ei. Pricepi, Maestre? însurându-se cu ea, *o* să-şi asigure un izvor nesecat din afrodiziacul său preferat, ura, şi acesta va fi, cu siguranţă, un izvor care nu va seca niciodată.

Nunta avu loc la o săptămână şi o zi după înmormântare. Încă având umed sub unghii pământul din cimitir, văduvul nu pierdu vremea şi o târî în faţa altarului pe viitoarea lui soţie, pentru ca ea să poată să facă fără întârziere o infuzie cu sângele bogat al Tolomeilor în arborele genealogic ofilit al familiei sale.

Cu toată carisma şi generozitatea lui, această etalare făţişă de egoism li se păru dezgustătoare locuitorilor Sienei. În timp ce alaiul de nuntă trecea prin oraş, nu doar un singur privitor remarcă asemănarea lui cu o paradă militară triumfătoare de pe vremea romanilor. Iată prada valoroasă adusă de pe meleaguri străine – oameni şi fiare nemaivăzute până atunci, şi o regină în lanţuri, aşezată pe un cal, cu o coroană pusă în batjocură – pe care un general ce jubilează o prezintă gloatei uimite adunate pe drum, pe care el o salută din carul aflat în mişcare.

Priveliştea oferită de tiran în gloria sa readuse cu toată forţa urletele ostile şi murmurele bănuitoare care-l urmăriseră pe Messer Salimbeni oriunde s-ar fi dus, de când avusese loc întrecerea de la *Palio*. Iată un om, zise cineva, care a comis o crimă, şi nu doar o dată, ci de câte ori avea el chef, şi, cu toate astea, nimeni nu îndrăzneşte să vorbească sau să acţioneze împotriva lui. De bună seamă că un om care putea scăpa nepedepsit de asemenea fărădelegi – şi, pe deasupra, să forţeze o nuntă cu o mireasă care nu dorea asta – era un om care putea să facă orice oricui.

Pe când stătea lângă drum, în ploaia măruntă de noiembrie, privind la femeia a cărei soartă fusese lovită de toate stelele din cer, Maestrul Ambrogio îşi dori din răsputeri să apară cineva care să o salveze de la destinul ei. În ochii mulţimii, ea nu era câtuşi de puţin mai lipsită de frumuseţe ca înainte, însă pentru pictor, care nu o mai văzuse din noaptea de dinaintea *Palio*-ului fatal, era evident că frumuseţea ei se transformase mai degrabă în frumuseţea împietrită a Atenei, decât în cea plină de farmece surâzătoare a Afroditei.

Cât de mult îşi dorea ca Romeo să se întoarcă la Siena chiar în acea clipă şi să intre val-vârtej în oraş cu o mână de oşteni străini, ca s-o ia pe Giulietta de acolo înainte de a fi prea târziu. Însă Romeo, vorbea lumea, clătinând din cap, era departe, pe meleaguri îndepărtate, căutând alinare în băutură şi femei, undeva unde Salimbeni nu avea să-l găsească niciodată.

De cum îşi termină micul dejun, Giulietta ştiu că aceasta era ultima masă pe care o mânca în Palazzo Tolomei. Monna Antonia îi pusese ceva în băutură ca să o liniştească. Mătuşa ei nu ştia că Giulietta nu avea nicio intenţie să pună piedici nunţii, refuzând să se ducă. Căci cum altfel ar fi putut să ajungă suficient de aproape de Salimbeni, încât să-l facă să sufere?

Văzu totul ca prin ceaţă – alaiul de nuntă, gloata de gură-cască de pe străzi, adunarea sobră din catedrala

întunecată – şi doar atunci când Salimbeni îi ridică voalul pentru a da la iveală cununa, sub ochii uimiţi ai episcopului şi ai nuntaşilor, ea se trezi brusc din transă şi se trase înapoi din cauza respiraţiei lor sacadate şi a apropierii lui Salimbeni.

Cununa era o fantezie din aur şi pietre sclipitoare, care rivaliza cu orice se mai văzuse vreodată, la Siena sau aiurea. Era o comoară potrivită mai degrabă pentru cineva cu sânge regesc, decât pentru o fată de la ţară, însă, până la urmă, nu era cu adevărat pentru ea, ci pentru el.

— Îţi place darul meu? o întrebă el, cercetându-i chipul în timp ce vorbea. Are două safire etiopiene care-mi amintesc de ochii tăi. Nepreţuite. Numai că... mi s-au părut atât de stinghere, că le-am oferit compania a doua smaralde egiptene care mi-au adus aminte de felul în care obişnuia să te privească băiatul ăla, Romeo.

Zâmbi când zări faţa ei uluită.

— Spune-mi, scumpo, nu mă consideri generos?

Giulietta trebui să se îmbărbăteze înainte de a i se adresa:

— Eşti mai mult decât generos, Messere.

El râse, încântat de răspunsul ei.

— Mă bucur să aud asta. Cred că noi doi o să ne înţelegem foarte bine.

Însă episcopul auzise remarca răutăcioasă şi nu se amuză. Şi nici preoţii care participară mai târziu la ospăţul de nuntă şi care intrară în iatacul nupţial pentru a-l binecuvânta cu apă sfinţită şi tămâie şi care descoperiră că pe pat era întins *cencio*-ul lui Romeo.

— Messer Salimbeni! exclamară ei. Nu-ţi poţi face patul cu acest *cencio*!

— De ce nu? întrebă Salimbeni, cu pocalul de vin în mână şi muzicanţii după el.

— Pentru că el aparţine altui bărbat. Însăşi Fecioara Maria i l-a dăruit lui Romeo Marescotti şi era sortit doar pentru patul lui. De ce-ai vrea să te opui voinţei Cerului?

Însă Giulietta ştia prea bine de ce aşternuse Salimbeni *cencio*-ul pe pat, căci pusese smaraldele verzi în

cununa ei din exact acelaşi motiv: ca să-i reamintească ei că Romeo era mort şi că nu mai putea face nimic pentru a-l aduce înapoi.

În cele din urmă, Salimbeni îi izgoni pe preoţi fără să le obţină binecuvântarea pentru noaptea nunţii şi, după ce se sătură de pălăvrăgeala linguşitoare a nuntaşilor beţi, îi dădu şi pe ei afară, cu tot cu muzicanţi. Dacă unii au fost surprinşi de lipsa de mărinimie a stăpânului lor, cu toţii înţeleseră motivul pentru care el pusese capăt petrecerii – Giulietta stătea într-un colţ, mai mult adormită decât trează, dar chiar şi aşa, cu hainele în neorânduială, era mult prea frumoasă ca să mai fie lăsată singură prea multă vreme.

Pe când Salimbeni era ocupat să-şi ia rămas-bun de la toţi şi să le primească urările de bine, Giulietta găsi ocazia să ia un cuţit de pe masa de banchet şi să-l ascundă sub haine. Fusese toată noaptea cu ochii pe obiectul acela şi-l văzuse cum capta lumina lumânărilor în timp ce slujitorii îl foloseau ca să taie carnea pentru oaspeţi. Încă dinainte de a-l ţine în mână, începuse deja să plănuiască felul în care-l va utiliza ca să-l înjunghie pe dezgustătorul ei mire. Ştia din scrisorile Giannozzei că, fiind noaptea nunţii, va exista un moment când Salimbeni va veni la ea, dezbrăcat şi gândindu-se la orice, numai la luptă nu, şi ştia că aceea avea să fie clipa când ea va lovi.

De-abia aştepta să-l rănească mortal, încât patul să fie acoperit de sângele lui, nu de al ei. Dar, cel mai important, tânjea să se îmbete cu reacţia lui la propria-i mutilare, înainte ca ea să-i împlânte lama cuţitului în inima-i demonică.

După aceea, planurile ei erau mai puţin precise. Deoarece nu primise o vorbă de la fratele Lorenzo din noaptea de după *Palio*, iar în absenţa lui nu găsise nicio altă ureche compătimitoare, ştia că era foarte probabil ca trupul lui Romeo să zacă încă, neîngropat, în cavoul familiei Tolomei. Probabil că mătuşa ei, Monna Antonia, se dusese iar la mormântul lui Tebaldo a doua zi, ca să se roage şi să aprindă o lumânare, dar Giulietta bănuia că,

dacă mătuşa ei ar fi dat peste cadavrul lui Romeo, ea şi restul Sienei ar fi aflat despre asta sau, şi mai probabil, ar fi văzut-o pe mama îndurerată târând pe străzi, legat de picioare în spatele trăsurii, corpul prezumtivului ucigaş al fiului ei.

Când Salimbeni se alătură Giuliettei în iatacul nupţial, scăldat în lumina lumânărilor, ea nici nu-şi terminase bine rugăciunile şi nu găsise încă un loc în care să ascundă cuţitul. Întorcându-se cu faţa spre intrus, descoperi uluită că n-avea pe el decât o tunică; să-l vadă ţinând o armă în mână ar fi fost, pentru ea, mai puţin neliniştitor decât să-i vadă braţele şi picioarele dezgolite, palide şi, cu toate acestea, în mod straniu, păroase.

Cu voce nesigură, ea zise:

— Cred că e obiceiul de a-i acorda soţiei timp să se pregătească…

— O, cred că eşti foarte pregătită!

Salimbeni închise uşa şi se duse la ea, apucând-o de bărbie. Zâmbi.

— Indiferent cât de mult o să mă faci să aştept, nu voi fi niciodată bărbatul pe care-l vrei.

Giulietta înghiţi cu greu, îngreţoşată de atingerea şi mirosul lui.

— Dar tu eşti soţul meu… începu ea cu timiditate.

— Sunt? o privi el amuzat, cu capul într-o parte. Atunci de ce nu mă întâmpini cu mai multă tragere de inimă, iubirea mea? Ce e cu ochii ăştia reci?

— Nu… nu sunt obişnuită cu prezenţa ta, se chinui ea să scoată cuvintele.

— Mă dezamăgeşti, zise el, zâmbind misterios. Mi s-a spus că ai mult spirit în tine.

Clătină din cap, simulând exasperarea:

— Încep să cred că ai putea să ajungi să-ţi placă de mine.

Când ea nu-i răspunse, îşi trecu o mână în josul gâtului ei, spre linia decolteului rochiei de mireasă, căutându-i pieptul. Giuliettei i se tăie răsuflarea când îi

simţi degetele lacome şi, pentru o clipă, uită de-a binelea de planul ei şiret de a-l lăsa să creadă că a cucerit-o.

— Cum de-ndrăzneşti să mă atingi, ţap împuţit! şuieră ea, chinuindu-se să scape de atingerea mâinilor lui. Dumnezeu n-o să te lase să mă atingi!

Salimbeni râse cu încântare de rezistenţa ei neaşteptată şi îşi înfipse ghearele în părul ei, ca să o ţină nemişcată în timp ce-o săruta. Abia când Giulietta se înecă de scârbă, el îi lăsă gura şi îi zise, atingându-i faţa cu răsuflarea-i urât mirositoare:

— Să-ţi spun un secret. Lui Dumnezeu îi place să se uite.

După asta, o luă pe sus şi o aruncă în vârful patului, adăugând:

— De ce altceva ar crea Atotputernicul un trup ca al tău, dar mi l-ar lăsa mie să mă bucur de el?

De îndată ce îi dădu drumul ca să-şi desfacă de la mijloc cureaua care-i strângea tunica, Giulietta încercă să se târască, departe de el. Din păcate, atunci când el o trase înapoi de glezne, i se zări perfect cuţitul ascuns sub fuste, legat de coapsă. Simpla lui vedere o făcu pe victima potenţială să izbucnească în râs:

— O armă ascunsă! exclamă el, trăgând de el, luându-l şi admirându-i lama fără cusur. Ştii deja cum să-mi faci pe plac.

— Porc ticălos! E-al meu!

Giulietta încercă să-l ia înapoi şi aproape că se tăie.

— Zău? îi privi el chipul crispat, din ce în ce mai amuzat. Atunci du-te şi ia-l!

Cu o mişcare rapidă, azvârli cuţitul într-o grindă din lemn la care nu se putea ajunge, unde rămase înfipt, cu lama vibrând, iar atunci când Giulietta, de supărare, încercă să-i dea o lovitură cu piciorul, el o împinse din nou jos şi o ţintui pe *cencio*, ferindu-se cu uşurinţă de tentativele ei de a-l zgâria şi de a-l scuipa în faţă.

— Ei, şi acum, zise el torturând-o cu falsa-i tandreţe, ce alte surprize mai ai pentru mine în seara asta, draga mea?

— Un blestem! mârâi ea, căznindu-se să-şi elibereze braţele. Un blestem asupra a tot ce ţi-e scump! Mi-ai omorât părinţii, l-ai omorât pe Romeo. O să arzi în iad, iar eu o să mă uşurez pe mormântul tău!

Pe când zăcea acolo neajutorată, cu arma pierdută, uitându-se în sus la chipul triumfător al bărbatului care, până acum, ar fi meritat să fie într-o baltă de sânge, sfâşiat, dacă nu mort, Giulietta ar fi trebuit să fie deznădăjduită. Şi, preţ de câteva clipe cumplite, aproape că a fost.

Însă atunci se întâmplă ceva. La început, n-a fost decât o căldură subită, care-i pătrundea în tot trupul din însuşi patul de sub ea. Era o fierbinţeală ciudată, furnicătoare, ca şi cum ar fi stat întinsă într-o tigaie deasupra unui foc mic, şi, când senzaţia deveni mai puternică, o făcu să izbucnească în râs. Căci înţelese, brusc, că ceea ce simţea era un moment de extaz religios şi că Fecioara Maria făcea o minune divină prin intermediul cencio-ului pe care era întinsă.

Pentru Salimbeni, râsul nebunesc al Giuliettei era mult mai îngrijorător decât orice insultă sau armă ar fi putut ea să arunce spre el şi o plesni peste faţă, o dată, de două, chiar de trei ori, fără să obţină nimic altceva decât un nou imbold al amuzamentului ei nestăpânit. Disperat să o facă să tacă, începu să sfâşie mătasea care-i acoperea sânii, dar, în agitaţia lui, n-a fost în stare să rezolve misterul veşmintelor ei. Înjurându-i pe croitorii familiei Tolomei pentru calitatea muncii lor şi rezistenţa aţei pe care o folosiseră, se îndreptă asupra fustelor ei, rupând straturile complicate, în căutarea unui punct de acces mai puţin fortificat.

Giulietta nici măcar nu se zbătu. Rămase pur şi simplu întinsă acolo, chicotind încă, în timp ce Salimbeni se făcea de râs. Căci ea ştia, cu o certitudine care nu putea veni decât din Ceruri, că nu îi va putea face rău în acea noapte. Indiferent cât era el de hotărât să o pună la locul ei, Fecioara Maria era de partea ei, cu sabia scoasă, pentru a-i respinge atacul şi a apăra *cencio*-ul sfânt de un act de

sacrilegiu barbar.

Chicotind din nou, îl privi pe atacatorul ei cu ochii plini de triumf:

— Nu m-ai auzit? îl întrebă ea simplu. Eşti blestemat. Nu simţi?

Locuitorii Sienei ştiau prea bine că bârfa e fie o pacoste, fie o răzbunare, în funcţie de faptul de a fi sau nu tu însuţi victima ei. E vicleană, tenace şi fatală. Odată ce ai fost însemnat, nu se va opri de la nimic ca să te doboare. Dacă nu te poate încolţi în forma ei actuală, se va modifica uşor şi va sări asupra ta de deasupra sau de dedesubt. Nu contează cât de departe fugi sau cât de mult timp stai ghemuit în tăcere: ea te găseşte.

Maestrul Ambrogio auzi prima oară zvonul de la măcelar. Mai târziu, în aceeaşi zi, îl auzi şoptit la brutar. Iar la vremea când se întorcea acasă cu merindele cumpărate, ştia suficient încât să simtă nevoia de a acţiona.

Lăsă deoparte coşul cu mâncare; fără a-i mai sta deloc gândul la cină, se duse glonţ în cămăruţa din spatele atelierului ca să ia portretul Giuliettei Tolomei şi îl puse la loc pe şevalet. Căci nu-l terminase de tot. Acum ştia, în sfârşit, ce trebuia să ţină ea în mâinile încrucişate cu pioşenie; nu un rozariu, nu un crucifix, ci un trandafir cu cinci petale, *roşa mistica*. Străvechi simbol al Fecioarei Maria, această floare era considerată o expresie a misterului virginităţii ei, ca şi al imaculatei concepţiuni, iar în mintea Maestrului Ambrogio nu exista emblemă mai potrivită pentru patronajul Ceresc al inocenţei.

Dificila sarcină a pictorului era – întotdeauna – să reprezinte această plantă neobişnuită într-o manieră care să călăuzească gândurile oamenilor spre doctrina religioasă, şi nu să le distragă cu simetria ispititoare, organică, a petalelor ei. Era o încercare pe care Maestrul o acceptă din toată inima şi, în timp ce începu să amestece culorile pentru a realiza nuanţele perfecte de roşu, îşi dădu toată silinţa să-şi cureţe mintea de orice nu avea

legătură cu botanica.

Însă nu reuşi. Zvonurile pe care le auzise prin tot oraşul erau prea minunate, prea bine-venite, ca să nu se mai bucure niţel de ele. Căci se spunea că, în chiar noaptea nunţii lui Salimbeni cu Giulietta Tolomei, răzbunarea implacabilă îi făcuse o vizită la ţanc orgoliosului mire şi oprise, miloasă, un act de nespusă cruzime.

Unii îl numiră „blestem”, alţii îi spuseră „fire omenească” sau „logică elementară”; indiferent de cauză, însă, au fost cu toţii de acord asupra efectului: căsătoria nu fusese consumată.

Maestrului Ambrogio i se dăduse de înţeles că dovezile acestei remarcabile situaţii erau numeroase. Una se lega de drumurile pe care le făcuse Salimbeni între timp şi zicea aşa: un bărbat matur se însoară cu o copilă frumoasă şi îşi petrece noaptea nunţii în patul ei. După trei zile, pleacă de acasă şi caută o femeie a nopţii, dar cu toate astea nu e în stare să profite de serviciile ei. Când, amabilă, doamna îi oferă un sortiment de poţiuni şi prafuri, el izbucneşte în ţipete fioroase şi spune că le-a încercat deja pe toate şi că nu sunt decât escrocherii. Ce concluzie se putea trage, decât că îşi petrecuse noaptea nunţii fără a fi în stare de nimic şi că nici măcar consultarea unui specialist nu oferise un leac?

O altă dovadă a acestei presupuse stări de lucruri venea dintr-un cartier mult mai demn de încredere, căci îşi avea izvorul chiar în casa lui Salimbeni. Dintotdeauna existase în această familie tradiţia de a se examina cearşaful nupţial după noaptea nunţii, pentru a se verifica dacă mireasa fusese virgină. Dacă pe aşternut nu era sânge, fata era trimisă înapoi părinţilor ei, dezonorată, iar familia Salimbeni mai adăuga un nume pe lunga listă a duşmanilor.

Însă, în dimineaţa care urmă nopţii nunţii lui Salimbeni, n-a fost etalat un astfel de cearşaf, şi nici *cencio*-ul lui Romeo nu a fost fluturat în triumf, aşa cum se făcuse în ziua precedentă. Singurul care ştia de soarta lui

era servitorul căruia i se ordonase să-l ducă, într-o cutie, la Messer Tolomei, în aceeaşi după-amiază, cu scuze pentru nejustificată lui îndepărtare de pe trupul neînsufleţit al lui Tebaldo. Şi atunci când, în sfârşit, după câteva zile de la nuntă, i se dădu cameristei o bucată de ţesătură pătată cu sânge, pe care ea i-o dădu menajerei, care la rândul ei o dădu celei mai în vârstă bunici din casă... ei bine, atunci bătrâna o catalogă pe loc ca fiind o făcătură.

Puritatea unei mirese era o chestiune de onoare, lipsa ei provocând mare dezamăgire, aşa că, în tot oraşul, fiecare bunică îşi strângea forţele împotriva celorlalte bunici ca să creeze şi să descopere cele mai convingătoare amestecuri ce puteau fi repede turnate pe un pat nupţial, în lipsa sângelui adevărat. Şi sângele nu era de ajuns: trebuia amestecat cu alte substanţe şi fiecare bunică din fiecare familie îşi avea propria-i reţetă secretă. Precum alchimiştii din vechime, aceste femei nu vorbeau în termeni lumeşti, ci magici. Pentru ele, veşnica provocare era să găsească acea combinaţie perfectă de plăcere şi durere, bărbat şi femeie, şi de lună în creştere sau descreştere.

O astfel de femeie, şcolită în toate şi unsă cu toate alifiile, mai să zici că e vrăjitoare, nu putea fi nicidecum păcălită de cearşaful de nuntă al lui Salimbeni, care era, în mod limpede, opera unui bărbat care nu se obosise niciodată să se uite măcar o secundă la mireasa ori la patul său după prima lor întâlnire nocturnă. Chiar şi aşa, nimeni nu îndrăzni să aducă vorba despre asta în faţa stăpânului însuşi, deoarece era deja cunoscut faptul că problema nu era la doamna sa, ci la el.

Să termine portretul Giuliettei Tolomei nu-i era de ajuns. Cuprins de o neobosită energie, Maestrul Ambrogio se duse la Palazzo Salimbeni, la o săptămână după nuntă, ca să-i anunţe pe ocupanţii săi că frescele lor aveau nevoie de o revizuire şi, posibil, de ceva muncă de întreţinere. Nimeni nu avu curaj să-l contrazică pe celebrul Maestru, şi nici nu simţi careva nevoia să-l consulte pe Salimbeni în

această chestiune, astfel că, în multele zile care au urmat, Maestrul Ambrogio era liber să vină şi să plece din casă după cum îi era voia.

Motivul său era, desigur, să o zărească pe Giulietta şi, dacă era posibil, să-i ofere ajutorul lui. La ce anume, nu ştia exact, însă ştia că nu se putea linişti până când ea nu afla că mai avea prieteni pe lume. Însă oricât de mult aşteptă, cocoţându-se pe scări şi prefăcându-se că găseşte defecte în propria-i muncă, tânăra femeie nu coborî niciodată la parter. Iar numele ei n-a fost pomenit de nimeni. Era aproape ca şi cum încetase să mai existe.

Într-o seară, când Maestrul Ambrogio se întindea chiar pe treapta cea mai de sus a scării înalte, inspectând pentru a treia oară acelaşi blazon şi întrebându-se dacă nu cumva venise vremea să-şi regândească strategia, reuşi să audă din întâmplare o conversaţie între Salimbeni şi fiul său, Nino, care avea loc în camera învecinată. Trăind în mod limpede cu impresia că erau singuri, cei doi se retrăseseră în această parte mai izolată a casei ca să discute un subiect care cerea o anume discreţie. Habar n-aveau că, prin crăpătura dintre toc şi uşă, stând nemişcat pe scară, Maestrul Ambrogio putea să audă fiecare cuvinţel.

— Vreau să o duci pe Monna Giulietta la Rocca di Tentennano şi să ai grijă să fie… instalată cum se cuvine.

— Aşa curând? exclamă tânărul. Nu crezi că lumea o să vorbească?

— Lumea deja vorbeşte, observă Salimbeni, în aparenţă obişnuit cu o asemenea franchețe din partea fiului său. Şi nu vreau ca totul să explodeze.

Tebaldo… Romeo… toate astea. Ar fi bine pentru tine să pleci o vreme din oraş. Până uită lumea. S-au întâmplat prea multe în ultimul timp. Gloata se agită. Asta mă îngrijorează.

Nino scoase un sunet care nu putea fi decât o tentativă de râs:

— Poate c-ar trebui să pleci tu, nu eu. O schimbare de aer…

— Gura!

Camaraderia lui Salimbeni îşi avea limitele ei.

— O să pleci şi o s-o iei cu tine. Afară cu ea, bagaj neascultător! îmi face silă s-o am în casă. Şi, odată ajuns acolo, vreau să rămâi...

— Să rămân *acolo*?

Nino nu se putea gândi la ceva mai groaznic decât un sejur la ţară.

— Cât timp?

— Până rămâne grea.

Urmă o tăcere lesne de înţeles, în timpul căreia Maestrul Ambrogio trebui să se ţină strâns de scară, cu amândouă mâinile, ca să nu-şi piardă echilibrul în timp ce făcea faţă acestei cereri şocante.

— O, nu... se dădu Nino înapoi de lângă tatăl său, toată povestea părându-i-se ridicolă. Nu eu. Altcineva. Oricine.

Cu chipul înroşit de mânie, Salimbeni se duse la fiul său şi-l apucă de guler:

— Nu trebuie să-ţi spun eu ce se petrece. E în joc onoarea noastră. Aş scăpa bucuros de ea, dar e o Tolomei. Aşa că voi face al doilea cel mai bun lucru cu putinţă şi o s-o las la ţară, unde nu se uită nimeni, ocupată cu copiii mei şi la o parte din calea mea.

În sfârşit, îşi eliberă fiul din strânsoare:

— Lumea va spune că sunt milos.

— Copii?

Lui Nino planul ăsta îi plăcea din ce în ce mai puţin.

— Câţi ani vrei să mă culc cu mama mea?

— Are şaisprezece ani! pară Salimbeni. Şi o să faci cum spun eu. Înainte să treacă iarna, vreau ca toată lumea din Siena să ştie că e însărcinată cu copilul meu. Preferabil, un băiat.

— O să mă străduiesc să te mulţumesc, zise Nino sarcastic.

Văzând că fiul său lua lucrurile prea uşor, Salimbeni ridică spre el un deget ameninţător:

— Dar să te ferească Dumnezeu s-o scapi din ochi.

Nimeni altul decât tine nu are voie să o atingă. Nu vreau să mă dau mare cu un bastard.

Nino oftă:

— Prea bine. O să joc rolul lui Paris şi o să-ţi iau nevasta, bătrâne. O, aşteaptă puţin. Nu e, de fapt, nevasta ta, aşa-i?

Palma pe care o încasă peste faţă nu-l miră pe Nino. O căutase cu lumânarea.

— Aşa, vezi, zise el dându-se înapoi, loveşte-mă de fiecare dată când spun adevărul şi răsplăteşte-mă de câte ori fac ceva rău. Tu doar să-mi spui ce vrei – să omor un rival, să ucid un prieten, să iau virginitatea cuiva, orice, şi-o s-o fac. Numai să nu-mi ceri ca, după aia, să te mai şi respect.

Când Maestrul Ambrogio se întoarse la atelier în seara aceea, încă mai tremura. Cum putea exista atâta rău pe lumea asta, darămite tocmai în propriu-i oraş? Şi de ce nimeni nu se încumeta să-l oprească? Când îşi lăsă jos cutia ca să descuie uşa albastră, se simţi bătrân şi ostenit şi îşi dori, subit, să nu se fi dus nicicând la Palazzo Salimbeni şi să nu fi auzit acele planuri nelegiuite.

Chiar atunci băgă de seamă că uşa era deja deschisă. Şovăind în prag, se întrebă în treacăt dacă nu cumva uitase să o încuie când plecase, însă, când nu auzi lătratul lui Dante, începu să se teamă de o spargere.

— Hei!

Împinse uşa şi păşi înăuntru temător, nedumerit de lămpile care ardeau.

— Cine e aici?

Aproape imediat cineva îl trase din uşă şi o închise cu hotărâre în spatele lui. Când se întoarse să dea piept cu adversarul, însă, văzu că nu era un străin răuvoitor, ci Romeo Marescotti. Iar lângă el se afla fratele Lorenzo, cu Dante în braţe, căruia îi ţinea botul cu mâinile.

— Cerul fie lăudat! exclamă Maestrul Ambrogio, uitându-se de la unul la altul şi părându-i-se că amândoi tinerii arătau mai sănătoşi şi mai chipeşi ca niciodată, în

ciuda bărbilor. V-aţi întors, în sfârşit, de pe meleagurile străine?

— Nu chiar atât de străine, zise Romeo, şchiopătând uşor pe când mergea să se aşeze la masă. Am fost într-o mănăstire, nu departe de aici.

— Amândoi? întrebă Maestrul, uluit.

— Lorenzo mi-a salvat viaţa, zise Romeo, strâmbându-se de durere în timp ce-şi întindea piciorul. Salimbeni şi ai lui m-au lăsat în cimitir, crezându-mă mort, însă el m-a găsit şi m-a adus înapoi la viaţă, în aceste ultime luni, de n-ar fi fost el, aş fi murit.

— Dumnezeu a vrut să trăieşti, zise fratele Lorenzo, lăsând în sfârşit câinele jos. Şi a vrut ca eu să te ajut.

— Dumnezeu vrea multe de la noi, nu-i aşa? zise Romeo, regăsindu-şi un pic din obrăznicia de odinioară.

— Nici n-aţi fi putut să vă întoarceţi într-un moment mai bun, spuse Maestrul Ambrogio, căutând vin şi pahare. Căci tocmai am auzit…

— Am auzit şi noi, i-o reteză Romeo, dar mie nu-mi pasă. Nu o las cu el. Lorenzo voia să aştept până mă refac complet, dar nu sunt sigur că se va întâmpla vreodată asta. Avem oameni şi cai. Sora Giuliettei, Monna Giannozza, o vrea scoasă din ghearele lui Salimbeni la fel de mult ca şi noi.

Tânărul se rezemă de spătarul scaunului, cu respiraţia uşor întretăiată din cauza efortului de a vorbi.

— Acum, tu eşti pictor şi cunoşti toate casele. Vreau să-mi desenezi o hartă cu Palazzo Salimbeni…

— Scuză-mă, zise Maestrul Ambrogio scuturând mirat din cap, dar ce anume aţi auzit, mai exact?

Romeo şi fratele Lorenzo se uitară unul la altul.

— Eu am înţeles că Giulietta s-a măritat cu Salimbeni acum câteva săptămâni, zise călugărul, pe un ton defensiv. Nu e adevărat?

— Şi asta e, într-adevăr, tot ce-aţi auzit? întrebă Maestrul.

Tinerii se uitară din nou unul la altul.

— Ce e, zugravule? se încruntă Romeo din cauza

aşteptării. Nu-mi spune că îi poartă deja copilul?

— Cerule mare, nu! râse Maestrul, brusc înveselit. Ba chiar din contră.

Romeo îl privi cu ochii îngustaţi:

— Îmi dau seama că îl cunoaşte de trei săptămâni, de-acum…

Înghiţi cu greutate, de parcă vorbele îi făceau greaţă:

— …dar sper că încă nu a ajuns să-i îndrăgească foarte mult îmbrăţişările.

— Prieteni dragi, zise Maestrul Ambrogio, găsind în sfârşit o sticlă, aşezaţi-vă bine ca să ascultaţi o poveste cât se poate de neobişnuită.

V.IV

Păcatele iubirii-s cunoscute.
O altă sărutare, şi mă iartă.[31]

Se iveau zorile atunci când eu şi Janice adormirăm, în sfârşit, în camera mea de hotel, prăbuşindu-ne amândouă pe un pat de documente, cu capul învârtindu-ni-se de cunoştinţele recent dobândite despre familia noastră. Petrecuserăm toată noaptea pendulând înainte şi înapoi între 1340 şi prezent, iar când, în cele din urmă, ni s-au închis ochii, Janice ştia aproape la fel de multe ca şi mine despre familiile Tolomei, Salimbeni şi Marescotti şi despre shakespearienii alter ego ai acestora. Îi arătasem toate bucăţelele de hârtie din cutia mamei, inclusiv tomul uzat cu *Romeo şi Julieta* şi carneţelul plin cu schiţe. În mod surprinzător, nu avusese nimic de zis despre faptul că luasem eu crucifixul şi-l purtam la gât. O interesă mai mult arborele nostru genealogic şi să-şi găsească în el strămoşii, până înapoi la sora Giuliettei, Giannozza, din care ne trăgeam amândouă.

— Priveşte, îmi arătase ea, mergând cu mâna în josul lungului document, peste tot sunt Giuliette şi Giannozze!

— Iniţial, ele au fost gemene, îi explicasem eu, atrăgându-i atenţia asupra unui pasaj dintr-una din ultimele scrisori ale Giuliettei către sora ei. Vezi? Scrie „spui adesea că eşti cu patru minute mai mică, dar cu patru veacuri mai bătrână decât mine. Acum înţeleg ce vrei să zici”.

— Măiculiţă!

Janice îşi băgase din nou capul în document.

— Poate că toate astea sunt gemene! Poate că e o genă în familie.

Însă în afară de faptul că şi tizele noastre medievale fuseseră gemene, ne era greu să găsim multe alte asemănări între viaţa lor şi a noastră. Ele trăiseră într-o epocă în care femeile erau victimele tăcute ale greşelilor

31 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a V-a.

bărbaţilor; s-ar fi părut că noi eram libere să facem propriile noastre greşeli şi să urlăm despre asta cât de tare voiam.

Abia după ce am mai citit împreună din jurnalul Maestrului Ambrogio, cele două lumi foarte diferite se contopiră, în sfârşit, într-un limbaj pe care am reuşit amândouă să-l înţelegem, şi anume acela al banilor. Salimbeni îi dăruise Giuliettei o cunună cu patru pietre uriaşe, două safire şi două smaralde, iar acelea erau, probabil, pietrele care mai târziu au fost montate în statuia de la mormântul ei. Numai că noi am adormit înainte să ajungem până acolo.

După un somn foarte scurt, m-a trezit telefonul.

— Domnişoară Tolomei, te-ai trezit? ciripi vesel *direttore* Rossini, făcându-i plăcere rolul de pasăre matinală.

— Acum da.

M-am strâmbat ca să văd cât arăta ceasul meu de mână. Era ora nouă.

— Ce e? l-am întrebat.

— Căpitanul Santini a venit să te vadă. Ce să-i spun?

— Fir-ar!

Am privit la dezordinea din jur. Janice încă sforăia lângă mine, dormind dusă.

— Orice ai face, nu-i spune că sora mea e aici, bine? Cobor în zece minute.

Cu părul încă ud de la duşul făcut în grabă, am alergat pe scări cât de repede am putut şi l-am găsit pe Alessandro aşezat pe o bancă în grădina din faţă, jucându-se distrat cu o floare de magnolie.

— O foarte bună dimineaţă, i-am spus, luând loc lângă el. Ceva veşti despre Bruno?

— Am trecut ieri pe aici, dar nu erai, zise el, uitându-se gânditor la mine.

— Zău? am reuşit eu să par mirată.

În frenezia mea de a mă întâlni în ziua precedentă cu Romeo al meu de pe motocicletă la Turnul Mangia, uitasem complet de întâlnirea cu Alessandro. I-am zis:

— Ciudat. Ei bine… Ce-a zis Bruno?

— Nu prea multe, răspunse el, împingând floarea la o parte şi ridicându-se. E mort.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am fost împunsă de o compasiune subită:

— Asta a fost ceva neaşteptat.

În timp ce ne plimbam împreună prin oraş, Alessandro îmi spuse că Bruno Carrera – bărbatul care dăduse spargerea din muzeul vărului meu Peppo – a fost găsit mort în celula sa în dimineaţa care a urmat arestării sale. Era greu de zis dacă era sinucidere sau dacă fusese plătit cineva din interior ca să-l reducă la tăcere, dar, sublinie Alessandro, era nevoie de ceva îndemânare, dacă nu de-a dreptul de magie, ca să te spânzuri de şireturile uzate de la pantofi fără să le rupi în cădere.

— Aşadar vrei să spui că a fost omorât?

În ciuda caracterului, purtării şi armei sale, mi-era milă de amicul meu în trening.

— Bănuiesc că cineva a vrut ca el să nu vorbească.

Alessandro mă privi de parcă bănuia că aş şti mai multe decât spuneam.

— Aşa s-ar părea.

Fontebranda era o veche fântână publică – graţie sistemului de apă şi canalizare, nu mai era folosită – care se afla la capătul unui Labirint povârnit de străzi, într-o vastă zonă deschisă. Era o construcţie ieşită în afară, ca o logie, din cărămidă roşcată, spre care coborau trepte largi, peste care crescuseră iarbă şi buruieni. Primul meu gând a fost că era un mic amfiteatru a cărui scenă era compusă din trei arce deschise, orientate cu faţa spre public. Asta până când am observat că avea apă în ea.

Aşezându-mă pe margine, lângă Alessandro, am privit în jur la apa de un verde cristalin din bazinul mare din piatră şi la caleidoscopul de lumini reflectat pe zidurile şi pe tavanul boltit de deasupra.

— Ştii, i-am spus, fiindu-mi greu să accept toată această frumuseţe, strămoşul tău a fost un mare ticălos!

El râse, surprins. Un râs lipsit de veselie.

— Ştiu. Dar sper că nu mă judeci după strămoşii mei. Şi sper că nici tu nu te judeci pe tine însăţi după ai tăi.

M-am aplecat ca să-mi trec degetele prin apă.

— Pumnalul poţi să-l păstrezi. Nu cred că Romeo o să-l vrea înapoi vreodată.

Am ridicat privirea spre el, având foarte mult nevoie să fac pe cineva răspunzător pentru faptele lui Salimbeni:

— Ce cumplit mod de a muri. Însă nu a murit, totuşi, nu-i aşa? S-a întors. Ca să o salveze.

Am rămas tăcuţi o clipă. Alessandro zâmbi la încruntarea mea.

— Pune filosofia în cui şi fii fericită că nu le semănăm deloc, zise el în cele din urmă.

Când nu i-am răspuns, zâmbetul i se lăţi:

— Eşti vie! Priveşte! Soarele străluceşte. Acum e ora potrivită să fii aici, când soarele intră printre arce şi loveşte apa. Mai târziu, în timpul zilei, Fontebranda devine întunecată şi rece, ca o grotă. N-ai recunoaşte-o.

— Ce ciudat că un loc se poate schimba atât de mult în doar câteva ore, i-am spus privindu-l ţintă în ochi.

Ştia că mă refeream la el. Ce nu ştia era că văzusem fotografii cu el intrând în camera mea de hotel, aşa că doar ridică din umeri, fără a fi prea îngrijorat:

— Totul are o parte întunecată. După părerea mea, asta e ceea ce face ca viaţa să fie interesantă.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc la logica lui:

— Ar trebui să fiu înspăimântată?

— Păi…

Îşi scoase jacheta, îşi suflecă mânecile de la cămaşă şi se sprijini de zid, cu o provocare în priviri:

— …bătrânii ţi-ar povesti că Fontebranda are puteri speciale.

— Spune mai departe. O să te anunţ când voi fi suficient de speriată.

— Dă-ţi jos pantofii.

Am izbucnit în râs:

— OK, m-am speriat.

— Haide, o să-ţi placă.

M-am uitat la el cum îşi scoate pantofii şi şosetele, îşi suflecă pantalonii şi îşi bagă picioarele în apă.

— Azi nu trebuie să lucrezi? i-am zis, uitându-mă la picioarele lui care se legănau.

Alessandro ridică din umeri:

— Banca are o vechime de şase sute de ani. Cred că poate să supravieţuiască o oră fără mine.

— Aşadar, îmi povesteşti despre puterile acelea speciale? l-am îndemnat eu, încrucişându-mi braţele la piept.

El se gândi o clipă, apoi spuse:

— Cred că pe lumea asta există două feluri de nebunie. Nebunia creatoare şi nebunia distructivă. Se crede că apa din Fontebranda te face nebun, *pazzo*, însă în sensul bun. E greu de explicat. De aproape o mie de ani, bărbaţii şi femeile beau apa asta şi sunt cuprinşi de *pazzia*. Unii au devenit poeţi, alţii sfinţi. Cea mai faimoasă este, desigur.

Santa Caterina, care a crescut chiar aici, după colţ, în Contrada Gâştei, *Oca*.

M-am uitat la el zâmbind uşor:

— Toată chestia asta… femei care se înfometează şi aleargă desculţe. Şi pentru ce? Viziuni? Cum poţi să numeşti aşa ceva „creator”? E doar nebunie şi-atât.

— Poate. Dar eu cred că, pentru majoritatea oamenilor, a te lega cu lanţuri de o navă de război în Atlanticul de Nord, când ai o febră de patruzeci de grade, tot nebunie ar fi.

Îmi făcu semn cu ochiul:

— Mai ales dacă nici măcar nu vrei să pui piciorul în fântâna asta frumoasă.

— Nu spun decât că asta depinde de perspectiva pe care o ai, am zis eu dându-mi pantofii jos. Ceea ce ţie ţi se pare cât se poate de creator s-ar putea ca, de fapt, să fie distructiv pentru mine.

Mi-am băgat cu titlu de probă picioarele în apă.

— Consider că totul se reduce la lucrurile în care

crezi.

Nu i-am putut descifra zâmbetul. Uitându-se la degetele mele care se mişcau, mă întrebă:

— Vrei să spui că trebuie să-mi reconsider teoria?

— Cred că ar trebui să-ţi reconsideri întotdeauna teoriile. Dacă n-o faci, ele încetează a mai fi teorii. Devin altceva… mi-am fluturat eu mâinile prin aer, ca să sugerez ceva rău… devin dragoni sub turnul tău, care nu lasă pe nimeni înăuntru sau afară.

Îmi aruncă o privire, amuzat de gesticulările mele.

— Ştiai că, aici, dragonul este un simbol al virginităţii şi protecţiei?

Mi-am lăsat mâinile în jos:

— Ce ironie. În China, dragonul îl simbolizează pe mire, exact duşmanul virginităţii.

O vreme, niciunul dintre noi nu vorbi. Apa din Fontebranda se vălurea liniştit, proiectându-şi undele strălucitoare pe tavanul boltit cu încrederea răbdătoare a unui spirit nemuritor şi, preţ de o clipă, aproape că am simţit că aş putea fi poetă.

Alungându-mi această idee din minte înainte să dea roade, am spus:

— Aşadar, tu crezi? Crezi că Fontebranda te face *pazzo*?

El se uită în jos spre apă. Picioarele noastre păreau cufundate în jad lichid. Când îmi întâlni, în sfârşit, privirea întrebătoare, îmi surâse languros, ca şi cum ar fi ştiut că nu aveam de fapt nevoie de un răspuns. Căci răspunsul se afla chiar acolo, reflectat în ochii lui, promisiunea strălucitoare a unei încântări mistice. Mi-am dres vocea:

— Eu nu cred în minuni.

Privirea lui alunecă spre gâtul meu:

— Atunci de ce porţi ăla?

Mi-am dus mâna la crucifix:

— În mod normal, nu port. Spre deosebire de tine, am făcut eu din cap spre cămaşa lui descheiată.

— Te referi la ăsta?

Pescui obiectul care-i atârna la gât de un şnur din

piele.

— Ăsta nu e un crucifix. Eu nu am nevoie de un crucifix ca să cred în minuni.

Am privit lung pandantivul:

— Porţi un *glonţ*?

El surâse obosit:

— Eu îi zic scrisoare de dragoste. S-a oprit la doi centimetri de inima mea.

— Ce coaste rezistente.

— Partener rezistent. Gloanţele astea sunt făcute să treacă prin mai mulţi oameni. Ăsta a trecut mai întâi prin altcineva.

Ridică din umeri şi îl lăsă să alunece sub cămaşă.

— Şi, dacă n-aş fi fost în spital, aş fi fost făcut bucăţele. Aşa că se pare că Dumnezeu mă poate găsi chiar dacă nu port o cruciuliţă.

Nu am ştiut ce să spun.

— Când a fost asta? *Unde* a fost asta?

El se aplecă înainte, să atingă apa.

— Ţi-am mai spus. Am fost în iad.

Am încercat să-i prind privirea, dar nu am reuşit.

— Asta-i tot?

— Doar atât, deocamdată.

— Ei bine, să-ţi spun în ce cred *eu*. Cred în ştiinţă.

Expresia lui nu se schimbă deloc, chiar şi când ochii lui îmi alunecară pe chip, oprindu-se asupra gurii mele strâns închise.

— Crezi în mai mult de-atât, zic eu, spuse el. În ciuda voinţei tale. Şi ăsta e motivul pentru care ţi-e frică. Te temi de *pazzia*.

— Frică? am încercat eu să râd. Nu mi-e câtuşi de puţin…

El mă întrerupse luând apă în căuşul palmei şi întinzând-o spre mine:

— Dacă nu crezi, atunci bea. N-ai nimic de pierdut.

— Ei, haide acum! m-am îndepărtat eu, cu silă. Apa aia e plină de bacterii!

El aruncă apa din mână.

— Oamenii o beau de sute de ani.
— Şi înnebunesc!
— Vezi? zâmbi el. Chiar crezi!
— Da, cred în microbi!
— Ai văzut vreodată un microb?
M-am uitat supărată la zâmbetul lui care mă tachina, enervată că reuşise să mă încolţească făcând atât de puţin efort.
— Zău aşa! Oamenii de ştiinţă îi văd tot timpul!
— Santa Caterina l-a văzut pe Iisus pe Basilica di San Domenico, zise Alessandro, cu ochii scăpărând poznaşi. Pe cine crezi? Pe omul de ştiinţă, pe Santa Caterina, pe amândoi sau pe niciunul?
Când nu i-am răspuns, el îşi făcu palmele căuş, luă apă din fântână şi bău câteva guri. Apoi îmi oferi mie restul, dar m-am dat iarăşi înapoi.
Alessandro clătină din cap, cu dezamăgire prefăcută.
— Asta nu e Giulietta pe care mi-o amintesc. Ce ţi-au făcut în America?
Am oftat zgomotos.
— Bine, bine, dă-mi!
Nu mai rămăsese prea multă apă în palmele lui, dar am sorbit din ea oricum, doar ca să demonstrez ceva. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap cât de intim era acest gest, până când n-am văzut expresia de pe chipul lui:
— Acum nu mai ai scăpare de *pazzia*, zise el cu glas răguşit. Eşti o adevărată sieneză.
— Acum o săptămână mi-ai zis să dispar, i-am spus eu, dându-i drumul la mâini.
Îşi lăsă capul în jos:
— Am greşit.
— Ai greşit? am chicotit eu. Alessandro Santini *a greşit*?
El ridică din nou privirea, cu sfială:
— Oraşul ăsta are nevoie de oameni ca tine. Fără tine, am fi fantome. Fantome fericite, da, însă…
— Poate că sunt şi eu o fantomă? am spus încet.
El scutură din cap:

— Mie îmi pari foarte vie. Un pic prea vie, de fapt. Însă dacă tu eşti o fantomă, iar eu sunt o fantomă, cum aş putea să ştiu?

— Se pare că sunt anumite lucruri pe care fantomele nu le pot face, cum ar fi să bea vin. Nu fără să exerseze mult.

— Sunt sigur că există şi alte lucruri, zise Alessandro, ridicând mâna.

Nu se voia a fi decât o glumă, dar atunci când mi-am atins palma de a lui am văzut într-o clipă lucruri care au fost cândva şi lucruri care urmau să vină. A fost o viziune şocantă şi am fost aproape sigură că a văzut-o şi el, căci i-a dispărut zâmbetul.

— Presupun că suntem reali, am spus eu cu respiraţia întretăiată, îndepărtându-mi mâna de a lui. Poate că doar avem suflete bătrâne?

El aprobă încet din cap:

— Ar trebui să ne dăm la pingelit.

— Şi pe urmă ce? Să fim pur şi simplu Jack şi Jill?

El se întinse şi-mi dădu la o parte o şuviţă de păr care-mi venea în ochi:

— Atâta timp cât Jill nu vrea ca Jack să fie Joe.

Am rezistat tentaţiei de a mă sprijini de mâna lui:

— Lui Shakespeare nu i-ar plăcea asta.

El îşi trecu uşor un deget pe obrazul meu, oprindu-se în colţul gurii:

— Nu-i nevoie ca Shakespeare să ştie.

Ceea ce am zărit în ochii săi îmi era la fel de străin precum un ţărm necunoscut după nişte nopţi furtunoase pe ocean; în afară de jungla de frunziş, puteam să simt prezenţa unei fiare neştiute, o creatură primordială care aştepta să vin pe mal. Ce a văzut el la mine, nu ştiu, dar, indiferent ce a fost, l-a făcut să-şi oprească mâna.

— De ce ţi-e teamă de mine? îmi şopti. *Fammi capire*.

Am ezitat.

— Ai vreo legătură, de orice fel, cu Luciano Salimbeni? l-am întrebat.

Alessandro făcu o pauză. Era limpede că se aşteptase

la cu totul altceva.

— De ce? Crezi că el l-a omorât pe Bruno?

Am privit în altă parte, supărată că nu-mi răspunsese la întrebare. Am vorbit apoi cât de calm am putut:

— Impresia mea a fost că Luciano Salimbeni e mort. Dar poate că am fost prost informată. Având în vedere tot ce s-a întâmplat şi posibilitatea ca el să-mi fi omorât părinţii, cred că am dreptul să ştiu.

L-am privit în ochi:

— Eşti un Salimbeni. Eva Maria e naşa ta. Spune-mi, te rog, cum se leagă toate astea.

Văzând că nu aveam de gând să-l las să scape cu una, cu două, Alessandro oftă şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Bine. O să-ţi explic. Dar mai întâi o să-ţi spun povestea pe care mi-a zis-o bunicul meu înainte de a muri.

— E lungă?

El dădu din cap, cu tristeţe:

— Foarte lungă.

— Înainte de a începe, am nevoie *cu adevărat* de o cafea.

În Piazza del Campo, pregătirile pentru *Palio* erau în plină desfăşurare şi, în timp ce treceam peste o grămăjoară de nisip destinat pistei, Alessandro îngenunche să ia o mână din el, cu acelaşi respect pe care l-ar fi avut faţă de cel mai fin şofran.

— Vezi? mi-l arătă el. *La Terra în Piazza*.

— Lasă-mă să ghicesc. Înseamnă „piazza aceasta este centrul universului”?

— Pe-aproape. Înseamnă „pământul din *piazza”*.

Îmi puse un pic de nisip în palmă.

— Poftim, simte-l. Miroase-l. Înseamnă *Palio*.

După ce ne-am îndreptat spre cea mai apropiată cafenea şi ne-am aşezat, Alessandro îmi arătă spre muncitorii care puneau bariere în jurul întregului Campo:

— Dincolo de barierele *Palio*-ului, nu mai există lumea.

— Ce poetic, am spus, scuturându-mi cu discreţie

nisipul de pe mâini. Păcat că Shakespeare era atât de veronofil.

El clătină din cap:

— Nu te saturi niciodată de Shakespeare?

În loc să-l apăr pe Bard, mi-am pus coatele pe masă şi am zis cu vioiciune:

— Aşadar, pe cine susţii la *Palio*? Sau măcar îţi pasă? Eva Maria mi-a spus că, din cauza exilului, voi, familia Salimbeni, nu mai aveţi o *contrada*.

— Gata, pân-aici! se răsti Alessandro, sătul de tachinările mele. Cred c-a venit timpul să-ţi spun povestea bunicului meu.

Numai că, pe când vorbea, îi sună mobilul şi, după ce verifică ecranul, se scuză şi plecă de la masă. Când reveni, peste cinci minute, era ceva schimbat în purtarea lui şi, cumva, am ştiut că, indiferent cine-l sunase, persoana aceea îi spusese ceva îngrijorător. Ceva care avea legătură cu mine.

Abia când am avut cafelele în faţă a vorbit şi el, în sfârşit, pe un ton prea indiferent ca să fie sincer:

— De ce nu-mi povesteşti despre tipul de pe motocicletă?

Când văzu că sunt prea uluită ca să răspund, adăugă plictisit:

— Parcă mi-ai spus că te urmăreşte un tip cu un Ducati.

— A! am reuşit eu să râd. *Acel* tip! Habar n-am. Nu l-am mai văzut.

Am ridicat din umeri:

— Presupun că picioarele mele nu erau îndeajuns de lungi.

Alessandro nu zâmbi:

— Pentru Romeo, sunt suficient de lungi.

M-am holbat la el cu neîncredere:

— Sugerezi că aş fi urmărită de rivalul tău din copilărie?

El privi în altă parte:

— Nu sugerez nimic. Sunt doar curios.

Rămaserăm un moment într-o tăcere dureroasă.

Îmi dădeam seama că-l rodea ceva şi că orice speranţă de a se ţine de promisiune şi a-mi povesti despre conspiraţia Salimbeni se micşora cu repeziciune.

— Ascultă… i-am zis, încercând să salvez un pic din intimitatea noastră anterioară. Sper că nu crezi că încă mai… visez la Romeo.

Alessandro nu răspunse imediat. Atunci când, în cele din urmă, o făcu, vorba îi era rezervată, căci era perfect conştient că dezvăluia o parte din cărţile pe care le ţinea în mână:

— Spune-mi doar atât, ţi-a plăcut priveliştea care se vede din Turnul Mangia? mă întrebă el, în timp ce îşi plimba linguriţa pe faţa de masă.

Am căscat gura:

— Stai aşa! *Mă urmăreşti*?

— Nu, zise el, nu foarte mândru de sine, însă Poliţia e cu ochii pe tine. Pentru binele tău. Doar în caz că tipul care l-a ucis pe Bruno vine şi după tine.

— Tu i-ai rugat?

L-am privit drept în ochi şi am văzut confirmarea chiar înainte ca el să vorbească.

— Păi, îţi mulţumesc, am continuat eu pe un ton sec. Ce păcat că nu erau prin preajmă într-una dintre nopţile trecute, când nemernicul ăla a intrat în camera mea.

Alessandro nici nu clipi:

— Ei bine, au fost azi-noapte. Au spus că au văzut un Ducati parcat în stradă şi un bărbat în camera ta.

Am izbucnit pur şi simplu în râs, atât de absurd era totul:

— Hai că asta e chiar ridicol! Un bărbat în camera mea? *A mea*?

Văzând că încă nu mă credea, am încetat să râd.

— Pe cuvânt de onoare, i-am spus cu sinceritate, zău că n-a fost niciun bărbat în camera mea azi-noapte, şi nici în turn.

Era cât pe ce să adaug „nu că ar fi treaba ta dacă ar fi fost”, dar m-am oprit, dându-mi seama că de fapt nu

vorbeam serios. Aşa că, în schimb, am râs:

— Vai de mine, parcă am fi un cuplu căsătorit de multă vreme.

— Dacă am fi un cuplu căsătorit de multă vreme, nu ar trebui să te întreb, zise Alessandro, zâmbind în sfârşit. Bărbatul din camera ta aş fi eu.

— Genele Salimbeni îşi scot din nou capul urât, am remarcat eu, dându-mi ochii peste cap. Lasă-mă să ghicesc: dacă am fi căsătoriţi, m-ai pune în lanţuri în donjon de câte ori ai pleca de-acasă?

El medită la asta, dar nu pentru mult timp:

— Nu aş fi nevoit s-o fac. Odată ce ai ajunge să mă cunoşti, nu ai mai vrea pe nimeni altcineva. Şi…

Ar fi putut să zâmbească, dar nu o făcu:

— …i-ai uita pe toţi cei pe care i-ai cunoscut înainte.

Cuvintele lui, pe jumătate în glumă, pe jumătate nu, se încolăciră în jurul meu ca un banc de ţipari în jurul unui cadavru înecat şi am simţit o mie de dinţişori înfigându-se în stăpânirea mea de sine.

— Ah! „nemuritorul PASADO, PUNTO REVERSE…”, am[32] spus, nu prea sigură de cum să opresc mâna care-mi zburlise cu atâta pricepere penele.

Rânji auzind invitaţia mea negândită:

— Fânul. Oricând, cu plăcere.

Punând picior peste picior, am spus cu seriozitate:

— Parcă aveai de gând să-mi spui o poveste? Ceva despre bunicul tău şi Luciano Salimbeni?

Zâmbetul lui Alessandro se şterse:

— Da. Ai dreptate.

Se încruntă o vreme, jucându-se cu linguriţa. Apoi, în

---

32 Contextul complet e : „Un duelist DI PRIMO CAR- TELLO. Ştie toate figurile de scrimă: nemuritorul PASADO, PUNTO REVERSO ; şi, când ţi-e lumea mai dragă, îţi trage un HAY !“ – versuri din Romeo şi Julieta, actul al II-lea, scena a IV-a. Denumirea italiană a figurilor de scrimă e păstrată şi în piesa lui Shakespeare, şi în traducerea românească. în text, are loc un joc de cuvinte intraductibil în limba română: figura menţionată cu numele de „HAY“ are în limba engleză o pronunţie similară cu cea a cuvântului englezesc hay, care înseamnă „fân“, de aici rezultând umorul acestui schimb de replici.

cele din urmă, ridică privirea şi zise:

— Îl ştii pe Carol cel Mare?

Exact când voiam să deschid gura să zic „personal, adică?”, un client se strecură pe lângă scaunul meu şi se aşeză, cu un oftat adânc, chiar la masa de lângă noi.

Iarăşi Janice.

Purta o pălărie cu boruri largi şi ochelari de soare care-i acopereau toată faţa, însă, în ciuda înfăţişării glamour, nu se dădu deloc în spectacol, ci doar luă meniul, prefăcându-se că se gândeşte la opţiunile posibile. Am băgat de seamă că Alessandro i-a aruncat o privire şi, preţ de o clipă, m-am temut că ar putea să o recunoască din dosarul meu sau să vadă vreo asemănare metafizică între noi. Însă el n-o făcu. Totuşi, prezenţa apropiată a altcuiva îl descurajă să înceapă povestea pe care voia să mi-o spună şi am rămas încă un moment într-o tăcere frustrantă.

— *Ein capuccino*, *bitte*! îi ceru Janice chelnerului, folosind falsul accent german cu care mă făcea să râd când eram mici. *Und cine große Berlinerpfannküchen*.

Nu că aş fi făcut-o într-adevăr, dar aş fi putut să o omor. Nu aveam nicio îndoială că Alessandro fusese cât pe ce să-mi dezvăluie ceva de o importanţă covârşitoare, iar acum începu să vorbească din nou despre *Palioy* în timp ce chelnerul zăbovea cum face un căţel într-o bucătărie, ca să o descoasă, jovial, pe neruşinata de soră-mea de unde anume din Germania era.

— Praga! trânti ea, însă de cum înregistră tusea mea de avertisment se corectă repede: Praga… heim… stadt.

Chelnerul păru suficient de convins şi foarte îndrăgostit şi plecă să-i aducă repede comanda, cu iuţeala unui cavaler al Mesei Rotunde.

— Priveşte la Balzana… îmi arăta Alessandro blazonul Sienei de pe ceaşca mea, crezând că sunt atentă… totul e simplu aici. Alb şi negru. Blesteme şi binecuvântări.

M-am uitat la ceaşcă.

— Asta înseamnă? Blesteme şi binecuvântări?

El înălţă din umeri:

— Poate să însemne orice vrei. Pentru mine, e un indicator de poziţie.

— De poziţie faţă de situaţii? Adică în genul paharului pe jumătate plin?

— Nu, lăsă el ceaşca jos. E-un instrument. În carlingă. Îţi arată dacă eşti cu capul în jos. Când mă uit la Balzana, ştiu că sunt cu capul în sus.

Îşi puse mâna deasupra mâinii mele, neluând-o în seamă pe Janice:

— Şi când mă uit la tine, ştiu…

Mi-am retras repede mâna, nedorind ca Janice să vadă cât de intimi eram, ca să mă poată hărţui după aceea.

— Ce fel de pilot n-ar şti dacă e cu capul în jos?

Alessandro se uită lung la mine, fără să priceapă respingerea mea bruscă.

— De ce vrei mereu să te lupţi? întrebă el încet. *Fammi capire*. Fă-mă să înţeleg.

— Ce să înţelegi, mai exact?

— De ce ţi-e atât de frică să fii fericită? mă privi el drept în ochi.

Asta era prea de tot. Janice nu mai putu răbda şi explodă în râs din spatele ghidului de călătorie în germană. Cu toate că încercă să şi-l mascheze printr-o tuse, până şi pentru Alessandro a fost evident că ea ascultase fiecare cuvinţel şi o străpunse cu o privire mânioasă care mă făcu să-l îndrăgesc şi mai mult.

— Îmi pare rău, zise el ducând mâna după portofel. Trebuie să plec.

— Mă ocup eu de notă, i-am spus, rămânând pe loc. Cred că mai iau o cafea. Eşti liber mai târziu? Mi-ai rămas dator cu povestea aia.

— Nu-ţi face griji, mă linişti el, atingându-mi obrazul înainte de a se ridica, o să-ţi primeşti povestea.

De cum se depărtă suficient ca să nu poată auzi, m-am răsucit spre Janice, mai mult decât furioasă.

— Chiar trebuia să vii tu să strici tot? am mârâit la ea, cu ochii pe silueta lui Alessandro, care dispărea. Tocmai voia să-mi spună ceva. Ceva despre Luciano

Salimbeni!

— Vai, îmi pare rău că ţi-am întrerupt acest tête-à-tête cu tipul care ţi-a răscolit camera, zise Janice cu prefăcătorie mieroasă. Zău aşa, Jules, ţi-ai pierdut minţile?

Văzând că nu eram în stare să o contrazic, dar că nici nu voiam să fiu de acord, oftă şi aruncă ghidul pe masă.

— Da, e drăguţ ca un sconcs şi da, mi-ar plăcea să ling colecţia lui de timbre, dar zău aşa! Cum poţi să-l laşi să te joace aşa pe degete? Alta ar fi să urmărească doar să pună mâna pe tine, dar ştii bine ce vrea de fapt.

— De fapt, nu sunt sigură că ştiu, i-am răspuns cu răceală. Însă e limpede că tu ai o vastă experienţă cu ticăloşii, aşa că de ce nu mă luminezi?

— Măi să fie!

Lui Janice nu-i venea să creadă ce naivă eram.

— Este evident că stă pe-aproape ca să vadă când te duci la jefuit de morminte. Lasă-mă să ghicesc: nu te-a întrebat niciodată de-a dreptul despre mormânt şi statuie?

— Greşit! Când eram la Secţia de Poliţie, m-a întrebat dacă ştiu ceva despre o „statuie cu ochi de aur”. În mod clar habar n-avea…

— Ba în mod clar avea habar! ripostă Janice. Cel mai vechi truc din manual: să te prefaci că habar n-ai.

— Deci, ce sugerezi? Că o să aştepte până găsim pietrele şi apoi o să le… fure?

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, mi-am dat seama că aveau logică.

Janice îşi ridică mâinile în sus:

— Bun venit în realitate, toanto! Eu zic să-i faci vânt tipului ăstuia *pronto* şi să te muţi la pensiunea mea. O să facem să pară că te duci la aeroport…

— Şi pe urmă ce? Să mă ascund în camera ta? E un oraş foarte mic, în caz că n-ai observat.

— Mă laşi pe mine cu munca de teren şi cât ai clipi o să punem afacerea pe roate, zise Janice, vizualizând această perspectivă.

— Ştii, eşti aşa de nostimă, că mi se face rău. Suntem amândouă băgate în asta…

— *Acum* suntem.

— …şi pentru informarea ta, să ştii că aş prefera să fiu trasă pe sfoară de el, nu de tine.

— Păi, atunci de ce nu dai fuguţa după el chiar acum? se îmbufnă Janice. Sunt sigură că va fi mai mult decât fericit să-ţi facă pe plac. Între timp, *eu* o să merg să văd cum se mai simte vărul Peppo şi nu, nu eşti invitată.

M-am întors la hotel pe jos, singură, adâncită în gânduri. Oricât aş fi răsucit lucrurile, Janice avea dreptate. Nu trebuia să am încredere în Alessandro. Problema era că nu doar că aveam încredere în el, dar eram de-a dreptul fermecată, exact aşa cum îmi spusese el c-o să fiu. Şi, în dragostea mea nebunească, aproape că eram în stare să mă conving că pozele înceţoşate ale lui Janice erau cu altcineva – şi cu maşina altcuiva – şi că, mai târziu, nu pusese să fiu urmărită decât din cauza unui cavalerism pe care l-am interpretat greşit.

Mai mult, îmi promisese că o să-mi povestească totul: nu numai despre Luciano Salimbeni – adică despre Umberto –, ci şi despre bunicul lui şi Carol cel Mare, şi nu era vina lui că fuseserăm întrerupţi de mai multe ori. Sau era? Dacă voia cu adevărat să-mi spună toate astea, de ce n-o făcuse mai demult? Şi chiar şi acum, când ne întrerupsese Janice, de ce nu mă rugase pur şi simplu să merg cu el înapoi la Monte Paschi şi să-mi spună pe drum esenţialul poveştii?

Pe când mă apropiam de Hotel Chiusarelli, o limuzină neagră cu geamuri fumurii se opri lângă mine şi geamul din spate se lăsă în jos până la jumătate, dezvăluind chipul surâzător al Evei Maria:

— Giulietta! exclamă ea. Ce coincidenţă! Vino să mănânci o bucăţică de rahat!

Urcând în maşină şi aşezându-mă pe bancheta îmbrăcată în piele crem din faţa Evei Maria, m-am surprins întrebându-mă dacă nu era vreun soi de capcană. Însă dacă Eva Maria ar fi vrut să fiu răpită, de ce nu l-ar fi pus pe Alessandro să o facă? Fără îndoială că el îi povestise că

îi mâncam deja din palmă – sau mă rog, cel puţin că îi băusem din palmă.

— Cât mă bucur că mai eşti aici! făcu ea, oferindu-mi o bucată de rahat dintr-o cutie din satin. Mi-era teamă că finul meu te-a pus pe fugă. Trebuie să-mi cer iertare pentru el. De obicei, nu e deloc aşa.

— Nu-ţi face griji, i-am spus, lingându-mi degetele şi întrebându-mă ce anume mai exact ştia despre mine şi finul ei. În ultima vreme a fost foarte drăguţ.

— Da? mă privi cu sprâncenele ridicate, în acelaşi timp fericită să audă vestea şi enervată că fusese ţinută pe dinafară. Asta e bine.

— Scuze că am plecat aşa de la masă atunci… i-am spus, fiindu-mi un pic milă de ea. Nu mă simţeam bine. Cât despre hainele pe care mi le-ai împrumutat…

— Păstrează-le! flutură ea din mână cu un gest care nu admitea contrazicere. Şi aşa am prea multe. Ia spune, eşti aici în weekendul ăsta? Dau o petrecere la vie şi vor veni nişte oameni pe care ar trebui să-i cunoşti… oameni care ştiu mult mai multe decât mine despre strămoşii tăi din familia Tolomei. Petrecerea e mâine-seară, dar mi-ar plăcea să rămâi tot weekendul.

Îmi zâmbi precum o zână care face să apară o caleaşcă în formă de dovleac.

— O să-ţi placă Val d’Orcia, sunt sigură! O să te aducă Alessandro. Vine şi el.

— Ăăă… am făcut eu.

Cum aş fi putut refuza? însă dacă nu refuzam, Janice avea să mă strângă de gât.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vin, dar…

— Minunat! se aplecă Eva Maria să-mi deschidă portiera, ca să pot coborî. Aşadar, pe mâine. A! Şi nu uita să-ţi aduci un costum de baie!

V.V

Se spune că acei ce au să moară
Sunt veseli şi viaţa li-e uşoară
În pragul morţii. Fulgerul din urmă
Al unei vieţi care-n curând se curmă.
E fulgerul aici, al vieţii mele!
Cuvintele nu pot să mă înşele.[33]

Siena, 1340 d.Hr.

Rocca di Tentennano era o construcţie nemaipomenită. Stătea ca un vultur pe un deal din Val d'Orcia, cocoţat perfect pentru a putea vâna până departe. Zidurile ei masive erau clădite pentru a rezista nenumăratelor asedii şi atacuri duşmane şi, ţinând cont de manierele şi moravurile proprietarilor, nu erau nici măcar cu un centimetru mai groase decât trebuia.

Pe parcursul călătoriei, Giulietta se întrebase de ce fusese atât de amabil Salimbeni încât să o trimită la ţară, departe de el. Când o condusese, cu câteva zile înainte, în curtea din faţă de la Palazzo Salimbeni şi o privise cu ceva ce aducea a amabilitate, se întrebase dacă, graţie blestemului căzut pe bărbăţia sa, el simţea vreo remuşcare pentru ceea ce făcuse şi dacă faptul că o trimitea de acolo era o modalitate de a compensa pentru toată durerea pe care i-o provocase.

Într-o dispoziţie plină de speranţă, îl observase în timp ce-şi lua rămas-bun de la fiul său Nino, care trebuia să o însoţească la Val d'Orcia, şi crezuse că zăreşte în ochii lui Salimbeni o dragoste sinceră pe când îi dădea fiului ultimele instrucţiuni pentru drum:

— Dumnezeu să te binecuvânteze în timpul călătoriei şi după aceea, îi spusese lui Nino în vreme ce acesta încăleca pe calul pe care-l călărise la *Palio*.

Tânărul nu răspunsese, de fapt se purtase de parcă tatăl său nici nu era acolo şi, în ciuda răutăţii lui, Giuliettei

33 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena a III-a.

i se făcu milă, pentru o clipă, de Salimbeni.

Însă acum, când văzu priveliştea oferită de fereastra ei din Rocca di Tentennano, începu să priceapă care fusese adevărata lui intenţie când o trimisese aici şi să înţeleagă că nu fusese un gest de bunătate, ci doar o nouă şi ingenioasă formă de pedeapsă.

Locul era o fortăreaţă. Aşa cum nimeni nu putea intra acolo dacă nu avea voie, tot aşa nimeni nu putea să plece fără să aibă încuviinţare. Înţelegea, în sfârşit, ce voia lumea să spună atunci când pomenea cu gravitate că fostele soţii ale lui Salimbeni fuseseră trimise la Rocca di Tentennano. Era un loc de unde singura scăpare posibilă era moartea.

Spre marea ei uimire, o servitoare veni numaidecât să aprindă focul în şemineul din camera ei şi să o ajute să se dezbrace de hainele de călătorie. Era o zi friguroasă de început de decembrie şi, în multele ore de pe urmă ale drumului, vârfurile degetelor îi fuseseră albe şi lipsite de viaţă. Acum era într-o rochie din lână şi papuci uscaţi, răsucindu-se în faţa focului, încercând să-şi aducă aminte când se simţise confortabil ultima oară.

Deschizând ochii, îl zări pe Nino stând în uşă, privind-o oarecum binevoitor. Păcat, se gândi ea, că era un ticălos întocmai ca tatăl lui, căci era un flăcău chipeş, puternic şi priceput, deşi poate că zâmbea cu mai multă uşurinţă decât s-ar fi cuvenit, având în vedere greutatea care-i atârna, de bună seamă, pe conştiinţă.

— Îmi dai voie să te rog să-mi ţii tovărăşie la cină diseară? i se adresă el pe un ton cordial, de parcă s-ar fi aflat într-o sală de bal. Am înţeles că ai mâncat singură în ultimele trei săptămâni şi îmi cer iertare în numele familiei mele prost-crescute.

Văzându-i uimirea, îi zâmbi cu farmec:

— Nu-ţi fie teamă. Te încredinţez că suntem complet singuri.

Şi, într-adevăr, aşa erau. Aşezaţi fiecare la câte un capăt al mesei la care ar fi putut sta lejer douăzeci de persoane, Giulietta şi Nino mâncară în tăcere, ochii lor

întâlnindu-se doar ocazional printre sfeşnice. De câte ori o vedea privindu-l, Nino zâmbea, şi, până la urmă, Giulietta găsi în ea curajul necesar pentru a rosti cuvintele care i se roteau prin minte:

— Tu l-ai omorât pe vărul meu Tebaldo la *Palio*?

Zâmbetul lui Nino dispăru:

— Bineînţeles că nu. Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Atunci cine a făcut-o?

El se uită la ea curios, însă niciuna dintre întrebările ei nu-l supărase în mod vizibil.

— Ştii cine a făcut-o. Toată lumea ştie.

— Şi ştie toată lumea…

Giulietta făcu o pauză, ca să-şi domolească vocea:

— …ce i-a făcut tatăl tău lui Romeo?

În loc să răspundă, Nino se ridică de pe scaun şi veni de-a lungul mesei până la ea. Aici, îngenunche lângă ea şi îi luă mâna aşa cum ar fi făcut un cavaler cu mâna unei domniţe aflate în pericol.

— Cum aş putea să-ndrept vreodată răul făcut de tatăl meu? îşi lipi el mâna ei de obraz. Cum aş putea eclipsa luna asta nebună de deasupra neamului meu? Spune-mi, te rog, scumpă doamnă, cum pot să-ţi fac pe plac?

Giulietta privi în jos îndelung când îi văzu sinceritatea, apoi zise simplu:

— Poţi să mă laşi să plec.

El o privi nedumerit, nesigur ce anume voia ea să spună.

— Nu sunt soţia tatălui tău, zise Giulietta. Nu e nevoie să mă ţii aici. Lasă-mă să plec şi n-o să vă mai tulbur niciodată.

— Îmi pare rău, zise Nino, de data asta ducând la buze mâna ei. Nu pot să fac aşa ceva.

— Înţeleg, spuse Giulietta, retrăgându-şi mâna. În cazul ăsta, lasă-mă să mă întorc în camera mea. Asta mi-ar face mare plăcere.

— Aşa voi face, după încă un pahar cu vin, îi spuse Nino ridicându-se.

Îi mai turnă nişte vin în paharul de care abia dacă se atinsese.

— Nu ai mâncat prea mult. Trebuie să-ţi fie foame, nu-i aşa?

Când văzu că nu-i răspunde, zâmbi:

— Viaţa poate fi foarte plăcută pe aici, să ştii. Aer curat, mâncare bună, pâine grozavă – nu pietrele care ni se servesc acasă – şi… ridică el mâinile, o companie excelentă. Iar toate astea sunt ale tale, să te bucuri de ele. Nu trebuie decât să le iei.

Abia atunci când el îi întinse paharul, încă zâmbind, Giulietta începu să priceapă pe de-a-ntregul ce voia el să spună.

— Şi nu ţi-e teamă de ce-ar putea zice tatăl tău? zise ea uşor, luând paharul.

Nino râse:

— Cred că la amândoi ne-ar plăcea o noapte în care să nu ne mai gândim la tata.

Se rezemă de masă, aşteptând ca ea să bea din vin.

— Nădăjduiesc că-ţi poţi da seama că nu semăn deloc cu el.

Punând paharul jos, Giulietta se ridică:

— Mulţumesc pentru masă şi pentru plăcuta-ţi companie. Însă a venit timpul să mă retrag şi să-ţi urez noapte bună…

O mână pusă în jurul încheieturii o împiedică să plece.

— Nu sunt un bărbat lipsit de simţăminte, zise Nino, în sfârşit serios. Ştiu că ai suferit şi aş vrea să nu se fi-ntâmplat aşa. Dar soarta a aranjat să fim împreună aici…

— Soarta? încercă Giulietta să se elibereze, dar nu reuşi. Tatăl tău, vrei să spui?

Abia acum Nino renunţă la toată prefăcătoria şi se uită la ea plictisit:

— Nu-ţi dai seama că sunt milos? Crede-mă, nu sunt obligat să fiu. Dar îmi place de tine. Meriţi.

Îi dădu drumul la încheietura mâinii.

— Acum du-te, fă ce fac femeile şi voi veni la tine.

Avu tupeul să zâmbească:

— Promit că, până să vină miezul nopţii, n-o să mă mai consideri atât de diabolic.

Giulietta îl privi în ochi, dar nu văzu decât hotărâre. Îl întrebă, totuşi:

— Nimic din ce-aş putea să spun sau să fac nu te-ar convinge să n-o faci?

Însă el se mulţumi să zâmbească şi să scuture din cap.

Pe când Giulietta se întorcea în camera ei, văzu că în toate colţurile erau postaţi paznici. Şi, în ciuda tuturor măsurilor de siguranţă, la uşa ei nu exista încuietoare, nu exista niciun mijloc de a-l ţine departe pe Nino.

Deschizând obloanele în noaptea îngheţată de afară, privi în sus spre stele, uimită de numărul şi de strălucirea lor. Era un spectacol orbitor, pus în scenă de Ceruri doar pentru ea, parcă pentru a-i oferi un ultim prilej ca să-şi umple sufletul cu frumuseţe înainte ca totul să dispară.

Eşuase în tot ce-şi propusese să facă. Planurile ei de a-l îngropa pe Romeo şi a-l omorî pe Salimbeni se năruiseră şi trebuia să tragă concluzia că fusese ţinută în viaţă doar ca să fie chinuită. Singura ei consolare era că ei nu reuşiseră să anuleze jurămintele ei faţă de Romeo, oricât de mult încercaseră; nu aparţinuse nimănui altcuiva. El era soţul ei şi, cu toate astea, nu era. În timp ce sufletele le erau întrepătrunse, trupurile le erau despărţite de moarte. Însă nu pentru multă vreme. Nu trebuia decât să rămână credincioasă până la capăt şi apoi, poate, dacă fratele Lorenzo îi spusese adevărul, se va reuni cu Romeo în viaţa de apoi.

Lăsând obloanele deschise, Giulietta se duse la bagajele ei. Atât de multe rochii, atât de multe lucruri frumoase… însă cuibărit într-un papuc din brocart stătea singurul lucru pe care-l voia. Era o sticluţă de parfum, care stătuse pe noptiera ei în Palazzo Salimbeni, dar pe care hotărâse curând să o folosească pentru ceva mai bun.

După nuntă, în fiecare noapte, o îngrijitoare bătrână cu ochi plini de compasiune nerostită venise să-i dea câte o

lingură de poţiune pentru somn. „Gura mare”, îi zicea răstit, „şi fii fată cuminte. Vrei vise frumoase, nu-i aşa?”

În primele câteva dăţi, Giulietta scuipase rapid poţiunea în oala de noapte, de cum ieşea bătrâna pe uşă, căci era ferm hotărâtă ca, în caz că Salimbeni venea din nou în patul ei, să fie cât se poate de trează, ca să-i poată aduce aminte de blestemul său.

Însă după acele câteva nopţi de la început, îi trecuse prin minte să golească sticluţa cu apă de trandafiri pe care i-o dăruise Monna Antonia dintr-un impuls de vinovăţie, când şi-au luat rămas-bun, şi, în loc de parfum, să o umple încet cu înghiţiturile de poţiune pentru dormit care i se dădeau în fiecare seară.

Iniţial, s-a gândit la poţiune ca la o armă care ar fi putut fi folosită cumva împotriva lui Salimbeni, dar, cum vizitele lui în iatacul ei deveniră din ce în ce mai rare, sticluţa rămase pe măsuţa de noapte fără vreun scop anume, în afară de a-i aminti Giuliettei că, odată ce se umplea, avea de bună seamă să fie letală pentru oricine ar fi băut-o pe toată.

Îşi amintea că auzise, încă de la o vârstă fragedă, poveşti fanteziste despre femei care se omorau cu poţiune pentru somn atunci când erau părăsite de iubiţii lor. Deşi mama ei încercase să-şi ferească fiicele de astfel de bârfe, în casă existau prea mulţi servitori cărora le plăcea să vadă ochii măriţi de atenţie ai fetiţelor. Astfel că Giulietta şi Giannozza petrecuseră multe după-amiezi în şanţul lor secret cu margarete, jucând cu rândul rolul moartei, în timp ce cealaltă interpreta groaza oamenilor care descopereau cadavrul şi sticluţa goală. Odată, Giulietta rămăsese nemişcată atât de multă vreme, că Giannozza crezuse că era moartă de-a binelea.

— Giu-giu, spusese ea, trăgând-o de braţe. Încetează, te rog! Nu mai are niciun haz, zău. Te rog!

În cele din urmă, Giannozza începuse să plângă şi, deşi Giulietta se ridicase în capul oaselor, râzând, nu reuşi să o potolească pe Giannozza. Plânsese toată după-amiaza şi toată seara şi fugise de la cină fără să mănânce. De

atunci, nu s-au mai jucat niciodată acest joc.

În timpul captivităţii Giuliettei la Palazzo Salimbeni, fuseseră zile în care stătea cu sticluţa în mâini, dorindu-şi să se fi umplut deja şi să aibă puterea de a-şi pune capăt vieţii. Însă sticluţa se umpluse în sfârşit abia în ultima seară dinaintea plecării la Val d'Orcia. Din noaptea aceea – tot timpul călătoriei până la Rocca di Tentennano – se alinase cu gândul că nepreţuita ei comoară se află cuibărită în papucul din bagajele ei.

Acum, stând în pat cu sticluţa în mână, se întrebă fugar dacă va avea putere conţinutul ei să o omoare ori o va cufunda numai într-un somn greu. Însă, judecând după poveştile cu care crescuse, se simţea încrezătoare că sticluţa pe care o ţinea în mâini îi va opri inima. Aşadar, acesta trebuie să fi fost din capul locului planul Fecioarei Maria, se gândea ea, ca unirea ei cu Romeo prin căsătorie să se facă în Rai, nu pe pământ. Această închipuire era suficient de dulce încât să-i aducă zâmbetul.

Luând pana şi cerneala ascunse în bagajele ei, se aşeză să-i scrie o ultimă scrisoare Giannozzei. Călimara dată de fratele Lorenzo pe când se afla încă la Palazzo Tolomei era de-acum aproape goală, iar pana fusese ascuţită de atâtea ori că nu mai rămăsese decât un ciot. Chiar şi aşa, compuse fără grabă mesajul final pentru sora ei, făcând sul pergamentul şi ascunzându-l într-o crăpătură din peretele din spatele patului. „Te voi aştepta, draga mea, la stratul nostru cu margarete", scrise ea, în timp ce lacrimile mânjeau cerneala. „Şi când mă vei săruta, mă voi trezi numaidecât, îţi făgăduiesc".

Nefiind sigură ce altceva mai prevedea obiceiul în situaţii ca a ei, Giulietta se descălţă şi îşi scoase pieptenii din păr, unul câte unul. Când termină şi în minte nu-i mai veni nicio altă sarcină, scoase dopul de la sticluţă şi începu să bea. În ciuda gustului neplăcut al poţiunii amestecate cu amăreala parfumului, nu se opri până când nu o goli de tot, înghiţind cu greutate de câteva ori ca să o facă să alunece pe gât.

Odată ce i se linişti stomacul, puse sticluţa şi dopul

alături, ordonat, pe măsuţa de la căpătâi, şi se întinse, împreunându-şi mâinile pe piept şi închizând ochii. Apoi începu să se roage, concentrându-se din răsputeri asupra cuvintelor, pentru a nu fi distrasă de temeri iraţionale şi fiori.

— *Pater noster qui es en caelis*, murmură ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi intrându-i în urechi, *sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum*... şi după ce rosti toate rugăciunile pe care le ştia, îndrăzni să înalţe una a ei: Romeo, Romeo, unde eşti acum? şopti ea, simţindu-se deja somnoroasă. Vino, te rog, de mă găseşte.

Romeo şi fratele Lorenzo veniră la Rocca di Tentennano cu zece călăreţi antrenaţi în toate felurile de luptă. De n-ar fi fost Maestrul Ambrogio, nu ar fi aflat niciodată unde să o găsească pe Giulietta, iar de n-ar fi fost sora Giuliettei, Giannozza, şi războinicii trimişi de ea, nu ar fi reuşit niciodată să transforme vorbele în fapte.

Legătura lor cu Giannozza fusese opera fratelui Lorenzo. Pe când se ascundeau la mănăstire, Romeo fiind încă imobilizat de rana la stomac şi de alte câteva răni, călugărul trimisese o scrisoare singurei persoane la care se putea gândi că ar arăta înţelegere faţă de situaţia lor. Ştia prea bine adresa Giannozzei, căci fusese curierul celor două surori mai bine de un an, şi nu trecură nici două săptămâni că primi răspuns.

„... scrisoarea ta dureroasă a ajuns la mine într-o zi bună, căci tocmai l-am îngropat pe bărbatul care stăpânea această casă şi acum sunt, în sfârşit, stăpâna propriului meu destin. Însă nu pot să exprim durerea ce-am simţit-o, dragă Lorenzo, când am citit despre necazurile voastre şi despre soarta sărmanei mele surori. Te rog să-mi dai de veste ce aş putea face ca să vă ajut. Am oameni, am cai. Sunt ai voştri”.

Însă chiar şi iscusiţii războinici ai Giannozzei rămaseră neputincioşi în faţa porţii masive de la Rocca di Tentennano şi, în timp ce observau locul de la depărtare, la ora amurgului, Romeo ştiu că, precum grecii la Troia,

trebuia să recurgă la un şiretlic ca să poată ajunge înăuntru şi să-şi salveze domniţa.

— Îmi aminteşte de un cuib gigantic de viespi, le spuse el celorlalţi, care amuţiseră la vederea fortăreţei. S-o atacăm la lumina zilei ar însemna moartea noastră, a tuturor, dar poate că avem o şansă la căderea nopţii, când sunt cu toţii adormiţi, în afară de câteva santinele.

Aşa că aşteptă până se lăsă întunericul şi alese opt oameni, între care şi fratele Lorenzo, care nu putea fi lăsat în urmă, şi se asigură că erau echipaţi cu funii şi pumnale înainte de a-i duce, nevăzuţi, la poalele dealului pe care era construită fortăreaţa Salimbeni.

Fără alt public decât stelele care scânteiau pe un cer fără lună, intruşii se căţărară în linişte deplină, ajungând, în cele din urmă, chiar lângă măreaţa construcţie. Odată ajunşi aici, merseră de-a lungul bazei piezişe a zidului până când cineva ochi o deschizătură promiţătoare la vreo şapte metri înălţime şi îl bătu pe Romeo pe umeri, ca să-i indice, fără vreun alt cuvânt, această şansă.

Nepermiţând nimănui altcuiva onoarea de a urca primul, Romeo îşi legă bine o funie de mijloc şi apucă zdravăn în mâini două pumnale, după care îşi începu ascensiunea vârând lama acestora în mortarul dintre bolovani şi trăgându-se în sus cu ajutorul braţelor. Zidul era înclinat cât să facă această încercare posibilă, dar nu îndeajuns încât s-o facă şi uşoară, iar fratelui Lorenzo i se tăie nu o dată răsuflarea când piciorul lui Romeo alunecă de pe punctul de sprijin, făcându-l să atârne doar în mâini. Dacă Romeo ar fi fost perfect sănătos, nu şi-ar fi făcut nicio grijă, dar ştia că fiecare mişcare a prietenului său în timp ce se căţăra pe zid îi provoca în mod sigur o durere aproape insuportabilă, căci rana din pântec nu i se vindecase aşa cum trebuia.

Numai că Romeo nici nu-şi simţea rănile în timp ce urca zidul, pentru că erau întrecute de durerea din inima sa la gândul că Giulietta era silită să se supună nemilosului fiu al lui Salimbeni. Şi-l amintea foarte bine pe Nino de la *Palio*, unde îl văzuse înjunghiindu-l cu îndemânare de

expert pe Tebaldo Tolomei şi ştia că nicio femeie nu ar fi în stare să-şi zăvorască uşa în faţa voinţei sale. Şi nici nu era prea probabil ca Nino să cadă pradă ameninţărilor unui blestem, căci de bună seamă tânărul ştia deja că, dinspre partea cerurilor, era blestemat pentru vecie.

Deschizătura de sus se dovedi a fi un crenel pentru aruncarea săgeţilor, suficient de lat pentru a-i permite să treacă. Pe când cobora de cealaltă parte a zidului, Romeo văzu că se afla într-o sală a armelor şi aproape că zâmbi din cauza ironiei situaţiei. Dezlegându-şi funia de la brâu şi prinzând-o bine de un suport din fier pentru torţe, o mişcă de două ori ca să le dea de veste celor de la capătul ei că puteau să-l urmeze în siguranţă.

Rocca di Tentennano era şi pe dinăuntru la fel de lipsită de veselie ca pe dinafară. Nu existau fresce care să lumineze pereţii, nici tapiserii care să stea pavăză în calea curentului. Spre deosebire de Palazzo Salimbeni, care era o etalare de rafinament şi belşug, locul acesta era construit doar în scop de dominare şi orice încercare de împodobire nu ar fi fost decât un obstacol în calea mişcărilor rapide ale oamenilor şi armelor.

În timp ce Romeo traversa coridoarele goale, urmat îndeaproape de fratele Lorenzo şi ceilalţi, văzu curând cât se poate de limpede că probabilitatea de a o găsi pe Giulietta în acest mausoleu viu şi de a fugi împreună de aici era aşa de mică, încât era aproape ca şi inexistentă.

— Atenţie! şuieră el la un moment dat, ridicând o mână ca să-i oprească pe ceilalţi, când zări un paznic postat într-un colţ. Înapoi!

Pentru a evita paznicul, s-au văzut nevoiţi să se avânte pe un traseu ocolitor labirintic, iar în cele din urmă, ajunseră aproape în acelaşi loc din care plecaseră, ghemuindu-se în linişte în umbră, acolo unde nu ajungeau torţele.

— Sunt paznici în toate colţurile, dar mai ales în direcţia aia, şopti unul dintre oamenii Giannozzei, arătând în faţă.

Romeo dădu din cap cu gravitate.

— Ştiu. S-ar putea să trebuiască să-i doborâm pe rând, dar aş prefera să aşteptăm cât mai mult posibil.

Nu era nevoie să explice de ce voia să amâne vacarmul armelor. Erau cu toţii cât se poate de conştienţi că erau depăşiţi cu mult ca număr de paznicii care acum dormeau – singura lor speranţă era fuga. În acest scop, Romeo lăsase trei oameni afară ca să ţină caii pregătiţi şi, dacă era necesar, să o prindă pe domniţa sa în cădere, însă începea să bănuiască de-acum că sarcina lor va fi doar aceea de a se întoarce la Giannozza ca să-i povestească jalnicul lor eşec.

Chiar atunci, în timp ce-l cuprindea deznădejdea din cauza faptului că nu avansau, fratele Lorenzo îl bătu uşor pe umăr şi îi arătă o siluetă cunoscută care ducea o torţă, în celălalt capăt al coridorului. Nino, căci el era, mergea încet, aproape fără tragere de inimă, de parcă treaba pe care o avea de făcut era una pe care bucuros ar fi amânat-o. În ciuda nopţii reci, era îmbrăcat într-o tunică, dar avea totuşi spada prinsă de curea. Romeo ştiu de îndată încotro se îndrepta.

Făcându-le semn fratelui Lorenzo şi oamenilor să-l urmeze, se furişă pe coridor în urmărirea tăcută a ticălosului, oprindu-se doar atunci când se opri şi Nino, ca să li se adreseze celor doi paznici care flancau o uşă închisă:

— Puteţi pleca acum şi să vă odihniţi până mâine, le zise el. Mă voi asigura personal că Monna Giulietta e în siguranţă. De fapt… se întoarse el ca să le vorbească tuturor paznicilor deodată, puteţi să plecaţi cu toţii! Şi spuneţi la bucătărie că, în noaptea asta, fiecare poate să mănânce cât pofteşte.

Abia după ce paznicii plecară de tot, rânjind deja la perspectiva vinului, Nino respiră adânc şi duse mâna spre clanţa uşii. Însă pe când făcea asta, un zgomot venit chiar din spatele lui îl făcu să tresară. Era sunetul inconfundabil al unei spade scoase din teacă.

Nino se întoarse încet ca să-şi înfrunte atacatorul, nevenindu-i să creadă. Când recunoscu persoana care

ajunsese atât de departe ca să-l provoace, ochii mai că-i ieşiră din orbite.

— Imposibil! Eşti mort!

Romeo păşi în lumina torţei, cu un zâmbet otrăvit pe chip.

— Dac-aş fi mort, aş fi o fantomă, şi atunci n-ar trebui să te temi de spada mea.

Nino se uită lung la rivalul său, într-o tăcere uluită. Iată un om pe care nu se aşteptase să-l mai vadă niciodată. Un bărbat care sfidase mormântul ca să o salveze pe femeia iubită. E posibil ca, pentru prima oară în viaţa lui, fiul lui Salimbeni să-şi fi dat seama că avea în faţă un erou adevărat şi că el, Nino, era ticălosul.

— Te cred, zise el calm şi puse torţa într-un suport de pe zid. Îţi respect spada, dar nu mă tem de ea.

— Asta e o mare greşeală, remarcă Romeo, aşteptându-l pe celălalt să se pregătească.

Chiar după colţ, fratele Lorenzo asculta schimbul de replici cu o agitaţie zadarnică. Era peste puterea lui de înţelegere cum de Nino nu îşi chema înapoi paznicii, ca să-l înfrângă pe Romeo fără luptă. Era o intrare prin efracţie, nu un spectacol public. Nino nu ar fi avut de ce să rişte un duel. Şi nici Romeo.

În spatele lui, ghemuiţi în întuneric, fratele Lorenzo îi zări pe oamenii Giannozzei schimbând priviri între ei, întrebându-se de ce Romeo nu-i chema să-i taie gâtul lui Nino înainte ca încrezutul nelegiuit să poată striga după ajutor. La urma urmei, ăsta nu era un turnir ca să câştige inima unei doamne; aici era vorba de un furt în toată legea. De bună seamă că Romeo nu datora o luptă cinstită celui care-i furase soţia.

Însă cei doi rivali credeau altceva.

— Greşeala e a ta, pară Nino, scoţându-şi sabia din teacă cu mândrie. Acum va trebui să spun că ai fost doborât de două ori de-un Salimbeni. Lumea o să creadă c-ai ajuns să-ţi placă atingerea fierului nostru.

Romeo îşi privi mânios adversarul, cu un surâs batjocoritor:

— Aş putea să-ţi aduc aminte că familia ta duce lipsă de fier în vremurile astea, zise el, luând poziţie de luptă. Cred că lumea e, într-adevăr, prea ocupată cu discuţiile despre… creuzetul gol al tatălui tău, ca să-i mai pese de altceva.

Insolenta remarcă l-ar fi făcut pe un spadasin mai puţin experimentat să se lanseze cu furie asupra vorbitorului, uitând că mânia distruge capacitatea de concentrare şi te face o victimă uşoară, însă Nino nu era aşa uşor de păcălit. Se abţinu şi doar atinse vârful spadei sale de cea a lui Romeo, în semn că a priceput mesajul.

— Adevărat, zise el, mişcându-se în cerc în jurul adversarului său, în căutarea unui punct descoperit, tata e suficient de înţelept ca să-şi cunoască limitele. De-aia m-a trimis pe mine să mă ocup de fată. Ce urât din partea ta să-i întârzii plăcerea în felul acesta. E chiar în spatele acestei uşi, aşteptându-mă cu buzele umede şi obrajii trandafirii.

De data aceasta, Romeo a fost cel care trebui să se înfrâneze, testând doar lama lui Nino cu o atingere foarte uşoară şi absorbind vibraţia în mână.

— Doamna despre care vorbeşti e soţia mea, zise el, înţepat. Şi mă va aclama cu strigăte de plăcere când o să te fac bucăţi.

— Zău? fandă Nino, sperând să-l surprindă, dar rată. Din câte ştiu eu, nu ţi-e nevastă mai mult decât îi e nevastă tatălui meu. Şi în curând… rânji el, nu va mai fi soţia nimănui, ci micuţa mea târfă, care va tânji toată ziulica de dorul meu, să merg să o distrez noaptea…

Romeo se aruncă asupra lui Nino şi îl rată la un fir de păr, în timp ce Nino se văzu nevoit să se retragă pentru a para şi a îndepărta spada. A fost suficient, însă, pentru a pune capăt conversaţiei lor şi pentru o vreme nu se mai auzi nimic altceva decât zăngănitul săbiilor lor care se loveau cu zgomote furioase, în timp ce adversarii intrau în dansul circular al morţii.

Deşi Romeo nu mai era spadasinul uşor de picioare care fusese înainte de a fi rănit, necazurile îl învăţaseră

rezistenţa şi, cel mai important, îl umpluseră de o ură aprinsă care, folosită cum se cuvine, putea să depăşească orice îndemânare în luptă. Astfel că, în vreme ce Nino dansa în jurul său într-o manieră zeflemitoare, Romeo nu muşcă momeala, ci aşteptă cu răbdare momentul răzbunării, pe care era sigur că Fecioara Maria va avea milă să i-l ofere.

— Cât de norocos sunt! exclamă Nino, luând lipsa de acţiune a lui Romeo drept un semn de oboseală. Să apuc să mă delectez cu două dintre sporturile mele favorite în aceeaşi seară. Spune-mi, cum ţi se pare…

Romeo nu avu nevoie de mai mult de o scurtă dezechilibrare neglijentă în postura lui Nino pentru a se avânta cu o viteză nemaipomenită şi a-şi înfige spada între coastele celuilalt, ca să-i străpungă inima şi să-l ţintuiască de zid.

— Cum pare? mârâi el, drept în faţa uluită a lui Nino. Chiar vrei să ştii?

Cu asta, îşi retrase dezgustat spada şi privi cum trupul neînsufleţit alunecă la pământ, lăsând pe zid o urmă stacojie.

De după colţ, fratele Lorenzo asista înspăimântat la rezultatul scurtului duel. Moartea venise atât de brusc asupra lui Nino, că pe faţa tânărului nu exista altceva decât mirare. Călugărului i-ar fi plăcut ca Nino să-şi dea seama de propria-i înfrângere, chiar şi numai pentru o clipă, înainte de a muri. Însă cerul se arătase mai îndurător decât el însuşi şi pusese capăt suferinţelor ticălosului încă înainte ca ele să înceapă măcar.

Fără a se opri ca să-şi şteargă spada, Romeo păşi peste cadavru şi răsuci clanţa uşii pe care Nino o păzise cu preţul vieţii. Văzându-şi prietenul dispărând pe uşa fatală, fratele Lorenzo se ridică, în sfârşit, din locul în care se ascundea şi traversă grăbit coridorul, cu oamenii Giannozzei după el, pentru a-l urma pe Romeo în necunoscut.

Intrând pe uşă, fratele Lorenzo se opri o clipă ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. În cameră nu era nicio

lumină, cu excepţia licăririi date de cei câţiva tăciuni aprinşi din şemineu şi a slabei străluciri a stelelor, care venea prin fereastra deschisă. Cu toate astea, Romeo se dusese întins la pat, ca să o trezească pe ocupanta sa, care dormea.

— Giulietta! Trezeşte-te! o îndemnă el stăruitor, îmbrăţişând-o şi presărând sărutări pe faţa ei palidă. Am venit să te salvăm!

Când, în cele din urmă, fata se mişcă, fratele Lorenzo văzu imediat că ceva nu era în regulă. O cunoştea îndeajuns de bine pe Giulietta ca să-şi dea seama că nu era în firea ei şi că o forţă mai puternică decât Romeo lucra asupră-i ca să o adoarmă din nou.

— Romeo… murmură ea, chinuindu-se să surâdă şi să-i atingă faţa. M-ai găsit!

— Haide! o îndemnă el, încercând să o facă să se ridice în capul oaselor. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă paznicii!

— Romeo…

Ochii Giuliettei se închideau iarăşi, capul îi atârna fără vlagă precum mugurele unei flori cosite.

— Voiam să…

Ar fi zis ea mai multe, însă limba n-o asculta, iar Romeo se uită disperat la fratele Lorenzo.

— Vino de mă ajută! îşi zori el prietenul. E bolnavă. Va trebui să o cărăm în braţe.

Când îl văzu pe călugăr că ezită, Romeo îi urmări privirea şi zări pe măsuţă sticluţa goală şi dopul.

— Ce e aia? întrebă el, cu glasul sugrumat de teamă. Otravă?

Fratele Lorenzo sări repede să cerceteze sticluţa.

— A fost apă de trandafiri, zise el, gustând o picătură, dar şi altceva…

— Giulietta! o scutură el cu violenţă, trebuie să te trezeşti! Ce-ai băut? Te-au otrăvit ei?

— Poţiune pentru somn… bălmăji Giulietta fără să deschidă ochii… ca să mă poţi trezi tu.

— Maică Precistă!

Fratele Lorenzo îl ajută pe Romeo să o ridice în capul oaselor.

— Giulietta! Haide, revino-ţi! Sunt Lorenzo, vechiul tău prieten!

Giulietta se încruntă şi izbuti să-şi deschidă ochii. Abia acum, văzându-l pe călugăr şi pe toţi necunoscuţii care o înconjurau păru să înţeleagă că încă nu murise, că nu era încă în Rai. Iar când adevărul îşi făcu loc în inima ei, i se tăie răsuflarea şi chipul i se schimonosi de groază.

— Vai, nu! şopti ea, agăţându-se de Romeo cu toată puterea care-i mai rămăsese. Nu e drept! Dragul meu… Eşti în viaţă! Eşti…

În timp ce începea să tuşească, spasme violente îi răscoliră trupul, iar fratele Lorenzo văzu cum pulsul îi bătea tare în gât, de parcă pielea era pe cale să crape. Neştiind ce altceva să facă, cei doi bărbaţi încercară să-i aline durerile şi să o liniştească şi o ţinură în continuare în braţe, în timp ce trupul îi era acoperit de transpiraţie şi ea se prăbuşi înapoi în pat, cuprinsă de convulsii.

— Ajutaţi-ne! strigă Romeo la bărbaţii care stăteau în jurul patului. Se sufocă!

Însă războinicii Giannozzei erau antrenaţi să curme vieţi, nu să le salveze, şi rămaseră acolo, inutili, în timp ce soţul şi prietenul din copilărie se chinuiau să o salveze pe femeia pe care o iubeau. Deşi erau nişte străini, păreau atât de adânciţi în tragedia care se desfăşura sub ochii lor, că nu observară venirea paznicilor lui Salimbeni decât atunci când aceştia se aflară la uşă şi fuga era imposibilă.

Strigătul de groază de pe hol a fost cel care-i avertiză prima oară de pericol. Era limpede că cineva dăduse cu ochii de tânărul stăpân Nino, zăcând întins în propriu-i sânge. Acum, în sfârşit, oamenii Giannozzei avură prilejul să-şi scoată armele, în timp ce paznicii lui Salimbeni începură să năvălească în încăpere.

Într-o situaţie disperată ca a lor, singura speranţă de supravieţuire era să nu aibă nicio speranţă. Ştiindu-se deja morţi, oamenii Giannozzei se năpustiră asupra paznicilor cu o frenezie neînfricată, doborându-i fără milă fără ca

măcar să se oprească să se asigure că victimele lor erau dincolo de orice suferinţă, înainte de a trece la următoarea. Singurul bărbat înarmat care nu se întoarse ca să lupte a fost Romeo, care nu se putea desprinde de Giulietta.

Pentru o vreme, oamenii Giannozzei reuşiră să-şi apere poziţia şi să omoare pe oricine intra în cameră. Uşa era prea îngustă ca să permită intrarea a mai mult de un singur duşman o dată şi, de cum năvălea cineva înăuntru, era întâmpinat de şapte spade aflate în mâinile unor bărbaţi care nu-şi petrecuseră noaptea bându-şi minţile. Într-un loc strâmt ca acesta, câţiva bărbaţi hotărâţi nu erau la fel de neajutoraţi în faţa a o sută de adversari, cum ar fi fost dacă s-ar fi aflat în câmp deschis; atâta timp cât cei o sută veneau pe rând, numărul lor nu era o ameninţare.

Numai că nu toţi paznicii lui Salimbeni erau nişte imbecili. Chiar când oamenii Giannozzei începeau să nutrească speranţa că, până la urmă, s-ar fi putut să supravieţuiască acelei nopţi, atenţia le-a fost distrasă de o larmă puternică venită din fundul încăperii şi se întoarseră repede, doar ca să vadă deschizându-se o uşă secretă, pe care intră un şuvoi de nestăvilit de paznici. Acum, când duşmanii veneau în acelaşi timp şi din faţă şi din spate, oamenii Giannozzei au fost curând copleşiţi. Unul câte unul, căzură înfrânţi în genunchi, unii ucişi, alţii pe moarte, în vreme ce camera era inundată de gărzi.

Chiar şi acum, când toate speranţele erau pierdute, Romeo tot nu se clinti ca să lupte.

— Uită-te la mine! o îndemna el pe Giulietta, mai concentrat să reînsufleţească trupul ei fără viaţă decât să se apere pe sine. Uită-te la…

Însă o suliţă aruncată din cealaltă parte a camerei, care-şi găsi sălaş între omoplaţii săi, îi curmă eforturile şi el se prăvăli deasupra patului fără niciun alt cuvânt, nici măcar în moarte nevrând să-i dea drumul Giuliettei.

În timp ce viaţa se scurgea din trupul său, inelul cu sigiliu îi căzu din mână şi fratele Lorenzo pricepu că ultima

dorinţă a lui Romeo fusese să pună inelul înapoi pe degetul soţiei sale, unde îi era locul. Fără a sta pe gânduri, călugărul luă sacrul obiect de pe pat, ca să nu fie confiscat de nişte oameni care nu i-ar fi respectat niciodată destinul, însă, înainte de a apuca să-l pună pe degetul Giuliettei, nişte mâini puternice îl traseră de lângă ea.

— Ce s-a întâmplat aici, călugăr nepricopsit? întrebă căpetenia paznicilor. Cine e omul ăsta şi de ce a omorât-o pe Monna Giulietta?

— Bărbatul ăsta-i soţul ei adevărat, răspunse fratele Lorenzo, prea zăpăcit de şoc şi durere ca să simtă vreo teamă reală.

— Soţ?

Căpetenia îl apucă pe călugăr de gluga sutanei şi-l zgâlţâi bine.

— Eşti un mincinos împuţit! Dar avem noi leac pentru asta, zise el, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet.

Maestrul Ambrogio văzu leşurile cu ochii săi. Căruţa sosi de la Rocca di Tentennano noaptea târziu, chiar atunci când el trecea pe lângă Palazzo Salimbeni, iar gărzile lui Salimbeni nu şovăiră să descarce nefericita încărcătură chiar sub privirile stăpânului lor, pe treptele din faţa casei.

Primul, fratele Lorenzo, legat fedeleş, inclusiv la ochi, nefiind în stare să se dea singur jos din căruţă. Judecând după felul nemilos în care paznicii îi făcură vânt în clădire, îl duceau direct în camera de tortură. Gărzile se apucară apoi să descarce cadavrele lui Romeo, Giulietta şi Nino, înfăşurate laolaltă în acelaşi cearşaf însângerat.

Au existat unii care, mai târziu, au spus că Salimbeni a privit trupul neînsufleţit al fiului său fără nicio emoţie, însă Maestrul nu s-a lăsat păcălit de trăsăturile împietrite ale lui Salimbeni, în timp ce acesta se uita la propria-i tragedie. Acolo era, iată, rezultatul fărădelegilor sale. Dumnezeu îl pedepsise prezentându-i fiul, mândria lui, precum un miel tăiat, mânjit cu sângele celor doi oameni pe care el însuşi încercase să-i despartă şi să-i omoare, împotriva voinţei Cerului. În acea clipă, Salimbeni ştiu, de

bună seamă, că nu va putea scăpa de Iad. Căci el însuşi era Iadul şi, oriunde s-ar fi dus în lume – şi oricât ar fi trăit – demonii aveau să-l găsească întotdeauna.

Când Maestrul Ambrogio se întoarse la atelier în noaptea aceea, ştia că era posibil ca oştenii lui Salimbeni să vină să-i bată la uşă în orice clipă. Dacă zvonurile despre metodele de tortură ale lui Salimbeni erau adevărate, era foarte probabil ca sărmanul frate Lorenzo să scoată tot ce ştia, dimpreună cu neadevăruri şi exagerări din belşug, chiar înainte de miezul nopţii.

Însă chiar ar fi îndrăznit să vină şi după el? se întrebă Maestrul Ambrogio. La urma urmei, era un artist celebru, cu mulţi patroni nobili. Cu toate astea, nu putea fi sigur. Un singur lucru era cert: să fugă şi să se ascundă ar fi confirmat vinovăţia sa şi, odată fugar, nu mai exista întoarcere în oraşul pe care-l iubea mai mult ca pe oricare altul.

Aşa că pictorul căută prin atelier orice ar fi putut să-l incrimineze, cum era portretul Giuliettei şi jurnalul său, care zăcea pe masă. Oprindu-se doar cât să scrie un ultim paragraf, câteva propoziţii confuze despre ceea ce văzuse în acea noapte, el luă caietul şi tabloul, le înfăşură pe amândouă într-o pânză, le puse într-o cutie în care nu pătrundea aerul şi ascunse cutia într-un loc unde să nu o găsească nimeni niciodată.

VI.I

Cum pot să plec, când inima-mi tânjeşte?
Hai, lut pustiu, menirea ţi-o-mplineşte\[34]

Janice nu minţise când spusese că e o bună alpinistă. Dintr-un motiv sau altul, nu pusesem niciodată prea mare bază pe ilustratele trimise de ea din locuri exotice, mai puţin atunci când vorbeau despre dezamăgire şi orgii. Preferam să mă gândesc la ea zăcând moartă de beată într-un motel din Mexic decât făcând scufundări într-un recif de corali, într-o apă atât de limpede că, aşa cum îi scrisese odată mătuşii Rose, puteai să sari în ea ca păcătoasa murdară care erai şi să ieşi simţindu-te ca Eva în prima ei dimineaţă petrecută în Rai, înainte ca Adam să-şi facă apariţia cu ziarul şi ţigările.

Stând pe balcon şi observându-i eforturile de a se căţăra până la mine, am fost uimită de cât de mult aşteptasem, cu nerăbdare, întoarcerea surorii mele. După ce patrulasem prin cameră de colo până colo preţ de cel puţin o oră, ajunsesem la concluzia că nu voi putea descâlci niciodată situaţia de una singură.

Întotdeauna fusese aşa. De câte ori îi povesteam necazurile mele mătuşii Rose, când eram copil, ea se agita o grămadă, făcându-mă să mă simt mai rău decât înainte. Dacă mă supăra vreun băiat la şcoală, îi suna pe director şi pe toţi profesorii, cerându-le să îi sune pe părinţii lui. Janice, din contră, dacă auzea din întâmplare discuţia noastră, doar ridica din umeri şi zicea „a făcut şi el o pasiune pentru ea. O să-i treacă. Ce avem la cină?”. Şi avea întotdeauna dreptate, chiar dacă detestam să recunosc asta.

După toate probabilităţile, avea dreptate şi acum. Nu că mi-ar fi plăcut în mod deosebit comentariile ei grosolan de sarcastice despre Alessandro şi Eva Maria, dar totuşi cineva trebuia să le facă, ori judecata mea sănătoasă era în mod clar zăpăcită de un conflict de interese.

34 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea, scena I.

Gâfâind de efortul depus pentru a rămâne în viaţă, Janice apucă bucuroasă mâna pe care i-am întins-o şi izbuti în cele din urmă să-şi treacă piciorul peste balustradă.

— Căţăratul… e un necaz atât de dulce! zise ea cu respiraţia întretăiată, în timp ce cobora de cealaltă parte ca un sac de cartofi.

— De ce n-ai folosit scările? am întrebat-o, pe când se aşeza, gâfâind, pe pardoseala balconului.

— Foarte nostim! replică ea. Având în vedere că există un criminal în serie care mă urăşte de moarte!

— Ei, şi tu! Dacă Umberto ar fi vrut să ne sucească gâtul, ar fi făcut-o cu mult timp în urmă.

— Nu se ştie niciodată când izbucnesc oamenii ăştia! Janice se ridică, netezindu-şi hainele. Mai ales acum, că avem cutia mamei. Eu zic să o ştergem de aici *pronto* şi…

Abia acum se uită la faţa mea şi îmi zări ochii umflaţi şi roşii.

— Dumnezeule, Jules! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-am răspuns eu, ca şi cum nu era mare lucru. Tocmai am terminat de citit despre Romeo şi Giulietta. Îmi pare rău că-ţi dezvălui intriga, dar nu există un final fericit. Nino încearcă să o seducă – sau să o violeze – şi ea se sinucide cu o poţiune pentru somn, chiar înainte ca Romeo să vină valvârtej să o salveze.

— Şi la ce naiba te aşteptai?

Janice se duse la baie să se spele pe mâini.

— Oamenii ca Salimbeni nu se schimbă. Nici într-un milion de ani. Au chestia asta în sistem. Răutate cu un zâmbet. Nino… Alessandro… sunt croiţi din acelaşi material. Ori îi omori, ori îi laşi să te omoare ei pe tine.

— Eva Maria nu e aşa… am început eu, dar Janice nu vru să mă lase să termin.

— Zău? mârâi ea. Dă-mi voie să-ţi lărgesc orizontul. Eva Maria te joacă cum vrea ea din prima zi. Tu chiar crezi că era în avionul ăla din întâmplare?

— Nu fi ridicolă! Nimeni altcineva nu ştia că vin cu avionul ăla, în afară de…

— Exact! se aruncă Janice în pat. E clar că ea şi

Umberto lucrează împreună. Nu m-ar mira să fie fraţi. Aşa funcţionează Mafia, ştii. Totul se rezumă la familie, la favoruri şi la a-şi acoperi fundu’ unii altora… Nu-i vorbă, mi-ar plăcea să acopăr fundu’ iubitului tău, doar că nu sunt sigură că vreau să sfârşesc giugiulindu-mă de una singură sub o placă de beton.

— O, nu vrei să termini odată?

— Nu, nu vreau!

Janice era strânsă ghem, cu picioarele în aer.

— Văru’ Peppo zice că soţul Evei Maria, Salimbeni, era un *bastardo classico*. Era în mod clar amator de purtări de mare ticălos, băgat într-o organizaţie cu limuzine şi ţipi în costume lucioase şi cravate siciliene, tot tacâmu de rahat. Unii cred că Eva Maria a pus să fie omorât bătrânelul ei bogat ca să poată să preia conducerea afacerii şi să scape de limita de pe cartea de credit. Şi Domnu’ Amorez înflăcărat este musculosul ei preferat, dacă nu de-a dreptu căţeluşul ei. Şi acum… ce să vezi!… l-a asmuţit pe tine, iar întrebarea e: va săpa după un os pentru ea sau pentru tine? Poate fecioara să-l îndrepte pe playboy pe calea cea bună sau naşa cea pletoasă va învinge şi îşi va fura înapoi bijuteriile familiei, de îndată ce vei pune mânuţele alea frumoase ale tale pe ele?

Am privit-o cu sprâncenele ridicate.

— Ai terminat?

Janice clipi de câteva ori, revenindu-şi din zborul solo al fanteziei.

— Cu siguranţă. Eu o şterg de-aici. Tu?

— Nu.

M-am aşezat lângă ea, brusc epuizată.

— Mama a încercat să ne lase o comoară. Iar eu am dat-o în bară. Îi datorez să îndrept lucrurile. Vânatul devine vânător.

— Da, vezi să nu. Această persoană vânată îşi bagă coada între picioare.

Janice legănă prin faţa mea nişte chei.

— Eu plec acasă.

— De la ce sunt alea?

— De la vechea casă a mamei. Mi-a spus Peppo de ea. E la o oră spre sud, în Montalcino. A stat goală toţi anii ăştia.

Se uită la mine cu speranţă reţinută:

— Vrei să vii?

M-am holbat la ea, uimită că se putuse sili să întrebe:

— Chiar vrei să merg?

Janice se ridică în capul oaselor şi îmi zise cu o sinceritate neobişnuită:

— Jules, chiar vreau să ne cărăm naibii de aici. Nu mai e vorba doar de o statuie şi patru nestemate. Se întâmplă cu adevărat ceva nasol. Peppo mi-a zis că există o întreagă societate secretă de oameni care cred că în familia noastră e un soi de blestem şi că ei trebuie să-l oprească. Şi ia ghici cine conduce afacerea? Da, da, micuţa ta regină a Mafiei. E aceeaşi chestie nebunească în care era băgată mama… ceva legat de ritualuri secrete cu sânge, pentru a invoca spiritele celor morţi. Scuză-mă că nu mă arăt entuziasmată.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră.

— M-a invitat la o petrecere. La reşedinţa ei din Val d’Orcia.

Am făcut o pauză şi m-am încruntat la un gând care-mi răsărise în minte:

— O să mă duc.

Janice nu răspunse şi atunci m-am întors spre ea să văd ce se întâmplase. Era întinsă pe spate, ţinându-şi strâns faţa în mâini.

— O, Doamne! mormăi ea, scuturând din cap. Nu pot să cred! Lasă-mă să ghicesc: se duce şi El Nino, nu-i aşa?

Mi-am ridicat braţele în sus:

— Haide, Jan! Nu vrei să dai de capătul poveştii ăsteia? Eu da!

— Şi-o să dai! sări Janice din pat şi începu să se plimbe de colo până colo, arătând cu degetul spre mine. O să ajungi sigur chiar la capătul a ceva şi asta o să fie capătul de jos al unei plăci de ciment. Jur pe Dumnezeu… dacă faci asta şi o să sfârşeşti moartă, ca toţi strămoşii

noştri despre care se spune că-s îngropaţi sub castelul Evei Maria, n-o să mai vorbesc niciodată cu tine!

Se uită la mine cu un aer războinic, iar eu m-am holbat la ea, neîncrezătoare. Asta nu era Janice pe care o cunoşteam eu. Lui Janice pe care o ştiam eu puţin i-ar fi păsat unde merg sau de soarta mea, cu excepţia speranţei că voi eşua lamentabil în tot ce-mi propuneam să fac. Iar ideea de a mă vedea sub beton ar fi făcut-o să se bată cu palmele peste genunchi, râzând, nu să-şi muşte buzele de parcă era pe punctul de a plânge.

— Bine, zise ea mai calmă, în timp ce eu am rămas tăcută, n-ai decât, atunci, dă-i drumul şi lasă-te omorâtă în cine ştie ce ritual satanic. De-aia nu mai pot eu.

— Asta înseamnă că am binecuvântarea ta?

Ea pufni:

— De când ai tu nevoie de binecuvântarea mea?

După ce-şi verifică rapid ceasul de mână, se uită la mine cu sprâncenele ridicate:

— Eşti gata?

Mi-am mijit ochii:

— Pentru ce?

— Cred c-a sosit vremea ca noi două să mâncăm o îngheţată, zise ea sec.

Ne-am petrecut restul după-amiezii gustând feluri vechi şi noi de îngheţată în Bar Nannini, o gelaterie situată, convenabil, în Piazza Salimbeni, chiar vizavi de intrarea principală în Banca Monte Paschi. Fără să ne împăcăm cu adevărat, am ajuns să fim de acord cu privire la două lucruri: ştiam mult prea puţine despre Alessandro ca să fim liniştite la gândul că mă va duce a doua zi cu maşina, iar al doilea – *gelato* al italienilor era mai bun decât sexul.

— Crede-mă pe cuvânt în privinţa asta, zise Janice, făcând cu ochiul ca să mă înveselească.

În ciuda defectelor ei, sora mea fusese dintotdeauna de o perseverenţă nemaipomenită şi se descurcă singură să stea la pândă aproape trei ore, în timp ce eu şedeam

ghemuită pe o bancă din colţul mai îndepărtat al magazinului, îngrozită dinainte de ideea de a fi descoperită.

Brusc, Janice trase de mine ca să mă ridic. Nu spuse nimic; nici nu trebuia să o facă. Trăgând amândouă cu ochiul pe geam, l-am văzut pe Alessandro traversând pe jos Piazza Salimbeni şi continuându-şi drumul spre Banchi di Sopra.

— Se duce în centru! remarcă Janice. Ştiam eu! Tipilor de teapa lui nu le place să locuiască în suburbii. Sau poate că… se uită ea la mine… se duce să se vadă cu amanta.

Ne-am întins gâtul ca să vedem mai bine, dar Alessandro nu se mai zărea. Rahat!

Am ţâşnit afară din Bar Nannini şi am mers pe stradă cât de repede puteam fără să atragem prea mult atenţia, ceea ce era întotdeauna o provocare în compania lui Janice.

— Stai! am apucat-o eu de braţ, ca să o fac să încetinească. L-am văzut! E chiar… fir-*ar!*

Chiar atunci, Alessandro se opri şi ne-am ascuns amândouă într-un portic.

— Ce face? am şuierat eu, fiindu-mi prea frică să nu fim descoperite ca să mă uit eu însămi.

— Vorbeşte cu un tip, zise Janice, întinzându-se ca să vadă mai bine. Un tip cu un steag galben. Care-i treaba cu steagurile? Toată lumea are un steag aici…

După câteva clipe, ne aflam din nou după vânat, strecurându-ne de-a lungul vitrinelor şi uşilor ca să evităm să fim detectate, urmărindu-ne prada în josul străzii şi apoi pe Via di Città, spre Piazza Postierla şi cafeneaua Carinei. Prada noastră se oprise deja de câteva ori să se salute cu oameni care mergeau în cealaltă direcţie, însă, pe măsură ce drumul devenea mai abrupt, numărul prietenilor creştea.

— Zău aşa! exclamă Janice, când Alessandro se opri din nou ca să alinte un bebeluş dintr-un cărucior. Ce face tipul ăsta, candidează ca primar? Dă-mi punga, că vomit!

— Se numesc relaţii interumane, am murmurat eu, ar trebui să încerci şi tu.

Janice îşi dădu ochii peste cap:

— Uite cine vorbeşte, tu – aia sociabilă!

Coceam o replică în momentul în care ne-am dat seama amândouă că ţinta noastră a dispărut.

— Hei! făcu Janice, cu gura căscată. Unde naiba s-a dus?

Ne-am dus zorite până acolo unde-l văzusem pe Alessandro ultima oară înainte să se evapore – practic, peste drum de salonul de coafură al lui Luigi – şi am descoperit intrarea spre cea mai mică şi întunecată alee din toată Siena.

— Îl zăreşti? am şoptit, ascunzându-mă după Janice.

— Nu, dar e singurul loc unde putea să meargă.

Mă apucă de mână şi mă trase după ea:

— Vino! în timp ce mergeam tiptil prin gang, nu m-am putut abţine să nu chicotesc. Iată-ne acolo, ţinându-ne de mână şi furişându-ne aşa cum făceam când eram copii. Janice se uită aspru la mine, îngrijorată de zgomot, dar, când văzu râsul de pe faţa mea, se înmuie şi începu să râdă şi ea.

— Nu-mi vine să cred că facem aşa ceva! am şoptit eu. E foarte jenant!

— Sssttt! Cred că e un cartier rău famat.

Dădu din cap spre graffiti-ul de pe ziduri.

— Ce e un *galleggiante*? Şi ce naiba s-a petrecut în 92?

— Columb a descoperit America? am sugerat eu, stârnind din nou râsul amândurora.

În capăt, aleea cotea la dreapta şi se lăţea un pic, devenind străduţa Vicolo dei Percennesi şi am stat un moment la colţ, ascultând paşii care dispăreau. Janice chiar îşi scoase capul ca să evalueze situaţia, dar şi-l trase repede înapoi.

— Te-a văzut? am întrebat-o în şoaptă.

Janice trase aer în piept.

— Vorbeşte cu un tip. E şi un cal.

— Un *cal!*

Nu am crezut-o şi m-am aplecat să văd eu însămi. Într-adevăr, era un cal acolo, ţinut într-un mic ţarc de la capătul aleii, acolo unde câteva raze de soare atingeau caldarâmul străvechi. Însă Alessandro nu se mai zărea şi m-am întors iar spre Janice, făcând-o pe ea vinovată:

— A dispărut. Acum ce facem?

Fără să aştepte încuviinţarea mea, ea se dezlipi de zid şi începu să meargă pe Vicolo dei Percennesi spre cal şi spre dresorii lui. Neştiind ce altceva să fac, am alergat după ea, trăgând-o de braţ ca să o silesc să se oprească.

— Eşti nebună? am şuierat eu. Ăla e un cal pentru *Palio*, iar tipii ăştia nu vor turişti curioşi pe aici. Păzesc caii ăştia cu preţul vieţii, să ştii!

— O, eu nu sunt turistă, zise Janice, dându-mi mâinile la o parte şi continuându-şi mersul. Du-te şi aşteapt-o pe mama după colţ, puişor!

Pe când se apropia de oamenii care păzeau calul, am fost cuprinsă de un amestec ciudat de admiraţie şi dorinţă de a o ucide. Ultima oară când m-am simţit la fel fusese în clasa a noua, atunci când, în mod spontan, pusese mâna pe telefon şi formase numărul unui băiat din clasă, doar pentru că-i spusesem că-mi plăcea de el.

— Scuzaţi-mă, le spuse ea oamenilor şi mai că auzeam cum flutură din gene, sunt o jurnalistă din America şi am venit să scriu un articol despre *Palio*…

În timp ce stăteam acolo, aşteptând-o pe sora mea să se distreze în maniera ei ciudată, evident fără să realizeze ceva concret, cineva deschise nişte obloane la etajul al treilea şi, de îndată ce mi-am dat seama că era Alessandro, m-am lipit înapoi de zid, disperată să nu mă vadă dând târcoale prin cartierul lui, ca o adolescentă îndrăgostită lulea. Pentru prima dată în viaţa mea, am fost fericită că nu semănăm deloc cu Janice. Văzând-o, nimeni nu ar fi ghicit că suntem surori.

Când, în sfârşit, mi se alătură după colţ, pe Vicolo della Fonte, nu avu mai nimic de relatat.

— E-n regulă, i-am spus, încă şocată că fusese cât pe

ce. Locuieşte acolo, la etajul al treilea.

Janice nu mă crezu:

— Vrei să zici că locuieşte deasupra *muzeului*?

— Indiferent ce-o fi clădirea aia, acolo stă. Misiune îndeplinită. Caz clasat. Putem pleca.

— Cum adică *misiune îndeplinită*? îşi lăsă Janice capul pe spate ca să se uite în sus la fereastra lui Alessandro, cu ochii strălucind. Am venit aici să descoperim ce pune la cale. Eu zic să mai stăm niţel pe-aici. Şi, cât suntem aici, hai să mergem să vedem muzeul. Apoi o să decidem ce e de făcut.

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu pun piciorul în clădirea aia!

— N-am nimic împotrivă, ridică ea din umeri. Stai aici să tai frunză la câini. Sunt sigură că n-o să te observe nimeni.

Două steaguri galbene cu vulturi cu două capete marcau intrarea în muzeul destinat Contradei dell'Aquila. De nu ar fi fost steagurile, nu am fi ghicit niciodată că aceea era uşa. Asta îmi aminti de prima mea vizită la Muzeul Bufniţei, când îl cunoscusem pe Peppo. Sienezii erau, în mod evident, nişte oameni foarte rezervaţi, care făceau orice să nu atragă atenţia. Era ghinionul lor că aveau un eveniment care se repeta anual – *Palio* –, care atrăgea roiuri de străini transpiraţi, şi că majoritatea vizitatorilor erau atât de fascinaţi de acest loc încât întotdeauna voiau să revină. Fără îndoială, sienezii se adunaseră de multe ori să-şi stoarcă creierele cum să-şi facă oraşul mai puţin atrăgător, dar, din păcate, indiferent ce măsuri luaseră, era clar că acestea nu dăduseră rezultate.

Când intrarăm în Muzeul Vulturului, nu ne întâmpină nici măcar o singură persoană. Cu toate că uşa era deschisă, locul părea pustiu.

— Ce fel de om locuieşte într-un muzeu? şopti Janice, privind în jur la exponatele din vitrine. E un pic cam înspăimântător.

— Nu în muzeu, ci deasupra, am corectat-o eu. Şi nu

e ca şi cum ar avea mumii aici.

— De unde ştii tu?

Se aplecă deasupra vizorului unei armuri, ca să verifice.

— Poate că au mumii de cai. Poate că aici îşi fac ritualurile secrete şi invocă spiritele celor morţi.

— Îhî, m-am uitat eu urât la ea. Mersi că ai aflat totul despre asta atunci când ai avut ocazia.

— Hei! ridică ea braţele. Peppo nu ştia mai mult de atât, OK?

Am stat şi m-am uitat la ea în timp ce păşea pe vârfuri pe acolo, prefăcându-se interesată de expoziţie. Ştiam amândouă că făcea asta doar ca să mă enerveze pe mine.

— Bine, am şuierat la ea în cele din urmă. Ai văzut destule steaguri?

Numai că, în loc să-mi răspundă, Janice intră pur şi simplu pe uşa care dădea în altă încăpere, lăsându-mă singură acolo, cu braţele încrucişate.

Îmi luă ceva vreme s-o găsesc. Se plimba printr-o capelă micuţă, cu lumânări care ardeau în altar şi cu nişte magnifice picturi în ulei pe toţi pereţii.

— Uau! îmi zise când am ajuns lângă ea. Ţi-ar plăcea asta drept cameră de zi? Ce făceau aici? Ghiceau în măruntaie de animale?

— Sper să ghicească în ale tale! Te *deranjează* dacă plecăm acum?

Însă înainte ca ea să-mi poată da un răspuns sarcastic, auzirăm zgomot de paşi. Mai să ne împiedicăm una de alta din cauza panicii, am ieşit din capelă şi ne-am chinuit să găsim un loc în care să ne ascundem în sala următoare.

— Aici, înăuntru!

Am tras-o pe Janice într-un colţ în spatele unei etajere din sticlă cu coifuri şi, după cinci secunde, o femeie în vârstă trecu fix pe lângă noi cu un braţ de pânze galbene, împăturite. În spatele ei mergea un băieţel de vreo opt ani, cu mâinile vârâte în buzunare şi o expresie

încruntată pe faţă. În timp ce femeia trecu prin încăpere fără să se oprească, băieţelul, din nefericire, se opri la trei metri de locul în care ne ascundeam, ca să se uite la săbiile vechi de pe perete.

Janice se strâmbă, dar niciuna dintre noi nu îndrăzni să se mişte nici măcar un milimetru, darămite să şoptească ceva. Dacă ne descoperea băieţelul, aşa cum stăteam ghemuite suspect într-un colţ, ca nişte răufăcători sadea, era foarte probabil să înfruntăm apoi un proces privat rapid, implicând ungerea cu smoală şi tăvălirea prin pene, ca pedeapsă.

Spre norocul nostru, băieţelul era mult prea concentrat la propriile-i pozne ca să mai fie atent şi la altceva. Asigurându-se că bunica lui plecase, se întinse să ridice o floretă de pe panoplie şi să ia câteva poziţii de fandare care nu erau deloc proaste. Era atât de absorbit în proiectul său ilicit, că nici măcar nu auzi când intră cineva în sală decât mult prea târziu.

— *No, no, no*! îl certă Alessandro, traversând încăperea foc şi pară de mânie şi luând floreta din mâna băiatului.

Însă în loc să pună arma la loc, cum ar fi făcut orice adult responsabil, el doar îi arătă băieţelului poziţia corectă şi îi dădu numaidecât floreta înapoi.

— *Tocca a te!*

Arma trecu de la unul la altul de câteva ori până când, în cele din urmă, Alessandro luă o altă floretă de pe perete şi se delectă cu o luptă în joacă împreună cu băiatul, care se sfârşi doar când vocea femeii strigă pe un ton mânios:

— Enrico! *Dove sei*?

Cât ai clipi, armele ajunseră la loc pe perete, şi, când bunica apăru în prag, atât Alessandro, cât şi băieţelul stăteau cu un aer inocent, cu mâinile la spate.

— A! exclamă femeia, încântată să-l vadă pe Alessandro şi sărutându-l pe ambii obraji. Romeo!

Mai spuse ea multe, dar eu nu am mai auzit. Dacă nu aş fi fost atât de aproape de Janice, poate că m-aş fi

prăbuşit în genunchi, căci picioarele mi se transformaseră în jeleuri.

— Dumnezeule, Jules! se strâmbă Janice, fără un sunet. Stăpâneşte-te!

Însă nu puteam. Tot ce credeam că ştiu despre Alessandro mi se roti prin faţa ochilor ca numerele de la roata ruletei şi mi-am dat seama că, în toate conversaţiile purtate cu el, îmi pusesem toţi banii pe culoarea greşită.

Nu era Paris, nu era Salimbeni, nu era nici măcar Nino. Fusese tot timpul Romeo. Nu Romeo cel cu pălărie de elf, playboyul-care-strică-petrecerile, ci Romeo-exilatul, cel care fusese alungat de bârfe şi superstiţii cu multă vreme în urmă din Siena şi care-şi petrecuse întreaga viaţă ca să devină altcineva.

Romeo, îmi spusese el, era rivalul său. Romeo avea mâinile pătate cu sânge. Romeo era blestemat, iar lumea voia să creadă că murise. Romeo nu era bărbatul pe care credeam că-l cunosc. Nu avea să facă niciodată dragoste cu mine spunând versuri. Însă Romeo era, totuşi, bărbatul care mergea noaptea târziu în atelierul Maestrului Lippi ca să bea un pahar de vin cu artistul şi să contemple portretul Giuliettei Tolomei. Pentru mine, asta însemna mai mult decât cea mai frumoasă poezie.

Dar, lăsând poezia la o parte, de ce nu-mi spusese adevărul? îl întrebasem iar şi iar despre Romeo, însă, de fiecare dată, îmi răspunsese ca şi cum am fi vorbit despre altcineva. Cineva pe care nu era deloc bine pentru mine să-l cunosc.

Mi-am amintit brusc că-mi arătase glonţul care-i atârna la gât, prins pe şnurul din piele, şi de Peppo, care-mi spusese pe patul de spital că toată lumea credea că Romeo a murit. Şi mi-am amintit expresia de pe chipul lui Alessandro atunci când Peppo a vorbit despre naşterea lui Romeo în afara căsătoriei. Abia acum înţelegeam mânia sa împotriva familiei mele, Tolomei, căreia îi făcuse o deosebită plăcere să-l trateze drept un Salimbeni şi, prin urmare, un duşman.

Exact aşa cum făcusem eu.

După ce plecară cu toţii din încăpere – bunica şi Enrico într-o direcţie, Alessandro în alta –, Janice mă luă de umeri, cu ochii în flăcări:

— Vrei să te aduni odată?

Dar îmi cerea foarte mult.

— Romeo! am gemut eu, luându-mi capul în mâini. Cum poate fi el Romeo? Sunt aşa o proastă!

— Da, eşti, da’ asta nu-i cine ştie ce noutate.

Janice nu avea chef de un atac de panică.

— Nu ştim dacă *e* Romeo. *Acel* Romeo. Poate că e doar al doilea prenume al lui. „Romeo” e un nume italian foarte comun. Şi dacă e într-adevăr *acel* Romeo… Asta nu schimbă nimic. Tot e mână în mână cu familia Salimbeni! Tot a dat iama în camera ta afurisită de hotel!

Am înghiţit de câteva ori:

— Nu mă simt prea bine.

— Păi să ieşim naibii de-aici.

Janice mă luă de mână şi mă trase după ea, crezând că ne duce spre intrarea principală a muzeului.

Am ajuns, în schimb, într-o parte a expoziţiei pe care nu o mai văzuserăm. Era o încăpere slab luminată, cu *cencio*-uri foarte vechi şi uzate pe perete, puse în cutii din sticlă. Locul avea vibraţia unui altar ancestral şi, pe o latură a sălii, o scară curbată din piatră ducea sub pământ.

— Ce e acolo jos? şopti Janice, întinzându-se să vadă.

— Las-o moartă! am ripostat eu, recuperându-mi o parte din energie. N-o să ne băgăm în cine ştie ce temniţă subterană, să rămânem blocate acolo! însă era limpede că Fortuna favoriza curajul lui Janice, şi nu frica mea, căci imediat auzirăm din nou glasuri care păreau că se îndreaptă spre noi din toate părţile şi ne-am avântat grămadă amândouă pe scări în jos, ca două veveriţe de pământ[35]. Gâfâind din cauza fricii de a fi descoperite, ne-am ghemuit la capătul scării, în timp ce vocile se apropiau şi, în cele din urmă, paşii se opriră chiar deasupra capetelor noastre.

---

35 Rozător din America (Geonys) ; specie de veveriţe care nu trăieşte în copaci, ci în vizuini subterane.

— O, nu! am şoptit eu înainte ca Janice să apuce să mă plesnească peste gură. E *el*!

Ne-am uitat una la alta cu ochii măriţi. În acest moment, pe când ne lipeam de pământ, la propriu, în beciul lui Alessandro, nici măcar Janice nu păru prea încântată de perspectiva unei întâlniri. Cum stătea aşa acolo, ghemuită lângă mine în întuneric, expresia ei era, aşa cum sunt sigură că era şi a mea, cât se poate de medievală.

În clipa aceea, în jurul nostru se aprinseră luminile şi l-am zărit pe Alessandro începând să coboare treptele, apoi oprindu-se.

— *Ciao, Alessio, come stai*...? l-am auzit salutând pe cineva, şi Janice şi cu mine ne-am uitat supărate una la alta, foarte conştiente de faptul că umilirea noastră fusese amânată, chiar dacă doar pentru câteva minute.

Privind înnebunite înjur ca să ne evaluăm opţiunile, am văzut că eram cu adevărat blocate într-o fundătură subterană, exact aşa cum prevăzusem eu. În afară de trei găuri căscate în zid – gurile negre ale peşterilor *Bottini* – nu exista nicio altă cale de a pleca din locul ăla, cu excepţia urcării treptelor, pe lângă Alessandro. Şi orice tentativă de a intra în peşteri era împiedicată de grilajele negre din fier care le acopereau.

Însă o Tolomei nu ştie de „nu”. Zbârlindu-ne la ideea de a fi prinse în capcană, ne-am ridicat amândouă şi am început să examinăm gratiile cu degete tremurânde. Eu încercam mai mult să-mi dau seama dacă am putea să ne strecurăm printre ele cu forţa, în timp ce Janice pipăia fiecare şurub, fiecare balama, refuzând în mod clar să creadă că structurile nu puteau fi deschise cumva. Pentru ea, fiecare zid avea o uşă, fiecare uşă avea o cheie şi fiecare grămadă de rahat avea un buton de ejecţie. Tot ce trebuia să faci era să sapi şi să-l găseşti.

— Psst! îmi făcu entuziasmată semn cu mâna, demonstrându-mi că, într-adevăr, al treilea şi ultimul grilaj se deschidea exact ca o uşă, fără a scoate nici cel mai mic scârţâit. Vino!

Am înaintat în peşteră cât de departe ne-au permis luminile, apoi am mers încă vreo câţiva metri prin întunericul deplin, până când, în cele din urmă, ne-am oprit.

— De-am avea o lanternă… începu Janice. O, rahat!

Aproape că ne-am lovit cap în cap când, pe neaşteptate, o rază de lumină coborî pe toată lungimea peşterii până la noi, oprindu-se la doar câţiva centimetri şi apoi retrăgându-se, ca un val care se rostogoleşte spre ţărm şi apoi se întoarce în mare.

Tresărind dureros din cauza faptului că era cât pe ce să fim descoperite, ne-am avântat mai departe, împiedicându-ne, până când am găsit ceva care semăna cu o nişă, suficient de mare încât să încăpem amândouă.

— Vine? Vine? şuieră Janice care, blocată în spatele meu, nu putea să vadă nimic. E el?

Am scos rapid capul şi apoi mi l-am tras înapoi:

— Da, da şi da!

Era greu să vezi altceva decât fasciculul ascuţit de lumină al lanternei, care sărea de colo până colo, dar, la un moment dat, totul se stabiliză şi am îndrăznit să mă uit iar. Era, într-adevăr, Alessandro – sau ar trebui să spun o oarecare versiune a lui Romeo – şi, din câte puteam eu să văd, se oprise ca să descuie o uşiţă din zidul peşterii, în timp ce ţinea bine lanterna sub un braţ.

— Ce face? vru Janice să ştie.

— Pare a fi un fel de seif… Scoate ceva de acolo. O cutie.

Janice îşi înfipse mâna în mine, emoţionată:

— Poate că e vorba de *cencio*!

M-am uitat din nou:

— Nu, e prea mică. Seamănă mai mult cu o cutie de trabucuri.

— Ştiam eu! făcu Janice. E fumător.

L-am privit cu atenţie pe Alessandro în timp ce încuia seiful şi pleca înapoi spre muzeu, având cutia la el. După câteva clipe, poarta de fier se trânti în urma lui cu un zgomot care răsună în întregul *Bottini* – şi în urechile

noastre – mult prea mult timp.

— O! Hooo! făcu Janice.

— Mie-mi spui…

M-am întors spre ea, sperând că îmi va alunga imediat îngrijorarea. Însă chiar şi prin întuneric am putut să văd expresia de oaie de pe chipul ei.

— Păi, mă cam întrebam eu de ce nu era încuiată înainte… zise ea, pe un ton defensiv.

— Da' asta nu te-a oprit, nu-i aşa? m-am răstit eu. Şi acum suntem blocate aici!

— Unde ţi-e simţul aventurii?

Janice alegea întotdeauna să facă o virtute din necesitate. Era al doilea sport favorit al ei.

— Asta e grozav! Mereu am vrut să merg prin peşteri. Trebuie să aibă o ieşire undeva, nu?

Se uită la mine cu un aer şugubăţ, cu capul într-o parte:

— Oli al vlea micuţa Giulietta ca mai deglabă să fie salvată de Lomeo?

Odată, Umberto ne descrisese catacombele romane, după ce petrecuserăm o întreagă după-amiază cu mătuşa Rose, chinuind-o cu întrebări despre Italia şi de ce nu puteam să mergem acolo. Dându-ne fiecăreia câte un şervet de vase, ca să ne facem utile şi să-l ajutăm, ne explicase cum primii creştini se adunau în taină în peşterile de sub pământ ca să ţină slujba, acolo unde nu-i putea vedea nimeni, ca apoi să-l informeze pe împăratul păgân despre activităţile lor. În mod similar, primii creştini îşi înfăşurau morţii în giulgiuri şi îi coborau în peşteri, sfidând tradiţia romană a incinerării, şi aşezând trupurile pe rafturi săpate în zidul din stâncă şi îndeplinind ritualuri funerare care se bazau pe speranţa celei de-a doua veniri a lui Hristos pe pământ.

Dacă ţineam atât de mult să mergem în Italia, concluzionase Umberto, el va avea grijă ca primul lucru pe care ni-l va arăta să fie peşterile alea, cu toate scheletele lor interesante.

În timp ce eu şi Janice mergeam prin *Bottini*,

împiedicându-ne în întuneric şi deschizând drumul pe rând, poveştile înspăimântătoare ale lui Umberto îmi reveniră în minte cu mare intensitate. Iată-ne acolo, exact ca oamenii din poveştile sale, târându-ne de-a buşelea pe sub pământ ca să nu fim descoperite şi, întocmai ca acei creştini de demult, nici noi nu ştiam exact când şi unde vom ieşi la suprafaţă, dacă asta avea să se întâmple totuşi.

— Jan? mi-am pus eu degetele pe spatele ei în timp ce mergeam. Crezi că s-ar putea să nu-mi fi spus că e Romeo pentru că voia să mă îndrăgostesc de el din motivele care trebuie, nu doar din cauza numelui său?

Bănuiesc că nu puteam să o învinovăţesc că a oftat cu zgomot.

— OK, am continuat eu, deci nu mi-a spus că e Romeo pentru că ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă pe cap o virgină vegetariană enervantă, care să pună beţe în roate stilului său incognito?

— Jules!

Janice se săturase.

— Nu vrei să încetezi odată să te mai torturezi? Nici măcar nu ştim *dacă* el e Romeo! Şi ţine minte, chiar dacă e, tot am să-i scot pe nas felul în care s-a purtat cu tine.

Încă o dată, am fost uluită să o aud vorbind aşa – exprimându-şi grija pentru sentimentele mele – şi am început să mă întreb dacă asta era ceva nou sau era ceva ce doar nu voisem să conştientizez înainte.

— Ştii… i-am zis dându-i din nou un ghiont, atunci când am spus că aş prefera să-mi tragă el ţeapă, nu tu… n-am vorbit serios.

Nu-i puteam vedea faţa, dar aproape că i-am simţit zâmbetul:

— Mă tem că vei fi amarnic dezamăgită de mine, zise ea, pe un ton vesel.

Am mers mai departe o vreme, în perfectă armonie, până când nu m-am mai putut abţine şi a trebuit să revin la trădarea lui Alessandro:

— Chestia e că, de fapt, nu a spus niciodată că e un Salimbeni. Eu am fost aia care…

Janice oftă:

— Lasă-mă să ghicesc: nu ţi-a spus niciodată nici c-ar avea vreo legătură cu spargerea de la muzeu, nu?

— Acolo a fost Bruno Carrera! am exclamat eu. Care lucra pentru Umberto!

— O, nu, Julie-iubito, îl imită Janice pe Alessandro, fără să semene deloc cu el, nu am furat eu *cencio*-ul lui Romeo… de ce să fac aşa ceva? Pentru mine nu e decât o zdreanţă veche. Dar hei, dă-mi voie să am eu grijă, în locul tău, de cuţitul ăla ascuţit, ca să nu te răneşti. Cum ziceai că se numeşte?… Pumnal?

— N-a fost deloc aşa, am mormăit eu.

— Scumpo, te-a minţit! Cu cât bagi mai repede asta în căpşorul ăla al tău, cu atât mai bine. Crede-mă, tipu' ăsta are zero sentimente pentru tine. Totu' e doar o mare şaradă, ca să ajungă la mălai.

Exact ca şi tunelul prin care colindam, Janice mă lăsă fără ieşire. Nu reuşeam să găsesc o modalitate de a scăpa de logica ei.

— Foarte frumos. Mersi mult.

Ea se opri şi mă cuprinse în braţe, pe întuneric, deşi fără îndemânare:

— Nu încerc decât să te salvez de la a avea o inimă frântă.

— Parcă n-aveam inimă.

— Ei bine, mă strânse ea uşor în braţe, se pare că mai nou ţi-a crescut una. Mare păcat, erai mai amuzantă fără. Haide, Jules! Ce s-a întâmplat cu Scorpia de Gheaţă? Mai e pe-acolo, pe undeva înăuntrul tău?

Îmi zgâlţâi bărbia şi când, în cele din urmă, reuşi să mă facă să râd, adăugă, cu mai multă generozitate:

— Oricum, e vina mea. Trebuia să prevăd asta. Doar conduce un afurisit de Alfa Romeo, pentru Dumnezeu!

Dacă nu ne-am fi oprit aşa din drum, nu am fi observat niciodată mica deschizătură din stânga noastră şi lumina slabă care venea de-acolo. Nu avea nici măcar cincizeci de centimetri în diametru, dar atât cât am putut să văd atunci când mi-am băgat capul în ea, urca în pantă

cel puţin zece sau doisprezece metri, ca un tunel de aerisire dintr-o piramidă, şi se termina cu o deschizătură verticală, unde se vedea o bucată albastră de cer, de forma unei scoici.

— Slavă Fecioarei Maria! exclamă Janice. Suntem din nou în cărţi! Mergi tu prima. Vârsta înaintea frumuseţii.

Nu era lipsit de dificultate să te caţeri printr-un spaţiu atât de strâmt şi, de fiecare dată când izbuteam să mă trag în sus, cu mari eforturi, folosindu-mă de vârful degetelor, vreo cincisprezece centimetri, alunecam înapoi alţi câţiva centimetri.

— Haide! mă îndemnă Janice din spate. Hai să ne mişcăm!

— Atunci de ce nu ai mers tu prima? m-am răţoit la ea. Tu eşti specialista în alpinism.

— Uite… şi-a pus ea o mână sub piciorul meu. Sprijină-te de asta ca să te împingi în sus.

Lent şi cu mari chinuri, ne-am croit drum până în vârful puţului şi, cu toate că acesta se lărgea considerabil sus de tot, permiţându-i lui Janice să se târască lângă mine, nu era un loc prea confortabil.

— Pfui! făcu ea, privind în jur la gunoaiele pe care le azvârlise lumea aici, prin grilaj. Ce scârbos. Ăla e un… cheeseburger?

— Are caşcaval în el?

— Hei, ia uite! ridică ea ceva de pe jos. E un telefon mobil! Aşteaptă… Nu, îmi pare rău. Are bateria descărcată.

— Dacă ai terminat de scotocit prin gunoi, putem să mergem mai departe?

Ne-am făcut drum cu coatele printr-o mizerie prea groaznică pentru a fi descrisă, după care am ajuns, în sfârşit, la porţiunea verticală, cu un grătar de rigolă artistic realizat care ne despărţea de suprafaţă.

— Unde suntem? îşi lipi Janice nasul de filigranul din bronz. Doamne! E Campo!

Am ciocănit în grătarul rigolei:

— O! E destul de solid.

— Hei! *Hei*! se întinse Janice ca să vadă mai bine. Mă aude cineva? E cineva acolo?

După câteva secunde, apăru la vedere o adolescentă neîncrezătoare, care se apleca spre noi.

— *Ciao*! zise ea, zâmbind aşa cum zâmbeşte cineva la camera ascunsă. Eu sunt Antonella.

— Bună, Antonella, i-am spus, încercând să stabilesc contactul vizual cu ea. Noi suntem oarecum blocate aici jos. Crezi c-ai putea găsi pe cineva care să ne poată ajuta să ieşim de-aici?

După douăzeci de minute foarte interesante, Antonella se întoarse cu o pereche de picioare desculţe, vârâte în nişte sandale.

— Maestre? Maestre Lippi?

Eram atât de uimită să-mi văd prietenul pictor, că aproape am rămas fără grai.

— Bună! Mă mai ţii minte? Am dormit pe canapeaua dumitale.

— Bineînţeles că te ţin minte! zâmbi el radios. Ce mai faci?

— Ăăă… crezi c-ai putea să dai la o parte chestia asta? mi-am strecurat eu degetul prin grătar. Suntem niţel cam blocate aici jos. Şi apropo, aceasta e sora mea.

Maestrul Lippi se lăsă în genunchi ca să ne vadă mai bine:

— Aţi mers undeva unde n-ar fi trebuit să vă duceţi?

Am zâmbit cât de timid am fost în stare:

— Mă tem că da.

Maestrul se încruntă:

— I-aţi găsit mormântul? I-aţi furat ochii? Nu ţi-am zis că trebuie să-i laşi la locul lor?

— N-am făcut nimic! m-am uitat eu la Janice şi am văzut-o că făcea ochii mari. Ne-am blocat aici, asta-i tot. Crezi că ai putea dumneata să…

Am lovit din nou în grătarul rigolei şi mi s-a părut la fel de rigid.

— …să deşurubezi chestia asta?

— Bineînţeles! zise el fără ezitare. E foarte uşor.

— Eşti sigur?
— Normal că sunt sigur! îşi ridică el braţele în sus. Eu am făcut-o!

Cina din seara aceea a constat din *pasta primavera* din conservă, presărate cu o crenguţă de rozmarin de pe pervazul Maestrului Lippi. Nu prea era destul loc pentru toţi trei la masa din atelierul său, căci o împărţeam cu obiecte de artă şi ghivece cu plante aflate în diferite stadii de deces, dar, chiar şi-aşa, el şi cu Janice se distrau de minune.
— Eşti foarte tăcută, remarcă artistul la un moment dat, potolindu-şi râsul şi turnându-mi nişte vin.
— Julie a avut o mică ceartă cu Romeo, explică Janice, în numele meu. A comparat-o cu luna. Mare greşeală.
— A! făcu Maestrul Lippi. A venit pe aici aseară. Nu era fericit. Acum pricep de ce.
— A venit pe aici aseară? am repetat eu, ca un ecou.
— Da, dădu din cap Maestrul. Zicea că nu semeni cu tabloul. Eşti mult mai frumoasă. Şi mult mai… cum a zis?… a, da… letală.
Maestrul rânji şi ridică paharul spre mine, într-o comuniune zglobie.
— S-a întâmplat să pomenească de ce joacă jocurile astea schizofrenice cu mine, în loc să-mi spună de la bun început că el e Romeo? l-am întrebat, fără să reuşesc să-mi reţin asprimea din voce. Credeam că era altcineva.
Maestrul Lippi păru surprins:
— Da’ nu l-ai recunoscut?
— Nu, am mormăit eu, strângându-mi capul în mâini, nu l-am recunoscut. Şi e al naibii de sigur că nici el nu m-a recunoscut pe mine!
— Ce poţi să ne spui mai exact despre tipul ăsta? îl întrebă Janice pe Maestru. Câtă lume ştie că el e Romeo?
— Tot ce ştiu e că nu vrea să fie strigat „Romeo”, zise el, ridicând braţele în sus. Numai familia lui îi zice aşa. E un mare secret. Nu ştiu de ce. Vrea să i se spună

„Alessandro Santini”…

Am rămas fără aer:

— I-ai ştiut numele de la bun început! De ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că ştii! ripostă Maestrul. Eşti Julieta! Poate că ai nevoie de ochelari!

— Scuză-mă, interveni Janice, da’ de unde ştiai *dumneata* că el e Romeo?

Maestrul Lippi păru uluit:

— Eu… Eu…

— Te rog să nu-mi spui că l-ai recunoscut dintr-o viaţă anterioară, continuă Janice, ronţăind din crenguţa ei de rozmarin de parcă era o grisină, pentru că dacă o să faci aşa ceva, probabil c-o să fac pe mine.

— Nu, zise Maestrul încruntându-se. L-am recunoscut din frescă. În Palazzo Pubblico. Şi apoi i-am văzut vulturul Marescotti pe braţ, chiar aici, arătă el pe partea interioară a antebraţului meu. Nu l-ai observat niciodată?

Preţ de câteva clipe, am fost din nou în subsolul din Palazzo Salimbeni, încercând să ignor tatuajele lui Alessandro în timp ce discutam cu el despre faptul că eram urmărită. Chiar şi atunci fusesem conştientă că – spre deosebire de genul de ştampile de vampă ale lui Janice –, tatuajele lui nu reprezentau nişte simple suveniruri din vacanţele de vară udate cu băutură petrecute la Amsterdam, dar nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi putut constitui indicii importante cu privire la identitatea lui. De fapt, fusesem prea ocupată atunci să caut diplome şi strămoşi pe peretele din biroul lui, ca să-mi dau seama că el era un bărbat care nu-şi etala virtuţile într-o ramă din argint, ci le purta cu sine, pe trup, indiferent ce formă luau.

— Nu de ochelari are ea nevoie, ci de un creier nou, spuse Janice, făcându-i mare plăcere introspecţia mea cu ochii cruciş.

— Nu ca să schimb subiectul, dar ai vrea să ne traduci ceva? am spus eu, luându-mi poşeta. Noi credem

că s-ar putea să fie important.

I-am dat Maestrului Lippi textul în italiană din cutia mamei, pe care-l căram la mine de zile în şir, sperând să dau peste cineva doritor să-l traducă. Iniţial, cochetasem cu ideea de a-l ruga pe Alessandro, dar ceva mă reţinuse. Nu-mi puteam explica ce anume.

Maestrul luă textul şi citi rapid titlul şi primele paragrafe. Un pic surprins, spuse:

— E o poveste. Se numeşte *Blestemul Monnei Mina*. E foarte lungă. Sunteţi sigure că vreţi s-o auziţi?

VI.II

Blestem pe casa lor şi pe a ta.
Da, neamurile voastre au făcut
Din mine pentru viermi ospăţ plăcut.[36]

Blestemul Monnei Mina Siena,
1370 d.Hr.

Există o legendă pe care nu multă lume o ştie. E relatarea unei minuni făcute de Santa Caterina, însă, din cauza oamenilor faimoşi implicaţi, toată povestea a fost muşamalizată înainte să devină cunoscută publicului. Santa Caterina a crescut în cartierul Fontebranda şi, încă de când era doar o fetiţă, lumea a ştiut că avea puteri speciale. Oamenii bolnavi veneau la ea şi le vindeca bolile prin simpla ei atingere. Când a ajuns femeie în toată firea, îşi petrecea tot timpul îngrijindu-i pe cei bolnavi în spitalul de pe lângă Catedrala din Siena, *Santa Maria della Scala*.

Într-o zi, Santa Caterina a fost chemată la Palazzo Salimbeni şi, când ajunse acolo, văzu că toată casa e cuprinsă de teamă. Cu patru nopţi înainte, îi zic oamenii, s-a ţinut acolo o nuntă mare, iar mireasa a fost o femeie din neamul Tolomei, frumoasa Mina. Fusese un ospăţ pe cinste, căci mirele era fiul lui Salimbeni şi cele două familii se aflau acolo împreună, mâncând şi cântând, sărbătorind o pace îndelungată.

Însă când, la miezul nopţii, mirele s-a dus în iatacul nupţial, mireasa lui nu era acolo. Îi întrebă pe servitori, dar nimeni nu o văzuse, iar pe el îl cuprinse teama. Ce-a păţit Mina lui? A fugit? Sau a fost răpită de duşmani? Dar cine ar fi îndrăznit să le facă un asemenea lucru familiilor Tolomei şi Salimbeni? Imposibil. Aşa că mirele alergă peste tot, căutându-şi mireasa la caturile de sus, la parter, întrebându-le pe slugi, întrebând gărzile, şi, cu toate astea, ea a fost imposibil de găsit. Mina nu ar fi putut să plece din casă fără să fie văzută. Iar inima lui îi spunea, de

36 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena I.

asemenea, nu! E un tânăr cumsecade, un bărbat chipeş. Mina nu ar fi fugit niciodată de el. Însă acum, acest tânăr Salimbeni trebui să le spună tatălui său şi tatălui ei, iar când ei auziră ce s-a întâmplat, toată casa începu să o caute pe Mina.

Ei o căutară ore în şir – în dormitoare, în bucătărie, chiar şi în pod – până la cântatul ciocârliei când, în cele din urmă, se dădură bătuţi. Numai că atunci când a început o nouă zi, cea mai vârstnică bunică de la petrecerea de nuntă, Monna Cecilia, veni la parter şi îi găsi pe toţi stând acolo, plângând şi vorbind de război ba împotriva unora, ba împotriva altora. Şi bătrâna Monna Cecilia îi ascultă şi le zise:

— Trişti gentilomi, veniţi cu mine, că v-o găsesc eu pe Mina. Căci există un loc din casă în care n-aţi căutat şi simt eu, în inima mea bătrână, că ea e acolo.

Monna Cecilia îi duse jos, jos de tot, sub pământ, în temniţele subterane străvechi din Palazzo Salimbeni. Şi le arătă că uşile au fost deschise cu cheile casei, date miresei la ceremonia de nuntă, şi le zise că în peşterile acelea nu a mai intrat nimeni de mulţi ani, de teama întunericului. Bătrânii de la nuntă s-au îngrozit, căci nu le venea să creadă că tânăra mireasă a primit cheile tuturor acestor uşi secrete şi, pe măsură ce înaintară, deveniră din ce în ce mai supăraţi şi mai temători. Căci ei ştiau că e mult întuneric acolo jos şi că multe lucruri s-au întâmplat în trecut, înainte de Moartea Neagră, lucruri care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Aşa că iată-i pe nobilii bărbaţi mergând cu torţele în urma bătrânei Monna Cecilia, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

În cele din urmă, ajunseră la o cămăruţă care, în vremurile de demult, era folosită pentru pedeapsă şi acolo Monna Cecilia se opri, şi se opriră cu toţii, şi auziră sunetele scoase de cineva care se tânguia. Când le-a auzit, tânărul mire s-a repezit înainte cu torţa, iar când lumina ajunse în ungherul îndepărtat al celulei o văzu pe mireasa lui acolo, aşezată pe jos în frumoasa ei cămaşă de noapte de culoare albastră. Tremura de frig şi era atât de

înspăimântată, că la vederea bărbaţilor începu să ţipe şi nu recunoscu pe nimeni, nici măcar pe tatăl ei. Bineînţeles că ei o ridicară de pe jos şi o duseră sus, la lumină, şi o înfăşurară în lână şi îi dădură apă de băut şi numai lucruri bune de mâncat, însă Mina continua să tremure şi să împingă pe toată lumea la o parte. Tatăl ei încercă să-i vorbească, dar ea îşi întoarse capul şi nu vru să se uite la el. În cele din urmă, bietul om o luă de umeri şi o întrebă:

— Mina, îţi aminteşti că eşti micuţa mea Mina?

Dar Mina îl împinse de lângă ea şi zise, cu o voce care nu era a ei, o voce la fel de sumbră ca moartea:

— Nu, eu nu sunt Mina ta. Mă cheamă Lorenzo.

Vă puteţi imagina groaza ambelor familii când îşi dădură seama că Mina şi-a pierdut minţile. Femeile începură să se roage la Fecioara Maria, iar bărbaţii să se acuze reciproc că sunt taţi şi fraţi răi şi pentru faptul de a o fi găsit atât de târziu pe Mina. Singura cu sânge rece era bătrâna Monna Cecilia, care se aşeză lângă Mina şi o mângâie pe păr, încercând să o facă să vorbească din nou.

Însă Mina se legăna înainte şi înapoi şi nu vru să privească pe nimeni până când, în cele din urmă, Monna Cecilia îi spuse:

— Lorenzo, Lorenzo, dragul meu, sunt Monna Cecilia. Ştiu ce ţi-au făcut!

Abia acum Monna Mina se uită la bătrână şi începu să plângă. Monna Cecilia o îmbrăţişă şi o lăsă să plângă ore în şir, până când adormiră amândouă pe patul nupţial. Monna Mina dormi trei zile şi avu nişte vise groaznice şi sculă casa în picioare cu ţipetele ei, până când, într-un sfârşit, familiile hotărâră să o cheme pe Santa Caterina.

După ce ascultă întreaga poveste, Santa Caterina înţelese că Monna Mina e posedată de un spirit, însă nu se temu. Se duse şi se aşeză pe patul tinerei femei, stătu acolo toată noaptea şi se rugă fără încetare, iar spre dimineaţă Mona Minna se trezi şi îşi aduse aminte cine e.

Toată casa a fost cuprinsă de veselie şi lumea o slăvea pe Santa Caterina, cu toate că ea i-a dojenit, zicându-le că slava i se datorează numai lui Iisus Hristos.

Însă chiar şi în acest ceas de bucurie, Monna Mina era încă tulburată şi, atunci când lumea o întrebă ce o supără, ea le spuse că are un mesaj de la Lorenzo pentru ei. Şi că nu poate avea odihnă până când nu-l transmite. Vă puteţi închipui cât de înspăimântaţi trebuie să fi fost cu toţii s-o audă vorbind iar despre acest Lorenzo, acest spirit care o posedase, însă i-au spus:

— Prea bine, suntem gata să ascultăm mesajul.

Dar Monna Mina nu şi-l mai putea aduce aminte şi se puse iarăşi pe plâns şi toată lumea rămase îngrozită. Poate că iar o să-şi piardă minţile, îşi făceau ei griji cu glasurile scăzute.

Însă înţeleaptă Santa Caterina îi dădu Monnei Mina o pană şi îi zise:

— Draga mea, lasă-l pe Lorenzo să-şi scrie mesajul cu mâna ta.

— Dar eu nu ştiu să scriu! zise Mina.

— Nu, dar dacă Lorenzo are această deprindere, mâna lui o va mişca pe-a ta.

Astfel că Monna Mina luă pana şi se aşeză, aşteptând un răstimp ca mâna să i se mişte, iar Santa Caterina se rugă pentru ea. Într-un sfârşit, Monna Mina se ridică fără o vorbă şi ieşi şi se duse la scări ca o somnambulă, şi coborî, coborî, până în profunzimile beciului, şi toată lumea o urmă. Şi când intră în cămăruţa în care o găsiseră, se duse la zid şi începu să-şi treacă degetul peste el, ca şi cum ar fi scris, iar bărbaţii înaintară cu torţele şi se uitară la ce făcea. O întrebară ce scrie, dar Monna Mina le spuse doar atât:

— Citiţi!

Iar când ei îi ziseră că e ilizibil ceea ce scrie ea, le spuse:

— Ba nu, e acolo, nu vedeţi?

În cele din urmă, Santa Caterina trimise un băiat să aducă vopsea de haine de la atelierul tatălui ei şi o puse pe Monna Mina să-şi înmoaie degetul în vopsea şi să traseze conturul a ceea ce scrisese deja. Şi Monna Mina, femeia asta care nu învăţase niciodată să scrie sau să citească,

umplu zidul, iar ceea ce scrise îi făcu pe toţi bărbaţii aceia de vază să fie cuprinşi de fiori de teamă. Acesta e mesajul pe care spiritul lui Lorenzo a silit-o pe Monna Mina să-l scrie:

Blestem pe casa lor şi pe a ta.
Cu toţii veţi pieri în foc şi sânge.
Copiii voştri veşnic vor jeli sub luna cea nebună
Pan' ce veţi îndrepta ale voastre păcate
şi veţi îngenunchea ,naintea Fecioarei Preacurate,
Iar Giulietta se va trezi, pe-al ei Romeo să-l vadă.

După ce termină de scris, Monna Mina se prăbuşi în braţele mirelui ei, chemându-l pe nume, şi îl rugă să o scoată afară din încăpere, căci sarcina ei se încheiase. Astfel că el aşa făcu, plângând de uşurare, şi o duse sus, la lumină, iar Monna Mina nu mai vorbi niciodată cu glasul lui Lorenzo. Însă ea nu uită în veci ce păţise şi hotărî că voia să înţeleagă cine fusese Lorenzo şi de ce vorbise prin ea, cu toate că socrul ei făcu tot ce-i stătu în putinţă să îi ascundă adevărul.

Monna Mina era o femeie încăpăţânată, o adevărată Tolomei. Atunci când soţul îi era plecat cu negoţul, îşi petrecea multe ore cu Monna Cecilia, ascultând poveşti despre trecut şi punând multe întrebări. Şi chiar dacă, la început, bătrânei i-a fost teamă, ştia totuşi că trecerea acestei grele poveri asupra altcuiva, astfel încât adevărul să nu moară odată cu ea, îi va aduce liniştea.

Monna Cecilia îi povesti Monnei Mina că, exact acolo unde scrisese ea pe zid blestemul acela teribil, era locul unde, cu mulţi ani în urmă, un tânăr călugăr pe care-l chema Lorenzo fusese ţinut închis şi torturat până la moarte.

— Dar cine? întrebă Monna Mina, aplecându-se peste masă pentru a strânge mâinile noduroase ale Monnei Cecilia între mâinile ei. Cine i-a făcut aşa ceva şi de ce?

— Un bărbat la care de multă vreme am încetat să mă mai gândesc ca la tatăl meu, răspunse Monna Cecilia,

plecându-şi capul de supărare.

Monna Cecilia îi explică apoi că acest bărbat condusese casa Salimbeni pe vremea Marii Ciume şi că făcuse asta ca un tiran. Unii au încercat să-i găsească scuze, spunând că, atunci când era copil, bandiţi de-ai Tolomeilor îi omorâseră mama chiar sub ochii săi, dar asta nu era o scuză pentru ca un bărbat să facă acelaşi lucru altora. Şi asta făcea Salimbeni. Era crud cu duşmanii şi sever cu familia. De câte ori se sătura de o soţie, o închidea în casa de la ţară şi îi instruia pe servitori să nu-i dea suficient de mâncare. Cum murea, se însura din nou. Pe măsură ce el îmbătrânea, soţiile erau din ce în ce mai tinere, dar, în cele din urmă, nici măcar tinereţea nu-l mai mulţumea şi, de disperare, a căpătat o dorinţă nefirească pentru o fată ai cărei părinţi chiar el poruncise să fie omorâţi. Numele ei era Giulietta.

În ciuda faptului că Giulietta era deja măritată în taină cu altul şi că se credea că Fecioara Maria binecuvântase tânărul cuplu, în schimbul unui jurământ solemn, Salimbeni o sili pe fată să se mărite cu el, iar făcând asta, el îl provocă pe cel mai cumplit duşman pe care l-ar fi putut avea un om. Căci toată lumea ştia că Fecioarei Maria nu-i plăcea amestecul oamenilor în planurile ei, astfel că ea îl pedepsi cu un blestem foarte jenant.

Căci în noaptea nunţii, mirele se pomeni incapabil să-şi facă datoria, iar această stare nenorocită persistă multe săptămâni, până când, în cele din urmă, zvonul că doamna nu era doamnă încă şi că această căsătorie va rămâne doar cu numele făcu înconjurul oraşului. Ai fi crezut că vestea îi va da noi speranţe iubitului fetei, însă şi el suferea de pe urma pedepsei Preacuratei. Pe el îl chema Romeo. Fecioara Maria îi dăruise o mare iubire, iar el îi oferise, în schimb, o promisiune. Se jurase că va dormi cu mireasa lui pe un aşternut consacrat Fecioarei Maria, însă acum, că fata se căsătorise cu altcineva, el nu putea să-şi ţină cuvântul şi plecă din oraş, deznădăjduit. Unii credeau că era la Alexandria, alţii vorbeau de Pământul Sfânt;

adevărul era că se ascundea într-o mănăstire, nu departe, împreună cu prietenul său, fratele Lorenzo, conspirând să-şi ia mireasa înapoi.

În oraş au fost şi unii care începură acum să vorbească pe faţă despre marea nedreptate care se făcuse tânărului cuplu şi să ceară să se dea ascultare Fecioarei, căci de-acum mânia ei cuprinsese întregul oraş, făcându-i pe bărbaţi victime nefericite ale batjocurii nevestelor. Astfel că sienezii pretinseră ca uniunea blestemată dintre Salimbeni şi Giulietta să fie anulată, iar Romeo să fie chemat înapoi acasă, pentru a-şi îndeplini datoria faţă de ambele fecioare, spre binele general al urbei.

Pentru a reduce la tăcere aceste voci, Salimbeni o trimise pe Giulietta la ţară, aşa cum o trimisese cu mulţi ani înainte şi pe mama Monnei Cecilia, ca ea să se ofilească acolo neobservată, oferindu-i lui libertatea de a se recăsători. Numai că soarta avea alte planuri cu tânăra femeie. Cu ajutorul fratelui Lorenzo şi al îngerilor din Ceruri, Romeo pătrunse în temniţa Giuliettei ca să o ajute să evadeze. Însă paznicii prinseră numaidecât de veste, de cum auziră voci în iatacul ei, şi intrară cu forţa, descoperind-o acolo pe soţia stăpânului lor în îmbrăţişarea drăgăstoasă a unui străin.

Fără să şovăie, ei îi uciseră pe amândoi, crezându-i adulterini, şi îl arestară pe fratele Lorenzo ca martor. Însă fratele Lorenzo îi blestemă pe toţi că acţionau împotriva voinţei Preacuratei Fecioare şi, pe drumul înapoi spre Siena, fiul preferat al lui Salimbeni, frăţiorul Monnei Cecilia, Nino, a fost azvârlit de pe cal şi a murit.

În ciuda tuturor acestor insulte şi suferinţe, Salimbeni îl tortură pe fratele Lorenzo. Şi îl invită pe unchiul Giuliettei, Messer Tolomei, să fie martor la pedeapsa insolentului călugăr care le distrusese planurile de unire prin căsătorie a celor două familii învrăjbite. Aceştia erau bărbaţii pe care-i blestema fratele Lorenzo prin vorbele scrise pe zid: Messer Salimbeni şi Messer Tolomei.

După moartea călugărului, Salimbeni îngropă trupul

acestuia sub podeaua din camera de tortură, după obiceiul familiei. Şi le puse pe slugi să spele blestemul de pe zid şi să-l văruiască din nou. Numai că descoperi curând că aceste măsuri nu erau de ajuns ca să îndrepte ceea ce se întâmplase.

Când fratele Lorenzo îi apăru în vis după câteva nopţi, Salimbeni se simţi cuprins de teamă şi sigilă vechea cameră de tortură, ca să închidă acolo spiritul cel rău. Şi începu deodată să asculte vocile oamenilor care spuneau că e blestemat şi că Fecioara Maria şi toţi demonii ei căutau o modalitate de a-l pedepsi. Aceste voci se auzeau pretutindeni: pe stradă, la piaţă, în biserică, şi le auzea chiar şi când era singur-singurel. Iar atunci când, într-o noapte, în Palazzo Salimbeni a izbucnit un mare incendiu, Salimbeni a fost sigur că asta făcea parte din blestemul fratelui Lorenzo, care vestise că familia lui avea „să piară în foc şi sânge”.

Cam în această vreme ajunseră la Siena zvonurile despre Marea Ciumă. Pelerinii veneau din Orient cu poveşti despre o ciumă teribilă care omorâse mai multe sate decât o armată puternică, însă cei mai mulţi considerau că era ceva care îi lovea numai pe păgâni. Erau siguri că Fecioara Maria îşi va întinde mantia protectoare asupra Sienei, aşa cum făcuse de nenumărate ori înainte, şi că rugăciunile şi lumânările vor ţine răul departe, de-ar fi fost să treacă oceanul şi să-şi pună piciorul în Sfântul Imperiu Roman.

Dar Salimbeni trăia de multă vreme cu iluzia că tot ceea ce se întâmpla bun în juru-i era un efect al inteligenţei sale. Acum că se apropia ceva rău, era firesc ca el să creadă că şi asta era tot din vina sa. Astfel că deveni obsedat de ideea că el şi numai el era cauza tuturor nenorocirilor care i se întâmplau lui şi familiei Tolomei şi că era vina lui că această ciumă ameninţa să ajungă la Siena. În nebunia lui, scoase cadavrul Giuliettei şi pe cel al lui Romeo din pământul nesfinţit în care zăceau şi le făcu un mormânt sacru, pentru a reduce la tăcere vocile oamenilor sau, mai precis, vocile din capul său care-l

învinovăţeau de uciderea tânărului cuplu, a cărui iubire fusese binecuvântată de Ceruri.

Era atât de dornic să facă pace cu fantoma fratelui Lorenzo, că petrecu multe nopţi uitându-se la blestemul scris pe o bucată de pergament, încercând să găsească un mijloc de a îndeplini cererea de „a vă îndrepta păcatele şi a îngenunchea dinaintea Fecioarei”. Aduse chiar de la universitate nişte profesori deştepţi, ca să speculeze despre cum ar putea să o facă pe Giulietta „să se trezească, pe-al ei Romeo să-l vadă”. Ei au fost cei care, până la urmă, au născocit un plan.

Pentru a îndepărta blestemul, au spus ei, Salimbeni trebuia să înceapă să înţeleagă că bogăţiile sunt ceva rău şi că un om care posedă aur nu e un om fericit. Odată ce admitea asta, nu-i va părea rău să dea mari sume din averea sa oamenilor care se consacrau misiunii de a-l scăpa de vinovăţie, cum erau inteligenţii profesori de la universitate. De asemenea, un astfel de om va fi fericit să plătească pentru realizarea unei sculpturi scumpe care va înlătura, în mod sigur, blestemul şi îl va ajuta pe proprietarul ei să doarmă, în sfârşit, bine noaptea, ştiind că doar el, sacrificându-şi banii cei răi, a adus iertare întregului său oraş şi a ajutat la prevenirea ciumei despre care se vorbea.

Statuia, îi spuseră ei, trebuia aşezată pe mormântul Giuliettei şi al lui Romeo şi trebuia îmbrăcată în cel mai pur aur. Ea trebuia să înfăţişeze tânărul cuplu şi să facă acest lucru astfel încât să devină un antidot la blestemul fratelui Lorenzo. Salimbeni trebuia să ia nestematele din cununa nupţială a Giuliettei şi să le folosească drept ochi pentru statuie – două smaralde verzi pentru capul lui Romeo şi două safire albastre pentru capul soţiei lui. Iar sub statuie, pe o inscripţie, trebuia scris:

„Aici doarme credincioasa şi iubitoarea Giulietta
Care prin dragostea şi mila lui Dumnezeu
Va fi trezită de Romeo, soţul ei legiuit.
La un ceas de graţie divină”.

În felul acesta, Salimbeni putea să recreeze momentul învierii lor, permiţându-le celor doi tineri iubiţi să se vadă din nou unul pe altul, pe veci, şi permiţându-le tuturor cetăţenilor Sienei să vadă sculptura şi să-l numească pe Salimbeni un om generos şi pios.

Pentru a confirma această impresie, însă, Salimbeni trebuia să ia măsuri să ţeasă o poveste despre propria-i bunăvoinţă şi să comande o istorisire care să-l elibereze cu totul de vină. Povestea trebuia să fie despre Romeo şi Giulietta şi să conţină multă poezie şi multă confuzie, aşa cum face arta de calitate, căci un povestitor talentat, plin de neadevăruri uimitoare, impune mult mai multă atenţie decât unul sincer.

Cât despre oamenii care nu vor trece sub tăcere chestiunea vinovăţiei lui Salimbeni, ei trebuiau reduşi la tăcere, fie dându-li-se aur în mâini, fie înfigându-li-se fier în spate. Căci numai scăpând de astfel de limbi răutăcioase putea Salimbeni să spere să fie purificat cândva în ochii oamenilor şi să-şi croiască drum înapoi în rugăciunile lor şi, astfel, spre urechile sfinte din Ceruri.

Acestea au fost recomandările date de profesorii universitari, iar Salimbeni se apucă să le îndeplinească solicitările cu mult avânt. Mai întâi, urmându-şi propriul sfat, se asigură de tăcerea profesorilor, înainte ca aceştia să-l poată calomnia. Apoi îl angajă pe Maestrul Ambrogio, marele artist, să supravegheze munca la statuia din aur. Şi, după ce aceasta a fost gata – iar preţioşii ochi puşi la locul lor –, puse doi paznici permanenţi în capelă, ca să apere cuplul nemuritor.

Însă nici statuia şi nici paznicii nu reuşiră să ţină Ciuma departe. Cumplita molimă pustii Siena timp de un an, acoperind trupurile sănătoase cu buboaie negre şi omorând pe toţi cei pe care-i atingea. Jumătate din întreaga populaţie pieri – pentru fiecare ins care trăia, murea altul. În cele din urmă, nu mai rămaseră destui supravieţuitori ca să îngroape cadavrele. Străzile erau pline de putreziciune şi sânge, iar cei care mai puteau să

mănânce mureau de foame din lipsă de hrană.

După ce se termină, lumea se schimbase. Trecutul fusese şters cu buretele din memoria oamenilor, la bine şi la rău. Cei care supravieţuiseră erau prea ocupaţi cu nevoile lor ca să le mai pese de artă şi bârfe, astfel că povestea lui Romeo şi a Giuliettei se transformă în nimic mai mult decât un ecou palid dintr-o altă lume, de care se amintea ocazional, dar mai mult în fragmente. Cât despre mormânt, el dispăru pentru totdeauna, îngropat sub un munte al morţii, şi puţini mai rămăseseră care să cunoască valoarea statuii. Maestrul Ambrogio, care fixase personal nestematele şi ştia ce sunt, a fost unul dintre miile de sienezi care au murit în timpul Ciumei.

După ce Monna Mina auzi tot ce ştia Monna Cecilia despre fratele Lorenzo, hotărî că mai era ceva ce se putea face pentru a împăca fantoma. Astfel că, într-o zi, când soţul ei păruse deosebit de îndrăgostit de ea înainte de a pleca de acasă cu treburi, ea le porunci la patru slugi destoinice să o urmeze în beci şi să spargă podeaua din camera de tortură.

Desigur că servitorii nu au fost fericiţi să primească această sarcină morbidă, dar, văzând-o pe stăpâna lor că stătea atât de răbdătoare în vreme ce ei munceau, îndemnându-i cu promisiuni de prăjituri şi dulciuri, ei nu îndrăzniră să se plângă.

În tot cursul dimineţii, găsiră oase nu de la unul, ci de la mai mulţi oameni. La început, descoperirea morţii şi a molestării le făcu greaţă la stomac, dar când văzură că Monna Mina, deşi palidă, nu se clintea, îşi învinseră în curând groaza şi îşi luară uneltele, ca să continue munca. Şi, pe măsură ce ziua înainta, au fost cu toţii cuprinşi de o admiraţie arzătoare faţă de această tânără femeie, care era atât de hotărâtă să scape casa de răul din vechime.

După ce s-au scos toate osemintele, Monna Mina îi puse pe servitori să le înfăşoare în giulgiuri şi să le ducă la cimitir, cu excepţia rămăşiţelor de dată mai recentă de care era sigură că aparţineau, de bună seamă, fratelui Lorenzo. Nu prea sigură ce anume să facă, ea stătu o

vreme în faţa scheletului, uitându-se la crucifixul pe care acesta îl avea încleştat în mână, până când în minte i se contură un plan.

Înainte de căsătorie, Monna Mina avusese un confesor, un om sfânt şi minunat, care provenea din sud, din oraşul Viterbo, şi care-i povestise adesea despre catedrala din oraş, numită San Lorenzo. Oare nu era acesta locul potrivit pentru a trimite rămăşiţele pământeşti ale călugărului, se întrebă ea, astfel încât cucernicii săi fraţi să-l poată ajuta să se odihnească în pace, în sfârşit, departe de Siena, care-i provocase suferinţe atât de greu de închipuit?

Când soţul ei se întoarse acasă în acea seară, Monna Mina avea totul pregătit. Osemintele fratelui Lorenzo erau de-acum într-un sicriu din lemn, gata să fie încărcat în căruţă, şi le scrisese o epistolă preoţilor de la San Lorenzo, explicându-le atât cât să-i facă să înţeleagă că în sicriu se afla un om care merita să i se curme suferinţele. Singurul lucru care-i lipsea era permisiunea soţului ei şi nişte bani pentru ca misiunea să fie lansată, dar Monna Mina era o femeie care învăţase repede, în doar câteva luni de căsnicie, cum putea o seară plăcută să scoată asemenea lucruri de la soţul ei.

A doua zi de dimineaţă, înainte să se fi ridicat ceaţa din Piazza Salimbeni, ea stătu la fereastra de la dormitor, cu soţul ei dormind fericit în patul din spatele ei, şi privi cum pleacă spre Viterbo căruţa cu sicriul. Avea agăţat la gât crucifixul fratelui Lorenzo, curăţat şi lustruit. Primul ei impuls fusese să-l pună în sicriu, alături de osemintele călugărului, dar, în cele din urmă, alesese să-l păstreze, ca semn al legăturii mistice dintre ei.

Nu înţelegea încă de ce călugărul voise să vorbească prin intermediul ei şi îi silise mâna să scrie un blestem vechi, care atrăsese nenorocirea asupra propriei ei familii, dar avea sentimentul că făcuse asta din bunătate, ca să-i spună că ea trebuia să găsească un leac. Şi, până când îl găsea, ea avea să păstreze crucifixul pentru ca acesta să-i amintească de cuvintele de pe zid şi de omul ale cărui

ultime gânduri nu fuseseră pentru sine însuşi, ci pentru Romeo şi Giulietta.

VII.I

Iubită Julieta. Te îndreaptă
Cu mine spre serbare.
Sunt urzite
Nopţi fericite, zile fericite…[37]

După ce Maestrul Lippi se opri din citit, am rămas o vreme tăcuţi. Iniţial, scosesem textul în italiană ca să ajungem la subiectul legat de faptul că Alessandro era Romeo, iar eu o proastă, însă de-aş fi ştiut că el ne va purta prin locuri atât de sumbre, l-aş fi lăsat în poşetă, în loc să stric petrecerea, aşa cum am făcut-o.

— Bietul frate Lorenzo! zise Janice cu o grimasă de compasiune scârbită. Pentru el nu a existat un sfârşit fericit.

— Întotdeauna am considerat că Shakespeare l-a lăsat, mult prea uşor, să scape nepedepsit, am spus eu, încercând să adopt un ton mai vesel. Iată-l în *Romeo şi Julieta*, mergând prin cimitir cu mâinile pline de sânge, cu cadavre împrăştiate peste tot, şi chiar recunoscând că el se află în spatele întregii înşelătorii cu poţiunea pentru somn… şi gata. Ai crede că musiu Capoletto şi musiu Montecchio ar vrea să-i dea măcar o bătăiţă.

— *Poate că i-au dat, după ce principele a părăsit scena, zise* Janice, *DE judecată n-o să scape nimeni. / Vor fi iertaţi, sau pedepsiţi cu-asprime/ Toţi veronezii…*” suna ca şi cum povestea nu s-a terminat doar pentru că s-a lăsat cortina.

— E clar că nu s-a terminat, am spus, aruncând o privire la textul pe care Maestrul Lippi tocmai ni-l citise. Şi, după părerea mamei, nici azi nu s-a terminat.

— Asta e foarte îngrijorător, zise Maestrul Lippi, încă încruntându-se din cauza faptelor rele ale bătrânului Salimbeni. Dacă e adevărat că fratele Lorenzo a scris un astfel de blestem, cu exact acele cuvinte, atunci, teoretic, el ar trebui să fie veşnic, până când… verifică textul ca să

37 *Romeo şi Julieta*, actul I, scena a III-a.

fie sigur de formulare:

„… Pân’ ce *veţi* îndrepta *ale* voastre *păcate*
Şi veţi îngenunchea ’naintea Fecioarei Preacurate*,*
Iar Giulietta *se va* trezi*,* pe*-al* ei *Romeo* să*-l* vadă”*.*

— OK, făcu Janice, care nu fusese niciodată un mare fan al bolboroselilor superstiţioase. Aşadar, am două întrebări. Unu: cine e acest „voi”?

— Asta este evident, căci el aruncă un „blestem pe casa lui şi pe a ta”, am intervenit eu. E limpede că se referă la Salimbeni şi la Tolomei, care se aflau chiar acolo, în beci, torturându-l. Şi cum eu şi cu tine suntem din casa Tolomei, şi noi suntem blestemate.

— Auzi la tine! se răţoi Janice. Din casa Tolomei! Ce contează numele?

— Nu e doar un nume, i-am spus. Genele *şi* numele. Mama avea genele, iar tata avea numele. Lovitură dublă asupra noastră, surioară!

Janice nu era prea încântată de logica mea, dar ce-ar fi putut să facă?

— OK, aşa e, spuse ea. Dar mai am o întrebare, şi anume: *dacă* chiar crezi în acest blestem, atunci ce? Cum poate fi cineva atât de prost încât să creadă că-l poate opri? Că aici nu vorbim doar de căinţă. E vorba de a *îndrepta* afurisitele de păcate! Cum ar trebui să facem asta? Să-l dezgropăm pe bătrânul Salimbeni şi să-l facem să se răzgândească?

Se uită la noi cu un aer războinic, de parcă eu şi Maestrul îi creaserăm această problemă.

— De ce să nu zburăm pur şi simplu înapoi acasă şi să lăsam prostia asta de blestem aici, în Italia? De ce trebuie să ne pese?

— Pentru că mamei i-a păsat, am răspuns eu cu simplitate. Asta e ceea ce a vrut: să-l înfrunte şi să pună capăt blestemului. Acum trebuie să facem noi asta, în locul ei. Îi datorăm acest lucru.

Janice îndreptă spre mine crenguţa de rozmarin:

— Îi datorăm un rahat! începu ea, dar de îndată ce văzu cum îmi îngustez ochii, se abţinu şi spuse, cu mai

mult calm: Dacă e să-i datorăm ceva, îi datorăm să rămânem în viaţă.

M-am jucat cu crucifixul de la gât:

— Exact la asta mă refer. Dacă vrem să trăim fericite până la adânci bătrâneţi, atunci, după părerea mamei, *trebuie* să punem capăt blestemului. Eu şi cu tine, Giannozza. Nu a mai rămas nimeni altcineva care s-o facă.

Din felul în care s-a uitat la mine, mi-am dat seama că se dădea pe brazdă, înţelegând că aveam dreptate. Însă nu-i plăcea asta:

— Asta e prea de tot. Însă OK, să presupunem pentru o clipă că *există* cu adevărat un blestem şi că, dacă nu-i punem capăt, chiar ne *va ucide*, aşa cum i-a omorât pe mama şi pe tata. Întrebarea e *cum*? Cum îi punem capăt?

I-am aruncat o privire Maestrului. Fusese neobişnuit de atent şi de prezent toată seară – şi încă mai era – însă nici măcar el nu avea răspunsul la întrebarea lui Janice.

— Nu ştiu, am mărturisit. Dar bănuiesc că statuia din aur joacă un rol. Şi poate că şi pumnalul şi *cencio*-ul, deşi nu văd cum.

— O, grozav, avem un plan! Doar că habar n-avem unde e statuia, nu avem nici măcar un indiciu. Povestea spune doar că Salimbeni „le-a făcut un mormânt sacru şi a pus paznici la capelă”, dar asta ar putea însemna oriunde! Aşa că… nu ştim unde e statuia, iar tu ai pierdut pumnalul şi cencio-ul! Sunt uimită că ai reuşit să păstrezi crucifixul, dar bănuiesc că asta s-a întâmplat pentru că el nu are nicio semnificaţie!

M-am uitat la Maestrul Lippi:

— Cartea pe care o aveai dumneata, care vorbea despre „Ochii Julietei” şi mormântul ei… eşti sigur că nu zicea nimic în ea despre unde se află acesta? Când am discutat noi despre asta, mi-ai spus doar să merg să-l întreb pe Romeo.

— Şi te-ai dus?

Am făcut o grimasă:

— Nu! Bineînţeles că nu! Nici măcar n-am ştiut cine e Romeo, până în după-amiaza asta.

— Atunci de ce nu-l întrebi cu prima ocazie când îl vezi? zise Maestrul Lippi, neînţelegându-mi lipsa subită de isteţime.

Era miezul nopţii când m-am întors cu Janice la Hotel Chiusarelli. Cum am intrat în hol, *direttore* Rossini se ridică din spatele tejghelei de la recepţie şi îmi dădu un vraf de bileţele împăturite.

— Căpitanul Santini a sunat la cinci după-amiază, mă informă el, şi era limpede că mă socotea vinovată că nu fusesem în camera mea la ora aia, aşteptând telefonul. Şi de multe ori după aceea. Ultima oară când a sunat a fost…

Se aplecă să se uite la ceasul de pe perete, apoi continuă:

— Acum şaptesprezece minute.

M-am strâmbat:

— I-ai spus de sora mea?

Sprâncenele lui *direttore* Rossini se arcuiră până la jumătatea frunţii la auzul aluziei că mi-ar fi trădat încrederea. Îmi răspunse pe un ton acru:

— Cum să nu, bineînţeles. I-am zis că dumneata şi sora dumitale aţi fost luate de un autobuz plin cu fotbalişti celebri de la Milano.

Şi eu, şi Janice am izbucnit în râs la gluma lui, dar *direttore* Rossini se întorsese deja la hârtiile lui, prefăcându-se că nu era încântat că ne făcuse să râdem.

În ciuda multelor mesaje de la Alessandro – dovadă a interesului său deosebit de a şti pe unde eram – eu şi Janice am chicotit până am ajuns sus. Însă de cum am intrat în cameră, am fost întâmpinate de o briză răcoroasă care venea dinspre uşa de la balcon, care se deschisese singură, fără urme evidente de intrare prin efracţie. Încruntându-mă, am verificat repede să nu lipsească niciunul din documentele din cutia mamei. O lăsaserăm acolo, pe birou, căci eram convinse că nu conţinea nimic care să semene cu o hartă a comorii.

— „Te rog să mă suni”, citi Janice, frunzărind prin mesajele de la Alessandro, unul câte unul. „Te rog să mă

suni” „Eşti liberă la cină?” „Eşti bine?” „Te rog să mă suni”…

M-am scărpinat în cap:

— N-am încuiat noi uşa de la balcon înainte să plecăm? îmi amintesc precis că am încuiat-o.

Ne-am uitat una la alta.

— Lipseşte ceva? întrebă Janice, aruncând mesajele lui Alessandro pe pat.

— Nu, toate hârtiile sunt aici.

— Plus că jumătate din Poliţia din Siena supraveghează camera ta, zise ea, dându-şi jos bluza în faţa ferestrei.

— Dă-te la o parte din faţa ferestrei! am ţipat eu, trăgând-o de acolo.

Janice râse încântată:

— De ce? Măcar o să afle că nu dormi cu un *bărbat*!

Însă când mi-a văzut faţa, a devenit serioasă:

— Haide, Jules, nu lua totul prea în serios.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, am bombănit eu, aşezându-mă pe marginea patului. Tu nu eşti Julieta.

— Şi nici tu nu eşti, zise Janice, aşezându-se lângă mine. Eşti doar o fată care a avut o mămică trăsnită. La fel ca şi mine. Uite, ştiu că vrei să mergi la petrecerea asta.

Îşi puse un braţ în jurul meu şi continuă:

— Aşa că du-te. Ai binecuvântarea mea. Vreau doar… sper că n-o s-o iei foarte literal. Toată chestia asta cu Romeo şi Julieta. Shakespeare nu e Dumnezeu. Nu el te-a creat şi nu e el stăpânul tău. Tu eşti. El e doar un om care aşterne cuvinte pe hârtie.

Chiar atunci sună telefonul, întrerupând momentul nostru de apropiere. Şi când, în cele din urmă, am pus receptorul jos – după ce l-am asigurat pe Alessandro că sunt bine, singură şi gata de plecare a doua zi, la ora două, când venea să mă ia cu maşina – Janice era la duş, cântând un blues şi distrându-se de minune de una singură.

Mai târziu, ne-am întins amândouă în pat şi ne-am uitat încă o dată prin carneţelul mamei. Acum că ştiam povestea din spatele statuii, schiţele ei cu bărbatul care

ţinea în braţe o femeie căpătau sens. Însă în desene nu era, totuşi, nimic care să indice locul unde era mormântul. Majoritatea paginilor erau haşurate cu schiţe şi mâzgălituri, o singură pagină era unică, în sensul că avea un chenar din trandafiri cu cinci petale şi un citat din *Romeo şi Julieta*, scris într-o manieră foarte elegantă:

Şi de-ai găsi şi lucruri ascunse
În scânteierea ochilor mei
Vei desluşi pe margini frumosu-ţi tom.

Se dovedi a fi singurul citat explicit din Shakespeare din tot caietul, iar asta ne făcu pe amândouă să ne oprim un pic.

— Asta e ceea ce spune mama Julietei despre Paris, am spus eu. Numai că e greşit. Nu e „frumosu-ţi tom” sau „ochii mei”, ci *„acest* frumos tom” şi „ochii *săi”*.

— Poate l-a citat ea greşit? sugeră Janice.

M-am uitat urât la ea:

— Mama să-l citeze greşit pe Shakespeare? Nu prea cred. Cred că a făcut asta intenţionat. Ca să transmită un mesaj cuiva.

Janice se ridică în capul oaselor. Întotdeauna îi plăcuseră ghicitorile şi secretele şi, pentru prima oară de când sunase Alessandro, ea păru sincer entuziasmată:

— Deci, care-i mesajul? Cineva este, în mod evident, ascuns. Dar nu-l putem găsi. Corect?

— Vorbeşte despre un *tom*. Mie mi se pare că e vorba despre o carte.

— Nu o singură carte, ci două: cartea *noastră* şi cartea *ei*, sesiză Janice. Îşi numeşte propria carte *ochii* ei, ceea ce mie îmi pare că seamănă mult cu un caiet cu schiţe…

Ea lovi cu degetele pe pagina carneţelului mamei:

— …ca în această carte. Nu eşti de acord cu mine?

— Dar nu scrie nimic pe margini… am început eu să răsfoiesc prin caiet şi acum, pentru prima oară, am observat amândouă toate cifrele care erau notate, aparent

la întâmplare, pe marginile paginilor. Dumnezeule! Ai dreptate! Cum de n-am văzut noi astea mai devreme?

— Pentru că nu ne uitam după ele, zise Janice, luându-mi cartea. Dacă aceste cifre nu se referă la pagini şi rânduri, poţi să-mi spui cum vrei tu.

— Dar pagini şi rânduri din ce? am întrebat.

Adevărul ne izbi în aceeaşi clipă pe amândouă.

Dacă acel carneţel era tomul *ei*, atunci ediţia ieftină din *Romeo şi Julieta* – singura altă carte din cutie – trebuia să fie tomul *nostru*. Iar cifrele pentru pagini şi rânduri trebuiau să se refere la anumite pasaje din piesa lui Shakespeare. Foarte potrivit.

Ne-am repezit amândouă să luăm prima cartea, împiedicându-ne una de alta. Însă niciuna dintre noi nu găsi ceea ce căuta. De-abia acum ne-am dat seama că dispăruse de când plecaserăm din cameră în după-amiaza aceea. Cărţulia zdrenţuită nu mai era acolo.

Janice dormea întotdeauna neîntoarsă. Faptul că putea să doarmă în timp ce-i suna soneria de la ceas, fără ca măcar să se întindă să apese pe buton, obişnuia pe vremuri să mă enerveze la culme. La urma urmei, camerele noastre erau vizavi una de alta şi noi dormeam întotdeauna cu uşile întredeschise. De disperare, mătuşa Rose a căutat în toate magazinele de ceasuri un ceas deşteptător care să sune suficient de monstruos încât s-o scoale din pat pe sora mea, ca să meargă la şcoală. Nu a reuşit niciodată. În timp ce eu am avut pe noptieră un ceas deşteptător drăgălaş, Disney, până când am plecat la facultate, Janice s-a pricopsit cu o drăcie industrială, pe care Umberto o modificase personal cu un patent pe blatul din bucătărie şi care suna ca sirena de evacuare de la o centrală electrică nucleară. Şi, cu toate acestea, singura care se trezea – de obicei cu un scâncet de groază – eram eu.

Deşteptându-mă lângă ea în dimineaţa de după cina cu Maestrul Lippi, am fost uimită s-o văd trează, stând întinsă în pat şi privind la primele raze aurii ale zorilor,

care se strecurau printre jaluzele.

— Ai visat urât? am întrebat-o, gândindu-mă la fantomele fără nume care trăseseră de mine de colo până colo în vise, toată noaptea.

— N-am putut să dorm, a răspuns ea, întorcându-se spre mine. O să merg până la casa mamei azi. Cu motocicleta. Oferta e încă valabilă, poţi să vii cu mine.

Însă mi-am dat seama că ştia deja că n-o să merg cu ea.

Când, la ora două, veni Alessandro să mă ia cu maşina, stăteam pe treptele de la intrarea în Hotel Chiusarelli, cu o geantă pentru weekend la picioare, flirtând cu soarele printre crengile de magnolie. De cum i-am zărit maşina oprind, am simţit dansul înnebunit al şoriceilor din stomac. Poate din cauză că era Romeo, poate din cauză că intrase ilegal în camera mea o dată sau de două ori, sau poate doar pentru că, aşa cum ar fi spus Janice, trebuia să-mi fac un control la cap. Era tentant să dau vina pentru toate pe apa din Fontebranda, însă s-ar fi putut argumenta că *pazzia* mea, nebunia mea, începuse cu mult, foarte mult timp înainte de asta. Cu cel puţin şase sute de ani înainte.

— Ce-ai păţit la genunchi? mă întrebă el, venind pe alee şi oprindu-se chiar în faţa mea, ilustrând convingător virtuţile unei perechi de blugi şi ale unui tricou.

Până şi Umberto ar fi trebuit să fie de acord că Alessandro arăta remarcabil de demn de încredere, în ciuda ţinutei casual, dar, la urma urmei, Umberto era, în cel mai bun caz, un ticălos, aşa că de ce aş mai fi trăit încă potrivit codului său moral?

Gândul la Umberto îmi provocă un junghi în inimă. De ce toţi oamenii la care ţineam – poate cu excepţia mătuşii Rose, care fusese, practic, non-dimensională – aveau întotdeauna şi o latură întunecată?

Scuturându-mă din melancolie, am tras de fustă să-mi acopăr urmele mersului târâş prin *Bottini,* din ziua precedentă, şi i-am răspuns:

— M-am împiedicat de realitate.

Alessandro se uită la mine întrebător, dar nu zise nimic. Aplecându-se, îmi luă geanta de voiaj şi am observat acum, pentru prima oară, vulturul Marescotti de pe antebraţul său. Era straniu să mă gândesc că tatuajul fusese acolo tot timpul, pur şi simplu zgâindu-se la mine, atunci când am băut apă din mâinile lui la Fontebranda…; ei, dar lumea era plină de păsări, iar eu nu eram, cu siguranţă, o cunoscătoare.

Era ciudat să mă aflu din nou în maşina lui, de data asta pe scaunul din dreapta. Se întâmplaseră atât de multe de la sosirea mea în Siena cu Eva Maria – unele dintre ele drăguţe, altele din contră – şi asta, în parte, mulţumită lui. În timp ce ieşeam din oraş, nu-mi stătea pe limbă decât un singur subiect, dar nu mi-a venit să-l aduc în discuţie. Nici nu mă puteam gândi la altceva despre care să discutăm şi care să nu ducă, în mod inevitabil, tot la mama tuturor întrebărilor: de ce naiba nu-mi spusese că el e Romeo?

Ca să fiu cinstită, nici eu nu-i spusesem lui totul. De fapt, nu-i spusesem mai nimic despre investigaţiile mele, patetice, recunosc, privind statuia din aur şi nu-i spusesem absolut nimic despre Umberto şi Janice. Dar cel puţin îi spusesem de la început cine sunt şi fusese decizia lui să nu mă creadă. Desigur… îi spusesem că sunt Giulietta Tolomei doar ca să-l împiedic să descopere că sunt Julie Jacobs, aşa că probabil că asta nu conta prea mult, cu adevărat, în jocul cel mare de-a cine e vinovat.

— Eşti foarte tăcută astăzi, zise Alessandro, aruncându-mi o privire în timp ce şofa. Am senzaţia că e din vina mea.

— Nu ai mai apucat să-mi povesteşti despre bunicul tău, am contracarat eu, punându-mi deocamdată un capac deasupra conştiinţei.

El râse:

— Asta era? Nu-ţi face griji, până ajungem la Val d'Orcia o să ştii mai multe despre bunicul meu decât ai vrea. Însă, mai întâi, spune-mi ce anume ştii deja, ca să nu repet.

Am încercat să-i citesc profilul, dar nu am putut.

— Adică… ce ştiu despre familia Salimbeni?

Ca întotdeauna când pomeneam de familia Salimbeni, el zâmbi obosit. Acum, desigur, ştiam de ce.

— Nu. Spune-mi ce ştii despre propria ta familie, despre Tolomei. Spune-mi tot ce ştii despre ce s-a întâmplat în 1340.

Aşa că i-am spus. Pe parcursul următoarei ore, i-am povestit istoria pe care o pusesem cap la cap din mărturisirea fratelui Lorenzo, scrisorile Giuliettei către Giannozza şi jurnalul Maestrului Ambrogio, iar el nu mă întrerupse nici măcar o singură dată. După ce am ajuns la finalul dramei de la Rocca di Tentennano, m-am întrebat fugar dacă ar trebui să trec la menţionarea poveştii în italiană despre Monna Mina cea posedată şi blestemul de pe zid al fratelui Lorenzo, dar am hotărât să nu o fac. Era prea ciudat, prea deprimant şi, în afară de asta, nu voiam să mă bag din nou în subiectul statuii cu ochi din nestemate, după ce negasem categoric că aş şti ceva despre ea, în ziua aceea la Poliţie, când Alessandro mă întrebase prima oară.

— Aşa că au murit la Rocca di Tentennano, am încheiat eu. Nu de un pumnal şi de o fiolă cu otravă, ci de o poţiune pentru somn şi o suliţă în spate. Fratele Lorenzo a văzut totul cu ochii săi.

— Şi cât din toate astea ai inventat tu? mă tachină Alessandro.

Am ridicat din umeri:

— Ici şi colo câte-un pic. Doar cât să umplu golurile. M-am gândit c-ar putea să facă povestea mai interesantă. Nu schimbă esenţialul, însă…

M-am uitat la el şi am văzut că se strâmba.

— Ce e? l-am întrebat.

— Esenţialul nu e ceea ce crede majoritatea oamenilor. După părerea mea, povestea ta – şi *Romeo şi Julieta* de asemenea – nu e despre iubire. E despre politică, iar mesajul e simplu: când bătrânii se luptă, cei care mor sunt tinerii.

— Asta e cât se poate de lipsit de romantism din

partea ta, am chicotit eu.

Alessandro ridică din umeri:

— Nici Shakespeare nu a văzut povestea de dragoste. Uită-te şi tu cum îi portretizează. Romeo e niţel cam plângăcios, iar Julieta e adevăratul erou. Gândeşte-te la asta. El bea otrava. Ce fel de bărbat bea otravă? *Ea* este cea care se înjunghie singură cu pumnalul lui. Ca un bărbat.

Nu m-am putut abţine să nu râd de el:

— Poate că asta e valabil pentru Romeo al lui Shakespeare. Însă *adevăratul* Romeo Marescotti nu a fost deloc un om plângăcios. Era dur ca fierul.

M-am uitat spre el, ca să-i văd reacţia, şi l-am surprins zâmbind. Am continuat:

— Nu e niciun mister de ce l-a iubit Giulietta.

— De unde ştii că l-a iubit?

— Nu este evident? am ripostat eu, începând să-mi ies niţel din pepeni. Îl iubea atât de mult, încât atunci când Nino a încercat să o seducă, ea s-a sinucis ca să-i rămână credincioasă lui Romeo, chiar dacă ei doi nu ajunseseră niciodată… prea departe, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

M-am uitat la el cu un aer belicos:

— Presupun că ţie asta ţi se pare ridicol, nu?

— Ba bine că nu! zise Alessandro, trecând pe cealaltă bandă ca să depăşească o maşină. Gândeşte-te şi tu. Nino nu era chiar aşa de rău…

— Nino era un nelegiuit neruşinat!

— Poate că era neruşinat de bun în pat, pară el. De ce să nu afle? Ea ar fi putut să se sinucidă oricând în dimineaţa următoare. Iată *aici* o lecţie pe care s-o înveţe un bărbat!

— Cum poţi să spui aşa ceva? am protestat eu, sincer supărată. Nu cred că tu chiar vorbeşti serios! Dacă ai fi Romeo, nu ai vrea ca Julieta să… îl încerce pe Paris!

El râse zgomotos:

— Ei, şi tu! Doar tu eşti aia care mi-a spus că eu sunt Paris! Bogat, chipeş, rău. Bineînţeles că vreau ca Julieta să facă o încercare cu mine! se uită el spre mine şi rânji,

supărarea mea făcându-i plăcere. Ce fel de Paris aş fi dacă nu aş vrea asta?

— Şi când, mai exact, ai plănuit să se întâmple asta? l-am întrebat, trăgând încă o dată în jos de fustă.

— De ce n-am discuta despre asta la un pahar de vin? zise Alessandro, încetinind.

Fusesem prea absorbită de conversaţia noastră ca să fiu atentă şi la drum, dar acum am văzut că ieşiserăm de mult de pe autostradă şi mergeam pe un drum lăturalnic pustiu, flancat cu pini. Drumul se sfârşea la poalele unui deal înalt, dar, în loc să întoarcă, Alessandro opri într-o parcare goală, năpădită de buruieni.

— Aici stă Eva Maria? am întrebat, incapabilă să zăresc vreo casă prin apropiere.

— Nu, răspunse Alessandro, coborând din maşină şi luând din portbagaj o sticlă şi două pahare. Aici e Rocca di Tentennano. Sau… ce-a mai rămas din ea. Locul în care Nino a încercat să o seducă pe Giulietta. Speram că-mi vei acorda o a doua şansă, îmi făcu el cu ochiul.

Am urcat dealul până sus, la baza fortăreţei în ruine. Părţi din turnul ei imens erau încă în picioare şi am făcut o plimbare în jurul lui, bucurându-ne de priveliştea spectaculoasă a unei Val d'Orcia îmbrăcate într-o paletă îndrăzneaţă de vară. Câmpurile de un galben aprins şi viile verzi se întindeau în jurul nostru cât vedeai cu ochii, iar din loc în loc era câte un petic de albastru sau roşu, acolo unde florile preluaseră conducerea pe pajiştea înverzită. Chiparoşi înalţi mărgineau drumurile care şerpuiau peste terenuri, iar la capătul fiecărui drum se înălţa o fermă. Era genul de peisaj care mă făcea să-mi doresc să nu mă fi lăsat de cursul de artă când aveam unsprezece ani, doar pentru că Janice ameninţase că se înscrie şi ea.

Păşind alături de mine, Alessandro părea extraordinar de natural mergând prin această natură semiorganizată cu o sticlă de Prosecco şi două pahare, aparent deloc grăbit să scoată dopul.

— Nicio posibilitate de a te ascunde de oamenii lui Salimbeni, am spus, ridicând o mână ca să mă feresc de

soare. Chiar ştiau să-şi aleagă locurile.

— Are o importanţă strategică deosebită, aprobă din cap Alessandro. De aici, poţi să conduci lumea.

— Sau, cel puţin, o parte din ea, am sugerat eu.

El ridică din umeri:

— Partea din lume care merită efortul de a fi condusă.

M-am întors ca să privesc construcţia impunătoare din spatele nostru. Ceea ce mai rămăsese din zidurile sale înalte era acoperit cu iarbă şi plante aromatice sălbatice. Contrastul dintre trecut şi prezent nu era nicăieri mai izbitor ca aici. Demult, în Evul Mediu, acest vârf de deal vuia de zgomotul activităţilor oamenilor. Acum era atât de liniştit că puteai să auzi zumzetul fericit al celor mai mici insecte. Cu toate astea, în iarba din jurul nostru zăceau bucăţi stinghere de cărămidă proaspăt fărâmiţată, ca şi cum străvechea construcţie, părăsită ca moartă cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă, încă se mai ridica şi cobora încet, precum pieptul unui uriaş care doarme.

— Aşadar, asta e schema ta diabolică, i-am zis lui Alessandro, întorcându-mă spre el. Să mă aduci aici sus, să mă îmbeţi şi să faci ceea ce Nino nu a putut.

— Ceva de genul ăsta, râse el. Mi-am zis că poate te-ai răzgândit.

M-am dus spre el, încurajată de faptul că era limpede că plănuise dinainte acest picnic:

— Dă-mi voie să ghicesc: vrei să spun că, din partea mea, Romeo poate să se ducă naibii? mi-am încolăcit eu braţele în jurul gâtului său. Prea bine, atunci, ai câştigat.

Bucurându-mă că avea mâinile ocupate cu sticla şi paharele, m-am întins, lipită seducător de el, ca să-i ating buzele cu buzele mele. Însă, de cum mi-a răspuns, am râs şi i-am dat drumul.

— Santa Maria, gemu el, clătinându-se uşor. Dacă aş fi ştiut că-ţi plac atât de mult ruinele astea bătrâne…

Am făcut un pas înapoi şi l-am cântărit din priviri, fără să mă grăbesc:

— O, nu eşti chiar aşa de bătrân… cred. Lasă-mă să

ghicesc…

— Vino înapoi aici şi o să-ţi spun, zise el, cu voce încordată.

— Nu, până nu-mi spui ce sărbătorim, am parat eu.

Nu-mi răspunse imediat. Încruntat, se întoarse ca să privească peisajul şi mi-am dat seama că se lupta cu vorbele pe care ştia că trebuie să le rostească. Atunci când, în sfârşit, se întoarse spre mine, de pe chip îi dispăruse toată zburdălnicia jucăuşă pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine şi se uită la mine, în schimb, cu o nelinişte chinuită.

— Credeam că a sosit vremea să sărbătorim un nou început, zise el în cele din urmă.

L-am privit, răsucindu-mi capul puţin într-o parte.

— Un nou început pentru cine?

Abia acum lăsă jos sticla şi paharele, în iarba înaltă, şi veni spre locul în care stăteam eu.

— Giulietta, zise el cu glas scăzut, nu te-am adus aici ca să fac pe Nino. Sau Paris. Te-am adus aici pentru că aici s-a terminat.

Mă atinse pe faţă cu veneraţie, ca un arheolog care descoperă, în sfârşit, un vestigiu preţios după care a săpat toată viaţa.

— Şi pentru că m-am gândit că ar fi un loc bun ca s-o luăm de la capăt.

Deoarece nu putea să-mi interpreteze expresia, a adăugat, cu îngrijorare:

— Iartă-mă, nu ţi-am spus adevărul înainte. Speram că nu va trebui s-o fac. M-ai tot întrebat despre Romeo şi cum e el cu adevărat. Speram că… mă vei recunoaşte, zâmbi el melancolic.

Cu toate că ştiam deja ceea ce încerca să-mi spună, sinceritatea lui şi tensiunea momentului mă izbiră pe neaşteptate drept în inimă, şi nu aş fi putut să fiu mai şocată nici de-aş fi ajuns la acest moment – şi i-aş fi auzit mărturisirea – fără să ştiu absolut nimic.

— Giulietta…

Încercă să mă sărute, dar eu mi-am întors capul.

— Ticălosule!
În lipsă de altceva mai bün, el îmi sărută gâtul.
— Da. Ştii totul despre mine. Sunt un ticălos.
Mă sărută din nou, de data asta pe maxilar, fără să-mi dea drumul.
— Nu te-am minţit niciodată în privinţa lui Romeo. Ţi-am zis că nu e bărbatul pe care îl consideri tu.
— Şi mi-ai spus să mă feresc de el! i-am atras eu atenţia. Ai zis că mi-ar fi mai bine cu Paris!
Zâmbi când îmi văzu mânia.
— Tu eşti aia care mi-a spus că sunt Paris…
— Iar tu m-ai lăsat să cred asta!
— Da, aşa e, mă privi el cu ochi de culoarea nopţii, şi asta pentru că era ceea ce voiai tu să fiu. Voiai ca eu să fiu duşmanul. Era singurul mod în care te puteai raporta la mine.
Am deschis gura pentru a protesta, dar mi-am dat seama că avea dreptate.
— În tot acest timp, mi-am aşteptat momentul, continuă Alessandro, conştient că mă câştiga de partea lui. Şi am crezut… După ziua de ieri, la Fontebranda, am crezut că vei fi fericită.
În tăcerea care se lăsă după spusele lui, m-am întins ca să-i ating faţa şi, când am simţit în palmă căldura lui, mă năpădi o bucurie iraţională, extatică, dintr-un ungher dinlăuntrul meu despre care nici nu ştiam că există, şi ea se revărsă, în sfârşit, la suprafaţă, precum bulele de la şampanie.
— Sunt.
Cât a durat sărutul nostru n-o să ştiu niciodată. A fost unul dintre acele momente pe care niciun om de ştiinţă nu va putea vreodată să-l reducă la cifre exacte, oricât ar încerca. Tot ce ştiu e că, atunci când, în cele din urmă, lumea s-a întors înapoi, ca-ntr-un vârtej, de undeva încântător de departe, era mai luminoasă, mai preţioasă decât fusese vreodată înainte. De fapt, a fost ca şi cum întregul cosmos suferise o transformare extremă faţă de ultima dată când îl privisem eu… sau poate că pur şi

simplu înainte nu privisem niciodată cum trebuia.

— Mă bucur atât de mult că tu eşti Romeo, am şoptit, cu fruntea lipită de a lui. Însă şi dacă nu ai fi, tot aş…

— Ce?

Am zâmbit şi i-am ocolit privirea:

— Tot aş fi fericită.

El chicoti, ştiind prea bine că fusese cât pe ce să spun ceva mult mai revelator.

— Vino… mă trase el jos în iarbă, lângă el. Mă faci să-mi uit promisiunea. Eşti foarte bună la asta!

M-am uitat la el cum stătea acolo, atât de hotărât să-mi ignore farmecele şi să-şi adune gândurile.

— Ce promisiune?

— Aceea de a-ţi povesti despre familia mea, răspunse el, neajutorat. Vreau să ştii totul…

— O, dar nu vreau să ştiu totul, l-am întrerupt eu, aşezându-mă în poala lui. Nu chiar acum.

— Stai! încercă el în zadar să-mi oprească mâinile obraznice. Mai întâi, trebuie să-ţi spun despre…

— Sssttt! mi-am pus degetele peste gura lui. Mai întâi, vreau să mă săruţi din nou…

— …bunicul…

— …poate să aştepte.

Mi-am îndepărtat degetele şi mi-am lipit buzele de ale lui, într-un sărut prelungit, care nu lăsă loc pentru contraziceri.

— Nu crezi?

El mă privi cu expresia unui apărător singuratic care înfruntă o invazie barbară.

— Dar vreau să ştii în ce te bagi.

— O, n-avea tu grijă, i-am şoptit, ştiu exact în ce mă bag…

După ce se împotrivi preţ de trei secunde nobile, hotărârea lui cedă în sfârşit şi el oftă zgomotos şi mă trase cât de aproape permitea moda italiană.

— Eşti sigură?

Nu mai ştiu decât că, peste o clipă, eram întinsă pe spate pe un pat de cimbru sălbatic, descoperind ce

înseamnă să fii adorată.

În cele din urmă, nu sfiala mea a fost cea care a pus capăt distracţiei, ci spectrul nepoftit al cavalerismului sienez.

— Ştiai că lui Columb i-au trebuit şase ani ca să descopere partea continentală a Americii? mormăi Alessandro, ţintuindu-mi braţele la pământ, ca să se apere.

În timp ce stătea deasupra mea, întruchipare a stăpânirii de sine, glonţul se legăna între noi ca un pendul.

— De ce i-a luat atât de mult? l-am întrebat, încălzindu-mă în propria-mi putere.

— Era un gentilom italian, nu un conchistador, răspunse Alessandro, vorbind la fel de mult pentru sine ca şi pentru mine.

— O, umbla după aur, la fel ca şi ei, am spus, privindu-l în ochi.

— Poate la început. Însă apoi a descoperit… zise el sărutându-mi încet gâtul, cât de mult îi plăcea să exploreze linia coastei şi să cunoască această cultură nouă şi stranie.

— Şase ani înseamnă mult timp, am remarcat eu, încercând să-mi eliberez braţele.

— Nu, zâmbi el când îmi observă nerăbdarea. Şase *sute* de ani înseamnă mult timp. Aşa încât cred că poţi să ai răbdare încă o jumătate de oră, cât îţi spun povestea mea.

Vinul era deja cald când am ajuns să bem din el, dar a fost, cu toate acestea, cel mai bun Prosecco pe care l-am băut vreodată. Avea gust de miere şi ierburi sălbatice, de dragoste şi planuri ameţitoare, şi, în timp ce stăteam acolo, rezemată de Alessandro, care se sprijinea de un buştean, aproape că puteam să cred că viaţa mea va fi lungă şi plină de bucurie şi că îmi găsisem, în sfârşit, fericirea care să-mi potolească fantomele.

— Ştiu că mai eşti supărată că nu ţi-am zis cine sunt, zise el, mângâindu-mă pe păr. Poate crezi că mi-a fost teamă că te vei îndrăgosti de mit şi nu de om. Dar adevărul este exact invers. Mi-a fost teamă… încă îmi mai este teamă că atunci când vei auzi povestea mea, povestea lui

Romeo Marescotti, o să-ţi doreşti să nu mă fi cunoscut niciodată.

Am deschis gura să protestez, dar el nu-mi dădu voie:

— Chestiile alea pe care vărul tău, Peppo, le-a spus despre mine… sunt toate adevărate. Sunt sigur că psihologii ar putea explica totul cu nişte grafice, dar, în familia mea, noi nu ne luăm după psihologi. Nu ascultăm de nimeni. Noi, Marescotti, avem teoriile noastre şi suntem atât de siguri că sunt corecte, încât, aşa cum spui şi tu, ele devin dragoni sub turnul nostru, care nu lasă pe nimeni să intre sau să iasă.

Făcu o pauză ca să-mi umple paharul.

— Poftim, restul e al tău. Eu conduc.

— Conduci? am râs eu. Asta nu prea sună a Romeo Marescotti de care mi-a povestit Peppo! Credeam că trebuie să fii neglijent. Mare dezamăgire.

— N-avea grijă… mă trase mai aproape şi mă sărută pe obraz, rânjind. O să mă revanşez pentru asta în alte moduri.

În timp ce-mi beam vinul, el începu să-şi spună povestea.

Totul a început cu mama lui, care a rămas însărcinată la şaptesprezece ani şi nu a vrut să le spună părinţilor cine era tatăl. Normal, tatăl ei, bătrânul Marescotti, s-a înfuriat. A dat-o afară din casă, iar ea s-a dus să locuiască la prietena din şcoală a mamei ei, Eva Maria Salimbeni. Când s-a născut Alessandro, Eva Maria a devenit naşa lui şi ea a fost cea care a insistat ca băiatul să fie botezat cu numele tradiţional al familiei, Romeo Alessandro Marescotti, cu toate că ştia că bătrânul Marescotti va face spume la gură ştiind că bastardul îi poartă numele.

În cele din urmă, în 1977, bunica lui Alessandro l-a convins pe bunicul lui să le dea voie fiicei şi nepotului să se întoarcă la Siena, pentru prima oară de la naşterea lui Alessandro, iar băiatul a fost botezat în fântâna Aquila chiar înainte de *Palio*. Numai că, în acel an, *contrada* a pierdut ambele întreceri de la *Palio* în nişte moduri groaznice, iar bătrânul Marescotti căuta pe cineva pe care

să-l învinovăţească. Când a auzit că fiică-sa îl dusese pe băieţel să vadă grajdul Aquila înainte de cursă şi că-l lăsase să atingă calul, a fost convins că acesta era motivul: micuţul bastard adusese ghinionul asupra întregii *contrada*.

A ţipat la fiică-sa să-şi ia băiatul, să se întoarcă la Roma şi să nu mai vină acasă până nu-şi găsea un soţ. Aşa că ea s-a conformat. S-a întors la Roma şi şi-a găsit un soţ, un bărbat foarte cumsecade, care era ofiţer la carabinieri. Omul ăsta l-a lăsat pe Alessandro să-i folosească numele de familie, Santini, şi l-a crescut la fel ca pe propriii săi fii, cu disciplină şi dragoste. În felul ăsta, Romeo Marescotti a devenit Alessandro Santini.

Însă în fiecare vară, Alessandro trebuia să-şi petreacă o lună la ferma bunicilor, la Siena, ca să-şi cunoască verişorii şi să plece din metropolă. Nu fusese ideea bunicului – ori a mamei –, ci a bunicii, ea fusese cea care insistase. Singurul lucru de care ea nu a putut să-l convingă pe bătrânul Marescotti a fost să-l lase pe Alessandro să meargă la *Palio*. Toată lumea mergea – verişori, unchi, mătuşi – dar Alessandro trebuia să rămână acasă, deoarece bunicul se temea că băiatul va aduce ghinion calului Aquila. Sau aşa zicea. Astfel că Alessandro rămânea acasă, singur la fermă, şi îşi făcea propriul *Palio*, călărind pe bătrânul cal folosit la muncile câmpului. Mai târziu, a învăţat cum să repare motorete şi motociclete, iar *Palio*-ul lui era cu mult mai rapid şi mai periculos decât cel adevărat.

În cele din urmă, nu a mai vrut să se ducă deloc la Siena, pentru că, de câte ori mergea, bunicul sau îl enerva cu comentarii despre mama lui, care, lucru cât se poate de justificat, nu venea niciodată în vizită. Astfel că Alessandro a terminat şcoala şi s-a înrolat la carabinieri, ca tatăl şi fraţii săi, şi a făcut tot ce a putut să uite că era Romeo Marescotti. Din acel moment, şi-a spus doar Alessandro Santini şi a plecat din Siena cât de departe a reuşit, înrolându-se ori de câte ori apărea o misiune de menţinere a păcii în altă ţară.

Singura dată când a vizitat Siena în această perioadă a fost în 1996. Nu a spus nimănui că era acolo, nici măcar bunicii sale. Însă în noaptea de dinainte de *Palio*, s-a dus la grajdul Aquila. Nu a plănuit asta, pur şi simplu nu a putut să se abţină. Unchiul lui era acolo, păzind calul, şi, când Alessandro i-a spus cine e, unchiul său a fost atât de entuziasmat că l-a lăsat să atingă, pentru noroc, *giubbetto-ul* galben cu alb al Vulturului – jacheta pe care avea să o poarte jocheul în timpul cursei.

Din nefericire, a doua zi, în timpul PaZio-ului, jocheul de la Panteră, *contrada* rivală, a pus mâna chiar pe acel *giubbetto* şi a reuşit să-l încetinească pe jocheul Vulturului şi calul său atât de mult, încât a pierdut cursa.

În acest punct al istorisirii, nu m-am putut abţine să nu mă întorc să-l privesc pe Alessandro:

— Nu-mi spune că ai crezut că era vina ta.

El ridică din umeri:

— Ce puteam să cred? Adusesem ghinion *giubbetto*-ului nostru şi noi am pierdut. Până şi unchiul meu a spus asta. Şi de-atunci nu am mai câştigat la *Palio*.

— Zău aşa…! am început eu.

— Sssttt! îmi acoperi gura cu mâna lui, tachinându-mă. Doar ascultă. După aceea, am fost plecat mulţi ani şi m-am întors la Siena acum câţiva ani, în 2006. Am venit chiar la ţanc. Bunicul era foarte obosit. Ţin minte că stătea pe o bancă, privind în zare peste vie, şi nu m-a auzit decât când mi-am pus mâna pe umărul lui. Atunci şi-a întors capul şi s-a uitat o dată la chipul meu şi a început să plângă, atât era de fericit. Aceea a fost o zi bună. Am luat o cină mare şi unchiul mi-a spus că nu mă vor lăsa să mai plec niciodată. La început, n-am fost sigur că voiam să rămân. Nu mai trăisem la Siena înainte şi avusesem multe amintiri urâte. Ştiam, de asemenea, că lumea va bârfi pe seama mea. Ştii, oamenii nu uită trecutul. Aşa că am început doar cu un concediu. Apoi s-a întâmplat ceva. Aquila a participat la *Palio*-ul din iulie şi a fost, pentru noi, cea mai proastă cursă din toate timpurile. În toată istoria *Palio*-ului, nu cred să mai fi pierdut vreo *contrada* într-o

manieră atât de nasoală cum am pierdut noi atunci. Am condus toată cursa, dar apoi, la ultima curbă, Pantera ne-a depăşit şi a câştigat cursa.

Alessandro oftă adânc, retrăind momentul.

— Nu există modalitate mai rea de a pierde un *Palio*. A fost un şoc pentru noi. Iar apoi, mai târziu, a trebuit să ne apărăm onoarea la *Palio*-ul din august, iar *fantino*-ul nostru, jocheul, a fost penalizat. Am fost penalizaţi cu toţii. Nu am avut dreptul să concurăm în următorii doi ani: am fost sancţionaţi. Spune-i politică, dacă vrei, dar, în familia mea, ne-am simţit blestemaţi. Bunicul a fost aşa de supărat, că a făcut infarct când şi-a dat seama că ar putea trece doi ani până când Aquila va participa din nou la *Palio*. Avea nouăzeci şi doi de ani. A murit la trei zile după asta.

Alessandro făcu o pauză şi privi în altă parte:

— Am stat cu el în acele trei zile. Era atât de furios pe el însuşi pentru că irosise atâta timp; acum voia să se uite cât mai mult timp posibil la faţa mea. La început, am crezut că era supărat pe mine că adusesem iarăşi ghinion, însă mi-a spus că nu era vina mea. Era vina lui că nu înţelesese mai devreme.

A trebuit să-l întreb:

— Ce să înţeleagă, mai exact?

— În mare, blestemul, dar şi pe mama. A înţeles că ceea ce păţise ea *trebuia* să se întâmple. Unchiul meu avea cinci fiice, niciun băiat. Eu sunt singurul nepot care poartă numele familiei. Pentru că mama nu era căsătorită când m-am născut, am fost botezat cu numele ei. Pricepi?

M-am îndreptat de spate:

— Ce fel de şovinist, de…

— Giulietta, te rog! mă trase înapoi spre el, să mă sprijin din nou de umărul lui. Nu vei înţelege niciodată asta dacă nu asculţi. Lucrul de care şi-a dat seama bunicul a fost că blestemul din familie se deşteptase după multe generaţii şi mă alesese pe mine.

M-am holbat la el:

— Blestemul din familie? Ce blestem? Credeam că

doar familiile Tolomei şi Salimbeni au fost blestemate.

— Ăsta e un altfel de blestem, zise Alessandro, umplându-mi din nou paharul. Şi aşa ajungem la Carol cel Mare.

VII.II

Dar inima-n Verona mi se-ascunde
Afară de Verona-i veşnic chin.
E purgatoriul, iadul, din senin.[38]

Călugărul din Viterbo
Siena, 1340-1370 d.Hr.

Numele Marescotti este unul dintre cele mai vechi nume de familie din Siena. Se crede că numele vine de la Marius Scotus, un general scoţian din armata lui Carol cel Mare, care l-a ajutat pe împărat să-i înfrângă pe lombarzi la sfârşitul secolului al VIII-lea. Unii dintre cei mai cunoscuţi membri ai familiei Marescotti s-au stabilit la Bologna, însă familia s-a răspândit în lungul şi-n latul ţării, chiar până în Siena.

De-a lungul veacurilor, familia Marescotti a fost credincioasă Imperiului Roman, chiar şi atunci când a rămas doar un pic mai mult decât o idee. Au fost întotdeauna nişte luptători şi au pus onoarea înaintea bogăţiei. În timpul importantei bătălii de la Montaperti, din 4 septembrie 1260, turnul Marescotti a servit ca post de observaţie şi de acolo s-a anunţat victoria, cu sunet de tobă, locuitorilor îngrijoraţi ai Sienei, care aşteptau nerăbdători veşti în oraş.

Însă, după cum ştim, măreţia nu ţine veşnic, iar faima familiei Marescotti nu a constituit o excepţie.

Ar putea să pară un mister de ce un neam atât de important s-a fărâmiţat şi, aşa cum e cazul acum, s-a împrăştiat pe tot cuprinsul Italiei şi de ce în prezent aproape nimeni nu-şi mai aduce aminte de ei în Siena, dar istoria a fost întotdeauna mai preocupată de aceia care trăiesc ca să distrugă, decât de cei care se consacră apărării şi păstrării.

Romeo s-a născut atunci când familia Marescotti era încă ilustră. Unchii săi deţineau multe funcţii publice, iar

38 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a III-a.

tatăl său, *comandante* Marescotti, era renumit pentru cumpătarea şi bunul-simţ de care dădea dovadă. În mod firesc, Romeo trebuia să pună la încercare aceste limite cât de mult îi permiteau capacităţile. Iar capacităţile sale erau remarcabile.

La începutul anului 1340, Romeo a cunoscut-o pe Rosalina. Era nevasta unui măcelar, dar toată lumea ştia că nu erau fericiţi împreună. În versiunea lui Shakespeare, Rosalina e o tânără frumuseţe care-l chinuie pe Romeo cu jurământul ei de castitate. Adevărul e chiar pe dos. Rosalina era cu zece ani mai mare decât el, şi a devenit amanta lui. Luni în şir, Romeo a încercat să o convingă să fugă cu el, dar ea era prea înţeleaptă ca să aibă încredere în el.

Imediat după Crăciunul din 1340, la scurt timp după ce Romeo şi Giulietta au murit la Rocca di Tentennano, Rosalina a dat naştere unui fiu şi toată lumea şi-a putut da seama că nu măcelarul era tatăl acestuia. A fost un mare scandal, iar Rosalina s-a temut că soţul ei va afla adevărul şi va omorî pruncul. Aşa că a dus nou-născutul la *comandante* Marescotti şi l-a întrebat dacă ar vrea să crească micuţul în casa lui.

Comandante Marescotti a spus „nu”. Nu credea povestea ei, aşa că a refuzat-o. Însă, înainte de a pleca, Rosalina i-a spus: „Într-o zi o să-ţi pară rău pentru ceea ce ne-ai făcut mie şi acestui prunc. Într-o zi, Dumnezeu te va pedepsi pentru dreptatea pe care mi-o refuzi mie!”

Comandante Marescotti a uitat cu totul de asta până în 1348, când Marea Ciumă a ajuns la Siena.

Jumătate din populaţie a murit în decurs de câteva luni, iar rata mortalităţii era cea mai ridicată în oraş. Mai multe familii s-au stins în întregime. În cazul altora, au supravieţuit doar un membru sau doi. Orfanii mureau de foame. Oamenii erau lăsaţi să moară singuri, iar în final nu a mai avut cine să îngroape morţii. Cadavrele erau grămadă pe străzi, fiii îşi abandonau taţii, soţiile îşi abandonau soţii. Tuturor le era frică să-şi amintească ce înseamnă să fii om, nu animal.

Într-o singură săptămână, *comandante* Marescotti şi-a pierdut mama, soţia şi toţi cei cinci copii. Numai el a supravieţuit. I-a spălat şi i-a îmbrăcat, i-a pus pe toţi într-o căruţă şi i-a dus la catedrală ca să găsească un preot pentru slujba de înmormântare. Însă nu mai erau preoţi. Preoţii care mai erau încă în viaţă erau prea ocupaţi să aibă grijă de bolnavii din spitalul de lângă catedrală, Santa Maria della Scala. Chiar şi acolo, aveau prea multe cadavre ca să le poată îngropa pe toate, aşa că au construit în spital un zid gol pe dinăuntru şi au pus în el toate cadavrele, după care l-au sigilat.

Când *comandante* Marescotti a ajuns la catedrală, în *piazza* din faţa acesteia, fraţii călugări Misericordia săpau o groapă mare pentru un mormânt comun, iar el i-a mituit ca să îi accepte şi pe ai lui în acest pământ sfinţit. Le-a spus că erau mama, soţia, copiii – după nume şi după vârstă – şi le-a explicat că erau îmbrăcaţi în cele mai bune straie ale lor, cu care mergeau la biserică. Ei au luat aurul şi au răsturnat căruţa, iar *comandante* i-a văzut pe toţi cei dragi – viitorul lui – rostogolindu-se în groapă fără nicio rugăciune, binecuvântare şi *speranzza*… speranţă.

Când s-a întors înapoi, pe jos, prin oraş, nu ştia pe unde merge. Nu vedea nimic în juru-i. Pentru el, era sfârşitul lumii, şi începu să zbiere la Dumnezeu, întrebându-l de ce pe el îl lăsase în viaţă, ca să fie martor la această nenorocire şi să-şi îngroape propriii copii. Căzu în genunchi şi chiar luă în căuşul palmelor apă murdară din rigolă, plină de putreziciune şi moarte, o turnă pe el şi bău din ea, ca să se molipsească şi să moară şi el, ca toţi ceilalţi.

Când se afla acolo, îngenuncheat în noroi, auzi deodată o voce de băiat, care-i spuse:

— Am încercat şi eu asta. Nu dă rezultate.

Comandante ridică privirea la băiat şi crezu că se uită la o fantomă:

— Romeo! Romeo? Tu eşti?

Însă nu era Romeo, ci doar un băieţel de vreo opt ani, foarte murdar şi îmbrăcat în zdrenţe.

— Mă cheamă Romanino, zise băiatul. Pot să trag eu căruţa aia în locul tău.

— De ce vrei să-mi tragi căruţa? întrebă *comandante*.

— Pentru că mi-e foame, răspunse Romanino.

— Ia de-aici…

Comandante scoase banii care îi mai rămăseseră.

— Du-te şi cumpără-ţi de mâncare.

Însă băiatul îi dădu mâna la o parte şi zise:

— Eu nu sunt cerşetor.

Aşa încât *comandante* Marescotti îl lăsă pe băiat să-i tragă căruţa până la Palazzo Marescotti; din când în când, îl ajuta şi împingea uşor căruţa, iar când ajunseră la poartă, băiatul privi în sus la ornamentele cu vulturi de pe zid şi zise:

— Aici s-a născut tata.

Vă puteţi închipui ce şoc a fost pentru *comandante* Marescotti să audă aşa ceva şi îl întrebă pe băiat:

— De unde ştii asta?

— Îmi povestea mama, replică băiatul. Mi-a spus că tata era foarte curajos. A fost un cavaler de vază, cu braţele aşa de mari. Dar a trebuit să plece şi să lupte cu împăratul în Ţara Sfântă şi nu s-a mai întors. Ea zicea că poate, într-o zi, tata o să se întoarcă şi o să mă caute. Şi că dacă se va întâmpla asta, trebuie să-i spun ceva şi atunci el o să ştie cine sunt.

— Ce trebuie să-i spui?

Băiatul rânji şi atunci, în zâmbetul acela, *comandante* a ştiut adevărul încă înainte să audă cuvintele.

— Că am aripi. La fel ca şi el.

În aceeaşi noapte, *comandante* Marescotti se pomeni stând la masa goală a servitorilor din bucătărie, mâncând pentru prima oară după multe zile. În faţa lui, Romanino ronţăia un os de pui, prea înfometat ca să pună întrebări.

— Ia spune-mi, când a murit Rosalina, mama ta?

— De multă vreme, răspunse băiatul. Înainte de toate astea. El o bătea, ştii. Şi într-o zi, nu s-a mai trezit. A urlat la ea, a tras-o de păr, dar ea nu s-a mişcat. Nu s-a mişcat

deloc. Atunci el a început să plângă. Iar eu m-am dus la ea şi am vorbit cu ea, dar ea n-a deschis ochii. Era rece. Mi-am pus mâna pe faţa ei… Atunci am ştiut că a bătut-o prea tare şi i-am spus asta, iar el mi-a tras un şut şi apoi a încercat să mă prindă, dar eu am fugit… afară pe uşă. Şi am ţinut-o într-un alergat. Cu toate că ţipa după mine, am fugit şi am fugit, până am ajuns la mătuşa acasă, şi ea m-a primit şi am rămas acolo. Am muncit, să ştii. Mi-am făcut partea mea. Şi am avut grijă de bebeluş când a venit, şi am ajutat-o pe mătuşa să pună mâncare pe masă. Şi le plăcea de mine, cred că le plăcea cu adevărat să mă aibă prin preajmă, să am grijă de copil, până… până când toată lumea a început să moară. Brutarul a murit, apoi măcelarul, apoi fermierul care ne vindea fructe şi noi n-am mai avut mâncare de ajuns. Însă ea a continuat să-mi dea şi mie la fel ca la restul, chiar dacă lor le mai era încă foame, aşa că… am fugit.

Băiatul se uită la *comandante* cu ochi verzi şi înţelepţi, iar *comandante* se gândi în sinea lui cât de ciudat era ca acest băiat, un micuţ pricăjit de opt anişori, să aibă mai multă tărie de caracter decât văzuse vreodată la un bărbat. Nu putu să-l întrebe decât atât:

— Cum ai supravieţuit prin toate astea?

— Nu ştiu, răspunse Romanino, dar mama mereu zicea că eu sunt altfel. Mai puternic. Că nu o să mă îmbolnăvesc şi nici n-o să mă prostesc, ca alţii. Zicea că am un alt soi de cap pe umeri. Şi că de-asta celorlalţi nu le place de mine. Pentru că ei ştiu că sunt mai bun ca ei. Aşa am supravieţuit. Gândindu-mă la ce-mi zicea. Despre mine. Despre ei. Ea a zis c-o să supravieţuiesc. Şi asta am făcut.

— Ştii cine sunt eu? îl întrebă *comandante* în cele din urmă.

Băiatul îl privi:

— Eşti un bărbat de seamă, cred.

— Ştiu şi eu…

— Ba eşti, stărui Romanino. Eşti un bărbat de seamă. Ai o masă. Şi un pui. Şi m-ai lăsat să-ţi trag căruţa tot drumul. Iar acum îţi imparţi puiul cu mine.

— Asta nu face din mine un om de seamă.

— Beai apă din canalizare, când te-am întâlnit, observă băiatul. Acum bei vin. Pentru mine, asta face din tine cel mai de seamă om pe care l-am cunoscut.

În dimineaţa următoare, *comandante* Marescotti îl duse pe Romanino înapoi acasă la mătuşa şi unchiul lui. Când mergeau împreună pe străzile abrupte spre Fontebranda, croindu-şi drum printre gunoaie şi sânge, soarele ieşi dintre nori pentru prima oară după multe zile. Sau poate că strălucise în fiecare zi, însă *comandante* îşi petrecuse tot timpul în întunericul din casa lui, turnând apă pe buze care de mult nu mai puteau să bea.

— Cum îl cheamă pe unchiul tău? întrebă *comandante*, dându-şi seama că uitase să pună o întrebare la mintea cocoşului.

— Benincasa, răspunse băiatul. Face culori. Mie îmi place albastrul, dar e scump.

Îşi ridică privirea spre *comandante*:

— Ştii, tata întotdeauna purta albastru. Albastru cu auriu şi o mantie neagră care semăna cu nişte aripi atunci când călărea iute. Când eşti bogat poţi să faci asta.

— Bănuiesc că da, zise *comandante*.

Romanino se opri la o poartă cu bare înalte din fier şi se uită posac în curte:

— Aici este. Aia e Monna Lappa, mătuşa mea.

Comandante Marescotti se miră de mărimea casei.

Îşi închipuise ceva mult mai umil. În curte, trei copii îşi ajutau mama să întindă rufe, în timp ce o fetiţă mergea de-a buşelea în jurul ei, culegând grăunţele puse pentru gâşte.

— Romanino!

Femeia sări când îl văzu pe băiat acolo şi, de cum dădu cârligul la o parte de la poartă ca s-o deschidă, ea îl trase înăuntru şi îl îmbrăţişă printre lacrimi şi sărutări.

— Am crezut că ai murit, băiat prostuţ!

Din cauza agitaţiei, nimeni nu băgase de seamă fetiţa, iar *comandante* – cât pe ce să se retragă de la această fericită reuniune de familie – a fost singura

persoană care a avut prezenţa de spirit să o vadă când se târa spre poarta deschisă şi să o ridice cu mâini neîndemânatice.

Comandante Marescotti se gândi că era o fetiţă neobişnuit de frumoasă şi mult mai fermecătoare decât te-ai fi putut aştepta din partea cuiva de mărimea aceea. De fapt, în ciuda lipsei sale de experienţă cu persoane atât de mici, se trezi că mai că nu-i venea să dea bebeluşul înapoi Monnei Lappa, şi el rămase pur şi simplu acolo, uitându-se la chipul micuţ şi simţind că se mişcă ceva în pieptul său, ca o mică floare de primăvară care scoate cu greu capul din pământul îngheţat.

Fascinaţia era egală de ambele părţi. În curând, bebeluşul începu să-l plesnească şi să tragă de faţa lui *comandante*, arătând toate semnele încântării.

— Caterina! strigă mama ei, luând repede fetiţa şi eliberându-l astfel pe distinsul musafir. Vă cer iertare, Messere!

— Nu e nevoie, nu e nevoie, zise *comandante*. Dumnezeu şi-a ţinut mâna deasupra ta şi a alor tăi, Monna Lappa. Casa ta e binecuvântată, cred.

Femeia se uită la el îndelung, apoi îşi lăsă capul în jos:

— Vă mulţumesc, Messere.

Comandante se întoarse să plece, dar şovăi. Întorcându-se din nou, se uită la Romanino. Băiatul stătea drept, ca un copac tânăr care înfruntă cu tărie vântul, însă ochii săi îşi pierduseră curajul.

— Monna Lappa, zise *comandante* Marescotti, vreau să… Aş vrea să… Mă întreb dacă aţi vrea să vă gândiţi să daţi băiatul ăsta. Să mi-l daţi mie.

Chipul femeii arăta că nu-i venea să creadă. *Comandante* adăugă repede:

— Vezi dumneata, cred că este nepotul meu.

Cuvintele erau o surpriză pentru toată lumea, inclusiv pentru *comandante*. În timp ce Monna Lappa părea aproape înspăimântată de această mărturisire, Romanino aproape că jubila, iar bucuria băiatului îl făcu pe

comandante să izbucnească în râs, fără voia lui.

— Sunteţi *comandante* Marescotti? exclamă femeia, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie. Atunci era adevărat! O, sărmana mea soră! Eu niciodată…

Prea şocată ca să ştie cum să se poarte, Monna Lappa îl apucă pe Romanino de umăr şi îl împinse spre *comandante*:

— Du-te! Du-te, prostuţule!

N-a fost nevoie să i-o spună de trei ori şi, înainte ca măcar să fi avut *comandante* confirmarea vizuală a înaintării băiatului, braţele lui Romanino erau deja încolăcite în jurul mijlocului său şi un nas mucos se îngropa în catifeaua brodată.

— Haide, haide, zise el, mângâind capul murdar. Trebuie să-ţi găsim o pereche de pantofi. Şi alte lucruri. Aşa că nu mai plânge.

— Ştiu, zise fonfăit băiatul, ştergându-şi lacrimile, cavalerii nu plâng.

— Ba cum să nu, zise *comandante*, luându-l de mână pe băiat, dar numai atunci când sunt curaţi şi îmbrăcaţi şi poartă pantofi. Crezi că poţi să aştepţi atât?

— O să mă străduiesc.

Pe când mergeau împreună pe stradă, de mână, *comandante* Marescotti se pomeni luptându-se împotriva unui atac violent de ruşine. Cum era posibil ca el, un om bolnav de durere, care pierduse totul cu excepţia propriei vieţi, să poată găsi atâta alinare în prezenţa unui pumn micuţ, lipicios, strecurat cu fermitate în pumnul său?

Mulţi ani mai târziu, într-o zi, un călugăr drumeţ veni la Palazzo Marescotti şi ceru să stea de vorbă cu capul familiei. Călugărul spuse că venea de la o mănăstire din Viterbo şi că stareţul său îl însărcinase să returneze o comoară nepreţuită adevăratului ei proprietar.

Romanino, care era acum un bărbat în toată firea în vârstă de treizeci de ani, îl invită înăuntru pe călugăr şi îşi trimise fiicele la etaj să vadă dacă străbunicul lor, bătrânul *comandante*, avea puterea să-l întâlnească pe oaspete. În timp ce îl aşteptau pe *comandante* să coboare, Romanino

se asigură că musafirul primeşte mâncare şi băutură, iar curiozitatea i-a fost atât de mare, încât îl întrebă pe străin de natura comorii.

— Ştiu puţine despre originile ei, răspunse călugărul în timp ce mânca, dar ce ştiu e că n-o pot lua înapoi cu mine.

— De ce nu? întrebă Romanino.

— Deoarece are puterea de a face rău, zise călugărul, luându-şi nişte pâine. Toţi cei care deschid cutia se îmbolnăvesc.

Romanino se lăsă pe spate în scaun:

— Credeam că ai spus că e o comoară. Iar acum îmi spui că este malefică!

— Iertat să fiu, Messere, dar n-am spus niciodată că e malefică, îl corectă călugărul. Am spus doar că are puteri mari. De protecţie, dar şi de distrugere. Prin urmare, trebuie înapoiată în mâinile care pot controla aceste puteri. Trebuie returnată adevăratului său proprietar. Asta e tot ce ştiu.

— Şi acest proprietar e *comandante* Marescotti?

Călugărul dădu iarăşi din cap, însă de data asta cu mai puţină convingere.

— Noi aşa credem.

— Căci de nu-i aşa, ai adus în casa mea un blestem, îţi dai seama, observă Romanino.

Călugărul răspunse sfios:

— Messere, zise el cu sinceritate, vă rog să mă credeţi că nu am deloc intenţia de a vă face rău dumneavoastră ori familiei dumneavoastră. Eu fac doar ceea ce mi s-a spus să fac. Băgă mâna în săculeţ şi scoase o cutiuţă din lemn, foarte simplă, pe care o puse cu grijă pe masă. Cutia asta mi-a fost dată de preoţii de la San Lorenzo, catedrala noastră, şi cred – dar nu sunt sigur – că s-ar putea să conţină relicva unui sfânt care a fost trimisă de curând la Viterbo de nobilul ei stăpân din Siena.

— Eu n-am auzit de sfântul ăsta! exclamă Romanino, uitându-se cu îngrijorare la cutie. Cine era nobilul stăpân?

Călugărul îşi împreună mâinile cu respect:

— Cucernica şi umila Monna Mina din neamul Salimbeni, Messere.

— Hm.

Romanino tăcu o vreme. Auzise de această doamnă, desigur – cine nu auzise de nebunia tinerei mirese şi de pretinsul blestem de pe zidul beciului? – însă ce fel de sfânt s-ar fi împrietenit cu familia Salimbeni?

— Atunci pot să te întreb de ce nu-i returnezi ei această aşa-zisă comoară?

— O! se îngrozi călugărul la această idee. Nu! Comorii nu-i place de familia Salimbeni! Unul dintre sărmanii mei fraţi, un Salimbeni prin naştere, a murit în somn după ce a atins cutia…

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, călugăre! se răsti Romanino şi se ridică. Ia-ţi cutia blestemată şi pleacă imediat din casa mea!

— Însă el avea o sută doi ani! se grăbi călugărul să adauge. Şi alţi oameni care au atins-o s-au vindecat miraculos de boli care durau de multă vreme!

Chiar atunci intră, cu mare demnitate, *comandante* Marescotti, sprijinindu-şi trupul mândru într-un toiag. În loc să-l izgonească pe călugăr afară pe uşă cu o mătură, aşa cum avea de gând să facă, Romanino se calmă şi se asigură că bunicul său stătea confortabil în capul mesei, înainte de a-i explica împrejurările acelei vizite neaşteptate.

— Viterbo? se încruntă *comandante*. De unde să ştie ei de numele meu?

Călugărul stătea stânjenit, neştiind dacă ar trebui să se ridice sau să stea jos şi dacă el sau Romanino trebuiau să răspundă la întrebare. În schimb, el puse cutia în faţa bătrânului şi zise:

— Poftiţi… Mi s-a spus că asta trebuie înapoiată adevăratului ei proprietar.

— Tată, ai grijă! exclamă Romanino, în timp ce *comandante* întindea mâna să deschidă cutia. Nu ştim ce demoni conţine!

— Nu, fiule, dar intenţionăm să aflăm, răspunse

comandante.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere groaznică, cât timp *comandante* ridică încet capacul şi trase cu ochiul în cutie. Văzând că bunicul său nu cade imediat la podea în convulsii, Romanino se apropie să se uite şi el. În cutie era un inel.

— Eu nu aş... începu călugărul, dar comandante Marescotti scosese deja inelul şi se holba la el, nevenindu-i să creadă.

— Cine ziceai că ţi-a dat ăsta? zise el, cu mâna tremurându-i.

— Stareţul meu, răspunse călugărul, dându-se înapoi de teamă. Mi-a spus că oamenii care l-au găsit au rostit numele „Marescotti” înainte să moară de o febră cumplită la trei zile după primirea sicriului sfântului.

Romanino îşi privi bunicul, nerăbdător ca acesta să pună jos inelul. Însă *comandante* era în altă lume, atingând pecetea cu vultur a inelului fără nicio teamă şi bălmăjind pentru sine un vechi motto al familiei, gravat cu litere micuţe: „Credincioşi de-a lungul veacurilor”.

În cele din urmă, întinzându-se după mâna lui Romanino, el zise:

— Asta a fost inelul tatălui tău. Acum e al tău.

Romanino nu ştiu ce să facă. Pe de o parte, voia să dea ascultare bunicului său; pe de altă parte, se temea de inel şi nu era atât de sigur că el e adevăratul lui proprietar, chiar dacă îi aparţinuse tatălui său. Însă când *comandante* Marescotti îl văzu şovăind, bătrânul se mânie cumplit şi începu să urle că Romanino e un laş şi să-i ceară să ia inelul. Însă chiar când Romanino înaintă, *comandante* căzu înapoi în scaun cuprins de o criză, scăpând inelul pe jos.

Când văzu că bătrânul a căzut pradă răului purtat de inel, călugărul ţipă de groază şi fugi din încăpere, lăsându-l pe Romanino să se arunce la bunicul său şi să-i implore sufletul să-i rămână în trup pentru ultima împărtăşanie.

— Călugăre! tună el, legănând capul lui *comandante*, vino înapoi aici şi fă-ţi meseria, şobolanule, sau jur că voi duce diavolul la Viterbo şi te vom mânca de viu!

Auzind ameninţarea, călugărul se întoarse în bucătărie şi găsi în săculeţul său ultimele rămăşiţe de pâine şi vin pe care i le dăduse stareţul pentru drum. Astfel, *comandante* primi ultima împărtăşanie şi stătu foarte împăcat pentru un moment, privind la Romanino. Ultimele sale cuvinte înainte de a muri au fost:

— Să străluceşti în continuare cât mai sus, fiule!

Cum era şi uşor de înţeles, Romanino nu ştiu ce să creadă despre afurisitul de inel. Pe de o parte, era limpede că acesta era blestemat şi îi omorâse bunicul, dar, pe de altă parte, îi aparţinuse tatălui său, Romeo. În cele din urmă, Romanino hotărî să-l păstreze, dar să pună cutia într-un loc în care nimeni altcineva în afară de el să nu o poată găsi. Astfel că se duse jos în beci şi coborî în *Bottini* de sub casă, ca să pună cutia într-un colţ întunecat unde nu mergea nimeni niciodată. Nu le povesti niciodată copiilor săi despre cutie de teamă ca aceştia, în curiozitatea lor, să nu dezlănţuie din nou blestemul, însă el scrise toată povestea pe hârtie, o sigilă şi o păstră alături de celelalte documente de familie.

Nu se ştie precis dacă Romanino a descoperit vreodată adevărul despre inel în cursul vieţii sale şi, timp de multe generaţii, cutia a rămas ascunsă în *Bottini* de sub casă, neatinsă şi nerevendicată de nimeni. Însă, cu toate acestea, în rândul familiei Marescotti exista sentimentul că un blestem era, cumva, fixat în casă şi, în cele din urmă, familia a hotărât să vândă clădirea în 1506. Nu mai trebuie spus că inelul din cutie a rămas acolo unde era.

Acum, după multe sute de ani, un alt bunic, bătrânul Marescotti, se plimba într-o zi prin via lui când s-a uitat deodată în jos şi a văzut o fetiţă care stătea la picioarele lui. A întrebat-o în italiană cine e, iar ea i-a răspuns, tot în italiană, că o cheamă Giulietta şi că are aproape trei ani. El se miră foarte mult, deoarece de obicei copiii foarte mici se temeau de el, dar fetiţa asta continua să stea de vorbă cu el de parcă erau vechi prieteni şi, atunci când începură să meargă, ea îl luă de mână.

Ajunşi înapoi la casă, el descoperi că o tânără

frumoasă stătea la o cafea cu soţia lui. Şi mai era acolo încă o fetiţă, care se îndopa cu *biscotti*. Soţia îi explică atunci că tânăra femeie era Diane Tolomei, văduva bătrânului profesor Tolomei, şi că venise pentru a pune nişte întrebări legate de familia Marescotti.

Bătrânul bunic Marescotti o trată foarte bine pe Diane Tolomei şi îi răspunse la toate întrebările. Ea îl întrebă dacă e adevărat că neamul lui descindea direct din Romeo Marescotti, prin băiatul Romanino, iar el zise că da. Ea l-a întrebat, de asemenea, dacă e conştient că Romeo Marescotti e Romeo din piesa *Romeo şi Julieta* de Shakespeare, iar el zise că da, ştia şi asta. Atunci ea îl întrebă dacă ştie că neamul ei provine direct din Julieta şi el zise că da, bănuise asta văzând că o botezase pe una dintre fiicele ei Giulietta. Însă atunci când îl întrebă dacă poate să ghicească motivul vizitei ei, el zise că nu, chiar deloc.

Diane Tolomei îl întrebă acum dacă familia lui mai are încă în posesie inelul lui Romeo. Bunicul Marescotti spuse că habar nu avea la ce se referă ea. Atunci, Diane îl întrebă dacă văzuse vreodată o cutie mică din lemn care să fi conţinut o comoară blestemată sau dacă îi auzise vreodată pe părinţii sau bunicii lui pomenind de o asemenea cutie. El zise că nu, nu auzise nimic despre ea de la nimeni. Diane păru un pic dezamăgită şi atunci când el o întrebă despre ce era vorba, ea îi spuse că poate era mai bine aşa, că poate că ea nu trebuie să aducă aceste lucruri vechi din nou la viaţă.

Îţi poţi închipui ce a zis bunicul Marescotti. I-a spus lui Diane că pusese deja prea multe întrebări şi că el îi răspunsese la toate, aşa încât acum era timpul ca ea să răspundă la ale lui. Despre ce fel de inel vorbea şi de ce credea că el ar şti ceva despre acesta?

Mai întâi, Diane Tolomei i-a spus povestea lui Romanino şi a călugărului din Viterbo. I-a explicat că soţul ei cercetase aceste chestiuni toată viaţa şi că el era cel care găsise documentele familiei Marescotti şi descoperise însemnările lui Romanino despre cutie. Era un lucru bun,

zicea ea, că Romanino fusese prea înţelept ca să poarte inelul, căci nu el era proprietarul lui de drept şi era posibil ca acesta să-i facă mult rău.

Înainte ca ea să-şi poată continua explicaţiile, nepotul bătrânului, Alessandro – sau, aşa cum îi spuneau ei, Romeo – veni la masă să fure un *biscotto*. Când Diane îşi dădu seama că el e Romeo, se emoţionă şi zise:

— Este o mare onoare să te cunosc, tinere. Acum, iată pe cineva foarte special cu care vreau să faci cunoştinţă.

O trase pe una dintre fetiţe la ea în poală şi zise de parcă prezenta o minune a lumii:

— Aceasta e Giulietta.

Romeo îşi băgă un *biscotto* în buzunar şi se uită la fetiţă:

— Nu prea cred. Poartă scutec.

— Nu! zise Diane Tolomei, trăgând în jos de rochia fetei. Ăia sunt pantalonaşi bufanţi. Ea e fetiţă mare. Nu-i aşa, Jules?

Romeo începu să se retragă, sperând că va putea să se strecoare afară, dar bunicul său îl opri şi îi spuse să le ia pe cele două fetiţe şi să se joace cu ele în timp ce adulţii îşi beau cafeaua. Aşa că el se conformă.

Între timp, Diane Tolomei le povesti bunicului Marescotti şi soţiei sale despre inelul lui Romeo. Le-a explicat că era un inel cu pecete şi că îi fusese dat Giuliettei Tolomei în cadrul unei ceremonii secrete de căsătorie îndeplinite de prietenul lor, fratele Lorenzo. Prin urmare, pretinse ea, moştenitoarea de drept a inelului era Giulietta, fiica ei, şi le zise că era foarte important ca inelul să fie recuperat, astfel încât blestemul care apăsa asupra familiei Tolomei să se poată termina, în sfârşit.

Bunicul Marescotti era fascinat de povestea lui Diane Tolomei, mai ales pentru că, în mod evident, ea nu era italiancă şi, cu toate astea, era foarte pasionată de evenimentele trecutului. Îl uluia faptul că această femeie modernă din America părea să creadă că exista un blestem asupra familiei ei – un blestem vechi, din Evul Mediu, nici

mai mult, nici mai puţin – şi că ea credea chiar că soţul ei murise din cauza acestuia. Era justificat, îşi închipui el, ca ea să fie dornică să încerce cumva să pună capăt blestemului, astfel încât fetiţele ei să poată creşte în siguranţă, scăpate de vinovăţia strămoşilor. Dintr-un motiv sau altul, ea părea să creadă că fiicele ei erau expuse în mod deosebit la blestem, poate pentru că ambii lor părinţi erau din familia Tolomei.

Evident, bunicului Marescotti îi păru rău că nu o putea ajuta pe această biată văduvă tânără, dar Diane îl întrerupse de îndată ce el începu să se scuze.

— Din ceea ce mi-aţi spus, Signore, zise ea, cred că s-ar putea ca acea cutie cu inelul să fie încă aici, ascunsă în *Bottini*, sub Palazzo Marescotti, neatinsă de când Romanino a pus-o acolo, acum mai bine de şase sute de ani.

Bunicul Marescotti nu se putu abţine să nu râdă şi să se lovească peste genunchi cu palmele:

— Asta e prea de tot! Nu-mi pot închipui că ar mai fi încă acolo. Iar dacă este, motivul trebuie să fie acela că e ascunsă atât de bine, încât nimeni nu o poate găsi, nici măcar eu.

Pentru a-l convinge să meargă să caute inelul, Diane îi spuse că dacă era în stare să-l găsească şi i-l va da ei, ea îi va da în schimb ceva ce familia Marescotti trebuie să fie dornică în aceeaşi măsură să recupereze şi care se afla în posesia Tolomeilor de mult prea multă vreme. Îl întrebă dacă are idee despre ce fel de comoară vorbeşte, iar el stătu o clipă să se gândească. Apoi zise că bănuieşte la ce obiect se referă ea, dar că în familie se crede că acesta a pierit cu mult timp în urmă. Diane Tolomei scoase din poşetă o fotografie şi o puse pe masă în faţa lui. Bunicul Marescotti se închină când o văzu, pentru că ea înfăţişa nu doar un *cencio* vechi întins pe o masă, ci chiar acel *cencio* a cărui descriere o auzise de multe ori de la bunicul său; un *cencio* pe care niciodată nu îşi închipuise că-l va vedea sau atinge, deoarece nu era posibil să mai existe.

Cu voce tremurândă, el o întrebă:

— De cât timp îl ţine familia ta ascuns de noi?

— De tot atâta timp de cât familia dumneavoastră ţine inelul ascuns de noi, Signore, răspunse Diane Tolomei. Şi acum cred că veţi fi de acord că a sosit vremea să înapoiem aceste comori adevăraţilor proprietari şi să punem capăt blestemului care ne-a adus pe amândoi în această tristă stare.

Normal că bunicul Marescotti se simţi jignit de sugestia că s-ar afla într-o stare tristă şi spuse asta, înşirând răspicat toate binecuvântările care îl înconjurau din toate părţile.

Aplecându-se peste masă şi atingându-i mâinile, Diane Tolomei îi zise:

— Vreţi să-mi spuneţi că nu sunt zile când simţiţi o putere nemăsurată uitându-se la dumneavoastră cu ochi nerăbdători, un aliat străvechi care aşteaptă să faceţi singurul lucru pe care *trebuie* să-l faceţi, şi anume să puneţi capăt blestemului care vă macină fericirea?

Vorbele ei făcură o mare impresie asupra celor două gazde şi rămaseră cu toţii tăcuţi un răstimp, până când, deodată, auziră un zgomot cumplit din hambar şi îl văzură pe Romeo alergând spre ei, încercând să o ducă în braţe pe una dintre musafirele lui, care ţipa şi dădea din picioare. Era fetiţa Giulietta, care se tăiase într-o furcă, iar bunica lui Romeo trebui să o coasă pe masa de bucătărie.

În acest punct al poveştii, Alessandro îşi trecu o mână pe coapsa mea pentru a atinge cicatricea care reprezenta suvenirul meu de la acea primă întâlnire cu el. Nu îşi reluă istorisirea decât atunci când l-am plesnit peste mână, în glumă, ca să îl împiedic să meargă mai departe.

Bunicii lui Romeo nu au fost, de fapt, supăraţi pe el pentru ce s-a întâmplat. A fost mult mai rău. Ei au fost pur şi simplu îngroziţi să vadă că nepotul lor provoca durere şi distrugere oriunde mergea. Iar acum, după ce ascultaseră poveştile lui Diane Tolomei, începeau să se îngrijoreze – deşi nu ar fi recunoscut-o niciodată unul faţă de altul – că el era cu adevărat blestemat şi că, asemenea strămoşului său Romeo, el va trăi o viaţă – una scurtă – de violenţă şi

durere.

Bunicul Marescotti se simţi atât de prost pentru ce păţise micuţa, încât îi promise lui Diane că va face tot ce-i stătea în putere ca să găsească inelul. Iar ea îi mulţumi şi îi spuse că, indiferent de succesul lui, îi va returna *cencio*-ul, astfel încât măcar Romeo să poată obţine ceea ce-i aparţinea. Îi zise că va reveni în curând şi că e foarte important ca Romeo să fie încă acolo, deoarece voia să încerce ceva cu el pentru a pune capăt blestemului. Nu spuse ce anume şi nimeni nu îndrăzni să întrebe.

Stabiliră ca Diane Tolomei să se întoarcă peste două săptămâni, ceea ce-i oferea bunicului Marescotti timp pentru a investiga chestiunea inelului şi se despărţiră cu toţii prieteni. Însă din maşină, înainte de a pleca, Diane îi mai spuse un ultim lucru. Îi zise că dacă el avea succes în căutarea inelului trebuia să fie foarte atent şi să nu deschidă cutia şi sub niciun motiv nu trebuia să atingă el însuşi inelul. Avea, îi aminti ea, o istorie întreagă despre cum făcea rău oamenilor.

Bunicul Marescotti era foarte fericit că a cunoscut-o pe Diane şi pe cele două fetiţe ale ei şi chiar a doua zi s-a dus în oraş, hotărât să găsească inelul. Zile în şir a mers prin tot *Bottini* de sub Palazzo Marescotti ca să găsească ascunzătoarea secretă a lui Romanino. Atunci când, în cele din urmă, a descoperit-o – împrumutase un detector de metale – şi-a dat seama de ce nimeni altcineva nu dăduse peste ea înainte; cutia fusese împinsă adânc într-o crăpătură îngustă din zid şi era acoperită cu calcar fărâmiţat.

Atunci când a tras-o afară, şi-a amintit ce-i spusese Diane Tolomei, să nu deschidă capacul mai mult decât e necesar, însă, după şase secole în praf şi pietriş, lemnul devenise atât de uscat şi de fragil, încât până şi atingerea lui grijulie a fost prea mult pentru cutie. Astfel încât lemnul se prefăcu pe loc într-o grămăjoară de rumeguş şi, într-o clipă, se pomeni cu inelul în mână.

Hotărî să nu cedeze temerilor iraţionale şi, în loc să pună inelul în altă cutie, îl puse în buzunarul de la

pantaloni şi se întoarse înapoi cu maşina la vila sa din afara oraşului. După acel drum cu inelul în buzunar, în familia lui nu s-a mai născut niciun bărbat care să poarte numele „Romeo Marescotti” – spre marea lui supărare, toată lumea avea numai fete. Avea să fie doar Romeo, nepotul lui, şi se îndoia foarte mult că acest băiat neastâmpărat se va căsători vreodată şi va avea fii.

Desigur, bunicul Marescotti nu şi-a dat seama de toate astea pe-atunci. El doar a fost fericit că a găsit inelul pentru Diane Tolomei şi era nerăbdător să pună mâna pe vechiul *cencio* din 1340 şi să-l arate prin toată *contrada*. Deja plănuia să-l doneze Muzeului Vulturului şi îşi imagina că va aduce mult noroc la următorul *Palio*.

Însă nu avea să fie aşa. În ziua când Diane Tolomei trebuia să vină înapoi în vizită, el strânsese toată familia pentru o mare petrecere, iar soţia gătea de mai multe zile. El pusese inelul într-o cutie nouă, iar ea o legase cu o fundă roşie. Îl duseseră chiar şi pe Romeo în oraş – deşi era chiar înainte de *Palio* – ca să se tundă ca lumea, nu doar cu castronul şi foarfecă. Acum tot ce trebuiau să facă era să aştepte.

Aşa că au aşteptat. Şi au aşteptat. Însă Diane Tolomei n-a venit. În mod normal, bunicul Marescotti ar fi fost mânios, însă de data asta îi era teamă. Nu şi-o putea explica. Se simţea de parcă avea febră şi nu putea mânca. În aceeaşi zi a auzit teribila veste. Vărul lui l-a sunat să-i spună că avusese loc un accident de maşină şi că văduva profesorului Tolomei şi cele două fetiţe ale ei muriseră. Închipuieşte-ţi cum s-a simţit. El şi soţia lui plânseră pentru Diane Tolomei şi, în seara aceea, el s-a aşezat şi i-a scris fiicei sale la Roma, rugând-o să-l ierte şi să vină acasă. Însă ea nu i-a răspuns niciodată şi nu a venit.

VIII.I

I-*am cumpărat iubirii mele-o casă.*
Nespusă mi se pare de frumoasă.
Dar încă nu-i de nimeni locuită.
M-am şi vândut, dar nu sunt stăpânită.[39]

Când, în cele din urmă, Alessandro îşi termină povestea, stăteam întinşi unul lângă altul în cimbrul sălbatic, privind în sus la mantia de un albastru strălucitor a cerului.

— Încă îmi mai amintesc ziua aceea, adăugă el, când noi am auzit de accidentul de maşină. Aveam doar unsprezece ani, însă am înţeles cât de groaznic a fost. Şi m-am gândit la fetiţa – la tine – care era, chipurile, Giulietta. Bineînţeles, am ştiut întotdeauna că eu eram Romeo, dar nu mă gândisem niciodată prea mult la Giulietta înainte de asta. Atunci am început să mă gândesc la ea şi mi-am dat seama că era un lucru foarte straniu să fii Romeo, când nu exista nicio Giulietta pe lume. Straniu şi însingurat.

— Ei, haide! m-am răsucit pe o parte şi m-am ridicat în cot, lovindu-l în joacă cu o violetă. Sunt sigură că nu au fost puţine femeile dornice să-ţi ţină companie.

El rânji şi împinse violeta la o parte:

— Credeam că eşti moartă! Ce puteam să fac?

Am oftat şi mi-am clătinat capul cu dezaprobare prefăcută:

— Şi când te gândeşti că pe inelul lui Romeo era gravat „Credincioşi de-a lungul veacurilor”…

— Hei!

Alessandro ne rostogoli pe amândoi şi se uită în jos la mine cu oarecare supărare.

— Romeo i-a dat inelul Giuliettei, ţii minte?

— Înţelept din partea lui.

— Bine… mă privi el în ochi, deloc fericit de turnura pe care o lua discuţia noastră. Atunci spune-mi, Giulietta

---

39 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a II-a.

din America… tu ai fost credincioasă de-a lungul veacurilor?

El vorbea pe jumătate în glumă, dar pentru mine nu era nicio glumă. În loc să-i răspund, i-am întâlnit privirea cu hotărâre şi l-am întrebat fără înconjur:

— De ce-ai intrat în camera mea de hotel?

Deşi era deja pregătit pentru ce-i mai rău, nu aş fi putut să-l şochez mai mult. Oftând, se rostogoli la loc şi îşi prinse faţa în mâini, fără ca măcar să încerce să pretindă că fusese o greşeală.

— *Merda*!

— Presupun că ai o explicaţie foarte bună, i-am spus, rămânând unde eram, cu ochii mijiţi spre cer. Dacă n-aş presupune asta, nu aş fi aici.

El oftă din nou:

— Am. Dar nu pot să-ţi spun.

— Poftim? m-am ridicat brusc în capul oaselor, cu cimbru căzându-mi din păr. Mi-ai răscolit camera, dar nu ai de gând să-mi spui de ce?

— Ce? Nu!

Alessandro se ridică şi el în capul oaselor.

— Nu am făcut eu asta! Era deja aşa – am crezut că tu singură ai făcut dezastrul ăla!

Văzându-mi expresia, îşi ridică braţele în sus:

— Uite ce e, ăsta-i adevărul. În noaptea aia, după ce ne-am certat şi tu ai plecat de la restaurant, m-am dus la tine la hotel să… nu ştiu. Dar când am ajuns, te-am văzut coborând din balcon şi ştergând-o pe furiş…

— În niciun caz! am exclamat eu.

— Era o femeie! afirmă el. Femeile nu intră prin efracţie în camerele de hotel ale altor femei.

Am strâns din ochi:

— Vrei să zici că sunt lucruri pe care femeile nu le pot face la fel de bine ca bărbaţii?

— OK, aşadar nu erai tu, zise Alessandro, care nu se simţea deloc confortabil cu acest subiect. Dar era o femeie. Care semăna cu tine. Şi ea e cea care ţi-a devastat camera. Când am intrat eu, uşa de la balconul tău era deja deschisă

şi locul ăla era un dezastru. Sper că mă crezi.

L-am privit cu scepticism:

— Cum vrei să te cred când nici măcar nu vrei să-mi spui de ce ai făcut-o?

El privi în altă parte:

— Îmi pare rău. Aş vrea să pot. Însă nu este povestea mea, ca s-o spun. Din fericire, o vei auzi curând.

— De la cine? Sau şi ăsta e un secret?

El se uită în sfârşit la mine, cu sfială:

— Mă tem că da. Însă sper să mă crezi când îţi spun că am avut intenţii bune.

M-am uitat urât la el şi am clătinat din cap, supărată pe mine însămi că eram atât de uşor de convins:

— Trebuie să fiu nebună.

El îndrăzni să zâmbească:

— Ăsta e cuvântul englezesc pentru „da”?

M-am ridicat, scuturându-mi fusta cu mişcări mânioase:

— Nu ştiu de ce te las să scapi nepedepsit cu asta…

— Vino încoace…

Mă luă de mână şi mă trase înapoi jos.

— Mă cunoşti. Ştii că niciodată n-aş putea să-ţi fac vreun rău.

— Greşit, am spus eu posacă. Tu eşti Romeo. Tu eşti singurul care poate cu adevărat să-mi facă rău.

Dar când mă trase în braţele lui, nu m-am împotrivit. Era ca şi cum o structură colosală din creierul meu se prăbuşea – se tot prăbuşise întreaga după-amiază – şi molozul cădea întruna, înghiţindu-mă într-un nor din praf de zâne.

— Tu chiar crezi în blesteme? am şoptit, cuibărită în îmbrăţişarea lui.

— Cred în binecuvântări, răspunse el lângă tâmpla mea. Cred că pentru fiecare blestem există o binecuvântare.

— Ştii unde e *cencio*-ul?

Am simţit cum i se încordează braţele.

— Aş vrea să ştiu. Îl vreau înapoi la fel de mult ca şi

tine.

Am ridicat privirea spre el, încercând să ghicesc dacă minte:

— De ce?

El se uită în jos la mine, întâlnindu-mi privirea acuzatoare cu o integritate neclintită:

— Pentru că, oriunde ar fi, nu înseamnă nimic fără tine.

Când, în sfârşit, ne-am îndreptat încet spre maşină, umbrele noastre se întindeau pe cărare în faţa noastră, iar în aer plutea înserarea. Chiar când începeam să mă întreb dacă nu cumva eram în întârziere la petrecerea Evei Maria, sună telefonul lui Alessandro şi el mă lăsă pe mine să pun paharele şi sticla goală înapoi în portbagaj, în timp ce se îndepărtă fără ţintă de maşină, încercând să-i explice naşei lui întârzierea noastră misterioasă.

Căutând un loc sigur în care să pun paharele, am observat într-un colţ al portbagajului o casetă din lemn pentru vinuri cu eticheta *Castello Salimbeni* tipărită pe o parte. Când am ridicat capacul ca să trag cu ochiul înăuntru, am văzut că în cutie nu erau sticle cu vin, ci doar aşchii de lemn, şi am bănuit că aşa transportase Alessandro paharele şi sticla de Prosecco. Doar ca să mă asigur că puteam să bag paharele înapoi în cutie fără probleme, mi-am vârât mâna printre aşchii şi le-am răscolit un pic.

În timp ce făceam asta, am simţit ceva tare cu vârful degetelor şi când am tras obiectul afară am văzut că era o cutie veche, cam de mărimea unui portţigaret.

În timp ce stăteam acolo, ţinând cutia în mână, m-am trezit brusc înapoi în *Bottini*, împreună cu Janice, în ziua precedentă, privindu-l pe Alessandro cum scoate o cutie similară dintr-un seif vechi din zidul de tuf calcaros. Incapabilă să rezist tentaţiei, am scos capacul cutiei cu graba tremurătoare a unui răufăcător; nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ştiam deja ce conţine. Abia când mi-am trecut degetele peste el – inelul de aur cu pecete, pus pe o

pernuţă din catifea albastră – adevărul a căzut cu zgomot asupra mea, ca un pian din desenele animate.

Din cauza şocului descoperirii că, de fapt, umblam la noi cu un obiect care, direct sau indirect, omorâse al naibii de multă lume, de-abia am reuşit să îndes totul înapoi în caseta pentru vinuri înainte ca Alessandro să fie lângă mine, ţinând în mână telefonul închis.

— Ce cauţi? m-a întrebat el, mijindu-şi ochii.

— Loţiunea pentru plajă, am zis pe un ton vesel, desfăcând fermoarul genţii de voiaj. Soarele aici e… ucigător.

În timp ce ne continuam drumul cu maşina, mi-a fost foarte greu să mă calmez. Nu numai că intrase în camera mea şi mă minţise în legătură cu numele lui, dar chiar şi acum, după tot ce se întâmplase între noi – sărutările, confesiunile, dezvăluirea secretelor de familie – el tot nu-mi spunea adevărul. Sigur, îmi spusese o parte din adevăr şi alesesem să-l cred, dar nu mă lăsam păcălită să cred că-mi spusese tot ce era de ştiut. Chiar el recunoscuse asta când refuzase să-mi explice de ce intrase în camera mea de hotel. Da, se putea ca el să fi pus pe masă câteva cărţi simbolice, doar ca să le văd eu, însă era limpede că încă ţinea cea mai mare parte a lor în mâna foarte bine strâns. Şi cred că la fel făceam şi eu.

— Eşti bine? întrebă el după o vreme. Eşti foarte tăcută.

— Sunt bine!

Mi-am şters o picătură de transpiraţie de pe nas şi am observat că-mi tremura mâna.

— Doar că mi-e cald.

El mă strânse uşor de genunchi:

— O să te simţi mult mai bine când ajungem acolo. Eva Maria are piscină.

— Sigur că are.

Am inspirat adânc şi am expirat încet. Îmi simţeam mâna ciudat de amorţită, chiar acolo unde vechiul inel îmi atinsese pielea şi mi-am şters discret degetele pe haine. Nu era deloc stilul meu să cedez temerilor superstiţioase,

dar, cu toate astea, ele erau acolo, ţopăind în stomacul meu precum floricelele de porumb într-o oală.

— Cred că ce ai tu nevoie… zise Alessandro, încetinind ca să vireze pe un drum privat… *ma che minchia*?

O poartă monumentală din fier bara drumul – judecând după reacţia lui Alessandro, nu aşa era întâmpinat de obicei – şi a fost nevoie de un schimb diplomatic cu cinci fante verticale dintr-o plăcuţă metalică înainte ca peştera magică să se deschidă şi să putem să ne începem drumul pe aleea lungă flancată de chiparoşi. De cum am fost în siguranţă în interiorul proprietăţii, porţile înalte se închiseră fără efort în spatele nostru, de-abia auzindu-se zăngănitul încuietorii din cauza pietrişului care scrâşnea uşor sub roţile maşinii şi a cântecului păsărilor în după-amiaza târzie.

Eva Maria Salimbeni locuia în ceva foarte apropiat de un vis. Ferma ei maiestuoasă – sau, mai degrabă, *castello* – era cocoţată pe un deal nu departe de satul Castiglione, iar câmpurile şi viile înconjurau proprietatea din toate părţile, precum fusta unei fete care stă pe o pajişte. Era genul de loc peste care dai în albumele ilustrate de pe măsuţele de cafea masive, dar pe care nu reuşeşti niciodată să le găseşti în realitate şi, pe când ne apropiam de casă, m-am felicitat în tăcere pentru decizia de a ignora toate avertismentele şi de a veni.

Chiar dacă ameninţarea inelului blestemat cu pecete părea să pălească în timp ce casa se înălţa în faţa mea şi am oprit lângă fântâna din centru, oricare ar fi fost temerile care stăruiau încă în sufletul meu, acestea au fost în curând înăbuşite de apa turcoaz, care cădea în cascade din trei cornuri ale abundenţei ţinute în sus de nimfe goale călare pe grifoni din marmură.

În faţa unei intrări laterale era parcată dubiţa unei firme de catering şi doi bărbaţi cu şorţuri din piele descărcau cutii în timp ce Eva Maria stătea acolo, cu mâinile împreunate, supraveghind procedura. De îndată ce

zări maşina noastră, ne făcu entuziasmată cu mâna şi ne dădu de înţeles că puteam parca oriunde voiam, atâta timp cât o făceam repede.

— *Benvenuto*! ciripi ea, venind spre noi cu braţele deschise. *Cara* Giulietta! Sunt foarte fericită că ai putut veni!

Ca întotdeauna, vitalitatea Evei Maria mă şocă prea tare ca să reacţionez într-un mod normal; tot ce-mi trecea prin cap era: *dacă voi putea să port pantalonii ăia când o să am vârsta ei, voi fi mai mult decât fericită*.

Ea mă sărută energic, de parcă se temuse pentru siguranţa mea până în acel moment, apoi se întoarse spre Alessandro, zâmbetul ei devenind şăgalnic în timp ce schimbau sărutări, şi îi cuprinse bicepşii cu ghearele:

— Ai fost un băiat rău, cred! Te aşteptam acum multe ore!

— M-am gândit să-i arăt Giuliettei Rocca di Tentennano, zise el fără să arate pic de vinovăţie.

— O, nu! exclamă Eva Maria, care numai nu-l plesni. Nu locul acela groaznic! Săraca Giulietta!

Se întoarse spre mine cu o expresie de extremă simpatie:

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi clădirea aia urâtă. Cum ţi s-a părut?

— De fapt, mi s-a părut foarte... idilică, am spus eu, aruncându-i o privire lui Alessandro.

Dintr-un motiv inexplicabil, răspunsul meu o mulţumi pe Eva Maria atât de mult, încât cită două versuri dintr-un poet italian, mă sărută pe frunte şi mărşălui înaintea noastră, intrând în casă pe uşa din spate.

— Pe aici! ne conduse ea prin bucătărie, pe lângă o masă gigantică, plină cu mâncare. Sper că nu te superi, draga mea, că o luăm pe aici... Luigi*!* Dio Santo*!* îşi ridică ea mâinile spre unul dintre oamenii de la firma de catering şi îi zise ceva care îl făcu pe acesta să ridice cutia pe care tocmai o lăsase jos şi să o pună foarte atent în altă parte. Trebuie să fiu cu ochii pe oamenii ăştia, sunt tare neajutoraţi!... Fie ei binecuvântaţi! Şi... O! Sandro!

— *Pronto*!

— Ce faci? îl goni Eva Maria cu nerăbdare: Du-te şi ia genţile! Giulietta o să-şi vrea lucrurile!

— Dar…

Alessandro nu era prea fericit să mă lase singură cu naşa lui sau poate că era exact pe dos.

— Putem să avem grijă de noi şi singure! a continuat Eva Maria. Vrem să vorbim ca-ntre fete! Du-te! Adu genţile!

În ciuda haosului şi a mersului energic al Evei Maria, am putut să-mi dau seama de proporţiile dramatice ale bucătăriei în timp ce treceam prin ea. Nu mai văzusem niciodată înainte oale şi tigăi atât de mari şi niciun şemineu de dimensiunile unui dormitor din Manhattan; era genul de bucătărie rustică la care majoritatea oamenilor pretind că visează, dar – atunci când cauciucul ajunge pe asfalt – habar nu au cum să o folosească. Nu tu butoane, nu tu prize, nu tu fire, nu tu afişaje electronice… Vrei un hamburger? Du-te şi găseşte o vacă.

Din bucătărie am ieşit într-un hol imens care era, în mod clar, intrarea oficială în Gastello Salimbeni. Era un spaţiu pătrat, ostentativ, cu un tavan înalt de cincisprezece metri şi o logie la primul etaj care mergea de jur-împrejur, de fapt, destul de asemănător cu Biblioteca Congresului din Washington, unde mătuşa Rose ne dusese cândva pe mine şi pe Janice în scop educaţional şi ca să evite să gătească, în timp ce Umberto era plecat în weekendul lui liber anual.

— Aici vom avea petrecerea diseară! zise Eva Maria, făcând o scurtă pauză ca să se asigure că sunt impresionată.

— Îţi taie respiraţia, a fost tot ce am putut să mă gândesc să spun, cuvintele mele dispărând sub tavanul înalt.

Camerele de oaspeţi erau la etaj, cu intrarea din logie, iar gazda mea avusese amabilitatea să-mi dea o cameră cu un balcon cu vedere spre o piscină, o livadă şi, dincolo de zidul livezii, Val d’Orcia scăldată în bronz.

Semăna cu un Happy Hour[40] în Paradis.

— Fără meri? am glumit eu, aplecându-mă afară din balcon şi admirând viţele bătrâne care creşteau pe zid. Sau şerpi?

— De când sunt eu n-am văzut niciodată vreun şarpe aici, zise Eva Maria, căreia îi scăpă aluzia la Grădina Edenului. Şi mă plimb prin livadă în fiecare seară. Dar dacă aş vedea unul, l-aş strivi cu o piatră, uite-aşa.

Şi îmi arătă cum.

— Da, a încurcat-o.

— Însă dacă ţi-e frică, Sandro e chiar aici… dădu ea din cap spre glasvandul de lângă al meu. Camerele voastre au balcon comun. M-am gândit să vă uşurez situaţia, îmi făcu ea cu ochiul cu un aer conspirativ.

Oarecum uluită, am urmat-o înapoi în camera mea. Era dominată de un pat imens cu baldachin – Janice l-ar fi numit homeric şi ar fi destupat o sticlă cu ceva roz – aşternut cu cea mai fină lenjerie pe care o văzusem vreodată în afara unui muzeu.

Eva Maria mişcă din sprâncene:

— Drăguţ pat, nu?

— Ştii, i-am spus, în timp ce mi se aprindeau obrajii, nu vreau să-ţi faci o idee greşită despre mine şi… finul tău.

Ea se uită la mine cu ceva ce aducea a dezamăgire:

— Nu?

— Nu. Nu sunt genul ăsta de persoană.

Văzând că nu am reuşit să o impresionez cu castitatea mea, am adăugat:

— Îl cunosc doar de vreo săptămână.

Acum, Eva Maria zâmbi şi mă bătu uşurel pe obraz:

— Eşti o fată cuminte. Îmi place asta. Vino, o să-ţi arăt baia…

Din cameră, o uşă cu bogate decoraţii sculptate ducea spre o baie care era numai a mea. Un labirint inventiv de ţevi aspectuoase părea să sugereze că se putea sta în picioare în cada din porţelan, care nu era lipită de niciun perete, ca să faci duş, iar pe o băncuţă de mahon de

---

40 Perioadă din zi când băuturile se vând la preţuri reduse într-un bar.

lângă cadă erau două prosoape, călcate şi împăturite cu grijă, care erau la fel de diferite de suratele lor cu acelaşi nume din pluş precum pastele proaspete de macaroanele cu brânză.

Când, în cele din urmă, Eva Maria mă lăsă singură, după ce-mi atrase atenţia că în sertarul de la noptieră era un bikini pe măsura mea, iar în dulap un chimono, m-am prăbuşit în pat cu braţele întinse ca aripile unui vultur. Era ceva minunat de relaxant în ospitalitatea ei exagerată; dacă aş fi vrut, aş fi putut fără îndoială să rămân acolo tot restul vieţii, trăind anotimpurile ca nişte imagini perfecte ale unui calendar de perete toscan, îmbrăcată în aşa fel încât să mă potrivesc cu peisajul. Însă, în acelaşi timp, întregul scenariu era uşor tulburător; de fapt, mi se părea că exista ceva teribil de important ce trebuia să înţeleg şi nu mă ajuta deloc faptul că băusem singură cea mai mare parte din sticla de Prosecco; mi se părea că indiciile de care aveam nevoie pluteau cumva înjur, ca nişte baloane nou-născute, captive sub un tavan înalt, sus de tot, deasupra capului meu.

Exact când aţipeam, am auzit un pleoscăit zgomotos de apă de undeva de afară şi, după câteva secunde, vocea lui Alessandro care mă striga. După ce m-am ridicat cu mare greutate din pat, dezlipindu-mi membrele unul câte unul, am ieşit cu pas nesigur pe balcon şi am descoperit că îmi făcea cu mâna din piscina de jos, arătând foarte ud şi foarte atletic.

— Ce faci acolo sus? strigă el. Apa e perfectă!

Am strigat înapoi:

— De ce cu tine trebuie să fie întotdeauna vorba de apă?

El rămase perplex, dar asta doar adăugă ceva farmecului său:

— Dar ce-are apa?

Alessandro izbucni în râs când am ajuns la piscină, înfăşurată în chimonoul Evei Maria.

— Parcă ţi-era cald? zise el, stând pe margine cu picioarele în apă, bucurându-se de ultimele raze ale

soarelui.

— Mi-era, dar mă simt mai bine, i-am răspuns stând în picioare stingheră, jucându-mă cu cordonul de la chimono. Şi, ca să fiu sinceră, nu sunt o înotătoare prea grozavă.

— Nu trebuie să înoţi, sublinie el. Piscina nu e foarte adâncă. Şi, în afară de asta… sunt aici ca să te protejez, a adăugat, uitându-se la mine cu subînţeles.

Am privit în jur la orice, numai la el nu. Purta unul dintre acele sumare costume de baie europene care să nu te încetinească la Jocurile Olimpice, dar acela era, din câte am putut să văd fără să mă uit cu adevărat, singurul lucru sumar la el. Aşa cum stătea acolo, în lumina după-amiezii târzii, arăta ca şi cum ar fi fost făcut din bronz; trupul lui practic strălucea şi, în mod clar, fusese sculptat de cineva foarte familiarizat cu proporţiile ideale ale fizicului uman.

— Haide! zise el, alunecând înapoi în apă de parcă ar fi fost adevăratul lui element. O să-ţi placă la nebunie, îţi promit.

— Nu glumesc, am zis, rămânând pe loc. Nu mă împac cu apa.

Fără să mă creadă cu adevărat, Alessandro înotă înapoi acolo unde stăteam eu şi îşi sprijini braţele de marginea piscinei:

— Ce înseamnă asta, te dizolvi?

— Am tendinţa să mă înec şi să intru în panică, în ordine inversă, am replicat eu, poate mai tăios decât era necesar.

Văzându-i neîncrederea, am oftat şi am adăugat:

— Când aveam zece ani, sora mea mi-a făcut vânt de pe ponton ca să-şi impresioneze prietenii. M-am lovit la cap de o parâmă de ancorare şi era să mă înec. Chiar şi acum, nu pot să fiu în apă până la gât fără să mă panichez. Aşa că poftim. Giulietta e o smiorcăită.

— Sora asta a ta… clătină Alessandro din cap.

— De fapt, ea e OK, am spus. Eu am încercat prima să-i fac vânt de pe ponton.

El râse:

— Aşadar ai primit ce meritai. Şi acum vino. Eşti prea departe.

Bătu uşurel lespedea gri de la marginea piscinei:

— Vino, stai aici.

Acum, în sfârşit, mi-am dat jos în silă chimonoul, dezvăluind costumul de baie minuscul de la Eva Maria şi m-am dus să mă aşez lângă el, cu picioarele în apă.

— Au, ce frige piatra asta!

— Atunci vino jos aici! mă îndemnă el. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu. O să te ţin.

Am clătinat din cap:

— Nu, îmi pare rău.

— Ba da, vino. Nu putem trăi aşa, tu acolo sus, eu aici jos.

Îşi aruncă braţele în sus:

— Cum o să-i învăţ să înoate pe copiii noştri când vor vedea că ţie ţi-e frică de apă?

— O, eşti nepreţuit! am bodogănit eu, punându-mi braţele în jurul gâtului său. Dacă mă înec, o să te dau în judecată!

— Da, dă-mă în judecată, zise el, ridicându-mă de pe margine şi băgându-mă în apă. Orice ai face, să nu-ţi asumi responsabilitatea pentru ceva.

Probabil că a fost un noroc că eram prea ocupată să fiu supărată pe el pentru a mai acorda prea multă atenţie apei. Înainte să-mi dau seama, eram în apă până la piept, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului său gol. Şi m-am simţit bine.

— Vezi? zâmbi el triumfător. Pentru fiecare blestem, există o binecuvântare.

Am aruncat o privire în jos la apă şi mi-am văzut propria reflexie distorsionată.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să-mi dai drumul!

El apucă ferm de partea din spate a bikinilor:

— N-o să-ţi dau drumul niciodată. Eşti blocată aici cu mine, în piscină, pentru totdeauna.

După ce ameninţarea apei se micşoră treptat, am început să apreciez senzaţia trupului lui lipit de al meu şi,

judecând după privirea din ochii lui, printre alte chestii, sentimentul era reciproc.

L-am tachinat spunând:

— „Frumos la chip, nu pot tăgădui
O încântare este a-l privi.
Picioare, mâini, sunt fără de cusur.
Nu-i un signor curtenitor, să ştii,
Dar ca un miel de blând e, pot s-o jur”.[41]

Era limpede că Alessandro încerca din răsputeri să ignore croiala ingenioasă a sutienului de la costumul de baie:

— Uite, aici are şi Shakespeare dreptate în legătură cu Romeo.

— Lasă-mă să ghicesc… nu eşti un signor curtenitor?

El mă trase şi mai aproape:

— Dar ca un miel de blând.

Mi-am pus o mână pe pieptul lui:

— Mai mult ca un lup în blană de miel.

— Lupii sunt animale foarte blânde, replică el, lăsându-mi trupul în jos până când feţele noastre au fost la doar câţiva centimetri depărtare.

Când m-a sărutat, nu am obiectat. De fapt, era lucrul după care tânjisem încă de la Rocca di Tentennano şi l-am sărutat şi eu fără reţinere, fără ca măcar să mă uit în jur ca să verific dacă eram cu adevărat singuri. Abia atunci când l-am simţit testând flexibilitatea bikinilor de la Eva Maria, am respirat adânc şi am spus:

— Ce s-a întâmplat cu Columb şi explorarea liniei ţărmului?

— Columb nu te-a cunoscut pe tine, replică Alessandro, împingându-mă în sus pe latura bazinului şi închizându-mi gura cu un alt sărut.

— Stai… am încercat eu să-i prind privirea, dar am fost întreruptă de o voce care ne chema de la un balcon.

— Sandro! strigă Eva Maria, făcând cu mâna ca să-i atragă atenţia. Am nevoie de tine înăuntru, te rog! Acum!

41 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea, scena a V-a.

Deşi ea dispăru din nou imediat, apariţia neaşteptată a Evei Maria ne făcu pe amândoi să tresărim surprinşi şi, fără să ne gândim, să ne desprindem în acelaşi timp unul de altul. Următorul lucru pe care îl ţin minte e că mă aflam sub apă.

— O, îmi pare rău! mă trase Alessandro înapoi şi mă ţinu în braţe cu tandreţe, în timp ce eu scuipam şi tuşeam, orbită de apă şi de rimel. Eşti OK?

— Încep să înţeleg ce voia să spună bunicul tău prin „mâini malefice”.

— Nu spune asta.

Îmi dădu la o parte câteva şuviţe de păr care mi se lipiseră de faţă ca nişte spaghete ude.

— Te rog, spune-mi că nu crezi asta.

L-am privit în ochi şi am fost speriată de gravitatea lui bruscă. Mi-am pus o mână pe obrazul lui şi am spus:

— Păi, eu ştiu un lucru… dacă într-adevăr crezi că eşti blestemat, atunci chiar eşti.

Când, în cele din urmă, m-am întors în camera mea, m-am aşezat în mijlocul încăperii, pe jos, râzând. Era o chestie atât de caracteristică pentru Janice – să se sărute într-o piscină – şi abia aşteptam să-i povestesc despre asta. Deşi… nu avea să o încânte deloc să audă că dădeam dovadă de atât de puţină stăpânire de sine când era vorba de Alessandro şi că nu dădeam nicio atenţie avertismentelor ei. Într-un fel, era foarte drăguţ să o văd geloasă pe el – dacă asta era ceea ce se întâmpla. Nu zisese asta în mod explicit, dar ştiam că fusese serios dezamăgită că nu am vrut să merg cu ea la Montalcino ca să căutăm împreună casa mamei.

Abia acum, cu o împunsătură de vinovăţie care mă tulbură din reveria mea ameţitoare, am băgat de seamă mirosul de fum – sau tămâie? – care se putea să fi fost sau se putea să nu fi fost în camera mea înainte. Ieşind pe balcon în chimonoul ud ca să iau o gură de aer curat, am văzut soarele dispărând în spatele munţilor îndepărtaţi într-un festin de aur şi sânge şi, peste tot în jurul meu,

cerul care se preschimba în nuanţe mai închise de albastru. Lumina zilei dispăruse şi în aer plutea atingerea înserării, care aducea cu ea toate mirosurile, toate pasiunile şi toţi fiorii spectrali de la miezul nopţii.

Întorcându-mă în cameră şi aprinzând câteva veioze, am văzut că pe pat îmi fusese pusă o rochie cu un bileţel scris de mână, care zicea „să porţi asta diseară. Am ridicat rochia, nevenindu-mi să cred.

Nu numai că Eva Maria îmi dicta încă o dată ţinuta, dar de data asta voia să fiu de-a dreptul ridicolă. Era o drăcie lungă până la pământ, din catifea de un roşu închis, cu un decolteu sever în V şi mâneci evazate; Janice – sau mătuşa Rose, la alegere – ar fi numit-o ultimul răcnet în moda morţilor vii şi ar fi azvârlit-o la o parte cu un râs batjocoritor. În clipa aia, eram ispitită să fac la fel.

Dar când am scos rochia mea şi le-am comparat pe cele două, îmi trecu prin cap că, poate, să mă fâţâi jos în rochiţa mea neagră foarte scurtă în această seară specială, s-ar putea dovedi cel mai mare pas greşit din cariera mea. În ciuda decolteurilor adânci şi a comentariilor deocheate ale Evei Maria, era foarte posibil ca invitaţii pe care îi găzduia în seara aceea să fie o adunătură de bătrâni puritani şi rigizi, cu bastoane şi monocluri. Şi dacă era aşa, rochia pe care mi-o adusesem de la Siena avea să devină, foarte probabil, arma crimei înainte ca petrecerea să se termine.

După ce m-am îmbrăcat, ascultătoare, în ţinuta à la Dracula a Evei Maria, am rămas o clipă în uşa întredeschisă, ascultând zgomotele oaspeţilor care soseau jos. Se auzeau râsete şi muzică şi, prin pocnetul dopurilor, o puteam auzi pe gazda mea salutând nu doar prieteni dragi şi familie, ci şi dragi oameni ai Bisericii şi nobili. Nefiind sigură că aveam suficient curaj să mă distrez singură, am mers pe vârful picioarelor pe hol ca să bat discret în uşa lui Alessandro. Însă el nu era acolo. Şi chiar când întindeam mâna să încerc clanţa, cineva îşi puse o gheară pe umărul meu.

— Giulietta!

Eva Maria avea un fel de a se strecura în spatele meu care era foarte neliniştitor.

— Eşti gata să cobori?

Am respirat adânc şi m-am întors, jenată că fusesem prinsă aşa, aproape intrând fără permisiune în camera finului ei.

— Îl căutam pe Alessandro! am spus eu repede, uimită să o văd stând chiar în spatele meu, oarecum mai înaltă decât de obicei, purtând o diademă din aur şi un machiaj neobişnuit de dramatic, chiar şi pentru ea.

— A trebuit să facă un drum, zise ea cu aerul că era vorba de ceva lipsit de importanţă. O să se întoarcă. Vino…

Întorcându-mă înapoi prin logie cu ea, mi-a fost greu să nu mă holbez la rochia Evei Maria. Dacă eu cochetasem cu ideea că ţinuta mea mă făcea să arăt precum eroina unei piese de teatru, acum îmi dădeam seama că, în cel mai bun caz, aveam un rol secundar. Îmbrăcată într-o fantezie de tafta aurie, Eva Maria strălucea mai puternic decât orice soare şi, în timp ce coboram împreună scara lată cu paşi siguri, legănându-ne şoldurile – cu mâna ei strânsă în jurul cotului meu – oaspeţii adunaţi jos nu avură cum să o ignore.

În hol stăteau împrăştiaţi cel puţin o sută de oameni şi ei se uitară în sus cu uimire tăcută în timp ce gazda lor cobora în toată splendoarea ei, escortându-mă graţios în cercul lor cu gesturile unei zâne a florilor care împrăştie petale de trandafir înaintea regelui pădurii. Era limpede că Eva Maria pusese la cale această dramă cu mult înainte, căci întreaga încăpere era luminată doar de lumânări înalte puse în sfeşnice şi candelabre, iar flăcările pâlpâitoare făceau ca rochia ei să prindă viaţă ca şi cum ar fi fost în flăcări. Pentru un scurt moment, nu am putut să aud decât muzică. Nu piesele clasice obişnuite la care te-ai fi aşteptat, ci muzică live cu instrumente medievale, venind de la un mic grup de muzicieni din capătul sălii.

Privind peste mulţimea tăcută, am fost uşurată că alesesem rochia din catifea roşie, şi nu rochia mea. A spune că oaspeţii Evei Maria din acea seară erau o

adunătură de bătrâni rigizi ar fi fost o afirmaţie grosolană, numai pe jumătate adevărată; ar fi mult mai precis să spun că arătau ca şi cum ar fi aparţinut unei alte lumi. Dacă nu mă înşelam foarte tare, nu exista nici măcar o persoană în sală care să aibă sub optzeci de ani, iar hainele lor făceau ca rochia mea să pară, practic, futuristă. O persoană caritabilă ar fi spus că aceşti oameni erau nişte biete suflete bătrâne care mergeau la petreceri doar o dată la douăzeci de ani şi că nicio femeie din încăpere nu deschisese o revistă de modă de la al Doilea Război Mondial, dar eu trăisem prea mult cu Janice pentru acest gen de mărinimie. Dacă sora mea ar fi fost acolo cu mine să vadă ce vedeam eu, ar fi ridicat din sprâncene şi şi-ar fi lins sugestiv colţii. Singura parte bună era că – dacă erau într-adevăr cu toţii vampiri – erau atât de decrepiţi, încât aş fi putut probabil să-i întrec la fugă.

În timp ce ajungeam în josul scărilor, întregul roi se apropie de mine, toţi vorbindu-mi într-o italiană rapidă şi împungându-mă cu degete lipsite de sânge ca să se asigure că sunt adevărată. Uluirea lor la vederea mea sugera că, în mintea lor, eu, şi nu ei, eram aceea care mă ridicasem din mormânt pentru acea ocazie.

Văzându-mi confuzia şi disconfortul, Eva Maria începu curând să-i gonească şi, în cele din urmă, rămaserăm cu două femei care aveau ceva să-mi spună.

— Acestea sunt Monna Teresa şi Monna Chiar a, explică Eva Maria. Monna Teresa este descendentă din Giannozza Tolomei, exact ca şi tine, iar Monna Chiara e descendentă din Monna Mina din familia Salimbeni. Ele sunt foarte emoţionate că eşti aici, pentru că, vreme de mulţi ani, te-au crezut moartă. Au foarte multe cunoştinţe despre trecut şi ştiu multe despre femeia al cărei nume l-ai moştenit, *Giulietta Tolomei*.

M-am uitat la cele două bătrâne. Părea perfect rezonabil ca ele să ştie totul despre strămoşii mei şi despre evenimentele din 1340; de fapt, judecând după membrele lor îndoite şi după trăsăturile ofilite, era posibil chiar ca ele să fi fost în viaţă şi atunci.

În comparaţie cu formele lor antediluviene, Eva Maria părea foarte tânără şi am fost fericită că stătea chiar lângă mine, dând pe dinafară de entuziasm, ca să traducă tot ce-mi spuneau ele.

— Monna Teresa, începu ea, referindu-se la cea mai venerabilă dintre cele două doamne, care părea să stea dreaptă susţinută doar de corsetul ei şi de gulerul încreţit de dantelă din jurul gâtului, vrea să ştie dacă ai o soră geamănă, Giannozza? De sute de ani există în familie tradiţia de a boteza fetele gemene Giulietta şi Giannozza.

— Am. Aş vrea ca ea să fi fost aici în seara asta.

Am privit în jur la sala luminată de lumânări şi la toţi oamenii aceia bizari şi, înghiţindu-mi un chicotit, am spus:

— I-ar fi plăcut la nebunie.

Bătrânele erupseră în zâmbete ridate când auziră că eram două şi mă făcură să le promit că data viitoare când veneam în vizită, o voi aduce şi pe sora mea.

— Dar dacă numele astea sunt o tradiţie de familie, atunci trebuie să existe sute, dacă nu mii, de Giuliette Tolomei în afară de mine!

— Nu, nu, nu! exclamă Eva Maria. Adu-ţi aminte că vorbim de o tradiţie pe linie maternă şi că femeile iau numele soţilor atunci când se mărită. După ştiinţa Monnei Teresa, în toţi aceşti ani, nimeni altcineva nu a mai fost botezat Giulietta şi Giannozza *Tolomei*. Dar mama ta era încăpăţânată… zâmbi Eva Maria, posibil cu o admiraţie rezervată. A vrut cu disperare să aibă numele ăla, aşa că s-a măritat cu profesorul Tolomei. Şi, ca să vezi, a avut gemene!

S-a uitat spre Monna Teresa pentru confirmare:

— Din câte ştim noi, tu eşti singura din lume cu numele ăsta, *Giulietta Tolomei*. Asta te face foarte specială.

Se uitară toate la mine răbdătoare şi mi-am dat silinţa să zâmbesc şi să par recunoscătoare şi interesată în acelaşi timp. Cu toată sinceritatea, nu voiam nimic mai mult decât să mă înclin şi să ies din acest reality show medieval şi să fiu singură cu Alessandro – unde naiba era

el? – şi, deşi îmi petrecusem bucuroasă multe nopţi absorbită de evenimentele din 1340, tradiţiile familiei erau unul dintre ultimele lucruri din mintea mea în acea seară.

Însă acum era rândul Monnei Chiara să mă apuce de braţ şi să-mi vorbească despre trecut, cu o voce la fel de ţeapănă şi fragilă ca un şerveţel din hârtie, şi, de vreme ce era evident că se pregătea pentru acest moment de cel puţin o săptămână, nu m-a lăsat inima să-i tai elanul.

— Monna Chiara te invită să mergi să-i faci o vizită, ca să-i poţi vedea arhiva cu documente de familie, traduse Eva Maria. Strămoaşa ei, Monna Mina, a fost prima femeie care a încercat să descâlcească povestea Giuliettei, a lui Romeo şi a fratelui Lorenzo. Ea a fost cea care a descoperit majoritatea documentelor vechi; ea a găsit procedurile de judecată împotriva fratelui Lorenzo, cu mărturisirea sa, într-o arhivă ascunsă în vechea cameră de tortură din Palazzo Salimbeni şi, de asemenea, a descoperit scrisorile Giuliettei către Giannozza dosite în multe locuri. Unele erau sub o podea din Palazzo Tolomei, altele erau ascunse în Palazzo Salimbeni şi a descoperit una, chiar ultima, la Rocca di Tentennano.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd acele scrisori, am zis eu, vorbind serios. Am văzut nişte fragmente, dar…

— Când Monna Mina a descoperit acele scrisori, m-a întrerupt Eva Maria, îndemnată să continue de Monna Chiara, ai cărei ochi erau învăpăiaţi de lumina lumânărilor, şi cu toate astea ciudat de reci, ea a călătorit cale lungă ca s-o viziteze pe sora Giuliettei, Giannozza, care era de acum bătrână, şi să-i dea, în sfârşit, scrisorile. Îţi poţi închipui ce şoc a fost pentru Giannozza să citească ceea ce îi scrisese sora ei cu atât de mulţi ani în urmă, înainte de a-şi lua viaţa, împreună, cele două femei – Mina şi Giannozza – au discutat despre tot ce se întâmplase şi au jurat să facă tot ce puteau pentru a păstra vie povestea pentru generaţiile viitoare.

Făcând o pauză, Eva Maria zâmbi şi îşi puse un braţ tandru în jurul celor două bătrâne, strângându-le în semn de apreciere, iar ele chicotiră amândouă ca nişte fetiţe la

gestul ei.

Privindu-mă ţintă în ochi, ea îmi spuse:

— Aşadar de aceea ne-am adunat aici în seara asta. Pentru a ne aminti ce s-a întâmplat şi a ne asigura că nu se va mai întâmpla niciodată. Monna Mina a fost prima care a făcut asta, acum mai mult de şase sute de ani. În fiecare an, la aniversarea nopţii nunţii ei, s-a dus în beciul din Palazzo Salimbeni, în acea cameră cumplită, şi a aprins lumânări pentru fratele Lorenzo. Iar când fiicele ei au fost suficient de mari, le-a luat şi pe ele cu ea, ca să se poată împrieteni cu fantoma lui. Timp de multe generaţii, această tradiţie a fost păstrată de femeile din ambele familii. Însă acum, pentru majoritatea oamenilor, toate tradiţiile acestea par foarte îndepărtate.

Ea îmi făcu semn cu ochiul, dezvăluind o fărâmă din modul ei obişnuit de a fi:

— Şi îţi spun eu, marilor bănci moderne nu le plac procesiunile nocturne cu lumânări şi bătrâne în cămăşi de noapte albastre, care să se plimbe prin pivniţele lor. Întreabă-l numai pe Alessandro. Aşa că în prezent ne ţinem întrunirile aici, la Castello Salimbeni, şi ne aprindem lumânările sus, nu în beci. Suntem civilizaţi, vezi tu, şi nu mai suntem atât de tineri. Prin urmare, *carissima*, suntem fericiţi să te avem cu noi în seara asta, în noaptea nunţii Minei, şi să te primim în cercul nostru.

S-a întâmplat la masă pe care se afla aranjată mâncarea. Chiar când încercam să desprind cu greu un copan dintr-o raţă prăjită care stătea foarte elegant în mijlocul unui platou de argint, un val de uitare caldă se rostogoli pe ţărmul conştiinţei mele, clătinându-mi blând concentrarea. Nu era nimic dramatic, însă lingura îmi căzu din mână, de parcă muşchii mi-ar fi rămas brusc fără vlagă.

După ce am respirat adânc de câteva ori, am fost în stare să-mi ridic privirea şi să mă concentrez asupra a ceea ce era în jurul meu. Bufetul suedez spectaculos al Evei Maria fusese plasat pe terasa spre care dădea sala

cea mare, sub luna care răsărea; acolo, torţe înalte sfidau întunericul cu semicercuri concentrice de foc. În spatele meu, casa strălucea puternic cu zeci de ferestre deschise şi reflectoare exterioare; era un far care ţinea cu încăpăţânare noaptea la distanţă, un ultim bastion rafinat al mândriei Salimbeni, şi, dacă nu mă înşelam, legile lumii se opreau la poartă.

Ridicând încă o dată lingura pentru servit, am încercat să-mi scutur năuceala subită. Nu băusem decât un pahar cu vin, pe care mi-l turnase personal Eva Maria, care voia să ştie ce credeam despre vinul ei din *sangiovese*[42], dar aruncasem jumătate din el într-un ghiveci pentru că nu voiam să insult priceperea ei în facerea vinului, neterminându-mi paharul. Acestea fiind zise, băusem Prosecco toată după-amiaza şi, având în vedere tot ce se întâmplase în ziua aceea, ar fi fost ciudat dacă nu m-aş fi simţit, în acel moment, uşor ameţită.

Abia acum l-am zărit pe Alessandro. Ieşise din grădina întunecată şi stătea între torţe, uitându-se ţintă la mine. Am zâmbit când l-am văzut, uşurată şi emoţionată că se întorsese în sfârşit, dar el nu mi-a întors zâmbetul. Nu că ar fi părut supărat; expresia lui era mai degrabă una de îngrijorare, poate chiar de compasiune, ca şi cum venise să-mi bată la uşă şi să mă anunţe că avusese loc un accident groaznic.

Plină de presimţiri, am pus jos farfuria şi am mers spre el. Încercând să schiţez un zâmbet, i-am spus:

— „Sunt multe zile numai într-o clipă
Şi viaţa mea, pe-a visului aripă
Fugind, mă tem că voi ajunge, până
Să te mai văd, Romeo, o bătrână!”[43]

M-am oprit chiar în faţa lui, încercând să-i citesc gândurile, însă acum faţa lui era complet lipsită de emoţie, aşa cum fusese prima oară când l-am întâlnit.

— Shakespeare, Shakespeare, zise el, neapreciind

42 Soi de struguri roşii, specific Toscanei, din care se face şi vinul Chianti.

43 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a V-a.

poezia mea. De ce trebuie să intervină întotdeauna între noi?

Am îndrăznit să întind mâna spre pieptul lui:

— Dar el e prietenul nostru.

— Oare? îmi luă Alessandro mâna şi o sărută, apoi o întoarse cu palma în sus şi îmi sărută încheietura, fără să-şi ia ochii de la mine. Chiar este? Spune-mi atunci ce ne-ar pune să facem acum prietenul nostru?

Când citi răspunsul în ochii mei, el zâmbi, în sfârşit, însă era un zâmbet lipsit de bucurie.

— Şi după aceea?

Abia acum am înţeles ce voia să spună. Potrivit prietenului meu, domnul Shakespeare, după iubire venea despărţirea, şi după despărţire venea moartea, însă înainte să-i pot reaminti lui Alessandro că noi eram pe cale să ne scriem propriul final fericit – nu-i aşa?

— Eva Maria veni spre noi fluturând din mâneci precum o magnifică lebădă de aur, cu rochia în flăcări la lumina torţelor.

— Sandro! Giulietta! *Grazie a Dio*! ne făcu semn să o urmăm. Veniţi! Veniţi repede!

Nu aveam ce să facem altceva decât să ne supunem şi ne-am întors în casă pe urma strălucitoare a Evei Maria, fără ca unul dintre noi să se deranjeze să o întrebe ce putea fi atât de urgent. Sau poate că Alessandro ştia deja încotro ne îndreptam şi de ce; judecând după privirea lui încruntată, ne aflam din nou la mila Bardului, ori a sorţii schimbătoare, sau a oricărei alte forme pe care şi-o asumau destinele noastre în seara aceea.

Ajunşi înapoi în sala cea mare, Eva Maria ne conduse prin mulţime, ieşi pe o uşă laterală, merse pe un coridor şi intră într-o sufragerie mai mică, elegantă, care era remarcabil de întunecată şi liniştită ţinând cont de petrecerea care se desfăşura alături. Abia acum, trecând pragul, se opri puţin şi se uită la noi, cu ochii măriţi de agitaţie, ca să se asigure că stăteam chiar în spatele ei şi rămâneam tăcuţi.

La prima vedere, camera păruse pustie, dar teatrul

Evei Maria mă făcu să privesc din nou. Şi atunci i-am văzut. La fiecare capăt al mesei lungi se afla un candelabru în care ardeau lumânări şi pe fiecare dintre cele douăsprezece scaune înalte şedea un bărbat care purta veşmintele monocrome ale feţelor bisericeşti. Mai la o parte, învăluit în umbră, stătea în picioare un bărbat mai tânăr în sutană, care legăna discret o cădelniţă cu tămâie.

Pulsul mi se acceleră când i-am văzut pe bărbaţii aceştia şi mi-am amintit brusc de avertismentul lui Janice din ziua precedentă. Eva Maria, îmi zisese ea, izbucnind cu titlu de senzaţie după ce vorbise cu vărul Peppo, era o regină mafiotă care se ocupa cu lucruri oculte, iar aici, în castelul ei izolat, era implicată în ritualuri secrete de invocare a spiritelor morţilor.

Chiar şi în starea mea de ameţeală, aş fi ieşit imediat pe uşă afară, dacă Alessandro nu şi-ar fi pus un braţ posesiv în jurul mijlocului meu.

— Oamenii aceştia sunt membri ai Frăţiei Lorenzoni, şopti Eva Maria, cu degetele încolăcite nervos în jurul umărului meu. Au venit tocmai de la Viterbo să te cunoască.

— Pe mine? m-am uitat eu la cei doisprezece bărbaţi sumbri. Dar de ce?

— Sssttt!

Mă însoţi până în capul mesei cu mare pompă, ca să mă prezinte călugărului mai în vârstă prăbuşit în scaunul ca un jilţ de la capătul mesei.

— Nu vorbeşte engleză, aşa că voi traduce eu. Se înclină în faţa călugărului ai cărui ochi erau fixaţi asupra mea sau, mai exact, pe crucifixul de la gâtul meu.

— Giulietta, acesta e un moment foarte special. Aş vrea să faci cunoştinţă cu fratele Lorenzo.

VIII.II

Fermecătoare fată!
Să fii de Domnul binecuvântată!
Mi-e teamă că-i un vis amăgitor.
Căci mie mi se pare încântător![44]

— Giulietta Tolomei!

Bătrânul călugăr se ridică de pe scaun şi-mi luă capul între mâinile sale noduroase, uitându-se adânc în ochii mei. Abia atunci atinse crucifixul de la gâtul meu, nu cu suspiciune, ci cu veneraţie. După ce văzu destul, se aplecă să-mi sărute fruntea cu buze uscate ca lemnul.

— Fratele Lorenzo este conducătorul Frăţiei Lorenzoni, îmi explică Eva Maria. Conducătorul îşi ia întotdeauna numele de „Lorenzo” în onoarea prietenului strămoaşei tale. Este o mare onoare că aceşti oameni au consimţit să fie aici în seara asta şi să-ţi dea ceva ce-ţi aparţine. De multe sute de ani, oamenii din Frăţia Lorenzoni aşteaptă cu nerăbdare acest moment!

Când Eva Maria termină de vorbit, fratele Lorenzo le făcu semn celorlalţi călugări să se ridice, iar ei făcură asta fără un cuvânt. Unul dintre ei se întinse să ia o cutiuţă aşezată în mijlocul mesei şi aceasta a fost dată din mână în mână cu mare ceremonie până când a ajuns, în cele din urmă, la fratele Lorenzo.

De îndată ce am recunoscut cutia ca fiind cea pe care o găsisem mai devreme în ziua aceea în portbagajul lui Alessandro, m-am dat înapoi cu nelinişte, dar Eva Maria m-a oprit înfigându-şi degetele în spatele meu ca să mă silească să stau pe loc. Şi când fratele Lorenzo se lansă într-o lungă explicaţie în italiană, ea traduse fiecare cuvânt spus de el cu o iuţeală care abia îi dădea voie să respire:

— Aceasta este o comoară care e păzită de Fecioara Maria de multe secole şi numai tu trebuie s-o porţi. Mulţi ani a fost îngropată sub o podea, cu primul frate Lorenzo, însă atunci când trupul său a fost mutat de la Palazzo

44 *Romeo şi Julieta*, actul al II-lea, scena a II-a.

Salimbeni din Siena în pământul sfinţit din Viterbo, călugării au descoperit-o printre rămăşiţele sale. Ei cred că fratele Lorenzo trebuie s-o fi înghiţit ca s-o împiedice să cadă în mâini nepotrivite. De atunci a dispărut pentru mulţi, mulţi ani, dar, în cele din urmă, este aici şi poate fi binecuvântată din nou.

Fratele Lorenzo deschise în sfârşit cutia pentru a dezvălui inelul cu pecete al lui Romeo, care era cuibărit în catifeaua de un albastru regal, şi cu toţii, chiar şi eu, ne-am aplecat în faţă să-l vedem.

— *Dio*! şopti Eva Maria, ridicată pe vârfuri ca să admire minunea. Acesta este inelul de nuntă al Giuliettei din 1340. Era al lui Romeo, dar el i l-a dăruit ei în cadrul unei ceremonii secrete. Mai târziu, Salimbeni i l-a luat. E un miracol că fratele Lorenzo a putut să-l salveze.

Am aruncat o privire pe furiş la Alessandro, aşteptându-mă ca el să pară cel puţin uşor vinovat că mersese cu lucrul ăla blestemat în portbagaj toată ziua şi că nu-mi spusese decât o parte din poveste, însă expresia lui era perfect senină; fie nu simţea nicio vină, fie era înspăimântător de bun la a o masca. Între timp, fratele Lorenzo dădu inelului o binecuvântare complexă înainte de a-l scoate din cutie cu degete tremurânde şi de a-l înmâna nu mie, ci lui Alessandro:

— Romeo Marescotti… *per favore.*

Alessandro şovăi înainte de a lua inelul şi, când m-am uitat în sus la faţa lui, l-am văzut schimbând o privire fixă cu Eva Maria, o privire întunecată, lipsită de zâmbet, care marca un punct simbolic al unei căi fără întoarcere între ei doi şi care apoi se închise în jurul inimii mele precum strânsoarea măcelarului înainte de a lovi.

Chiar în clipa aceea, poate lesne de înţeles, un al doilea val de uitare îmi înceţoşă vederea şi m-am clătinat uşor în timp ce camera se învârti o dată în jurul meu şi nu se mai opri complet. Apucând braţul lui Alessandro pentru sprijin, am clipit de câteva ori, chinuindu-mă să-mi revin; în mod uimitor, nici el, nici Eva Maria nu permiseră tulburării mele subite să întrerupă momentul.

— În Evul Mediu era foarte simplu, zise Alessandro, traducând ceea ce-i spunea fratele Lorenzo. Bărbatul spunea „îţi dăruiesc acest inel” şi asta era tot. Asta era nunta.

Îmi luă mâna şi lăsă inelul să-mi alunece pe deget, spunând:

— Fără diamante, doar vulturul.

A fost un noroc pentru ei doi că eram prea ameţită ca să-mi exprim opinia despre punerea forţată pe degetul meu a unui inel blestemat din burta unei mumii, fără consimţământul meu. Un element străin – nu vin, ci altceva – mă zgâlţâia întruna şi toate facultăţile mele de judecată erau îngropate acum sub un torent noroios de fatalism de om beat. Astfel încât am stat pur şi simplu acolo, docilă ca o vacă, în timp ce fratele Lorenzo înălţă o rugăciune puterilor din cer şi ceru un alt obiect de pe masă. Era pumnalul lui Romeo.

— Pumnalul acesta e întinat, explică Alessandro cu voce scăzută, dar fratele Lorenzo va avea grijă de el şi se va asigura că nu va mai provoca rău…

Chiar şi în năuceala mea am fost în stare să gândesc: „Ce drăguţ din partea lui! Şi ce drăguţ din partea ta să întrebi înainte de a-i da acestui tip o moştenire pe care părinţii mei au lăsat-o pentru mine!”. Însă nu am spus-o.

— Sssttt!

Evei Maria nu-i păsa dacă înţelegeam sau nu ce se întâmplă; tot ce conta era ca fratele Lorenzo să-şi continue treaba, oricare ar fi fost aceasta, fără nicio întrerupere.

— Mâinile voastre drepte! zise ea.

Şi eu, şi Alessandro ne-am uitat la ea, nedumeriţi, în timp ce ea îşi întinse mâna dreaptă şi o puse deasupra pumnalului pe care fratele Lorenzo îl ţinea spre noi.

— Vino! mă îndemnă ea. Pune-ţi mâna deasupra mâinii mele.

Şi aşa am făcut. Mi-am pus mâna deasupra mâinilor ei, ca un copil care se joacă, şi, după ce am făcut asta, Alessandro îşi puse mâna dreaptă deasupra mâinii mele. Pentru a închide cercul, fratele Lorenzo îşi puse mâna

liberă deasupra mâinii lui Alessandro, ţinându-ne astfel pe toţi – mâini şi pumnal – într-un sandviş sacru, în timp ce mormăia o rugăciune care semăna mai mult cu o invocare a puterilor lumii de jos.

— Acest pumnal nu va mai face rău unui Salimbeni, Tolomei sau Marescotti, şopti Alessandro, ignorând avertismentul din privirea mânioasă a Evei Maria. Cercul violenţei se încheie. Nu vom mai putea să ne rănim unii pe alţii cu nicio armă. Acum a venit în sfârşit pacea, iar acest pumnal trebuie înapoiat locului de unde a venit, înapoi în măruntaiele pământului.

După ce fratele Lorenzo termină rugăciunea, puse cu foarte multă grijă pumnalul într-o cutie dreptunghiulară din plumb, cu încuietoare. Şi abia acum, dându-i cutia unuia dintre fraţi, bătrânul călugăr privi în sus şi ne zâmbi, de parcă asta era o adunare de societate cât se poate de normală, nu un ritual medieval de nuntă şi un act de exorcizare.

— Şi acum, un ultim lucru, zise Eva Maria, nu mai puţin exaltată decât el. O scrisoare…

Aşteptă până când fratele Lorenzo scoase din buzunarul sutanei o punguţă de plastic sigilată conţinând un sul de pergament îngălbenit şi mi-o dădu mie. Dacă era într-adevăr o scrisoare, era foarte veche şi nu fusese niciodată deschisă, căci era încă sigilată cu ceară roşie. Eva Maria explică:

— Asta e scrisoarea pe care Giannozza i-a trimis-o în 1340 surorii ei, Giulietta, pe când locuia în Palazzo Tolomei. Însă fratele Lorenzo n-a mai reuşit să i-o dea Giuliettei din cauza a tot ce s-a întâmplat la *Palio*. Fraţii Lorenzoni au descoperit-o abia de curând, în arhivele mănăstirii în care fratele Lorenzo l-a dus pe Romeo pentru însănătoşire, după ce i-a salvat viaţa. Acum este a ta.

— Ăăă… mersi, am spus eu, ţinând punga cu stinghereală, neştiind dacă trebuia s-o deschid.

— *Grazie infinite*! exclamă Eva Maria şi răspunse întrebării mele luându-mi punga din mână şi dându-i-o lui Alessandro, care şi-o îndesă imediat în buzunarul interior –

aşa cum făcuse în mod clar cu al naibii de multe lucruri care erau, de fapt, ale mele.

Apoi ea îşi pocni degetele în aer şi, cât ai clipi din ochi, un chelner se materializă lângă noi ducând o tavă cu pocale foarte vechi, pline cu vin.

— *Prego*…

Eva Maria îi dădu cel mai mare pocal fratelui Lorenzo, după care ne servi şi pe noi şi îşi ridică pocalul într-un toast ceremonial.

— O, Giulietta… fratele Lorenzo zice că după ce vei… când toate astea se vor termina, trebuie să mergi la Viterbo şi să dai crucifixul înapoi adevăratului său proprietar.

— Ce crucifix? am întrebat eu, articulând cuvintele neclar.

— ăla… arătă ea spre crucifixul de la gâtul meu. I-a aparţinut fratelui Lorenzo. Îl vrea înapoi.

În ciuda buchetului de praf şi metal pe care îl avea vinul, l-am băut pe nerăsuflate. Nu exista nimic care să facă o fată să simtă nevoia să bea aşa cum o făcea prezenţa călugărilor fantomatici în mantii brodate. Ca să nu mai zic de ameţeala care îmi revenea şi de inelul blestemat al lui Romeo, care era acum înţepenit de-a binelea pe degetul meu deoarece o mână de octogenari credeau că acolo e locul lui. Ei, asta a fost marea mea comoară de familie, m-am gândit eu, privind în jos la inel; chiar dacă era aur masiv, cu greu ar fi putut să plătească măcar zborul meu înapoi la realitate. Cât despre pumnal – care în prezent se afla încuiat într-o cutie din metal înainte de a-şi începe călătoria spre creuzet – probabil era timpul să recunosc că, de fapt, nu fusese niciodată al meu.

— Şi acum a sosit vremea pentru procesiunea noastră, zise Eva Maria, punându-şi jos pocalul.

Când eram mică şi stăteam ghemuită pe banca din bucătărie, privindu-l pe Umberto cum muncea, el îmi spunea uneori poveşti despre procesiunile religioase din Italia Evului Mediu. Îmi povestise despre preoţi care

purtau pe străzi relicvele unor sfinţi morţi şi despre torţe, frunze de palmier şi statui religioase fixate pe nişte pari înalţi. Uneori îşi încheia povestea spunând „şi asta încă mai continuă, chiar şi azi”, dar eu interpretasem întotdeauna asta aşa cum cineva interpretează formula „fericiţi până la adânci bătrâneţi” de la sfârşitul basmelor: drept exprimarea unei dorinţe iluzorii şi nimic mai mult.

În mod cert nu-mi închipuisem niciodată că voi lua parte într-o bună zi la o procesiune a mea, în niciun caz la una care părea organizată parţial în onoarea mea şi în care doisprezece călugări austeri împreună cu omul care tămâia se plimbau prin toată casa, inclusiv în dormitorul meu, urmaţi de o mare parte dintre oaspeţii ramoliţi de la petrecerea Evei Maria, mergând cu paşi mărunţi în ritmul cântării latineşti a fratelui Lorenzo.

În timp ce ne deplasam încet de-a lungul logiei de la etaj, urmând conştiincios cărarea de tămâie, m-am uitat în jur după Alessandro, dar nu l-am văzut nicăieri în procesiune. Se părea că nu glumea atunci când zicea că Romeo nu ştie să danseze. Văzându-mă neatentă, Eva Maria mă luă de braţ şi îmi şopti:

— Ştiu că eşti obosită! De ce nu mergi la culcare? Procesiunea asta o să mai ţină mult timp. Vorbim mâine, după ce se termină toate astea.

Nici măcar n-am protestat. Adevărul e că eram absolut moartă şi nu voiam nimic mai mult decât să mă târăsc în patul meu titanic şi să mă ghemuiesc strâns, chiar dacă asta însemna să ratez restul petrecerii săltăreţe a Evei Maria. Astfel că, atunci când trecurăm din nou pe lângă uşa mea, m-am sustras discret din grup şi m-am furişat înăuntru.

Patul era încă umed de la picăturile de apă sfinţită cu care stropise fratele Lorenzo, dar nu-mi păsa. Fără ca măcar să-mi dau jos pantofii, m-am prăbuşit cu nasul în jos peste aşternut, sigură că voi intra în comă într-un minut. Încă mai simţeam în gură gustul acru al vinului *sangiovese* al Evei Maria, însă nu am avut energia de a merge să mă spăl pe dinţi.

Cu toate acestea, în timp ce stăteam întinsă acolo, aşteptând să apară Moş Ene, am simţit cum ameţeala mă părăsea, până la un punct în care totul redeveni brusc perfect limpede. Camera încetă să se mai învârtă în jurul meu şi am fost în stare să mă concentrez asupra inelului de pe degetul meu, pe care tot nu puteam să-l dau jos şi care părea să emane o energie proprie. La început, senzaţia mă umpluse de teamă, dar acum, văzând că eram încă în viaţă şi puterile sale distructive nu-mi făcuseră rău, teama făcu loc unei aşteptări neliniştite. A ce anume, nu eram pe de-a-ntregul sigură, dar odată ce mi-am dat voie să cercetez, nu mi-a luat mult să identific cum şi cu cine mi-ar fi plăcut să continui festivităţile.

Ridicându-mă în capul oaselor, m-am întins după ceasul de mână de pe noptieră. În mod surprinzător, era doar ora zece. Nu era de mirare că bătrâneii centenari încă mai rezistau. Şi, în mod sigur, chiar dacă chiulise de la procesiune, Alessandro nu se dusese încă la culcare.

După ce mi-am petrecut un timp în baie, făcându-mă irezistibilă, m-am furişat afară pe balcon, sperând să pot să-l zăresc pe Alessandro în camera lui şi, dacă nu dormea sau nu era ocupat în vreun alt fel, să-i atrag atenţia. Se dovedi că el stătea chiar acolo pe balcon, complet îmbrăcat, cu mâinile pe balustradă, privind în noapte cu melancolie.

Cu toate că auzi când se deschise uşa de la balconul meu şi ştiu că eram acolo, el nu se întoarse, ci doar oftă adânc şi zise:

— Cu siguranţă crezi că suntem nebuni.

Aş fi putut să chicotesc, dar n-am făcut-o.

— Ştiai că el va fi aici? l-am întrebat.

Mi se păru că el tresare.

— Cine?

— Fratele Lorenzo. Şi toată echipa de vis. Ştiai de toate astea?

Acum, în sfârşit, Alessandro se întoarse să se uite la mine cu ochi mai întunecaţi decât cerul presărat cu stele din spatele lui.

— Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi adus aici.

Făcu o pauză, apoi zise cu simplitate:

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău…

M-am apropiat de el şi mi-am pus mâna pe maxilarul lui încleştat:

— Nu m-am distrat aşa de bine niciodată în viaţa mea. Cine nu s-ar distra? Oamenii ăştia… fratele

Lorenzo… Monna Chiara… ăsta e materialul din care sunt făcute visele.

Alessandro clătină din cap, numai o singură dată:

— Nu şi visele mele.

— Şi uite! mi-am ridicat eu mâna în sus. Mi-am luat inelul înapoi.

El nu zâmbi.

— Însă nu asta căutai.

— De unde ştii tu ce căutam eu? l-am contrazis. Nici măcar eu însămi nu ştiu.

— Ai venit la Siena ca să găseşti o comoară, nu-i aşa?

— Poate că am găsit-o? am ripostat eu. Poate că înlăturarea blestemului fratelui Lorenzo e mai valoroasă decât orice altceva. Şi bănuiesc că bijuteriile nu prea contează pe fundul unui mormânt.

— Aşadar asta e ceea ce vrei să faci?

El mă privi ţintă în ochi, căutându-mi sufletul:

— Să pui capăt blestemului fratelui Lorenzo?

— Nu e ceea ce facem în seara asta? mi-am strecurat eu braţele după gâtul lui. Dezlegăm blestemele trecutului? îndreptăm totul?… Scriem un final fericit?

El se încruntă:

— Nu mă ispiti.

Am zâmbit şi m-am aplecat şi mai aproape:

— De ce nu?

Încercând din răsputeri să nu mă sărute, el zise:

— Pentru că prefer să ştiu că era cât pe ce să fii a mea pentru toată viaţa, decât să te iubesc şi să te pierd.

M-am holbat la el fără să-mi vină să cred:

— Acestea sunt cuvintele lui Romeo?

El privi în jos:

— Romeo şi-a învăţat lecţia…

— …dar a uitat cum să iubească?

L-am silit să se uite din nou la mine şi, când a făcut-o, l-am sărutat.

Alessandro oftă adânc:

— Cât timp ai stat vreodată într-un singur loc? Mă uit la dosarul tău şi mă gândesc…

Făcu o grimasă:

— Într-o bună dimineaţă o să mă trezesc şi tu nu vei mai fi acolo.

Am zâmbit din nou:

— Poate căutam pe cineva?

El tot nu-mi întoarse zâmbetul:

— L-ai găsit?

— Aşa cred.

Mă luă de bărbie, sătul de tachinările mele:

— Ar fi bine să ştii. Mă tem că de data asta trebuie să fie pentru totdeauna.

— „Pentru totdeauna” a început cu mult timp în urmă, am spus eu, răsucind inelul cu vultur. *Credincioşi de-a lungul veacurilor*, ţii minte? Nu ştiu ce părere ai tu, dar…

Mâinile lui se încordară:

— Ăsta nu-i un joc!

— Eu nu mă joc, am replicat eu, mai calmă decât mă simţeam. Crede-mă că nu aş fi aici, dănţuind cu naşa ta şi cu toţi elfii ei, dacă n-aş vorbi serios.

Am rămas amândoi aşa multă vreme, uitându-ne lung unul la altul până când, în cele din urmă, el se îmblânzi, iar eu m-am întins, lipită de el, să-i şoptesc la ureche:

— Dacă-mi dai drumul acum, s-ar putea să treacă alte şase sute de ani până când mă vei găsi din nou. Vrei să-ţi asumi acest risc?

Chipurile, Janice îşi pierduse virginitatea la cincisprezece ani într-un hamac cu vedere spre Cape Cod. Deşi, după spusele ei, se întâlnea cu un ratat jalnic de la

magazinul de fierărie de ceva vreme, se agăţase de ultima ei fărâmă de onoare până când, într-un weekend, o colegă de clasă a invitat-o la o cabană de dimensiuni olimpice de pe coastă şi i-a făcut cunoştinţă cu un verişor cu deficit de atenţie, care avea chiloţi cu planete fosforescente şi a cărui principală contribuţie la distracţia familiei era să alerge pe toată lumea cu bicicleta lui şi să se ia la trântă cu ei, culcându-i la pământ, până când începeau să plângă.

Janice fusese singura care făcuse faţă cu uşurinţă şi, în final, bătăuşul cu deficit de atenţie a fost cel care a plâns atunci când, la două dimineaţa, toate luminile din grădină s-au aprins brusc. Tatăl lui îşi făcu apariţia cu câinele şi puşca, cu restul familiei ţinându-se aproape în urma lui, şi îi găsi pe amanţii clandestini prinşi în hamac, cu bicicleta şi chiloţii cu motive spaţiale mototoliţi dedesubt.

Ea îmi spusese povestea atât de des, încât uneori aveam impresia că o ştiam mai bine decât ea şi o corectam rapid atunci când îşi amintea greşit un detaliu ici şi colo. Uluită de senilitatea ei, interveneam: „Nu, nu, nu! Nu aşa te-ai simţit! Râdeai de ei, ţii minte?”

În timp ce adormeam în noaptea aceea, cu braţele lui Alessandro în jurul meu, nu mică îmi era plăcerea să fiu în stare ca, la un moment dat în viitor, când se va ivi subiectul, aşa cum se ivea întotdeauna, să întrec hamacul de la mare al lui Janice cu un pat cu baldachin dintr-un *castello* toscan adevărat şi, cel mai important, cu priveliştea spectaculoasă a singurului bărbat din lume demn de privilegiu.

M-am trezit când încă nu se făcuse ziuă şi m-am pomenit că eram singură într-un cuib de cearşafuri răvăşite. Din grădină venea chemarea perseverentă a unei păsări de pradă şi asta era, cel mai probabil, ceea ce îmi alungase visele, deşteptându-mă din somn. După ceasul meu, nu era decât două dimineaţa, dar lumânările noastre se stinseseră de mult şi singura lumină din cameră era strălucirea crudă, neiertătoare, care venea de la luna în

descreştere.

Poate că eram naivă, dar m-a şocat că Alessandro părăsise patul meu în felul acesta, în prima noastră noapte împreună. Felul în care mă ţinuse înainte să adormim mă făcuse să cred că nu-mi va mai da drumul niciodată şi tot ce spusese şi făcuse până atunci mă făcuse să cred că nu va face niciodată intenţionat ceva care să mă rănească.

Şi, cu toate astea, iată-mă acolo, singură şi întrebându-mă de ce, simţindu-mă pârjolită şi mahmură de la indiferent ce fusese ceea ce mă lovise cu câteva ore mai devreme. Confuzia mea n-a fost ajutată de faptul că hainele lui Alessandro zăceau, la fel ca şi ale mele, jos lângă pat. Aprinzând o veioză, m-am uitat pe noptieră şi am descoperit că îşi lăsase chiar şi şnurul de piele cu glonţ, pe care i-l trăsesem personal peste cap. Prin urmare, trebuia să trag concluzia că singura explicaţie logică pentru dispariţia sa era că fusese chemat la Ceruri de sfântul patron al fetelor care înfloreau târziu. Şi de bună seamă că merita asta.

Văzând că nu ajung la niciuna dintre hainele mele, am început să mă înfăşor într-un cearşaf de pe pat, dar m-am cutremurat când am văzut dezordinea pe care o făcuserăm în aşternuturile luxoase ale Evei Maria. Şi nu doar atât, dar, încurcat printre cearşafurile albe, se găsea un ghemotoc de mătase albastră, delicată, pe care nu-l observasem până atunci. În mod ciudat, când am început să-l desfac, mi-a luat ceva vreme să-l recunosc şi asta probabil pentru că nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată. Şi, în orice caz, nu în patul meu.

Era *cencio*-ul din 1340.

Judecând după felul în care fusese împins de colo până colo prin patul meu, acest vestigiu nepreţuit fusese pus printre cearşafuri de cineva care ţinea morţiş să-l vadă distrus au, cel puţin, să dorm eu pe el. Dar de cine? Şi de ce?

Cu douăzeci de ani în urmă, mama mea recursese la măsuri extreme pentru a ascunde acest *cencio* şi a mi-l lăsa mie moştenire. Eu l-am găsit, dar apoi l-am pierdut

repede, şi iată-l aici din nou, chiar sub mine, precum o umbră de care nu puteam scăpa. În după-amiaza aceea, la Rocca di Tentennano, îl întrebasem direct pe Alessandro dacă ştie unde e cencio-ul. Răspunsul lui criptic fusese că, oriunde s-ar fi aflat, nu însemna nimic fără mine. Şi deodată, în timp ce stăteam acolo, ţinându-l în mâini, totul începu să se lege.

Înainte de *Palio-ul* din 1340, în timpul priveghiului din Catedrala din Siena, Romeo Marescotti îi provocase pe Messer Tolomei şi pe diabolicul Messer Salimbeni să lase cursa să hotărască cine va câştiga mâna Giuliettei şi nu doar atât. Făcuse apoi un jurământ în faţa Fecioarei Maria potrivit căruia, dacă ea îi oferea victoria şi, astfel, *cencio*-ul, el să nu transforme preţioasa mătase în haine cu care să se făle ască prin oraş, aşa cum făceau câştigătorii de la *Palio*, ci să o folosească drept sacru aşternut de nuntă pentru căsătoria sa cu Giulietta.

Din cauza acestui jurământ provocator, Salimbeni fusese hotărât să folosească *cencio*-ul la propria sa nuntă cu Giulietta, dar eşuase jalnic în încercările sale de a încălca drepturile lui Romeo asupra miresei sale. *Cencio*-ul şi divinitatea care îl binecuvântase aruncaseră o vrajă groaznică asupra bărbatului care ţinuse morţiş să întineze mătasea sfântă de dragul plăcerii sale perverse. În cele din urmă, Salimbeni fusese silit să scoată *cencio*-ul din casa lui, fiind complet umilit de puterile acestuia.

Aşa că ăsta trebuia să fie motivul pentru care simţisem miros de tămâie în camera mea mai devreme în acea seară, m-am gândit eu în sinea mea, uimită de calculele pe care eram în stare să le fac la două dimineaţa. Fratele Lorenzo voise să se asigure personal că, după şase sute de ani de aşteptare, în care a stat nefolosit, *cencio*-ul nu era omis din ecuaţie atunci când Romeo se culca în sfârşit cu mine.

Deşi mi se învârtea capul recompunând acest puzzle, văzute într-o lumină care le înfrumuseţa, toate astea erau foarte romantice. Era clar că Frăţia Lorenzoni considera ca fiind misiunea ei în viaţă să ajute familiile Tolomei şi

Salimbeni să „îndrepte” păcatele din vechime, astfel încât blestemul fratelui Lorenzo să poată fi dezlegat. De aici ceremonia din seara asta, pentru a pune inelul lui Romeo înapoi pe degetul Giuliettei şi a purifica pumnalul cu vultur de toate relele. Aş fi putut chiar să fiu convinsă să privesc favorabil punerea cencio-ului în patul meu. La urma urmei, Romeo şi Giulietta aşteptau de peste şase sute de ani să-şi consume căsătoria şi, când venea vorba de un act care nu putea fi niciodată îndreptat, eu eram, cu certitudine, ultima persoană care să agite un băţ pentru a strica mica ceremonie.

Însă nu asta era problema. Problema era că persoana care pusese *cencio*-ul în patul meu trebuie să fi fost în cârdăşie cu răposatul Bruno Carrera şi, astfel, direct sau indirect, era responsabilă de spargerea de la Muzeul Bufniţei, care îl făcuse pe vărul Peppo să ajungă la spital cu o contuzie şi un picior rupt. Cu alte cuvinte, nu era o simplă toană romantică faptul că ajunsesem să ţin *cencio*-ul în mâini în seara asta. M-aş fi aventurat să bănuiesc că era în joc ceva mult mai mare şi mai sinistru.

Nerăbdătoare să ştiu ce păţise Alessandro, m-am dat în sfârşit jos din pat. Decât să orbecăi în jur după hainele mele de rezervă, mi-am tras pur şi simplu înapoi pe mine rochia din catifea roşie care zăcea pe podea şi m-am dus să deschid uşa de la balcon. Ieşind afară, mi-am umplut plămânii cu aerul sănătos şi liniştitor al nopţii răcoroase înainte de a mă întinde să mă uit prin uşa lui Alessandro ca să văd dacă, dintr-un motiv sau altul, hotărâse să se întoarcă în camera lui.

Nu o făcuse. Cu toate acestea, toate luminile din camera lui erau aprinse şi părea ca o părăsise în grabă, fără să închidă uşa.

Îmi luă un moment să-mi adun curajul pentru a împinge uşa lui de la balcon şi a intra. Deşi îl cunoşteam acum mai bine decât pe orice alt bărbat pe care îl întâlnisem, în capul meu mai era încă o voce micuţă care zicea că, lăsând la o parte fizionomia şi vorbele dulci, nu-l cunoşteam deloc.

Am rămas o clipă în mijlocul camerei, privind în jur la decor. În mod limpede, aceasta nu era doar o altă cameră de oaspeţi, ci camera *lui*, iar, dacă lucrurile ar fi stat diferit, mi-ar fi plăcut la nebunie să cotrobăi pe acolo şi să mă uit la toate pozele de pe pereţi şi în toate borcănelele pline cu scoici şi pietricele.

În timp ce stăteam aşa acolo, învârtindu-mă stingheră pe loc, am devenit conştientă de vocile îndepărtate care veneau de undeva de dincolo de uşa pe jumătate deschisă dinspre logia interioară. Băgându-mi capul pe uşă, nu am văzut însă pe nimeni în logie sau în holul mare de jos. Era limpede că petrecerea se terminase de mult şi întreaga casă era cufundată în întuneric, cu excepţia ciudatelor sfeşnice de perete care luminau câte un ungher ici şi colo.

Ieşind în logie, am încercat să-mi dau seama de unde veneau vocile şi am ajuns la concluzia că oamenii pe care îi auzeam se aflau într-o altă cameră de oaspeţi, un pic mai încolo pe hol. În ciuda faptului că erau doar nişte voci difuze, fără trup, ca să nu mai zic de starea mea de spirit, eram sigură că îl auzeam pe Alessandro vorbind. Alessandro şi încă cineva. Sunetul vocii lui mă emoţionă şi mă încălzi în acelaşi timp şi am ştiut că nu voi fi în stare să merg înapoi să dorm dacă nu văd ce anume reuşise să-l ademenească de lângă mine în noaptea aceea.

Uşa camerei era întredeschisă şi, în timp ce mă apropiam în vârful picioarelor, am avut grijă să evit să păşesc în lumina revărsată pe pardoseala de marmură a logiei. Întinzându-mă să văd în cameră, am reuşit să identific doi bărbaţi şi chiar să prind frânturi din conversaţia lor. Alessandro era într-adevăr acolo, aşezat pe un birou, având pe el doar o pereche de blugi, fumând o ţigară şi părând remarcabil de încordat în comparaţie cu ultima dată când îl văzusem. Însă de îndată ce bărbatul celălalt îşi întoarse faţa spre el, am înţeles de ce.

Bărbatul era Umberto.

VIII.III

Cu inimă de şarpe, ochi de floare!
A stat cândva un zmeu într-un palat
Atât de falnic şi de minunat.[45]

Janice a pretins întotdeauna că trebuie să-ţi frângi inima cel puţin o dată ca să creşti mare şi să-ţi dai seama cine eşti cu adevărat. Pentru mine, această doctrină dură nu fusese niciodată mai mult decât un excelent motiv în plus de a nu mă îndrăgosti. Până acum. Pe când stăteam acolo în logie în noaptea aceea, privindu-i pe Alessandro şi Umberto conspirând împotriva mea, am ştiut în sfârşit cu exactitate cine eram. Eram nebuna prostănacă a lui Shakespeare.

Căci în ciuda a tot ceea ce aflasem despre Umberto în cursul săptămânii anterioare, primul lucru pe care l-am simţit când l-am văzut a fost bucurie. O bucurie ridicolă, spumoasă, lipsită de sens, care îmi luă câteva momente să o potolesc. Cu câteva săptămâni în urmă, după înmormântarea mătuşii Rose, simţisem că el e singura persoană din lume care îmi mai rămăsese să o iubesc, iar când mă lansasem în aventura mea italiană mă simţisem vinovată că îl lăsam în urmă. Acum, desigur, totul era diferit, însă îmi dădeam seama că asta nu însemna că încetasem să-l iubesc.

A fost un şoc să-l văd, dar am ştiut imediat că nu ar fi trebuit să fie. De îndată ce Janice îmi aruncase vestea că Umberto era, de fapt, Luciano Salimbeni, ştiusem că, în ciuda întrebărilor sale stupide la telefon, în care se prefăcea că înţelege greşit tot ce-i povesteam despre cutia mamei, el fusese tot timpul cu câţiva paşi înaintea mea. Şi pentru că îl iubeam şi îl apărasem în continuare faţă de Janice, insistând că ea înţelesese greşit, cumva, ce-i spusese Poliţia sau că era un simplu caz de identitate greşită, trădarea lui faţă de mine era cu atât mai dureroasă.

---

45 *Romeo şi Julieta*, actul al III-lea, scena a II-a.

Oricât de mult încercam să explic prezenţa lui acolo în seara asta, nu mai putea fi niciun dubiu că Umberto era cu adevărat Luciano Salimbeni. El fusese cel care îl asmuţise pe Bruno Carrera asupra mea şi a bietului Peppo ca să pună mâna pe *cencio*. Şi, având în vedere palmaresul lui – oamenii aveau tendinţa să moară atunci când Luciano era prin preajmă –, era foarte probabil ca el să fi fost cel care îl ajutase pe Bruno să-şi lege şireturile de la pantofi pentru ultima oară.

Chestia ciudată era că Umberto încă arăta la fel cum arătase întotdeauna. Până şi expresia de pe chipul său era exact aşa cum mi-o aminteam: un pic arogantă, un pic amuzată, niciodată trădând gândurile lui cele mai ascunse.

Cea care se schimbase eram eu.

Acum, în sfârşit, înţelegeam că Janice avusese dreptate în legătură cu el în toţi aceşti ani. Era un psihopat care aştepta să răbufnească. Şi în ceea ce îl privea pe Alessandro, ea avusese dreptate, din păcate. Janice îmi spusese că lui nu-i pasă de mine câtuşi de puţin şi că totul era doar o şaradă ca să pună mâna pe comoară.

„Acum ar fi momentul firesc să plâng”, m-am gândit în sinea mea în timp ce stăteam acolo, uitându-mă la ei din uşă. Dar nu puteam. Se întâmplaseră prea multe în noaptea asta – nu mai aveam rezerve de emoţii, cu excepţia unui nod în gât care era în parte mânie, în parte teamă.

Între timp, în cameră, Alessandro îşi stinse ţigara în scrumieră cu furie şi l-am auzit spunându-i lui Umberto ceva care implica nişte noţiuni familiare: „fratele Lorenzo”, „Giulietta” şi *„cencio*. Ca răspuns, Umberto a băgat mâna în buzunar şi a scos o sticluţă verde, a zis ceva ce nu am înţeles şi a scuturat-o cu putere înainte de a i-o da lui Alessandro.

Ţinându-mi respiraţia şi stând pe vârfuri, am încercat să văd bine sticluţa, dar tot ce am zărit a fost sticla verde şi un opritor pentru dop. Ce era? Otravă? Poţiune pentru somn? Şi pentru ce, pentru mine? Umberto voia ca Alessandro să mă omoare? Niciodată nu avusesem nevoie

de italiană mai mult ca în clipa aia.

Orice ar fi fost în sticluţă, era o surpriză totală pentru Alessandro şi, în timp ce o răsucea în mână, ochii lui deveniră practic demonici. Dându-i-o înapoi lui Umberto, a mârâit ceva fără drept de apel şi, pentru un moment foarte scurt, am îndrăznit să cred că, indiferent de planurile ticăloase ale lui Umberto, Alessandro nu va vrea să aibă nimic de-a face cu ele.

Umberto doar a ridicat din umeri şi a pus cu grijă sticluţa pe masă. Apoi şi-a întins mâna, aşteptând în mod clar ceva în schimb, şi Alessandro s-a încruntat şi i-a înmânat o carte.

Am recunoscut-o imediat. Era volumul mamei cu *Romeo şi Julieta*, care dispăruse din cutia cu documente în ziua precedentă, în timp ce eu şi Janice ne ocupam cu speologia prin *Bottini*... ori poate mai târziu, când depănam poveşti cu fantome în atelierul Maestrului Lippi. În mod evident, el vrusese să se asigure că eram plecată, înainte de a intra prin efracţie şi a o lua.

Fără niciun cuvânt de mulţumire, Umberto se apucă să răsfoiască prin carte cu aviditate, foarte mulţumit de sine, în timp ce Alessandro îşi îndesă mâinile în buzunare şi se duse să se uite pe fereastră.

Înghiţind cu greu ca să-mi împiedic inima să-mi sară din piept, l-am privit pe bărbatul ale cărui ultime cuvinte adresate mie – rostite cu doar câteva ore în urmă – fuseseră că se simţea renăscut şi purificat de toate păcatele sale. Iată-l acolo, trădându-mă deja, şi nu cu oricine, ci cu singurul bărbat în care mai avusesem vreodată încredere.

Chiar când hotărâsem că am văzut destul, Umberto a închis cartea cu zgomot şi a aruncat-o pe masă lângă sticluţa verde, mârâind ceva pentru care nu aveam nevoie să ştiu italiană ca să înţeleg. La fel ca mine şi Janice, Umberto ajunsese la frustranta concluzie că, în sine, cartea nu conţinea niciun indiciu cu privire la locul în care se afla mormântul lui Romeo şi al Giuliettei şi că în mod clar lipsea ceva.

Fără niciun avertisment, el se duse spre uşa în spatele căreia mă ascundeam eu şi abia am avut timp să o şterg şi să mă ascund în spatele unei coloane înainte ca Umberto să iasă în logie, făcându-i cu nerăbdare semn lui Alessandro să-l urmeze. Stând complet nemişcată, i-am văzut pe amândoi luând-o prin hol şi dispărând în tăcere în josul scărilor, în holul cel mare.

Acum, în sfârşit, am simţit cum îmi dau lacrimile, dar m-am scuturat ca să le alung, simţindu-mă brusc mai mult furioasă decât tristă. Foarte bine. Aşadar Alessandro se băgase pentru bani, exact cum prevăzuse Janice. Aşa stând lucrurile, putea măcar să fi avut decenţa de a-şi ţine mâinile acasă şi de a nu înrăutăţi situaţia. Cât despre Umberto, în dicţionarul cel mare al mătuşii Rose nu existau destule cuvinte pentru a-mi descrie furia pe care o simţeam din cauza faptului că era acolo în seara aia şi îmi făcea aşa ceva: era evident că el îl manevrase pe Alessandro, spunându-i să fie tot timpul cu ochii pe mine, plus două mâini şi o gură şi aşa mai departe.

Corpul meu execută singurul plan logic de joc încă înainte ca acesta să fie aprobat de creier. Ţâşnind în camera din care ei tocmai ieşiseră, am luat cartea şi sticluţa – pe cea din urmă exclusiv de ciudă. Apoi am alergat înapoi în camera lui Alessandro şi mi-am pus prada într-o bocceluţă pe care am făcut-o dintr-o cămaşă de pe pat.

Uitându-mă în camera lui după alte obiecte care ar fi putut fi interpretate ca relevante pentru starea mea de victimă, mi-a trecut prin cap că obiectul cel mai folositor – şi, astfel, cel mai profitabil – pe care l-aş fi putut fura erau cheile de la Alfa Romeo. Numai că, smulgând sertarul din noptiera lui Alessandro, nu am găsit decât un rozariu, un briceag şi o jumătate de pachet de ţigări egiptene. M-am uitat rapid prin cameră după alte posibile locuri în care să-şi ţină cheile, încercând să mă pun în locul lui. „Romeo, Romeo, unde-ţi ţii tu cheile de la maşină?” am mormăit eu, trăgând cu ochiul prin diverse locuri.

Atunci când, în cele din urmă, m-am gândit să mă uit

sub pernele de pe pat, am fost răsplătită cu descoperirea nu doar a cheilor de la maşină, ci şi a unui pistol. Fără să-mi acord timp să mă răzgândesc, am luat ambele obiecte şi am fost uluită de greutatea armei. Dacă n-aş fi fost atât de supărată, aş fi râs de mine. Ia uită-te acum la pacifistă – duse erau toate visurile mele trandafirii despre o lume fără arme şi cu o egalitate perfectă. Acum, pistolul lui Alessandro era pentru mine exact genul de egalizator de care aveam nevoie.

Ajunsă înapoi în camera mea, am aruncat repede totul în geanta de voiaj, inclusiv pistolul. În timp ce trăgeam fermoarul genţii, îmi căzură ochii pe inelul de pe deget. Da, era al meu, şi da, era din aur masiv, însă el simboliza şi simbioza mea spirituală – şi acum şi fizică – cu bărbatul care intrase prin efracţie de două ori în camera mea de hotel şi furase jumătate din harta comorii mele ca să i-o dea ticălosului cu două feţe care, foarte posibil, îmi omorâse părinţii. Aşa că am tras de inel până când, în cele din urmă, mi-a ieşit de pe deget şi l-am lăsat pe una dintre pernele de pe pat, ca un ultim şi melodramatic „adio” faţă de Alessandro.

Ascultând de un gând care îmi trecu atunci prin minte, am luat *cencio*-ul de pe pat şi l-am împăturit cu băgare de seamă înainte de a-l arunca în geantă cu restul lucrurilor mele. Nu că aş fi avut la ce să-l folosesc sau că m-aş fi gândit că aş putea să merg să-l vând cuiva, mai ales în starea lui actuală. Nu, pur şi simplu nu voiam ca *ei* să îl aibă.

După care mi-am ridicat prada şi m-am strecurat din nou afară pe uşa de la balcon, fără să aştept aplauze.

Viţele bătrâne care creşteau pe zid au fost suficient de puternice pentru a-mi susţine greutatea când mi-am început coborârea din balcon. Îmi lăsasem mai întâi geanta să cadă, ţintind spre un tufiş buretos, şi, după ce am văzut că a aterizat cu bine, mi-am început propria fugă laborioasă, străduindu-mă să fac cât mai puţin zgomot posibil.

În timp ce coboram zidul, am trecut aproape de o

fereastră încă luminată în ciuda orei târzii. Întinzându-mă să mă asigur că nu era nimeni în cameră, am fost uluită să-l văd pe fratele Lorenzo şi trei dintre fârtaţii săi călugări stând foarte răbdători, cu mâinile împreunate, în patru fotolii aşezate în faţa unui şemineu plin cu flori proaspete. Era limpede că doi dintre călugări moţăiau, însă fratele Lorenzo arăta de parcă nicio putere din cer sau de pe pământ nu l-ar fi putut convinge să-şi închidă ochii până când noaptea asta nu se termina.

La un moment dat, în timp ce atârnam acolo, cu braţele zvâcnind din cauza efortului neobişnuit, am auzit voci agitate venind din camera de deasupra şi zgomotul făcut de paşii furioşi ai cuiva care ieşea la mine în balcon. Ţinându-mi respiraţia de teamă să nu fiu descoperită, am stat cât de nemişcată am putut, până când am fost sigură că persoana se *dusese* înapoi înăuntru.

Însă această solicitare prelungită a fost prea mult pentru viţa căţărătoare. Chiar când am îndrăznit să mă mişc din nou, aceasta plesni şi începu să se desprindă de pe zid, trimiţându-mă într-o plonjare cu capul înainte în verdeaţa de jos.

Din fericire, n-am căzut de la mai mult de vreo trei metri şi jumătate. Mai puţin norocos a fost faptul că am aterizat într-un strat de trandafiri, însă eram prea agitată ca să simt vreo durere reală atunci când m-am extras din tufele ţepoase şi mi-am luat geanta; zgârieturile de pe braţele şi picioarele mele nu erau nimic în comparaţie cu junghiurile de durere din sufletul meu în timp ce mă îndepărtam şchiopătând de casa celei mai bune nopţi şi de celei mai rele nopţi, în acelaşi timp. Din păcate, în timp ce mergeam, a trebuit să fiu de acord cu mătuşa Rose; la fel ca şi excursia mea anterioară în Italia – în care scrisesem cu spray slogane pacifiste pe fântânile publice din Roma şi fusesem alergată pe străzi de poliţişti călare – şi aceasta se dovedi a fi o mare dezamăgire.

Numai instinctul de supravieţuire a fost cel care m-a condus prin întunericul înrourat al grădinii, pentru ca, în cele din urmă, să ies printr-un tufiş lipicios în cercul slab

luminat al aleii pentru maşini. Stând acolo, strângându-mi geanta la piept, mi-am dat seama acum că nu exista nicio cale să pot să scot Alfa Romeo. Chiar dacă petrecerea Evei Maria se terminase de mult timp, spaţiul de parcare din jurul fântânii era încă un mozaic de maşini, cea mai notabilă fiind o limuzină neagră cu geamuri fumurii, care nu-i putea aparţine decât fratelui Lorenzo. Oricât de puţin îmi plăcea ideea, începea să pară că voi merge pe jos tot drumul înapoi până la Siena.

În timp ce stăteam acolo oftând adânc din cauza ghinionului meu, am auzit deodată nişte câini lătrând nebuneşte undeva în spatele meu. Desfăcând fermoarul genţii, am scos repede arma, ca să o am la îndemână, şi am început să alerg pe pietrişul aleii, înălţând rugi gâfâite îngerului păzitor care era de serviciu în zonă în noaptea aia. Dacă aveam noroc, puteam să reuşesc să ies pe şoseaua principală înainte ca ei să mă ajungă din urmă şi să fac autostopul. Desigur, dacă şoferul considera ţinuta mea sumară drept o invitaţie, arma avea să-l pună repede la punct.

Poarta înaltă din capătul aleii de la Castello Salimbeni era, bineînţeles, închisă şi nu mi-am irosit timpul apăsând butoanele interfonului. Scoţându-mi braţul printre barele de fier, am lăsat pistolul jos, cu grijă, pe pietrişul de pe cealaltă parte, înainte de a-mi arunca geanta peste poartă. Apoi m-am ţinut de barele de fier şi am început să mă caţăr. Însă nu eram nici măcar la jumătatea drumului spre vârf, când am auzit pe cineva alergând pe pietrişul din spatele meu şi am încercat înnebunită să-mi grăbesc înaintarea. Numai că fierul era rece şi alunecos şi, înainte să mă pot trage în sus peste poartă, unde nu puteam fi prinsă, o mână se strânse ferm în jurul gleznei mele.

— Giulietta! Stai!

Era Alessandro. M-am uitat urât la el, aproape orbită de teamă şi furie.

— Dă-mi drumul! am rostit eu sarcastic, încercând din răsputeri să scap din mâna lui. Ticălosule! Sper să arzi

în Iad! Tu şi afurisita de naşă-ta!

— Coboară! Până nu cazi!

Alessandro nu avea chef de negocieri.

În cele din urmă, am reuşit să-mi eliberez piciorul şi să mă salt acolo unde nu mă putea ajunge.

— Da, cum să nu! Nemernicule! Prefer să-mi rup gâtul decât să mai joc jocurile voastre bolnave!

— Coboară acum!

El se căţără în spatele meu şi mă apucă din nou de gleznă.

— Şi lasă-mă să-ţi explic! Te rog!

Am oftat adânc. Eram înnebunită să scap şi, apoi, ce ar mai fi putut el să-mi spună acum? însă cu mâna lui strânsă în jurul gleznei, nu aveam ce să fac decât să stau agăţată acolo, clocotind de disperare, în timp ce braţele începeau încet să-mi cedeze.

— Giulietta, te rog să asculţi. Pot să-ţi explic totul…

Bănuiesc că eram atât de atenţi unul la altul încât niciunul dintre noi nu observă o a treia persoană care ieşi din întunericul de pe cealaltă parte a porţii, decât abia atunci când ea vorbi:

— OK, Romeo, ia-ţi mâinile de pe sora mea!

— Janice!

Am fost atât de surprinsă să o văd, că a fost cât pe ce să-mi alunece mâinile.

— Continuă să te caţeri! Janice îngenunche pentru a ridica pistolul de pe pietriş. Iar, tu, domnule, să-ţi văd lăbuţele!

Ea îndreptă pistolul spre Alessandro, prin poartă, iar el îmi dădu imediat drumul la gleznă. Janice fusese întotdeauna destul de convingătoare, în ciuda accesoriilor; cu o armă în mână era însăşi întruchiparea lui „*NU* ÎNSEAMNĂ *NU*”.

— Atenţie! zise Alessandro, sărind de pe poartă şi dându-se înapoi câţiva paşi. Arma aia e încărcată…

— Bineînţeles că e încărcată, zise Janice pe un ton batjocoritor. Labele sus, amorezule!

— …şi are un trăgaci foarte sensibil.

— Nu zău? Ei bine, şi eu! Dar ştii ce? Asta e problema ta! Tu eşti la celălalt capăt al ţevii!

Între timp, am reuşit să îmi croiesc drum, cu mare greutate, peste poartă şi, de cum am putut, m-am lăsat să cad pe pământ lângă Janice cu un urlet de durere.

— Dumnezeule, Jules! Eşti OK? Na, ia ăsta…

Janice îmi dădu pistolul mie.

— Mă duc să aduc motocicleta… Nu, proasto! Îndreaptă-l spre el!

Nu am rămas acolo decât câteva secunde, dar părea că timpul se oprise. Alessandro mă privea prin poartă gânditor, în timp ce eu mă străduiam să ţin arma îndreptată spre el, cu lacrimi de confuzie înceţoşându-mi ţinta.

— Dă-mi cartea şi *cencio*-ul, mi-a zis el. E tot ceea ce vor. Nu te vor lăsa în pace până când nu le vor avea. Ai încredere în mine. Te rog, nu…

— Haide! strigă Janice, oprind lângă mine motocicleta care împrăştie pietrişul. Ia geanta şi urcă!

Văzându-mi ezitarea, ea tură motorul cu nerăbdare.

— Mişcă-ţi fundul, domnişoară Julieta, petrecerea s-a terminat!

După câteva momente, mergeam cu zgomot prin întuneric pe Ducati Monster şi, când m-am întors să mă uit pentru ultima oară, Alessandro stătea pur şi simplu acolo, rezemat de poartă, ca un om care a pierdut cel mai important avion din viaţa lui din cauza unui calcul greşit, prostesc.

IX.I

Pe cea mai albă floare din câmpie
S-a abătut o iarnă timpurie.[46]

Am mers o eternitate pe drumuri de ţară întunecate, în sus şi în jos pe dealuri, prin văi şi sate adormite. Janice nu se opri deloc ca să-mi spună încotro ne îndreptam şi nici nu-mi păsa. Era suficient că ne deplasam şi că nu trebuia să iau nicio decizie legată de unde să mergem. Oricum nu mai aveam multe puncte rămase pe carnetul meu de luat decizii.

Eram pe jumătate adormită când ne-am oprit, în cele din urmă, pe o alee la marginea unui orăşel, chiar în faţa unei case întunecate. Oprind motorul, Janice îşi scoase casca, îşi scutură părul şi se uită la mine peste umăr:

— Asta e casa mamei. De fapt, acum e a noastră.

Scoase din buzunar o lanternă mică şi zise:

— Nu e curent electric, aşa că am luat asta.

Mergând înaintea mea până la o uşă laterală, ea o descuie şi o ţinu deschisă să pot intra:

— Bine ai venit acasă.

Un hol îngust ne duse direct într-o încăpere care nu putea fi decât bucătăria. Chiar şi pe întuneric, praful era tangibil şi aerul avea iz de mucegai.

— Eu zic să ne facem tabăra aici în seara asta, continuă Janice, aprinzând câteva lumânări. Nu e apă şi totul e cam murdar, dar la etaj e şi mai rău. Şi uşa din faţă e complet înţepenită.

— Cum naiba ai găsit locul ăsta? am întrebat-o, privind în jur fără să-mi vină să cred.

— N-a fost uşor.

Janice îmi luă geanta din mâini şi o aruncă pe jos.

— După ce tu şi gagiul ăla aţi luat-o din loc azi dimineaţă, m-am dus şi am cumpărat o hartă.

Văzând că nu răspund, ea îndreptă torţa spre chipul meu şi clătină din cap:

46 *Romeo şi Julieta*, actul al IV-lea, scena a V-a.

— Ia uite la tine, eşti vai de capul tău. Şi ştii ceva? Ştiam eu că aşa o să se-ntâmple! Şi ţi-am spus asta! Dar tu n-ai vrut să asculţi! întotdeauna e aşa.

— Scuză-mă! m-am uitat urât la ea. Ce ştiai, mai exact, glob de cristal? Că nu ştiu ce cult esoteric o să mă drogheze şi…?

În loc să ţipe şi ea la mine, aşa cum fără îndoială murea de nerăbdare să facă, Janice îmi luă faţa în palme şi zise cu seriozitate:

— Ştiam că e de rău cu Armăsarul Italian. Şi ţi-am spus asta. Ţi-am zis: Jules, tipul ăsta…

I-am împins mâinile la o parte şi mi-am luat capul în mâini:

— Te rog! Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Janice păru sincer speriată. Apoi căscă gura şi ochii i se măriră:

— Nu! Te-ai *culcat* cu el, nu-i aşa?

Când nu primi nicio ripostă, ci doar lacrimi, oftă adânc şi îşi puse braţele în jurul meu:

— Ei bine, ai zis tu că ai prefera să te facă el, decât eu. Sper că a meritat, mă sărută ea pe păr.

Instalându-ne tabăra pe paltoane şi pulovere din lână mâncate de molii, puse pe jos în bucătărie, am stat întinse în întuneric ore în şir, disecând escapada mea la Castello Salimbeni. Deşi comentariile lui Janice erau piperate cu câte un „ţi-am spus eu”, am ajuns să fim de acord asupra majorităţii lucrurilor, cu excepţia chestiunii dacă ar fi trebuit sau nu să-mi fac de cap cu băiatul-vultur, cum s-a exprimat Janice.

În cele din urmă, întorcându-mă cu spatele la ea în încercarea de a închide subiectul, i-am spus:

— Ei bine, asta e părerea ta. Dar chiar dacă aş fi ştiut tot ce ştiu acum, tot aş fi făcut-o.

Singurul răspuns al lui Janice a fost un „Aleluia! Mă bucur c-ai obţinut *ceva* de banii noştri”, rostit pe un ton acru.

Niţel mai târziu, încă întinse spate în spate într-o tăcere încăpăţânată, ea oftă pe neaşteptate şi murmură:

— Mi-e dor de mătuşa Rose.

Nefiind cu adevărat sigură ce voia să zică, deoarece acest gen de exclamaţii nu-i stăteau deloc în fire, mai că n-am făcut o remarcă răutăcioasă despre faptul că-i era dor de mătuşa Rose numai pentru că aceasta ar fi fost de acord cu ea, nu cu mine. Însă, în schimb, m-am trezit spunând doar:

— Şi mie.

Şi asta a fost tot. După câteva minute, respiraţia ei deveni mai uşoară şi am ştiut că adormise. Cât despre mine, rămasă în sfârşit singură cu gândurile mele, mi-am dorit mai mult ca niciodată să pot dormi ca moartă, la fel ca ea, şi să zbor departe, într-o coajă de alună, lăsându-mă în urmă pe mine însămi şi inima mea.

A doua zi dimineaţa – sau, mai degrabă, când era trecut bine de amiază – am împărţit amândouă o sticlă de apă şi un baton de cereale stând afară la soare, aşezate pe treapta şubredă din faţa casei şi ciupindu-ne una pe alta din când în când ca să fim sigure că nu visam. Janice îmi spuse că-i fusese foarte greu să găsească această casă şi că, de n-ar fi fost localnicii prietenoşi care să o îndrume în direcţia bună, ar fi putut să nu observe niciodată frumoasa clădire adormită care se ascundea în sălbăticia ce fusese cândva o alee pentru maşini şi curtea din faţă.

— A fost al naibii de greu numai să deschid poarta, îmi spuse ea. A ruginit şi s-a înţepenit. Ca să nu mai zic de uşă. Nu-mi vine să cred că o casă poate sta aşa, complet goală, douăzeci de ani, fără să se mute cineva în ea sau să preia proprietatea asupra ei.

— Suntem în Italia, am ridicat eu din umeri. Douăzeci de ani nu înseamnă nimic. Vârsta nu este o problemă aici. Cum ar putea fi când eşti înconjurat de spirite nemuritoare? Suntem norocoşi că ele ne lasă să stăm prin preajmă o vreme, pretinzând că aici ne este locul.

Janice pufni:

— Pun pariu că nemurirea e nasoală. De-aia le place să se joace cu muritoare grozave…

Ea rânji şi îşi trecu limba sugestiv peste buza de sus:
— …aşa, ca tine.
Văzând că tot nu puteam să râd, zâmbetul îi deveni mai sincer, aproape tandru:
— Fii fericită că eşti în viaţă! Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins. Ar fi… nu ştiu…
Până şi lui Janice îi era greu să-şi închipuie oroarea prin care aş fi trecut, dacă ar fi eşuat evadarea mea.
— Fii fericită că surioara ta te-a găsit la timp.
Zărindu-i expresia plină de speranţă, atât de neobişnuită pentru Janice, mi-am aruncat braţele în jurul ei şi am strâns-o tare:
— Sunt! Crede-mă! Doar că nu-nţeleg… De ce ai venit? E un drum al naibii de lung până la Castello Salimbeni de aici. De ce nu m-ai lăsat pur şi simplu…
Janice se uită la mine cu sprâncenele ridicate:
— Glumeşti! Nemernicii ăia ne-au furat cartea! E vremea răzbunării! Dacă n-ai fi venit fuguţa pe alee, aşa cum ai făcut, mâncând pământul, aş fi intrat pe ascuns şi aş fi scotocit tot *castello* ăla afurisit.
— Ei bine, e ziua ta norocoasă!
M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie să-mi iau geanta de voiaj.
— *Voilà*! am azvârlit eu geanta la picioarele lui Janice. Să nu zici că nu am spirit de echipă.
— Glumeşti!
Trase cu nerăbdare fermoarul genţii şi începu să cotrobăie prin ea. Însă, după doar câteva secunde, se dădu înapoi cu silă:
— Îh! Ce dracu’ e asta?
Ne-am holbat amândouă la mâinile ei. Erau mânjite cu sânge sau cu ceva foarte asemănător.
— Dumnezeule, Jules! Ai omorât pe cineva? Îh! Ce e ăsta?
Îşi mirosi mâinile cu mare îngrijorare:
— E sânge, într-adevăr. Nu-mi spune, te rog, că e al tău, pentru că dacă e, o să mă duc înapoi chiar acum şi o să-l transform pe tipul ăla într-o piesă de artă modernă!

Din nu ştiu ce motiv, grimasa ei războinică mă făcu să râd. Poate din cauză că nu eram deloc obişnuită ca ea să-mi ia apărarea în felul ăsta.

Când mă văzu, în sfârşit, zâmbind, îşi uită supărarea şi zise:

— Aşa mai vii de-acasă! M-ai speriat niţel. Să nu mai faci asta niciodată.

Am luat împreună geanta mea şi am răsturnat-o. Din ea s-au rostogolit hainele mele, ca şi volumul cu *Romeo şi Julieta*, care, din fericire, nu avusese prea mult de suferit. Însă misterioasa sticluţă verde se spărsese de tot, probabil din cauza mea atunci când am aruncat geanta peste poartă în timpul fugii mele.

— Ce e asta? ridică Janice un ciob din sticla spartă şi îl răsuci în mână.

— Asta e sticluţa despre care ţi-am povestit. Cea pe care Umberto i-a dat-o lui Alessandro şi care l-a enervat rău de tot.

— Hm, făcu Janice, ştergându-şi mâinile de iarbă. Ei bine, măcar acum ştim ce era în ea. Sânge. Ca să vezi. Poate că aveai dreptate şi chiar erau cu toţii vampiri. Poate că ăsta era un soi de gustare pentru mijlocul dimineţii.

Stăturăm un moment, gândindu-ne la posibilităţi. La un moment dat, am strâns *cencio*-ul şi m-am uitat la el cu părere de rău:

— Ce păcat. Cum scoţi sângele de pe o mătase veche de şase sute de ani?

Janice ridică un colţ şi am ţinut *cencio*-ul întins între noi, privind la stricăciunea făcută. Sticluţa nu era singurul vinovat, dar ştiam bine că nu trebuia să-i spun ei asta.

— Sfântă Precistă, maica lui Dumnezeu! zise brusc Janice. Asta e şi ideea: nu scoţi sângele. Este exact cum au vrut ei să arate *cencio*-ul. Nu-nţelegi?

Se uită la mine cu nerăbdare, dar trebuie să-i fi părut confuză.

— Este exact ca pe vremuri, când femeile inspectau cearşaful miresei în dimineaţa de după nuntă! îmi explică ea. Şi dacă nu mă-nşel... ridică ea câteva cioburi, inclusiv

dopul, asta este – sau a fost – ceea ce noi, în comunitatea peţitoarelor, numim o „virgină la comandă". Nu e doar sânge, e prea uleios. E sânge amestecat cu altceva. E o întreagă ştiinţă, crede-mă.

Văzându-mi expresia, Janice izbucni în râs:

— O, da, încă se mai întâmplă asta. Nu mă crezi? Tu crezi că oamenii se uitau la cearşafuri doar în Evul Mediu? Greşit! Să nu uităm că unele culturi trăiesc încă în Evul Mediu. Ia gândeşte-te la asta. Dacă eşti cu adevărat îngrozită c-o să fii măritata cu nu ştiu ce văr-păstor-la-capre de-acasă de la naiba-n praznic, dintr-o ţărişoară din Asia, după ce-ai fost tăiată de pe listă de un bun prieten la balul de absolvire, ce faci? Sunt mari şanse ca socrii tăi păstori-de-capre să nu fie fericiţi că un alt şobolan a mâncat brânza, dar băieţaşul lor e cel prins în capcană. Aşa că poţi să te repari într-o clinică privată.

Ţi se reinstalează totul şi treci prin afurisita de treabă încă o dată, doar ca să faci pe plac publicului. *Sau* poţi pur şi simplu să furişezi la petrecere o sticluţă ca *asta*. E mult mai ieftin.

Eu am protestat:

— Asta e ceva atât de…

— Ştii ce cred eu? continuă Janice, cu ochii strălucind. Cred că ţi-au copt-o în stil mare. Cred că te-au drogat – sau cel puţin au încercat asta – şi sperau ca tu să fii adormită buştean după ceremonia săltăreaţă a celor doisprezece călugări, astfel încât ei să poată continua şi să mânjească *cencio*-ul cu chestia asta, făcându-l să pară ca şi cum drăguţul de Romeo ar fi condus autobuzul iubirii în oraşul cireşei.

M-am înfiorat, însă Janice nu păru să bage de seamă. Ea continuă, prea absorbită de propria-i logică obscenă ca să observe disconfortul meu cu privire la acest subiect şi, mai ales, la cuvintele pe care le alegea:

— Ironia e, desigur, că ar fi putut să se lipsească de tot deranjul ăsta afurisit. Pentru că voi doi aţi mers mai departe şi aţi făcut-o oricum.

Se uită la mine cu entuziasm, sperând în mod clar la

o mângâiere pe cap şi o prăjiturică pentru că era o fată atât de isteaţă.

— Este oare omeneşte posibil să fie cineva mai bătut în cap decât tine? am spus eu pe un ton sec.

Pentru câteva clipe, Janice chiar păru rănită. Apoi se scutură şi rânji:

— Probabil că nu. Dacă vrei poezie, târăşte-te înapoi la omul peşterii.

Chinuindu-mă să-mi închipui imaginea de ansamblu, am spus:

— Numai că, dacă voiau să pună capăt blestemului căzut asupra familiilor Tolomei şi Salimbeni, atunci ultimul lucru pe care l-ar face e să *falsifice* noaptea nunţii lui Romeo cu Giulietta. De ce să se deranjeze atâta pentru nimic? Doar ca să-l facă fericit pe fratele Lorenzo? Şi cu asta basta?

Janice îşi strânse buzele:

— Ai dreptate. De ce dracu' ar vrea să-l păcălească pe fratele Lorenzo? Nu e decât un bătrânel. Doar dacă, se uită ea la mine cu sprâncenele ridicate, fratele Lorenzo nu are cumva acces la ceva la care ei nu au. Ceva important. Cum ar fi…?

Am respirat adânc:

— Mormântul lui Romeo şi al Giuliettei.

Ne-am holbat una la alta.

— Eu cred că este chiar acolo, zise Janice. Când am vorbit despre el azi-noapte, am crezut că eşti nebună. Dar se pare că ai dreptate. O parte din toată chestia asta cu îndreptarea păcatelor implică mormântul şi statuia.

Am rămas tăcute o vreme, analizând. În cele din urmă, mângâind *cencio*-ul, am spus:

— Ştii, nu cred că el a ştiut.

— El?

I-am aruncat o privire, îmbujorându-mă:

— Ştii tu, *el*.

— Ei, şi tu, Jules! oftă Janice zgomotos. Nu-l mai apăra pe ticălos. L-ai văzut cu Umberto şi chiar te-a alergat pe alee şi ţi-a zis să-i dai cartea şi *cencio*-ul.

Bineînţeles că ştia.
Eu am parat:
— Dar dacă ai dreptate în legătură cu toate astea, atunci el ar fi urmat planul, şi nu ar fi… ştii tu.
— Nu s-ar fi angajat în relaţii fizice? sugeră Janice afectat, dând dovadă de o neobişnuită reţinere.
— Exact, am dat eu din cap. Plus că nu ar fi fost atât de surprins atunci când Umberto i-a dat sticluţa. De fapt, ar fi avut deja sticluţa la el.
Janice mă privi de deasupra ramelor unor ochelari imaginari:
— Scumpo! A intrat în camera ta de hotel, te-a minţit, ne-a furat cartea şi i-a dat-o lui Umberto. Tipul e un ticălos. Şi nu-mi pasă dacă are toate bilele şi fluierele şi ştie cum să le folosească, tot e – iartă-mi limbajul – un nemernic.
— Că veni vorba de minţit şi de intrat în camera mea de hotel… am spus eu mijindu-mi ochii… de ce mi-ai zis că el mi-a răscolit camera, când tu ai făcut asta?
Janice aproape că se înecă de consternare:
— Poftim?
— Ai de gând să negi? am întrebat-o cu răceală. Că ai intrat în camera mea şi ai dat vina pe Alessandro?
— Hei! ţipă ea. Şi el a intrat! OK? Eu sunt sora ta! Am dreptul să ştiu ce se întâmplă.
Se opri şi păru jenată:
— De unde ai aflat?
— Pentru că te-a văzut el. A crezut că tu eşti eu, care coboram din propriul meu balcon.
— A crezut că…?
Janice rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.
— *Acum* sunt insultată! Pe cuvânt!
— Janice! m-am uitat eu urât la ea. M-ai minţit. De ce? După toate câte s-au întâmplat, aş înţelege pe deplin dacă ai fi intrat în camera mea şi ai fi răscolit-o. Ai crezut că te scot din cărţi în privinţa averii. Dumnezeule, şi eu ţi-aş fi răscolit camera, doar că eu aş fi folosit o bâtă de

baseball.

— Ai fi făcut-o? mă privi Janice printre lacrimi de speranţă şi afecţiune.

Am ridicat din umeri:

— De ce nu încercăm sinceritatea, ca diversiune?

Recuperările rapide erau specialitatea lui Janice:

— Excelent, schiţă ea un zâmbet atotcunoscător. Atunci, sinceritate să fie. Şi acum, dacă nu te superi... mai am câteva întrebări privind noaptea trecută, mişcă ea sugestiv din sprâncene.

După ce am luat nişte provizii de la magazinul din sat, ne-am petrecut restul după-amiezii învârtindu-ne prin casă, încercând să recunoaştem lucrurile copilăriei noastre. Însă faptul că totul era acoperit cu praf şi mucegai nu ne-a fost de niciun ajutor.

Toate obiectele din material textil aveau găuri făcute de vreun animal, şi peste tot erau căcăreze de şoareci – în toate crăpăturile posibile şi imposibile. La etaj, pânzele de păianjen erau la fel de groase ca nişte perdele de duş, iar când am deschis obloanele de la al doilea etaj, ca să se facă un pic de lumină, mai mult de jumătate dintre ele se desprinseră din balamale.

— Ups! făcu Janice când un oblon se prăbuşi pe treapta de la intrarea din faţă, la jumătate de metru de Ducati-ul ei. Cred că e vremea să-mi dau întâlnire cu un tâmplar.

— Ce zici de-un instalator? am sugerat eu, îndepărtându-mi din păr pânzele de păianjen. Sau de un electrician?

— Cu electricianul să te întâlneşti tu, ripostă ea. Tu ai nevoie să ţi se refacă nişte legături electrice la cap.

Până la asfinţit, făcuserăm atâtea progrese cu strângerea mizeriei, că ne-am hotărât să ne mutăm tabăra la etaj, în ceea ce fusese cândva un birou. Aşezate faţă în faţă la masa de scris veche, am luat o cină a campionilor la lumina lumânărilor, alcătuită din brânză, cârnăciori şi vin roşu, în timp ce încercam să ne dăm seama ce să facem

mai departe. Niciuna dintre noi nu avea dorinţa de a se întoarce la Siena deocamdată, dar, în acelaşi timp, ştiam amândouă că situaţia noastră actuală nu putea fi de durată. Pentru a face casa cât de cât locuibilă din nou, trebuia să investim timp şi bani în funcţionari şi meşteri şi, chiar dacă reuşeam, cum am fi trăit? Am fi fost ca nişte fugare, îngropându-ne din ce în ce mai mult în datorii, şi ne-am fi întrebat permanent când ne va ajunge din urmă trecutul nostru.

— Eu văd lucrurile aşa, zise Janice turnând nişte vin. Fie rămânem aici – ceea ce nu putem, fie ne întoarcem în State – ceea ce ar fi patetic, fie mergem la vânătoare de comori şi vedem ce se-ntâmplă.

— Cred că uiţi că acea carte, prin ea însăşi, nu foloseşte la nimic. Ne trebuie caietul cu schiţe al mamei ca să descoperim codul secret.

— Asta e motivul pentru care l-am adus cu mine! zise Janice băgând mâna în buzunar. Iată!

Puse caietul în faţa mea.

— Alte întrebări?

Am râs cu poftă:

— Ştii, cred că te iubesc.

Janice se chinui din greu să nu zâmbească:

— Mai uşor cu iubitul ăsta, zise silindu-se să se încrunte. N-am vrea să tragi de ceva.

După ce am pus cartea şi caietul unul lângă altul, nu ne-a luat mult să spargem codul, care nici măcar nu era, de fapt, un cod, ci doar o listă inteligent ascunsă care cuprindea numărul paginii, al rândului şi al cuvântului. În timp ce Janice citea cu voce tare cifrele mâzgălite pe marginea caietului cu schiţe, eu răsfoiam volumul cu *Romeo şi Julieta* şi citeam frânturile mesajului pe care voise mama să-l găsim. Iată ce cuprindea:

IUBIREA MEA
ACEASTĂ CARTE PREŢIOASĂ
ASCUNDE-N EA POVESTEA DE AUR A
CELEI MAI SCUMPE PIETRE

CÂT DE DEPARTE ŢĂRMUL CEL ÎNDEPĂRTAT, SPĂLAT
DE CEA MAI DEPĂRTATĂ MARE/M-AŞ AVENTURA PENTRU ACEASTĂ MARFĂ MERGI CU
CONFESORUL SPECTRAL AL LUI ROMEO
SACRIFICAT ÎNAINTE DE VREMEA SA
CERCETEAZĂ, CAUTĂ CU INSTRUMENTE
POTRIVITE SĂ DESCHIDĂ/ MORMINTELE
ACESTOR OAMENI RĂPOSAŢI
ACEASTA PE ASCUNS TREBUIE FĂCUTĂ
AICI ODIHNEŞTE JULIETA
CA O SĂRMANĂ PRIZONIERĂ
MULTE SUTE DE ANI
SUB REGINA MARIA
UNDE STELUŢELE
FAC CHIPUL CERULUI ATÂTA DE FRUMOS
ACOLO MERGI LA
SFÂNTA MARIA
SCARĂ
TREPTE
PELERINI
PRINTRE ORDINUL SFINTELOR MĂICUŢE O CASĂ/ UNDE CIUMA MOLIPSITOARE
A DOMNIT/ UŞILE ZĂVORÂTE PE VECIE
STĂPÂNA
SFÂNTA
GÂSCĂ
VIZITÂNDU-I PE BOLNAVI
CAMERĂ
PAT
ACEST SFÂNT ALTAR E
INTRAREA DIN PIATRĂ SPRE
PIVNIŢA CEA VECHE
O, SĂ PORNIM
DĂ-MI UN DRUG DE FIER.

După ce am ajuns la finalul lungului mesaj, am stat şi ne-am uitat una la alta uluite, cu entuziasmul iniţial trecut

pe modul de aşteptare.

— Ce mesaj transmite mama? zise Janice. Pricep că şi-a ascuns codul secret în *această carte preţioasă* şi că ea e, cumva, harta comorii pentru a descoperi mormântul Julietei şi *cea mai scumpă piatră*, dar… unde trebuie să săpăm? Care-i treaba cu ciuma şi drugul de fier?

— Am senzaţia că vorbeşte despre Catedrala din Siena, i-am răspuns eu, răsfoind paginile ca să recitesc câteva pasaje. *Regina Maria*… asta nu poate să însemne decât Fecioara Maria. Şi fragmentul despre steluţele care fac chipul cerului atâta de frumos mie mi se pare că se referă la domul catedralei. E pictat cu albastru şi are pe el steluţe aurii.

Am ridicat privirea spre ea, brusc emoţionată:

— Şi dacă acolo e mormântul? Mai ţii minte, Maestrul Lippi zicea că Salimbeni i-a îngropat pe Romeo şi Julieta în *cel mai sfânt loc*. Ce poate fi mai sfânt decât o catedrală?

— Mi se pare că are sens, a fost de acord Janice. Dar ce-i cu toată chestia asta legată de ciumă şi de *ordinul sfintelor măicuţe*? Nu pare a avea nicio legătură cu catedrala.

— *Sfânta Maria*, *scară*, *trepte*, *pelerini*… am murmurat *eu,* răsfoind încă *o* dată cartea*. O* casă unde ciuma molipsitoare *a* domnit*… o* uşă zăvorâtă *pe* vecie*…* stăpâna sfântă*… gâscă*… care*-i* vizitează pe bolnavi*… şi bla, bla, bla.*

Am închis cartea şi m-am rezemat din nou de scaun, scărpinându-mă prin părul care cerşea un duş.

— Mi se pare… poate că sunt nebună, dar am văzut un zid…

Am ezitat şi m-am uitat la Janice, ai cărei ochi erau larg deschişi, plini de încredere în priceperea mea de a rezolva enigme.

— OK, asta o să sune un pic cam sinistru, dar în timpul Marii Ciume, care a fost la doar câţiva ani după ce s-au întâmplat toate astea, peste tot zăceau atât de multe cadavre, că nu mai puteau să le îngroape pe toate. Aşa că

în Santa Maria della Scala – scară e „scala” în italiană – spitalul enorm din faţa catedralei, unde îi primeau pe *pelerini*, şi unde un *ordin al sfintelor măicuţe* îi îngrijea pe bolnavi în timpul *ciumei molipsitoare*... ei bine, au îngrămădit pur şi simplu morţii într-un zid şi l-au sigilat. Am văzut zidul ăla.

— Îh! se strâmbă Janice.

— Aşadar, mi se pare că noi căutăm o *cameră* cu un *pat* din spitalul ăla, Santa Maria della Scala...

— ...în care a dormit stăpâna *sfintei* gâşte*, şi* anume Sfântul Martin, încheie Janice.

— Sau *stăpâna sfântă* din Siena, născută în *contrada Gâştei*, adică Sfânta Caterina... am contrazis-o eu.

— Nu, eu merg pe Sfântul Martin.

— ...care, întâmplător, avea o cameră *cu* un pat *în* subsolul de la Santa Maria della Scala, unde dormea atunci când lucra până târziu vizitându*-i pe* bolnavi. După spusele lui direttore Rossini, clădirea aia e acum muzeu, iar dormitorul Sfintei Caterina e un sfânt altar. Pariez cu tine pe un safir şi pe un smarald că ăsta e locul unde vom găsi intrarea *din* piatră spre pivniţa *cea* veche.

— Ho, stai niţel! zise Janice. Acum sunt nedumerită. Întâi e catedrala, apoi camera de la spital a Sfintei Caterina, iar acum e o *pivniţă veche*? Care dintre ele este?

Am meditat o clipă la această întrebare, încercând să-mi aduc aminte tot ce-mi povestise *direttore* Rossini de câte ori trecusem prin holul hotelului, preocupată de alte lucruri. În cele din urmă, am răspuns:

— Aparent, în Evul Mediu exista o criptă sub catedrală. Dar nu au reuşit/să o mai găsească. Unii spun că e doar o legendă.

— Bingo! acceptă Janice imediat ideea. Aşadar trebuie să fie. Romeo şi Julieta sunt îngropaţi în cripta de sub catedrală. Are logică. Dacă ai fi un Salimbeni, nu ăsta este exact locul în care ai fi pus o statuie din aur?

— Însă dacă e aşa, va trebui să ne chinuim ceva ca să ajungem acolo. Din ce zicea *direttore* Rossini, arheologii au tot săpat peste tot pe acolo.

Împingând din nou cartea spre mine, Janice spuse:

— Nu şi dacă mama a descoperit o intrare secretă din spitalul ăla, Santa Maria della Scala. Mai citeşte o dată, sunt sigură că am dreptate.

Împreună, am mai citit o dată mesajul şi de data asta începu să capete sens. Da, era vorba într-adevăr de o *pivniţă veche* şi da, *intrarea din piatră* se găsea în camera Sfintei Caterina din Santa Maria della Scala, situat în *piazza*, chiar vizavi de catedrală.

— Doamne Dumnezeule! zise Janice copleşită. Dacă-i atât de uşor, atunci de ce nu s-a dus chiar mama la jefuit de morminte?

Chiar atunci o lumânare se stinse cu un fâsâit scurt şi, deşi mai rămăseseră alte lumânări aprinse, umbrele din cameră părură deodată să se strângă în jurul nostru din toate părţile.

— Ştia că se află în pericol, am spus eu cu o voce straniu de spartă în întunericul acela. Şi de-aia a făcut ce-a făcut şi a pus codul în carte, cartea în cutie şi cutia la bancă.

Încercând să adopte o notă optimistă, Janice zise:

— Aşadar, acum că am rezolvat enigma, ce ne împiedică să…

— Să intrăm prin efracţie într-un muzeu şi să distrugem camera Sfintei Caterina cu un drug de fier? mi-am ridicat eu braţele în sus. Zău că nu ştiu!

— Serios. Asta ar vrea mama să facem. Nu?

— Nu-i atât de simplu.

M-am zgâit la carte, încercând să-mi amintesc exact cuvintele din mesaj:

— *Mama ne zice să mergem cu confesorul spectral al lui Romeo…* sacrificat *înainte de* vremea *sa.* Cine *e* acesta*? E* fratele Lorenzo*.* Poate *că* e vorba chiar *de* fratele Lorenzo pe care am avut neplăcerea să-l cunosc noaptea trecută. Dar pun rămăşag că asta înseamnă că noi am avut dreptate: bătrânelul ştie ceva despre locul unde se află cripta şi mormântul… ceva crucial, ce nici măcar mama nu a putut descoperi.

— Şi ce propui? vru Janice să ştie. Să-l răpim pe fratele Lorenzo şi să-l interogăm sub un bec de o sută de waţi? Ascultă, poate că ai înţeles tu greşit. Hai să mai facem asta o dată şi să notăm totul…

Se apucă să deschidă sertarele de la birou unul câte unul, căutând ceva.

— Nu se poate! Trebuie să fie un creion pe aici!… Stai! Aşteaptă niţel!

Îşi băgă capul cu totul în sertarul de jos, chinuindu-se să scoată ceva care se prinsese de lemnărie. Când, în cele din urmă, reuşi, se ridică triumfătoare, cu părul căzându-i pe faţă.

— Ia uite la asta! O scrisoare!

Însă nu era o scrisoare. Era un plic plin cu fotografii.

Când terminarăm cu uitatul prin fotografiile mamei, Janice declară că aveam nevoie de cel puţin încă o sticlă cu vin ca să trecem de noaptea aia fără să o luăm razna de tot. Cât se duse ea jos ca să ia vinul, m-am uitat din nou la poze, aranjându-le pe birou una lângă alta, cu mâinile încă tremurându-mi din cauza şocului, sperând că aş putea să le fac cumva să spună o altă poveste.

Însă nu putea exista decât o singură interpretare a aventurilor mamei în Italia. Oricum am fi dat-o, personajele principale şi concluzia rămâneau aceleaşi: Diane Lloyd a plecat în Italia, a început să lucreze cu profesorul Tolomei, a cunoscut un tânăr playboy cu un Ferrari galben, a rămas însărcinată, s-a măritat cu profesorul Tolomei, a născut două fetiţe gemene, a supravieţuit incendiului care i-a omorât vârstnicul soţ şi s-a combinat din nou cu tânărul playboy, care, în toate fotografiile, părea foarte fericit cu gemenele – cu *noi*, adică –, astfel încât amândouă am fost de acord că el trebuie să fi fost adevăratul nostru tată. Playboy-ul ăla era Umberto.

— Asta e ceva atât de fantastic! gâfâi Janice, întorcându-se cu sticla şi cu tirbuşonul. Toţi anii ăştia. Să se prefacă a fi majordom şi să nu spună niciodată un cuvinţel. E prea al dracu' de ciudat.

— Deşi *a fost* tot timpul tatăl nostru, am spus eu,

luând o fotografie cu el şi cu noi. Chiar dacă noi nu-i ziceam aşa. A fost întotdeauna…

Însă nu am mai putut continua.

Abia acum am ridicat privirea şi am băgat de seamă că şi Janice plângea, cu toate că îşi ştergea furioasă lacrimile, nevrând ca Umberto să aibă această satisfacţie.

— Ticălosul! zise ea. Să ne silească să trăim minciuna lui în toţi aceşti ani. Şi acum, deodată…

Se întrerupse cu un mormăit atunci când dopul se rupse în două.

— Ei bine, am zis eu, măcar asta explică de unde ştia despre statuia de aur. E clar că ştia toate astea de la mama. Şi dacă erau într-adevăr… ştii tu, împreună*, el* trebuie să fi ştiut şi despre cutia cu documente de la bancă. Ceea ce explică de ce mi-a scris o scrisoare falsă ca din partea mătuşii Rose, ca să-mi spună să merg la Siena şi să vorbesc cu présidente Maconi la Palazzo Tolomei. În mod evident, ştia numele de la mama.

— Dar toţi anii ăştia! repetă Janice, turnând vin în pahare şi vărsând din el peste tot pe masă, mai să dea peste fotografii. De ce n-a făcut-o cu ani în urmă? De ce nu i-a explicat toate astea mătuşii Rose, cât încă mai trăia…?

— Da, cum nu! Bineînţeles că nu putea să-i spună adevărul. Ea ar fi chemat imediat Poliţia.

Am făcut o grimasă şi am zis cu voce profundă, prefăcându-mă că eram Umberto:

— Apropo, Roşie scumpo, numele meu adevărat e Luciano Salimbeni – da, bărbatul care a omorât-o pe biata Diane şi care e căutat de autorităţile italiene. Dacă te-ai fi deranjat vreodată să-i faci o vizită în Italia lui Diane – binecuvântat fie-i sufletul – m-ai fi întâlnit de sute de ori…

— Dar ce mai viaţă! exclamă Janice. Uită-te la astea… arătă ea spre pozele cu Umberto şi Ferrari-ul, parcat într-un loc pitoresc care dădea spre o vale toscană, şi privind spre aparatul de fotografiat cu ochi de îndrăgostit. Avea totul. Şi apoi… devine servitor *în casa* mătuşii Rose.

— Nu uita că era un criminal căutat de Poliţie. A avut noroc că n-a intrat la închisoare. Sau că n-a murit. Măcar

aşa, lucrând pentru mătuşa Rose, a putut să ne vadă crescând.

— Eu tot nu cred! clătină Janice din cap cu putere. Da, mama e însărcinată în fotografiile de la nuntă, dar o grămadă de lume e aşa. Asta nu înseamnă neapărat că mirele nu e tatăl, corect?

— Jan! am împins câteva fotografii spre ea. Profesorul Tolomei e mai mult decât antic. Pune-te în locul mamei o clipă. Ai face dragoste cu tipul ăsta?

I-am mai împins câteva poze, de data asta cu Umberto şi Ferrari-ul lui.

— Sau cu tipul ăsta?

Când ea nu răspunse, am ridicat mâinile în sus:

— Haide, e singura explicaţie. Uită-te la el... am luat eu una dintre multele fotografii ale lui Umberto în care stătea pe o pătură în iarbă, cu Janice şi cu mine căţărându-ne peste el. Ne iubeşte.

De cum am rostit aceste cuvinte, am simţit un nod în gât şi a trebuit să înghit ca să-mi reţin lacrimile.

— Fir-ar să fie! am oftat eu zgomotos. Nu cred că mai suport prea multe chestii de-astea.

Am rămas un moment într-o tăcere tristă. Apoi Janice îşi puse jos paharul cu vin şi luă o fotografie de grup făcută în faţă la Castello Salimbeni, spunând în silă:

— Aşadar asta înseamnă că regina ta mafiotă e bunica noastră?

Poza îi înfăţişa pe Eva Maria – jonglând cu o pălărie imensă şi doi câini minusculi, pe care-i ţinea în lesă –, pe mama – care părea foarte eficientă, în pantaloni largi albi şi cu un clipboard în mână –, pe Profesorul Tolomei – încruntat, spunându-i ceva fotografului – şi, mai la o parte, pe Umberto, sprijinit de Ferrari-ul lui, cu braţele încrucişate.

— Indiferent ce naiba înseamnă asta, sper să nu-l mai văd niciodată, continuă ea înainte să apuc să-i răspund.

Presupun că ar fi trebuit să prevedem asta, dar nu am prevăzut-o. Eram prea ocupate să dezlegăm nodul care devenise între timp viaţa noastră, liniară până atunci, ca să

mai fim atente la lucrurile de care poţi să te izbeşti în noapte sau ca să stăm calme şi să ne folosim o clipă bunul-simţ.

Abia când o voce ne vorbi din uşa biroului ne-am dat seama cât de toante fuseserăm să căutăm refugiu în casa mamei şi să lăsăm pistolul lui Alessandro la parter, în sertarul din bucătărie.

— Ce reuniune drăguţă de familie, zise Umberto, intrând în cameră însoţit de doi bărbaţi pe care nu-i mai văzusem niciodată. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

IX.II

Îi doarme trupu-n cripta-i seculară.
Şi sufletu-i se-nalţă-acum, uşor;
Spre o boltă-n care nu e niciun nor.[47]

Când plecasem de la Siena cu Alessandro în urmă cu două zile, nu-mi închipuisem că mă voi întoarce atât de curând, aşa de murdară, cu mâinile legate la spate. În mod sigur nu anticipasem că voi fi însoţită de sora mea, de tatăl meu şi de trei florari diabolici din Poggibonsi.

Deveni repede evident că Umberto era şi el ostaticul acelor oameni, la fel ca şi noi. Chiar dacă pe el nu-l legaseră, îi urma de bunăvoie şi, deşi se strâmbă, nu încercă să-i împiedice să ne facă vânt mie şi lui Janice în spatele dubiţei de florărie. Căzurăm zdravăn pe platforma metalică. Cum aveam braţele legate, doar un potpuriu de rămăşiţe putrede de flori ne amortiză căderea.

— Hei! protestă Janice. Suntem fiicele tale! Nu? Spune-le că nu pot să ne trateze aşa. Zău aşa, Jules, spune-i ceva.

Însă eu nu m-am putut gândi la ceva de zis. Mă simţeam de parcă întreaga lume se întorsese cu capul în jos în jurul meu – sau poate că lumea era cu partea care trebuie în sus, şi eu eram aia care se întorsese invers cu totul. Încă chinuindu-mă să procesez transformarea lui Umberto din erou în ticălos, acceptam acum faptul că era, în acelaşi timp, şi tatăl meu, ceea ce mă ducea de unde plecasem: îl iubeam, deşi zău că n-ar fi trebuit să o fac.

Chiar în timp ce Umberto se urca în spatele nostru, trăgând uşile ca să le închidă, am zărit fugar încă o victimă pe care bandiţii o luaseră cu maşina de undeva de pe traseu. Bărbatul era proptit într-un colţ, legat la gură şi la ochi. Dacă n-ar fi fost hainele cu care era îmbrăcat, nu l-aş fi recunoscut în veci. Cuvintele îmi veniră spontan pe buze:

— Fratele Lorenzo! am exclamat eu. Dumnezeule! L-aţi răpit pe fratele Lorenzo!

---

47 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena I.

— Am încercat să fim drăguţi cu el, dar nu a dat rezultate, zise Umberto şi ciocăni în despărţitura dinspre cabină. Mulţumită ţie. *Andiamo*!

Dubiţa se puse în mişcare, iar eu şi Janice ne petrecurăm următoarele câteva minute alunecând încoace şi încolo pe platforma cu şănţuleţe, în timp ce şoferul ne ducea prin expoziţia de gropi care devenise aleea pentru maşini a mamei, după douăzeci de ani de neglijare.

De îndată ce lucrurile se mai calmară, am auzit-o pe Janice respirând adânc şi spunând tare în întuneric:

— OK, ai câştigat. Nestematele sunt ale tale. Noi oricum nu le vrem. Şi o să te ajutăm. O să facem orice. Tot ce vrei. Eşti tăticul nostru, nu? Trebuie să fim uniţi! Nu e nevoie să… ne omori. Nu-i aşa?

Umberto nu răspunse.

— Uite ce e, zise Janice cu voce mai tăioasă acum, omorârea noastră nu duce la îndreptarea lucrurilor. Gândeşte-te la asta! Ţi-ai petrecut mai mult de douăzeci de ani irosindu-i cu noi, privindu-ne cum creştem! Chiar vrei…

— Cine a vorbit de omorât? izbucni Umberto. Sunt şi alte mijloace de a rezolva lucrurile.

— Dar *de ce*? l-am întrebat, cu glasul gâtuit de emoţie. De ce ai aşteptat atâta timp? Am fi putut să facem asta acum mulţi ani, împreună. Ar fi fost… distractiv.

— A, înţeleg! făcu Umberto, schimbându-şi poziţia pe întuneric, evident fără să stea prea comod. Voi credeţi că asta e ceea ce vreau? Să mă întorc aici, să risc totul, să joc şarade cu călugări bătrâni şi să merg de-a buşelea prin canalizare ca să caut câteva pietre care probabil că au dispărut cu sute de ani în urmă? Nu cred că pricepeţi…

Oftă adânc.

— Bineînţeles că nu asta vreau. De ce credeţi că am lăsat-o pe mătuşa Rose să vă ia şi să vă crească în Statele Unite? Vă spun eu de ce. Pentru că *ei* v-ar fi folosit împotriva mea… ca să mă facă să lucrez din nou pentru ei. Nu exista decât o singură soluţie: trebuia să dispărem.

— Te referi la… Mafie? întrebă Janice.

Umberto râse batjocoritor:

— Mafia! Oamenii ăştia fac ca Mafia să pară Armata Salvării. M-au recrutat când aveam nevoie de bani şi, odată prins în cârlig, nu mai scapi. Dacă te agiţi, cârligul nu face decât să intre mai adânc.

Odată ce începu să vorbească, Umberto nu se mai putu opri. De parcă ar fi aşteptat toţi anii ăştia să ne spună povestea lui; şi totuşi, acum, că în sfârşit ne-o spunea, era limpede că nu se simţea prea uşurat, căci vocea lui deveni din ce în ce mai amară, pe măsură ce povestea. Ne spuse că tatăl lui, cunoscut drept contele Salimbeni, fusese căsătorit de mai multe ori înainte să o întâlnească pe Eva Maria, dar nu fusese binecuvântat cu copii. Normal că atunci când tânăra sa soţie dădu naştere unui băieţel sănătos, bătrânul se întrebă în sinea lui dacă el era într-adevăr tatăl. Din cauză că îndoiala nu-i dădea pace, nu şi-a dat niciodată voie să-l iubească pe deplin pe fiul său şi întotdeauna a fost ahtiat să-l disciplineze, pentru binele lui. Ori de câte ori Eva Maria îşi răsfăţa băiatul cu un cadou, bătrânul Salimbeni i-l confisca imediat şi le ţinea la amândoi o prelegere despre pericolele indulgenţei.

Înscris, împotriva voinţei lui, la o academie militară, Umberto a fugit de-acasă la Napoli, să-şi caute o slujbă şi să meargă, poate, la universitate să studieze literatura, numai că a rămas curând fără bani şi era prea mândru să meargă acasă şi să se ascundă după fustele mamei. Aşa că a început să facă munci pe care alţi oameni se temeau să le facă şi era foarte bun la asta. Să încalce legea îi venea, cumva, foarte natural, şi nu după multă vreme avea zece costume făcute la comandă, un Ferrari şi un apartament aristocratic nemobilat. Era paradisul.

Când s-a dus, în cele din urmă, să-şi viziteze părinţii la Castello Salimbeni, s-a prefăcut că ajunsese broker la bursă şi reuşi să-şi convingă tatăl să-l ierte că abandonase academia militară. În aceeaşi seară, părinţii lui au avut musafiri la cină, acei oaspeţi fiind distinsul profesor Tolomei şi asistenta lui americancă, Diane.

După cină, după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare, Umberto şi-a luat misiunea de a o ajuta pe Diane

la pronunţia în italiană şi a scos-o la o plimbare cu maşina sub luna plină. Mai târziu, a convins-o să meargă cu el într-o excursie la Portofino şi acolo, la un pahar de vin, a îndrăznit să-i spună adevărul în legătură cu ocupaţia lui.

Diane era înspăimântată. N-a vrut să-i audă explicaţiile, nici scuzele, şi i-a dat înapoi tot ce-i dăruise el, cerându-i să o ducă înapoi la Siena de îndată. După asta, nu a mai văzut-o mai bine de un an şi, când a văzut-o, a avut un şoc. Diane se plimba prin Piazza del Campo împingând un cărucior cu doi bebeluşi gemeni, iar cineva îi spuse că s-a măritat cu profesorul Tolomei cu multe luni în urmă. Umberto a ştiut imediat că el e tatăl copiilor şi când s-a dus la Diane ea păli şi spuse că da, el era tatăl lor, dar nu voia ca fetiţele ei să fie crescute de un infractor. În afară de asta, Umberto nu se potrivea în micuţul ei basm cu zâne. Nu avea numele de familie corespunzător.

Umberto făcu acum ceva cumplit. Îşi aminti de cina la care profesorul Tolomei le povestise părinţilor săi despre o statuie cu ochi din pietre preţioase şi, pentru că era bolnav de gelozie, Umberto relată povestea unor oameni din Napoli. Nu trecu mult şi şeful lui auzi despre asta şi îl presă să se întoarcă la profesorul Tolomei şi să afle mai multe, aşa încât el se conformă şi plecă împreună cu doi oameni. Au aşteptat până când Diane şi gemenele au plecat de acasă, după care au bătut la uşă. Profesorul a fost nespus de politicos şi i-a invitat înăuntru, dar deveni repede ostil atunci când află de ce veniseră la el.

Când au văzut că profesorul nu vrea să vorbească, cei doi parteneri ai lui Umberto începură să-l ameninţe pe bătrân, cu cuţitul la gât, o brichetă, o funie… şi au sfârşit prin a-l omorî. Umberto a fost, bineînţeles, îngrozit de acest lucru şi a încercat să-l resusciteze pe Profesor, dar totul a fost în zadar. Le spuse celor doi că se va întâlni cu ei la Napoli şi, de îndată ce ei plecară, dădu foc la casă, sperând ca împreună cu cadavrul să ardă şi toată munca de cercetare a profesorului, ca să pună capăt astfel poveştii cu statuia de aur.

După această tragedie, Umberto decise să se rupă de

trecutul lui funest şi să se mute înapoi la Siena, trăind din banii pe care-i făcuse până atunci. La câteva luni după incendiu, a căutat-o pe Diane şi i-a spus că acum era un om cinstit, iar ea a fost îndeajuns de generoasă încât să-l primească înapoi în inima ei. Au avut împreună doi ani minunaţi, trăind aproape ca o familie, şi Umberto a dus-o chiar în vizită la Castello Salimbeni. Bineînţeles, nu le-a spus niciodată adevărul despre gemene, iar tatăl lui a fost furios că nu se însura, să aibă propriii săi copii. Căci cine avea să moştenească apoi Castello Salimbeni, dacă Umberto nu avea copii?

Însă această fericire luă sfârşit atunci când Diane deveni din nou obsedată de blestemul familiei. Fusese întotdeauna o persoană foarte nervoasă şi impulsivă, dar acum era şi mai rău. Stătea ore în şir şi citea *Romeo şi Julieta* – cu toate că o ştia deja pe dinafară – şi încerca să recreeze cercetările profesorului Tolomei, transformându-le în comori de familie şi în locul unde era mormântul lui Romeo şi al Giuliettei. Nu o interesau nestematele, ea voia doar să dezlege blestemul. Era convinsă că, deoarece fetele ei aveau o mamă Tolomei şi un tată Salimbeni, ele vor fi deosebit de vulnerabile la blestemul fratelui Lorenzo.

Umberto nici măcar nu şi-a dat seama cât de aproape se afla Diane de aflarea mormântului când, într-o zi, nişte vechi amici din Napoli apărură la el acasă şi începură să pună întrebări. Ştiind că aceşti oameni erau personificarea răului, Umberto i-a spus lui Diane să scoată gemenele prin spate şi să le ascundă, în timp ce el se străduia să le explice oamenilor că nici el, nici ea nu ştiau nimic.

Însă atunci când Diane îi auzi cum îl snopeau în bătaie, se întoarse cu o armă şi le spuse să-i lase familia în pace. Când ei nu o ascultară, ea încercă să îi împuşte, dar rată. În loc de asta, o împuşcară ei, iar ea muri. După aceea, bărbaţii îi spuseră lui Umberto că acesta era doar începutul; că data viitoare vor veni după fete, dacă el nu le dădea cele patru nestemate în două săptămâni.

În acest punct al poveştii, Janice şi eu am rostit, simultan, întrebarea:

— Deci nu tu ai omorât-o pe mama?

— Bineînţeles că nu! zise el dispreţuitor. Cum aţi putut să credeţi aşa ceva?

— Ei, ştiu şi eu, poate pentru că ai minţit în legătură cu toate celelalte până acum, spuse Janice cu vocea pe care o folosea când făcea pe proasta.

Umberto oftă adânc şi îşi schimbă din nou poziţia, incapabil să-şi găsească tihna. Îl simţeam că era supărat. Îşi continuă cu încăpăţânare povestea şi ne spuse că, după ce oamenii aceia au omorât-o pe Diane şi au plecat, el a fost înnebunit de durere şi nu mai ştia ce să facă. Ultimul lucru pe care-l voia era să cheme Poliţia sau preotul şi să rişte ca nişte birocraţi să vină să-i ia fetele. Aşa că a pus cadavrul lui Diane în maşină şi a condus până într-un loc pustiu, unde putea să împingă maşina de pe o stâncă, pentru a face să pară că ea a murit într-un accident. A pus chiar şi nişte lucruri ale fetiţelor în maşină, ca să pară că au murit şi ele. Apoi le-a luat pe fete şi le-a dus la naşii lor, Peppo şi Pia Maria Tolomei, dar a plecat înainte ca ei să-i poată pună vreo întrebare.

În noaptea aceea, Umberto a sunat-o pe mătuşa Rose în Statele Unite şi a pretins că e un poliţist din Siena. I-a spus că nepoata ei a murit şi că fetele erau lăsate în grija familiei, dar i-a spus, de asemenea, că nu erau în siguranţă în Italia şi că era mai bine să meargă să le ia imediat. După acest telefon, a mers la Napoli şi le-a făcut o vizită bărbaţilor care o omorâseră pe Diane şi majorităţii celor care ştiau de comoară. Nici măcar nu a încercat să-şi ascundă identitatea. Voia ca asta să constituie un avertisment.

După aceea, a dispărut multe luni, în timp ce Poliţia îl căuta pretutindeni. În cele din urmă, s-a dus în State să vadă dacă le poate găsi pe fete şi să se asigure că erau bine. Nu avea nişte planuri anume. După ce a descoperit unde locuiau, pur şi simplu a pierdut vremea pe acolo, aşteptând să se întâmple ceva. Într-o zi, a văzut o femeie – mătuşa Rose – plimbându-se prin grădină şi a întrebat-o dacă are nevoie de cineva care să o ajute la grădinărit. Aşa

a început. După şase luni, Umberto s-a mutat de tot acolo, acceptând să lucreze pentru casă şi masă şi o sumă foarte mică de bani.

În timpul tuturor acelor ani, a păstrat legătura cu mama lui, Eva Maria, dar nu i-a spus niciodată de fete. I-a fost teamă că ea va insista ca ei să se întoarcă în Italia. Umberto ştia că nu putea să meargă înapoi. Oamenii l-ar fi recunoscut, iar Poliţia l-ar fi prins imediat, chiar dacă ar fi avut un nume şi un paşaport fals, era sigur de asta.

În cele din urmă, Umberto începu să creadă că trecutul lui nefast din Napoli era îngropat pentru totdeauna, însă, într-o zi, a văzut o limuzină intrând pe aleea mătuşii Rose şi oprind în faţa uşii. Din maşină au coborât patru bărbaţi şi, când i-a văzut, l-a recunoscut pe unul dintre amicii săi din Napoli – cel a cărui viaţă o cruţase. Nu a aflat niciodată cum l-au găsit după atâţia ani, dar bănuia că mituiseră oameni din lumea serviciilor informative ca să ţină sub observaţie convorbirile telefonice ale Evei Maria.

Bărbaţii aceia i-au spus lui Umberto că încă le mai datorează bani – ceea ce era parţial adevărat – şi că are la dispoziţie trei săptămâni să-i înapoieze, că dacă nu, ei vor da de urma fiicelor sale şi le vor face lucruri inimaginabile. Umberto le-a spus că nu are bani, dar că-i putea ajuta să descopere cele patru pietre foarte valoroase după care umblaseră înainte. Ei au fost de acord şi i-au zis că-i vor lăsa în pace, pe el şi pe fiicele lui, trei săptămâni. Însă, înainte de a pleca, au vrut să se asigure că el ştie că vorbesc serios, aşa că l-au dus în hol şi au început să-l bată.

În timp ce făceau asta, s-au împiedicat de vaza veneţiană de sub candelabru, care căzu pe jos şi se făcu zob. Zgomotul o trezi pe mătuşa Rose din moţăială şi ea ieşi din dormitor şi – când văzu ce se întâmplă – începu să ţipe din capul scării. Unul dintre bărbaţi scoase arma şi era cât pe ce să o împuşte, dar Umberto reuşi să împingă pistolul la o parte. Din nefericire, mătuşa Rose se sperie aşa de rău, că-şi pierdu echilibrul şi căzu până la

jumătatea scării. După ce bărbaţii au plecat şi Umberto putu, în sfârşit, să se ducă la ea, era deja moartă.

— Săraca mătuşă Rose! m-am dezlănţuit eu, auzind asta. Mi-ai spus că a murit liniştită, în somn.

— Ei bine, am minţit, zise Umberto cu glas îngroşat. Adevărul e că a murit din cauza mea. V-ar fi plăcut să vă spun asta?

— Mi-ar fi plăcut să ne spui adevărul, am replicat eu. Dacă ne-ai fi spus toate astea de-acum mulţi ani, noi tot…

Am făcut o pauză, ca să respir adânc, simţindu-mă ca şi cum aveam gâtul prins într-o menghină.

— …ar fi fost mai bine aşa.

El oftă:

— Poate. Însă acum e prea târziu. Nu am vrut să ştiţi… Voiam să credeţi basmul cu zâne al mamei voastre.

Umberto ne povesti apoi că, în noaptea în care a murit mătuşa Rose, el a sunat-o pe Eva Maria în Italia şi i-a spus tot. I-a spus chiar şi că avea două nepoate. De asemenea, o întrebă şi dacă era vreo şansă să-l poată ajuta să le dea banii înapoi bătăuşilor. Dar ea îi zise că nu putea face rost de atâţia bani lichizi în trei săptămâni fără ca birocraţii să devină suspicioşi. La început, a vrut să implice Poliţia şi pe finul ei, Alessandro, care era obişnuit să aibă de-a face cu asemenea lucruri, dar Umberto ştia el ce ştia. Ştia că vechii lui amici din Napoli nu-l vor lăsa niciodată în pace cât va trăi şi că vor face rău familiei lui ca să-l facă să sufere. Un singur lucru era de făcut: să găsească pietrele şi să-i plătească pe ăia o dată pentru totdeauna.

În cele din urmă, Eva Maria consimţi să-l ajute cu planul său de a găsi mormântul lui Romeo şi al Giuliettei şi îi promise că va încerca să păcălească Frăţia Lorenzoni din Viterbo s-o ajute. Singura ei condiţie era ca, atunci când totul se va termina, să poată în sfârşit să-şi cunoască nepoatele şi ca ele să nu afle niciodată de crimele tatălui lor. Umberto a fost de acord cu asta. Niciodată nu vrusese ca ele să afle despre lucrurile pe care le făcuse şi nu voia nici măcar să ştie cine era el în realitate. Ştia că dacă descopereau că el, Umberto, era adevăratul lor tată, ar fi

descoperit şi restul.

Chiar a doua zi, Eva Maria se duse la Viterbo să stea de vorbă cu fratele Lorenzo şi, în cadrul acestei discuţii, ea află de ce anume era nevoie pentru a-i face pe călugări să o ajute să găsească mormântul lui Romeo şi al Giuliettei. Fratele Lorenzo îi spuse cum trebuie să „îndrepte păcatele” familiilor Salimbeni şi Tolomei şi îi mai spuse că, odată acest lucru făcut, el o să-i ducă pe ea şi pe ceilalţi pocăiţi la mormânt, să îngenuncheze şi să implore mila Fecioarei. Singura problemă era că fratele Lorenzo nu era foarte sigur cum să găsească locul acela. Ştia că există o intrare secretă undeva în Siena şi ştia încotro să meargă de acolo, dar nu ştia unde era intrarea. Iar odată, când o tânără femeie, Diane Tolomei, îl vizitase şi îi spusese că ştie unde se află intrarea, el îi spusese că nu vrea să ştie nimic până când totul va fi gata şi că ei doi trebuie să meargă împreună, să le deschidă drumul celorlalţi. Nu era bine, îi explică el, ca un singur om să deţină singur atâtea cunoştinţe.

După ce Eva Maria îi spuse toate astea lui Umberto, el începu să spere că planul lor ar putea reuşi. Căci ştia că Diane a păstrat o cutie cu documente importante într-o casetă de valori din banca de la Palazzo Tolomei şi era sigur că printre hârtii există un indiciu despre intrarea secretă în mormânt.

Astfel că el puse totul în mişcare şi mă trimise pe mine – Julie – la Siena, în speranţa că voi fi în stare să descopăr tot ce avea el nevoie. A pus chiar şi un vechi amic, Bruno Carrera, să mă urmărească şi să se asigure că sunt în siguranţă şi că nu pierd obiectele preţioase pe care le găsesc; singura problemă a fost că, pentru Bruno, tentaţia de a fura lucrurile pe parcurs a fost prea mare. Când Umberto află că Bruno a fost arestat, nu a avut de ales şi a trebuit să se asigure că vechiul său amic nu va turna tot şi nu va dezvălui planul cel mare. Nu a fost greu să pună să fie omorât: Bruno avea mai mulţi duşmani printre ceilalţi arestaţi.

În afară de Bruno Carrera, totul a mers conform

planului după ce Eva Maria s-a convins că eram cu adevărat nepoata ei şi nu vreo actriţă angajată de Umberto pentru asta. A fost atât de suspicioasă încât l-a pus pe Alessandro să intre în camera mea de hotel ca să facă rost de o mostră de ADN. După ce a avut dovada pe care o voia, s-a apucat să organizeze petrecerea de la Castello Salimbeni. I-a spus lui Alessandro să aducă inelul Giuliettei, dar nu i-a spus de ce. Ea ştia că dacă Alessandro ar fi avut cea mai vagă idee despre ceea ce se petrecea, ar fi stricat totul aducându-i pe carabinieri. De fapt, Evei Maria nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-şi ţină finul în întregime în afara planurilor ei, dar, de vreme ce el era Romeo Marescotti, avea nevoie de el ca să-şi joace rolul în faţa fratelui Lorenzo.

Privind în urmă, admise Umberto, ar fi fost mai bine să-mi spună adevărul de la început, dar asta doar pentru că lucrurile au mers prost. Dacă mi-aş fi jucat rolul şi aş fi adormit singură – după petrecere – nici eu, nici Alessandro nu ar fi trebuit să fim implicaţi deloc.

— Dar asta nu e adevărat! am obiectat eu, de îndată ce Umberto încetă să vorbească. El mi-a furat cartea mamei din cameră şi ţi-a dat-o noaptea trecută! Am văzut cu ochii mei!

— Greşit! zise Umberto, enervat de obiecţia mea. Cineva din Siena i-a dat cartea ieri-dimineaţă şi l-a rugat să i-o dea mai departe Evei Maria. Asta e tot ce ştia el.

Oftă adânc:

— Nu-mi vine să cred chestia asta dintre voi doi! Nu te-am învăţat nimic? îl cunoşteai de o săptămână…

— Cât de multe ştia despre mine? l-am întrerupt repede.

Umberto pufni:

— În mod clar, a ştiut tot ce voia să ştie. Ştia că Eva Maria crede că s-ar putea să fii nepoata ei. Asta e tot. Cum spuneam, nu puteam risca să se amestece Poliţia. Ieri, când Eva Maria i-a spus de ceremonia cu inelul şi pumnalul, nu” a fost fericit că fusese ţinut departe de toate astea. Dar a fost de acord s-o facă totuşi, pentru că ştia că

era important pentru ea şi pentru tine.

Umberto oftă adânc:

— Mare păcat. Îmi plăcea de el.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat cu îngrijorare.

— Tu ai ascultat ceva din ce v-am spus? se răţoi el. Tu chiar credeai că or să-l lase în viaţă? După toate astea?

— Vrei să spui că… e mort? am zis eu, cu respiraţia întretăiată.

— Drăguţă simetrie, nu-i aşa?

Îl auzeam cum îşi freacă faţa, obosit.

— Cuvântul „mort”… Te închide în capcană, ca nişte ziduri înalte. Mamei tale i-ar fi plăcut asta. Ea putea să transforme orice în poezie. Chiar şi pe mine.

Nu am răspuns. În ciuda a tot ce se întâmplase de când adormisem în braţele lui cu o noapte înainte, să ştiu că Alessandro e mort constituia pentru mine un şoc care mergea dincolo de durere. Era ca şi cum cineva luase un baros şi îmi zdrobise complet viitorul care înmugurea.

O vreme, am rămas cu toţii tăcuţi. Apoi Janice îmi dădu un ghiont cu piciorul în încercarea de a mă consola.

— Săraca Jules, murmură ea, asta nu a fost o săptămână bună, nu-i aşa?

— *Principessa*, îmi pare rău, zise Umberto, mângâindu-mă cu stinghereală prin întuneric. Asta e exact ceea ce nu voiam.

— Aşa, doar de curiozitate, zise Janice cu voce ostilă. Ai iubit-o vreodată cu adevărat? Pe mama, vreau să zic.

Când Umberto nu-i răspunse, ea adăugă pe un ton mai ezitant:

— Şi ea… te-a iubit?

După o clipă de tăcere, Umberto se rezemă cu spatele de caroseria dubiţei:

— Iubea să mă urască. Asta era cea mai mare emoţie a ei. Obişnuia să-mi spună…

Făcu o pauză ca să-şi domolească vocea:

— Nino.

Când, în cele din urmă, dubiţa opri, aproape că mă aşteptam să fim pe marginea unei stânci undeva pe coastă,

convenabil poziţionaţi pentru ca ticăloşii să scape de unul – poate doi, poate trei – dintre noi. La urma urmei, eu şi Janice deja turnaserăm totul şi îi spusesem lui Umberto unde să găsească intrarea secretă în criptă. În schimb, ne-am pomenit că eram înapoi în Siena, parcaţi într-un colţ întunecat lângă Catedrala din Siena, chiar vizavi de Santa Maria della Scala, situate amândouă în aceeaşi *piazza*. Se părea că nevoiau alături toată călătoria.

Şi nu eram singuri. Alte trei maşini erau deja acolo şi o mână de oameni în smoching stăteau pe acolo cu cutii de viori şi violoncele, fumând şi glumind. Am simţit un fior de speranţă când i-am văzut prima dată, dar de îndată ce Umberto sări din dubiţă ca să-i salute, am înţeles că nu erau ceea ce păreau; bărbaţii ăştia nu erau muzicieni, ci amicii mai răi decât Mafia din Napoli.

Când muzicienii ne văzură pe mine şi pe Janice târându-ne afară din dubiţă, îşi manifestară rapid surpriza plăcută de-a ne vedea. Fluierând şi pâsâindu-ne, încercară să ne facă să ne uităm la ei, iar până la urmă Janice se sili să afişeze un zâmbet care-i făcu pe toţi să ovaţioneze.

Umberto nici măcar nu încercă să le strice distracţia; nu încăpea nicio îndoială că el – şi noi – eram cei inferiori, norocoşi că încă eram în viaţă. Abia când muzicienii l-au zărit pe fratele Lorenzo, veselia lor făcu loc la ceva asemănător cu îngrijorarea şi se aplecară cu toţii să-şi ia instrumentele, ca nişte şcolari care-şi iau ghiozdanele la apariţia profesorului.

Tuturor celor care se aflau în noaptea aceea în *piazza* – şi erau destui, majoritatea turişti şi adolescenţi – trebuie să le fi părut că eram un grup obişnuit de localnici care se întorceau de la vreo festivitate care avea legătură cu *Palio*-ul. Ca şi muzicienii, Umberto şi cei trei florari nu încetară să pălăvrăgească şi să râdă întruna, iar în centrul grupului, eu şi Janice mergeam ascultătoare, fiecare având drapat în juru-i un steag mare al *contradei*, care ascundea în mod elegant funiile.

Janice se înclină spre mine o singură dată şi îmi şopti, într-o încercare de a mă înveseli:

— Jur pe Dumnezeu, o să-i omor pe nenorociţii ăştia cu mâinile mele…

Înainte ca ea să poată continua, unul dintre muzicieni îşi puse un braţ în jurul ei şi o trase de lângă mine, făcând să pară că era iubita lui, dar, în realitate, ca să ne împiedice să punem la cale vreun plan.

Fratele Lorenzo era singura persoană care trebuie să fi arătat oarecum nefestiv – aşa legat la gură şi la ochi cum era, împiedicându-se în sutana lui neagră – însă, ţinând cont de toate chipurile zâmbitoare care îl înconjurau, majoritatea privitorilor neştiutori l-ar fi considerat pe loc un viitor mire, târât prin oraş în mod ruşinos de prietenii săi care îi voiau binele.

În timp ce ne îndreptam spre intrarea principală de la Santa Maria della Scala, l-am zărit deodată pe Maestrul Lippi, care mergea pe acolo singur-singurel, distrat ca de obicei, ducând cu el un şevalet. Neîndrăznind să-l strig, doar i-am făcut semn cu cotul lui Janice şi m-am holbat la el cu toată intensitatea pe care am putut-o mobiliza, sperând să-i atrag atenţia în vreun mod spiritual. Dar când artistul a aruncat în cele din urmă o privire în direcţia noastră, privirea lui doar a trecut peste noi fără să ne recunoască, iar eu m-am dezumflat plină de dezamăgire.

Chiar atunci clopotele catedralei au bătut miezul nopţii. Fusese o noapte foarte caldă până atunci, caldă şi umedă, şi undeva, în depărtare, dospea o furtună cu tunete şi fulgere. În timp ce ne apropiam de uşa interzisă a vechiului spital, primele pale de vânt măturară *piazza*, răscolind tot gunoiul, ca nişte demoni invizibili care căutau ceva sau pe cineva.

Unul dintre muzicieni scoase un mobil şi dădu un telefon; după câteva secunde, cele două luminiţe aflate de o parte şi de alta a uşii se stinseră şi era ca şi cum întreaga clădire expiră cu un suspin adânc. Fără a mai sta pe gânduri, bărbatul scoase o cheie din buzunar, o introduse în broasca din fontă şi descuie uşa.

De cealaltă parte a uşii nu era decât întuneric, şi atât Janice, cât şi eu ne-am împiedicat de prag când Umberto

ne-a împins înainte. Totuşi, de îndată ce uşa s-a închis în urma noastră, se aprinse o ceată de luminiţe, atunci când bărbaţii îşi puseră lămpaşele pe cap şi îşi deschiseră cutiile cu instrumente muzicale.

Cuibărite în burete se aflau torţe, arme şi unelte şi, de îndată ce totul a fost asamblat, cutiile s-au dat la o parte şi toată lumea a încălecat poarta de securitate fără nicio problemă. Când eu şi Janice am ezitat, căci aveam mâinile încă legate la spate, bărbaţii pur şi simplu ne-au ridicat şi ne-au aruncat peste ea, de parcă nu eram decât nişte piese de echipament. Singurul tratat cât de cât cu respect a fost fratele Lorenzo, căruia i s-a permis să nu se grăbească şi să se caţere peste poartă cu câtă demnitate îi mai rămăsese.

— De ce mai e legat la ochi? i-am şoptit lui Janice.

— Pentru că au de gând să-l lase în viaţă, a fost replica ei posomorâtă.

— Sssttt! făcu Umberto, încruntându-se la noi. Cu cât atrageţi mai puţin atenţia asupra voastră, cu atât mai bine.

Am mers prin coridoarele lungi şi întunecate, am coborât câteva scări, într-o pivniţă veche, şi am mers apoi pe alte coridoare, până când, în cele din urmă, am ajuns la o chilie cu un mic altar şi o statuie de aur, care se odihnea pe un pat din piatră. Pereţii din jurul statuii erau zugrăviţi în albastru şi presăraţi cu steluţe aurii, similare cu ornamentul de pe tavanul catedralei.

— Doamne! şuieră Janice. Asta e statuia?

— Asta e camera Sfintei Caterina, zise Umberto, îndreptând o torţă spre faţa ei. Aici e intrarea, nu-i aşa? Şi acum?

— Aăă, făcu Janice. Daţi-mi un drug de fier.

— Altceva?

— Nu mai ţin minte…

Se prefăcu că se gândeşte din răsputeri:

— Sfânta Caterina… cameră… pat… dă-mi un drug de fier…

— Era ceva despre… Dumnezeu, m-am băgat eu, minţind, ca să acopăr faptul că indicaţiile mamei se

terminau chiar acolo, cu drugul de fier. Atât Janice, cât şi eu ştiam că, atunci când bărbaţii vor descoperi că nu le mai eram folositoare în căutările lor, viaţa noastră va deveni brusc foarte ieftină.

Prea nerăbdător ca să ne aştepte să ne amintim mai multe, Umberto se întoarse spre fratele Lorenzo şi îi zise ceva în italiană. Deloc surprinzător, glasul bătrânului tremura atunci când răspunse.

— *Nu pe mine să mă slăviţi, ci pe Iisus cel răstignit*”, traduse Umberto, privind în jur prin camera goală. Iisus cel răstignit… Iisus cel răstignit…

— Acolo! zise Janice, indicând cu capul, de vreme ce nu putea să arate cu degetul. Crucea de sub altar.

Ne-am uitat cu toţii la lespedea mare din marmură cu cruce neagră, rezemată de zid ca piatra unui mormânt. După câteva clipe, bărbaţii se îndreptară spre ea cu drugi de fier şi maşini de găurit şi, după ce lespedea se desprinse şi căzu pe pardoseala din piatră, niciunul dintre noi nu rămase surprins să vadă că în spatele ei era intrarea într-un tunel.

Când, cu două zile înainte, Janice şi cu mine ne târâserăm afară din *Gavinone*, rigola Maestrului Lippi, în Campo, nu-mi închipuiam că ne vom întoarce atât de curând în *Bottini* şi în niciun caz nu-mi închipuiam că vom avea pe urme doisprezece bărbaţi înarmaţi şi un călugăr, ţipând la noi să înaintăm – sau să încetinim – în funcţie de panta tunelului. Singura chestie bună era că Umberto ne scosese funiile înainte de a ne trimite în fruntea grupului.

Un nume mai potrivit pentru tunel ar fi fost „gaură de vierme”. La început, o coti brusc spre dreapta, în unghi de nouăzeci de grade, apoi nouăzeci de grade în jos, într-un plonjon de un metru, apoi iar nouăzeci de grade spre dreapta, făcându-mă să mă simt de parcă intraserăm într-un soi de infrastructură medievală de aer condiţionat foarte sofisticată, însă mai târziu ea deveni mai organică, şerpuind în bucle şi cotituri, când în sus, când în jos, şi uneori lărgindu-se atât de mult, că ne-am fi putut întinde cât eram de lungi pe lăţimea tunelului.

Când, în cele din urmă, am ajuns la o piedică majoră, am fost amândouă uşurate să vedem că, cel puţin, nu era un zid care ne bloca drumul, silindu-ne pe noi şi pe toţi ceilalţi să o luăm înapoi pe propriile urme până în camera Sfintei Caterina, ci o plonjare verticală de cel puţin doi metri până pe fundul unei peşteri mari. Şi noi intram în ea cu lămpaşul înainte, precum carnea care iese din maşina de tocat.

În spatele nostru, Umberto deveni repede nerăbdător:

— Ce s-a întâmplat? strigă el. De ce v-aţi oprit?

— E un fel de peşteră! răspunse Janice. Dar nu putem…

Privind în jur, am observat în cele din urmă o protuberanţă în zid, un pic mai în stânga noastră, şi, atunci când m-am întins şi m-am apucat de ea, a părut îndeajuns de zdravănă ca să-mi susţină greutatea. Aşa că m-am tras afară din gaură, agăţându-mă de protuberanţa din zid şi, cu toate că am sfârşit prin a mă rostogoli doi metri până jos, cel puţin nu am căzut în cap. Janice, desigur, reuşi să facă asta cu ceva ce semăna a eleganţă; chiar şi aşa, tot am prins-o atunci când s-a rostogolit jos.

— Mersi! zise ea, aranjându-şi hainele. Să nu spui nimic, lasă totul în seama mea. Ştiu eu cum să mă ocup de nemernicii ăştia.

În spatele nostru, restul grupului ne imită acrobaţiile într-o succesiune rapidă, cu armele pregătite, de parcă erau cu toţii o versiune războinică a jocului de copii *Simon spune*. Singurul care a primit un tratament special a fost fratele Lorenzo, care s-a trezit scos din tunel precum un prinţ care se naşte asistat de moaşele regale.

— Şi acum? zise Umberto, îndreptând torţa de jur-împrejur. E o fundătură.

Dar se înşela. Peştera avea două ieşiri: una în tavan şi una în pardoseală. La cea din tavan era imposibil de ajuns; era un puţ lung, întunecat, blocat în capăt de ceea ce semăna cu o placă mare de beton. Îmi amintea cel mai mult de o ghenă de gunoi şi această impresie era întărită

de faptul că ieşirea cealaltă se afla în pardoseală, chiar sub ea. Orice cădea de sus putea să plonjeze prin încăpere în jos, fără ca măcar să se oprească, dacă ambele găuri ar fi fost deschise.

— Şi acum? întrebă Umberto, uitându-se la noi pentru un indiciu.

— Cercetează… caută… zise Janice, încercând să inventeze un răspuns suficient de asemănător cu un oracol… caută sub picioare, căci aici odihneşte Julieta.

După ce se uită la fratele Lorenzo pentru confirmare, Umberto îi puse pe oameni să înceapă să lucreze la placa de metal care acoperea gaura din pardoseală şi ei se apucară de lucru cu atâta înverşunare, încât fratele Lorenzo – ale cărui legături fuseseră scoase, cu milă, înainte de a fi împins în tunel – începu să-şi răsucească rozariul, rugându-se pentru toţi cei prezenţi.

În timp ce stăteam acolo aşteptând, Janice se uită la mine şi se strâmbă. Da, aveam mâinile libere acum, dar amândouă ştiam că eram mai prinse în capcană decât fuseserăm vreodată înainte. Nu exista decât o singură cale de ieşire din peştera asta şi ea era în jos, pe apa sâmbetei, împreună cu toţi ceilalţi.

După ce-a fost scoasă placa de metal, Umberto înaintă şi îşi băgă torţa în gaură, şi, după o scurtă ezitare, ceilalţi bărbaţi făcură la fel. În cele din urmă, eu şi Janice am înaintat şi noi ca să ne uităm. Mirosul care venea din gaură era destul de neplăcut, dar nu insuportabil; deveneam familiarizate cu mirosul de putreziciune.

— E doar ţărână, zise Janice ridicând din umeri. Pământ. Priveşte.

Avea dreptate. Semăna cu o peşteră mare, netedă, complet goală, şi chiar dacă pardoseala ei părea niţel cam aspră, distanţa de sus, de unde stăteam noi, până jos nu putea fi mai mare de doi metri, doi metri şi jumătate…

— *Andiamo*! zise Umberto, făcându-le semn oamenilor şi ei săriră cu toţii în gaură, unul câte unul, fără ca măcar să se deranjeze să coboare armele separat.

Ultimii care am coborât am fost eu, Janice şi

Umberto şi atunci când Janice se coborî prin gaură nu duse lipsă de mâini care să o prindă. Am văzut-o răspunzându-le bărbaţilor cu recunoştinţă mută şi o invitaţie nerostită şi am ştiut că trebuia să fac la fel… nu pentru că aş fi nutrit vreo tandreţe faţă de aceşti bărbaţi, ci pentru că ei erau singurul nostru bilet de ieşire de acolo.

Aşa că am zâmbit cât de bine am putut când bărbaţii m-au prins şi m-au lăsat jos pe podeaua spongioasă, însă, când unul dintre ei îşi trecu mâna pe sub bluza mea, l-am plesnit peste faţă. Lui nu-i picăă deloc bine refuzul meu, desigur, şi înainte să mă pot mişca de acolo, doi dintre tovarăşii săi îmi imobilizară braţele şi mă ţinură nemişcată, permiţându-i să facă ce voia cu mine. Între timp, Janice mârâia la ei să-mi dea drumul şi, când nu ascultară, sări la ei din spate şi începu să-i zgârie cu unghiile, reuşind prea puţine, însă, în afară de a-i face să se distreze mai bine.

Un zgomot asurzitor – un foc de armă – puse un final brusc luptei noastre şi o ploaie de tuf vulcanic fărâmiţat îi făcu pe bărbaţi să ne dea drumul atât de brusc, încât am căzut amândouă pe pardoseala elastică. Privind în sus prin praf, l-am văzut pe Umberto stând acolo cu pistolul în mână, aşteptând să vadă dacă îi mai ardea cuiva să-i atingă fiicele. Însă focul lui de avertisment avusese efectul dorit: zgomotul neaşteptat a trimis o vibraţie prin peşteră care a făcut ca părţi din tavan să se prăbuşească, iar bărbaţii au fost prea ocupaţi să-şi dea la o parte tuful calcaros din păr şi de pe haine ca să mai pună la încercare hotărârea lui. Satisfăcut de efect, Umberto îi dădu arma înapoi unuia dintre florari, care dădu din cap şi şi-o puse înapoi la curea.

Zguduită, dar de neabătut, Janice mă ajută să mă ridic în picioare şi mă trase spre fratele Lorenzo, care îşi desfăcu braţele şi ne cuprinse pe amândouă într-o îmbrăţişare protectoare. N-am vorbit, nici nu era nevoie; toţi trei ştiam că, pe măsură ce noaptea înainta, lucrurile nu vor face decât să se înrăutăţească.

— Şi acum? întrebă Umberto. Asta e o fundătură.

— Pardoseala e foarte moale, observă Janice. Poate

că trebuie să mergem şi mai jos.

Neconvins, Umberto îl întrebă pe fratele Lorenzo cum trebuia să continuăm, însă răspunsul călugărului a fost mai mult decât obscur.

— *Pentru a-i găsi pe cei de aur*, *trebuie să-l iei pe Dante drept ghid*, *traduse Umberto*, *încruntându-se*. *Ce înseamnă asta*?

— Înseamnă să mergi în Iad, am spus eu.

Umberto miji ochii:

— Nu cred că voi două realizaţi că, dacă nu mă ajutaţi, noi chiar vom merge în Iad!

— Şi dacă te ajutăm şi găsim pietrele, aceşti… domni *pur* şi simplu or să ne lase să plecăm? am replicat eu.

— Aşa e înţelegerea, zise Umberto cu emfază. După ce găsim pietrele, se vor simţi mai generoşi decât se simt acum.

— Prea bine!

Janice se lăsă imediat în genunchi şi începu să sape demonstrativ în stratul gros de praf care acoperea pardoseala.

— Hai să găsim afurisitele alea de pietre! Haideţi! Ajutaţi-mă! Trebuie să existe undeva o ieşire în jos de aici… Staţi! E ceva aici!

Împinse la o parte ţărâna cât de bine putu, până când dezgoli o porţiune din structura de dedesubt.

— Ce naiba e asta?

Ne luă un moment să înţelegem adevărul. Când am făcut-o, ne-am dat cu toţii înapoi, scârbiţi. Pardoseala peşterii era alcătuită din oase umane, strâns îngrămădite, sudate între ele la întâmplare.

X

O! *Tinere ucis*! Julieta zace
Aici şi frumuseţea ei preface
O criptă într-o boltă de lumină.[48]

— O, Doamne! ţipă Janice. E un mormânt comun!

Se dădu în spate brusc, lipindu-şi mâneca de nas.

— Ciuma! Microbii! O să murim toţi!

Panica ei provocă o undă de teamă şi printre bărbaţi, iar Umberto trebui să vorbească foarte aspru ca să potolească pe toată lumea. Singurul care nu părea tulburat de descoperire era fratele Lorenzo, care doar îşi înclină capul în semn de respect şi murmură ceva care semăna cu un amestec poetic de italiană şi latină.

— *Moartea neagră păzeşte uşa fecioarei*, traduse Umberto, uitându-se la mine şi la Janice. Asta vă spune ceva?

— Uşa, am spus eu, trebuie să însemne uşa de la vechea criptă a catedralei, care nu a fost niciodată descoperită. De la Marea Ciumă din 1348, cripta a încetat pur şi simplu să mai existe. După mama, există o legătură între *ciuma molipsitoare*, *uşa zăvorâtă pe veci* şi *cripta cea veche*.

— Aşadar, aici exista o uşă, spuse Umberto, privind în jur. Poate mai multe. Asta trebuie să fi fost anticamera criptei, dar au transformat-o într-o groapă a ciumei. Excelent! Asta înseamnă că suntem din nou pe drumul cel bun!

În curând, toată lumea era ocupată cu cercetarea pereţilor peşterii de jur-împrejur, în căutarea unor urme ale uşii zăvorâte pe vecie. Într-un final, unul dintre florarii din Poggibonsi a fost cel care a descoperit primul urmele zidăriei. Doar vârful ascuţit al unei deschideri arcuite în zid era vizibil deasupra pardoselii din schelete, dar destul ca să ne spună unde să începem să săpăm.

În douăzeci de minute, partea de sus a uşii începu să

48 *Romeo şi Julieta*, actul al V-lea, scena a III-a.

se zărească şi am putut să vedem că era sigilată cu un amestec de cărămidă maro şi fragmente de decoraţiuni din marmură. Era limpede că, oricine construise zidul – cândva în cumplitul an 1348 –, nu fusese deloc pretenţios în privinţa materialelor sau a modelului.

Când bărbaţii au pus în funcţiune uneltele şi au început să sape în cărămidă, eu şi Janice ne-am adăpostit în spatele fratelui Lorenzo. În curând, peştera vibra din cauza mutilărilor provocate de demolare şi bucăţele de tuf calcaros cădeau întruna din tavan, ca zăpada, acoperindu-ne, încă o dată, cu praf. În timp ce stăteam acolo privind devastările în curs, m-a uimit calmul fratelui Lorenzo. Semăna cu un om care ştie că, indiferent ce grozăvii îl aşteaptă din partea duşmanilor săi, dreptatea va găsi o cale de a triumfa.

Nu mai puţin de trei straturi despărţeau mormântul comun de ceea ce se afla dincolo. De cum văzură că trecuseră de ultimul strat, bărbaţii cu maşini de găurit se dădură înapoi şi începură să lovească cu picioarele ceea ce mai rămăsese. Nu le luă mult să facă o breşă considerabilă şi, înainte măcar ca praful să se aşeze, Umberto se năpusti înainte ca să-şi bage torţa prin gaură. În tăcerea care urmă hărmălaiei, l-am auzit foarte clar fluierând a mirare şi sunetul provocă un ecou formidabil.

— *La cripta*! şopti fratele Lorenzo, făcându-şi cruce. *Asiste*!

De la sosirea mea în Siena, *direttore* Rossini îmi spusese multe poveşti despre ascunzătorile primilor creştini în subteranele Sienei şi îmi închipuisem cripta catedralei ca fiind ceva similar cu acele grote secrete de lângă malurile miticului râu subteran Diana: un spaţiu claustrofobic cu tavan jos, şiruri de sarcofage grosolan cioplite şi inscripţii latineşti sinistre pe ziduri.

În realitate, cripta era un loc de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia, cu pereţii acoperiţi de fresce viu colorate şi tavanul boltit pictat cu un cer albastru, înstelat. Eu şi Janice am coborât de mână cu fratele Lorenzo, croindu-ne drum cu atenţie prin grămada povârnită de moloz care se

ridica până sus lângă uşa zidită, care era acum parţial deschisă. Ne simţeam cam ca supravieţuitorii unui raid aerian care se caţără cu greu pe o scară distrusă, întrebându-se dacă acesta trebuie să fie începutul – sau sfârşitul – lumii.

Privind în jur, la lumina făcută de o duzină de lămpaşe care se mişcau, nu am zărit niciun sarcofag macabru, ci doar coloane de susţinere şi nişte mese din piatră de-a lungul pereţilor, care era posibil ca iniţial să fi fost altare, dar care acum erau despuiate de orice podoabe. De asemenea, de-a lungul zidurilor existau nişte deschizături înalte, acoperite cu bare din fier şi filigran aurit, care sugerau prezenţa unor capele alăturate, asemănătoare cu cele pe care le văzusem în cimitirul din sat, când vizitasem cavoul familiei Tolomei cu vărul Peppo, cu o viaţă în urmă – aşa mi se părea.

Întorcându-mă spre Janice, am văzut-o că se încruntă privind molozul împrăştiat în jurul nostru şi, atunci când ea s-a uitat în sus cu îngrijorare, i-am urmărit privirea. Ici şi colo, părţi din tavan se prăbuşiseră şi câţiva dintre stâlpii de susţinere se aplecau, ameninţător, sub povara lumii moderne.

— Toate bune până aici, zise Umberto, venind lângă noi. Dar statuia unde e?

— Pun pariu că e într-una dintre capelele alăturate, am spus eu, arătând spre intrările acoperite cu bare din fier. Însă… probabil că nu vrem să facem prea mult zgomot.

— De ce nu? întrebă Umberto. Ţi-e frică să nu trezeşti pe cineva?

— Tot locul ăsta… stă să se prăbuşească, am privit eu în jur la structura care se fărâmiţa.

— Ei bine, va trebui să mai aştepte niţel, zise Umberto, îndepărtându-se.

În timp ce bărbaţii începură să meargă de la capelă la capelă, făcând doar câte o scurtă pauză, cât să bage torţa înăuntru ca să vadă ce – sau cine – e acolo, eu şi Janice ne uitam una la alta cu îngrijorare. Dacă mormântul

lui Romeo şi al Giuliettei nu era aici, atunci bărbaţii ăştia nu se vor simţi deloc generoşi, cum se exprimase Umberto. Însă ce puteam face? Aruncând o privire la gaura din uşa zidită din spatele nostru, am ştiut amândouă că, dacă eram în stare să ne furişăm înapoi în anticamera cu mormântul comun, nu am fi reuşit niciodată să ajungem sus prin gaura prin care bărbaţii ne ajutaseră să coborâm. În afară de asta, cu toate că Janice întotdeauna susţinuse că nu e nimic rău în a-ţi vedea propriul interes, cum am fi putut să-l lăsăm acolo pe fratele Lorenzo? Sau chiar şi pe Umberto. La urma urmei, era tatăl nostru.

După ce oamenii examinară toate capelele laterale, una câte una, fără să găsească ce căutau, supărarea lor deveni evidentă. În timp ce începeau să-l trateze pe Umberto ca pe un nimic, nu am avut nevoie de dicţionar ca să înţelegem ce-i spuneau.

— O, Doamne, iată că începe, zise Janice printre dinţi.

Stând răbdător lângă noi, fratele Lorenzo purta pe chip o expresie năucită în vreme ce privea cearta tumultuoasă. Aceştia erau bărbaţii care-l legaseră la ochi şi la gură şi-l siliseră să-i ducă prin gaura de vierme spre centrul pământului… pedeapsa lor îi ajunsese deja din urmă.

— Frate Lorenzo! zise Janice, apucându-l de mânecă pe călugăr. Te rugăm, ajută-ne! Ştii unde e statuia! Te rugăm!

Cu toate că nu-i pricepea cuvintele, bătrânul simţi ce voia ea să spună şi dădu din cap, răspunzând cu un alt vers.

— Hei! Alo! ţipă Janice, făcându-le semn bărbaţilor. Fratele Lorenzo ştie unde e!

Câteva clipe mai târziu, după ce auziră ce avea călugărul de spus, oamenii îi dădură drumul lui Umberto şi se apucară să examineze din nou zidurile.

— Ce era? îl întrebă Janice pe Umberto. Ceva despre statuie?

— *Şi el puse acolo un dragon, să-i păzească ochii,*

răspunse Umberto, aranjându-şi cravata şi părul. Să sperăm că dragonul e aici şi nu în altă parte.

Uitându-mă de la un capăt la altul al capelei, am spus:

— Ce e ciudat e că acolo avem cinci capele laterale la intervale regulate, dar aici nu avem decât patru. Uitaţi-vă. Lipseşte cea din mijloc. E doar zidul.

— Nu doar zidul, zise Janice, luând-o înainte. Ci un zid cu un şarpe mare roşu, care zboară.

Ne-am oprit în faţa desenului şi fratele Lorenzo se închină iar:

— *Il Diavolo*!

— Mie mi se pare că seamănă cu un dragon, am spus. Ştiţi ce cred eu? Cred că mormântul se află în spatele acestui zid. Vedeţi… le-am arătat eu o crăpătură lungă în frescă, trădând forma tocului unei uşi aflate dedesubt. Asta a fost, în mod evident, o capelă laterală, la fel ca celelalte, dar pun pariu că Salimbeni s-a plictisit să posteze aici paznici zi şi noapte. Aşa că pur şi simplu a zidit-o. Are logică.

Umberto nu avu nevoie de vreo dovadă în plus că acesta era, într-adevăr, locul mormântului şi, în câteva minute, maşinile de găurit mergeau din nou, zgomotul infernal al metalului care muşca din piatră resimţindu-se în toată cripta. De data asta, peste noi nu căzură doar fulgi de tuf calcaros, în timp ce stăteam acolo, privind distrugerea, ci şi bucăţi serioase din tavanul boltit, cu tot cu steluţele aurii, care se prăbuşiră în jurul nostru cu zgomote fatidice, ca şi cum ar fi căzut chiar roţile universului.

Când, în cele din urmă, maşinile de găurit s-au oprit, gaura din zid era suficient de mare ca să poată trece o persoană. Unul câte unul, bărbaţii dispărură prin deschizătură, şi, în final, nici Janice, nici eu nu rezistarăm tentaţiei de a-i urma. Păşind chiar în spatele fratelui Lorenzo, ne-am aplecat să trecem prin gaură şi am intrat într-o capelă micuţă, unde aproape că ne-am ciocnit de ceilalţi, care stăteau nemişcaţi, cu gurile căscate la statuia

lui Romeo şi a Giuliettei, amuţiţi de uimire.

Era cu mult mai spectaculoasă decât mi-o închipuisem. De fapt, era atât de copleşitoare că, pentru un moment, am uitat să respir. Mi-o imaginasem mult mai mică şi mai ştearsă – la urma urmei, aurul nu era ieftin – însă, în loc de asta, era impunătoare ca proporţii, aproape ameninţătoare, ca şi cum creatorul ei vrusese ca privitorii să cadă spontan în genunchi, implorând iertare. Şi aproape că am făcut-o.

Chiar şi cum stătea acolo, deasupra unui sarcofag mare din marmură şi acoperită de praful a şase sute de ani, avea o strălucire pe care trecerea timpului nu putea să o întunece. Şi chiar şi în lumina slabă a capelei, cele patru pietre preţioase – două safire albastre şi două smaralde verzi – străluceau cu o sclipire aproape supranaturală. Desenele din caietul de schiţe al mamei nu erau, în mod evident, decât nişte presupuneri. Nici măcar cele mai frumoase desene ale ei cu aceste două personaje, Romeo şi Giulietta, nu erau pe măsura frumuseţii originalului.

— Crezi că i-au pus pe amândoi în acelaşi sicriu? îmi şopti Janice, arătând cu capul spre sarcofag. Priveşte! Uite inscripţia pomenită în poveste! mai ţii minte? „Aici odihneşte credincioasa şi iubitoarea Giulietta… Prin dragostea şi mila lui Dumnezeu… pentru a fi deşteptată de Romeo, soţul ei legiuit…”

Se opri, căci uitase restul.

— „La un ceas de graţie divină”, am zis eu încetişor, încă hipnotizată de chipurile din aur.

Dacă povestea italiană pe care ne-o tradusese Maestrul Lippi spunea adevărul, atunci faimosul artist Ambrogio Lorenzetti supraveghease personal, în negura lui 1340, făurirea acestei statui. Cu siguranţă că el, ca prieten personal al celor doi, va fi fost neclintit în hotărârea ca statuia să iasă bine: de bună seamă, aceasta era o reprezentare fidelă a felului în care arătau în realitate Romeo şi Giulietta.

Pentru cineva care nu cunoştea povestea, statuia nu vorbea despre durere, ci despre iubire. Romeo era

îngenuncheat pe sarcofag, ridicând-o pe Giulietta în braţe, şi se uitau unul la altul cu o intensitate care-şi croi drum prin peştera întunecată până în locul unde se ascundea inima mea, amintindu-mi de propria-mi durere ireparabilă.

Când mă gândeam că, iniţial, venisem la Siena să găsesc statuia asta şi aceste patru pietre preţioase… Acum iată-le acolo în faţa mea, dar nu mai simţeam deloc dorinţa de a le avea. Le preferam acolo unde erau: în sculptură. Şi cu drag le-aş fi dat de o mie de ori să ştiu că Alessandro era încă în viaţă.

Nu eram singura fascinată de ochii statuii. Doi dintre bărbaţi deja se căţărau pe sarcofag, încercând să stabilească soliditatea structurii. Era clar că nu-i interesa aurul, ci doar pietrele, şi nu dură mult până când unul dintre ei luă un polizor unghiular şi îl duse la gâtul Giuliettei, pregătindu-se să decapiteze corpul.

Când îi văzu ce voiau să facă, fratele Lorenzo, care până în acea clipă fusese perfect calm, se năpusti înainte şi încercă să-i oprească, rugându-se de ei să nu distrugă statuia. Nu era vorba doar de profanarea unei opere de artă; călugărul era convins că distrugerea statuii va declanşa un rău de nedescris care ne va omorî pe toţi. Însă bărbaţii nu mai aveau nevoie de ghicitorile superstiţioase ale fratelui Lorenzo, îl împinseră cu bruscheţe la o parte şi se porniră să atace statuia nu cu unul, ci cu două polizoare.

Ca şi cum tărăboiul provocat de maşinile de găurit nu fusese de ajuns, zgomotul făcut de polizoare a fost de-a dreptul un iad. Dându-ne înapoi din zona de distrugere, cu degetele în urechi, eu şi Janice am fost cât se poate de conştiente că ne apropiam cu repeziciune de sfârşitul amar al aventurii noastre, în mod cert, nu aşa ne închipuiserăm căutarea de comori prin morminte. În visele noastre, ne îndepărtam de statuie cu nestematele în buzunare – câte două de fiecare – şi, cel mai important, plecam vii de acolo.

Aplecându-ne un pic ca să trecem prin gaură înapoi în partea principală a criptei, avându-l în urma noastră pe fratele Lorenzo, care era vizibil tulburat, am văzut imediat

că tot locul se dezintegra, la propriu. Crăpături mari traversau tencuiala zidurilor, până la tavanul boltit, creând un model de pânză de păianjen care avea nevoie doar de o vibraţie cât de mică pentru a se întinde mai departe în toate direcţiile.

— Dumnezeule mare! exclamă Janice, atunci când polizoarele s-au oprit în sfârşit. Nu sunt prea impresionată de zidăria de aici.

— Nu există zidărie, am replicat eu, frecându-mi braţul acolo unde mă lovise o stea. În regiunea asta subsolul este poros. De-aia există atât de multe peşteri. Şi toată Siena stă deasupra.

— În clipa asta, aş prefera să fiu deasupra, nu aici jos… din foarte multe motive, zise Janice aruncând o privire la ce mai rămăsese din tavan.

După câteva momente, bărbaţii începură să se reverse din capela din spatele nostru, râzând şi glumind pe seama isprăvilor lor şi aruncându-şi de la unul la altul cele patru nestemate de mărimea unei nuci. Ultimul care a ieşit a fost Umberto şi am putut să-mi dau seama că se gândea la acelaşi lucru ca şi noi. Oare cu asta se încheiau, în sfârşit, socotelile lui cu amicii de la Napoli sau ei aveau să decidă că voiau mai mult?

Ca şi cum ne-ar fi citit gândurile, bărbaţii se opriră în mijlocul veseliei lor şi se uitară cu atenţie la mine şi la Janice, aşa cum stăteam acolo, ghemuite una în alta. Zâmbind prefăcut, unul dintre ei scoase o armă şi zise ceva care-l făcu pe Umberto să înainteze şi să se pună între ei şi noi, vorbind pe un ton care nu trebuia ignorat.

Surprins de amestecul în planurile sale, omul cu armă se duse la Umberto şi îi puse ţeava la frunte.

De panică, nici eu, nici Janice nu am ştiut ce să facem, aşa că am rămas pur şi simplu acolo, înţepenite de groază, sperând că nu era decât un joc de putere. După două secunde, o împuşcătură provocă o trepidaţie în toată peştera şi noi am ţipat şi am dat fuga la Umberto, sigure că fusese împuşcat.

Însă când am ajuns la el, era încă în picioare, părând

mai uimit decât noi, şi îşi aruncă braţele în jurul nostru. Cel care zăcea pe pardoseală, răşchirat grotesc, era bărbatul care-şi îndreptase arma spre Umberto. Ceva – un trăsnet? – trecuse drept prin ţeasta lui, luând cu sine jumătate din capul lui.

— Santa Maria! se văicări Janice. Ce-a fost *asta*?

— La pământ! strigă Umberto, trăgându-ne în genunchi pe toţi, chiar şi pe fratele Lorenzo. Şi acoperiţi-vă capetele!

Pretutindeni în jurul nostru, bărbaţii se îngrămădeau să se pună la adăpost, în timp ce răsună o serie de împuşcături care-ţi spărgeau urechile, doborându-i unul câte unul cu o precizie uimitoare. Fără să mă ridic, mi-am întors capul să văd cine trage şi, pentru prima oară în viaţa mea, vederea poliţiştilor care înaintau, îmbrăcaţi în uniforme de asalt, n-a mai fost o prezenţă nepoftită. Ca nişte şobolani negri dintr-un canal, se revărsau în criptă prin gaura făcută de noi şi ocupau poziţii în spatele celor mai apropiate coloane, urlând la supravieţuitori să iasă cu mâinile la ceafă.

Când, în cele din urmă, iadul se stinse, nu mi-am putut da seama dacă ecourile tremurătoare care au urmat ultimelor câteva împuşcături doar ricoşau de pereţii capului meu sau dacă undele de zgomot se împrăştiau, în realitate, în întregul păienjeniş de peşteri din *Bottini*, care ne înconjura din toate părţile. Nici nu am apucat bine să decid că, într-adevăr, împuşcăturile declanşaseră o trepidaţie în subteran, că am şi simţit ceva foarte asemănător cu un cutremur, după care se instală subit o tăcere ameninţătoare… obişnuitul mesager al veştilor proaste.

Am întors capul şi m-am holbat la Janice, cam la fel cum se holba şi ea la mine, şi apoi, deodată – ca şi cum însuşi liantul care ţinea lumea laolaltă s-ar fi evaporat şi tot ce mai rămăsese în acest nou haos eram doar noi, tuful fragmentat şi gravitaţia –, pardoseala pe care stăteam întinşi se desprinse din structură, precum un biscuit gigantic care se rupe în două, şi apoi se fărâmiţă sub noi.

Cât de mult am căzut? îmi vine să spun că am căzut prin timpul însuşi, prin vieţile, morţile şi veacurile trecute, însă, în termenii măsurătorii prezente, prăbuşirea nu se produse cu mai mult de un metru şi jumătate, doi metri, până când, brusc, ne-am izbit de pardoseala de la un nivel inferior.

Privind în sus, ameţită de durere, i-am zărit pe poliţişti alergând spre noi, aruncându-se la pământ ca să ne apuce de mâini şi să ne ridice afară din groapă, înapoi pe pardoseala din cripta catedralei. Lângă mine, Janice şi fratele Lorenzo erau deja ridicaţi spre locul sigur, iar spre mine se întindea, de asemenea, o pădure de braţe.

Atunci am recunoscut brusc un chip în mulţime şi m-a cuprins o bucurie ridicolă, ameţitoare. Era Alessandro.

— Credeam că ai murit! am spus eu repede, întinzându-mă spre mâinile lui, dar surpriza de a-l vedea mă făcu să ezit o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

Exact când păşeam înainte, pardoseala de sub mine se înclină, trimiţându-mă într-o alunecare bruscă spre vidul negru, total.

S-a întâmplat atât de repede, că nu am avut ocazia să mă agăţ de ceva sau de cineva. Pur şi simplu m-am răsturnat peste margine şi m-am rostogolit drept în lumea cealaltă. Însă când am căzut, nu demonii au fost cei care m-au prins, ci străvechiul râu care te trezeşte din vise şi pe care puţinor oameni le-a fost dat să-l găsească.

Numele lui e Diana.

Mi s-a spus că m-am înecat.

Mi s-a spus, de îndată ce am căzut peste marginea pardoselii care se fărâmiţa, Alessandro a sărit după mine, fără ca măcar să-şi dea jos vesta antiglonţ. Habar nu avea ce era acolo jos, în afară de mine, dar nicio forţă din Rai sau din Iad nu l-ar fi putut ţine pe loc.

Plonjând în piscina primordială, i-a luat doar o clipă să-şi dea seama că se afla sub apă şi să iasă la suprafaţă ca să respire, însă, de cum se dumiri cu privire la locul în care se găsea, începu să mă caute. Atunci când, în sfârşit, m-a

găsit în întuneric, cu trupul fără vlagă aşezat pe o piatră ieşită în afară, eram deja dusă, dar el nu ştia.

Când a fost lăsată în jos o funie, Alessandro a apucat-o şi m-a ţinut strâns în braţe, în timp ce poliţiştii ne trăgeau în sus pe amândoi, înapoi în cripta catedralei. Surd la toţi şi toate, el m-a pus pe pardoseală în mijlocul molozului, mi-a scos apa din plămâni şi a început să mă resusciteze.

Janice stătea acolo şi se uita la eforturile lui, neînţelegând pe deplin gravitatea situaţiei decât atunci când s-a uitat în sus şi i-a zărit pe ceilalţi poliţişti schimbând între ei priviri sumbre. Ştiau cu toţii ceea ce Alessandro nu voia încă să accepte: eram moartă. Abia atunci ea a început să plângă, cu tot trupul contractându-i-se de durere, şi s-a prăbuşit în genunchi, incapabilă să mai privească.

În cele din urmă, Alessandro a încetat să mai încerce şi doar m-a ţinut în braţe, ca şi cum ar fi vrut să nu-mi mai dea drumul niciodată. Îmi mângâie obrazul şi îmi vorbi, spunându-mi lucruri pe care ar fi trebuit să mi le zică atunci când eram încă în viaţă. Însă eu nu-i răspundeam. În vreme ce stătea acolo cu mine în braţe, fratele Lorenzo îndrăzni să se apropie, cu ochii fixaţi pe inelul cu vultur pe care Alessandro îl purta pe degetul mic de când i-l lăsasem pe pernă, cu două nopţi înainte. Fără să ceară voie, bătrânul călugăr îi luă mâna, îi scoase inelul şi îl puse înapoi pe degetul meu, unde îi era locul.

Chiar atunci Alessandro simţi ceva. Nu a fost mai mult decât o palpitare, şi poate că era de la el şi nu de la mine, dar a fost suficient ca să-i dea speranţă. Luându-mi capul între palmele lui îmi vorbi din nou, la început tandru, apoi cu nerăbdare:

— Uită-te la mine! îmi ceru el. Uită-te la mine… *Guardami!*

Atunci când, în cele din urmă, l-am auzit şi i-am dat ascultare, nici nu am tuşit, nici nu am icnit, nici nu am gemut… doar mi-am deschis ochii şi l-am privit. Şi pe dată am început să pricep ce se petrecea în jurul meu şi se pare

că am zâmbit şi am şoptit:

— Lui Shakespeare nu i-ar plăcea asta.

Eu nu îmi amintesc nimic din toate astea. Tot ce ţin minte sunt ochii bărbatului care refuzase să mă piardă din nou şi care mă smulsese cu forţa din ghearele Bardului, astfel încât să ne putem scrie, în sfârşit, propriul final fericit.

Epilog

Primul lucru pe care l-a făcut Janice a fost să monteze o sârmă pentru rufe în curtea din spate a mamei. Şi după ce am avut apă curentă în casă, a spălat totul, inclusiv rochia mea din catifea roşie, cămaşa lui Alessandro şi *cencio*-ul. Mai că n-am avut o criză de nervi când i-am văzut mica expoziţie.

— Nu-ţi face griji, pata a ieşit, îmi zise ea când mă zări.

— E mătase! am exclamat eu. Din Evul Mediu!

— Şi?

Îşi înmuie pensula în vopsea şi îşi reluă zugrăvitul tavanului din bucătărie, ţinându-şi echilibrul pe o scară.

— Sfânta Fecioară are grijă de lucrurile ei. Nu ai băgat de seamă?

M-am întors spre Alessandro:

— Sor-mea e nebună. *Pazzo*.

El râse şi mă sărută, corectându-mă apoi:

— *Pazza*.

— Plecaţi undeva? se uită Janice la geanta de pe umărul lui.

— Doar pentru noaptea asta, i-am spus. Mâine ne întoarcem.

— Tipic!

Îşi dădu ochii peste cap, cu exasperare prefăcută.

— Trebuie să fac eu totul pe aici. Sclavă în propria mea casă.

Oftă demonstrativ, apoi adăugă:

— Unde mergeţi?

— E secret, replică Alessandro, strângându-mă uşor.

Janice oftă iar, clătinând din cap. Să facă pe victima era o găselniţă cu totul nouă în tolba ei şi mi-ar fi fost milă de ea dacă nu aş fi auzit-o din întâmplare vorbind la telefon chiar în dimineaţa aia, făcând pe şoptite planuri pentru cină cu chipeşul Giulio de la Cavallino Bianco.

La trei zile după drama din cripta catedralei, Aquila

câştigă *Palio*-ul. Eu şi Alessandro am fost chiar acolo, în mijlocul zgomotosului eveniment, sărbătorind cu toată lumea renaşterea destinelor noastre şi strângându-ne la Catedrala din Siena pentru slujba de seară a victoriei, închinată celebrării Fecioarei Maria şi a *cencio*-ului pe care îl dăruise în marea milă a sa Contradei dell'Aquila, în ciuda faptului că Alessandro se afla în oraş.

Stând lângă el în catedrală în noaptea aceea, cântând un imn pe care-l ştiusem cândva, demult de tot, am înţeles brusc de ce, toată viaţa mea, am fost bântuită de teama de a muri tânără. Ori de câte ori încercasem să-mi imaginez viitorul dincolo de vârsta pe care o avea mama când a murit, nu zăream nimic altceva decât întuneric. Abia acum căpăta sens. Întunericul nu fusese moartea, ci potenţialul. Mă năşteam din nou într-un ceas de graţie divină şi mă trezeam la o viaţă pe care nu mi-aş fi putut-o închipui până în clipa aceea.

Recunosc, totul ar fi putut să se întâmple complet diferit dacă Maestrul Lippi, într-un moment de luciditate necaracteristică lui, nu ne-ar fi recunoscut pe mine şi pe Janice atunci când am trecut prin Piazza del Duomo înfăşurate în steagurile *contradei*. Ne-a văzut înainte să-l zărim noi, însă de cum şi-a dat seama că suntem înfăşurate în steaguri de la *contrada Leocorno*, *contrada* Unicornului, marea rivală a *contradei* noastre, *Civetta*, a ştiut că ceva nu era în regulă. S-a grăbit să ajungă înapoi la atelier şi a sunat la Poliţie. Se dovedi că Alessandro se afla deja la Secţia de Poliţie, interogând doi pierde-vară din Napoli care încercaseră să-l omoare, şi rupându-le acestora braţele în acest timp.

Cât despre Janice, ea chiuli cu totul de la *Palio* şi îşi petrecu, în schimb, zilele şi nopţile la Castello Salimbeni, bând Martini cu ciocolată împreună cu Eva Maria şi uitându-se la poze vechi, în timp ce se minunau de toate lucrurile pe care le aveau ele două în comun. Bineînţeles că Eva Maria nu putu cu niciun chip să priceapă de ce voiam noi să ne petrecem timpul renovând casa mamei, şi nu ne mutam pur şi simplu imediat la Castello Salimbeni.

La urma urmei, avea să fie al nostru într-o bună zi.

Însă eu şi Janice simţeam că trebuia ca mai întâi să renovăm casa mamei şi ştiam, probabil, că ar fi un proiect bun în care să ne lansăm împreună. Evident că Alessandro nu se potrivea prea bine în schema lucrurilor avută în minte de Janice – nu putea să-l seducă, nu putea să-l manipuleze, nu putea nici măcar să-l farmece – însă ştiam cu toţii că ea avea să se obişnuiască pe parcurs cu situaţia. Şi, până atunci, era distractiv să o privim cum se agita.

Ajută un pic faptul că am rugat-o să-mi fie domnişoară de onoare la nunta noastră făcută pe neaşteptate, deşi ea zise întruna că nu vede sensul unei nunţi – în loc de asta, ar fi trebuit să ne sărbătorim a şase şutea aniversare a căsătoriei. Sau ceva de genul ăsta. Şi, bineînţeles, în timp ce păşeam amândouă pe culoarul din biserica Aquila, nu se putu abţine să nu-mi şoptească:

— Ei bine, nu e preşedintele Jefferson. Dar cred că merge.

Habar nu aveam ce se alesese de Umberto, dar asta nu o necăjea pe Eva Maria. Era obişnuită ca fiul ei să dispară cu anii şi apoi să o sune din senin. După toate probabilităţile, s-a evaporat în subteran atunci când s-a desprins planşeul criptei din catedrală, însă nimeni nu a văzut, de fapt, exact momentul când s-a întâmplat asta. Fuseseră cu toţii prea ocupaţi să se uite la mine.

Nici cele patru nestemate nu au mai fost recuperate vreodată. Muzicienii cei infami din Napoli au fost percheziţionaţi amănunţit, dar nu apăru nimic şi nimeni nu vorbi. Nu aveam nicio îndoială că Pământul îşi luase înapoi comorile, înghiţind pietrele în pântecele său, aşa cum ceruse şi înapoierea pumnalului lui Romeo. Janice a fost mai puţin poetică în legătură cu toate astea: era convinsă că Umberto îşi vârâse în buzunare obiectele lucitoare, când se coborâse scena în apa înspumată, şi apoi ieşise prin peşterile din *Bottini*, ca să trăiască o viaţă de huzur la Buenos Aires, în localurile şmechere unde se dansează tango. Sau oriunde în altă parte se duc gentilomii mafioţi când ies la pensie.

Călătoria noastră secretă din ziua aceea ne purtă la Viterbo, ca să-l vizităm pe fratele Lorenzo la mănăstirea Frăţiei Lorenzoni, situată în vârful unui deal. Ştia că mergem la el şi ne primi la poartă aşa cum un părinte îşi întâmpină copiii care se întorc din prima lor excursie lungă făcută undeva departe. Conducându-ne prin grădina cu plante medicinale, ne vorbi despre istoria locului şi ne spuse că demult, în Evul Mediu, banii daţi de familia Salimbeni au fost cei care au făcut posibilă înfiinţarea Frăţiei.

Dincolo de grădina cu plante medicinale era o plantaţie de măslini, iar după ea, o grădină cu flori, cu un sanctuar rotund din marmură acoperit cu trandafiri. În mijlocul sanctuarului se înălţa o statuie din bronz, în mărime naturală, înfăţişând un călugăr cu braţele desfăcute într-un gest de prietenie.

— Aşa şi-au închipuit ei că arăta primul frate Lorenzo, zise Alessandro, traducând ce ne spunea gazda noastră. Rămăşiţele lui pământeşti sunt îngropate sub acest planşeu. Întreaga grădină e sfinţită.

E o tradiţie a fraţilor Lorenzoni să fie îngropaţi aici, sub trandafiri.

Am păşit în faţă ca să cercetez trăsăturile statuii. Şansele ca ele să semene în vreun fel cu originalul erau mici, dar asta nu conta. Ce conta era că oameni buni la suflet recunoscuseră sacrificiul acestui bărbat şi ne înlesniseră posibilitatea de a-l regăsi şi de a-i mulţumi.

Scoţându-mi crucifixul, m-am întins să-l pun la gâtul statuii, acolo unde îi era locul.

— Monna Mina l-a păstrat ca semn al legăturii dintre ei, am spus eu, mai mult pentru mine. Nu am nevoie de crucifix ca să-mi amintesc ce a făcut fratele Lorenzo pentru Romeo şi Giulietta.

M-am uitat la Alessandro:

— Poate că nu a existat niciodată un blestem. Poate că e doar din cauza faptului că noi toţi credeam că merităm unul.

Alessandro nu răspunse. Doar îmi zâmbi şi mă privi

cu ochi care spuneau tot ce aş fi putut vreodată să vreau să aud. Indiferent dacă fuseserăm sau nu cu adevărat blestemaţi şi dacă ne plătiserăm sau nu datoriile, el era binecuvântarea mea şi eu eram binecuvântarea lui, iar asta era, în mod limpede, suficient cât să dezamorseze orice bombă pe care soarta ori Shakespeare ar fi putut să fie îndeajuns de proşti încât să o lanseze în direcţia noastră.

— Ai vrea să-l întrebi de scrisoare? l-am rugat eu înainte ca zâmbetul lui să mă facă să uit de asta şi să mă gândesc la alte lucruri.

Fratele Lorenzo a fost nespus de fericit să ne citească scrisoarea Giannozzei. Mi-a mărturisit că la Castello Salimbeni, în acea fatidică noapte când mi-o dăduse prima oară, se pomenise întrebându-se dacă o voi înţelege vreodată. Nu numai că nu ştiam să citesc în italiană – deocamdată –, dar italiana din 1340 era foarte diferită de italiana zilelor noastre.

Şi mai era şi problema scrisului Giannozzei; judecând după felul în care scrisese adresa şi indicaţiile, sora Giuliettei fusese o femeie care pusese conţinutul înaintea formei.

Fratele Lorenzo ne citi scrisoarea în timp ce şedeam pe o bancă de pe care se vedea Viterbo şi, de fiecare dată când el termina de citit, cu greutate, o propoziţie, Alessandro îmi şoptea traducerea la ureche, urmată de un sărut. Stăteam la o distanţă de niciun metru, delectându-ne cu priveliştea peisajului gătit în culori de toamnă, dar delectându-ne, mai ales, cu senzaţia prezenţei celuilalt.

Scrisoarea avea următorul conţinut:

Scumpă soră.

Nu pot să-ţi spun cât de fericită am fost să primesc o scrisoare de la tine, după această lungă tăcere. Şi nu pot să-ţi spun cât am fost de îndurerată când am citit veştile pe care le cuprindea. Tata şi mama morţi, şi Bennino, şi Jacopo, şi micuţa Clara – nici nu ştiu cum să exprim în cuvinte jalea mea. Mi-au trebuit multe zile să fiu în stare să-ţi scriu un răspuns.

Dacă fratele Lorenzo ar fi aici, mi-ar spune că toate astea sunt parte din planul măreţ al Cerului şi că nu ar trebui să plâng nemăsurat, căci iubitele suflete sunt acum în siguranţa Paradisului. Însă el nu e aici, şi nici tu nu eşti. Sunt singură-singurică într-un ţinut barbar.

Cât îmi doresc să pot merge să te văd, scumpa mea, sau să poţi veni tu, ca să ne putem alina una pe alta în aceste momente întunecate. Însă eu sunt aici, ca întotdeauna, o prizonieră în casa soţului meu, şi deşi el stă mai mult la pat, din ce în ce mai slăbit pe zi ce trece, mă tem că ar putea să trăiască veşnic. Când şi când, mă aventurez afară noaptea, ca să mă întind în iarbă şi să privesc stelele, dar de mâine casa se va umple de oaspeţi scârboşi de la Roma – cunoştinţe din familia Gampocorta, cu care avem legături de negoţ – şi libertatea mea se va reduce, din nou, la pervazul ferestrei. Dar sunt hotărâtă să nu te obosesc cu necazurile mele. Nu cântăresc prea mult, în comparaţie cu ale tale.

Mă doare să aud că unchiul nostru te ţine întemniţată şi că te macină gânduri de răzbunare faţă de acel om diabolic, S. Draga mea soră, ştiu că e aproape imposibil, dar te implor să scapi de aceste gânduri otrăvite. Pune-ţi credinţa în Ceruri să-l pedepsească pe acest bărbat la momentul potrivit. Cât despre mine, am petrecut multe ore în capelă, aducând mulţumiri pentru că ai scăpat de tâlhari. Ca şi dragul nostru frate Lorenzo, văd în toate astea mâna Fecioarei, iar descrierea pe care i-o faci acelui tânăr, Romeo, mă face să fiu sigură că el e cavalerul adevărat pe care-l aşteptai cu atâta răbdare.

Acum mă bucur din nou că eu sunt cea care a încheiat această căsătorie nenorocită, şi nu tu – să-mi mai scrii, scumpă soră, şi nu mă scuti de niciun amănunt, ca să pot trăi prin tine iubirea care mi-a fost refuzată.

Mă rog ca această scrisoare să te găsească zâmbind şi sănătoasă, eliberată de demonii care te bântuie acum. Cu voia lui Dumnezeu, te voi vedea curând şi ne vom întinde împreună printre margarete, şi vom râde de necazurile trecutului, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. În

acest viitor luminos care ne aşteaptă, tu vei fi cununată cu Romeo al tău, iar eu voi fi, în sfârşit, eliberată de legăturile mele – roagă-te cu mine, scumpa mea, că aşa să fie.

A ta pentru veşnicie, G.

Când, în cele din urmă, fratele Lorenzo termină de citit, nici unuia dintre noi nu-i veni să rostească vreun cuvânt. Călugărul stătea pur şi simplu acolo, cu un mic zâmbet pe faţă, şi ne privea. Părea că, pentru el, să ne vadă împreună acolo, în vizită la el, era ceva prea miraculos pentru a ceda limitării impuse de cuvinte. Nu făcu decât să se mângâie sugestiv pe nas, ca pentru a spune că, deşi alergaserăm noi în lung şi-n lat, el a ştiut întotdeauna că, într-o bună zi, ne va găsi.

Colecția

Tu ce ai face dacă ai descoperi că strămoaşa ta este nimeni alta decât Julieta lui Shakespeare? Şi că în oraşul natal te aşteaptă o moştenire de familie aflată sub apăsarea unui blestem cumplit, dar şi dragostea vieţii tale, la fel de intensă ca în urmă cu peste şase veacuri?

„Anne Fortier jonglează cu măiestrie cu întorsăturile de situaţie şi pistele false, iar rezultatul este o poveste de dragoste plină de suspans, un *Cod al lui Da Vinci* destinat femeii inteligente şi moderne."

Publishers Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1766-1

www.polirom.ro